

Ν Ε Ο Ν ΧΙΑΚΟΝ ΛΕΙΜΩΝΑΡΙΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΚΑΙ ΒΙΟΥΣ
ΟΣΙΩΝ ΩΣ ΚΑΙ ΑΣΜΑΤΙΚΑΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΕΙΣ ΔΙΑΦΟ-
ΡΟΥΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑΣ ΧΙΟΥΣ ἢ ΕΝ ΧΙΩ ΑΕΛΗΖΑΝΤΑΣ,
ΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΛΑ ΤΙΜΩΜΕΝΟΥΣ ΕΝ ΧΙΩ.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΛΕΙΜΩΝΑΡΙΩΝ

ΕΝ ΟΙΣ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΝΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΡΓΑ :

ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΤΟΥ ΝΟΤΑΡΑ, Ἀρχιεπισκόπου Κορίνθου.
ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΙΟΥ, τοῦ σοφολογιωτάτου διδασκάλου.
καὶ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΧΙΟΥ, Ἱεροδιδασκάλου.

ΔΑΠΑΝΗ ἹΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΑΜΒΡΟΣΙΟΥ ΜΙΧΑΛΟΥ

Ἡγουμένου τῆς ἐν Χίῳ Ἱ. Μονῆς Μερσινιῶτου.

Ἐγκρίσει τῆς Ἱερῆς Μητροπόλεως Χίου.

Εἰς κοινὴν ἀπάντησιν τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ὠφέλειται.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠ. Α.Ε.Ε. ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΩΣ
II, ΧΑΤΖΗΔΑΝΝΟΥ ἹΠΟΘΡΑΤΟΣ 15 Β
1930

ΤΗ ΙΕΡΑ ΜΝΗΜΗ

ΤΟΥ ΑΟΙΔΙΜΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΣΕΡΕΜΕΛΗ

ΙΔΡΥΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΥΡΣΙΝΙΔΙΟΥ

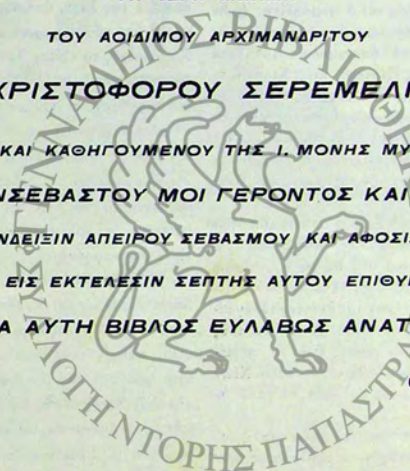
ΤΟΥ ΠΑΝΣΕΒΑΣΤΟΥ ΜΟΙ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΟΣ

ΕΙΣ ΕΝΔΕΙΞΙΝ ΑΠΕΙΡΟΥ ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΦΟΣΙΩΣΕΩΣ

ΚΑΙ ΕΙΣ ΕΚΤΕΛΕΣΙΝ ΣΕΠΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΕΠΙΘΥΜΙΑΣ

Η ΙΕΡΑ ΑΥΤΗ ΒΙΒΛΟΣ ΕΥΛΑΒΩΣ ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ

Ο ΕΚΔΟΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ

Ἀριθ. Πρωτ. 11

Εὐλαβεῖσθε τοὺς ἱερεῖς, ἀξιότιμοι Ἐπίτροποι καὶ λοιποὶ εὐ-
λογημένοι χριστιανοὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Θεοσώστου Ἐπαρ-
χίας, χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Ὁ Μέγας τοῦ Γένους διδάσκαλος Ἀθανάσιος ὁ Πά-
τριος, ὁ ἐπὶ ἱκανὰ ἔτη διευθύνων τὴν μεγάλην τῆς Χίου
Σχολήν καὶ εἰς τὰ Ρεστά ἐγκαταβιώσας καὶ ἐκεῖ ἀποθανών,
ὡς ἐπίσης καὶ ὁ ὁσίου πατῆρος ἡμῶν Μακάριος ὁ Ἀρχιε-
πίσκοπος Κορίνθου ὁ Νοταρᾶς, ὁ φίλος καὶ σύντροφος
Ἀθανασίου τοῦ Παρίου, καθὼς καὶ ὁ συμπολίτης ἡμῶν
ὁσίου Νικηφόρος ὁ εἰς Ρεστά ἐγκαταβιώσας καὶ πολλαῶς
τὴν Χίον ὠφελήσας, θέλοντες νὰ ἀπονεύσωσι τιμὴν καὶ
δόξαν εἰς τοὺς νεομάρτυρας τῆς Πίστεως, τοὺς Χίους ἢ ἐν
Χίῳ ἀθλησάντας ὡς καὶ τοὺς εἰς ἄλλα μέρη εὐθρότας μαρ-
τυρικοῦ θανάτου ὑπὸ τῶν Ἀγαρηῶν καὶ ἀνακηρυθέντας
ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Ἁγίους, συνέταξεν ἱερὰς ἀκολουθίας
καθὼς καὶ τὰς βιογραφίας αὐτῶν αἰτίνας περιελήφθησαν
εἰς ἰδιαιτέρον βιβλίον ἐκκλησιαστικῶν, Λειμωνάριον ὀνο-
μαζόμενον.

Ἐπειδὴ ὁμοῦ παρατηρεῖται σήμερον σπάνις τοιούτων
Λειμωναρίων τῶν διαφόρων ἐκδόσεων ἐκ τῶν ὁποίων πολ-
λαὶ ἀκολουθίαι ἐλλείπουσι, συνειστήσαμεν τῷ Ἡγουμένῳ
τῆς Μονῆς Μυρσινιδίου κ. Ἀμβροσίῳ, κληρικῷ ὑπὸ θεοῦ
ζήλον ἐμφορομένῳ, ὅπως, συλλέγων τὰς ἐκασταχοῦ ἐγκα-
τεπαρμένους ἱερὰς ἀκολουθίας τῶν Χίων Ἁγίων καὶ τοὺς
βίους αὐτῶν, ἐκδώσῃ Νέον Λειμωνάριον, ἐνῷ νὰ περιέ-
χωνται κυρίως οἱ βίοι καὶ αἱ ἀκολουθίαι τῶν νέων Χίων
Ἁγίων, ἢ ἐν Χίῳ ἀθλησάντων ὡς καὶ τῶν τὰ μᾶλα ἐν
Χίῳ τιμωμένων.

Εὐχαρίστως ἦδη βλέποντες τὸν πόθον ἡμῶν ἐκκληρου-
μένων, παρακαλοῦμεν καὶ πατρικῶς συνιστῶμεν ὅπως προ-
θυμοποιηθῆτε οἱ κληρικὸι καὶ οἱ ἀξιότιμοι Ἐπίτροποι
τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ πάντες οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ καὶ
ὑποστηρίξητε τὴν ἐκδοσὶν τοῦ ἐργασίῳ ἀφόμενοι συνδρο-
μηαί, ἀφοῦ πρόκειται περὶ βιβλίου κατοπιρίζοντος τὴν
εὐσέβειαν καὶ τὴν ἀκλόνητον εἰς Χριστὸν πίστιν τῶσαν
Χίων μαρτύρων καὶ λοιπῶν Ἁγίων, μέλλοντος δὲ νὰ ἀπο-
τελέσῃ ἀνάγνωσμα καὶ ἐντύφωμα ψυχωφελές καὶ σωτή-
ρον διὰ πάντα εὐσεβῆ χριστιανῶν.

Εἴητε δὲ ἐν κυρίῳ ὑγαίοντες.

Ἐν Χίῳ τῇ 11 Ἰανουαρίου 1929
Πρὸς Θεὸν διάπυρος εὐχέτης
† Ο ΧΙΟΥ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΡΔΑΜΥΛΩΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 2020.

Πρὸς τοὺς εὐλαβεστάτους ἱερεῖς καὶ ἱεροδιακόνους, τοὺς
ἀξιότιμους Ἐπιτρόπους τῶν ἱερῶν Ἐκκλησιῶν καὶ
τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐπαρχίας

Ἐπὶ τοῦ Ὀσιοτάτου Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
Μυρσινιδίου κ. Ἀμβροσίου, κληρικῷ ζήλωτοῦ καλῶν ἔργων
πρόκειται νὰ ἐκδοθῆ βιβλίον Ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἱστορικῶν
ἅμα διὰ τὴν Χίον, ἀπόκλιμα χρήσιμον πρὸς μελέτην ὄχι
μόνον ὑπὸ τῶν κληρικῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ παντὸς εὐλαβοῦς
Χριστιανοῦ, τὸ «Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον», τὸ ὁποῖον
θὰ περιέχῃ τοὺς βίους καὶ τὰς ἀκολουθίας ὅλων τῶν Χίων
Νεομαρτύρων καὶ Ὀσίων ἢ ἐν Χίῳ ἀθλησάντων καὶ τῶν
τὰ μᾶλα τιμωμένων καὶ εορταζομένων ἐν Χίῳ Ἁγίων, ὧν
δὲν ὑπάρχουσι ἀκολουθίαι εἰς τὰ Μηναῖα.

Ὁ ἀναλαβὼν τὴν ἐκδοσὶν, μὴ ἀποβλέπων εἰς πορισμὸν
κέρδους, ἔχει ἀνάγκη τῆς ὀλικῆς ὑποστήριξεως τῶν Χρι-
στιανῶν, ἵνα καλύψῃ τὴν δαπάνην τοῦ ἔργου, ἥτις δὲν
εἶναι εὐκαταφρόνητος.

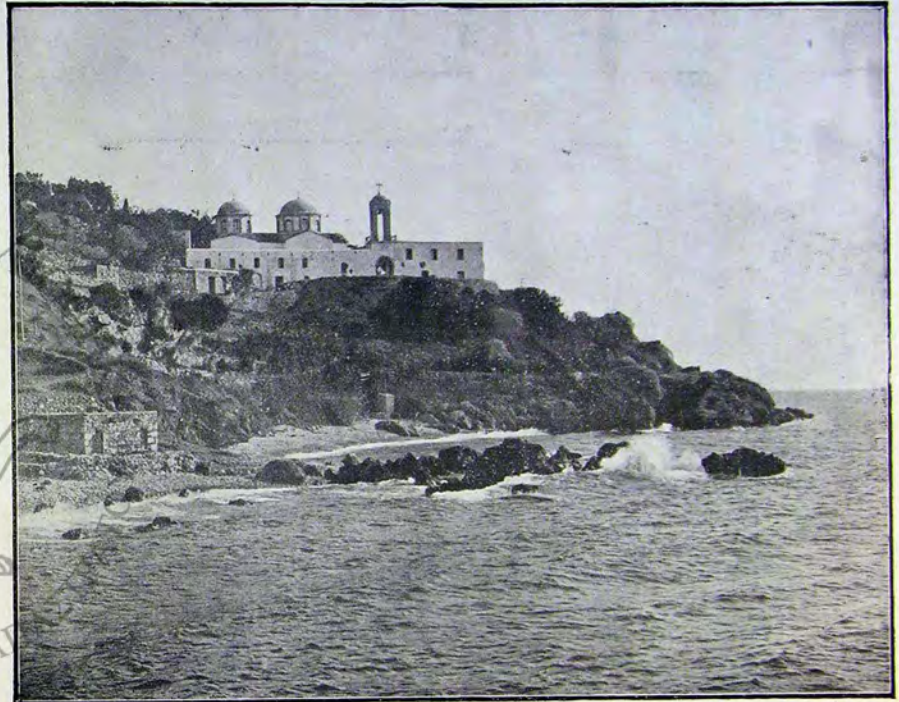
Ὅθεν ἐντελλόμεθα καὶ συνιστῶμεν εἰς μὲν τοὺς εὐλα-
βεστάτους ἱερεῖς καὶ διακόνους νὰ ἐγγραφῶσιν οἱ ἴδιοι συν-
δρομηταὶ καὶ νὰ προθυμοποιηθῶσι καὶ ἄλλοις νὰ ἐγγρά-
ψωσι, καὶ εἰς τοὺς ἀξιότιμους Ἐπιτρόπους γὰ ἐγγραφῶσι,
τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς τῶν ὁποίων ἐπιτροπεύουσι, εἰς δὲ τοὺς
εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐπαρχίας ὅπως καὶ
οὗτοι, οἱ δυνάμενοι τοῦλάχιστον, ἐγγραφῶσι διὰ νὰ ἀπο-
κτήσωσι τὸ βιβλίον τοῦτο, τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι δι' αὐτοὺς
ἐν ὄρατον διδακτικὸν καὶ ψυχωφελές ἀνάγνωσμα.

Εἴητε δὲ ἐν κυρίῳ ὑγαίοντες

Ἐν Καρδαμύλοις τῇ 17 Φεβρουαρίου 1929

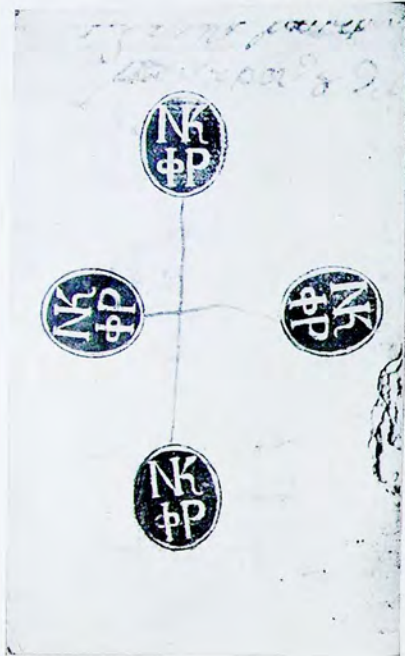
Πρὸς Θεὸν διάπυρος εὐχέτης

† Ο ΚΑΡΔΑΜΥΛΩΝ ΙΩΑΚΕΙΜ

Μία γραφικὴ ἄποψη ἀπὸ Ουκλάσσης τῆς ἐν Χίῳ Ἱερᾶς Μονῆς Μυρσινιδίου.

[Φωτογραφία Γ. Τσίμα]

Ὁμοίωτον τῆς ἀφραγίδος τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου τοῦ Χίου, ἐκ χειρογράφου ἐφοδιασμένου εἰς χεῖρας τῆς Ζωγίας κ. Αἰμιλίας Κ. Σάββου (θεγατρὸς Γεωργίου Ζολώτα), ἥτις ἐγένετο παροχθονὲν ἡμῖν καὶ τὸ φωτογραφικὸν ἀντίτυπον. Τὰ γράμματα τῆς ἀφραγίδος εἶναι λευκά καὶ ὁ κύκλος μέλας, ἐξ οὗ εἰκάζεται, ὅτι ἢ το ξυλίνῃ ἢ μεταλλίνῃ καὶ τὴν ἐμαύριζεν ὁ Ἅγιος ὅταν ἤθελε νὰ ἀφραγίσῃ. Μὲ τὸ χεῖρ του δὲ ἔχει τραβῆξῃ τὰς δύο γραμμὰς διὰ νὰ σχηματίσῃ δευτέρον.

Ἡ Θεομητορικός πικτικὴ εἰκὼν τῆς Παναγίας Μορσιβιωτίσσης, ἡ εὐρεσασμένη ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Μορσιβιτίου τῆς Χίου.

[Φωτογραφία Γ. Τσίμα]

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ τελευταία—ὡς ἡμεῖς γνωρίζομεν—ἐκδοῖς, ἡ γενομένη ἐν ταῦθα, οὐ μόνον πολλὰ παραλείπουσα, ἀλλὰ καὶ ἐν πολλοῖς λεκανθασιμένη ἀπεδείχθη, διὰ τοῦτο, ὑπὸ θεοῦ ζήλου κινούμενος καὶ τῇ προτροπῇ πολλῶν φιλοθρησκῶν καὶ φιλοστόρων συμπολιτῶν, ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, συμμορφούμενος ὁ Πανοσιώτατος Ἱεροῦμος τῆς Ἱερᾶς τοῦ Μυραϊνιδίου τῆς Χίου Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἀμβρόσιος Μίχαλος, ὁ προοδευτικώτατος οὗτος ὄσων καὶ χρηστὸς λευτῆς, ἀπεφάσισεν— Ἐκπληρῶν καὶ τοῦ αἰοιδίου αὐτοῦ Γέροντος καὶ Πατρὸς, Ἰδρυτοῦ δὲ τῆς τοῦ Μυραϊνιδίου Μονῆς Ἀρχιμανδρίτου Χριστοφόρου Σερέμης, ζωηρὰν ἐπιθυμίαν—να προβῇ εἰς τὴν ἐκδοσὶν Νέου Λειμωνario (1) Τοῦ νέου τούτου Λειμωνario, τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἐκδόσεως τοῦ ὁποῦο ἀνέθηκεν εἰς ἡμᾶς ὁ Πανος. κ. Ἀμβρόσιος, ἀσμένως δ' ἀπεδέχθημεν τὴν τιμὴν ταύτην, ἐπιθυμοῦντες νὰ συνεισφέρωμεν καὶ ἡμεῖς ἐκ τῶν ὀλίγων ψυχῶν τῶν γνώσεων ἡμῶν εἰς τὸ θεαρεστον τοῦτο ἔργον, ὠνομάσαμεν ΧΙΑΚΟΝ, ὡς περιέχον ἰδίως τοὺς βίους, τὰ μαρτύρια καὶ τὰς ἀκολουθίας τῶν Χίων νεομαρτύρων καὶ ὁσίων καὶ τῶν ἐν Χίῳ ἀθλησάντων, μὲ προσθήκην τῶν ἀκολουθιῶν τῶν τὰ μᾶλα τιμωμένων καὶ ἐορταζομένων Ἀγίων, ὧν αἱ ἀκολουθίαι δὲν εὐρίσκονται ἐν τοῖς Μηναίοις ἢ εἶναι ἐλλιπεῖς, καὶ τοῦτο χάριν τῶν φιλοθρησκῶν καὶ φιλοδρῶν συμπολιτῶν Χριστιανῶν.

Αὐτοῦμεθα, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκδώσωμεν δλόκληρον τὸ περιεχόμενον τοῦ παλαιοῦ Λειμωνario, ἐν τῷ ὁποίῳ περιέχονται πλὴν τῶν ἀκολουθιῶν καὶ τῶν βίων τῶν Ἀγίων καὶ τὰ Συναξαρία δλων τῶν Κυριακῶν καὶ ἐπισήμων ἡμερῶν τῶν Πεντηκοσταρίου καὶ τοῦ Τριημέρου τοῦ Νικηφόρου Καλλιστοῦ τοῦ Ξανθοποῦλου, μεταφρασθέντα ὑπὸ Ἀθανασίου τοῦ Παρίου, προτροπῇ τοῦ Ἀγίου Μακαρίου, καθ' ὅσον ἡ πλήρης αὐτῆς ἐκδοσὶς μετὰ τῆς προσθήκης τῶν χειρογράφων καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκδότων ἀκολουθιῶν θὰ ἀπῆται δαπάνην πολλὴ μεγάλην, κατὰ πολλὴ δυσανάλογον πρὸς τὰ γλιχρα μέρη, ἅπανα διατίθενται διὰ τὴν παροῦσαν ἐκδοσιν.

Περιελάβωμεν συνεπῶς ἐν τῷ παρόντι Νέῳ Χιακῷ Λειμωνario τὰς ἀκολουθίας καὶ τοὺς βίους δλων τῶν Χίων νεομαρτύρων ἢ ἐν Χίῳ ἀθλησάντων καὶ τῶν νέων ὁσίων, τῶν σέσειν ἐχόντων ὀπασιδῆ-πτε πρὸς τὴν ἡμετέραν νῆσον, ὡς καὶ τῶν τὰ μᾶλα ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν τιμωμένων καὶ ἐορταζομένων, προσθέσαντες καὶ ὅσας εὐρομεν ἐν χειρογράφοις ἀνεκδότους ἀκολουθίας, ὡς καὶ τὰς εἰς διαφόρους φυλλάδας ἐκδοδομένας παρὰ διαφόρων ἡμιογράφων παλαιῶν καὶ νέων, εἰς τὸ τέλος δὲ θαύματά τινα ἐπισυμβάιντα ἐν τῇ νήσῳ μας ἐναντίον τῶν Ἀγαρηνῶν καὶ μικρῶν πραγματειῶν περὶ τῶν γνωστῶν ἡμῖν ἔργων, ἅπανα συνέγραψαν καὶ τύποις ἐξέδωκαν ὁ Ἅγιος Μακάριος ὁ Κορινθίου, ὁ Ἀθανάσιος ὁ Πάριος καὶ ὁ Νικηφόρος ὁ Χίος, μετὰ τῆς βιογραφίας τοῦ δευτέρου, τῶν τοῦ πρώτου καὶ τοῦ τελευταίου ὑπαρχουσῶν ἐν ταῖς Ἱεραῖς αὐτῶν ἀκολουθίαις, ἴνα, ἐφ' ὅσον δὲν δυνάμεθα, τὸ γε νῦν, νὰ ἀνατυπώσωμεν τὸ σύνολον τῶν ἔργων αὐτῶν, ἔχωσι οἱ φιλόλογοι ἀναγνώσται καὶ μελετηταὶ τοῦ παρόντος μικροῦ Ἰδίου τοῦ τε βίου καὶ τῆς πολιτείας, ὡς καὶ τῶν συγγραμμάτων τῶν μακαρίων ἐκείνων θεῶν ἀνδρῶν καὶ διδασκάλων τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς πίστεως.

Εἰς σκέψιν πολλὴν ἐνέβαλεν ἡμᾶς ἡ ἀνάγκη τῆς τροποποιήσεως τῆς γλώσσης, εἰς ἣν εἶναι γεγραμμένοι οἱ βίοι καὶ τὰ μαρτύρια τῶν διαφόρων Ἀγίων. Ἐοκέφθημεν τοῦτέστιν ἐάν θὰ ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν ὀμιλουμένην σήμερον καὶ καταληπτὴν εἰς τοὺς πολλοὺς χριστιανούς, τοὺς ἀπλοικοὺς, τροποποιούντες ἀναλόγως καὶ παραφράζοντες τὰ κείμενα. Ἐπροτιμήσαμεν ὁμως, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἱεροὺς συγγραφεῖς τῶν βίων καὶ τῶν μαρτυριῶν τῶν Ἀγίων, νὰ ἀφήσωμεν τὰ κείμενα ὡς ἔχουσιν, ἐπεφόρομεν δὲ μόνον ἐλαχίστας ἐρημηγευτικὰς ἢ φρασιτικὰς τροπολογίας, ὅπου τὸ κείμενον καθίστατο διὰ τοὺς σημερινούς ἀναγνώστας δυσνόητον.

Δέξασθε τοίνυν, ἀδελφοί, μετὰ χαρᾶς τὴν παροῦσαν βιβλίον καὶ μὴ ἀπλῶς ἀναγινώσκητε ταύτην, ἀλλὰ μελετώντες καὶ ἐντροφεῶντες ἐν αὐτῇ, ὡς εἰς λευκῶνα πλοοῦσιν καὶ ἀνθηρῶν, δρέψατε ἀνθὴ καὶ καρποὺς ἀρετῆς, εὐσεβείας καὶ πίστεως, ζηλοῦντες τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν τῶν ἁγίων ἀνδρῶν καὶ μιμούμενοι τὰς ἀρετὰς αὐτῶν, δι' ὧν ἀνῆλθον, ὅσπερ ὁ Μέγας τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος, μέχρι τρίτου οὐρανοῦ καὶ συγχερούσαι καὶ συναγῆλλομαι μετὰ τῶν ἄλλων ἁγίων, παριστάμενοι τῷ Θρόνῳ τοῦ Μεγάλου Βασιλέως Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκτεύοντες ἅμα καὶ δεόμενοι αὐτῶν, ὅπως προσεβύωσιν Ἀυτῷ ὑπερ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, ἴνα, μιμηταὶ γενόμενοι τῶν πράξεων ἐκείνων, ἀξιώσῳμεν νὰ τῶνται τοῦ ἐλέους καὶ τῆς συγγνώμης τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν. Ὁ πρέμει πᾶσα δόξα, κράτος, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἐ τῆς ἐκδόσεως ἐπιμεληθεὶς
ΚΟΡΑΗΣ Π. ΠΑΠΠΑΝΤΟΝΑΚΙΣ

(1) ΣΗΜ.—Τῆς κλήσεως Λειμωνario τὴν σημασίαν διδαι αὐτὸς οὗτος ὁ Ἀθανάσιος ὁ Πάριος, λέγων ὅτι «καθὼς εἰς ἕνα λευκῶνα (λευβίδα), δὲν εἶναι ἕνος εἶδους ἀνθὴ, ἀλλὰ διάφορα, οὕτω καὶ εἰς ταύτην περιέχονται ὡς ἀνθὴ τορπονάτια καὶ ἐκείνα τῶν παραδόξων ἀποτελεσμάτων τοῦ Ὁρανοῦ.....».

ΜΗΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΕΦΕΣΩ
ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΟΣ ΕΝ ΕΤΕΙ ΑΨΥΔ' (1794).

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΩ

Ἰστώμεν στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προ-
σόμοια. Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὕψιστου κληθεῖς.

Νεανικῶς ἐκτελέσας τὸν ἀγῶνα, ἐνδο-
ξε Πολύδωρε τὸν τῆς ἀθλήσεως,
παρὰ Χριστοῦ στέφους εἰληφας ἀφθάρ-
του δόξης, καὶ αἰώνιου μακροβιότητος,
ἀξίως ἠξίωσαι, καὶ ἀπολαύσεως, τῆς
Παρθενείσου τερπνότητος, καὶ ἀκορέ-
στως, ἐν ταῖς Ἀγίαις θεαῖς λαμπρό-
τηται, εὐφραίνει μάκαρ, τὸν τρισάχιον,
ὕμνον ἄδων Θεῷ μετ' ἀγγέλων νῦν, ὃν
αὐτὸς συνδυσώπει, τοῦ σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦσκει πάθη ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, ταῖς
θεαῖς προσθεῖαις σου, Μάρτυς Πολύ-
δωρε, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πίστεως,
καὶ μετὰ πόθου, ἐπιτελοῦντων τὴν θεῖ-
αν μνήμην σου, καὶ ἀσπαζομένων σου
τὰ ἱερώτατα, καὶ πανσεδᾶσμα λείψανα
μετ' εὐλαθείας, καὶ ἐξαιτούντων τὴν
σὴν ἀντίληψιν, καὶ προστασίαν καὶ βο-
ήθειαν· παρηγοίαν ἔχων πρὸς Κύριον,
ὡς καλῶς ἐναθλήσας καὶ νομίμως ἀ-
ξίασαστε.

Κλίμαξ πρὸς ὕψος ἀνάγουσά σε θεῖον,
ὁ δρόμος σου γέγονε Μάρτυς Πολύ-
δωρε, ὁ δὲ χαλκὸς καταφλέξας σου
πίναξ τὴν κάρην, σπινθηρακώδης ὅλος
γενόμενος, ἀφθάρτου ἠξίωσαι στέφους
μακάριε· ἢ δὲ ὀστράκων ἐπίθεσις τῶν
πυρωθέντων ἐν ταῖς μασχάλις καὶ τοῖς
μηροῖς ὀμοῦ, τῆς θεῖας δρόσου ἀπο-
λαύειν νῦν, ἐν τῇ γῆ τῶν πραέων ἐποίη-
σε, καὶ Θεῷ μετὰ δόξης, σὺν τοῖς Μάρ-
τυσι παρίστασθαί.

Ἐὐκλεῆς τῆς ἀθλήσεως σου μνήμη,
ἐνδοξε Πολύδωρε, φαίθηρ καὶ εὐ-
σημος, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀνέτειλε θεαῖς ἀ-
κτίστῃ, τὰς δεινοῖς καταφωτίζουσα, ἡ-
μῶν τῶν ἐν ἄσμασι, τοὺς ὑπὲρ πίστεως
ἀνευφημούντων ἀγῶνάς τε, καὶ θεῖους
ἀθλοὺς, τοὺς σοὺς γενναίως Μάρτυς πο-
λύθως, δι' ὧν τὸ σκότος διεσκέδασας,
τὸ τῆς πλάνης καὶ πᾶσιν ἐξήστραψας,
ἀληθείας τὸ φέγγος καὶ ἐνθέως κατε-
φαίθηρνας.

Δόξα ἤχος δ'.

Φερωνόμενος πολλῶν ἠξιώθης δωρεῶν
καὶ χαρίτων παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θε-
οῦ, ἀθλοφόρε Πολύδωρε, νομίμως καὶ
γενναίως ὑπὲρ αὐτοῦ ἐναθλήσας· δι' ὃ,
τοῖς ἐκ πόθου τιμῶσί σε χάριν οὐράνι-
ον δώρησαι, καὶ δωρεῶν ἐνθέων ἀξίω-
σον, ταῖς θεαῖς προσθεῖαις σου, Μάρ-
τυς πανένδοξε.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τὰ Ἀπόσταχα ἤχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνε-
στης Χριστέ.

Ὁ νέος τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς, Πολύ-
δωρος πελέροτοι, ἐναθλήσας, τὸν
ἀρχαῖον περὶ τὴν ὄλησιν ὤλεσε κατὰ κρά-
τος, καὶ νίκηε τὰ θρασεῖα, παρὰ Θεοῦ
λαμπρῶς ἀπειλήσας.

Στίχος. Θεομαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις
αὐτοῦ.

Ῥωνόμενος τῇ θεῖᾳ Χριστοῦ, δυνά-
μει παναυτίδιμα, οὐ τυράννων ἐπτο-
θήης τὴν δεινὴν ὀμώτητα σπερρόφρων,
ἀλλ' ἤνεγκας γενναίως, θάνατον θείων
Πολύδωρε.

Στίχος. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ.

Ὁ πρῶην σε πετρῶνας ἐχθρός, ἐπτέρω-
νίσται καὶ πέπτοκε, νῦν ἀτίμων, ἀ-
θλοφόρος τοῦ Χριστοῦ, Πολύδωρε γεν-
ναῖε· τὸ κλέος τῶν Μαρτύρων, ὑπὸ τῆς
σῆς στερρῶς ἀθλήσεως.

Δόξα καὶ νῦν.

Υμνοῦμεν σε Τριῶς ὁ Θεός, καὶ ἐκ
ψυχῆς ὑψώμεν σοι, ταῖς πρεσβεΐαις
τῆς Παρθένου καὶ ἀγνῆς, τῆς ὄντως
Θεοτόκου, καὶ ταῖς τοῦ Πολυδώρου,
Χριστιανῶν τὸ κέρας ὕψωσον.

Ἀπολυτίκιον ἤχος πλ. α'. Μετανοίας τοῖς
δάκρυσι προσκείμενος κλπ. "Ὅρα ἐν τῷ Με-
γάλῳ Ἑσπερινῷ. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῷ

Μετὰ τὸν Προοιμακὸν στιχολογοῦμεν τὴν
α' στίχον τοῦ Μακάριος ἀγίου.

Εἰς τὸ Ἱερόν ἐκέρραξα ἱστώμεν στίχ. η'. καὶ
ψάλλομεν στιχολογία προσόμοια (Νικοδήμου
μοναχοῦ). Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἡ χαρμοσύνη ἡμέρα, τῆς σῆς ἀθλή-
σεως, Πολύδωρε τρισμάκαρ, οἱ φι-
λοῦντές σε πάντες, εἰς ἔν συνελθόντες
ἁσματικῶς, ἐγκωμιάως τιμῶμέν σε, ὡς
τοῦ Χριστοῦ στρατιωτῆν νεοφανῆ, καὶ
ὡς μάρτυρα στερρότατον. (Δις)

Ἡ Λευκασία εὐφραίνου σὺν τοῖς γεν-
νήτορσι, τοῦ θείου Πολυδώρου, ὁ
γὰρ πρὶν ἡμῶν θρηῆνος, ἐτραπή παρ-
δόξως εἰς χαρμονήν, ἀφ' οὐ οὐτως ἐνή-
θησε, καὶ τὸν Χριστὸν ἀνεκέρυξεν ἀν-
θρικῶς, καὶ τὴν πάτριον εὐσέβειαν.

Ἡ ἀκοῆ τῆς στερρῶς σου, Μάρτυς ἀ-
θλήσεως, ἠύφρανε πιστοὺς πάντας
καὶ ἐθέριμανε σφόδρα, Θεόδωρον τὸν
νέον, ὑπὲρ Χριστοῦ, μαρτυρῆσαι στερ-
ρότατα· μεθ' οὐ πρεσβεύεις ἀπαύστως

ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τιμώντων σε Πολύ-
δωρε.

"Ἐτερα προσόμοια, Νικηφόρου Ἱεροδιακό-
νου. Ἦχος δ'. "Ἔς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Ἐνεργεῖα τοῦ δαίμονος, ἐξηγήσω τὸ
ὄνομα, τοῦ Χριστοῦ τὸ ἅγιον, εἰσ-
δεξάμενος, Ὁθωμανῶν τὴν ἀσέβειαν,
σαύτου ἡδὲ γενόμενος, ἔθνη, πόλεις καὶ
λαοὺς, περιήλθες Πολύδωρε, τὸ ποτή-
ριον, ἐκπίειν τοῦ θανάτου καὶ ἀθλήσαι,
ὑπὲρ πίστεως πατρῶας, ζητῶν ἐκ πό-
θου αἰεΐδιμε. (Δις)

καὶ ἡ Χίος μετέλαθε, τῆς σῆς χάρι-
τος Ἁγίε, ἡ σε πρὶν ἐδέξατο τῆς ἀ-
θλήσεως, ἀλλὰ τὸ πλέον ἡ Ἐφesus, ἡ
νέα ἐπλούτησεν, ἐν ἡ ἠθλήσας στερωῶς,
καὶ ἐδέξω πολυάθλο, τὸ μακάριον, καὶ
πανάγιον τέλος δι' ἀγρόνης, καταλεί-
ψας σου τὸ σῶμα, αὐτῇ ὡς ὄλθον οὐρά-
νιον.

Μου ἐν πίστει τελουντάς σου, τὴν πα-
νίερον ἀθλήσιν, καὶ τὸ θεῖον λείψα-
νον προσκυνουντάς σου, Μεγαλομάρ-
τυς Πολύδωρε, τὸ ἀθλητικώτατον, σκέ-
πε, φρούρει σκέε εὐχαίς, πρὸς Χρι-
στὸν τὸν φιλόνηρωπον, ὃ παρίστασαι,
παρρησίᾳ μεγίστη, δι' ὃ μάκαρ, ἀπει-
θήσας ὅλως τούτου, θάνατον δίκαιον ἡ-
νεγκας.

Δόξα ἤχος πλ. β'.

Ἡμερον πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν,
ἐπὶ τῇ μνήμῃ Πολυδώρου τοῦ νεο-
μάρτυρος· οὗτος γὰρ τὴν τοῦ Χριστοῦ
πίστιν ὡς πανοπλίαν θωρακισάμενος,
πρὸς παράταξιν ἐξῆλθε τῆς τῶν ἐκ τῆς
Ἁγὰρ ἀσέβειας, καὶ ταύτην ἀνδρικῶς
στηλιτεύσας, λέοντα καὶ δράκοντα, ἐχ-
θρόν ὄρατῶν καὶ ἀοράτων τὴν ἰσχύν, ὡς
προέλεγε, κατεπάτησε· τὴν εὐσέβειαν
δὲ μετὰ παρρησίας ἀνακέρυξας, τὸν δι'
ἀγρόνης ὑπήνεγκε θάνατον, καὶ ταύτη
χρησάμενος ὡπερ κλέμμα, πρὸς
Χριστὸν τὸν Θεὸν νικηφόρως ἀναβέθη-
κεν· ὃ καὶ πρεσβεύει ἀδικαίεπτως σω-
θῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς μὴ μακαρίσει σε. Εἰσῆθος τὸ
«Ὁς ἰλαρόν. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας
καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἡ δὲ λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήθησαν,
ἅμα καὶ συναχθήσονται ἀρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς
ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς· ἡ τὰ ἐξ ἀρχῆς· τίς ἀκου-
στὰ ποιήσει ὑμῖν· Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας
αὐτῶν καὶ δικαιοθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ·
γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος
ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς δὲν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε
καὶ πιστεύητε καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσ-
θέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός· καὶ μετ' ἐμεῖ οὐκ
ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ
ὁ σῶων. Ἐγὼ ἀνήγγελα καὶ ἔσωσα· ὄνειδισα, καὶ
οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν Θεός ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρ-
τυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ἐτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ
εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαίρουμε-
νος. Ποίησω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει
Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσ-
ραήλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἰκαίων ψυχῇ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἀψηται
αὐτῶν βίβανος. Ἐδοξεν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρό-
νων τὸ θάνατον, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐ-
τῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσὶν
ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐάν κολασθῶ-
σιν, ἡ ἔλπις αὐτῶν ἀθανάσιος πλήρης· καὶ ὅλγια
παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός
ἐπέiraσεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ
ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτούς· καὶ
ὡς ὀλοκάρωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν
καίρῳ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπιν-
θῆρες ἐν καλῇ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη,
καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσουσι αὐτῶν Κύριος
εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποηθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσου-
σιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν
αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ εἰλεο· ἐν τοῖς ὁμοίοις αὐτοῦ, καὶ
ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἰκαίοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς
αὐτῶν, καὶ ἡ φρονίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου·
διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασιλεῖον τῆς εὐφραπείας,
καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι
τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι

ὑπερασπεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον
αὐτοῦ, καὶ ὀλοποιήσει τὴν γαῖαν εἰς ἄμυναν ἐ-
χθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περι-
θήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀ-
σπίδα ἀκαταμάχητον, δσιότητα· δξυνεῖ δὲ ἀπότομον
ὄρηγν εἰς ρομφαίαν. Συνεκαπολεμήσει αὐτῷ ὁ κό-
μος ἐπὶ τοὺς παρὰφρονας. Πορεύονται ἐσθιοταὶ
βολίδες ἀστροπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν
νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται καὶ ἐκ πετροβόλου θυ-
μοῦ πλήρεις ριφήσονται χιλιάζαν· Ἀγανακτήσει
κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκαί-
σουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυ-
νάμεως καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμῆσει αὐτοὺς καὶ ἐρη-
μώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία
περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βα-
σιλεῖς καὶ σῦντες· μάθετε δικασταὶ περῶτων γῆς· ἐ-
νωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρω-
μένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ
κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Αὐτῆν ἤχος α'.

Ἐγὼ εἰς αἰῶνας νεομάρτυς Πολύ-
δωρε· παρήλθε γὰρ ὁ τῶν γεωρῶν
σου θρήνων ἐκείνων καιρὸς, οὗς ἐποί-
εις ἐν τῇ τοῦ κλαυθμώδους ταύτης κοιλά-
δι· ὁ δὲ τῆς ἀγαλλιάσεως πάρεσσι σοι
νῦν, κατοικοῦντι, ἐνθα ἀπέθρα ὀδύνη,
λύπη καὶ στεναγμός· εἰ γὰρ καὶ πρὸς
καίριον καύχημα μὲν τῷ ἐχθρῷ, ὄνειδος
δὲ τῷ Χριστῷ διὰ τῆς ἀρνήσεως ἐδεί-
χθης, ἀλλ' αὐτοῖς διὰ τῆς πεπαρρησια-
σμένης ὁμολογίας τῆς πίστεως, καὶ τῆς
ἐπ' αὐτῇ μέχει τέλους ἀθλήσεως, καύ-
χημα μὲν τῷ Χριστῷ, ὄνειδος δὲ τῷ
ἐχθρῷ· πολλὰ πλάσσειν γέγονας, καὶ γεν-
νήσῃ εἰς αἰῶνα τὸν ἀτελευτήτην. Ἀλλὰ
πρεσβεύει, συμμεριστάς τῆς χάριός σου
γενέσθαι καὶ ἡμᾶς τοὺς σὲ γεραρίοντας.

Δόξα ἤχος β'.

Μὲν λαμπρὸν ἀριστέα τοῦ Χριστοῦ,
καὶ νεομάρτυρα Πολύδωρον μακα-
ρίσωμεν, ἐκπινούντες αὐτοῦ τὴν συντε-
ρημένον μετάνοιαν· τὸ πρὸς τὸ Μιχα-
τύριον διψητικόν τε καὶ πρῶθυμον· τὸ
πεπαρρησιασμένον τῆς ὁμολογίας καὶ
εὐτολμον· τὸ ἐν τοῖς ἄθλοις γενναῖον

καὶ ἀκατάπληκτον καὶ τὸ δι' ἀγγόνης μακάριον τέλος. Δι' ὃ καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου δικαίως ἐκομίσαστο στέφανον, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ σώζοντος τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου. Εἰς τὰ Ἀπόστολα. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ὅτε ἐπινεύσει θεϊκῇ, ἤλθεσ εἰς συναίσθησιν μάρτυς, κακοῦ οὐ πέπονθας, τότε κατανύξεως πνεῦμα δεξιόμενος, τὴν καρδίαν συνέτριψες, γοεροῖς ἐν θρήνοις, ἐξομολογούμενος τῷ τῶν ἀπάντων Θεῷ ὅς ἐπικαμψθεὶς στεναγμαῖς σου, καὶ τῇ ἀληθεῖ μετνοοῖς, θεῖου μαρτυρίου σε ἠξίωσε.

Στίχος. Ἐκκαμψτὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ὅτε κατεφλέγησ τῷ πυρὶ, τοῦ δια Χριστοῦ μαρτυρήσαι, θεῖε Πολύδωρε, τότε ὡσπερ ἔλαφος διψῶσα ἔτρεχε, εἰς πολλοὺς τόπους ἐνδοῦσε, ζητῶν ὃ ἐπόθει, ἐκπτεῖν ποτήριον τῆς τελειώσεως ὅπερ μὴ εὐρίσκων ἠθύμεις, ἔως οὐ λαθῶν εὐκαιρίαν, τὸ πεποθημένον σοι διήγυσας.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ.

Ὅτε ἠτύρομύλησας καλῶς, εἰς τὸ τῆς ἀθλήσεως σκάμμα, μάρτυς Πολύδωρε, τότε ὡς ἀπτόητος, λέων διήλεγχξας, τὴν κακίστην δυσεσθεῖαν, καὶ ἄθεον πλάνην, πίστιν δὲ ἐκήρυξας, Χριστοῦ τὴν ἐνθεον. Ὅθεν τὸν ἀγῶνα τελείσας, νῦν μετὰ μαρτύρων χερσεύεις, καὶ μετὰ Ἀγγέλων ἀξιάχαστε.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Μιμούμενος τὸν ἐπὶ ξύλου κρεμασθέντα Χριστὸν τὸν Θεόν, Πολύδωρε μακάριε, ἐπὶ τοῦ ξύλου κρεμασθεὶς μετέωρος ἀπηγγόνησαι καὶ πρὸς αὐτὸν ἀναθραμῶν γηθοσύνας, τὸν τῆς νίκης στέφανον ἀνεδέξω, καὶ τοῖς ἀπ' αἰῶνος Ἁγίοις συνηριθμηθῆς ὡς καὶ συναγαλλόμενος, πρόσθευε ὑπὲρ ἡμῶν,

τῶν πόθῳ τιμώντων σου τὴν ἀθλήσιν.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι. Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον λόγον.

Μετανοίας τοῖς δάκρυσι προσκαθεύρας, καὶ τοῖς στίγμασι μάκκρο τοῦ μαρτυρίου στυγόν, ὡς ἐν ἀκτίσι φαειναῖς καταλάμπρυνας ὅθεν ὡς Μάρτυρα στεργόν, καὶ παθημάτων κοινωνόν, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἐν ὕμνοις, Πολύδωρε ἀθλοφύρε, σὲ εὐφημοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἐπερον Ἀπολυτίκιον. Ἦχος Γ'. Θεῖας πίστεως.

Μέγα καύχημα τῆς Λευκωσίας μέγα στήριγμα πέλεις Ἐφέσου μέγα κλέος τε τῶν δύο πόλεων τῆς μὲν γὰρ γόνος σεπτῶς ἐχοιμάτισας, τὴν δὲ τὰ σὰ ἐπορφύρωσαν αἵματτα. Ἀλλὰ πρόσθευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, Πολύδωρε, ἵνα ρυσθῶμεν κινδύνων καὶ θλίψεων.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε Παρθένε. Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον

Μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον, τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου δις, καὶ νῦν Θεοτοκίον καὶ ἡ συνήθης στιχολογία τοῦ Ἐσπληρίου. Μετὰ τὴν α'. στιχ. Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὡς νάρκισσος ἠδύς καὶ ὑάκινθος μάρτυς, ἐξήθησας σφέ, μαρτυρίου ἐν κήπῳ, Πολύδωρε μακάριε, καὶ ψυχῆς αἰσθητήρια, ἡμῶν ἠύφρανας, ταῖς ἡδοναῖς ὀδμαῖς σου, τῶν φιλοῦντων σε, καὶ σοῦ τιμώντων ἐκ πόθου, τὴν μνήμην τὴν ἐνθεον.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Προστάτις ἐναργής, ἀνεδέιχθης τῷ ὄντι, ἡμῶν τῶν ταπεινῶν παναξιωματῆ Κόρη, ὡς μήτηρ χρηματίσασα, τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἐννοιαν, ὃ παρὰ δόξον, καὶ ἀνεριμῆνευτον θαῦμα, θροστοῖς ἄπα-

σι, καὶ τοῖς ἀγγέλοις ὁμοίως, σιγῇ δὲ τιμώμενον.

Μετὰ δὲ τὴν β' Στιχολογίαν. Κάθισμα Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Σωὴν τὴν ἄπανον, εὖρες Πολύδωρε καὶ νῦν κελιήρωσαι, καθάπερ γέγραπται, τὰ ἀγαθὰ ἃ ὄφθαλμὸς οὐκ οἶδεν οὐδὲ ἤκουσεν, οὐδὲ οὐδὲ διάνοια, τῶν ἀνθρώπων ἐνόησεν, ἃ Θεὸς ἠτοίμασε, τοῖς αὐτὸν ἀγαπήσασιν, ὧν καὶ ἡμεῖς συμμετασχέειν ἐκδυσώπει, τοὺς σὲ φιλοῦντας καὶ τιμώντας.

Καὶ νῦν. Τὴν ὠραιότητα. Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θεῖας πίστεως.

Ρεῖθροις ἐνδοῦσε τῶν σῶν αἰμάτων, κηπερφόνειξας χθόνα Ἐφέσου, Μεγαλομάρτυς καὶ τὴν πίστιν ἐτράνωσας, τοὺς τὴν μωρίαν τῆς πλάνης κηρύττοντας, ὡς ψευδομένους ἐλέγχξας τρανώτατα παμμακάριστε Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐκέλευε, ὑπὲρ τῶν πιστεῖ τελοῦντων τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Ἐσπάρτης σήμερον.

Υψωθείς Πολύδωρε, ἐπὶ τοῦ ξύλου, ὕψασ εἰρηάμβευσας, τὰς ἐξουσίας καὶ ἀρχάς, τοῦ σκότους καὶ τῆ ἀγγόνῃ σου, ἀπαγγονήσας, αὐτὰς ἐξηφάνισας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐπληρώθηγ πάθεισιν, ἰάτρυσόν με ἐν κακοῖς ἀπόλλυμαι, σώσον με Δέσποινα ἀγνή, ἡ τὸν Σωτήρα κηύσασα, καὶ ἱατήρα τοῦ κόσμου Θεόνυμφε.

Οἱ ἀναβαθμοί, τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου. Προκειμένον. Ἐκκαμψτὸς ὁ Θεός. Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις, τοῖς ἐν τῇ γῆ. Τὸ Πᾶσα πνοή, Εὐαγγέλιον μαρτυρικόν. Εἶτα ὁ Ν'. Ψαλμός. Δόξα, ταῖς τοῦ Ἀθλοφύρου. Καὶ νῦν, ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλεῖμιον, ἐλέησόν' ἡμε ὁ Θεός. Ἦχος πλ. δ'.

Μαῖς ἀπύστοις φωτοδοσίαις τῆς μακαρίας Τριάδος καταλαμπόμενος, μάρτυς Πολύδωρε καὶ θέσει Θεός

χρηματίζων παρὰ τῷ κατὰ φύσιν Θεῷ, αἰτῆσαι ἡμῖν τοῖς τιμώσι σε φωτισμὸν καὶ μέγα ἔλεος.

Κανών. Εἰς τῆς Θεοτόκου καὶ δύο τοῦ Ἀγίου. Ὁ πρώτος Νικοδήμου μοναχοῦ, οὗ ἡ ἀκροστιχίς. Ἐξέον γεράρω Πολύδωρον τοῖς λόγοις. Ἐρῆ ἁ'. ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Νοῦς μου τὴν ζύφωσιν, φώτισον θεῖαις προσθεῖαις σου, καὶ λόγον μοι δώρησαι, μάρτυς Πολύδωρε, ὅπως ἠμέλω ψω σου, ἀγῶνας τοὺς γενναίους, καὶ τὰ ὑπὲρ πίστεως ἀνδραγαθήματα.

Ἐδόθη Πολύδωρε, δῶρον τῶντι πο-λύδωρον, ἡμῖν τοῖς παθεῖσι σε παρὰ Χριστοῦ ἀθλητά, καὶ κατηύφρανας, ἡμῶν τὰς διανοίας, τροπαίους τῆς νίκης σου, καὶ ἀριστεύμασιν.

Ὁ πρόφην νικήσας σε, νενικημένως κατέπεσον ὁ τρώσας σε τέτρωται κυβιε Πολύδωρε, τῇ γενναίᾳ σου ἀθλήσει στεφφύρε καὶ κείται ὁ θεῖλαις πτώμα ἐξάσιον.

Θεοτοκίον.

Νοσὲν οὐ δεδύνηται, θρόστεις νοῦς Παναξιωματῆ, τὸ μέγα μυστήριον τοῦ θεοῦ τόκου σου, τὸν γὰρ ἄπασαν, βαστάζοντα τὴν κτίσιν, ἀγκάλαις ἐδάστασας ὃ ξέγον ἄκουσμα.

Ὁ Β'. Κανών. Πόνημα Μετὰ Ἐυμοφοπόλου. Ἐρῆ ἁ'. Ἦχος α'. Ἐρῆν ἐπινίκιον.

Σωῆς λαθόμενος τῆς ἀκροάτου, θεόφρον Πολύδωρε φωτισμὸν μοι δώρησαι, ἄτε φωτὶ περσετῶς τῷ τρισφλίω, ἀθλητά, ἵνα ὑμνήσω σε.

Αἰμάτων σου ἐσθεσας, ρεῖθροις τιμῶν, τὴν τῶν τυρανούντων σε, φλόγα παμμακάριστε, καὶ ἠροδευσας ὡς ἀληθῶς, βτὰς διανοίας τῶν πιστῶν, βλαστάνων θεοῦς καρπούς.

Ὡς ῥόδον ἐβλάστησεν, ἀπὸ τῆς Κύρου ὁ θεοῦ Πολύδωρος, καὶ ἐλ-

θών εις Ἐφεσον, ἐμύρισεν ἀληθῶς, θυμιάμακ τῷ Ἰησοῦ, προσαχθεὶς εὐοσμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἦ μόνῃ τὸν ἄχρονον, υἱὸν ἐν χρόνῳ τεκούσα σαρκούμενον, Παναγία ἄχραντε, πάντα τὰ χρόνια, τῆς παναθλί-
ας μου ψυχῆς, πάθῃ θεράπευσον.

Ἐδὴ γ'. Τοῦ α'. κανόνος. Τοὺς σὺς ὑμολόγους.

Ἰεροκίαν ἐκνήρυσεν τὴν πλάνην, τυράν-
των Πολύδωρε σφε, μύθων καὶ λή-
ρων γέμουσαν, παντὸς τε ἀτοπήματός
δὲ ὁ σου τὴν ἐτήσιον, μνήμην δικαίως
γεραίρωμεν.

Ἰουδαίους πεκρῶς τὰς ἀμαρτίας τὰς
σὰς, ὦ Πολύδωρε στερρέ, καὶ γοε-
ρῶς ἐστέναξες, συντριβῶν τὴν καρδίαν
σου ὅθεν Θεὸς ἀκούσας σου, τοῦ μαρ-
τυρίου ἤξιωσε.

Ῥαδίως ἀνένηψας τρισημάκρο, καὶ ἔ-
γνως ὁ πέπονθας κκκόν· δι' ὃ περι-
εργήμενος, ἐξήρτες τὴν διήρθωσιν· ἤς
ὑστερον ἐπέτυχες, ὑπὲρ Χριστοῦ λα-
βῶν θάνατον.

Θεοτοκίον.

Ἄσπῶρος συνελθὼς Παρθένε, ἀκρό-
τως ἐδάστασας ἀγνή, ἀφθόρως δὲ
ἐγέννησας, Θεὸν τὸν ὑπερούσιον· ὦ τέ-
ρατα παρὰδοξά! τίς νοῦς βροτῶν οὐκ
ἐξίσταται.

Ἐδὴ γ'. Τοῦ β'. Στερωθῆτω ἡ καρδία μου.

Ὅτι ἀσθεῖς νῦν σὲ ἐθώπευσον, νῦν δὲ
καὶ ἡπεύλουσιν οἱ ἄνομοι, τὸ σταθε-
ρὸν γνώμησ τῆς σῆς, διακροῖξαι βουλό-
μενοι· ἀλλὰ τούτου μὴ τυχόντες, ὡσπερ
κύνας ὑλάκτουσ σου.

Ὅτι παμμάκαριστος Πολύδωρος, θεϊκῆ
δυνάμει νευρούμενος, τοὺς ἀφορή-
τους αἰκισμούς, θαρσαλέφ φρονήματι,
εἰς οὐδὲν ληλογισμένους, τῶν τυραν-
νούντων ὑπέμεινεν.

Ὁ ἄθλοφόρε γενναϊότατε, ὁ Χριστὸς
ἐσχύν σοι ἐνδεδίωσιν, ἵνα τὸν δόλι-
ον ἐχθρόν, ἀναιδῶς τὸν κυχώμενον,
καταβάλλεις παμμάκαριστε, ἀθλήσας
στερρότατα.

Θεοτοκίον.

Ῥύσαι με πάσης περιστάσεως, καὶ πολ-
λῶν σκανδάλων τοῦ ὄψεως, καὶ αἰω-
νίζοντος πυρός, καὶ τοῦ σκότους πανά-
μωμε, ἢ τὸ φῶς ἀποκύσασα, βροτῶς
τὸ ἀνέσπερον.

Κάθισμα, ἤχος δ'. Ὁ ὕψωθεις ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἡ τοῦ Σταυροῦ ὄχυρωμένους δυνά-
μει· καὶ ἠδρασμένους, ἐν τῇ πίστεισ
πέτραι, Ἀγαθονὸς ὡς κνώδαλα καὶ κῶ-
νας εὐτελεῖς, ἐνδοξο Πολύδωρε, ἀνδρι-
κῶς ἐλογίσω καὶ Χριστοῦ τὸ ὄνομα, ἀ-
νεκκήρυσας Μάρτυς, καὶ τὸν τῆς νίκης
νυν ἐν οὐρανοῖς, ἀπολαμβάνεις ἀμά-
ραντον στέφανον.

Ἀδὲξ τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Καθάπερ μόνος ὁ Ρῖός σου Παρθένε,
τὴν τετραγράμματον ἐπλουτίσας
κλήσιν, τὴν κτίσει ἀκρινώντην ἀπάση
καὶ φοικτήν· οὕτω σὺ ἐπλουτίσας, μό-
νη ἄχραντε Κόρη, Θεοτόκου ὄνομα,
ἀληθῶς καὶ κυρίως· καὶ γὰρ σὺ μόνῃ τέ-
τοκας Θεόν, ἐν ἀληθείᾳ, ὑπὲρ πᾶσαν
ἐννοίαν.

Ἐδὴ δ'. Τοῦ α'. Τὴν ἀνεξίτητον.

Ἰλεων ἀπέρχασαι ταῖς σαῖς εὐχαῖς, ἐφ'
ἡμῶν τὸν ἱεῖριον Ἄγιε, ὅπως ου-
σθέντες αἰωνίζοντες πυρός, δόξης ἀξί-
ωθεῖημεν, οἱ σὲ ἐξαιρέτως ποθήσαντες.

Ῥώμην καὶ τὴν ἔνστασιν τὴν τῆς ψυ-
χῆς, σοῦ οἱ ἀσθεῖς κατεπλάγησαν
καὶ μετὰ θάμβους ἀνεβῶν τὰ ἐξῆς, ὦ!
οἷας γενναϊότητος, ἦν παρ' οὐδενὶ ἐω-
ράκαμεν.

Ὁ σπερ εὐαγγελιόν τι θαυμαστόν, ἀκο-
ήν τῆς σῆς τελειώσεως, οἱ σὲ πο-
θοῦντες, ἐδεξάμεθα σφῶς, Μάρτυς

Χριστοῦ Πολύδωρε, καὶ χαρᾶς ἀρόρη-
του ἐπλήσθημεν.

Θεοτοκίον.

Πῶς σου ἐξυμνήσω τὸ κάλλος ἀγνή·
ἢ πῶς σὲ δοξάσω Θεόνυμφε· ἐν λό-
γοῖς οὐσαν, θεῖας δόξης θησαυρόν· ὅ-
θεν σιγῇ σου δέομαι. Δέσποινά μου,
Δέσποινα σώσον με.

Ἐδὴ δ'. Τοῦ β'. Ἐν πνεύματι προβλέπων.

Ὁ ἔλαφος διψῶσα, ἐξήρτες ἀθλητά,
Χριστὸν τὸν σώζοντά σε, καὶ ἐκρα-
ξες θερμῶς, τὸν Ἰησοῦν μου—ἐπιποθῶ
τὸν Ἰησοῦν μου, οὐ δὲ ἀγάπην, ἐγὼ
πάντα ὑπομένω, καὶ πῦρ καὶ ἀγχόνην
καὶ μάστιγας.

Πολύδωρον τὸν θεῖον, τιμῆτωμεν πι-
στοί, ὑμνούντες ἐν ἤσμασι, τὴν ἀ-
θλησιν αὐτοῦ· τοὺς αἰκισμούς, τὰς θα-
σάνους καὶ τὴν ἀγχόνην, ἄπερ ὑπέστη,
ἵνα τῷ Χριστῷ συζήσῃ καὶ συμβασιλεύ-
σῃ ἀθάνατα.

Ἰψοῦμενα παμμάκρο ὑπὸ τῶν ἀσε-
βῶν, θασάνων τὰ κύματα, μεγάλως
κατὰ σοῦ, καταβυθίσαι οὐκ ἔσχυσαν οὐ-
δόλω, τὴν σὴν ὑλάδα, ὦ Πολύδωρε
θεόφρον, ὡς κυθενωμένῃν τῷ πνεύ-
ματι.

Θεοτοκίον.

Ἰμνούμεν σε Παρθένε, Θεόνυμφε σε-
μνή, ὡς Θεογεννήτριαν, καὶ τειχῶς
τῶν πιστῶν. Σὺ γὰρ τὴν φύσιν ἀνέστη-
σας τὴν πεσοῦσαν, καὶ τὴν εἰκόνα ἀνε-
μόρφωσας, τεκούσα μόνῃ τὸν προόντα
Θεόν τοῦ Ἀδάμ.

Ἐδὴ ε'. Τοῦ α'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὅτι ἀνθὸς νεότητος, οὐ τῶν δωρεῶν
αἰ ὑποσχέσεις, ὑπὸ ἀπίστων σοῦ προ-
τεινόμενα, ἔσχυσαν ψυχῆς σου τὸ στερ-
ρὸν, σκελίσαι ἀήτητες, Χριστομάρτυς
Πολύδωρε.

Ἄεοντα καὶ θράκοντα, ἐπάτησας Πο-
λύδωρε, τῇ γενναϊότητι σου ἀθλή-

σει, καθάπερ ἐφης πρὸ τῆς ἀθλήσεως·
ὡσπερ προφητεύων ἀληθῶς, δύναμιν
φραξάμενος, τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀήτητον.

Ἰπὲρ τὰ ὀρώμενα, τὸν νοῦν ἄρας Πο-
λύδωρε, πάντων κατεφρόνησας τῶν
τῆ δε, ὅθεν ἐδόξας τοῖς τυραννοῦσί σε,
καὶ ὑπισχνουμένους δωρεάς· πάντα ταῦ-
τα πέλλουσαι, μακρυῦτης παύνομος.

Θεοτοκίον.

Ἄπλωξ ἀναθεθεῖξαι, σὺ Θεοτόκε πά-
ναγνε, τῷ τε κατ' ὑπόστασιν γεννή-
σαι, τὸν Θεὸν Λόγον, καὶ τὴν ἀνθρώ-
πινον, φύσιν τε ληφθεῖσαν ὑπὸ σοῦ, θε-
ωθήναι ἄχραντε, ἐξ αὐτῆς τῆς ἐνώσεως.

Ἐδὴ ε'. Τοῦ β'. Τὴν σὴν εἰρήνην.

Ἰσχύν σφε τιθέμενος, καὶ κράτος τὸν
Χριστὸν, πέλαγος διεβῆς Πολύδωρε
τὸ τῶν θασάνων, καὶ κατήτησας λιμέ-
νας πρὸς τοὺς ἄνω, ἠρέμα ἀθλοφόρε.

Ἰψοφάνεσθαι δεῖ σήμερον, πάντας
τοὺς εὐσεβεῖς βλέποντας τὸν θεῖον
Πολύδωρον, πῶς τῶν θασάνων κατε-
φρόνησε· δι' ὧν κατήξευθη ζωῆς τῆς
αἰωνίου.

Ἰπὰ τεῖχῃ σὺ κατέτρεξας, τῆς πλάνης ἀ-
ληθῶς τῶν ὀθωμικῶν θεῖον παθη-
μάτων σου, ἀναμοχλεύσει ἱερώτατα, καὶ
τοῖς πιστοῖς ἐδείχθης στερεώμα καὶ
τειχῶς.

Θεοτοκίον.

Ἰσκέλισαν παρθένον σε, κηρύττει ὁ
Δαυὶδ, ἄχραντε ἀγνή, δι' ὃ ἐκετεύω
σε, τῆς οὐρανίου θασιλείας με, ποίησον
κληρονομίον, ἵνα σε μακαρίζω.

Ἐδὴ ς'. Τοῦ α'. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Ὁ νεὸν ῥόδον ἠδύπνοον, κηρύττει ἐν
τοῖς ἐσχάτοις ἐξῆθησας, Μάρτυς
πολύαθλε, διὰ στερρόξας σου ἀθλήσεως,
ἡμᾶς εὐοδιάζων τοὺς γεραίροντας.

Ἰπῆτω μοι ἅπαντα ἐλεγες, τὰ ἄλλα Χρι-
στομάρτυς Πολύδωρε, τοῖς τυραν-

νοῦσί σε* τὸν Ἰησοῦν δὲ μονώτατον, τὸν Ἰησοῦν ἐξ ὄλης ποθῶ καρδίᾳς μου.

Ὁλος διψῶν τὸ μαρτύριον. Πολύδωρος τρισμακάρο ὡς ἤκουσας, ἀγγόνης ὄνομα, εὐθὺς ὑπάγωμαι ἐψησας, καὶ σὺν τῷ λόγῳ δεκά ἔδραμας θήματτα.

Θεοτοκίον.

Νέον παιδίον ἐγέννησας, τὸν πάντων πρὸ αἰώνων ὑπάρχοντα, θεοχαρίτωνα. δι' ἡ κακίαις γηράσκαντα, ἐνθεοῖς ἀρεταῖς με νέον ἀπεργασαί.

Ἄρθ. Γ'. Τοῦ θ'. Τὸν προφήτην Ἰωάνν.

Ἐκ τῆς Χείου μετὰ δ' ἄρα, πρὸς τὴν Ἐφέσον χωρεῖς, ὡ γενναῖε ἀθλητά, ἐν ὧς θύμα τῷ Χριστῷ, πανέντιμον σκυτὸν προσφέρεις, μάρτυς Πολύδωρος.

Ἄντωνόμενος μικροῖς, τὰ μεγάλα σκυτὸν, ἔδωκας τοῖς οἰκισμοῖς, ἀθλοφύρε τοῦ Χριστοῦ Πολύδωρος, καὶ τὸν σὲ πρῖν, περνήσαντα ἐτρωσας.

Συμπαιθεῖς, σὺ τὸν νῦν, διακευῖσας ἀθλητά, τῆς πρὸς σάρακα τὴν σκυτοῦ, μπιστιζόμενος δευρῶς ἀνέκρησας, τὸν Ἰησοῦν μου ποθῶ τὸν γλυκύτατον.

Θεοτοκίον.

Ἐν γαστρί σου χωρητός, ὁ ἀχώρητος παντί, θεομῆτορ γεγονώς, προσελήλυθεν ἐκ σοῦ Πανάμωμος, διπλοῦς ἰσχύφρσει Θεός καὶ ἄνθρωπος.

Κοντάκιον. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἦν σεπτὴν σου ἀθλησιν, ὡς γενεθλίον ἡμέραν, ἐνοουόντες χαίρομεν, καὶ σὲ γεραίρομεν πόθῳ. Ἐλαθεσ καὶ γὰρ ἐν ταύτῃ τῷ δι' αἰμάτων, θάπτισμα ὃ οὐ μολύνεται ῥύποις, ἐν δευτέροις, δι' οὐ ὄλος, λευκός ἀνήλωσες εἰς τὰ οὐράνια.

Ὁ Οἶκος.

Ὁ ἀνδρείον τῆς ψυχῆς σου παράσιμα, καὶ τῆς Ὀρθοδοξοῦ πίστεως πεπαρήσιασμένην ὁμολογίαν, Μάρτυς Πολύδωρος, ἐθαύμασαν Ἄγγελοι, ἐφραῖεν οἱ δαίμονες, καὶ οἱ ἀσβεῖς Ὀθωμανοὶ κατεπλάγησαν, ὀρθῶντες ἐν σώματι ἀνθρώπων, τὰ τῶν Ἀσωμάτων φρονούντα, καὶ μήτε θωπείας ἀπατηλαῖς εἰκοντα, μήτε ἀσιλάς τυρανικάς, μήτε βασάνους πτοούμενον, καὶ τὸν φοβερὸν ἄπεισι θάνατον, ὡς ἠδίστην ζωὴν προσιέμενον, δι' οὐ τῷ Χριστῷ προσαχθεῖς ὡς θυσία καινὴ καὶ εὐάρεστος χαίρων ἀνήλωσες εἰς τὰ οὐράνια.

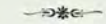
Ἐτερον κοντάκιον Νεκροφόρου. ἤχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ.

Ἦς ἡμετέρως γενεᾶς τὸ ἀκαροθύνειον, δεῦτε συμφώνως οἱ πιστοὶ ἀνευφημῆσωμεν, τὸν πανένδοξον Πολύδωρον τὸν ἐκ Ἐκύπρου, ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῇ Νεᾷ ἐναθλήσαντα, καὶ τοὺς Ἀγαρά ἀπογόνους κατασχύναντα, καὶ δεξάσαντα τὸ Χριστοῦ θεῖον ὄνομα.

Τῷ αὐτῷ μὲν γ' μνήμη τοῦ Ἁγίου μεγαλομάρτυρος Πολύδωρου.

Στίχ. > Δῶρον Θεός σε, καὶ πολὺ τε καὶ νέον > Δέδωκεν ἡμῖν, Πολύδωρος τριμακάρο. > Βῆ δὲ τρίτῃ Πολύδωρος εἰς οὐρανὸν ἀστερόδεντα.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ἉΓΙΟΥ ΕΝΔΟΧΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΥ ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ

Ὁτός ὁ μέγας καὶ νεοφανῆς στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ Πολύδωρος, ἦτο μὲν γέννημα καὶ θεῖμα τῆς Λευκοσίας, τῆς πρώτης τῶν πόλεων τῆς νήσου Κύπρου, πατρὸς Λουκά προσκηνητοῦ, καὶ Μητροῦ Λουρδανοῦς. Μικρὸς δὲ ὢν τὴν ἡλικίαν, ἐμαθητεύθη τὰ ἱερὰ γράμματα εἰς τὴν πατριδα του καὶ ἀφοῦ ἐμεγάλωσεν, ἐξελθὼν τῆς ἰδίας του πατρίδος, ἐραρματεύετο εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πηγαίνοντας εἰς διάφορα μέρη χάριν πραγματείας, ἔγινε γνώριμος πολλοῖς. Πέφουσι δὲ ὄντας εἰς τὴν Αἴγυπτον συνεβῆν νὰ προσκληθῆ (ἀμπετο νὰ μὴν ἦθελε τὸν ἀντιμῶση ὁλοῦτα) μὲ ἕνα Κισσίφην ἀρνησίζιστον Ζακύνθιον, καὶ ἔγινε γραμματικὸς εἰς αὐτόν. Λοιπὸν τὸ ἀπερασμένον σαρανταήμερον, εὐρισκόμενος μίαν ἡμέραν εἰς γραφαῖς καὶ ξεφαντάματα, ἠκολούθησε καὶ νὰ μεθύσῃ, καθὼς συμβαίνει εἰς τέτοια περιστατικά ἢ μὲθῃ τοῦ ἐσκόπισε τὰς φρένας καὶ ὁ μὲν θεῖος Παῦλος παραγγέλλει λέγων: «μὴ μεθύσκεσθε οἶνον, ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσωτία», ἀλλ' εἰς τοῦτον ἢ μὲθῃ ἐπροξένησεν ἀκόμη καὶ τὸ χεῖροστον, καὶ ἀφορτόστον τῶν κακῶν. Ποῖον τοῦτο; Ἀληθεῖς τὸν ἐκατίσθησε νὰ ἀρνηθῆ, φεῖ! τὸν Χριστὸν τὸν Θεόν, καὶ Σωτήρα τὸν κόσμου, καὶ νὰ δεσθῆ τὸν ἐναγῆ καὶ ψυχοδωδρον Μωσαμεισμόν. Κατὰ ἀλήθειαν ἐράναι εἰς τοῦτον, πῶς εἶναι ἀσφαλτός ἢ παλαιὰ ἐξείνη γνώμη, ὅπου λέγει σοφώτατα: «φθειρόμενος ἦθη χριστῷ ὁμίλια κακῶ». Ὅθεν καὶ πρέπει, καὶ συμφέρε νὰ φεῖσθωμεν ὅσον δυνάμεθα τὰς κακὰς συνναστροφάς. Ἀλλὰ καθὼς ἔδειξεν τὰ πράγματα, εἶχεν ὁ ἀνθρώπος διαθέσειν ἀγαθὴν, καὶ ταύτην βλέποντας ὁ τοῦ ἔλεους Θεός, ἐνευσε εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ παρενθῆς ὅπου ἀνένηγεν ἀπὸ τὴν μὲθην, ἦλθεν εἰς τὸν ἐαυτὸν του' ἐλυθήη πολλά διὰ τὸ κακὸν ὅπου ἔπαθε, καὶ μετανοῶν, καὶ κλαίων πικρῶς, ὡς ἄλλος Πέτρος, ἐπέβη πάλιν Χριστιανικά, ἔως ὅπου μετὰ ὀλίγας ἡμέρας εὐρίσκοντας ευκαιρίαν, ἔφωγεν ἐκεῖθεν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ Βεροῦτι (τὴν Βηρυτὸν) κατ' εὐθείαν εἰς τὸν Ἀρχιερέα καὶ ἐξομολογήθη εἰς αὐτὸν μὲ συντριβὴν καρδίας τὴν ἁμαρτίαν του. Οὕτως τὸν ὑπεδέχθη εὐμενῶς, τὸν ἐνουθέτησε πατρικῶς, καὶ τὸν ἐπαγγόρησεν ὡς ὄντως Ἀρχιερεὺς, καὶ δίδοντας του κανόνα, τὸν ἔστειλεν εἰς ἕνα Μοναστήριον ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος τοῦ Λιβάνου, διὰ νὰ ἠσυχίση ἐκεῖ τὴν μεγάλην Τεσσαρακοστήν καὶ μετὰ τὸ Πάσχα νὰ ὑπάγῃ καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς νὰ τὸν μυροῖη. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἔξ αἰτίας του ἐκινδύνευεν ὁ Ἀρχιερεὺς, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ Ἀκρο, μὲ ἀπόφασιν διὰ νὰ παρήρησασθῆ, ἀλλ' εὐρὸν ἐναντία τὰ πράγματα καὶ ἐκεῖ—μάλιστα ἀκούσας ἀπὸ τὸν Ἅγιον Πτολεμαῖδος, ὅτι πρέπει νὰ καίη τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως, ἐκεῖ ὅπου ἔκαμε τὴν ἄρνησιν, ἐβῆκεν εἰς ἕνα καρβί, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ἄλλὰ τοῦ Θεοῦ οικονομῶντος κατ' ἄλλον τρόπον τὴν σωτηρίαν του, τὸ καρβί ἐμποδίσθη ἀπὸ φουρτοῦνας μεγάλας καὶ κατήνησεν εἰς τὸ Γαῖφα. Ὅθεν καὶ βλέποντας τὰ τότε ἐμπόδια, ἀλλὰς σκοπὸν καὶ πλείους μὲ ἕνα Σαμαϊκὸν καιά, ἐπῆγεν εἰς τὴν Χίον, διὰ νὰ καίη τὴν ὁμολογίαν του ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐμποδίσθη καὶ ἐκεῖ ἀπὸ κάποια αἰτία καὶ εἰς τὰς 13 Ἰουνίου ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Χίον διὰ τὴν Σμύρνην, διψῶν νὰ ὑπομείνῃ κιν ἐκεῖ τὸν ἵπτερ Χριστοῦ θάνατον ὅμως καὶ ἐκεῖ εὐρεν ἐμπόδια εἶπον γὰρ αὐτῷ οἱ ἐκεῖ Πνευματικοί, ὅτι οἱ Ἀγαρηνοὶ ἦσαν θυμωμένοι καὶ ἐξαρρωμένοι κατὰ τὸν Χριστιανὸν διὰ τὴν κατασκήνησιν ὅπου τὸν ἐπροξένησε τότε πρὸ ὀλίγου τὸ Μαρτύριον τοῦ Ἀσρήσιου, καὶ ὅτι ἦτον πολλὰ ἐνδεχόμενον ἀπὸ τὴν νέαν τοῦτου παρρησίαν, νὰ ἀκολούθησῃ κανένας κίνδυνος εἰς τοὺς Χριστιανούς· ἐγὼ δὲ νομίζω, ὅτι ἔλα τὰ ἐξ ἀρχῆς ἐμπόδια ταῦτα νὰ ἦσαν ἐνδογένητα τοῦ μουσουλῶν δαίμονος, διὰ νὰ τὸν ψυχρῶν νὰ παρατηρῆ ἀπὸ τὴν σωτήριον ὁμολογίαν του. Λοιπὸν ἐπέστρεψε μετὰ λύπης μεγάλης πάλιν εἰς τὴν Χίον κατὰ τὰς 11 τοῦ Ἰουνίου. Ἀλλ' ὁ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον οικονομῶν Κύριος, πολλάκις μεταχειρίζεται καὶ ἐκεῖνα ὅπου εἰς ἡμᾶς φαίνονται ἐναντία φεῖς τὸ καλλίτερον καὶ συμφερότερον καὶ οὕτως ἔγινε καὶ εἰς τοῦτον τὸν μακάριον. Ἐπιστρέφεις γὰρ εἰς τὴν Χίον, λαμβάνοντας συμβουλὴν καὶ παρακλήσιν ἀπὸ κάποιο Πνευματικὸν Πατέρα ζῆσον νὰ καίη τότε ἐκεῖνο ὅπου ἔφρασε νὰ καίη προηγήτερα καὶ τὸν ἔκαμε, μὲ τὸ νὰ ἔφρασε σπουδατικὰ εἰς τὸ στάδιον. Λαμβάνει δημηδὴ συμβουλὴν νὰ προετοιμασθῆ καλῶς καὶ νὰ καθοπισθῆ ἀσφαλῶς μετὰ πνευματικὰ ὄπλα τῆς ἀληθινῆς καὶ τελείας μετανοίας, ὡσάν ὅπου ἔμελλε νὰ παραταθῆ πρὸς τὰς Ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τοῦτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πορνείας πνεύματα ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον. Καὶ λοιπὸν παρενθῆς ἤρρασε νὰ ἀγωνίζετα με νηστείας, προσευχῆς, γονυκλισίας, παρακλήσεως εἰς τὴν Θεοτόκον καὶ ἀναγνώσεως καὶ εἰς ἄλλα ψυχοφελῆ βιβλία, ἀλλὰ μάλιστα εἰς τὰ Μαρτύρια τῶν Ἁγίων ὅθεν καὶ εἰς τὸσση συντριβὴν ἦλθεν ὁ εὐλογημένος, ὥστε, ὅπου ἔκλαιε πικρῶς καὶ πολλὰς νύκτας ἐπέρασεν αὐτῶν, ἀναστενάξων ἐκ βέθους καρδίας καὶ ἐπαλαιούμενος τὴν Θεοτόκον εἰς βοήθειαν. Ὅθεν καὶ εἰς τοὺς ἀκούοντας καὶ ὀρθῶντας πολλὸν οἶκτον ἔκρινε καὶ συμπάθειαν κοντὰ δὲ εἰς ὅλα ταῦτα ἔγραψε καὶ τὰς ἁμαρτίας του ὅλας, ὅσας ἤμαρτεν ὡς ἀνθρώπος εἰς ὀλην του τὴν ζωὴν, διὰ νὰ μὴ ἀστοχήσῃ καμμίαν, καὶ τὰς ἐξομολογήθῃ μὲ μίαν λεπτομερῆ καὶ ἀληθινὴν ἐξομολόγησιν. Τέλος πάντων ἀφοῦ ἐπληρώθησεν τεσσαράκοντα ἡμέραι, μὴ δυνάμενος νὰ ἀναβῆν πλέον τὸν κανόν, ἀπὸ τὴν

καὶ ἔχον δεδεμέναις τὰς χεῖρας, ἦλθον εἰς τὸν τόπον τῶν καταδίκων. Καὶ πάλιν ἄλλοι ἐτοίμαζαν τὸν τόπον, ἄλλοι τὸν ἐρωτοῦσαν ἂν ἐμετανόουν. Ὁ δὲ Μάρτυς τοῦ ἀπεκρίθη μετὰ τὴν αὐτὴν ἀφοβίαν. «Παλαίτωροι, ἡ πίστις σας εἶναι πλήρῃ· εἶναι ὅλη μετασῆθη· εἶσθε ἀνθρώποι ὅλοι σώφρωνες, ἔχετε νὰ κολλασθῆτε εἰς τὴν γένειαν τοῦ πυρός· Ἐγὼ δὲ διὰ ταῦτα ὄπου μοῦ κάμνετε ἐπίωρο εἰς τὸν Παράδεισον». Ἐκείνοι δὲ ὀνόμαζαν τὴν ἀνδρείαν τοῦ Μάρτυρος γιὰ τὴν ἥγουν πείσμα. Ἀλλὰ καὶ κατὰ ἀλήθειαν πείσμα ἦγον· πείσμα ὁμοῦ ὄντος ἁγίου, πείσμα σωτηρίου, πείσμα τὸ ὁποῖον πρέπει, καὶ ἀνάγκη εἶναι κἀκεῖ Χριστιανὸς νὰ τὸ ἔχη ἐναντίον τοῦ Σατανᾶ, διὰ τὴν δύναται νὰ τελειώσῃ τὸ Θεῖον θέλημα. Καὶ λοιπὸν οὗτω καταρχημένοι, τοῦ ἐπαιον τελευταίου: «Ἄλλος παρὸς πῶτον δὲν σοῦ εἶπατε, καὶ ἔχεις νὰ τὸ μετανοήσῃς». Ὁ δὲ Μάρτυς ἀπεκρίθη τριπλάσιον εἰς τὸν αὐτὸν τὴν ὄντως μακαρίαν καὶ ἁγίαν ταύτην φωνήν: «Χριστιανός, Χριστιανός, Χριστιανός εἶμαι». Τότε σηκώσαντες αὐτὸν ἀπὸ τὴν γῆν, ἐπαθήσαν τὸ σχοινίον, καὶ οὗτω ἔλαβον, ὁ ἁγίος Πολύδωρος τὸν δι' ἀγγλῶνας μαρτυρῶν στέφανον.

Ἐξείνῃ τὴν νύκτα τινεῖς ἐξ αὐτῶν ἀπὸ μιᾶς ἀπάνθρωποι, χωρὶς νὰ ἐντοραῖον κἀν αὐτὴν τὴν ἰδίαν φύσιν τῆς ἀνθρωπότητος, ἐπήραν τὰ ὄρθρα τοῦ Μάρτυρος, καὶ ἀφῆσαν ἀλόγημον τὸ ἅγιον λείψανον, καὶ τὴν ἡμέραν ἔδεσαν μόνον μὲ ἓνα παιδάκιον τὰ κόρυμα μέλα του. Ἔπειτα μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπρόσταξαν ἓνα Χριστιανὸν νὰ τὸν καθίρῃσιν ἀπὸ τὴν κομιάνην, βραβίαν δὲ καὶ δύο Ἀφάρτες καὶ τὸν ἐκήρυσαν μετὰ τὴν σκυλίαν, καὶ ὁμοῦ καὶ τοῦτοκος ὀλίγα καὶ μικροὶ Χριστιανοί, τὸν ἔθαμαν ἐπάνω ἀπὸ τὰ μνήματα τῶν Ἀρεινίων. Καὶ εἰς μὲν τοὺς Χριστιανὸς ἔγινον ὁ Μάρτυς μέγα στήθιμα εἰς τὴν ἐσθέρειαν, εἰς δὲ τοὺς Ὀθωμανοὺς ἔγινε τὸση μεγάλη καταστροφή, ὅπου ἄλλην φωνὴν δὲν τοὺς ἠκολούθησε τοιαύτη. Ὅθεν μικροὶ ἀπὸ αὐτῶν ἐντόπιον θαυμάζοντες ἔλεγον: «τοῦτο ἀληθῶς εἶναι μεγάλο πρᾶγμα! τούτῃ ἡ ἀνδρεία δὲν ἐστάθη εἰς ἄλλον ποῖος ἤξουναι τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ;

Αὐτὸ εἶναι ἀδελφοί τοῦ ἀνδραγαθίου καὶ γενναίου τῶν μαρτύρων τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Πολυδώρου. Ὁ δὲ τῶν αὐτοῦ ἁγίου καὶ τῶν μαρτύρων Θεοῦ, ὁ δοξᾶσθε τοὺς Ἀθῶν δοξᾶσθαι, καθὼς τὸ ἐπέσχεταί μόνος του· τοὺς

Ἐπεὶ δὲ εἴπης. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἡ καλεῖται μοι φρονολογῆσαν παρὰ φρονεῖς· Μάρτυς Πολυδώρου, ἐθέσας τοὺς δικαστάς· ἐπίγνωτες ἄνομοι οὐκ ἐξέστηκα, τὴν δ' εὐσεβείαν, οὐδέποτε ἀρνήσομαι, κἀν πολλὰς ἀποθάνω.

Ὁλος ἐγθερος, γενόμενος Πολυδώρου, τοὺς ἀπειλοῦσά σοι, Ὀθωμανοὺς εὐ-

δοξᾶσθαι με δοξᾶσω» (ἀ' Βασ. β'. 32), ἀφ' ἐνός μὲν, θέλοντας νὰ δείξῃ πόσον ἐπύρεσθον εἰς αὐτὸν διὰ τοῦ μαρτυρίου ὁ ἅγιος Πολύδωρος, καὶ ἀκολούθως πόσον ἐπίστετοι γίνονται εἰς τὴν μεγαλειότητά του καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ὄπου μαρτυροῦν διὰ τὸ ὄνομά του, κἀν καὶ τὸν ἀρνήθησαν πρότερον, καθὼς καὶ διὰ τὰ ἑμμερῆ τὰ στόματα τῶν ἀνοήτων, οἵτινες φλυαροῦν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ τιμῶνται ὡς μάρτυρες οἱ τὸν Χριστὸν ἀρνήθιντες πρότερον, διὰ ταῦτα, λέγω, τὰ αἰτία ἐνήργησε τὸ θαῦμα τοῦτο, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἁγίου, τὸ ὁποῖον ἔγινε τοιοῦτοτρόπος, καθὼς μᾶς τὸ ἐδιηγήθη ὁ εἰς τοῦτο ὑπερητίστας ἀξιώστως Ἱερομόναχος.

Κατὰ τὴν προδηθῆσαν Νέαν Ἐφεσον ὄπου ἡμαρτήθησεν ὁ ἅγιος Πολύδωρος, ἦγον ἓνας Χριστιανός, τὸ ὄνομά του Νικόλαος, ὅστις ἔπαυεν ἀπὸ δαιμονίων φοβερῶν τὸ ὁποῖον ἔλαβεν διὰ τοῦ στόματός του, καὶ ἐνανέωνεν πολλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἀπόκριμα καὶ μουσικά. Ὅθεν, βλέποντας αὐτὸν ὁ ἁγίος Ἱερομόναχος, ὁ ὁποῖος εἶχε μέρος ἀπὸ τὰ ἅγια λείψανα καὶ μέρος ἀπὸ τὸ σχοινίον, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐκρίμασαν τὸν ἅγιον Μάρτυρα Πολύδωρον, ἐσυμπόνει τὴν συμφορὰν τοῦ δαιμονισμένου, ὡς συμπαθὴς καὶ φιλάδελφος· καὶ βάνοντας τὸ μὲν σχοινίον μέσα εἰς τὴν κατάμην του, τὸν δὲ δάκτυλον τοῦ Μάρτυρος μέσα εἰς τὸν κόλπον του, ἐπήρην εἰς τὸν πιάσσαντα. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος! εὐθὺς μόνον ὄπου ἐβήκεν εἰς τὴν θύραν τοῦ οἴκου του, καὶ τὸν εἶδεν ὁ δαιμονισμένος, ἠρμιώθη τὸ δαιμόνιον, καὶ μὲ μεγάλας φωνὰς ἔκραξε: «τί ἤλθες ἔδω νὰ με καθίρῃς; (καλῶν αὐτὸν ἐξ ὀνόματος) εἰσέρχου, εἰσέρχου». Καὶ ὁ Ἱερομόναχος, πηλασάσας κονήθησα, καὶ ἐβραβίω τὸν μαρτυρῶντον ἐπέτιμησε τὸ δαιμόνιον ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου, διὰ τὰ εἶπε διατὶ φωνῆσα τοιοῦτοτρόπος: Ὁ δαίμων βιαζόμενος ἀπὸ ἄδρατον τοῦ Θεοῦ δυνάμει ὀμιλόγησε, καὶ μὴ θέλων, τὴν ἀλήθειαν, λέγων· βετι· ἐκείνηκα ἐπεὶ μοῦ ἔφερες ἔδω τὸν δάκτυλον καὶ τὸ σχοινίον τοῦ Μάρτυρος Πολυδώρου». Καὶ οὗτω φωνᾶσων ἐβήκεν ἀπὸ τὸν πιάσσαντα, καὶ ἐμεινεν εἰς τὸ ἔξῃς ὁ ἀνθρώπος ὕγις διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς ἐνοικουσίας καὶ μετὰ θάνατον εἰς τὰ τίμα λείψανα τοῦ ἁγίου αὐτοῦ Μάρτυρος Πολυδώρου. Οὐ ταῖς προσβείας ἔκρως θείμην καὶ ἡμεῖς ἀπὸ πάσης ἐπηρεῖας δαιμονικής, καὶ ἀξιωθείμην τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀμήν.

Θαρσῶς, ἐθέσας τὰ θάσσανα, ἄ μοι προτείνετε, ἔξφορος, ὀθανατον, ἀγγλῶν οὐδὲν ἡγγημαι δι' ἀγάπην Ἰησοῦ μου.

Ἐκείσείς σου, ταῖς θεαίς εὐλευθέρων Μάρτυς Πολυδώρου, τοὺς ὕμνητάς σου ἡμᾶς, ἐκ πάσης κακώσεως ἐν ὄσφ πνέομεν, καὶ ἐκλείποντας, εἰς τὰς μονάς σου ἐπρόσδεξι, κἀν τὸ αἵτημα ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σοὺ πανύμνησε, τῆς μεσιτείας ἄνευθεν, νόων θρωπῶν τε οὐδέεις, ἔχει ἐλθεῖν πρὸς Θεόν, σὺ γὰρ μόνη γέγονας κινῶν μεθόριον, κτιστῆς φύσεως, καὶ τῆς ἀκτίστου Ἱάνας γεν· Ὁ παρχημάτων παρὰδύξων.

Ἐπεὶ δὲ εἴπης. Τοῦ θ'. Ἡ ἑκάμνος Σωτήρ.

Ἐἰς τὸ τέλος τὸν ἐχθρόν κατατρόπως, ἐπέει τῆς εὐσεβείας τῷ θώρκα, σὺ καθωπλίσεως μάκαρ, ἀλοφύρος Πολυδώρου.

Ἐπεὶ πάτημαι, ἐθέσας Πολυδώρου, ἐπέει τὸν Ἰησοῦν μου ἠθέστησα, ἀναλαθεῖν δι' ὁ τοῦτον, εὐ πάλιν ἐπέειρομαι.

Ἐπεὶ ἐπαθλα τῶν ἁθλων σοὶ δέδωκε, τῶν ἁθλων ὁ Δεσπότης καὶ ἑκτίσις, ἐπέει αὐτοῦ, θεοφύρον, γενναίως ἀθλήσαντι.

Θεοτοκίον.

Ἐκέρευε ὅν ἔτεκες ἑκτίσιον, ὡς εὐσπλαγγχῶν τῆ φύσει ὑπάρχοντα, θεογεννητόρον, σώσαι, τὰς ψυχὰς τῶν ὕμνωντων σε.

Ἐπεὶ δὲ εἴπης. Ἡαῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνω.

Ἐκπρὰ ἢ πρὸς ἀθλησιν ὁρμη σου, λαμπρὰ δὲ καὶ ἡ παρὰστασίς σου γέγονε, λαμπρὰ καὶ ἡ ἀθλησίς, λαμπρὰ καὶ τὰ τρύπαια κατὰ τοῦ πολεμητόρου ἀπὸ ἀνέστησας, τοῦ τρόποις ἐν ποιέλοις τρисиμάκαρ, πρὸς τὴν ἀθλησίν σου ἐμποδῶν γενομένου.

Ὁλοὶ ἀσελεγεῖς καὶ ὅλοι σάρκες· ὅλοι μεματωμένοι ὄντως πέλλεστε, τοὺς ἀπίστοις ἐλεγεσ ἐνδοξε Πολυδώρου· καὶ εἰς πύρ καλασθήσεσθε ἂν μὴ πιστεῦσητε, Χριστοῦ, τῷ ἀληθεῖ Θεοῦ λόγῳ, καὶ ποιητῇ κόσμου, ἔσσαντες τὴν πλάην.

Ἰενναεπερὸν διεπάρεθες, τὸ κρύφιον μέλος τὸ ἐπιδοξάμενον, πλάνης τὸ

ἐκσφράγισμα, καὶ ἠδῶες ἡνεγκας, τὰς ἀγγλῶνας· Ἄγεις καὶ ἀνεκρύφαζες, τὸ μέσος διὰ τῆς ἐκτρίψω, ὁ φέρειν οὐκ ἔχω ἐπὶ τῷ σώματί μου.

Θεοτοκίον.

Ὁλος Γαθροῦ ὁ θεός λαμπῶν, λαμπρότητι, ἀρχαγγελικῶς θεόνυμφε, σοῦ τῇ ὑπέρ Ἀγγελῶν, ἀγνεῖας λαμπρότητι· ἀντελλαμφθεῖς νενίκηται σε ἀσπαζόμενος, καὶ γέγονε, θραχυῶσπερ ἀστρῶν, κρουθῶν τῇ ἐλλάμψει ἀνίσχοντες ἡλείου.

Ἐπεὶ δὲ εἴπης. Τοῦ θ'. Ὁν φρέιτουσαν.

Ἐφῆσει Πολυδώρου Χριστοῦ κατασχεθεῖς, τὴν Ἐφεσον ἐνδοξε καταλαθεῖς σκυρῶν, ἄνομους θεῖ ἐλέγγεξ, ὑπ' αὐτῶν ἀθλητά, ἀγγλῶν ἀντητήθησας, ἐν ἡ καὶ τελειοῦσαι.

Ἐπὸ ὄντως ἀκρότατον πάντων τῶν ἐφεσῶν, κατελήχθας ἐνδοξε τὸν μόνον Ἰησοῦν· ὀσώπησαν τοῦτον τοῦ βουθηναὶ πυρός, καὶ ἀξίωθηναὶ ἡμᾶς ζωῆς ἀλύπου.

Ἐσδοξῆξαι θάπτισμα, Πολυδώρου σφῆζε, δευτέρως χραινόμενος ἐν ῥύποις μηδῶσως, ἅπᾶντων τῶν ἄλλων θαπτισμάτων σαφῶς, ἀσφαλέστερόν τε καὶ φέρεστρον.

Θεοτοκίον.

Ἐνάστησον κείμενον, εἰς θάθη με κἀκῶν· τοὺς νῦν πολεμοῦντας με, πολεμῶντων ἐχθροῦς· τρωθεῖσαν ἀπόσεις ἠδῶνας τὴν ψυχὴν ἀγγῆν μὴ παρίδης, ἀλλ' οἰκτείρων καὶ σώσον.

Ἐπεὶ δὲ εἴπης. Ἄπας γενεθῆς.

Ἐπεροὶ χρῶσι, Ἀγγέλων τὴν φράνθησαν ἐν τῇ ἀνόφῳ σου· τάγματα Μικροῦν θεῖ, φαιθρῶς σκυρῶντα σε ἐπιδοξᾶξαντο, εἰς ἑαυτῶν σκηνώματα ὡς ἐναθλήσαντα, ψυχῆς γνώμη, ἀνδρεῖα Πολυδώρου καὶ ἄνομων τὴν πλάην ἐλέγγεξαντα.

Στήριγμα πιστών, καὶ δόξα καὶ κἀ-
χρημα Μάρτυς Πολύδωρος, διὰ τῆς
ἀλλήσεως, τῆς σῆς ἐδείχθη τύπος γε-
νόμενος, αὐτοῖς ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀ-
λεῖν στερόματα τῶν δ' ἀπίστων, ἀί-
σχύνη αἰώνιος, ἣν οὐδέποτε ἄλλοτε ἐ-
παθόν.

Ἐχεις ἀληθῶς, ἔχεις τὸν Περσὶ Ἰσραὴλ
νῦν ὄν ἐπόθησας, περὶ οὐ προέλεγες,
ζῶν ἐν τῷ βίῳ Μάρτυς Πολύδωρος· ἀ-
λλὰ καὶ ἡμεῖς, πρόσθετος, τοὺς ἀγαπών-
τάς σε, παραδείσου γενέσθαι οἰκήτο-
ρος, μετὰ σοῦ εἰς αἶωνα τῶν ἁπάντων.

Θεοτοκίον.

Ἦμνοις σέ ἀγγή, ὕμνῳ τὴν Πανύμνη-
τον, ἣν ἡ ἐγκόσμιος, γλώσσα καὶ
πᾶσα πνοὴ γροαίρουσιν, ὡς τὸν Θεὸν
γεννήσασαν τὸν ὑπερύμνητον, ὄν ὕμνου-
σι χιλιᾶδες χιλιάκι, μυριάδες τε μύρια
ἄγγελοι.

Ἐπιθ. β'. τοῦ δ'. Τὴν Ζωοδόχον πηγὴν.

Ὡς εὐωδέστατον κρίνον Πολύδωρος,
τοῦ νοητοῦ Περσὶ Ἰσραὴλ γενόμενος,
εὐωδέϊας ἄθλων σου, τὴν ψυχὴν μου εὐ-
φρανῶν, τὴν δυσωδίαν αὐτῆς ἀποδιώ-
ξας, ἣ ἐκ πασιμάτων καὶ παθῶν αὐτῆ
προσγίνεσαι.

Ἐν οὐρανῶς ἐντροφῶν παμκαχάριστε,
τῆς ἀκηράτου καὶ θεῆς λαμπρότη-
τος, τὴν ψυχὴν μου φώτισον, ἐνδοξῆ
Πολύδωρος, τῶν σῶν ἀγῶνων ἀκτεῖσι ταῖς
φωτωτάταις, καὶ τῶν παθῶν τὸν σκητα-
σμόν Μάρτυς μειώσον.

Πρὸ Ἰησοῦ τῆ δύναμις καὶ χάριτι, σὺ
τὸν ἀγῶνα θεόφρον διήνυσας, στα-
θερῶς Πολύδωρος, καὶ στεφάνων ἐτυχες,
καὶ ταῖς χοροῖς συναγάλλη τῶν Μαρτύ-
ρων, δι' ἡμῶν τῶν ὕμνούντων σε μέ-
μνησο.

Θεοτοκίον.

Εἰσεῖαι ἡμῶν τῶν ὕμνούντων σου Κύ-
ριε, τὴν ἐκ Παρθένου ἀνέφραστον
γέννησιν, περὶ αἰσῶν ὀνόμενος καὶ πα-
θῶν καὶ θλίψεων ταῖς ἰκεσίαις αὐτῆς,

τοὺς σοὺς ἰκέτας, ὡς εὐεργέτης καὶ μό-
νος φιλόνηθρωπος.

Ἐξοποστελέριον. Γονυζέαι: ἀκουεῖσθε.

Ὅπου ἤχος ἀκούεται, ἐρηταζόντων ἄ-
γισ· ὅπου τρυφῆς ὁ χειμάρρους,
εἰρηνικῶς πελαγίζεαι, τοὺς μακαρίους
ἁπαντας· ὅπου χαρὰ ἀνέφραστος, ἐ-
κεῖσε κατασκηνώσαι Πολύδωρος ἡξιώ-
θη.

Θεοτοκίον.

Προφύρα Θεοῦφαντος, καὶ στολὴ Θεο-
ποικίλτος, χρυσοειδῆς διπλοῖς τε
τοῦ λόγου τοῦ ἀνθρωπέντου· καὶ ὕλη
παναρμόνιος, τῆς θεῆς σωματώσεως,
σὺ Μαριὰμ ἀνευθεῖας, ὑπὲρ καταλή-
ψιν πᾶσαν.

Εἰς τοὺς Ἀένους.

Ἦχος πλ. δ'. Ἐν τοῦ παραδόξου θεόμακτος

Ὅ τοῦ παραδόξου θεόμακτος! πῶς ἐν
μαῖ ὑστερίαις καιροῖς, ὁ γενναῖος Πολύ-
δωρος, πρὸς τὰ τῆς ἀλλήσεως ἡτομό-
λησε σκῆματα! καὶ τὴν τυράννων πλά-
νην κατήσχυσε, καὶ εὐσεβεῖας κήρυξ γε-
γένηται! Δόξα σοι δόξα σοι, Παντο-
κράτορ Κύριε, ὅτι καὶ νῦν, ἐφ' ἡμῶν τὸ
ὄνομα, σοῦ ἐθαυμάστωσας!

Ἐὐτε τιμῶμεν ἄσμασι, τὸν μαρμα-
ρίτην Χριστοῦ, καὶ πολύτιμον ἄν-
θρακα, τὸν νέον Πολύδωρον, Λευκωσί-
ας τὸ καύχημα· ἐξομωσάντων, τύπον
τὸν ἁριστον· πιστῶν ἁπάντων, τὸ μέγα
στήριγμα· πίστεως φύλακα, Ἐκκλησίας
στέφανον καὶ χαρμηνῆν, καὶ δόξης ὑπό-
θεσιν, Θεοῦ ὑπάρχοντα.

Σὺ προσκυνούμεν τὰ λεῖψανα, καὶ τὴν
εἰκόνα πιστῶς, ὡ γενναῖε Πολύδω-
ρε, καὶ σὲ ἰκετεύομεν, ἀπὸ πάσης κα-
κώσεως, ὀργῆς καὶ θλάθης παντοίας
λύτρωσαι, ἡμεῖς τοὺς πόθῳ ἀνευφημούν-
τάς σε· καὶ μετὰ θάνατον, ῥύσαι τῆς κο-
λάσεως καὶ οὐρανῶν, βασιλείας ποιή-
σον μετόχους Ἄγιε.

Ὡς εὐωφόρος ἐφαῖδρουνας, τὸ νοητὸν
τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησίας στερεώ-
μα, ἀθλητὰ Πολύδωρος, ταῖς ἀκτεῖσι τῶν
ἄθλων σου, καὶ πάντα, μάκαρ, λίαν ἐθερ-
μυνας, πρὸς θεὸν πόθον, οἶκα περ ἡλίας,
τὰ χριστεπώνυμα, τῶν θρωτῶν συστή-
ματα, ὅθεν τὴν σὴν, σεδασμῆαν ἄθλησιν
πανηγυρίζουσι.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Ἰάκωβον τὸν Πέροσιν, καὶ Μύρακα
τὸν Αἰγύπτιον, τοὺς ἐξωμόσαντας
πρῖν, καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ ὑστερον ἀνα-
φανέντας μάρτυρας, καὶ ὑπὸ τῆς παν-
ταχοῦ Ἐκκλησίας δοξαζομένους, ζή-
λώσας νεομάρτυς Πολύδωρος, τὸν διὰ
θασάνων καὶ ἀγγόνης μαρτυρικῶν ὑπὲρ
Χριστοῦ ὑπέμειναν θάνατον, καὶ τῶν
ἰσῶν στεφάνων ἐκείνοιας τετύχηκας. Ὁ-
θεν, εἰς μὴ προσείπη σε νέον ἀθλητὴν
τοῦ Χριστοῦ καὶ μάρτυρα: Ἦ τίς ἐκ
τοῦ ἰσῶν μὴ δοξάζει δικαίως τὴν μνή-
μην σου: Μάρτυς οὖν ἀληθῆς ὑπά-
ρχων, καὶ μαρτυρικῆν ἔχων τὴν παρόη-
σιν πρὸς Χριστὸν, τὸν σὲ στεφανώ-
σαντα, πρόσθετος σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡ-
μῶν.

Καὶ νῦν, Δέσποινε πρόσδεξι.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ Τυπικά. Εἰς τοὺς Μαζαρι-

μοὺς τὴν γ'. ὠδὴν τοῦ α' Κανόνος· τὴν ε'. τοῦ β'.
Μετὰ τὸ τρισάγιον τὸν Ἀπόστολον, καὶ Εὐαγγέ-
λιον τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Κοινωνικόν. Εἰς μνη-
μόσυον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Μεγαλυνάρια τοῦ Ἁγίου.

Ἐὐτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, τοὺς
λαμπρούς ἀγῶνας, Πολύδωρου τοῦ
ἀθλητοῦ, τοῦ ἐν ταῖς ἐσχάταις καιροῖς
ἀναφανέντου, Μάρτυρος θεηγόρου, τῆς
θεῆς πίστεως.

Ἐξαι εὐσυμπάθητε τὰς λιτάς, ἡμῶν
τῶν σῶν θούλων, ἅς ἐκ στόματός σου
παροῦ καὶ γλώσσης θεθήλου, προσάγα-
μεν αἰτούντες, ἁμαρτημάτων λύσιν τῆ
μασιταῖς σου.

Ὁξῆς ἀπροσίτου μαρμαρυγαῖς, καὶ
θεῆς ἀκτεῖσι, ἐλλαμπόμενος ἀθλη-
τὰ, Πολύδωρος μάκαρ, τῆς τριλαμπούς
καὶ θεῆς. Τριάδος ταῖς εὐχαῖς σου, ἡ-
μεῖς καταύγασον.

Μάρτυς ἀθλοφόρος ταῖς πρὸς Θεόν, ἐ-
ραῖς εὐχαῖς σου, διατήρει τοὺς εὐ-
λαθῶς, τῆ σῆ θεῆς σκέπη, προσφεύγον-
τας ἐκ πάντων, παθῶν τε καὶ κινδύνων,
ψυχῆς καὶ σώματος.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Εἰς τὸ ὑπερφύεθ θαύμα ἔπερ ἐνήργησεν ἡ Ὑπερᾶγια Θεοτόκος καὶ ἀειπαρθένος

ΜΑΡΙΑ

Διὰ τῆς πανσέπτου καὶ θείας αὐτῆς εἰκόνας τῆς ἐπιλεγομένης

ΜΥΡΤΙΑΙΩΤΙΣΣΗΣ

Ἐν τῇ νῆσῳ τῶν Κυθῆρων, ὅτε τὸν παράλυτον ἤγειρε μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας τῆς ἁγίας αὐτῆς Κοιμήσεως.

Ποίημα Σωφρονίου Ἐπισκόπου Κυθῆρων τοῦ Παγγάλου, ἀντιγραφείσα δὲ παρὰ τοῦ ἐλαχίστου δούλου αὐτῆς μακαρίτου εὐγενούς Δομενίκου Βλακερίου πλείστοις καὶ ἔξαισις τερατουργήμασιν εὐεργετηθέντος παρὰ τῆς αὐτῆς ἁγίας εἰκόνας. (1).

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ροικτοῦ θαύματος τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτοίκης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένης Μαρίας, τοῦ γεγονότος ἐν τῷ πανσέπτῳ αὐτῆς Ναφ τῶν Μυρτιδιῶν, ἐν τῇ νῆσῳ Κυθῆρων, ὅτε τὸν παράλυτον ἤγειρε.

Ἐσπῆρας, ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐσπερινῷ μετὰ τὸν προομιαικὸν τὴν Α' Στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνῆρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα Ἰσθμῶν στίχους ἡ καὶ ψάλλομεν τὰ ἀκόλουθα σιγηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. 42 τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὁ τὸν παραδόξου θαύματος, τοῦ φανέντος ἡμῖν ἐν τῇ μνημῆ σήμερον, τῆς μόνης τῶν Ἱοιοτήτων ἡμῶν καὶ Ἐδύριον, τεκούσης ἄνευ σποράς, ἀνευρηγνύτως ἀρρητῶς ὡς ἀνθρώπων, καὶ πόθῳ τῶς εὐσεβεῖς, πρὸς εὐφροσύνην καὶ ἤχρον ἐόρτιον, καὶ πρὸς εὐλογίαν θεῶν προσκαλυόντα ἄπαντας, τῇ Ἐκπάρθενῳ κρυψάξεν, χεῖρε πάντων ἡ ἀντίληψις.

Βαδὶ τῶν σῶν θαυμασίων ἀγγή· ὅτι ἀνεδείχθη πηγὴ θαυματόδουτος, ὁ πάνσεπτος καὶ τερπνός, καὶ θεῶς οὐκός σου· συνδράμωμεν οὖν πιστοὶ καὶ χρομοσύνας οἱ πάντες ὀψώμεθα, τὸ μέγα καὶ θαυμαστόν, καὶ ὑπερένδοξον ἔργον γεραιόντες, τῆς πανυπεράγνου Ἐκπάρθενος τὸ λαμπρὸν τεράστιον, ἣν πιστῶς προσκυνούμεν· τὸν παράλυτον γὰρ ἤγειρε.

Μὴν σὴν ὕμνοῦσι μετὰ στασιν, Θεομήτηρ Ἐκπάρθεν, ἀσωμάτων τάξεις τε,

τὴν δόξαν σου καὶ λαμπρότητα γεραιόντες· συμφώνως οὖν καὶ ἡμεῖς, πάντων τὰ στίφη πιστῶς συγκροτούμεν σοι, ἐν φύθῳ τε καὶ χροχ, τὴν θαυματόδουτον ταύτην πανήγυριν, τῆς σῆς πανενδόξου μνημῆς τεσσαρακονθήμερον, καὶ πιστῶς προσκυνούμεν, τὴν παρσέδαστον εἰκόνα σου.

Χεῖρε τῶν πιστῶν τὸ ἀκούχημα, ἥτις σὺ καὶ ὑπάρχεις πάντων τῶν προσφύγων σου, ἡ σκέπη τε καὶ ἐλπὶς καὶ καταφύγιον· διὸ τιμῶμεν τὴν σὴν τεσσαρακονθήμερον πάντες ἐόρτιον, Ἐκπάρθενε Μητήρ Θεοῦ, καὶ εὐφροσύνας δοξάζομεν ἄπαντες, τὸ ὑπερφύεθ σου θαύμα, ὅτι τὸν παράλυτον, πολυχρόνιον ὄντα ὕγιθ ὄλον ἐτέλεσας.

Ἔτερα προσόμοια.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Μὴν Ἐκπάρθενῶν ἡ νῆσος, σήμερον ἡ τέρπεται, ἐν τῇ μεγαλοουγίᾳ καὶ θαυματοποιῆ, τῆς πάντων Βασιλείσσης μητρὸς τοῦ Θεοῦ, ὅτι πηγὴ ἀνεξάντητος, νῦν ἐπεφάνη ὁ θεῶς ταύτης ναός, ἰαμάτων τοῖς προστρέχουσι.

(1) Ὁ ὁμοῖος ἰδύτης τῆς ἐν Χρῶ Μονῆς τῆς Παναγίας Μυρτιδιώτισσης Ἀρχιμανδρίτης Χριστοφόρος Σερμέλης ἐξέδωκε τούτους ἐν Πειραιῶι τὸ 1902 εἰς ἰδιαιτὸν φυλλάδιον τὴν Ἀκολουθίαν ταύτην, ἐξεῖθεν δὲ ἐγένετο ἡ ἀντίτυπος αὐτῆς ἐν τῷ παρόντι.

Ἄεστε πιστοὶ ἐπαξίως, χεῖρας κροτήσωμεν, ἐν πίστει τε καὶ πόθῳ, τῇ Ἐκπάρθενῳ θουόντες· χεῖρε ἡ ζωοδόχος θεῖα πηγὴ, τὰς ἰάσεις ἡ θλυζουσα, τοῖς ἀδιστάκτως αἰτούσι, καὶ τῷ ναφ, τῷ πανσέπτῳ σου προστρέχουσι.

Ρεῖθρα ἰάσεων θλυζεις τοῖς Ἐκπάρθενῶν οἰς ἀγγή καὶ πᾶσιν ὀρθοδόξοις, τοῖς πιστῶς σε τιμῶσι, καὶ πόθῳ προσευδοῦσι τῷ σφ ναφ· καὶ γὰρ πηγὴ ἀνεξάντητος, πάντων θαυμάτων ὑπάρχει ζωοποιός καὶ παράλυτον συνέσφρξε.

Ρητρεῦσαι θρότους γλώσσα οὔτε μὴν ἄλλος, ἀξίως τὰ σὰ Ἐκπάρθεν, δύναται μεγαλεῖα, ἀλλ' οὖν νῦν ὀλοφύως πόθῳ πολλῷ, μακαρίζομεν ἄχραντες, τῶν θαυμασίων τὴν ἀδύσπον οἱ πιστοὶ, καὶ τιμῶμεν τὴν εἰκόνα σου.

Δόξα καὶ νῦν ἄχος πλ. δ'.

Ἦχος μὴ θαυμασῶν· τίς μὴ δοξάσει, Θεοτόκε ἀειπαρθένη, τὰ πολλὰ καὶ ὑπερφύσον σου τερατουργήματα· οὐ μόνον γὰρ παράλυτον προσελθόντα σοι πιστῶς, θαυμασίως ἰάτρειςας, ἀλλὰ καὶ νῦν πάντοτε, τοῖς αἰτούσι σε πόθῳ, τὰ αἰτήματα παρέχεις. Διὸ ἄχραντες Θεοόνυμφε, εὐχαρίστως σε γεραιόντες, τὴν ἀνωτέραν τῶν Χερουβεῖμ, καὶ κενωρότερον τῶν Σεραφεῖμ, ἀσυγκρίτως πόθῳ θεόμεθα· τὴν σὴν θεήθειαν ἡμῖν δώρησαι, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐσσοδος, Φῶς ἰλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀνάγνωσμα. Γενέσεως τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἐβλθεν Ἰακὼβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρχου καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαροάν καὶ ἀπήνησε ἰσφ καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ ἔδω γὰρ ὁ ἦμος. Καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ· καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκεῖν καὶ ἐνεπαύσθη. Καὶ ἰδοὺ κλίμας ἐσηριμένη ἐν τῇ γῆ, ἥς ἡ κεφαλὴ ἐκινεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν καὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτήν, ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτήν καὶ εἶπεν· Ἐγὼ ὁ Θεός Ἀβραάμ τοῦ πατρὸς σου καὶ ὁ Θεός Ἰσαὰκ μὴ φοβοῦ·

ἡ γῆ ἐφ' ἥς σὺ καθεῖσαι ἐπ' αὐτῆς σοὶ δώσω αὐτήν καὶ τῷ σπέρματί σου· καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡσεὶ ἄμιος τῆς γῆς, καὶ πλατυθήσεται ἐπὶ θάλασσαν, καὶ λίβαν, καὶ βορρᾶν καὶ ἐπὶ ἀνατολάς, καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μετὰ σοῦ διαφυλάσω σε ἐν τῇ ὁδῷ πάσης οὗ ἐν πορευθῆς καὶ ἐπιστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην. Ὅτι οὐ μὴ σε ἐγκαταλείψω, ἕως τοῦ ποιῆσαι με πάντα ὅσα ἐλάλησάν σοι· καὶ ἐξηγήσθη Ἰακὼβ ἀπὸ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ καὶ εἶπεν· ὅτι ἔστι Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ. ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδην· καὶ ἐφοβήθη καὶ εἶπεν· ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος, οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἡ οἰκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ Πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

Ἦροφητεῖς Ἰεζεκιήλ τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὁδοῦς, καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θεοσστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ἡμῶν, καὶ τὰ τοῦ σοιηροῦ ἡμῶν· καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος. Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν ἁγίων τῆς ἐξωτέρας, τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη, καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιγήσεται καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ δέσθῃ δι' αὐτῆς· ὅτι Κύριος ὁ Θεός Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς καὶ ἔσται κεκλεισμένη· διότι ὁ ἡγοούμενος οὗτος κίθηται ἐπ' αὐτῆ τοῦ φαγεῖν ἄρτον κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλάμ τῆς πύλης· εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν ἁγίων τῆς πρὸς βορρᾶν κατέβαιναν τοῦ οἴκου καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης· δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

Ἦροσεμῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἦ σοφία φροδοῦσεν ἐαυτὴν εἰκον, καὶ ὑπῆρξε στόλους ἐπ' αὐτήν. Ἐσφαξὲ τὸ ἐαυτῆς θύματα, καὶ ἐξέτασεν εἰς κρατήρα τὸν ἐαυτῆς· οἶνον καὶ ἡτομάσαστο τὴν ἐαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέσπειλε τοῦς ἐαυτῆς δούλους συγκλοῦσαι μετὰ ὑψηλοῦ κρηύματος, ὡς ἐπὶ κρατήρα λέγουσα· ὅς ἐστιν ἄφρων ἐκκλινάτο πρὸς με. Καὶ τοῖς ἐνδέσει φρονεῖν εἶπεν· ἔλθτε, φαγῆτε τὸν ἐμὸν ἄρτον καὶ πίετε οἶνον ἐν κεκέρακα ὑμῖν ἀπολίπετε ἀφροσύνην καὶ ζήσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν ἵνα βιώσῃτε καὶ κατορθώσῃτε σύνεσιν ἐν γνώσει· ὁ παιδεῦσον κακοῦς, λήψεται ἐαυτῷ ἀτιμίαν· ἐλέγχε τὸν ἐμὸν ἀσεβῆ μοιήσεται ἐαυτόν· οἱ γὰρ ἐλεγχοὶ τῷ ἀσεβεὶ μάλωπε· αὐτῷ. Μὴ ἐλεγε κακοῦς ἵνα μὴ μισήσασί σε. Ἐλεγε σοφὸν καὶ ἀγαπήσει σε. εἶδον σοφῷ ἀ-

φορηγή και σοφώτερος είναι. Γνώριζε δικαίω και προσθήσει του δέχσθαι. Αρχή σοφίας φόβος Κυρίου και βουλή άγιων σύνεσις. Το δε γνώναι νόμον διανοία είναι αγαθή: ιούτω γάρ τω τρόπω πολλών ζήσεις χρόνον και προστεθήσασαι σοι έτη ζωής.

Είς την λιτήν ιδιόμελα ήχος α'.

Παρθενική πανήγυρις σήμεραν αδελφοί, σκιρτάτω ή κτίσις, χορευέτω ή άνθρωπότης, συνεκάλεσε γάρ ήμεις ή Αγία Θεοτόκος. Το άμύλοντον κειμήλιον του λόγου της Παρθενίας, ή λογικός παραδέσις του δευτέρου Αδάμ, το έργαστήριον της ενόσσεως των δύο φύσεων, ή πανήγυρις του σωτηρίου συνάλλαγματος, ή πιστάς εν ή ή λόγος ενυμφεύσασα την σάρκα. Η έντως κούφη νεφέλη, ή τόν επί των Χερουβεϊμ μετά σώματος διαστάσασα. Τάς αυτής έκείσας Χριστέ ή Θεός σώσον τάς ψυχάς ήμών.

Ήχος δ'.

Μέγα και παράδοξον θαύμα τοίς πάνσιν επέλαμψε, της Θεοτόκου ή Ναός εν τούτω γάρ προστρέχοντες εν πίστει άδιστάκτω, τά κίτήματα λαμβάνομεν πρως τό συμφέρον της κίτησεως. Η γάρ χάρις κατώκησε της Πανάγνου εν αυτό ή διό πάντες προσείπωμεν. Δέσποινα άγνή τοίς σε τιμώντας και εορτάζοντας περιφουρεί και σκέπε, εκ πάντων κινδύνων και σώσον τάς ψυχάς ήμών.

Ήχος ή αυτός.

Μέγα ήχος των εορταζόντων πέφυκεν, ή θαυματουργήσις, άγνή, της πανσέπτου και παντίμου σου Εικόνας, "Οτι τόν παράλυτον ήγειρε, και την Νήσον καύτην περιέπει από παντοίων κινδύνων. Διό πάντες πιστοί εν φωναίς άγαλλιόσσεως μεγαλύνομεν τό όνομά σου Δέσποινα και δοξολογούμεν σε πάσαι ά γενεαί των πιστών.

Δόξα και νυν ήχος πλ. β'.

Σήμεραρον συγκαλεΐται ήμεις, τάς ήμην γύριεις των πιστών, ή πανέορτος και πανθαύμαστος πανήγυρις της πανυμνήτου Θεομήτορος. Δεύτε ούν φιλέορτοι και φιλόδουλοι, της ήμων Δεσποίνης εορτάσωμεν ψαλμικός την πάνσεπτον μεγαλουργίαν αυτής, επί της θείας νεύσει της χαριτοθρύτω της παντίμου αυτής Εικόνας. Ήδού γάρ οι προστρέχοντες πίστει και πόθω πρως αυτήν, κινδύνυνται ήματα ψυχών τε και σωμάτων' ού μόνον γάρ παράλυτον θαυμασίως συνέσφιγγεν, αλλά και πάσαν αίτησιν τοίς πάσι χορηγεΐ πάντες ούν έκδοήσωμεν. Ηύλαξον ήμεις, πανάχραντε Θεοτόκε, εκ των άθέων διαρβάρων, και σώσον τάς ψυχάς ήμών.

Είς τον στίχον, στιχηρά προσόμοια.

Ήχος δ'. Έδωκας σημεΐωσιν.

Δεύτε νυν φιλέορτοι, δευτε πιστών πάντων σύλλογος, δευτε ήσμιαι μελωόμεν, δευτε επάνεσωμεν, μητρούθων Εκόρη, διάσωσμα πάντων, δευτε συμπάλωμεν θερμώς, αυτής τά θεία μεγαλουργήματα, και πόθω μελωδήσωμεν, τόν ύμνον τόν Αρχαγγελικόν Χαίρε Νύμφη άνύμφευτε, μετά σου ή Θεός ήμών.

Στίχ. Μνησθήσομαι του όνόματός σου.

Προσακκονθημέρον, της Παναγίας κοιμήσεως, της Μητρούς του Θεού ήμών' δευτε νυν φιλέορτοι, τιμήσωμεν πάντες, εν πίστει και πόθω και εύλαθεία προσευχής, αυτής ύμνήσωμεν τά θαυμάσια, και πάντες προσκυνήσωμεν, αυτήν την πάντων βασιλίσσαν, και σν φόδω βουήσωμεν χείρε θαύμα παγκόσμιον.

Στίχ. Το πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

Νυν σε μακαρίζομεν και εύλαδώς προσκυνούμεν σε, μετά φόδου και πίστεως, θερμώς μεγαλύνοντες, Θεομήτορ Εκόρη, τά σά μεγαλεία, ά γενεαί πάσαι πιστών' ότι παρέχεις θεία δωρή-

ματα, τοίς πόθω προσουσί σοι, και εκπρεύεις νοσήματα, και παράλυτον ήγειρας, τόν πιστώς προσελθόντα σοι.

Δόξα και νυν. Ήχος πλ. α'.

Τών πολλών σου θαυμάτων άγνή' πώς καύτη της των Κυθηραίων νήσω, δέδωκας εις επίσκεψιν την θείαν σου εικόνα' πηγή γάρ θαυμάτων τοίς προστρέχουσιν ύπάρχει' δι ής ήμιν τάς ενεργείας τάς σάς φανερούς' και γάρ τόν προσιόντα σοι παράλυτον ποτε ζεύση της ψυχής, λαμπρως έατρευσας, και την τών άθρων ρώσιν δέδωκας αυτό ή άλλ ή πάντα τά πρως θνηθιαν ήμιν άπονέμουσα, ού μόνον αυτόν ήμιν έτέλεσας, αλλά και πάντας τοίς πίστει τε και πόθω σοι προστρέχοντας, χαρίσματος ενάσκασιν ενάγκαις εν ανάγκαις γάρ κατέδωκεν, τοίς ήφθαλμοίς ενεργώς την επικουρίαν σου και άνομήριεσ αχμήδιν, καθ' εκάστην θεραπεύεις' διό και ά κροδία ήμών πρως τόν πόθον σου άναφλέγονται και μετά πίστειως συναυροισθέντες τή σή Ναώ, δοξάζομεν τά μεγαλεία σου, και πόθω δεόμεθα έλέησον ήμεις.

Απολυτικόν, ήχος δ'.

Αυτή νυν κρητήσωμεν, δευτε τάς χείρας πιστώς, και ήσωμεν ήσμιαι της Θεομήτορι, εν πόθω κραυγάζοντες' χείρε ή προστάσια πάντων των θεομένων, χείρε ή σωτηρία των τιμώντων σε πόθω' χείρε ή τή παραλύτω την έσιν διαβέυσασα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ή σ υνήθης στιχολογία.

Είς την πρώτην στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ήχος δ'. Κατεπλάγη Ίωσηφ.

Δεύτε πάντες οι πιστοί, δευτε θεάσασθε θερμώς, θαύμα παράδοξον και γάρ, σήμεραν έλαμψεν ήμιν, εν τη πανσέπτω και τεσσαρακονθημέρω, ήμέρω

της άγνης, θείας κοιμήσεως, εν ή λαμπρως τελοούμεν την πανήγυριν, πάς ή λαός και παιδες των Κυθηραίων' και γάρ παράλυτον ήγειρεν ή Θεοτόκος, εν τή άγίω των Μυρτιδιών Ναώ αυτής. (Δίε)

Είς την θ' στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ήχος πλ. δ'. Το προσταχθέν.

Τών όρθοδόξων ή πιστός σύλλογος θετός, εν τή πανσέπτω σου Ναώ Εκόρη πανάχραντε, μετά πόθου προσβόθων νυν προσπελάζων, Παρθένε, Μητήτορ Κυρίου, κράζει θερμώς, εν ώρα της καταδίκης τε και όργης, της μελλούσης κολάσεως, λυτρωσαι πάντας τοίς πιστούς, και σωτηρίαν δώρησαι τοίς πιστώς προσκυνούσί σε.

Είς τον Πολυέλκτον. Κάθισμα, ήχος δ'.

Ο ύψωθείς.

Αυτικώς νυν οι πιστοί μελωδοούμεν, τά μεγαλεία σου άγνή Θεοτόκε, και μετά πόθου κράζομεν θούντες θερμώς, ότι σν παρίστασαι ως παντάνασσα Εκόρη, εκ δεξίων πανάγριος του Ήου και Θεού σου' διό μη παύση πάσι βοηθούσιν, τοίς άνυμνούσι τά θεία σου θαύματα.

Οι άναδελφοί. Το ή. Αντίφωνον του δ' ήχου. Προκείμενον ήχος δ'. Μνησθήσομαι του όνόματός σου.

Στίχ. Ακουσον ήγικτερ και ήδε. Ευαγγέλιον Θεομητορικόν. Ο Ν'. Δόξα και νυν. Και τό ιδιόμελον. Ήχος β'. Μέγα και παράδοξον θαύμα. (Ζήτει εις την λιτήν).

ΕΙΤΑ οι κανόνες, και ή μιν πρώτος συντεθείς παρ ή του πανοσιώτου κώ Μελετιου Καλλινα Καθηγουμένου της Αγαριάνθου άγίας Μονής και πρωτοσυγγέλου της καθολικής του Χριστού Μεγάλης Έκκλησίας περιεί τοίς εξήκοντα δινατούς κατά τον μέγαν Ιωάννην τον Διαμασηνόν, λέγοντα εις τον 'Οκτώηον εις τον πλ. δ'. ήχον, εις τον 'Οσθον της τετάρτης, Ήδη θ'.

Η θεά κλένη Σολομοιν, ήν κυκλοδοι δυνάτοί νυν εξήκοντα, ρήσεις της θείας γραφής. Οδ ή άκροστιχίς.

Ήμνον ήδω σοι κενόν Παρθένε Μαρία άγνή, Μελέτιος Καλλονής.

Οι δε έπρεο συντεθήσαν παρ ή του ήηθέντος Σωφρονίου Κυθηραίου.

Ἐδὴ, ἄ. ἤχος ἄ. Ἐδὴν ἐπινίκιον.
Ἐδοῦ καὶ οἱ δυνάεσι. Βῆτον.

Υμνήσωμεν ἅπαντες πίστει καὶ πόθῳ. **Μ**αρτίαν τὴν ἄχραντον. **Β**ῆτον ἀκατάφλεκτον. ἦν εἶδε πάλαι **Μ**ωσῆς, καὶ ὡς **Μ**ητέρα τοῦ **Θ**εοῦ πάντες δοξάζομεν.

Ἰσάβου

Μαρτίαν πανάχραντε Θεοκυήτορ, σὲ **Ἰ**σάβου γινώσκωμεν τὴν Ἀχρωνήτιδα, ἐβλίπτησας γὰρ σαρκί, ἄνευ σποράς τὸν Ἰησοῦν, καὶ σὲ δοξάζομεν.

Στάμων, καὶ Στήλην

Νομὴν τὴν φερόμεν πᾶσι παρέχει, ἢ **Σ**τάμων ἢ φέρουσα μάννα τὸ οὐράνιον. **Σ**τήλη, φωτίζουσα φῶς, τὸν νέον **Κ**όρη Ἰσακὴλ, διὸ σὲ δοξάζομεν.

Πλατυτέρα οὐρανῶν, καὶ **Θ**ρόνον

Ο κύριος ἐδεδείξεν σὲ πλατυτέρα **Θ**υρανῶν πανάχραντε, **Θ**ρόνον τε **Χ**ερουβικῶν, ἐν ᾧ κύτος ὁ **Χ**ριστὸς ἐπανεπαύσατο· διὸ πιστῶς σὲ δοξάζομεν.

Νεφέλη, καὶ **Α**λύην μυστικὴν.

Νεφέλη ὁλόρωσε σὺ φωτιζῆς μου τὸν **Κ**όρη ἐν πάθει ἠδυνῶν σκοτούμενον· ὡς γὰρ **Α**λύη μυστικὴ, φέρεις τὸν ἥλιον **Χ**ριστόν, μεθ' ἧν σὲ δοξάζομεν.

Ἄνασσα.

Ανάκτων τὸ καύχημα **Ν**ύμφη, τοῦ **Α**λόγου. Ἄνασσα, δεῖξόν με ἀνώτερον τῶν ἐμοὶ κρατικῶς βασιλεύοντων παθῶν, ἵνα δοξάζω σε.

Ἐτερος **Κ**ένων, **Σ**ωφρονίου **Κ**οθῆρον, οὗ ἡ ἀροστογίς.

Τὴν **Μ**ητέρα μέλψομεν ἀρήτου **Α**λόγου. Ἰηζος ὁ κύτος. Ἐδὴν ἐπινίκιον.

Πῆν θείαν παράσχου μοι **Α**λόγε σοφίαν, ὑμνήσαι τὴν ἄχραντον, τὴν ἀρήτως τετακυῖαν, σὲ τὸν ζῶης χορηγόν, ἀνακηρύττειν τε πιστοὺς τὰ μεγαλεῖα αὐτῆς.

Πκούσθη ἐξάσιον θαύμα παρθένου, παρὰλυτοῦ ἐρρωται ἐν τοῖς καθ' ἡμέρας καιροῖς, καὶ ἤλατο ἀληθῶς, ὡς περ δορκὰς ὑμολογῶν τὴν εὐσπλαχνίαν αὐτῆς.

Ναὐ νῦν προσέλθετε τῆς **Π**ανακίμου, οἱ νόσοις τρυχόμενοι, θειοὺς καὶ στερούμενοι, δυνάμεων φυσικῶν, ὅπως ὑγείαν προηγήτη λάβητε πάντων κακῶν.

Μητέρα πανάσπιλον γεγεννηκυῖαν, **Μ**ῖόν **Θ**εοῦ ἀναρχον, ευφημοῦντες ἄσωμεν, τῶν **Χ**ρισμάτων πηγῆν· ῥεεὶ γὰρ ρεθῖρα μυστικῶς πᾶσι τὴν ἴασιν.

Ἐτερος **Κ**ένων τοῦ αὐτοῦ, ἤχος β'.
Ἐν βοθῶ κατέστροφε ποτε.

Πῆν ἀγλήν καθύρισον ἀγνή, τοῦ νοῦς μου **Δ**έσποινα, καὶ καταλήγρονον νῦν τὴν σκοτόμειναν, καὶ τὸν ζῶρον τῆς καρδίης μου, σὺ διδουσά μοι λόγον, ἢ τὸν λόγον τετακυῖα· ἵνα ἐν αἰνέσει χαίρων σου ὑμνήσω τὰ θαυμάσια.

Πῆν ἁγία τετακυῖα **Θ**εὸν πάντων ἁγίων, ἔτατον σὺ καθοδηγήσον **Κ**όρη τὸν λόγον μου καὶ τὴν γλώτταν κίνησον, μεγαλύνει εὐφροσύνως τὰ θαύματά, καὶ δοξολογήσαι μόνην σε **Δ**έσποινα τοῦ σύμπαντος.

Θαυμαστός καὶ λίαν εὐκλεῆς, δέδεκαται **Π**ανακίαντες, τῶν **Μ**υρτιδίων ὁ πάνσεπτος οἶκος σου, εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα· ἐν αὐτῷ καὶ γὰρ πᾶσι τοῖς προσπελάξουσι, θρούεις ἱματίων ἄφθονα **Χ**ρισμάτα **Θ**εόνυμφε.

Ολοφύχως ἤχθημεν πρὸς σέ, πάντες μετὰ πίστεως, τοῦ ἀνυμνήσαι τὰ θεῖα θαυμάσια, καὶ τὰ μεγαλεῖά σου· διὸ ἄχραντε **Θ**εοτόκε πᾶσιν ἡμῖν, δώρησαι πταισμάτων καὶ πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.

Καταβασία. Ἄνοιξέ το στόμα μου, Ἐδὴ γ'. Ἄβου ὃν ἀπεθοκίμασαν. **Χ**αρὴν καὶ **Σ**ωτηρίαν.

Αεὖτε πάντες ευφημήσωμεν, τὴν **Χ**αράν τοῦ **Κ**όσμου, ὅτι **σ**ωτηρία πᾶ-

σιν ἐπεφάνη, τοῖς πάλαι αἰχμαλώτοις ἀλόγοις ἐν πάθει, καὶ τὴν ἀπάθειαν διδοῦσα, ἅπαντας πιστοὺς ἐστερέωσε.

Παρθένον.

Ω Παρθενικὸν ἀπάνθισμα, τὸ τῆς παρθενίας καύχημα καὶ κλέος, καὶ μητέρον δόξα· σὺ γὰρ τῆς παρθενίας τὰ κλεῖθρα πεφύλαξαι, **Χ**ριστὸς ἐκ σοῦ κόρη τεχθεῖς, ἅπαντας πιστοὺς ἐστερέωσε.

Παράδεισον, **Α**ιμένα.

Σὺ εἰ λογικὸς **Π**αράδεισος, πάντες σὲ ὑμνοῦμεν, **Α**ιμὴν τῶν ἐν ζῆλῃ κλυδωνιζομένων, ὁλάσσης κυματιούσης τοῦ θείου πλωτήρων τε σώσον **Π**αρθένε τῶν θειῶν, ἅπαντας πιστοὺς καὶ στερέωσον.

Σκηνὴν.

Ο ἴλασ οὐρανῶθεν ἤλυθεν ὁ **Α**λόγος τοῖς κᾶσῳ, καὶ **Σ**κηνὴν ἁγίαν καθάρην εὐρών σε, ὅπως ἐν σοὶ **Π**αρθένε ἀρήτως κατόκησεν, οὐδόπως τὸν ἄνωθεν ἄπὸν σῶσον με, διὸ καὶ στερέωσον.

Κλίμακα.

Εἶδεν Ἰακώβ σε **Κ**λίμακα, οὐρανοῦ **Π**αρθένε, δι' ἧς καὶ κατέβη ὁ **Θ**εὸς τῶν ὀλων, καὶ σάρκα τὴν θροστῆν ἀρήτως προσεβίβησε καὶ καθήγισεν αὐτήν, καὶ τῷ **Π**ατρὶ φίλην κατέστησε.

Κολυμβήθραν.

Κάθαρσιν ψυχῆς καὶ σώματος, δὸς κᾶμοι **Π**αρθένε· σὺ γὰρ ἐκκαθαίρεις μολυσμοὺς πταισμάτων, ὅτι **Κ**ολυμβήθρα σωτήριος δείκνυσαι, δι' ἧς σωζόμεθα πιστοὶ καὶ σωτηρίᾳ στερεούμεθα.

Ὁ αὐτός. **Σ**τερεωθήτω ἡ καρδία μου

Νῦν ἐπληρώθη ῥήσις λέγουσα, Ἰσαίου τότε ὡς ἔλαφος, χολὸς ἀλείπτει· ἰδοὺ γὰρ παραλύτου ὡς ἔοικε, σφυρὰ διελύθησαν, ὄντως θαύμα παράδοξον.

Πῆν πρὸ τοῦ τόκου θεονόμευτον, ἐν αὐτῷ τῷ τόκῳ πανάφθορον, καὶ μετὰ τόκον ἀληθῶς, ἀειπάθειον ἅπαντες, ἀνυμνήσωμεν θρωόντες· χαίρε κόσμου διάσωμα.

Εὐα τὸ πρὶν κατάρας γέγονε, καὶ φθορὰς αἰτία τοῖς ἄπαισι, σὺ δὲ **Π**αρθένε τηλαυγὸς, εὐλογίας καὶ χάριτος, πέλα γὼς τε ἱματίων, καὶ πηγὴ ἀνεξάντητος.

Ρήσεις σε κλίην **Σ**ολομώντειον, δυνάτων κυκλούτων σε **Π**άναγνε, ἀνακροῦτσουσι φειδρώς, εἰς ἧς πᾶς προσερχόμενος, μετὰ πίστωση λαμβάνει, αἰτημάτων τὰ ἐπαθλα.

Ἄλλος. **Τ**ῆς πίστεως ἐν πίτῳ.

Εὐχόμενος ἐν πνεύματι καὶ καρδίᾳ ὁρῶν αὐτὸν τελείως ἐκτρευθέντα, παραλύτως ὑπάρχων πρὶν ὁ σὸς δούλος ἀγνή ἐδοξάζει τὰ μεγαλεῖά σου, σὺ μου, εἰ βοήθειαι, κράζων, **Π**ανακίαντες.

Ο πλεῖστος ὄχλος κόρη τῶν **Κ**υθηραίων, συνήχθη μετὰ πόθου ἐν τῷ ναφ σου, ὑμῶν καὶ μεγαλύνων ἀκαταπαύτως τὴν θαυματουργήσιν, ὅτι σὺ νέφυξας τὸν ποτε παραλύτον, δόξα τῆ δόξῃ σου.

Μεγάλως ἐδοξάσθη ὁ θεῖος οἶκος, ὁ σὸς **Θ**εοκυήτορ τῶν **Μ**υρτιδίων, ἐν ταύτῃ σου τῇ νήσῳ τῶν **Κ**υθηραίων, ἐν κόσμῳ δὲ παντὶ μακροῦσί σε, ἐν αὐτῷ γὰρ ἡγεῖρας τὸν παραλύτον.

Καλῶς προσεμνηύθη ἡ κολυμβήθρα, **Κ**αροθατικὴ ἢ πάλαι τῶν ἱματίων· πηγὴ γὰρ ἀνεβίχθη ὡς περ ἐκείνη ἡ γαίρε παραλύτον, καὶ σὺ πανάχραντε, σήμερον ἱάτρευσας τὸν νέον παραλύτον.

Καταβασία. **Τ**οὺς σοὺς ὑμολόγους. **Κ**άθισμα ἤχος δ'. **Κ**αταβλήγη Ἰωσήφ.

Καταβλήγη εὐλαθῶς, τῶν **Κ**υθηραίων ὁ λῶς, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τῶν

ἀκενώτων δωρεῶν, πηγὴν σε εἶναι Θεο-
νομίης καὶ Ἡεροθένης, ἀνανδροῦ, Ἡε-
ροθένου καὶ πανέντιμον, πύλην κεκλεισμέ-
νην τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ἱερόν παλάτιον
τοῦ Λόγου, καὶ πλάστου Ἡατροῦ τοῦ
Ἰψίστου, τοῦ γεννηθέντος, σπέρματος
δύο, ἐκ τῆς νηδύος σου τῆς Θεοῦπι-
δος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος ἅ. Τὸν τάφον
σου Σωτήρ.

Μαρία καθαρὸν, τοῦ Σωτήρος δοχεῖ-
ον, καὶ πάντων τῶν πιστῶν κυχίμα
τε τὸ θεῖον, συμφώνως γεραίρομεν, εὐ-
φημοῦντες τὴν δόξαν σου· σὺ γὰρ πέφη-
νκε τῶν ἀσθενούντων ἡ ρώσις· σὺ δὲ γέ-
γονας ἀμικρωτῶν σωτηρία, καὶ πάν-
των βοηθεία.

Ἐπιθῆ δ'. Ἐν πνεύματι προβλέπων.
Ἄσπτερα.

Ἄνεταιλεν ἐν κόσμῳ λαμπρότατος Ἀ-
σπῆρ, ἡ Ἡεροθένης Μιχαῖμ, ἐμφέ-
νουσα πιστοῖς, δικαιοσύνης τὸν ἥλιον
Χριστὸν Δεσπότην, καὶ καταυγάζουσα
πόθῳ πάντας κραυγάζειν, δόξα σοὶ ἀγνή
θεοδόξαστε.

Λυχνίαν ὁδηγί.

Ἰδοὺ πάντες σε ἐγνωμεν, Λυχνίαν φω-
τεινὴν τὸ φῶς ἀστράπτουσαν τὸ θεῖον
τοῖς πιστοῖς, καὶ ὁδηγὸς σωτηρίας σὺ
ἀγνή ὑπάρχεις· διὸ πρὸς φῶς ὁδηγήσου
κάμει σοὶ κηράζειν, δόξα σοὶ ἀγνή θεο-
δόξαστε.

Νεφέλην ὀμβροτόκον.

Νεφέλην ὀμβροτόκον σε εἶδε Γεδεών,
τὸν ὀμβρὸν τῆς χάριτος κατέχου-
σαν, Χριστὸν ὀμβροσησὸν οὖν τὴν καρ-
δίαν μου ἐξηρακμένην, καὶ σωτηρίαν
δρασίαν με τοῦ θοᾶν σοὶ, δόξα σοὶ ἀγνή
θεοδόξαστε.

Ἄσπτερα κατέκριν.

Θῶρος τὸ κατάσκιον, ὃ εἶδεν Ἀβθα-
κούμ, σὺ ὑπάρχεις Δέσποινα, μη-

τρούθεν ἀγνή, ἐσκιασμένη τῷ Ἡνεύματι
τῷ ἁγίῳ· σκέπασον οὖν με τῇ σῇ χάριτι
θοᾶν σοὶ, δόξα σοὶ ἀγνή θεοδόξαστε.

Ναὸν Θεοῦ.

Ναὸν ἡγιασμένον κηρύττομεν ἀγνή,
ἐν ᾧ σαρκί κατώκησεν ὁ Ἰψίστος
Θεός, συναμλήσας ἀνθρώποις· διὸ
Ἡεροθένης, ναὸν αὐτοῦ, κάμει ποιήσον ἵ-
να κηράζω, δόξα σοὶ ἀγνή θεοδόξαστε.

Πύλην.

Πύλην σε κεκλεισμένην εἶδεν Ἰεζεκι-
ῆλ, δι' ἧς διεήλθε Χριστὸς καὶ ὤ-
φθη ἐν σαρκί, ἐσφραγισμένην φυλάξας
σε αὐτῆς κόρη· διὸ καὶ Πύλην γεραίρο-
μεν σωτηρίας, δόξα σοὶ ἀγνή θεοδό-
ξαστε.

Ὁ αὐτός, Ἐν πνεύματι προβλέπων.

Ἄκούσωμεν προφήτου θεώντος, ὃ πι-
νοῦσθε, δόξα πάσα ἐσώθεν αὐτῆς τῆς
θυγατρὸς τοῦ βασιλέως καὶ μόνου δυ-
νάτου, αὐτὴς γὰρ ταύτην τῆς φύσεως
ἀνωτέραν, καὶ ἁγιωτέραν εἰργάσατο.

Καὶ τῶν Μυρτιδιῶν ἡμᾶς τοὺς γηγε-
νεῖς, συγκαλεῖται σήμερον πάντε-
ρον προστιθεῖς τὴν πανδικαίαν πάν-
των τῶν χρισμάτων, ψυχῆς ὀμοῦ τε
καὶ σώματος, δεῦτε πάντες πνευματι-
κῶς κατατρουφήσωμεν.

Μεγάλων χρισμάτων θυθὸν σε ἀλη-
θῶς, Χριστὸς ἐποίησατο γενό-
μενος ἐκ σου, ἀνθρώπος φῶσι τέλειος,
οὐ δοκῆσει· διὸ πάντες ὀρθοδόξως ὁ-
μολογοῦμεν, κυριῶς Θεοτόκον καὶ
Δέσποιναν.

Εργουσα παρορησίαν θρόνῳ τοῦ σου Ἰε-
ροῦ, Θεομήτορ ἄχραντε δύσῳπησον
καὶ νῦν, τοῦ λυτρωθῆναι ἱπαγίδων τοῦ
διαβόλου, ἡμᾶς τοὺς πόθῳ τὰ σὰ ὑ-
μνουντας μεγαλεῖα καὶ δοξολογούντας
τὴν μνήμην σου.

Ἄλλος, Ἐλήλουθας ἐκ Ἡεροθένου.

Ἰγάλλετο εὐφροσύνως πιστῶς, ὁ Θε-
οδωρος ὁ πρόων παράλυτος, ὅλον
ἥρῳν ἀξιοῦμενος, ἐκυτὸν τῆς χάριτος,
καὶ δωρεᾶς τῆς θείας, ὑμολογῶν τὴν
εὐσπλαγγνίαν σου.

Ἰδοὺ θαυμά σου καταπλήττει πιστῶν τὴν
διάνοιαν, Θεομήτορ ἄχραντε· διὸ
τὴν θεῖαν Εὐκρίαν σου, πόθῳ ἀσπαζόμε-
νοι, σὲ μεγαλύνουμεν, ταύτην προσκυ-
νούντες ἐκάστατε.

Ἰδοὺ φύλακα θεοθῶν καὶ ἐπίκουρον Ἀ-
χράντε, πάντες σε κεκτήμεθα, παν-
τοίαις ἐν περιστάσεσι, καὶ νῦν σοὶ προσ-
πίπτοντες, ἐπικαλούμεθα μὴ περιθῆς
ἡμᾶς κινδυνεύοντες.

Ἄνυμφευτε ἡ Θεὸν ποικατούμενον τε-
τακούει, σῶσόν με παράλυτον γεγε-
νημένον τοῖς πατήσασσι, καὶ τῶν μολώ-
πων ἕκασιν, ψυχῆς καὶ σώματος, ὡς συμ-
παθεσάτη μοι δώρησαι.

Καταβασία. Τὴν ἀνεψιγέριστον.

Ἐπιθῆ ε'. Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν.
Μητέρα Θεοῦ.

Ἄνυμφευτον πανάχραντον Μητέρα τοῦ
Θεοῦ, πάντες οἱ πιστοὶ σὲ πόθῳ
δοξάζομεν, καὶ μεγαλύνουμεν τὸν τόκον
σου· χεῖρε Μητέρο ἑαυρίου, χεῖρε δε-
δοξασμένη.

Θαυμά Μεγά.

Ρητρεῦεν οὐ δύναται γλωττα οὐδενός,
βρόττειος ἀγνή τὸ μέγιστον θαυμά
σου· τὸν ὑψιμέδοντα γὰρ τέτοκας, τὸν
δόντα σωτηρίαν πάσι τοῖς σὲ τιμῶσι.

Θεμέλιον Ὀχημα.

Θεμέλιον τῆς πίστεως καὶ ὄχημα μυ-
στικῶν, ἐν ᾧ Χριστὸς ὁ βασιλεὺς ἀνε-
πύσατο, καὶ τὴν ἡμῶν πίστιν ἐστερέω-

σε, κηρύττομεν σε πάντες ὑπερευλο-
γημένη.

Ἐπιθῆ.

Ἰλπίς καὶ καταφύγιον ἀπάντων εὐσε-
θῶν, πέφυκας Ἡεροθένης ἀγνή θεοδό-
ξαστε· διὸ κἀγὼ βῶθ σοὶ ὁ ἀνάσωτος,
σῶσόν με ἑκκόρη, σῶσον, τὸν σὸν ἀχρεῖ-
αν δοῦλον.

Δουτήρα.

Νοῦς μου τὴν κατήφειαν ἐκδίωξον ἀ-
γνή, ἀπόπλυνον τὴν ρύπον τῆς συν-
ειδήσεως· σὺ γὰρ Δουτήρ ὑπάρχεις σω-
τήριος· ὦ γλυκυτάτη κόρη, σῶσόν με
τὸν σὸν δοῦλον.

Δοχεῖον.

Ἰδὺλογημένη Πάνκυνε, Δοχεῖον καθα-
ρόν, τοῦ πάσαν ἐν θρακί τὴν κρίσιν
κατέχοντος, δοχεῖον κάμει τῆς αὐτοῦ
χάριτος ἐργασαι τὸν σὸν δοῦλον, ὦ
γλυκυτάτη ἑκκόρη.

Ὁ αὐτός Εἰρημός. Τὴν σὴν εἰρήνην.

Ἄνυχνίαν σε γινώσκουμεν Μιχαῖμ σεμνή,
μετὰ λαμπιδίων χρυσῆν τὴν ἐ-
πτάφωτον· σὲ γὰρ ἡ χάρις ἐπεσκίισε,
πνεύματος μυστηρίων ἐπτάκτινος καὶ
θεῖα.

Ἰπεκάδα τὴν οὐράνιον ἐδέξω, ἐν γα-
στρί, ἐπελεύσει θεῖου Ἡνεύματος
παρὰ τοῦ Ἡατροῦ, καὶ σάρξ ὁ λόγος ἐ-
χορημάτισε, καθ' ἡμᾶς ἄνευ ρύπου,
Ἡεροθενομήτορ κόρη.

Ἰμέγα τὸ μυστήριον τοῦ τόκου σου
ἀγνή, ὄντως ἀκατάληπτον καὶ ἀνε-
μήνευτον, Θεὸς ἀνθρώποις πεφανέρω-
ται, ἐν θυσιν οὐσίαις, ἀτρέπτως, ἀσυγ-
χῶτως.

Μυστήριον ἀνωτέρων τῶν τοῦ Θεοῦ,
τεραστίων πάντων ἐν σοὶ πεφανέ-
ρωται· ὁ γὰρ ἐκ Ἡατροῦ υἱὸς ἀμή-

τωρ, νῦν ἐκ σοῦ ἀπάτωρ γεννάται κατὰ σάρκα.

Ἄλλος. Μεσίτης Θεοῦ.

Ρημάτων φωνῶν, καὶ τῶν δακρύων Δέσποινα ὑπήκουσας, τοῦ παρκακλουδόντός σε, πίστει καὶ πόθῳ παραλύτου ποτὲ καὶ ταχέως τὴν ῥῶσιν αὐτῷ τελείως ἐνεμίχας.

Κὶ ἦδ' ὁ λαὸς ὁ τῶν ἐκυθῆρων πάνηνε τό μέγιστον, τῆς θαυματουργίας σου, πάντες τῷ Ναῶ σου νῦν προστρέχοντες, εὐχαρίστως ἐν πίστει συμφώνως σὲ δοξάζουσι.

Κὶ γὰρ ἀλλετὶ νῦν, καὶ χορεύει μυστικῶς ἅπαν τὸ πλήρωμα, τῶν πιστῶν πανάρχοντες, ἐν τῇ πανευσήμῳ πανηγύρει σου, τῆς σῆς μνήμης τιμώντες τὴν τεσσαρακκονθήμερον.

Λυτροῦται πασῶν ἀναγκῶν καὶ πειρασμῶν ἡ νῆσος Δέσποινα, ἔχουσα προστάτιν σε ἁρωγόν καὶ φύλακα καὶ πρόμαχον, καὶ γαρύρει, διὸ σου, λαμπρῶς τὴν ἐπιτελείαν.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

Ἐδὴ σ'. Τὸν Προφήτην Ἰωάν.

Καθέδραν.

Μακαρίζω σε ἀγνή, τὴν καθέδραν τοῦ Θεοῦ, ἣν ἠγάσεν αὐτός, καὶ καθήσας ἐπὶ σέ, παρέχεται τὴν σωτηρίαν, τοῖς σὲ δοξάζουσι.

Καταψύγιον.

Λαμπρῶς μελωδικοῖς, ἀνυμνοῦμέν σε ἁπασιν, τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, καταψύγιον τερπνόν, ἁπάντων γὰρ πιστῶν ὑπάρχεις τῶν δοξάζόντων σε.

Πηγὴν.

Ρητορεύει ἀγνεῖ, πᾶσα γλῶσσα εὐπροσπῆς, μεγαλεῖά σου ἀγνή· σὺ γὰρ

πέφυκας ἡμῶν, πηγὴ ζωῆς καὶ σωτηρίας, τοῖς σὲ δοξάζουσι.

Τράπεζαν.

Κὶ ἦδ' ὁ πῶς ἐβόηκεν ἡμῶν, ὁ τῆς κτίσεως Σωτήρ, τὴν Μητέρα αὐτοῦ Τράπεζαν ὡς μυστικῆν, ἐκτρέφουσαν, τῷ θεῷ αὐτῷ τὸς προσιόντας πιστῶς.

Κρατῆρα.

Κνυμνοῦμεν εὐσεβῶς τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, Κρατῆρα τῆς ζωῆς, τὸν προχέοντα ἡμῶν, τὰ ἴαματα τῆς σωτηρίας, ἣν προσκυνήσωμεν.

Μεσίτριαν.

Μεσιτείας τῶν πιστῶν, ἐγνωμεν πρὸς τὸν Θεόν, τὴν πανάρχραντον ἀγνήν, ἣν καὶ προσβαλλόμεθα, πρὸς τὸν Σωτήρα τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Ὁ αὐτὸς εἰρμός. Τὸν Προφήτην.

Ρορτάσωμεν πιστοί, ἐορτὴν πάντες καινὴν τῆς Παρθένου καὶ ἀγνῆς θασιλίσεως τοῦ παντός, ἔδωμεν γὰρ τὸν παρεμμένον συνοροτάζοντα.

Νίκην ἐσχηκας σεμνὴ κατὰ νόσον φθαρτικῶν ὡς τοῦ μόνου ἱατροῦ, τῶν σωματικῶν καὶ ψυχῶν, ὑπάρχουσα μῆτηρ καὶ παῖς, ὦ τῶν ὑπὲρ ἐννοίαν.

Πελύθησαν σφυρά, παραλύτου ἐκ μητρὸς, τοῦ ἰάσαντος φρικτῶς, παρεμμένους ῥήμασι· δύναμις γὰρ Ἰησοῦ τυγχάνει τῇ ἐξουσίᾳ Μητρὸς.

Ρητορεύει ἐμφανῶς, ὁ γραμμάτων ἁπειρος καὶ κηρύττει ἅπασιν μεγαλεῖα τῆς Μητρὸς, ἐξάισια τῆς Θεοτόκου λαβῶν τὴν ἰακίαν.

Ἄλλος. Ἐν ἀθύρῳ παισιμάτων.

Σωτηρίας σφραγὶς κόρη πέφυκας, Μη-

τερ ἀειπάροθεν τοῖς προσπελάζουσιν, ἀγνή τῷ θεῷ οἶκος σου, καὶ τιμῶσι πιστῶς τὴν εἰκόνα σου.

Μὴ γέγονας κόρη ἀντίληψις, ταύτης σου τῆς νήσου Θεόν ὡς γεννήσασα, καὶ ἀνομβρίας ἔλυσας, τὸν αὐχμὸν καὶ τὴν γῆν καταδρόσισας.

Ἄνηγέθη ὁ πάνσεπτος οἶκός σου, πάνηνε Θεόνυμφε παρὰ τῶν δούλων σου, καὶ ἐν αὐτῷ κατώκησας, καὶ πηγὰς ἀναβλύζεις ἰάσεων.

Ἄνυτροσόν με Παρθένε τὸν θεῖλιον, πάσης περιστάσεως καὶ κατακρίσεως, ἐχθρῶν ἐπεμβαινόντων μοι, καὶ κολάσεως ρύσαι τὸν δούλόν σου.

Καταβασία. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Κοντάκιον, ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Κὶ ἦ Θεοτόκω οἱ πιστοὶ νῦν προσπελάσωμεν, ὡς χορηγούσῃ τοῖς πιστοῖς πᾶσιν ἰάματα, ἀναμείλποντες ἐφύμνια μετὰ πόθου· ἀλλ' ὡς ἡγεῖρας παράλυ-

τον Θεόνυμφε, ἀπὸ πάσης ἡμᾶς ρύσαι περιστάσεως, τοὺς σοὶ κράζοντας, χαῖρε δόξα παγκόσμιος.

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελοι ἀοράτως, καὶ βροτῶν πᾶσα φύσις, συμφῶνως ἀνυμνήσωμεν πάντες, τὴν πανθαύμαστον Θεοτόκον ἀγνήν· πολλῶν γὰρ θαυμάτων αὐτοῦργὸς πέφηνε, καὶ ταύτην χαρμοσύνως εὐφημήσωμεν, πιστῶς βοῶντες.

Χαῖρε Παρθένη Μητερ Κυρίου.

Χαῖρε ἀρχὴ μυστηρίου θείου.

Χαῖρε ἀνομβρίας αὐχμὸν καταπαύουσα.

Χαῖρε ἐναντίους ἐκθροὺς καταθαρούουσα.

Χαῖρε, δι τὸν παρὰ τὸν καθυγείωσας λαμπρῶς.

Χαῖρε, δι τὸν προσφύγων σου προστατεύεις ἐναργῶς.

Χαῖρε, δι τῶν Κυθηραίων πέλεις καθύμνα πάντων.

Χαῖρε παντός τοῦ κόσμου ὑπερμέγιστον θάμβος.

Χαῖρε δι' ἧς ἡ γαῖα ἐπέλαμψε.

Χαῖρε δι' ἧς ἡ λύπη κατέπαυσε.

Χαῖρε ἀγνή ἀσθενῶν ἰατρεία.

Χαῖρε πάντων τῶν πιστῶν σωτηρία.

Χαῖρε δόξα παγκόσμιος.

τὸ ἄπειρόν σου θαύματα, εὐχαριστοῦμέν σου τὴν εὐπλαγ-
χίαν, δοξάζομέν σου τὴν εὐεργεσίαν, προσκυνοῦμεν τὴν ἄ-
κραν σου δεικνυσμένην καὶ βοήθειαν, ὅπου ἔχαμες καὶ καθε-
κίστην κρίνας εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς.

Ἐπι δὲ παρακαλοῦμεν τὴν μεγάλην σου παρησίαν,
μητροθεε Δέσποινα, καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἔρχομενον
μὴ ἀπορήσεις ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, ἀλλὰ διδε εἰς
δύου τὴν συνειδησμένην σου βοήθειαν διότι ἄλλην κατα-
φυγὴν δὲν ἔχομεν ὅλοι οἱ κατοικοῦντες εἰς ταύτην τὴν νῆ-
σον, παρὰ τὴν χάριν σου ἑσένα ἔχομεν καύχημα, ἑσένα ἔχο-
μεν βοηθόν, εἰς τὰ χεῖλη μας πάντοτε· ἐσὺ ἡ Μαρτυριώτισσά
μας μελεῖται, εἰς τὸ στόμα μας πάντοτε τὸ ἄγιόν σου ὄ-

νομα εὐρίσκειται δεδοσμένον, καὶ εἰς τὴν καρδίαν μας
πάντοτε ἑσένα παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς βοηθῆς καὶ ἂν καὶ σοῦ
πταίωμεν μὲ γλίαις κακῶς πράξεις καὶθε ἡμέραν, ἀλλ' εἰς ἄλ-
λον πᾶν δὲν προστρέφομεν, παρὰ εἰς τὴν εὐπλαγίαν σου,
ὡ Μήτηρ τοῦ Ὑπερευαγγέλιου Θεοῦ ἡμῶν νὰ μᾶς ἀξιό-
σης τῆς συγχωρήσεως. Εἰς τὰς χεῖρας σου ὀλην μας τὴν ἐλ-
πίδα ἀποθέτομεν, ἑσένα παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς λυτρώσῃς ἀπὸ
καὶθε περισμῶν ὀρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν, καὶ νὰ μᾶς
φωτίξῃς νὰ κἀνομεν πάντοτε τὸ συμφέρον τῆς σωτηρίας
μας, διὰ τὸ ἀξιωθῶμεν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἧς γέ-
νοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, τῇ θεῇ χάριτι καὶ φιλοânθρω-
πίᾳ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ἐπι δὲ, ζ'. Ἡ κἀμνος Σωτήρ. Περιστερᾶν.

Ἄγγη Περιστερᾶν τὴν χιμύλυντον,
τὴν τὸν Θεόν ἀφράστως κηύσασαν,
ὕμνησωμεν συμφώνως τὸ τῶν Πιπτέρων
ἀγλαῖσμα.

Καύχημα.

Πιπθόμενοι πιστῶς εὐφημήσωμεν, τὸ
Καύχημα πιστῶν, τὴν Πιπνάρχωντον,
Μητέρα τοῦ Ἐψίστου καὶ Θεοῦ τῶν
Πιπτέρων ἡμῶν.

Νίκη.

Νικῆσαντες τὰ πάθη τοῦ σώματος, χυ-
μῆσωμεν ψυχῆς τὰ χαρίσματα ἢ νί-
κη γὰρ ἐπέστη, κατ' ἐχθρῶν ἢ Πιπντά-
νασσα.

Γέφυρα.

Ἡ Γέφυρα Θεοῦ ἢ πικνὸκύμαστος,
ἡ τοὺς ἐκ τῆς γῆς πιστοὺς ἢ μεταγού-
σα, πρὸς οὐρανὸν ὑπάρχεις. Σὺ Πιπνα-
γία Θεόνομφε.

Χώρα.

Μεγάλως ἐδοξάσθης Πιπνάρχωντε· ὅτι
ἐν σοὶ κατόκησε Κένουσις ὁ μὴ χλω-
ρῶν ἐν πᾶσι, χώραν δὲ αὐτοῦ σὲ κατέ-
στησε.

Πιστιδία.

Ἐν σῇ γαστρὶ οἰκήσας ὁ Ἐψιστος, ὡς
ἐμφυγον Πιπντάδα σὲ ἐδειξε καὶ κα-

θηγίασέ Σε, ὁ Θεός τῶν Πιπτέρων ἡ-
μῶν.

Ὁ αὐτός Εἰρημός.

Πομφαίαν Σε γινώσκωμεν, Δέσποινα,
πικνίδων διαδόλου ὀλοθρευτοῦ· διὸ
Σὲ ἀνομνοῦμεν ὡς τοῦ Θεοῦ Μητέρα.

Ἡ γέννησίς σου κόρη πικνὸκύμαστος, ἢ
κόρησις φρικτὴ καὶ ἐξαισίως· ὅθεν
Σε καὶ θαυμάτων ὀκεανόν ὀροῦμεν.

Ἡ ἄφραστον καὶ μέγα Μυστήριον, τῆς
σῆς λογείας νύμφη ἀνύμφευτε, ἐν
θάτῳ καινιμένῃ, Μιούσῃς πικνὸκύμα.

Ἄλλος. Ἀντίθεοι πρόσταγμα.

Νεκρώσεως σώματος τὴν ἱατρείαν, ὁ-
ρῶν ὁ πικνὸκύματος μεγάλως ἐξεπλήτ-
τετο, καὶ Σε τὴν πικνὸκύμαστον πιστεῖ
καὶ πόθῳ πολλῷ, θεῶν ἀνεδόξασε· Σὺ
εἰ εὐλογημένη καὶ ὑπερένδοξος.

Ἐν πίστει καὶ πόθῳ σοὶ προσπεφευ-
γότες, Πικνὸκύμαστος πικνὸκύμαστον οἱ πε-
πτωκότες δοῦλοί σου, ἐν πολλαῖς ἀμαρ-
τείαις καὶ νεκρωθέντες θεινῶς, ἐγειρον,
θεόμεθα, τοὺς Σε ἀνευφημοῦντας τὴν
ὑπερένδοξον.

Ὁ οἰκός σου πάντοτε πᾶσιν ἐφάνη, πη-
γὴ ἀγάσματος καὶ θουσίας ἀεξάν-
τητρος, ἱάματα θλιύζουσα τοὺς προσσι-
οῦσι πιστῶς· ὅθεν προσκυνοῦμεν εὐσε-

θῶς, Σε τὴν εὐλογημένην καὶ ὑπερέν-
δοξον.

Νῦν πάντως πεπλήρωται τῶν Ὀρθο-
δόξων, τὸ στίφος πικνὸκύμαστον χαρᾶς,
καὶ ἀπονέμει σοὶ χαριστήριον κωνον,
καὶ μακάλους παιδρωῶς κόρη τὰ θαυμά-
σια· σὺ γὰρ εὐλογημένη καὶ ὑπερένδο-
ξος.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευαν.

Ἐπι δὲ, η'. Ὁν φερέτοισιν Ἄγγελοι. Πιπν.

Ἄκοι τὴν πικνὸκύμαστον αἰνέσωμεν λαμ-
πρῶς, Πιπνὰ τὴν θεόγλαφον ἢ δε-
δοται Μωσῆ· ἐν ἢ ἐπεγράφη ἐν θακτύλῳ
Θεοῦ Ἀλόγος ὁ ζῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πόκον.

Ἐυκλείας ἐφουμίους τιμῶμέν σε, ἄγγη,
τὸν Πόκον τὸν ἐνδρῶσαν, ὃν εἶδε Γε-
δεῶν· ἐν ᾧ οὐρανὸθεν κατεβῆς ὁ Χρι-
στός, ἐδρόσισε πάντας τῆς σωτηρίας
δρόσον.

Ἔθος ἀλατόμητον.

Ἐθὸς μέγα μυστήριον τοῦ κόσμου σου
ἄγγη, Ἔθος ἀλατόμητον προσεῖδε
Δανιῆλ, ἀνάνδρως τεκοῦσαν τὸν Πῖον
τοῦ Θεοῦ, διὸ σε ὑμνοῦμεν πιστοὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Ρόδον.

Ἐθὸς πᾶσιν ἤγησε τὸ Ἐθὸς Ἐσσηέ,
μυριέζουσα ἅπαντας σωτήριον ὀσμῆν,
ἢ μόνη Πικνὸκύμαστος ἢ τεκοῦσα Χριστόν·
ἦν περ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰ-
ῶνας.

Ὀλκίς.

Ὀλκίς ἀγλατόμορφος ἐπέφραξ ἡμῶν,
δι' ἧς ἢ μεταβάσας ἐκ γῆς πρὸς οὐ-
ρανόν, πιστοὺς ἐγεγόνει ὡς τεκοῦσα Θε-
όν· διὸ σὲ ὑμνοῦμεν ἄγγη εἰς τοὺς αἰ-
ῶνας.

Σῶν καὶ Πόλιν.

Σῶν Θεοῦ ἐμφυγον καὶ Πόλιν μυστι-
κῆν, ἐφ' ἣν κατεσκήνωσεν ἀρρήτως ὁ

Θεός, σὲ εἶδε Πικνὸκύμαστον Ζαχαρίας ποτέ,
καὶ σὲ ἀνομνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰ-
ῶνας.

Αζβίδα.

Καλῶς σε προσέφησε Αζβίδα μυστι-
κῆν, τὸν ἀνθρώκα φέρουσαν τὸν λό-
γον τοῦ Θεοῦ, Χριστόν τὸν Σωτήρα
Ἡσυχίας ποτέ· διὸ σε ὑμνοῦμεν τὴν κα-
χαριστωμένην.

Ὁ αὐτός Εἰρημός.

Ἐμνοῦμέν σου Δέσποινα θαυμάτων
τοὺς κρουνοὺς, καὶ σὲ μεγαλύνομεν
ὡς κέντρον τῆς ζωῆς· ἐκ σοῦ γὰρ λαμ-
βάνει πᾶς πιστός ἑλασμόν, ἀνομνολο-
γῶν σε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄκοι νῦν προσέλαθε τῷ θεῷ ἱερῷ
Κυθῆρων, ἐν ἤσμασι καὶ στέφαισι
λαμπρῶς Μητέρα τοῦ πάντων θασιλέως
Χριστοῦ, ἡμῶν χορηγοῦσαν θωρεῶς ἀ-
κενώτους.

Ὁν τάξεις δυνάμεων οὐ δύναται ὁ-
ρᾶν, σὺ κόρη Θεόνομφε γεγέννηκας
ἐν γῆ, καὶ ἐθροψῆς θρόνον ἐν ἀγκάλαις
ταῖς σαῖς, Θεὸν πρὸ αἰῶνων, ὁ μυστη-
ρίου ξένου.

Ἐκστήρ τῆς προμήτορος ἀπέτεκε φθο-
ράν, γαστήρ Θεομήτορος ἐξήγηθησεν
ἡμῶν, ἀφρασίαν ὄντως, εὐλογεῖτε λαοί,
καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰ-
ῶνας.

Εἰρημός ἄλλος. Κἀμνος ποτέ.

Πάντων τῶν πιστῶν σὺ εἰ ἢ προσπι-
σία, κατὰφυγὴ τε καὶ διάσωσιμα ἐλ-
πίς τε καὶ στήριγμα, Θεοτόκος ἀειπάρο-
θενε, διὸ πάντες γεχαίρομεν ψάλλον-
τες, εὐλογοῦμεν εὐλογημένη Πικνὸκύμαστον
τὸν τόκον σου.

Ἐσὺ καὶ ἄγγη θεινῶν ἀρώσπημάτων,
τῶν τῆς ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος
παιθῶν ἐκκαθαίρουσα, καὶ πικνὸκύμαστον
δοξοσυχώρησεν τῷ πόθῳ σε καὶ πί-
στει δοξάζοντι, χαίρες εὐλογημένη Πικν-

θένε, χάρις πνευμάμαστε.

Ὁλος ἐν χαρᾷ, ὅλος ἐν κατακύψει, πᾶς ὁ χριστόνυμος συνθήροισται, λαὸς τοῦ ἠμνήσαι σου τὰ θαυμάσια Θεόνυμφε, παράλυτον γὰρ ἤγειρας ψάλλοντα ἐν κινήσει, δεδοξασμένη χάρις παρμικαχάρισσε.

Σὺ τῶν Προφητῶν τὸ κήρυγμα ὑπάροχαις, τῶν Ἀποστόλων τὸ κραταίωμα, μαρτύρων τὸ στήριγμα, ἱερῶν ἐγκαλλώπισμα, πάντων ἡμῶν τὸ καύχημα, διὸ σε ἀνυμνοῦμεν δεδοξασμένη παντευλόγητε.

Καταβασία. Παῖδας εὐχαίεις. Ἐρῆθ' Ὁ. Τὴν φωτοφόρον Νεφέλην, Λαμπράδα.

Ἐκαλλώμεθα πάντες, οἱ μετὰ πόθου τιμῶντες, τὴν θεομήτορα πιστοὶ τὴν Λαμπράδα τὴν θεῖαν, τὴν ἀναλάμψασαν τὸ φῶς, τῆς θεῖας λαμπρότητος καὶ ἐλκουσαν, εἰς ὅθον σωτηρίας τοὺς ἐν πλάγι διατρεβόντας αἰσχροῶς.

Θησαυρόν.

Ἐυχαριστεῖται ἡ κτίσις, καὶ πᾶσα θρόνους φύσις τέτευχε γὰρ τὸν θεοσκυρόν χρισμάτων τῶν θεῶν, τῆς ἀμειβροῦσας καὶ ζωῆς, τὴν ἡμιῶν Δέσποιναν, πλουτίζουσαν τοὺς αὐτὴν προσκυνούντας, μετὰ πόθου σωτηρίας πλουτισμῶν.

Ἀλλήν λογικῶν προβάτων.

Ἐύρωσις κόρη γενοῦ μοι, τοῦ πλανηθέντος προβάτου, περιπεσόντος τοῦς λησταῖς, καὶ δευνῶς πληρωθέντος, ἐπισυνάγωγος καὶ εἰς θεῖα σκηνώματα, ἡ τέξασα τὸν ποιμένα τὸν μέγαν, τῶν προβάτων ἡ αὐτὴ τῶν λογικῶν.

Τὴν ἐπαγγελίας, Κλήμα ζωῆς.

Ὁραῖος πάνταγος πέλει καὶ ὑπερπύθουτος πᾶσιν, ὁ ἀγεώργητος καρπός, ὃν ἐβλάστησας Ἰκόρη, ἐπαγγελίας γὰρ ἡ γῆ, καὶ τὸ Κλήμα τῆς ζωῆς σὺ πέφυκας ἡ τεκοῦσα τὸν ὀθρυν, σωτηρίας οἶνον στάζοντα ἡμῶν.

Διάθημα.

Νῦν ἐνεδύθημεν κλέος Θεοῦ τῆς υἱοθεσίας, καὶ ἀμαρτίας τὴν ἀγλὺν ἐκεδύμεθα πάντες, τῆς βασιλείου γὰρ στολῆς κατηξίωσεν ἡμᾶς ἡ μόνη ἀγνή, τὸ διάθημα κάλλους σωτηρίας, ὡς τεκοῦσα τὸν Θεόν.

Σάπφειρον.

Ἄμαρτιῶν μου τὸν ζῶφον καὶ σκοτασμὸν τῆς ψυχῆς μου, λάμπρυνον μόνῃ ἀγαθῇ καὶ χαρᾷ πληρωσόν με, σὲ γὰρ ὁ Ἰεζεκιήλ, ἐώρηκε Σάπφειρον λαμπρότατον, ὥσπερ θρόνον θαστάζουσαν ἐν κόλποις τὸν φιλόνηρωπον Θεόν.

Ὁ αὐτὸς Εἰρημός.

Ὅν ἐσωμάτωσας κόρη Παρθενότητο Μαρίας, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν εὐλαθῶς προσελθόντων ἐν τάξει, τεμένει σου τῷ ἱερῷ, τὰ ἔθρτια ἄσαι σὴ τῇ πηγῇ τῆς θεϊκῆς χρισμάτων παντοῶν, μὴ θελαίπης ἐκτεθούσα.

Ἐμνον σοι νόμφη προσφέρει ἅπας λαὸς τῶν Ἰουδαίων, δικαίως καὶ χρεωστικῶς, ὃν πλουσίως λαμβάνει, καὶ ἀενάως δωρεῶν ἐκ σου Παναμώμητε καὶ ἐκδοῖ, εὐχαρίστῳ καρδίᾳ, μεγάλων σε θροῦτῶν καταφυγῇ.

Ἰδοὺ παράλυτος μέλπει, τὴν ἐν αὐτῷ γεγονυῖαν θαυματοποίησιν ἀγνή, καὶ τρανῶς καταγγέλλει τὴν εὐσπλαγγίαν τὴν ἐκ σου Παρθένε πανάχραντε, εὐχαριστῶν, καὶ λαμπρῶς σὲ κηρύττει ἱατρίας θησαυρόν.

Σὲ οὐρανῶν πλατυτέρα καὶ Σεραφεῖμ ἀνωτέρα, τὴν ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν ἐκτεθεῖσαν Μητέρα, τοῦ πρὸ αἰῶνων ἐκ Πατρὸς ἀρεούστως καὶ ἀροῦτως ἐκλάμψαντος, χρεωστικῶς προσκυνούμεν ἐκ πόθου καταφεύγοντες ἐν σοί.

Εἰρημός ἄλλος. Ἀνάρχου γεννήτορος.

Ἄνακτα τέτοκας τὸν τοῦ παντός Πανάχραντε, τῆς Τριάδος τὸν ἕνα Θε-

ὸν παντέλειον, ἔχουσα παρηρησίαν μεγίστην οὖν πρὸς αὐτόν, μὴ πύστη προσθεύσειν, σωθῆναι τοὺς πόθῳ σε Θεοτόκον μεγαλύνοντας.

Ἀοξάσωμεν ἅπαντες, καὶ πίστει προσκυνήσωμεν, τὴν πανάχραντον κήρυγ τὴν ἱαμάτων πηγῇ· ῥώσιν γὰρ νοσοῦσι παρῆχει τοῖς εὐσεβῶς ἐπικαλουμένοις αὐτῇ, καὶ παράλυτον, ὑγιῆ ὅλον εἰργάσατο.

Ὅς μέγιστον ἔρεισμα τῆς ὁρθοδόξου πίστεως, τὴν ἀσπύτως τεκοῦσαν Χριστὸν τὸν πάντων Θεόν, πάντες οἱ πιστοὶ σὲ ἠμνοῦμεν πανευλαθῶς, καὶ σὲ προσκυνούμεν, τὴν πάναγρον Δέσποιναν, εὐσεβῶς σε μεγαλύνοντας.

Ἄγγελων ἀγλαΐσμα, μερόπων τὸ διασώσιμα, ἐκκλησίας ἡ δόξα πάνταγος πέφυκας, πάντων τῶν πιστῶν ἡ προστάτις καὶ βοηθός, καὶ τῶν Ἰουδαίων, ἐλπίς καὶ τὸ καύχημα, καὶ σὲ πάντες μεγαλύνουμεν.

Καταβασία. Ἄσας γεννήης. Ἐξυποστατήριον. Τοῖς μαθηταῖς συνῆλωμεν.

Νῦν τῷ τεμένει θράκωμεν Μυρτιδίον τῷ θεῷ, ὅπως ψυχῆς καὶ σώματος, λάθωμεν τὰς ἰάσεις, παρὰ Μαρίας Παρθένου, καὶ Θεοῦ ἡμῶν Λόγου, τοῦ γεννηθέντος ἐξ αὐτῆς, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἕνα ἡμᾶς, ἐκ χειρῶν ἀπάσῃ τοῦ διαδόλου, καὶ πρὸς ζωὴν αἰώνων, καὶ τρυφῆν ἐπανάγη.

Ἔτερον. Ἐπισκέψατο ἡμᾶς.

Ἐσπλάγη εὐπροσπῶς, τῶν Ἰουδαίων ὁ λαός, τὸν παράλυτον ἰδὼν ἀνεμνηστούς ὑγιῆ, καὶ μέγα ἀνεκροαύγαζε· σὺ μὲν Θεοτόκε, τῶν πιστῶν ἡ θεῖα θεῖα.

Εἰς τοὺς αἰῶνας, τό, Πᾶσα πνοή· ἱσώμεν στίχ. δ'. Καὶ ψάλλομεν στιχῶν προσόμοια. Ἦχος α'. Τῶν Οὐρανῶν τεγμάτων.

Θυματήριον θεῶν, ἐν ᾧ ὁ ἀνθραξ Χριστός, ἐκκαίων ἀμαρτίας, τῶν

πιστῶς προσδραμόντων, τῷ ἱερῷ τεμένει Μητρός τῆς αὐτοῦ, ἀνυμνήσωμεν ἅπαντες καὶ ἀλλοῦξωμεν αἶνον ἀγγελικόν, τῷ ἐξ αὐτῆς ἀποτεχθέντι σαρκί.

Ἐυτε προθύμῳ καρδίᾳ ἀνευφημήσωμεν, τὴν ἀχραντον Παρθένον, τὴν ἡμᾶς ἰουσαμένην, παγίδιον διαδόλου καὶ τῆς φθορᾶς καὶ πρὸς ζωὴν ἐπανάγουσαν· διὰ παντός γὰρ παρίσταται τῷ Θεῷ, καὶ προσθεύει ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὅς θαυμαστά σου τὰ ἔργα τῶν ἀγαθῶν χορηγῆ· ὡς θεσκυρόν γὰρ μέγαν τὴν ἁγίαν Παρθένον, παρεδόκας τῷ κόσμῳ, ἐξ ἧς ἡ ζωὴ, καὶ τῶν νόσων ἡ ἱασις· αὐτῇ γὰρ ἔχομεν πάντες μετὰ Θεόν, ἀντιληπτορα καὶ φύλακα.

Ἐυτε ἀρύσασθε χάριν, πάντες φιλόχριστοι, ἐκ τοῦ πανσέπτου οἴκου, τῆς Παρθένου Μαρίας· καὶ γὰρ ἀπόθωνος βρούει ῥώσιν ψυχῶν, καὶ σωμάτων τὴν ἔσιν, τοῖς ἐν αὐτῷ εἰσιτοῦσι καὶ παρ' αὐτῆς, αἰτουμένοις τὴν βοήθειαν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἕως πλ. α'.

Ὅπου ἐπισκίαση ἡ χάρις σου Πανάχραντε, ἐκείθεν τῶν ἀνιάτων ἀληθῶνων διώκεται ἡ δύναμις· τίς γὰρ μετοχή φωτός πρὸς σκότος, ἢ εὐεργετικῶν ἀγαθῶν πρὸς τιμωρίαν ἀθεράπευτον; Διὸ καὶ ἡμᾶς, τῇ κραταίᾳ τῆς εὐσπλαγγίας σου σκέπη προσταρέχοντες, μὴ ὑπεροδῆς θεόμεθα· ἀλλ' ἐν τῇ τῆς δυνάμεώς σου φροσύρῃσιν σκέπη, Μαρίας Χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Δειτουργίαν Τυλικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος· Ῥθὴ γ', καὶ στ'. Ἀπόστολος. Πρὸς Ἑβραίους. Ἀδελφοί εἴχεν ἡ πρώτη σκηνὴ δικαιώματα λατρείας, Ζήτηι Νοεμβρίου κα'. Καὶ τὸ Ἐπαγγέλιον ὁμοίως τῆς ἡμέρας τῆς ἰδίας ἑορτῆς κα'. Νοεμβρίου.

ΜΗΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΧΙΩ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΚΑΣΤΡΟΝ ΓΕΝΟΜΕΝΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Ποίημα του 'Ιεροδιδασκάλου 'Αθανασίου του Παρίου.

Τῆ 14 'Οκτωβρίου εορτάζομεν τὴν ἀνάμνησιν τοῦ παραδόξου θαύματος, ὅπερ ἐτέλεσεν ἐν τῇ νήσῳ τῆς Χίου, κατὰ τὴν συνοικίαν τοῦ Παλαιοκάστρου, ἡ 'Αγία 'Οσιομάρτυς καὶ 'Αθληφόρος τοῦ Χριστοῦ Παρρασκευῆ, ἐν ἔτει 1442 ἀπὸ Χριστοῦ.

Εν τῷ γεγάλῳ 'Εσπερινῷ, μετὰ τὴν πρώτην συχολογίαν τοῦ Μακαρίου ἀνθρ, εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα ἱσθῶμεν σίγῃ, καὶ ψάλλομεν τρία τοῦ τυχόντος 'Αγίου ἐκ τοῦ Μηναίου καὶ τὰ παρόντια τρία σιχηρὰ τῆς 'Αγίας, προσόμοια.

'Ηχος α'. Τῶν οὐρανίων ταχυράτων.

Παρασκευὴν τὴν 'Αγίαν, θεύτε τιμῆ-
σωμεν, αὐτῆς γὰρ ταῖς προσθεταῖς
ἐξελάσθη ὁ πάντων Δεσπότης ὁ δικαίως
ἡμῖν ὀργισθεὶς, καὶ θαλάσσης τὸ ὄρημα,
παλινοδηρήσαν κελεύσματι θεϊκῷ,
εἶδε Χίως πάσα σήμερον.

Μαρτυρικὴν παροχήσαν, πρὸς τὸν
Νυμφῶνα σου, σὺ τὸν Χριστὸν πλου-
τοῦσα, πανοσία καὶ μάρτυς, προσθευε
ὑπὲρ πάντων τῶν σοὶ ἐκτενώς, προσπι-
πύοντων ἐν θλίψει, καὶ τῶν κινδύνων
λυτροῦσα καὶ πειρασμῶν καὶ ἡμᾶς πά-
λαι διέσωσας.

Ανευφημοῦμέν σε πόθῳ, ἀνακηρύτ-
τοντες, ἀπανταχοῦ τὴν χάριν, τὴν
ἀνεύκαστον ὄντως, καὶ γὰρ σὺ 'Αμθρο-
σίῳ τῷ σὸ ἱερεῖ, καθυσέσχου ἀλώθη-
τον, διακτηρήσειν τὴν Χίον ἐκ τῆς ὀρ-
γῆς, καὶ ταῖς σάξ προσθεταῖς δέσωσαι.

Δόξα, 'Ηχος β'.

Αλλάσεται σήμερον ἡ Χίως ἄπασα,
ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς 'Οσιομάρτυρος,
φαειδρῶς πανηγυρίζουσα, ὅτι προστά-
την αὐτὴν εὐρακτο, ἐν κινδύνοις θερμώ-
τακτον, καὶ γὰρ ποτε κατακλυσμοῦ παν-

ωλεθρίαν, τῆς γείτονος θαλάσσης, ἀπει-
λησάσης κατὰ τῆς πόλεως, αὐτὴ πρὸς
πρὸς τὸν κοινὸν Δεσπότην, τῶν μαρ-
τυρικῶν αὐτῆς χειρῶν χρησαμένη ἐκτά-
σσει, παρὰδύξως αὐτὴν ἐρόύσατο, δὴ
καὶ ἡμεῖς οἱ τῶν σεσωσμένων ἀπόγω-
νοι, τὸν ἐτήσιον ἐγκαινισμῶν ἐπιτε-
λοῦντες τοῦ θαύματος, ἐν πίστει καὶ
πόθῳ πρὸς αὐτὴν βυθήσωμεν, λέγοντες
Παρασκευὴ πανθαύμαστε, μὴ ἐλλιπέης
ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ προσθεύουσα.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Πρηθλῶν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χά-
ριτος ἐλθούσης, ὡς γὰρ ἡ βία τῆς οὐκ
ἐκείστο καταφλεγόμενη, οὕτω Παρθέ-
νος ἔτεκες καὶ Παρθένος ἔμεινας, ἀγίη
στύλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν
ἥλιος, ἀντὶ Μωϋσέως, Χριστός, ἡ σω-
τηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰσοδος. Τὸ φῶς Ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον
τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ 'Αναγνώσματα.

Προφητείας 'Ησαίου τὸ 'Ανάγνωσμα.

Καὶδε λέγει Κύριος πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν
ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἀρχοντες ἐξ αὐτῶν·
τις ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἡ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς
ἀκουστά ποιήσει ἡμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας
αὐτῶν καὶ δικαιοθήτωσαν καὶ ἐπίτωσαν ἀληθῆ-
γίνοσθε μοι μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ
Θεὸς καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην· Ἰνα γνῶτε, καὶ λι-
στεύσητε καὶ συνήτε διὰ ἐγὼ εἰμί. 'Εμπροσθέν μου
οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμοῦ οὐκ ἔστι. 'Εγὼ
εἰμί ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι παρὲς ἐμοῦ ὁ σάξων. 'Εγὼ

ἀνήγγελα καὶ ἔσωσα· ὀνειδίσα καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν
Θεός ἄλλοτριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες καὶ ἐγὼ Κύριος
ὁ Θεός. 'Εὐ ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμί, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ
τῶν χειρῶν μου ἐξαίρουμένος. Ποιῆσω, καὶ τίς ἀπο-
στρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτροῦ-
μενος ἡμᾶς, ὁ 'Αγιος· Ἰσραὴλ.

Προφητείας 'Ιερραίου τὸ 'Ανάγνωσμα.

Περιδράμετε ἐν ταῖς ὁδοῖς Ἱερουσαλήμ καὶ ἴδετε
καὶ γνῶτε. Ζητήσατε ἐν ταῖς πλατείαις αὐτῆς, εἰ
ἔστι ποῖων κριμα, καὶ ζητῶν πλῆσιν καὶ ἰδεῖτε ἔσομαι
αὐτοῖς, λέγει Κύριος· ἀκούσατε διὰ ταῦτα λαὸς μου-
ρός καὶ ἀκάρδιος· ὀφθαλμοὶ αὐτοῖς καὶ οὐ βλέπου-
σιν· ὅτι αὐτοῖς καὶ οὐκ ἀκούουσιν· μὴ ἐμὲ οὐ φο-
βηθήσεσθε, λέγει Κύριος; ἡ ἀπὸ προσώπου μου οὐκ
ἐδολαβηθήσεσθε; τὸν τάξοντα ἄμμον θριον τῆ θα-
λάσσης, πρόσταγμα αἰώνιον, καὶ οὐκ ὑπερβήσατε αὐ-
τό, καὶ ταραχθήσεται καὶ οὐκ δυνήσεται, καὶ ἠγή-
ροσσι τὰ κύματα αὐτῆς, καὶ οὐκ ὑπερβήσεται αὐτό·
τῷ δὲ λαῷ τοῦτο ἐγεννήθη καρδιά ἀνήκουος καὶ ἀ-
πειθής, καὶ ἐξέκλιναν καὶ ἀπήλθον· καὶ οὐκ εἶπον ἐν
τῇ καρδίᾳ αὐτῶν· φοβηθῶμεν διὰ Κύριον τὸν Θεὸν
ἡμῶν, τὸν δίδόντα ἡμῖν ἕτερον πρόσωπον καὶ ὄψιμον,
κατὰ καὶὸν πληρώσεως προστάγματος ἱεραιμοῦ,
καὶ ἐφύλαξεν ἡμῖν· καὶ παρεβήσαν κρῖσιν, οὐκ ἐκρι-
ναν κρῖσιν ὄρφανου, καὶ κρῖσιν χήρας οὐκ ἐκρινον·
μὴ ἐπ' τούτοις οὐκ ἐπισκέψομαι; λέγει Κύριος· ἐν
ἔθνεσιν τοιούτῳ οὐκ ἐκδικήσει ἡ ψυχή μου; ἔστα-
σι καὶ φρικτὰ ἐγεννήθη ἐπ' αὐτοῖς.

Προφητείας Ναοὺμ τὸ 'Ανάγνωσμα.

Κύριος μακαροῦμιος καὶ μεγάλη ἡ λογὴ αὐτοῦ·
καὶ ἀθῶον οὐκ ἐκδικήσει Κύριος, ἐν συντελείᾳ
καὶ ἐν οἰσμοῖ ἡ δόξ αὐτοῦ· καὶ νεφέλαι κοινοτρότος
ποδῶν αὐτοῦ· ἀπειλῶν θαλάσσης καὶ ξηραίνων αὐ-
τῆν, καὶ πάντας τοὺς ποταμοὺς ἐξεραιῶν· ὠλιγόθη
ἡ Βασιανίτις, καὶ ὁ Κάρμηλος· καὶ τὰ λοιπὰ ἐξαι-
δοῦντα τοῦ Λιβάνου ἐξέλιπε· τὰ δρυ ἐσεισθησαν ἀπ'
αὐτοῦ, καὶ οἱ βουνοὶ ἐσαλεύθησαν· καὶ ἀνεστάλη ἡ
γῆ ἀπὸ προσώπου ὀργῆς αὐτοῦ, ἡ σύμλαισα καὶ πάν-
τες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ· ἀπὸ προσώπου ὀργῆς
αὐτοῦ τίς ὑποστήσεται; καὶ τίς ἀντιστήσεται ἐν ὀργῇ
θυμοῦ αὐτοῦ; Ὁ θυμὸς αὐτοῦ τίθει ἀρχάς, καὶ πέ-
τρα διεθροβήσαν ἀπ' αὐτοῦ. Τί λογίσεσθε ἐπὶ Κύ-
ριον; καὶ συντέλειαν αὐτῷ ποιήσεται· οὐκ ἐκδικήσω
δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν θλίψει· αὐτὸς λέγει Κύριος κατὰρ-
χον ὑδάτων πολλῶν, καὶ οὕτω διασταλήσονται καὶ
ἡ ἀκοή σου οὐκ ἐνακουσθήσεται· εἶ.

Εἰς τὴν Λατίν, Στίχ. 'Ηχος πλ. α'.

Κς ἐν πέτρῳ στερόμα, τῆς ὀμολογίας
Χριστοῦ, προσεβήσασα Παρρα-
σκευὴ πανεύφημα, τὸν παλιμαναῖον ἐχ-
θρὸν εἰς χάρις ἐβύθισας, καὶ στέφος δὲ
τῆς νίκης ἐπάξιον ἀπειλήσας.

Δόξα, 'Ηχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ Χίως πάσα, τὴν ἀνάμνησιν
ἀγει, τοῦ σώσαντος αὐτὴν παραδό-
ξου θαύματος, ὁ μαρτυρικὴ παροχήσαν
πρὸς τὸν Θεὸν τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην,
κεχορηγμένη ἐτέλεσε, Παρρασκευὴ ἡ παν-
θαύμαστε, τὴν γοῦν εὐεργεσίαν ἀνακη-
ρύττουσα, αἰτεῖται δι' αὐτῆς ἐκάστοτε,
παρὰ Θεοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὰ 'Απόστιχα Σιχηρὰ προσόμοια.
'Ηχος πλ. β'. "Ὁλην ἀποθέμενοι.

Αεὖτε Χίως ἄπασα, πνευματικῶς συν-
εληθόντες, τὴν σεπτὴν ἀνάμνησιν,
τῆς ὀσιομάρτυρος ἐτελεσωμεν, τοῦ
φρικτοῦ θαύματος, ὁ κοινῶς ἔσωσε,
ποντοῦθεν ἐκ τοῦ κλύδωνος, τὴν πό-
λην ἄπασαν· νεύματι γὰρ θεῷ ἡ θάλασ-
σα, τὰ ὄρια ἐκδέσθηκεν, ἄπερ ἀπ' ἀρχῆς
αὐτῆ τέλειται, ἔνα κατακλύση, ἀνόμιους
τοὺς ὑβρίζοντες Θεόν, ἀλλὰ προσθεταῖς
τῆς Μάρτυρος, πάλιν ἐπανέκαμψεν.

Στίχ. Τοῖς 'Αγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Χαίριος πανκαίδημα, Παρρασκευὴ σοὶ
βρώμεν, ἡ τὴν Χίον σώσασα, τοῦ
παγκοίνου κλύδωνος ταῖς προσθεταῖς
σου, τὸν θυμὸν πύσασα τοῦ κοινῶ ἀ-
νακτος· ἐν νεφέλῃ γὰρ ὀλόφωτον, ὕψους
εὐρακεν, αἴρουσαν σὰς χεῖρας 'Αμθρο-
σίως, ὁ ὕψος καὶ ἤκουσε, φόβον ἀποθε-
σθαι χάσιως· καὶ νῦν κατὰ χρεός, ἐτή-
σιον τελούντες εὐρτήν, ἀνακηρυττοῦμεν
τὴν χάριν σου, Μάρτυς ἀξιάγαστε.

Στίχ. Θωμάρτος ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Κὺν εὐχαριστοῦμέν σοι, Παρρασκευὴ
ἀθληφόρος, ἐτησίως μελπόντες, ἐν
Ναῶ ἀγίῳ σου καὶ κηρύττοντες, ὡς ἡ-
μᾶς ἔσωσας, τοῦ θειοῦ κλύδωνος, ἀνο-
μοῦντας πρὸς τὸν Κύριον, καὶ σοῦ θε-

όμεθα πρόσθητι εὐσπλαγγῶς ἐκάστοτε, συνέριθον λαμβάνουσα ἐν ταῖς πρὸς Θεόν σου ἐντεύξεσι, τὴν σεπτὴν Ματρώναν, τῆς Χίου οὕσαν στήριγμα αἰεὶ, καὶ γὰρ κίθου κρεῖττονες, τῆς Γραφῆς ἀκούομεν.

Δόξα Ἦχος α΄.

Παρασκευὴ πανεύφημε, μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, προστάτιν σε τῆς πόλεως ἡμῶν παραδόξως ἐκ τῶν ἔργων ἐγνωκότες, καὶ προσδευτὴν πρὸς Θεὸν ἀκαταίσχυντον, κατὰ χρέος σε γεραίρομεν εὐχαριστοῦντες, ὅτι σπλαγγισθεῖσα ἐφ' ἡμᾶς ἔλεων ἀπειργάσω τὸν Δεσπότην, ὥστε μὴ εἰς τέλος ἡμᾶς ἀπολέσῃαι· καὶ νῦν σου δεόμεθα, μὴ παύσῃ πρὸς αὐτόν, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ προσδεύουσα, ὡπως εὐρωμεν ἔλεος ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ πεπλήρωται ἡ τοῦ Ἰσραὴλ.
Ἀποκατακίον, Ἦχος α΄.

τὴν σπουδὴν σου τῇ κλήσει κατὰλλήλων, ἐργασαμένη φερώνυμε, τὴν ὁμῶνυμὸν σου πίστιν, εἰς κατωκίαν κεκλήρωσαι, Παρασκευὴ ἀλλήφροε· ὅθεν προχέεις ἰάματα, καὶ προσδεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φηγεῖσθαι σοι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α΄, στιχολογίαν Ἰκάθισμα.
Ἦχος α΄. Τὸν τάρον σου Σωτήρ.

Ὁ ἄριστος ἀμνάς, καὶ ἀγνή τῷ Κυρίῳ, συνήφθης μυστικῶς, ἐν σεμνότητι θίου, τῷ κάλλει τῆς ἀλλήσεως, σεαυτὴν ὠραίσασα· ὅθεν εἰληφας, παρὰ Θεοῦ μάρτυς χάριν, πάσης ὀλίψως, τοὺς προσιόντας σοι πίστει κινδύνων ἐκρούσθαι.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ ἐπιστάμεθα πάντες, παρθένον ἀληθῶς καὶ μετὰ τόκον

φανείσαν, οἰπόθω καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα, σὲ γὰρ ἔχομεν ἀμαρτωλῶδὲ προστασίαν, σὲ κεκτημένοι, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην πανάμωμον.

Μετὰ τὴν β΄, στιχολογίαν. Ἰκάθισμα
Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνη σήμερον.

Ἐυφροσύνης σήμερον ἡ Χίος πάσα, ἐπληρώθη ἄπασα ἐν τῇ πανδήμιῳ ἑορτῇ, Παρασκευῆς τῆς θεοφρονος, μεγαλοφώνως, τὴν χάριν κηρύττουσα.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἡμᾶς ἀχράντους χεῖράς σου, Παρθενομήτορ, ἐφαπλοῦσα σκέπασον, τοὺς πεποιθότας ἐπὶ σοί, καὶ τῷ Ῥιῷ σου κραυγάζοντες, πάσι παράσχου, Χριστέ τὰ ἐλέη σου.

Μετὰ τὸν πολυέλεον.

Ἰκάθισμα ἦχος πλ. δ΄.
Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

τῶν θαυμασίων τοῦ Θεοῦ ἄγοντες μνεῖαν, ἐτοιμαζόμεθα πιστοὶ πρὸς τῆς ἐξόδου, καὶ τῆς πίστεως ἀξίως πολευσοῦμεν, ὁ Παύλος γὰρ πάσι λέγει, ὡς φοβερὸν, εἰς χεῖρας Θεοῦ τῶν ὄλων, τὸ ἐμπασεῖν· ὅθεν φόθῳ λατρεύσομεν, ἡμέραν ὄντως τὴν φρικτὴν, ἐκείνην ἐνθυρούμενοι, ὅτε κρινεῖ τὰ σύμπαντα.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Θεοχαρίτωτε Ἀγνή εὐλογημένη, τὸν διὰ σπλάγγνα οἰκτιρῶν ἐκ σου τεχθέντα, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι καὶ τοῖς Ἀρχαγγέλοις, καὶ πάσι τοῖς Ἀσωμάτοις ὑπὲρ ἡμῶν, δυσώπει ἀκαταπαύστως δοῦναι ἡμῖν, πρὸ τοῦ τέλους συγχώρησιν, καὶ ἔλασμον ἀμαρτιῶν, καὶ θίου ἐπανώρθωσιν, ὡπως εὐρωμεν ἔλεος.

Καὶ τὰ λοιπὰ ὡς σὺνήθες. Ὁ Ἰκάνων Ἦχος δ΄.
Ἐρδὴ α΄. Θελάσσης τὸ ἐρυθρόζον.

Ἰμνοῦσαι, τὴν φωτοφόρον μνήμην σου, Μάρτυς πανεύφημε· χάριν δοθῆναι αἰτήσαι ἡμῖν, καὶ πασιμαμάτων τὴν ἄφε-

σιν, Παρασκευὴ ἀίδιμιε, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον δεήσασαι.

Νομίσας τῆς καρτερίας λύειν σου, Μάρτυς τὸ εὐτῶνον, ὁ τοῖς ξοάνοις τύραννος θεινῶς, ἀπανεμῶν προσκύνησιν, ἀλλὰ σοφοῖς σου ῥήμασι, τούτου τὸ θράσος ἅπαν λέλυται.

Ἡμῆς Χίου σὺ ἀρωγὸς ἀνέφνας, Μάρτυς πανεύφημε, ταῖς σαῖς προσθεῖαις, στήσασα ὁρμήν, τῆς θαλάσσης καὶ ἔσπασας, κατακλισμοῦ τοὺς κρᾶζοντας, πρὸφθασον ῥύσαι κινδυνεύοντας.

Θεοτοκίον.

Ὁ λόγος ἐκ σὼν ἀχράντων Δεσποῖνα, κίματων τίκτεται, ἐμψυχωμένη σαρκὰ εἰληφώς, καὶ ἡμᾶς ὀλισθήσαντας, ἀπατεῶνος ὀγγματι, τῷ θεῷ κρᾶται ἀνεπλάσαστα.

Ἐρδὴ γ΄. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί

νεύρου τὸ ἀσθενές, τὸ θεῖον Πνεῦμα καὶ φαειθρὸν δεθευχεν, ἐξεκονοῖζον ἀριστὰ· τῆς σῆς ἀκραίφρους ψυχῆς ἔλλαμψεν.

Προσθεῖσα σθένει Χριστοῦ, τὰς τῶν βυνεύρων ἀπειθῶς μάστιγας, Μάρτυς Χριστοῦ ὑπέφερες, οἷα τις ἀδάμας στερόρότατος.

Δεήσει σου πρὸς Θεόν, τὸ τῆς θαλάσσης μανικὸν ὁρμημα, τοῦ καὶ ἀπειλήν τοῦ κλυθῶνος, εἰς τὸ γαλήνιον ἡμῖν ἐτρεψας.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρὸξενος, Μητέρα Θεοῦ γεγονας, ὅθεν σοι τὸ χάρις κραυγάζομεν.

Ἰκάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν σεφίαν καὶ λόγον.

Ἐκ σπαργάνων μητροφῶν σὺ τῷ Χριστῷ, ἀνετέθης ὡς Μάρτυς διηνεκῶς, αὐτῷ εὐρησθησας, τῷ Σωτῆρι τῶν ὄλων, καὶ τυράννων θράση στερόρως κατεπάτησας, καὶ θασάνους ὄντως, ἀν-

δρείως ὑπέμεινας· ὅθεν ὁ Χριστὸς σοι τοὺς στεφάνους κισμήσας, ἐνδοξῶς ἠστούμασεν εἰς νυμφῶνα οὐράνιον, Παρασκευὴ ἀξιάγαστε, προσθευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πατισμάτων ἄφασιν δωρησασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τὴν σεφίαν καὶ λόγον.
Ἐρδὴ δ΄. Ἐπαρθένα σε ἰδοῦσα.

Ἰαμάτων ἐντυχοῦσα καὶ χαρισμάτων, καὶ ὀπτασίας ἐνδοξῆς, τὰς θείας πηγάζεις, χάριτας ἐκάστοτε, τοῖς πίστει γεραίρουσι, καὶ τῷ σῷ τεμένει προστρέχουσι.

Ρυτίδα ὄντως καὶ σπῆλον μηδῶλος σχοῦσα, ἀγιασμὸν τε σώματος, ἐπικτησαμένη, ἀγγέλους τεθέσσαι· μεθ' ὧν ἀνεκραυγάζεις, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὁς κατάπληκτον ἰδόντας, ὁρμήν ἐκείνην, τὴν τῆς θαλάσσης, ἄπασα ἡ πόλις θρηγνύουσα, σοὶ Μάρτυς προσεδραμῶν, ῥυσθῆναι θεόμενοι, ἐτοιμοὶν προστάτην εὐρόντες σε.

Θεοτοκίον.

Ἐπειρογάμως ἐκήρησας, ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὠφθης, παρθενεύουσα πάλιν· ὅθεν ἀειγῆτος φωνάζεις, τὸ χάρις σοι Δεσποῖνα, πίστει ἀδιστάκτω κραυγάζομεν.

Ἐρδὴ ε΄. Σὺ Κύριε μου φως.

Ἡ γόνισσας σεμνή, καὶ τὸν τύραννον ἐκτεινας, μητρύεσσι ταῖς πανσόφοις, πρὸ θημάτων ἐμφρόνως, τὸν Χριστὸν καταγγέλλουσα.

Νοῦν ἔχουσα στερόρον, ἀποτήτω φρονήματι, κατήσχυνας τῶν εἰδῶλων, τὰ σεβάσματα πάντα, γραφικαῖς ἀποδείξεσιν.

Ἰμνοῦμέν σε σεμνή, οἱ σωθέντες κατεπείσθης σου θεόμενοι μέχρι τέ-

ἄλλην μίαν φορὰν νὰ βιάσῃ τὴν γαστρίαν της, ἀλλὰ νὰ μένῃ εἰς ἐκείνα τὰ ὅρα, τὰ ὅποια τῆς ἔβαλεν ἐξ ἄρχῃς ὁ τῶν ἀπόντων δημιουργὸς Θεός, λέγων, «μέρις τοῦτου στήθι καὶ οὐχ ὑπερήσθη». Ἐσώζετο δὲ εἰς πολλοὺς χρόνους ὑστερον ὁ νοῦς ἐκεῖνος καὶ πολλὰ θείματα καὶ λάματα ἐγίνοντο εἰς αὐτὸν μέσα, καθ' ὅς διηγοῦντο οἱ παλαιοί. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ τόπος ἐπέρασεν εἰς ἄλλην ἐξουσίαν, μεταβλήθη, διὰ τὰς ἁμαρτίας μας, καὶ ὁ θεῖος Νοῦς ἐ-είνος εἰς μισρὸν καὶ βέβηλον ἐργαστήριον, καθὼς φαίνεται τὴν σήμερον, μὲ πολλὴν λύπη, εἰς ἐκεῖνον· οἱ ὅποιοι τὸν ἠξείρουσαν.

Αὐτὴ λοιπὸν Χριστιανοὶ εἶναι ἡ διήγησις τῆς παραδόξου καὶ ξηραίου θαυματουργίας τῆς Ὁσιομάρτυρος Παρρασκευῆς καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἱερὰ ὑπόθεσις τῆς σημερινῆς ἐορτῆς. Αὐτὸν, ἐν ὅσῳ κάμωνεν ἡμεῖς τοῦ θαύματος ἐκείνου τὴν ἀνάμνησιν, πρέπει καὶ νὰ στοχασώμεθα, ὅτι καὶ τὴν σήμερον εἶναι ὁ ἴδιος Θεός καὶ οἱ πάντοτε μοσεὶ καὶ ἀποστρέφεται τὴν παρίονον ζωὴν καὶ ἐκείνους οἱ

ὅποιοι καταπατοῦσι τὰς ἐντολάς τοῦ Ἁγίου Του Ἐθαγγελίου, καὶ πράττουσι τὰ ἔργα τοῦ ἁποστάτου διαβόλου τοῦ παιδεῖει ἐξ ἀποφάσεως, καὶ ἐδῶ πολλὰ εἰς τὴν ποροῦσαν ζωὴν, καὶ εἰς τὴν ἄλλην, ἀποραΐεται καὶ ἀτελεσίτητα. Ὅταν τοιοῦτος στοχασμὸς κάμωνεν καὶ τοιοῦτοτρόπως πανηγυρίζωμεν, καὶ ὀλιγωτέρα ἀκολουθεῖ νὰ ἀμαρτάνωμεν, ἔχοντες εἰς τὰς ψυχὰς μας ἔνοιον τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ αἱ ἐορταὶ μὲς γίνονται δεκταὶ εἰς τὸν Θεόν, καὶ μᾶς ἀνταμεβεί τὴν εὐλάβειαν μὲ τὰς θείας του εὐλογίας!

Λοιπὸν Χριστιανοὶ ἀδελφοί, ἅς ἐπιμελώμεθα νὰ ζῶμεν καθὼς ἀπαιτεῖ τὸ χριστιανικὸν μας ἐπιγγεῖμα· ἅς ἐορτάζωμεν μὲ πόθον καὶ εὐλάβειαν τὴν ἐτήσιον ταύτην ἀνάμνησιν τῆς μεγάλης εὐεργεσίας, τὴν ὅποιαν ἔ αμεν ἐδῶ εἰς τὴν ἰδικήν μας πατριδα ἡ ὀσιομάρτυς καὶ ἀθληφόρος τοῦ Χριστοῦ Παρρασκευῆ δια νὰ προεβύη πάντοτε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν κατακριτῶν πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Κύριον, ὃ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐ287 ἡ'. Ἐν τῇ καρπῷ Ἀθρακίνας:

Υπὸ Ἰεουρίου, σὺ φρουροῦμένη πρό βήματὸς ἀσεβῶν, Μάρτυς τὰς μαχαίρας ἐστρατῆς κρατερῶς, ψεγομένη καὶ ὑπεψάλλεαι, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς μου καὶ Ἰεουριος.

Φλέξαν μὴδ' ὄλωαι, τοὺς παρὰ νόμους καίει μάλλον τὸ πῦρ, κόρη ὁ Χριστός δὲ φυλάττει σε ἀσλαβῆ, καθὼς πάλοι διεσώσατο, πρὸς τοῦ βρομέοντος, ἀδεεῖς νεανίας χειρὶ κραταίᾳ.

Εῖσε σε Μάρτυς, πάσα ἡ Χίος προστάτιν Παρρασκευῆ, ἤνπερ διέσωσας πάλοι κατακλυσμοῦ, καὶ προσεβείαις σου πανεύφημει, Χριστὸν τὸν Ἰεουριον εὐμενῆ εὐρίσκει καὶ ἔλεων.

Θεοτοκίον.

Πρὸ τοῦ Ὑψίστου ἡγιασμένου Θεοῦ σκῆνωμα, χεῖρες, διὰ σοῦ γὰρ δεδωται ἡ χαρὰ. Θεοτόκος τοῖς κραυγάζουσιν, εὐλογημένη ἴσθ ἐν γυναιξίν ὑπάρχεις, πανάμωμει Δέσποινα.

Ἐ287 ἡ'. Χείρας ἐκπετίσας.

Οὐκ ὄντας θεοῦς, ἀλλὰ ψευδῆ, δαίμονων φάσματτα, Μάρτυς ἀπέδειξας, καὶ καταδάψασας τέλειον, καὶ εἰς τέλος καταλέπτυνας, ἐν εὐφροσύνῃ τῷ Χριστῷ

ἀπαύστως μέλπουσαι· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Ἰεουρίου τὸν Ἰεουριον.

Ναχοῦ δονηθέντος ἐπὶ γῆς, ἐπιπορεύσει σεμνῆ· Ἀπόλλων πέπτοις, καὶ κληκόντισται ἕοανα, ἐνεργεῖα τοῦ ἀρχάντου Σταυροῦ, δι' οὗ φραχθεῖσα μυστικῶς ἐν παρηρησίᾳ πολλῇ ἀνεβόας, πάντα τὰ ἔργα εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Ἰεουριον.

Φόβον τῶν κινδύνων τοὺς λαοὺς, τῆς Χίου κράζοντας, Μάρτυς ἐλέησον, τοῖς αὐτῶν καρφθεῖσα δάκρυσι, πρὸς Χριστὸν τὰς χεῖρας ἄρασα, Παρρασκευῆ πανευκλεῆς, τούτους ἀπήλλαξας, ἐκθωόντας· Παρραβηνομάρτυς ταῖς λιταῖς σου, σῶσον ἡμᾶς τοὺς ἱκέτας σου.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρραβηνὸν ἄχραντε, Μητέρα εὐδείχθης Θεοῦ· σὺ τῆς Θεότητος γέγονας, ἐνδικαίτημα πανάμωμει, μὴ φλογισθεῖσαι τῷ πυρὶ τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ὅθεν πάντες, σε εὐλογοῦμεν, Μαρρία Θεοῦνομφει.

Ἐ287 ἡ'. Αἶθος ἀχερόματης

Πρευσεῖς βιωτῆς καὶ προσκαίρου, Μάρτυς θεόφρον ἀνηλλάξω, κάλλος τὸ ἀμήχανον ὄραν, τοῦ σοῦ Νομφίου ἐπει-

γομένη τρανώως, ὅθεν στεφάνως ἔστρατες, τῶν ἀκηράτων καλλιπάρθενε.

Ακούσασα φωνῆς βεβαίουσης, Παρραβηνὸν καὶ τὸν ὀρόμιον, προθύμως Μάρτυς σεμνῆ δεῖχυσας· καὶ πρὸς αὐτὸν ἀνέδραμας, κάρων τμηθεῖσα τὴν ἐρίτιμον.

Φύλαττε τὴν πόλιν σου, Μάρτυς, Χίος ἡ πόλις σου βοᾷ σοι, πάσι τοῖς τῷ θεῷ ναφ σου προσερχομένοις, τὰς αἰτήσεις πληροῦσαι, ὀσιομάρτυς ἐνδόξαι, μετὰ Ματρωῶνης τῆς θεόφρονος.

Θεοτοκίον.

Φωνῆς Χερουδίμ ἀνωτέρω, καὶ οὐρανῶν ὑψηλοτέρω, ἄχραντε Παρραβηνὸν Μαρρία, βουλής μεγάλης Ἄγγελον τέξασα, τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, κριτὴν ἀπάντων ἐλευσόμενον.

Ἐξάπισταελάριον. Γυναίκες ἀκουτίσθητε.

Προσθεῖσα καλλιπάρθενε, Σταυροῦ τῷ τοῦ Ἰεουρίου σου, τυράννων ἔλυσας ὀράσας, ἀλοῦσαι Μάρτυς γενναίως, καὶ πρὸς Χριστοῦ ἀπειλήφας, βραβεῖα νίκης πάνσοφει, Παρρασκευῆ πανθύμαστε, ὑπὲρ ἡμῶν θυσωποῦσαι, τῶν σέ τιμώντων ἐκ πόθου.

Θεοτοκίον.

Μαρρία καθαρώτατον, χρουσοῦν θυμικῆ τῆριον, τῆς ἀχωρήτου Τριτάδος δοχεδον γεγεννημένη· ἐν ᾧ Πατὴρ ἡδὸκῆσεν, ὁ δὲ Ἰός ἐσκήνωσε, καὶ Ἦνεῦμα τὸ πανάγιον, ἐπισκιάσαν σοι Ἰεουριον, ἀνεδεεῖς Θεοτοκίον.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας, Ἦχος δ'· Ὁ εἰς ὑψίστου κληθείς.

Ο ἐλεήμων Θεὸς καὶ πάντων θεῶν, οὐ ποτε τὸν ἠνάκτων, ὡς τὴν μετὰ-

νοικαν, θεοπροπεεῖ ἀγαθότητι, κατριοικτιρήσας τὴν παντελεῖ τῆς Χίου ἀπόλειαν, ἐνευσε τῇ Μάρτυρι, πρέσβυν εὐπρόσδεκτον, αὐτῷ γενεσῆσαι, ὡς γῆστο· ἐπαγρουπύσας, ὁ Θεοῦ μύστης θεῖος Ἀμθρόσιος, τὴν καταγιῖθα κατεῦνσσαι, ὡς ἀπειλοῦσαν τὴν πᾶσαν ποιήσασθαι, ὑπυθρύχριν πόλιν, εἰς Θεὸν ἐξαμαρτήσασαν.

Ο Ἰωνᾶς Νινευῆ σώζει τὴν πόλιν, τῷ τῷ ὀλέθριον κομίσας κήρυμα, οἱ μεταγνόντες ἐσώθησαν, νῦν δὲ τὴν Χίον, Παρρασκευῆ, ἡ θεῖα διέσωσε, τείνασα πρὸς Ἰεουριον χεῖρας ἱκέτιδας, τὴν τῆς θαλάσσης ἐξόρμησιν, ἀνακλιτίσαι, ἐκμακρομένης πρὸς καταπόντισιν, χριστομμήτω κεχρημένη, φιλανθρωπίᾳ ὀμοῦ καὶ χρηστότητι, ὡς τις σώζεσθαι θέλει, οὐκ ἀπόλλυσθαι τὸν ἄνθρωπον.

Μετανοεῖτε βροταὶ καὶ σωφρονεῖτε, ἄφῶν συλλαμβάνοντας τῆς θεῖας κρίσεως· αὐτὰ βροταὶ τὰ θαύματα, ὧν ἐτησίως, ἐπιτελοῦμεν τὴν ἀνακκίνισιν· εἰ γὰρ μὴ διόρθωσιν βίου ποιήσασμεν, εἰ μετρίως ἐκκαύσωμεν, τὴν θεῖαν δίκην· ὅθεν προθύμως, ἅπαντες σπεύσωμεν, ἐξευμενίσαι τὸν Δεσπότην, φιλανθρωπίαν ἡμῶν ἐπιδείξασθαι· τὴν γὰρ Μάρτυρα πρέσβυν, ἀκαταίσχυντον κακτίμεθα.

Δόξα, Ἦχος β'.

Εν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν ᾗ εἰς ἀγίῳ αὐτοῦ, ἐκεῖ κατεσκήνωσεν ἡ Ἄγία, τὴν λαμπράν ἀσβεστον τηρήσασα, Ἀκούσασα τῆς Παρραβηνου ἐγκώμιον· ὃ παρραβηνία Ναὸς Θεοῦ· ὃ παρραβηνία μαρτύρων δόξα· ὃ παρραβηνία Ἄγγελων συμμέτοχοι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Καὶ τὰ λοιπὰ ὡς σὺνητες. Ἀπόστολον, Ἐθαγγέλιον, τὰ συνήθη μαρτυρικά.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

Μ Α Τ Ρ Ω Ν Η Σ

ΤΗΣ ΧΙΟΠΟΛΙΤΙΔΟΣ

Τῆ 20ῆ Ὀκτωβρίου εορτάζομεν τὴν μνήμην τῆς οσίας Μητρὸς ἡμῶν Ματρῶνης τῆς Χιοπολιτίδος, σωθείσης ἐν Χρῶ ἐν ἔτει 1462 ἀπὸ Χαιστοῦ.

Ἐν τῷ Μ. Ἐσπερινῷ μετὰ τὸν Προουμιακὸν σι-
χολογοῦμεν τὴν α΄ σιάειν τοῦ Μακάριος ἀνήθ.
Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστώμεν στίχ. ζ΄. καὶ ψάλ-
λομεν στιχηρά τοῦ Ἁγίου Ἀρτεμίου τρία (ζήτει εἰς
τὸ Μηναῖον) καὶ τῆς οσίας τρία.

Ἦμος δ΄. Ὁ εἰς ὕψιστον κληθεῖς.

Τοὺς σοὺς ἀγῶνας Ματρῶνα πανολ-
βία, καὶ τὰ κατορθώματα τίς ἐξε-
πέειν προπεθῶς, καὶ ἀνυμνήσαι δύνησε-
ται. βροστεῖν φύσιν, καὶ γὰρ παρήνεγκε
παναοῖδιμα. Ἀγγελῶν ἠγάσθητε, ταῦτα
πληθὺς καὶ Θεόν. τὸ ἀσθενὲς τὸ τῆς φύ-
σεως ἐνδυναμιούμενα, μεγάλως ἤνεσε καὶ
ἐδόξασεν· ἀλλ' οἱ τρυφῶντες τῶν καλῶν
τῶν σῶν. ἐκ πύθου πάντες σὲ μελπομεν,
τὸ πρὸς θύναμιν χροῦς, ὡς εἰκόξ ἀφο-
σιούμενοι.

Τῆς ἐγκρατείας πυρὶ πῦρ Θεοφόρε,
παθῶν ἐναπέθεσας, καὶ πῦρ ἀνή-
φθη σοι, τοῦ θεοῦ πάνσεμνε ἔρωτος, ὅς
πᾶσαν ὕλην, φιλοκοσμίας, ἐναπετέφρω-
σε, καὶ ὕλην σε ἐπέισε μετατεθῆναι ἐκ
γῆς, πρὸς οὐρανὸν τῷ φρονήματι, καὶ
ἰσαγγελῶς, ἐν γῆ βιώσαι μικροῦ παν-
θαύμαστε καὶ νῦν Ἀγγέλοις συγχο-
ρεύουσα, ὄν καὶ τὸν θῆον ἐξήλωσας, σὺν
αὐτοῖς ἐκδύσωπει, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν.

Χριστὸν εἰς ὅλης ποθήσασα καρδίας,
καὶ τούτου τῷ ἔρωτι τρωθεῖσα πάν-
σεμνε, ἐνεγκαιμένην κατέλιπες, καὶ κό-
σμου σῆσιν, καὶ τὰ τερατὰ τοῦ βίου
ἀοιδίμε· βιώσα, νυμφίε μου, σὲ ἐπεπύ-
θησα, καὶ τερωμένη τῷ ἔρωτι, τῷ σῷ
ὀπίσω, σοῦ διὰ βίου παντὸς ἐπέψομαι·

ὅς καὶ ὡς νύμφην ἀδιάφθορον, εἰς οὐρα-
νίους μετέστησε, σὲ Ματρῶνα νυμφῶ-
νας· ὄν ἡμῶν ἔλεων ἔργασαι.

Δόξα, ἦμος πλ. θ΄.

Ἄσκητικὴν ὁδεύσασα ὁδὸν, παθῶν
σαρκῶς ἐνέκρωσας ὀρμάς, ὦ Μα-
τρῶνα θεόσφε· τοῦ κόσμου γὰρ ὅλος
τὴν ἠδύτητα ἀπειπαμένη θεόφρον, μό-
νον τὸ ἀόρατον κάλλος ἐπόθησας, καὶ
κατάδα τὴν ἐν γῆ καταλιπούσα προθύ-
μως, οὐρανίον μετὰ τέλος παναοῖδιμα
θαλάμων ἠξίωσαι· ἐν οἷς νοητῶς τῷ σῷ
νυμφίῳ Χριστῷ, μετὰ τῶν φρονίμων
παρθένων, ὡς παρθένος ἀδιάφθορος
συγχάριεις, καὶ γέγηθας ἀκορῆστος,
ὠραύτητος αὐτοῦ κατατρυφώσα τῆς
ἀκηράτου· αὐτὸν ἰκέτευε σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Τίς μὴ μακαρίσει σε. Εἰσοδος. Τὸ
προκειμένον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.
Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἄϊκιος ἐάν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται,
γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀειμῶ
ἑτῶν μεμύροται· πολὺ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καὶ
ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος· εὐάρεστος Θεῷ γενόμε-
νος, ἠγαπήθη καὶ ζῶν μεταξύ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη
ἠράγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σῆσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπα-
τήση ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀκαυρεῖ
τὰ καλὰ καὶ βεμβασιμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῖει νοῦν ἀκα-
κον· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνος μακροῦς·
ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευ-
σεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοή-
σαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ δικαιοῦ τὸ τοιοῦτον, ἐτι χάρις
καὶ ἔλεος ἐν τοῖς οἰοῖσι αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκ-
λεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἰακίω ψυχὰ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφῆται αὐ-
τῶν θάνατος· ἔδοξεν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνή-
ναι, καὶ ἐλογίσθη κάκως· ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ΄
ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ
ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐάν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθα-
νασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργε-
τηθήσονται· ἐτι ὁ Θεὸς ἐπέρασεν αὐτοῦς, καὶ εὖρεν αὐ-
τοῦς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμα-
σεν αὐτοῦς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξαστο
αὐτοῦς· καὶ ἐν κριτῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι·
καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλῇ διαδραμούνται· κρινούσιν
ἔθνη, καὶ κρατῶσιν λαῶν, καὶ βασιλεύσουσιν αὐτῶν Κύ-
ριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιθότες ἐπ΄ αὐτῷ συνήσουσιν
ἀληθεῖαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ·
ἐτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς οἰοῖσι αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῇ
ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Παρουσιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ὑπὲρ ὀνογιε σὺν στόμα λόγῳ Θεοῦ, καὶ κρίνει πάντα
Ὑπὲρ ὀνογιε σὺν στόμα· καὶ κρίνει δικαίως διά-
κρινε δὲ πένθητα καὶ ἀσθενῆ· γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὐρή-
σει; τιμιώτερα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἡ τοιαυτὴ θερ-
σει ἐπ΄ αὐτῇ ἡ καρδία τοῦ ἀνδρός αὐτῆς· ἡ τοιαυτὴ
σχύλων οὐκ ἀπορήσει· ἐνεργεῖ γὰρ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς
ἀγαθὰ καὶ οὐ κακὰ πάντα τὸν χρόνον εὐραμένη ἔρια
καὶ λίθων, ἐποίησεν εὐχρησταταῖς χερσὶν αὐτῆς· ἐγένετο
ὡσεὶ νηὸς ἐμπορευομένη μακροβίην συνάγει ἑαυτῆς τὸν
πλοῦτον· καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτός, καὶ ἔδωκε βρώματα
τῷ οἴκῳ, καὶ ἔργα ταῖς θεραπείαις· θεωρήσασα γεωρ-
γίαν, ἐπῆρατο· ἀπὸ δὲ τῶν καρπῶν τῶν χειρῶν αὐτῆς κα-
τεφύτευσε κτήμα· ἀναξωσιμένη ἰσχυρῶς τὴν ὄσφον αὐ-
τῆς, ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον· ἐνεύσατο
ἐτι καλὸν τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐ σβέννυται ὁ λύγος αὐ-
τῆς ὄλην τὴν νύκτα· τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τὰ
συμπερόντα· τοὺς πηγῆς αὐτῆς ἐρείδει εἰς ἄκρακτον·
χεῖρα δὲ αὐτῆς διηνοῖτε πένθητι, καρπὸν δ΄ ἐξέτεινε πτω-
χῷ· οὐ φροντίζει τῶν ἐν οἴκῳ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ὅταν που
χρονίῃ· πάντες γὰρ οἱ παρ΄ αὐτῆς ἐνδεδυμένοι εἰσὶ·
δισσὰς στολὰς καὶ χλαῖνας ἐποίησε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἐκ
δὲ βύσσου καὶ πορφύρας ἑαυτῇ ἐνδύματα, περιβλεπτο-
σὲ γίνεται ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἠνίκα ἐάν κῆθηται
ἐν συνεδρίῳ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ κατοίκων τῆς
γῆς· σινδῶνας ἐποίησε καὶ ἀπέδοτο τοῖς φοίνιξι, περιζώ-
ματα δὲ τοῖς Καναθαῖσι· ἰσχύν καὶ εὐπρέπειαν ἐνεδύ-
σατο καὶ εὐφρανθῆ ἐν ἡμέραις ἐσχάταις στόμα· δὲ αὐ-
τῆς διηνοῖτε προσηκόντως, καὶ τὰξιν ἐστειλατο τῇ γλώσ-
σῃ αὐτῆς· στεναὶ διατριβαὶ οἴκων αὐτῆς· σῖτα δὲ ὀνηρὰ

οὐκ ἔραγεν· ἀνίστη τὰ τέκνα αὐτῆς καὶ ἤρισαν αὐτῆν
καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐπήνεσεν αὐτῆν. Πολλὰ θυγατέρες
ἐποίησαν δύναμιν· πολλὰ ἐπέσαντο πλοῦτον· πολλὰ
εὖρον δόξαν· σὺ δὲ ὑπέρισται καὶ ὑπερήρας πάσας· ψευ-
δεὶς ἀρέσκειαι, καὶ μάταιον κάλλος· γυναικῶν οὐκ ἔστιν
ἐν σοὶ· γυνὴ γὰρ συνετὴ εὐλογεῖται· ἄβδον δὲ Κυρίου
αὐτῆ ἀνείτω· δότε αὐτῇ ἀπὸ καρπῶν χειλέων αὐτῆς
καὶ ἀνείσθω ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.

Εἰς τὴν Λατίν. Ἦμος δ΄.

Ἄραμένη τὸν σταυρὸν ἐπὶ τῶν ὤμων,
προσέμωσεν τῷ καλλῶντι Χριστῷ ἡ-
κολούθησας, καὶ διὰ τοῦτο, πόνους τῆς
ἀσκήσεως συσταυρωθεῖσα αὐτῷ, ἀξιο-
πρεπῶς συνδοξάζῃ σεμνῇ, καὶ τῶν ἀπ΄
αἰῶνος Ἀγίων τοῖς τιμίοις συνηθουμένη
ἀοιδίμε πνεύμασιν, ἰκέτευε σωθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτὸς

Ἐν τῇ πέτρῳ τῇ στεροῇ τῆς εἰς τὸν
Χριστὸν πεποιθήσεως, τὸν τῆς ἀσκή-
σεως πανθαύμαστε πηξικμένη οἶκον,
προσβολαῖς οὐ σσαλέυσαι τῶν ἐναν-
τίων, καὶ προσορήξισιν· ἀλλ΄ ἀκράδαν-
τος ἔμεινας, ἐν ὄλῳ τῷ βίῳ καὶ ἀτίνα-
κτος· διὸ ἤσχυνας τῇ καρτερίᾳ σου ἀ-
ξιάχωστε τὸν ἀόρατον ὄφην, ταῖς αὐτοῦ
ἀνάλωτος ἐνέδηραις ὕφθεῖσα καὶ ἐπιθυ-
λαῖς· καθ΄ οὗ, ταῖς σαῖς προσδεῖαις,
τοὺς εὐφημοῦντάς σε ἐνίσχυσον.

Ὁ αὐτὸς

Ὑραις θεοῦ Πνεύματος, οἶα τις νοη-
τῆ νυῆς, κυβερνωμένη θεόφρον, ἀ-
κινδῶνας τὸ τοῦ θεοῦ πολυτάρακον διε-
πλευσας πέλαγος· πόνους τε καὶ ἰδρωσῆ
τοῖς ἀσκητικοῖς, καὶ ἰστίῳ περνούμενῃ
θεωριῶν θεῶν ἀοιδίμε· διὸ πρὸς λιμέ-
να κατανήσασα πανολβία τῆς τοῦ Χρι-
στοῦ θασιλείας, ὑπέρο ἡμῶν αὐτῶν ἰλιώ-
σαι.

Δόξα. Ἦμος πλ. α΄.

Μητρο οσία, ἐκρότησε στέφος ἀγγε-
λων ἐν σοὶ, φάλαγγξ δὲ ἀνώμωξ τοῦ
Σατάν· φύσιν γὰρ ὑπερέβησαν θροστοῖαν

οί σοί ἄθλοι, αἰδέϊμε, καὶ οἱ σοί πόνοι, σώματα τοὺς ἄσκησας ὑπερηκόντισαν· διὸ ὄντως ἰσαγγέλως ἐν γῆ, σαρκῶς καί· τοι μετασχερῶσα θνητότητος δεδωκυία, ὠφθῆς Ἀγγέλων συνόμιλος ἐν οὐρανῶς, πανακρίδιμε, ἔλεων οὖν ἡμῖν Χριστὸν ἀπέργασαι.

Καὶ νῦν. Μικαρίζομέν σε. Εἰς τὸν στίχον, στιχηρὰ τῆς ὁσίας προσόμοια.

Ἦχος δ'. "Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Κράτος κατ' ἐχθρῶν τῶν ἀφάνων, ἦρω πανολθία καὶ νίκην, λαμπρὰν νικήσασα, τὰς ἐκείνων φάλαγγας, καὶ ἐπηρομένην ὄφρον, τοῦ περνεύσαντος ἐνδοῖε, εἰς γῆν καθελούσα· ὅθεν νῦν ἀπάρασσα, πρὸς οὐρανίους σκηνάς, νίκης τὰ θραβεῖα κομιζέη, τῆς ἀνεκκλητήτου καὶ θείας, δόξης καὶ τρυφῆς ἐπαπολαύουσα.

Στιχ. Ἐπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Πλήμικε πρὸς οὐράνιον σαφῶς, ἀνοδὸν ὑπὲρξάν σοι πόνοι, οἱ τῆς ἀσκήσεως, τούτοις χρησαμένη γάρ, καὶ ὄγκον τὸ τῆς σαρκῶς, ὡς Ματρῶνα λεπτονασα, ψυχῆς τε τὰ πύλα βάρους ἐκτινάξασα, τοῦ τῶν παθῶν εὐχερῆ, εὐρες κομιδῆ τὴν ἐκείσε, πῆσιν καὶ Ἀγγέλοις ἐγένου, μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἄρσιν σύσκηνας.

Στιχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου

Κλέης ἀνακρίετον ἢ σὴ, κέκτηται σε πόλις Ματρῶνα, καὶ ὄλθον ἄστυλον, τῶν σὴν ἀπαλάουσα, καλῶν ἐκάστουτε, καὶ καρποὺς τῶν ἰάσεων, καὶ θρεπόμενη, ἐκ τῆς ὑπερτίμου σου σοροῦ καὶ λάρνακος· ἦνπερ σαῖς πρεσβεῖαις παντοίας, ῥύσαι ὁρωμένον ἐχθρῶν τε, καὶ τῶν ἀοράτων ἐπιθέσεως.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Πὸ κατ' εἰκόνα, Μήτηρ, καθαρὸν τηρούσα Θεοῦ, καὶ ὁμοίωσιν ἐμψυχῶς ὠφθῆς στήλη ζωῆς τῆς ἐνθέου, καὶ θεῶν ἐκσφραγίσμα· διὸ μιμητὰς τοῦ σοῦ θείου δεῖξον καὶ ἡμᾶς, τοὺς ἐκ πόθου

σου μέλποντας τοὺς ἄθλους, τὰ σκάμματα, καὶ τὴν πρὸς τοὺς θαίμονας ἀνένδοτον πάλην. καθ' ὧν παρὰσχοῦ καὶ ἡμῖν, σαῖς πρεσβεῖαις, τὴν νίκην αἰδέϊμε.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι. Ἀπολυτικὸν τῆς ὁσίας. Ἐν σοὶ μαῖερ ἀκρεβῶς· εἶτα Θεοτόκε Παρθένε. Εἰς τὸν Ὀρθρον. Εἰς τὴν α' Στιχολογίαν. Κἀθίσταται τῆς ὁσίας.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Πῆν ῥωδῆ ἀπέπω Μήτηρ σκηνήν, τῆς ἀσκήσεως ἦρω χρηστὸν ζυγόν, Ματρῶνα αἰδέϊμε, καὶ ὀπίσω εἰσέδραμες, τοῦ Νυμφίου τοῦ κάλλει, ὠραίου καὶ ἐκράξας, ἀποθάνω ὡς ἴδω, τὴν σὴν ὠραίοτητα· ὅθεν σὺν Ἀγγέλοις ἐντροφῶν ἡξιώθης, τῆς αἰγλης καὶ λαμπρότητος, τῆς Τριᾶδος θεόληπτε· διὸ πιστεῖτε βοῶμέν σοι, πρόσδεξαι ὕμνους ἡμῶν ὡς σεμνή, τῶν πατισμάτων ἄρσιν ἀμειβουσα, ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσβεῖαις δεόμεθα.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναχία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπὰ, ἔσαι δεόμε, καὶ συγγνώμην παρὰσχοῦ μοι, τῶν ἐμῶν πατισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἐπραξα τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα μολόνως ὁ ἄθλος· οἴμοι τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἡνίκα οἱ Ἀγγελοι, τὴν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος· Τότε Δέσποινα, βοήθειά μοι γενού, καὶ προστάτις θεριμύτατος, σὲ γάρ ἐχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δουλόδ σου.

Μετὰ τὴν β' Στιχολ. Κἀθίσταται. Ἦχος δ'. Ἐσπερῆνης σήμερον.

Πὰ φρικτὰ σου σκάμματα, Μήτηρ Ματρῶνα, εὐφημῶν οὐ δύναται, φύσις βροτεία πρεπωθῶς· πῶς οὖν ἡμεῖς εὐπορήσωμεν, ὕμνοις ἀξίους τὸ χροῖος ἀφοσιώσασθαι·

Δόξα καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Οσκήως ὁ πάνσεπτος, σοῦ θείου σκήνου, ἐκπηγάξει θαύματα καὶ τὰ

πανίερα ὅσα, τοῖς εὐλαθῶς ἐξαιτουσί σου τὴν θεῖαν χάριν, Ματρῶνα, ἦν εὐληφας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χρουσθεῖσα πνεύματι, κίθωτὸς ὠφθῆς, ἢ τὸν κόσμον σώζουσα, τῆς καταγιδοῦς τῆς πικρῆς καὶ εἰς λιμένα ἀπάγουσα, τῆς σωτηρίας, τοὺς θελοντας σώζεσθαι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κἀθ. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εἰσπᾶ τὰ σά σεμνή, πᾶσαν θροστεῖαν ἀκρόν, καὶ διάνουαν καὶ νοῦν, ἐκπλήττει μέγερως τῶν σὴν, ἀγωνισμάτων Ματρῶνα καὶ παλαισμάτων· ἐκ πρώτης ἡλικίας γάρ, ἀκολουθοῦσα Χριστῷ, προθέσει ὀλικῆ, ἀσκητικῆς ἀγωγῆς, τὰς τῆς σαρκῶς ἐνέκρωσας ἀπάσας, ἐπαναστάσεις πανθαύμαστε, καὶ διαδόλου τὴν ἐπηρομένην, ὄφρον καθεῖλες καὶ ἤσχυνας.

Θεοτοκίον.

Πὸ μυστήριον τῆς σῆς κυφορίας προφητῶν, θεῖον πνεύματι χροῖο, μεμνημένοι Μαριάμ, ποικιλοτρόπως ἐτράνωσαν τοῦτο κόρη· λυγίαν τε καὶ στάμνον ὀνομάσαντες, καὶ ράβδον καὶ χρυσὸν θυματήριον, καὶ κίθωτόν καὶ τράπεζαν καὶ πλάκα, ὄρος δασυ καὶ κατάσκιον, καὶ κεκλεισμένην, Παρθένε πύλην, τῷ Θεῷ τηρουμένην.

Οἱ ἀναθιμοὶ τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχου προκείμενον, Ἐπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέειπα μοι. Στιχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου. Τό, πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον. Εἶπαν ὁ Κύριος, πάντα μοι παρεδόθη. Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τῆς σῆς ὁσίας. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλεήσόν με ὁ Θεός.

Τροπάριον ἦχος δ'.

Σήμερον ἢ Παρθένος συγκαλεῖ Ματρῶνα ἄπαντας, πρὸς λαμπρὰν ἐπίστασιν τῶν αὐτῆς παλαισμάτων· αἰ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐξέστησαν τὸ ἐκείνης πρὸς τοὺς πόρους ἀνένδοτον. Σατὰν ἢ

ἰσχύς θεοειάμβευται, καὶ θαυμένων ἢ πληθὺς διωλόλυξεν· ἡμεῖς δὲ τῷ ἐνδυναμώσαντι αὐτὴν δόξαν δώμεν πάντες Χριστῷ, ὅς φύσεως τὸ χάριν δυναμῶς οἰκείῳ σθένει.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου εἰς στ'. τοῦ Ἀγίου εἰς δ'. καὶ τῆς ὁσίας εἰς δ'. Ὁ δ' ἢ Ἀκροστιχίς· Ματρῶν ὕμνῳ τῆς Χίου τὴν προστίαν. Νικήτας.

Ἐβδ' γ'. Ἦχος δ'. Ἀναῖξω τὸ στόμα μου.

Ματρῶναν τμήσωμεν, τὴν ἱερὰν ὡθεόφρονες, καμάρτους γεραίροντες, τοὺς ὑπὲρ φύσιν αὐτῆς καὶ τὰ σκάμματα καὶ τὴν πρὸς ἀοράτους, ἀνένδοτον ἐνστασιν ἐχθρούς ἀλάστουρας.

Αθέβαιον, ἄστατον, ἄπαν εἰδυῖα πανθαύμαστε, τερπνὸν τὸ ὁρώμενον μόνον ἐπόθησας, τὰ ἀόρατα, Ματρῶνα, καὶ ἐμφρόνως, τὰ ἄνω βασιλεία, κτήσασθαι ἐσπευσας.

Πηροῦσαι ποθήσασα, τὸ κατ' εἰκόνα ἀλώθητον, καὶ τὸ καθ' ὁμοίωσιν, Θεοῦ θεόσοφς, πάσης ἐσπευσας, εἰς ἀπαλῶν ὀνύχων, κακίας ὑπέρτερον, δεῖξαι τὸ φρόνημα.

Ραπτόνην μισήσασα, πᾶσαν τοῦ βίου καὶ εὐκλειαν, συντόμως ἐδάδισας τῆς ἀρετῆς τὴν ὁδόν, καὶ ἀνέδραμες, πρὸς ὃν θεριμῶς ἐπόθεις· ὃν ἔλεων ἐργασαι τοῖς εὐφημοῦσί σε.

Ὡς κρινόν σε εὖρησον, ὡς ῥόδον εὐχρον ὑπέριτεμι, Θεός μεσον εὖρηκε τῶν ἀκανθῶν καὶ αὐτοῦ, κατηγλάσσε, ταῖς χάρισι Ματρῶνα, καὶ Χίους σε εἰδείσε δόξαν καὶ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Νκὸς καὶ παλάτιον, εὐρωχωρότατον πέφηνας, Θεοῦ παναμώμητε, μόνη χωρήσασα, καθάρουτος, ἀγνή περιουσίχ. χωρεῖν, ὃν οὐ δύναται, εὖρος οὐράνιον.

Ἐβδ' γ'. Τοὺς τοὺς ὕμολόγους Θεοτόκε.

Ασμάτων καὶ κρότων πανολθία, τὰ σά ὄντως ἄξια τελεῖ, Θεὸν γὰρ τοῖς

σοις μέλεσι, τοις ἱεροῖς ἐδόξασας καὶ τούτῳ ὄμμα γέγονας, καὶ ἱερόν καλλιέρημα.

Νυκτὸς ἀποστέρωξας τὰ ἔργα, ἡμέρας ἐγένου καὶ φώτῃς, τέκνον Μαρτῶνα γνήσιον· τοῦ βίου εὐσημῶνως ὁδόν, ὡς ἐν ἡμέρᾳ τέμνουσα, καὶ φῶς πρὸς ἄδύτον σπεύδουσα.

Υδατος στενώσασα καὶ ἄρτου, ἐνδείξ Μαρτῶνα κομιδῆ, γαστέρα πᾶσαν ἔφεσεν, τὴν ταύτης ἐχαλίνωσας· διὸ εὐρυχωρότατον, ἐν οὐρανοῖς πλάτος ἐφθασας.

Μεγάλως ἀσκήσασα καὶ πόνοις, μεγάλοις τιμήσασα Χριστόν· μεγάλη ὄντως εὐρηκας, ἐν οὐρανοῖς τὰ ἐπαθλα, καὶ τὰ βραδεία ἐνδοξε, τῶν ὑπὲρ φύσιν καμμάτων σου.

Θεοτοκίον

Νεκρὸς χρηματίζων οὐ γινώσκω, καμκίας τῷ ζῴῳ συσχεθεῖς, καὶ μέθῃ ἀπογνώσεως, βεβαπτισμένης Δέσποινα· ἀλλ' ἡ νεκροῦς ζώωσαντα τεκούσα, αὐτὴ με ζῴωσον.

Κάθισμα τῆς Ὁσίας. Ἦχος πλ. δ'.
Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Αγλαΐαις ἐκλάμψασα ἁρεσῶν, κατηγλαΐσας κόσμον ταῖς ἀστραπαῖς, τῶν θεῶν ἠαυμάτων σου, ὦ Μαρτῶνα θεόπνευστε, καὶ ῥαθύμων ἐγείρεις, ψυχὰς εἰς ἐργάγηρον, ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, καὶ ζῆλον τὸν ἔθρονον· μέγα παρασχούσα πρὸς ἐκμίμησιν ὄντως, ὑπόδειγμα πάντοτε, σεαυτὴν οἷς ὑπέριπρον, τῆς τοῦ θήλεος φύσεως, τὸ φρόνημα ἀνεδείξας σεμνή, καὶ ἀνδρικό διήνησας πανεύφημη, ἐνσαρκὸς ἀσθενεῖα, ἐπὶ γῆς ἀγωνίσματά.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ πολύφωτον ὄχημα τοῦ Θεοῦ, τοῦ νοῦς μου τὰ νεφῆ τὰ σκοτεινά, Δέσποινα, διάλυσον, τῷ φωτὶ τοῦ προσώ-

που σου· καὶ μετανοίας φέγγει, τὰ ὄμματα φώτισον, τῆς ζοφερᾶς ψυχῆς μου, παθῶν ἀμαυρότητι, τὰ πεπωρωμένα καὶ τυφλωτόντα πάντη, τῶν φαύλων μου πράξεων, θολοραῖς ἐπιχύσειον, ἵνα πίπτει κραυγᾶς σοι. Θεοτόκε Ἀειπαρόθενε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν κακῶν μου δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν· σὲ γὰρ ἔχω ὁ δοῦλός σου, ὀξυτάτην βοήθειαν.

Ἐρθὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ο τῆς ὑπερφυστικῆς, καὶ γενναίας ἐνστάσεως! ἐν θηλείᾳ φύσει, ἦν ἀρνωπῶ τῷ φρονήματι, πρὸς τὰς ἀρχὰς ἐπεδείξω παναοίδιμε, ἐξουσίας τε καὶ τοῦς θεינוῦς κοσμοκράτορας.

Πέμνεις ξένην ὁδὸν βίου, καὶ σαφῶς ὑπερκόσμιον, μέσον κόσμου Μήτηρ, τῆς ἐπιμηξίας μηδ' ὄλωσας, τῆς τῶν πολλῶν δυνηθείσης, ἐκχαυνώσαι σου, τὸ ἀνένδοτον, καὶ πρὸς τὰ κρείττονα εὐτόνον.

Η κρατίστη πρὸς τὸ θεῖον, καὶ ἀνένδοτος νεύσις σου, ὅλην θεοδόξο, σὲ θεσιδῆ ἀπειργάσασα, καὶ τηλυγῆ τοῖς ὁρώσι, τὰ γνωρίσματα, τὰ τῆς χάριτος, τῆς θείας ὄντως παρέχουσαν.

Σαρκὸς κτείνασα τὰ πάθη, τὴν ψυχὴν δὲ ζώωσασα, εὐχῆ τὸν θανόντα, σὴ ζωοποιεῖς καὶ προστάγματι. Καὶ τούτο ἄρα τὸ θαῦμα ἀναπέδειξεν, ἦν πεπλούτηκας, παρὰ Θεοῦ χάριν ἐνδοξε.

Θεοτοκίον.

Χαλινὸν τοῦ θεῖου νόμου, πάντα ῥήξας ὁ δεῖλαιος, ἀκρατῶς ἐλαύνω, πρὸς καμκίας οἷμοι τὰ βράκθηρα, οἷα δυσήνιος ἵππος, ἀλλὰ σὴ σεμνή, τὸ τοῦ σου βίου χρηστῷ ζυγῷ με ὑπόταξον.

Ἐρθὴ ε'. Νῦν ἀναστήσομαι.

Τοῦ προσώξεσαν οἱ τῆς ἐμῆς, μῶλωπερ ψυχῆς, κατεσάπησαν ὦ παναοίδιμε, οὗς ὑπέστην ἐκ πολλῆς τῆς ἀφροσύνης, ἀλλὰ σὺ ταῖς ἱεραῖς σου σεμνῆ, προσευχαῖς με ἴασαι.

Οὐδὲν ὁ πόλεμος ὁ τοῦ ἐχθροῦ, πρὸς τὸ ἐμθροῖες, τοῦ σου φρονήματος, οὐδὲν ἡ ἐνστάσις, οὐδὲν πᾶσα, ἡ αὐτοῦ πανσπρατιά τε καὶ παράταξις, ἰστός πάντα γὰρ ἀράχνης ἠλέγχθη σοι.

Τπερφύως τῆς σῆς ψυχῆς, ὁ πρὸς τὸν Θεόν, ἔρωθς θεόσπευε κρατήσας ἐπεισε, πᾶσαν ἄφεσιν σαρκὸς ἐναποστέρησαι καὶ τὸ πῦρ τῶν περασμών, ὑπελθεῖν λίαν ἐκθυμώτατα.

Πὴν τῶν παθῶν σεμνῆ πυρκαϊάν, ἔσθεις τοῖς σοῖς δάκρυσιν ὄθεν σε, θρόσος τοῦ Πνεύματος ἐπανεψύξε, καὶ φῶς ἐν τῇ ψυχῇ σου, ἐπανήψε νοητόν, ἐμπειπλῶν θείας εὐφροσύνης σε.

Θεοτοκίον.

Η ὀήσις δεδεκται, πέρας ἐν σοὶ ἡ προφητικὴ ἐν παρθενίᾳ γὰρ ἀγνή συνέλαδες, παραδύξως οὐρανοῦ τὸν συνοχεῖα, καὶ ἐκύησας σαρκί, γενεάν οὐ τίς διηγήσεται·

Ἐρθὴ στ'. Ἐδόθησ προτυπῶν.

Νεφέλην σε, δροσερὰν ἡ τοῦ Πνεύματος ἐδείξε χάρις Μήτηρ, νοσημάτων ἐξήκρουσαν καύσωνας, καὶ παθῶν ὀμίχλην, πρεσβειῶν σου τῷ φέγγει σκεδάζουσαν.

Πεπλήρωται, καὶ ἐν σοὶ ψαλμικῶς προαγόρευσις. Βασίλει γὰρ, τῷ τῶν ὄλων παρθένος ἐξόπισθεν, τῆς

Ἀειπαρθένου, σὺν σεμναῖς ἀπηγέθης νεάνισι.

Ροὺν ἔστησας, ἀνάτων παθῶν ταῖς πρεσβείαις σου, τοῖς τῷ τάφῳ, προσιοῦσι τῷ σῷ μετὰ πίστεως· καὶ ψυχῶν Μαρτῶνα, σηπεδῶνα θεῖων ἀπειρήσανας.

Θεοτοκίον.

Ο ἄχρονος ὑπὸ χρόνον, ἐκ σοῦ κόρη γίνεταί, καὶ ὁράται, ὁ Ἀγγέλοις αὐτοῖς ἀθεώρητος, φύσεως θροστῆς ὑπελθῶν φιλανθρωπῶς τὸ φύραμα.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ παρθένος σήμερον.

Οὐδὰμῶς τὸ θῆλυ σοι, ἐμποδὼν ὤβη Μαρτῶνα, πρὸς τοὺς ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἀγῶνας ἔντως καὶ ἀθλοῦ· ἤσχυνας διὸ τὸν μέγαν, νοῦν θεοφόρε, εὐφραναι τὸ γυναικεῖον μεγάλως γένος· τὸ ἐκείνων ταῖς σὰς νίκαις, προταφελόσα τῆς ἡττης θνείδος.

Ὁ Οἶκος.

Τοὺς γενναίους ἀγνή ἀγῶνας, οὗς διήνυσας, οὐ πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ σκοτούς καὶ τὰς ἐξουσίας πικτεύουσα, τίς ἀξίως θαυμάσει; καὶ γὰρ ὑπερβάνει πάντα λόγον καὶ διάνοιαν τὰ σὰ προτερήματα· πῶς σὰρξ οὐσα καὶ αἷμα, γῆ καὶ σποδός, οὐ πρὸς τὴν κάτω ἐβλεψας φύσιν, οὐ τῇ τῶν ὀρωμένων ἐβλήθης ἡρότητι, ἀλλ' ἀπειδες εἰς τὸ νοῖ πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ μόνον τὸ ἀμήχανον ἐκεῖνο κάλλος ἐπόθησας, καὶ τοῖς σοῖς ὑπερψέσιν ὡς ἀληθῶς σπουδάσματιν. Ἀγγέλιον εὐφραναι συστήματα· ἀνθρώπους ἐξέπληξας, δαίμονας ἤσχυνας· τὸ θῆλυ γένος τιμήκας, τὸ ἐκείνων ταῖς σὰς νίκαις, προταφελόσα τῆς ἡττης θνείδος.

νον αυτό εις τὸν ἑκαίσε ναὸν τοῦ τιμίου Προδρόμου, ὅπου εἶνε ἡ εἰκὼν τῆς Ὁσίας Μαρτῶνης καὶ λαμπρῶς ἐφορτᾶται ὑπὸ τῶν ἐν Κωνιπόλει πραγματευομένων Χίων, καὶ ἐπικαλεσόμενος τὴν χάριν τῆς Ὁσίας ἔτυχε τοῦ ποθομένου καὶ ἠλευθερώθη ἡ κόρη ἀπὸ τὴν δαιμονικὴν ἐνόχλησιν ὕστερον ἔπαυε καὶ αὐτὸς ὁ Ἰδιος Ἰωάννης παρίσταν ἐις τοὺς πόδας, καὶ ἔμειναν ἕρηοὶ καὶ ἄινητοι, καὶ πολλὰ δαπανήσας εἰς τοὺς λατρούς, δὲν ἠμάρτεσε νὰ λάβῃ θεραπείαν, ἀλλ' ἔμεινε οὕτω κακῶς διακείμενος εἰς πολὺν καιρὸν. Ἀπελιπσθεὶς λοιπὸν ἀπὸ ἀνθρώπινην βοήθειαν, ἔρωσεν ἄλλην του τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν Ὁσίαν Μαρτῶναν, ἣτις καὶ πρότερον τὸν εἰρηγόησεν εἰς τὴν θυγατέρα του. Ἡ δὲ Ἁγία τοῦ εἰσακοῦσε, πλὴν δὲν τὸν θεραπεύει ἐκεῖ, καθὼς αὐτὸς ἐστοχάζετο, ἀλλὰ φαίνεται ἐν ὄραματι, καὶ τοῦ λέγει, ἔάν θέλῃς τὴν ὕψλαν σου, πῆγαι εἰς τὴν Χίον εἰς τὸν ναὸν μου νὰ τὴν λάβῃ». Ἐξουνήσας αὐτὸς ὅλος χαρῆς, διηγείται τὸ ὄραμα εἰς παρόντας τὸ διηγείται ἔπειτα καὶ εἰς πνευματικὸς πατέρας, καὶ ὅλοι τὸν ἐγκαρδιώνουν νὰ πηγαίῃ ὄθεν κοινωνήσας τῶν ἀρχαίων Μυστηρίων μετὰ τῆς συζύγου του Δεσποίνης καὶ τῆς θυγατρὸς του Μαρίας, ἐμβυκαρισθῆ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ὁσίας πεσὼν μετὰ ἀδυστάτου πίστεως καὶ δακρῶν πολλῶν ἐμπροσθεν τῆς Ἁγίας Εἰκόνης αὐτῆς, ἐδέετο νύκτα καὶ ἡμέραν, νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τοῦ δαινὸν ἐκείνου πάθος, ὡς ἠλευθέρωσε πρότερον καὶ τὴν θ - γατέρα του καὶ εἶχε καλὰς ἐλπίδας, πῶς θέλει τὴν τοῦ ποθομένου, ἐν τῇ ἐσοτῇ τῆς εὐφροσύνης τῆς Ἁγίας Κίρας, ἣτις ἐπλησίαζε τότε, ὅ καὶ ἐγένετο ὅτι πεσὼν ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἱερῶν ἐν τῷ καιρῷ τῆς Εἰσοδοῦ τῶν Τιμίων Δώρων, καὶ ἐπικαλεσόμενος τὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν, διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὁσίας, ἠσθάνθη (λέγει) ἕνα λεπτότατον ἀέρα ὅπου τοῦ ἐδόρσισε τοὺς π'όδας, καὶ (ὅ τοῦ παραδόξου θαύματος!) παρευθὺς ἀνορθώθη, καὶ ἐστάθη μεθ' αὐτῆς καὶ ἐκλήξιν τῶν ὁρώντων, ἕνις καὶ καλῶς ἔχων εἰς τοὺς πόδας του. Τοῦτο τὸ θαῦμα οὐ μόνον τὴν τότε παροῦσαν πολυάριθμον σὺναξιν τῶν πιστῶν ἐξέπληξεν, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν πόλιν συνεκίνησε, καὶ ἐτρεχον ὅλοι, πᾶσα ἡμικία, νὰ ἴδωσιν τὸν πρόφην παρόλτων περιπατοῦντα, διὰ τῆς χάριτος τῆς Ὁσίας καὶ Θεοφόρου μητρὸς ἡμῶν Μαρτῶνης, ἣς ταῖς ἁγίας πρεσβείας λυτρωθῆμεν καὶ ἡμεῖς ἅπαντες τῶν ψυχῶν καὶ σωματικῶν παθῶν, καὶ ἀιωθεῖμεν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀμήν.

Ἐξὸς ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Σοῦ ἐπὶ πέτραν τὴν στερῶν, τῆς ἐπὶ τὸν Κτίστην ἐλπίδος, στήσασα πόδας τῆς ψυχῆς, καθυθύνθη τὰ σὰ διαβήματα, εἰς ὅδον τὴν σωτήριον, ἐντολῶν τῶν τοῦ Δεσπότη τῆς Ὁσίας Μητρός.

Ἐκ τῆς Ἰουδίθ τὰ κατὰ σέ, καθυπερπερουμέντα ὁράται οὐχ' ὀλοφρόνην κτείρεις γάρ, ἀλλ' αὐτοῦ τοῦ τὴν Εὐδαν περο-

νίσκντος, ξίφει τέμνεις ἀσκήσεως κεφαλὴν, καὶ θριαμβεύεις αὐτοῦ τὴν ἤρταν.

Ἄκλυστος πέφηνες λιμῆν, τοῖς ἐν τῇ θαλάσῃ τοῦ βίου, ναυτελλομένοις καὶ πολλῶν συμφορῶν ποντουμένοις τῷ κλύθωνι, εἰς γαλήνην μετὰγυσσας, περρασμῶν τὴν καταγιγῆσα ἡ ἀντελιψεί.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῆς προμήτορος ἀγνῆ, πτώσιν θεροπεύεις τῷ τόκῳ, καὶ ἀπογόνους τὰς αὐτῆς, πρὸς τὴν πάλην καὶ κίχην διηγερούσας, τοῦ ἐκεσῆν περρσίνκντος, ἀμαρτίας ἐνηθύνου φυγούσας γεύσιν.

Ἐξὸς η'. Παίδας εὐχαγεῖ ἐν τῇ καμίνῳ.

Ἐνα τῆς πατρὸδος ἐπιτύχης, τῆς ἄνω τὴν κάτω Μητρός κατακλειοπάσας, καὶ τοῖς μὴ προσήκουσι, ξένῃ ξένοις ἐκρίνας, χριστομιμητῶς πάνσοφες συναναστρέφουσαι τὸν ἑκύριον ὑμνεῖτε βοῶσας, καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νοῦ καθαρῶ τε καὶ τελείῳ τὸν μόνον ἐν τοῖς Ἁγίοις παμμάκρσις ἐπανακαυόμενον, ἑκύριον ζητήσασα, καὶ τούτου μεθ' ἡμέραν τε καὶ νύκτωρ ἐνδοῦσε, ὁρώσας τὸ ἀμήχανον κάλλος, ἔμειλες ὑμνεῖτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νικᾷται καὶ πίπτει σὺς ἀγῶσιν, ὁ πάλαι φουσὼν μεγάλη τύραννος, καὶ καταπεφρόνηται, ὁ γῆν καταλήψουσαι, μεγάλυχῶν καὶ θάλασσαν ὡς θεῖας χάριτος, τῆς σέ ἐνισχυσάσας Μαρτῶνα, ὡς προθέσεως σου καὶ γνώμης τῆς ἀτρέπτου!

Θεοτοκίον.

Ἐδοῦ σοι παρθένου μέχρι τέλους, αἰῶνος ὡς μητροπάρθενε ἐφέπονται, καὶ τῷ σῷ προσάγονται, τόκῳ Θεονύμφουτε, καὶ σέ τὴν τούτου πρόξενον πόθῳ γεραίρουσι, μεθ' ὧν καὶ ἡ θεόφρων

Μαρτῶνα, πόνοις προσηνήθη ἀσκητικῶς ἐκείνῳ.

Ἐξὸς θ'. Ἄπας γηγενῆς

Ἐρῆνη σὴ σορός, καὶ τάφος γνωρίζεται θυμιάτων ἐνδοῦσε, καὶ τῶν ἐμαμάτων δέ, πηγῇ τυγχάνει οὐσα ἀκένωτος, πρὸς ὃν οἱ καταφεύγοντες, παντοίων βύονται νοσημάτων, εἰς δόξαν καὶ αἰνεσιν τοῦ τῷ σῷ, μεγαλύνοντος ὀνομα.

Ἐδὴ πρὸς αὐτά, τὰ ἄνω σκηνώματα, μετὰχρωσασα, ὅπερ δὲ ἐσόπτρου σοι, ὠρᾶτο πάλαι, καὶ ἐν ἀνίγμῳ, νῦν καθορᾶς τρανώτερον καὶ καθαρώτερον, πανολβία, ἡδὴ λελυμένων σοι, τῶν ἐσόπτρων τὸ κάλλος τοῦ κτίσσαντος.

Ἐέλους οἶνον σὺ, Μαρτῶνα τετύχηκας, πλουτοῦν συλλέξασα, ἐναρέτων πράξεων, ὡς ναῦς ὅσις τις μυριάχουρος, καὶ ἐν λιμένι φυλάσασα τῆς ἀναπαύσεως, προσφορμίσθη, ἐκ τῆς γῆς ἀπάσασα, ὡς ἐκ ζάλης φυγοῦσα καὶ κλύθωνος.

Ἐθλους σοὺς σεμνή, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀνθρώπων θεῖα παλίσματα, ἔγωγε τετόλμηκα ὁ σὸς οἰκέτης ἀγνῆ πανεύφημῃ, γλώσση βυψώσῃ, χεῖλεσε θελήλοισ ἀσαι νῦν, ἀλλ' αὐτῇ μοι, σύγγνωθὶ καὶ δίδου μοι, συμπληθῶς τὰ τοῦ πύθου ἐπίχειρα.

Θεοτοκίον.

Ἐτόμα τὸ ἔμῳ, κίνεσεως πλήρωσον τῆς σῆς ὡς Δέσποινα, καὶ ὡς ἄλλο δεῖξόν με, τὸν σὸν οἰκέτην ἀγνῆ ψαλτήριον, ἐπὶ τῆς γῆς δεκάχροδον, διπλῆς αἰσθήσεως, τῆς πεντάδος, τῆ καθάρσει ἕνα σε, μεγαλύνω αἰετὰ παναμώμητε.

Ἐξᾶποστευλάριον. Ἐπισκέφατο ἡμᾶς.

Ἐτῆς ψυχῆς τὸ τριμερές, εἰς ἀπαθείας ἄβυσσον, κατέδυσας ὡς Μαρτῶνα, καὶ ἀβρόχως τῆς ζῆζῶης, διεκχυούσα πέλαγος, πρὸς γῆν τῆς ἐπαγγελίας, τῆς ἄνω κατήνησας.

Θεοτοκίον.

Ἐκασίας τῷ καρπῷ, ὁ ὄφρις θελεάζων με, ἡδοναῖς θέλγει τοῦ βίου, καὶ παραβάτην ἐντολῶν, τῶν θεῶν ἀπεργάζεται, ἀλλὰ σὺ τῷ Θεῷ με, Παρθένε κατάλλαξον.

Εἰς τοὺς Ἀένους, Ἐκτος πλ. δ'.

Ἐξ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ἐ τοῦ παραδόξου θαύματος! πῶς καὶ γυναικὺς ὄφρυν, τοῦ μέγλα ἀυλήσντος, καθαιρούσιν ὄφως! πῶς ἰσχὸν ἐνεδύστω, τὴν κατ' ἐκεῖνον, τὸ ἀσθενέστατον, τῷ ὄντι φύλον! πῶς εἰς ἀγῶνας χωρεῖ, τοὺς ὑπὲρ ἀνθρώπων, ἡ τὸ πρὶν εὐλόγησθας, φύσις δὲ, Χριστὸν μεγαλύνον τὸν τούτου πρόξενον.

Ἐ τῆς γενναίας ἐστάσεως, καὶ παλαισμάτων τῶν σῶν, ὡς Μαρτῶνα θεόληπτε, δὲ ὧν ἐκνικήσασα, τὴν δαιμόνων πκράτξιν, τὸ κατ' ἐκεῖνων ἐστῆσας τρώπικον, καὶ στεφάνους ὄφθης ἀκίμκτος, τῆς προκρίσεως, τὸ σεπτὸν μαρτύριον διὰ παντός, ὑπελθοῦσα πάνσοφε, στερόδως τοῦ θίου σου.

Ἐ τὸλον πυρός προηγούμενον, θεοφλέσι ψυχῆς, πρὸς οὐράνιον ἄνοδον, σὲ κλυοῦμεν ἐνδοῦσε, καὶ νεφέλην σκιάζουσαν, τῶν πρεσβειῶν σου νοτίσι καύσωνα, παθῶν παντοίων ἐναπελύνουσαν, ἀγαλμα ἐμψυχον καὶ σεπτὸν κειμήλιον καὶ ἱερὸν, τοῖς πιστοῖς ὀησαύρισμα, μῆτερ κείμνηστε.

Ἐ ὄλθον ἐσχεν ἀσύλητον, ἡ σὴ Μαρτῶνα πατρίς, καὶ σεπτὸν ἀγαλλίαμα, καὶ λιμένα ἀκλυστον, καὶ στερόδον περιτείχισμα, καὶ κατ' ἐχθροῦ παντός ἀμυντήριο, ψυχῆς καὶ σώματος φυλακτήριον, ἦν καὶ περίσως, διὰ τέλους πάνσεμνε ταῖς σαῖς εὐχαῖς, πᾶν τὸ πρὸς ἐπήρειαν ἀποτειχίζουσα.

Δόξα, Ἐκτος πλ. δ'.

Ἐ σμασί τε καὶ κρότοις, ἐπὶ γῆς σεμνή ἡμᾶς τοὺς σὲ γεραίροντας, ἀμειψά-

οὐρανὸθεν Ὁσία, ἐκμειλίχουσα τὸν Δε-
σπότην ἡμῶν τῶν πταισμάτων τὴν λύσιν
πρωτανεύουσα. καὶ τὰς ἐναντίας περι-
στάσεις ἐναπείρουσα. ἔκ τῆς ἡμερας ἐπὶ
γῆς θιρούνας βίον, ἐν εἰρήνῃ τὸν σὲ ἐν
δύξῃ στεψάντα Χριστόν, μεγαλύνωμεν.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξις.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις. Εἰς τὴν Λειτουργίαν
Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ὁσίας. Ὁδὴ γ' καὶ ε'.
Ὁ Ἀπόστολος. Προκειμένων, Ὑπομένων, ἠπάμενα τὸν
Κύριον, καὶ προσέχε μοι. Καὶ ἐτίθειεν ἐπὶ πέτραις τοῦς
πόδας μου.

Πρὸς Κορινθίους β'. ἐπιστολῆς.

Ἄδελφοί, ὄφελον ἀνείχεσθέ μοι με-
τὰ τὸν τῆς ἀφοσίωσης, ἀλλὰ καὶ ἀνε-
χεσθέ μου· ζήλω γὰρ ὑμᾶς Θεοῦ ζήλω·
ἡμεροσάμην γὰρ ὑμᾶς ἐνὶ ἀνδρὶ Παρ-
θένον ἀγνήν παραστήσασι τῷ Χριστῷ·
φοβουμίκε δὲ μήπως ὡς ὁ ὄφρις Ἐδῶν
ἐξηπάτησεν ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτοῦ, οὐ-
τω φιλῶν τὰ νοήματα ὑμῶν ἀπὸ τῆς
ἀπλότητος τῆς εἰς Χριστόν· εἰ μὲν γὰρ
ὁ ἐρχόμενος ἄλλον Ἰησοῦν κηρύσσει,
ὄν οὐκ ἐκηρύξαμεν. ἢ πνεῦμα ἕτερον
λαμβάνετε, ὃ οὐκ ἐλάθαστε, ἢ εὐαγγέλιον
ἕτερον, ὃ οὐκ ἐδέξασθε, καλῶς ἠνείχε-

σθε· λογίζομαι γὰρ μηδὲν ὑπερηκέ-
ναι τῶν ὑπὲρ λίαν Ἀποστόλων· εἶδὲ καὶ
ιδιότης τῷ λόγῳ, ἀλλ' οὐ τῇ γνώσει,
ἀλλ' ἐν παντὶ φανερωθέντες ἐν πάντι εἰς
ὑμᾶς.

Ἀλληλοῦδα

Καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῶν δέκα Παρθένων
Μαγυλονάρια τῆς Ὁσίας.

Χαίροις ὁ Μαρτῶνα νύμφη Χριστοῦ,
χαίροις τῶν παρθένων τῶν φρονί-
ῆ εὐκλεῆς προσθήκη, Ὁσία, ἡ ἐν φα-
δρᾷ λαμπάδι, Χριστῷ προσουπαντήσα-
σα τῷ Νυμφίῳ σου.

Χαίροις ὁ τῆς Χίου θεῆς θλαστός·
καὶ χαίροις τυφλωτότων θρακτοῖα
καὶ ἰατροῦς· χαίροις ἡ τὴν νῆσον τῆς
Χίου ἑυσακμένη, τῶν ἀντιμαχομένων
Μαρτῶνα ἐνδοξῆ.

Ἐτερον Μεγαλνάριον σαζόμενον εἰς τὸ στόμα τοῦ μο-
νογῶν τῆ· Μονῆ Χαλάνθων καὶ δοθὲν ἡμῶν ἀπὸ
τοῦ Αἰδευτοῦ, Οἰκονομοῦ κ. Μάρκου Βασιλείου.

Ἰσχυρατεῦον ὁ Δανιὴλ, ἐν ὅτε χι-
λίῳ ἑπτακοσίῳ καὶ εἰκοστῷ, ἐν ἡμέ-
ρα μνημόνης τῆς σῆς, Μήτηρ Μαρτῶνα,
ἑπταρῆθιμους νοσοῦντας, νόσου ἀπήλα-
σας.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑἸΓΙΟΥ

ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΧΙΟΥ

Πονηθεῖσα παρὰ Νικηφόρου τοῦ Χίου.

Τῇ λα' τοῦ Ὀκτωβρίου μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ἀ-
γίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Νικολάου τοῦ Χίου.

παναοίδιμα, πίστιν, τὴν πρὸς τὸν Χρι-
στὸν μου τὴν θεῖαν, ἀδελφοὶ οὐδέποτε
ἐξώμοσα. (Δίς).

Ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ ἱστώμεν στίχους δ'
καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Ὅτε διεδόθη περὶ σοῦ, φήμη πονηρὰ
ἀσθεῖαις, θεόφρον Μάρτυς Χρι-
στοῦ, τότε σὲ ἀπέβαλον, ἐκ τοῦ ναοῦ
τοῦ Θεοῦ, οἱ πιστοὶ σὺ δὲ θάρρῃσι, θεο-
μοῖς ἐκ καρδίης, θρέχων ἡς τὸ πρό-
σωπον, μετὰ πικρᾶς οἰμωγῆς, κράζων

Ὅτε συνελήφθης ταῖς χερσί, τῶν ἀνό-
μων Μάρτυς Κυρίου, οἱ ἀγαγόντες
σπουδῆ, θέσμιον παρέστησαν, κρίσει
ἀδίκων κριτῶν, θρασυαλῶς ἐκήρυξας,
Θεὸν τε καὶ κτίστην, πάντων ὁρατῶν ὁ-
μοῦ καὶ ἀοράτων Χριστόν. Ὁθεν τῇ
εἰρκτῇ παρεδόθης, καὶ ταῖς ἐν αὐτῇ τι-
μορίαις, θεῖαν παρορησίαν ἐνδειξάμε-
νος.

Δόξα Ὁμοίον.

Πρόφ τῆς τριλαμποῦς, θεότητος τὴν
πεῖραν, θαλάμων ἀνυπαίστων, ὑπέμει-
νεν ὁ θεῖος, δι' ὃ θέσει θεθεώται.

Καὶ νῦν. Ὁμοίον.

Πανάχραντε ἀγνή, ἄμα τῷ Νικολάῳ,
τῷ καρατομηθέντι, ἐν Χίου τῇ πλα-
τείᾳ, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκέτευε.

Ἀπολυτικὸν ἦχος γ'. Μέγα ἐύρατο.

Μέγα καύχημα τῆς Χίου πέλεις, ἀξι-
άγαστε τῆς σῆς πατριδοῦς, ἀλοφῆρος
Χριστοῦ γενναυότατε· ὡς οὖν ἐν ταύτῃ
τὸ αἶμα ἐξέχεας, καὶ μακροίαν εἰργά-
σω Νικόλαο· οὕτως ἄγιε αὐτὴν ἀσινῆ
περίσωζε, ταῖς σαῖς πρὸς τὸν Κύριον
δεήσῃσι.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσετέσασαν. Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ μετὰ τὸν Προοιμακόν,
τὸ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέραξα,
ἱστώμεν στίχους ἡ' καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα
προσόμοια ἦχος πλ. δ'.

Ἐ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος, ὅτι καὶ
νῦν καθ' ἡμᾶς, ῥωμαλέῳ φρονήματι,
ὁ κλεινὸς Νικόλαος, ὑπὲρ πίστεως ἡ-
θλησεν, ἐγκροτηρήσας τριακονθήμερον,
ἐν ταῖς θαλάμοις, καὶ νίκην ἤρατο, σθέ-
νει τοῦ Πνεύματος, ἐθροῦς τροπασά-
μενος πάντας ἡμοῦ, καὶ στέφης δεξά-
μενος τῆς νίκης ἀφθαρτον. (Δίς).

Πάντως ἡ θεῖα θεαύμασαι, πίστις
Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τιμὴν ἐκο-
μίσαστο, τὴν αὐτῇ προσήκουσαν, Νικο-
λάου ἀθλήσαντος, καὶ τοῦ Κυρίου τὸ
θεῖον ὄνομα, ὑψώθη μόνον τὸ ὑπερό-
μνητον, καὶ καταβέβληται, ἐθροῦς ὁ ἀρ-
χέκακος τῇ συμπλοκῇ τούτου καὶ κα-
τήρηται ὁ πολυμήχανος. (Δίς).

Ὁλον ἐγκρατεῖα τὸ σεπτόν, στάδιον
τοῦ σοῦ μαρτυρίου, διήλθες πόθῳ
Χριστοῦ, τὸ τριακονθήμερον, ἀδίαλει-
πτως εὐχαῖς, καὶ θαυροῦν ἐκχύσει,
θερμῶς ἐκετεύων, τοῦ καταπεμφθῆναι
σοι, θεῖαν ἐξ ὕψους ἐσχόν, ὅπως τὸν ἀ-
γῶνα τελέσης, καὶ τὰς τῶν θαυμένων ὁ-
λέσης, φάλαγγας ταῖς ἀθλοῦς σου Νι-
κόλαε.

Δόξα ἦχος α'.

Ἐν νέον ἀθλητὴν καὶ Μάρτυρα Κυ-
ρίου, τὸν τῆς νίκης ἐπόνυμον Νικό-
λαον, δεῦτε ἐν θεοῖς ἄμασιν ὑμνήσω-
μεν· οὗτος γὰρ διὰ παντοίων βασιάνων
ὡς χουσὸς ἐν χουετηροῖφ δοκιμασθεῖς,
δόκιμος ἀνεφάνη καὶ τοῦ Χριστοῦ θε-
ράπων πιστότατος, καὶ φίλος γνησιώ-
τατος, ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποθανόν· ὃ καὶ
προσθεῖται ἀδίαλείπτως, ῥωθῆναι τοῦς
τεμῶντας τὴν ἐσρὰν αὐτοῦ ἀθλησιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἄμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχῶ·
μέγα, καὶ θλιδομένων στεναγμὸν μὴ
παρορθῶσα, πρέσθεις τῷ ἐξ ἄγνων λα-
γῶνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγίε
Παρθένε.

Εἰς τὸν στίχον, στιχηρὰ ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφροσῆ.

Ἄβε μοι κατὰ νοῦν, τὸν Μάρτυρα
Κυρίου, τοῦς πόδας ἐν τῷ ξύλῳ, ἐ-
χοντα καὶ ἀλύσεις, ἐν τῷ τραχήλῳ φέ-
ροντα.

Στίχ. Δέκατος ὡς φοινῆς ἐνθῆσαι.

Καὶ ἦλους ἐν ταύτῳ, ἐφηπλωμένον ὁ-
λον, καὶ πλάκα θαυράτην, ἐχοντα
ἐν τῷ στήθει, καὶ πάντα ὑπομένοντα.

Στίχ. Περυτευμένος ἐν τῷ οὐκῳ Κυρίου.

Ἐν τόπῳ ζοφερῷ, ἄστιν ὄντα ὅλως,
τρηήμερον καὶ ἔππον, ποσὶν ὑπερ-
οιρμένον, χεῖρας καὶ πόδας θέσμιον.

Μάρτυς Χριστού παναοίδιμε, τήν τῶν τυράννων ὄφρον καί τὸ θράσος κατέβαλες τοῦ κοινοῦ ἀλάστορος, ἐναθλήσας στερορύτατα, καθυπομείνας τῷ θεῷ ἔρωτι, πολλὰς βασάνους, καί τέλος θάνατον· ἔψυξε τήν πάντημον, ἐκτμηθεῖς Νικόλαε, κάραν τήν σήν, ἣ καί μετὰ θάνατον κάλλει δεδῶξασται. (Δίς).

Σκότος ἐφ' ὅλην ἐπέπεσε, τήν νῆσον Μάρτυς Χριστοῦ, καί τοῦς πάντα ἐξέπληξε, τὸ φοικτόν τοῦ θαύματος, τοῦ Θεοῦ σε δοξάσαντος, καθ' ἣν ἡμέραν, τήν σήν ἀπέτερον, τιμίαν κάραν, οἱ σκότους ἐμπλοσε. Ἄ γὰρ ἀπόγονοι, τόν δὲ νοῦν σκοτούμενον πλάνη δεινῆ, ἔχοντες οἱ δειλαίσι οὐκ ἐπηρεθάνοντο.

Νέε ἀθλητὰ Νικόλαε, ὡς κεκτημένος πολλήν, παρηρησίαν πρὸς Κύριον, ὑπὲρ οὗ ἠγωνίσαι, καί γενναίως ἐνήθληκας, εἰρικτῆν, ἀλύσεις, πλακὸς θαρύτητα, ξύλου τε θλίψιν, ἦλων ὀξύτητα, ἵππων συγκάθειριξιν, αἰτιίαν, θάνατον ὑπενηγών, ἔλαον ἀπεργασαι, ἡμῖν τοῖς δοῦλοις σου.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Μη εὐφημήσει σε ἀθλοφῶρος Κύριός σου· τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τήν λαμπρὰν μαρτυρίαν; Τόν μὲν γὰρ πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα Λόγον καί Θεόν, φύσει Θεόν ὄντα, καί ἐπ' ἐσχάτων φύσει γενόμενον ἄνθρωπον, τρανώως ἀνεκήρυξας· τόν δὲ τῆς πλάνης ἀρχηγέτην, ὡς ἀπατεῶνα, καί πάσης ἀθεμιτουργίας ἐφευρετήν, θαρσαλέως καθύβρισας. Δεῦ ὅ καί ἀνεθῆκας, Χριστὸν σέβομαι, Χριστῷ λατρεύω, καί τὰ πάντα προδίδωμι, ἵνα Χριστὸν κερδίσω. Ἄλλ' ὡς νῦν πρὸς αὐτὸν ἀθλητικῆ παριστάμενος παρήρησι, ἀδικαίπτως πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν πίστει καί πόθῳ τελούντων τήν ἀεισεβαστον μνήμην σου

Καί νῦν Θεοτοκίον. Τίς μὴ μακαρίσει σε. Εἰσοδος. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καί τὰ ἀναγιγνώσματα τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἢ τοῦ ἁγίου Πολυδώρου εὐλ.

Εἰς τήν Αἰτὴν ἰδοίμεθα. ἦχος α'.

Πνευματικὰς ἄσμασι, λαοί, τὸν φερονύμῳς νίκην τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ γεγονότα, Νικόλαον τὸν νέον τοῦ Χριστοῦ Μεγαλομάρτυρα, τιμῆμεν σήμερον· ἢ γὰρ πρὸς τοῦτον τιμῆτε καί εὐνοια, ἀπόδειξιν ἔχει τῆς πρὸς τὸν κοινὸν δεσπότην εὐνοίας, ὑπὲρ οὗ τὸ αἶμα μετὰ πολλὰς καί ἀνυποίστους βασάνους ἐξέχεε. Μακαρίσωμεν οὖν αὐτὸν γενήσας, ἵνα καί ἡμεῖς μάρτυρες τῆ προαιρέσει γενώμεθα, καί τῶν αὐτῶν ἐκεῖνῳ ἀξιωθῶμεν μεθῶν, παρὰ Χριστοῦ, τοῦ σωτήρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ἦχος β'.

Μέγας εἰ Κύριε καί θαυμαστός ἐν τοῖς ἔργοις σου, ὅτι καί ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς αἰώσι, νέον κομίδῃ ὄντα τὸν θεόν Νικόλαον, πρὸς τοῖς Μαρτυροῦς ἀγῶνας ἐνίσχυσας· ὅθεν τῆ σῆ ῥωγνόμενος θεῷ δυνάμει, ἐν εἰρικτῆ φρουρούμενος, καί ἐν ξύλῳ κκουχοῦμενος, ἀλύσεις τε δεσμοῦμενος, καί πλάκα ἐπὶ τοῦ στήθους φέρων, τὸ σὸν πανάγιον δικαιοσύνης ἐκέρυτταν ὄνομα, τήν δὲ τῶν ἀθέων Ἀγροηγῶν πλάνην, ἀποτήτως ἐξήλεγγεν· ἀφ' ὧν τήν κάραν ἀποτμηθεῖς, τὸν μαρτυρίου δρόμον διήνυσσε, καί ταῖς τῶν Μαρτύρων χορηγίας ἐπαξίως συνήψθη, προσβεύων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

ἦχος γ'.

Ἦντι μὲν τῆς εἰρικτῆς καί αἰτιίας ἦν ὑπέστης, ἢ τρυφήσοι τοῦ Παρθένου σου δεδωρηται· ἀντι δὲ τῆς μεθ' ἑπιπῶν συγκλήσεως, ἢ μετ' Ἀγγέλων δικαιοσύνη. Μεγαλομάρτυς Νικόλαε· ἰκέτευε οὖν Χριστὸν τὸν Θεόν, ἵνα καί ἡμᾶς τοῦ ζῆφου καί τῆς ἀλογίας τῶν παθῶν ἀπαλλάξας, ἐν ἔργοις φωτός καί ἀπαθείας ἀνέσει, τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς ἡμῶν διανύσαι καταξιώσῃ, τοῖς ἐκ πόθου τήν μνήμην τελούντάς σου.

ἦχος δ'.

Μέγα καί παράδοξον θαῦμα, Μάρτυς Νικόλαε γεγονός, ἡνίκά σου τήν πάντημον οἱ θυσσεβείας ἀπέτερον κάραν· ὁ γὰρ Θεός τήν σήν ἀθλησιν δοξάσαι βουλούμενος, ὃν ταῖς ἀθλοῖς σου ἐδόξασας, ζῆφῳ βαθυτάτῳ τήν νῆσον πάσαν, ὡς τὸ πάλαϊ τήν Αἴγυπτον ἐκάλυψε, τὸ δὲ πανίσρον σου πρόσωπον, νεκρὸν ἦδη, κάλλει ἀροήτῳ κατελάμπρυνε. Δηλῶν, ὅτι σὺ μὲν εἰς φῶς ἀνέσπερον καί ἄδυτον ἀπῆλθες, ἐκεῖνοι δὲ ἐν τῷ σκότει τῆς ἀσεθείας καί τῆ τοῦ θαίμονος πλάνη, ἀθλιῶς μένουσιν. Ἄλλ' ὡς μαρτυρικῆν κεκτημένος πρὸς τὸν Χριστὸν παρηρησίαν, θραῦσον αὐτῶν τὰ καθ' ἡμῶν φρουάγματα ταῖς προσθεῖαις σου.

Δόξα, ἦχος πλ. α'.

Ἄεὐτε χριστοφῶροι τῆς Χίου λαοί, πόθῳ συνελθόντες τιμῆσωμεν ἀξίως Νικόλαον τὸν νέον ἀθλοφῶρον Χριστοῦ καί εὐφημιῶν στέμμασι τοῦτον ἀναθῆσωμεν· τὸν νικηφόρον ἀθλητῆν, καί τῆς πλάνης ὀλοθροετην ἀναθεχθέντα· τὸν μὴ προηθέντα τοῖς ἀπακτείναντας τὸ σῶμα αὐτοῦ τυράννου, ἀλλὰ παρηρησίᾳ ἀκαταπλήκτῳ, τὸν Χριστὸν Θεόν τοῦ παντὸς κηρύξαντα, καί τῷ οἰκείῳ αἵματι τήν ὁμολογίαν τῆς αὐτοῦ πίστεως θεβαίωσαντα· πάντες οὖν ἀνυμνοῦντες αὐτόν, βοήσωμεν. Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα Νικόλαε, τὸ πραικαλλές τῆς Χίου ἀνάθημα, ἢ πρὸς Θεὸν προσφορά καί θυσία εὐπρόσδεκτος, μὴ ἐλλίπηξ φυλάττων τήν σὲ μεγαλύνουσαν πόλιν, ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καί νῦν. Μακαρίζομέν σε. Εἰς τὸν στίχ. στιχηρὰ ἦχος δ'.

Ἄε γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Νῦν ἢ Χίος ἀγάλλεται, καί ἐνθέως εὐφραίνεται, ὡς πανηγυρίζουσα τήν σήν ἀθλησιν, Μεγαλομάρτυς Νικόλαε, καί λίαν σεμνύνεται, σὲ βλαστήσασα φυτόν, εὐθαλές καί κατὰκαρον, τοῖς τοῦ πνεύματος, ἀκηράτοις καρποῖς καί δε

εὐφῆμου, γλώττης ἄγει σου παμμάκαρ, τῆς ἀριστείας τὰ τρόποια.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοινῆ ἀνθήσει.

Ἐν εἰρικτῆ καί ἐν ξύλῳ σε, ἠσφαλίσαντο ἄνθρωποι, καί πλακὸς θαρύτητι, τὰ πανίερα, στέρα σου Μάρτυς Νικόλαε, δεινώως κατεβάρυναν, τὰ φλεγόμενα Χριστοῦ, τῆ ἀγάπῃ καί ἦλους σοι, καθυπέβαλον, ἀλλὰ θεῷ δυνάμει διεσείσθη ἢ εἰρικτῆ καί κατεβλήθη ἢ πλάξ ἢ σὲ ἐκπιέζουσα.

Στίχ. Περφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Ποὺς ἐκ πόθου τελούντάς σου, τήν σεβάσιμον ἀθλησιν, ἀθλητὰ Νικόλαε, φρουρεῖ, φύλαττε, ταῖς σαῖς εὐχαῖς πρὸς τὸν Κύριον, ὃ μάκαρ παρίστασαι, σὺν Μαρτύρων τοῖς χοροῖς, ἐν μεθεῖσε θεοούμενος, παναοίδιμε, ὡς τοῦ σώματος ὅλως ἀφειδῆσας, τούτου χάριν καί ἐκχεάς, αἶμα τὸ τίμιον ἄγει.

Δόξα, ἦχος, πλ. δ'.

Ἦν οὐσεβῶν τὰ στίφη, τὸν νέον ἀθλητῆν σὲ ὑμνοῦμεν, μάκαρ Νικόλαε, διὰ σοῦ γὰρ πρὸς πίστιν τήν ὄντως ἀγίαν, καλῶς στηριζόμεθα· τριστόλιθος εἰ ὑπὲρ αὐτῆς ἀθλήσας, καί ἐχθροῦ ταπεινώσας τήν ἔπαρσιν. Κάρουὼν τὸ γέννημα, τῆς Χίου ἀπάσης τὸ καύχημα, καί τῆς οἰκουμένης σεμνὸν ἀγαλλίαμα. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Ἀπολυτίκιον, ἦχος, γ' Μέγα καύχημα.

Ζῆται εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινόν.

Δόξα καί νῦν Θεοτόκε Παρθένε.

Καί Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὸ Θεὸς Κύριος, Τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου, καί νῦν Θεοτοκίον, καί ἢ συνήθης στιχολογία τοῦ Ψαλτηρίου. Μετὰ τήν α' στιχολογίαν.

Κάθισμα ἕχτος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Νικολάου πιστοί, εὐφρημήσωμεν ὑμνοίς, καὶ πόθῳ τὴν αὐτοῦ εὐρατάσωμεν μνήμην· τοὺς ἄλλους νῦν γεραίροντες, τοὺς ἀγῶνας, τὰ σκῆματά, ἃ ὑπέμειναν, ὑπὲρ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης, γενναίως, καὶ δι' αὐτὰ ταῖς χορησίαις, μαρτύρων συνήδεται.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν, οἱ πόθῳ καταφύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ ἔχουμεν, ἀμνηστῶται προστάξαν, σὲ κεκτήμεθα ἐν περισσοῖς σωτηρίαις, τὴν μόνην πανάμωμον.

Μετὰ τὴν β΄. στιχολογίαν. Κάθισμα ἕχτος γ΄. Τὴν ὀρατότητα.

Ω τῆς ἀνδρείας σου, Μάρτυς Νικόλαε, καὶ γενναιότητος, μεθ' ἧς πανεύφημε, τοῦ μαρτυρίου τοῖς φρικτοῖς ἀγῶσιν ἐγκαρτερήσας, τὸν Χριστὸν ἐκήρυξας, τὸν τυράννον ἐνώπιον, καὶ τοὺς ἄγαν ἤσχυνας ἀπογόνους τοῖς λόγοις σου, ἐλέγχων αὐτοὺς ἐν παρόρησίν, θείᾳ, δι' ἧ σε ἀνυμνοῦμεν.

Θεοτοκίον.

Τὴν ὀρατότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπερλαμπρὸν τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαχθεὶς, ἔβρα σοὶ Θεοτόκε, ποῖον σοὶ ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον· τί δὲ ὀνομάσω σε· ἀπρωῶ, καὶ ἐξίσταμαι δι' ὅσως προσετάχην ἡσθῶ σοι, χαίρει ἢ κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὸν πολυέλεον. Κάθισμα ἕχτος δ΄. Ἐσπεράνης σήμερον.

Ἐσπεράνη σήμερον, τῷ σὺ προσώπῳ, θεία χάρις ἄγεις, καὶ κατελάμπρυνεν αὐτὸ, κάλλους ἀρόρητου λαμπρότητι· προσεκμηθείσης τῷ ξίφει τῆς χάριος σου.

Δόξα, ἕχτος, πλ. δ΄. Τὸ προσταθέν.

Ἐγαλλιάσθω οὐρανός γῆ εὐφρανέσθω, αἱ τῶν ἀγγέλων σὺν Ἁγίῳ ταῖς χορησίαις, καὶ ἀνθρώπων τὰ πλήθη ἐπὶ τῇ ἀθλήσει, τῇ θείᾳ τοῦ Νικολάου τοῦ καρτερώς, θασάνων παντοίων πεύραν πόθῳ Χριστοῦ, καὶ ἐπόθωνον θάνατον, ὑπεναγκάσαντες ἐν γῆ, καὶ καύτην ἀγιάσαντες, οὐρανὸν δὲ οἰκήσαντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐὐχαριστοῦμέν σοι αἱ Θεοτόκε, καὶ μεγαλύνομεν ἀγνή καὶ προσκυνοῦμεν, ἀνυμνοῦντες τὸν τόκον σου κεχαριτωμένη· θωῶντες ἀκαταπύστως πόσον ἡμᾶς, Παρθένε παντελεῆμον ὡς ἀγαθῇ, καὶ θαυμάσιον ἐξάρπασον, λογιθεσίῳ φθέρου, ἐν ὧρα τῆς ἐτάσεως, μὴ κίσχυνθῶμεν οἱ δοῦλοι σου.

Οἱ Ἀναβηταὶ τὸ α΄. Ἀντίφωνον τοῦ δ΄. ἤχου. Δίκαιος ὡς φοινὴ ἀθήσει· Στίχ. Περυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Ἰερῶν. Πέσα πνοή. Εὐαγγέλιον ζῆται τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τῆ κατ' τοῦ Ὀκτωβρίου ὁ Ν΄. Δόξα ταῖς τοῦ ἀλοφύρου. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλεῆσόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ ἰδομελον.

Ἦχος πλ. δ΄.

Χριστὲ τῶν Μαρτύρων τὸ κρατεῖομα, ὃ καὶ τῶν νεομάρτυρα Νικόλαον ἐνισχύσας, ὑπὲρ τοῦ σου θείου ὀνόματος ἐναθλήσαι, θώρησαι ἡμῖν ταῖς αὐτοῦ ἐκσεσίαις, τὸ μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες. Τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν εἰρημῶν εἰς σε· καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ Κανόνες ἀνά δ΄. Κανὼν τοῦ ἁγίου οὗ ἢ ἀρροστικῆς κατὰ Ἀλφάβητον, ἀνευ τῶν Θεοτοκίων.

Ἐσπεράνης σήμερον.

Ἐναρχε λόγε, ταῖς τοῦ νέου Μάρτυρος, πανευπροσδέχτους εὐχαῖς, τὸ νεορὸν στόμα τῆς καρδίας ἀνοιξόν, καὶ χεῖλη μου τὰ ἐνυλα, ὅπως ἄσμαι μελέ-

ψω, τὰς χριστείας, τὰ τροπαια, τούτου καὶ λαμπρὰ κατορθώματα.

Βάθος σοφίας καὶ κριμάτων ἄδυσσο, καὶ ὕψος γνώσεως σῆς, φιλόνηρωπε Σωτήρ, πάντα νοῦν ἐξέπληξε· πῶς τὸν ποτὲ μοραίναντα, συνετὸν ἀπειρογάσω, ἐγέφωνα καὶ θεόσφοον, Μάρτυρα τῆς θείας σου πίστεως.

Ἦνωσιν μοι θεῖαν οὐρανόθεν ἄγεις, δὸς μοι πρεσβεΐαις ταῖς σαῖς, ὅπως ἐπαξίως, πλέξω σοὶ τὸν στέφανον, τοῖς ἐγκομίῳν ἀνθεσι καὶ τῶν ὕμνων τρισμάκαρ, ὡς τὸ φωτὶ ἐλλαμπόμενος, τῆς ἀπειροσφύου θεότητος.

Θεοτοκίον.

Ως Θεοῦ μήτηρ παρησίαν ἔχουσα, πρὸς τὸν τεχθέντα ἐκ σου, μονογενῆ Λόγον καὶ Πατρὶ συνάναρχον καὶ συμφυῆ τῷ Πνεύματι, δυσωπούσα μὴ παύσῃ, κινδύνων σώσαι πανάμωμε, τοὺς σὲ Θεοτόκου δοξάζοντες.

Ἐτερος Κανὼν. Ἐσπεράνης σήμερον. Ἦχος δ΄. Ἀλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Ἦ ἀγνή τῆς τριλαμποῦς θεότητος, περιλαμπόμενος, τροπαιοφῶρε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, σὺν Μαρτύρων τοῖς θείοις χοροῖς, εὐχαῖς σου καταφείδουρον, τὰς διανοίας τῶν ὑμνούντων σε.

Τοῖς βίβητοις τῶν ἱερῶν αἱμάτων σου, Μάρτυς Νικόλαε, τὸν νοητὸν ἀπένειξας ἐχθρῶν, τῇ ἐν Θεῷ δυνάμει Χριστοῦ, ὡς φερατῶ τὸν τύραννον Μωσῆς τῷ πάλαϊ κατεβύθισε.

Ἐσπεράνη μαρτυρικῶ κοσμοῦμενος, θεῖε Νικόλαε, καὶ πορφυρᾷ ἐξ αἵματος στολῆ, καλλυνόμενος μάρτυς Χριστοῦ, γηθόμενος παρίστασαι, τῷ θείῳ θρόνῳ τοῦ Παντάνακτος.

Θεοτοκίον.

Ἦν φύσει δημιουργὸν ἐκύησας, ἡμᾶς θεώσαντα, τῇ ὑπὲρ νοῦν ἐνώσει ἀ-

ληθῶς. Θεοτόκε πανύμνητε, ὃν ἐκτενώς ἐκέλευε φωταγωγήσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἐσπεράνης σήμερον.

Ἐὐτε συνδράμωμεν πιστοί, καταμαθεῖν τοὺς ἀγῶνας, καὶ τοὺς ἄλλους τοῦ κλεινοῦ Νικολάου, τοῦ ἐκ Χίου καὶ φθαῖς, τὴν θεῖαν αὐτοῦ ἀθλήσιν, μετ' εὐλαθείας πλείστης, ἐπιτελέσωμεν ἄπαντες.

Ἐπιφανείσα ἡ σεμνή, καὶ Θεοτόκος Μαρία, ἀπελθεῖν σοὶ ἐνετείλατο μάκαρ, καὶ ἰάσεως τυχεῖν, ἐκ τοῦ ἱερατεύοντος, ἐν τῷ ναῷ Ἰκυρίου, τοῦ ποιητοῦ καὶ Ἰῶου αὐτῆς.

Ἐὕψος τοῦ θείου Βαπτιστοῦ, ἀποστηθῆναι τὴν κάραν, δι' ἀγάπην τοῦ Σωτήρος ἐπόθεις, οὗ τὴν θεῖαν ἐκτομην, χερσὶ κατέχων ἐκράξας, Περὶ δρομοῦ Ἰωάννη, τῶν σῶν παθῶν κοινωθήσασαι.

Θεοτοκίον.

Νεγκερωμένον μου τὸν νοῦν, τῇ τῆς ζωῆς ἐνεργείᾳ, τῆς ἐκ σου φανερωθείσης τῷ κόσμῳ, ἀνακατήσων οὐλάς, καὶ τύπους ἐξάλειψουσα, τῆς ἀμαρτίας μόνη, θεογενῆτορ πανάμωμε.

Ἄλλος. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ.

Ἐὐφραίνονται οἱ λαοί, πνευματικῶς οἱ εὐσεβεῖς σήμερον, τοῖς ἱεροῖς μέλεσι, σὲ ἀνευφημοῦντες, μακάριε.

Ἦ τὴν μνήμην τὴν ἱεράν, τὴν σῆς ἀθλήσεως πιστῶς ἀγοντες, ἀμαρτιῶν ἀφεςιν, διὰ σου θεόθεν αἰτούμεθα.

Προδύστασο τῶν πιστῶς, τὴν σὴν τελοῦντων εὐρητήν ἄγεις, ταῖς σαῖς λιταῖς θλίψεως, καὶ δεινῶν παντοίων ὀνόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, ὃ ἐν ὑψίστοις κοίτων ἄρχωντες, ἀνευ σποράς ἀράκα

γάρ, ἐκ σοῦ προσλαβὼν πεφανερωταί. **Καίθεσμαι ἤχος πλ. α'.** Τὸν συνάναρχον Ἀδόν.

Τοὺς ἀγῶνας ὀρθίζοντες ἀνυμνοῦμεν σου, οὓς ὑπέστης γενναίως. **Μεγαλομάρτυς Χριστοῦ,** ὑπὲρ τῆς πίστεως ἁλλῶν πικροῖδισμα· ὅτι καθεῖλες δι' αὐτῶν, τῶν τυράννων τὴν ὄφρυν, καὶ θράση τὰ τῶν δαιμόνων, τὰ ἀσθενῆ θεία ἰσχύϊ, καὶ στέφος τῆς ἀφθαρσίας εἴληψας.

Ἀδὲξ, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Χαίρε πύλη ἑαυρίου ἢ ἀδιόθευτος, **Χαίρε τέρας καὶ σκέπη τῶν προστρέχόντων εἰς σέ, χαίρε ἀχρίματες λιμὴν καὶ ἀπειρήγαμε, ἢ τεκοῦσα ἐν σαρκί καὶ τὸν ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνοῦντων καὶ προσκυνοῦντων τὸν τόκον σου.**

Ἐδὴ δ'. Σόμου ἰσχύς ἑαυρίε.

Η θαυμαστή καὶ ἀξιάγατος ἔνστασις, ἣν εὐθέως ἐδειξας **Νικόλαε,** ὅτε προσήχθης τοῖς δικασταῖς, ὑπὲρ τῆς πατρῴας θρησκείας **Μάρτυς ἀήτητε,** κατέπληξεν εἰκότως, ἀσθεδόντων τὰ πλῆθη, τὰ δὲ τῶν εὐσεβῶν κατεθάρουνε.

Θέσει υἱὸς **Πατρὸς ἀνάρχου** γεγέννησαι, **Θεοφόρε,** ἵνα μὴ δεξιόμενος υἱοθεσίαν Ἀγαρηγῶν, καὶ χρημάτων ὄδωσιν, οὐδὲ στολήν τὴν πολυτέλειαν, ἀλλὰ περιφρονήσας, ὡς ἐχέφρων ἀπάντων, εὐσεβείας τῷ πόθῳ φλεγόμενος.

Ἦνα ζῶης τῆς κείνου **Νικόλαε,** ἐπιτύχης, ζῶην τὴν ἐπίκαιρον οὐδὲν ἡγήσω πόθῳ **Χριστοῦ,** ὅθεν παρόρησας, αὐτοῦ κηρύξας ὑπέμεινας, αἰκίας ἀφορήτους, καὶ πληγὰς ἀνυποίστους, καὶ βασάνους παντοίας πολυκόλως.

Θεοτοκίον.

Διαπαντὸς μὴ διαλίπης με σκέπουσα, σὲ γὰρ ἔχω μόνην καταφύγιον, ἐν πειρασμοῖς ὑπερασπιστήν, ῥύσθην ἐν κινδύνοις, ἐν συμφοραῖς παραμύθιον, προστάτην ἐν ἀνάγκαις, εὐθυμίαν ἐν λύ-

παις, καὶ χαρὰν ἐν ταῖς θλίψεσι **Δέσποινα.**

Ἄλλος. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία.

Συνελθόντες τοὺς ἀγῶνάς σου εὐφημοῦμεν, καὶ τὰ λαμπρά σου τρόπαια καὶ τὰς ἀριστείας, **Μάρτυς ἀλοφῶρε Χριστοῦ,** εἰκότως δοξάζοντες, τὸν σὲ ἐνισχύσαντα **ἑαυρίον.**

Ἰκεσίαις σου **Νικόλαε** νικηφόρε, πρὸς τὸν Θεόν περίσῳζε, τοὺς ἀνευφημοῦντάς, σοῦ τὴν θεῖαν μνήμην πιστούς, καὶ πόθῳ γεραίροντας, τοὺς ὑπὲρ **Χριστοῦ** θεῖους ἄθλους σου.

Ῥεῖς τῷ θρόνῳ περισταμένως τῆς **Τριᾶδος,** ἀμαρτιῶν τὴν ἄφεισιν ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, αἰτήσαι ταῖς σοῖς ὑμνηταῖς, **παμμάρκαρ Νικόλαε,** τοῖς ἐπιτελοῦσι τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Μεσουργεῖ τὴν ἀνθρωπότητα νέον θρόνον, ὃ πρὸ αἰῶνων **ἑαυρίος ὀρθεῖς** ἐκ **Παρθένου,** καὶ θροτὸς γενόμενος, αὐτῷ μελωδῆσωμεν, **δὸξῃ τῆς θνάμει σου ἑαυρίε.**

Ἐδὴ ε'. Ἦνα τί με ἀπόσω.

Κολαστήρια ξένα, **Μάρτυς** καὶ δεινότατα, κατεπενόησαν, τῆς σῆς καρτερίας, οἱ πλάνης προστάται θεομύηται, ἦλους ὀξυτάτους, διακαρτέντας ἐν σάνδι, ὑπὸ νῶτόν σοι θεῖναι ὠμότατα.

Λαμπροὶ σου οἱ ἀγῶνες, καὶ τὰ τρόπαια **Μάρτυς** ἔπερ ἀνήγειρας, κατ' ἐχθρῶν ἀπάντων, ὁρατῶν, ἀοράτων πανθαύμαστε, θεῖα γὰρ δύναμις, περιεγένου ἀμφοτέρων, καὶ τὴν τούτων ὄφρυν καταβέβληκας.

Μὴ ποθηθεῖς τοὺς ἄγαρ, ἀπογόνους **παμμάρκαρ** τὸ θεῖον θάπτισμα, δέξασθαι καὶ πίστιν, τὴν χριστωνυμίαν τε καὶ σωτήριον, πρὸς αὐτοὺς ἐδόξας, οἱ δὲ

ουμοῦ ἀναπληθέντες, θαυράτω σε λίθη ὑπέβαλον.

Θεοτοκίον.

Ἄληθῆ **Θεοτόκον,** πάντες σε κηρῶτομεν, **Θεοχαρίτωτε,** οἱ τῆ σῆς γεννήσει τῆς φθαρτῆς λυτρωθέντες γεννήσεως, καὶ πρὸς τὴν ἀμεινω πάλιν ζῶην ἀνακληθέντες, διὰ σπλάγγνα ἐλέους **Θεοῦ ἡμῶν.**

Ἄλλος. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ ὄλην πρὸς Θεόν, τὴν διάνοιαν ἔτεινας, **Νικόλαε** θεοφόρε, καὶ θασάνους ἀνδρείως, τῷ πόθῳ τούτῳ ἤνεγκας.

Αἰκίας ἀφειδῶς, τοὺς σοὺς πόδας ἐκάκωσαν, **Νικόλαε** καὶ ἐν ξύλῳ, ἠσφάλισαντο, σὺ δὲ **Θεόν** χιρῶν ἐδόξασες.

Η ἄλους μὲν ἀθλητὰ, οἱ τῆς ἄγαρ ἀπόγονοι, ὑπέστρωσαν τοῖς σοῖς νώτοις, τοῖς δὲ στέρονοις σου λίθον, ἐπέθηκαν βαρύτερον.

Θεοτοκίον.

Ο λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ **Πατρὸς ὁμοούσιος,** σὺς γίνεται θεομῆτορ, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, υἱὸς σοι ὁμοούσιος.

Ἐδὴ ε'. Ἦλάσθητέ μοι Σωτήρ.

Νύκτωρ σεισμὸς φοδερὸς, γενόμενος ἀπεκύλισεν, ὦ μέγα θαῦμα πιστοῖ τὸν λίθον τὸν μέγιστον, ἐκ τοῦ θεοῦ σώματος, καὶ διετηρήθη, ἀβλαβῆς ὁ πικροῖδισμος.

Ἦνα εἰσὶ καὶ φοικτά, **Μεγαλομάρτυς Νικόλαε** τὰ ἐπὶ σοὶ πρὸς Θεοῦ, γένόμενα θαύματα, δι' ὧν σε ἐρύσατο, λίθου θαυράτου, καὶ τῶν ἤλων τῆς κακώσεως.

Ο ξενотρόπως ποτε, τὸν **Δανιὴλ** λυτρωσάμενος, ἐκ τῆς λεόντων ὁρμῆς, σὲ νῦν διετήρησεν ἀπήμαντον ἄγαρε, ἐκ παντὸς κινδύνου, καὶ τῶν ἔππων

τῆς θρασυτήτος.

Θεοτοκίον.

Ἄμψάτω νῦν ἐπ' ἐμέ, ἢ ἄφατος εὐσπλαγγνία σου, **δυθοῦ με ἀμαρτιῶν,** καὶ τῆς ἀπογνώσεως, κόρη ἀπαλλάττουσα, καὶ πρὸς μετανοίας, τοὺς λιμέντας ἐμβιβάζουσα.

Ἄλλος. Θέσω σοι μετὰ φωνῆς.

Ἐρωτι, τῆς πατρῴας θρησκείας ἐνήθλησας, ὑπενεγκῶν ἀλοφῶρε, τὰς θασάνους πάσας μεγαλοψύχως, καὶ τὸ στέφος παρὰ Θεοῦ ἐδέξω τὸ ἀφθαρτον.

Ἦππων σε, τοῖς ποσὶν ἐναπέροισαν δέσμιον, χείρας καὶ πόδας ἀλλ' ὅμως, **θεῖα** βοηθεῖα καὶ προμηθεῖα, ἀβλαβῆς ἐτηρήθης τρισούλιε.

Σύμφωνον, ἐκ ψυχῆς ἀναπέμπομεν ἄγαρε, αἶνον τῷ πάντων **Δεσπότη,** τῷ ἐνδυναμώσαντι παραδόξως, σὲ θεοφρον, καρτερώς ἐνεγκεῖν τὸ μαρτύριον.

Θεοτοκίον.

Κοίμισαν τῶν παθῶν τῆς σαρκὸς μου τὰ κύματα, τῆ ἀκοιμήτῳ σου κόρη, ἰκεσίαι δέομαι, καὶ μὴ δώσας, ἀμαρτίως, ἀφυπνώσά με ὑπνον θαυράτου.

Κοντάκιον, ἤχος γ'. Ἦ παρθένος σήμερον.

Φερωνύμως γέγονας, νίκη λαοῦ ὀρθοδόξου, ἱερεῖ **Νικόλαε,** ὑπὲρ **Χριστοῦ** ἐγκληθῆσας, ὅθεν σοι ἐν κατανύξει ψυχῆς βοῶμεν, ἠώρησαι ἡμῶν τὴν νίκην ταῖς σαῖς πρεσβεσίαις, κατ' ἐχθρῶν τῶν ὀρωμένων καὶ ἀοράτων τοῖς σὲ τιμῶσι πιστοῖς.

Ἦ Οἶκος.

Ἦς σε, ὦ νέε τοῦ **Χριστοῦ** στρατιῶτα, ἐπαξίως ὑμνήσει· τίς σου τὰς λαμπρὰς ἀριστείας, καὶ τὰ ἐνδοξα τρόπαια προσφῶς ἱπαινίσαι; Σὺ γὰρ, κραταιόφρον καὶ καλλίνικε ἀθλητὰ, τριακονθήμερον ταῖς θασάνοις ἐγκαρτερήσας, ἐν πολλοῖς καὶ πικροῖς αἰκιμοῖς, ἐν φυλακαῖς, ἐν ξύλῳ τοὺς πόδας θλιδόμενος, ἦλος ὀξυτάτους ἐπαπλούμενος, καὶ πικρὸς θαυράτητα ἐπὶ τοῦ στήθεος καὶ

Επαθεν ένα άσυνείδητον πάθος. Ήκουσε δηλαδή εις τὸ ἔξῃς ἢ κατὰ μήνα φυσικὴ ῥύσις τοῦ αἵματός της, καὶ τὸ αἷμα ἐκεῖνο ὁποῦ ἐμποδίσθη ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ πόρου, ἐστρεψε καὶ ἔβγαυεν ἀπὸ τὸ στόμα της, καὶ τόσον πολὺ ὁ ποῦ λεκάνη ἐγένετο, καθὼς ἡ Ἰδία ἔλεγε κράζει λοιπὸν τοὺς ἰατροὺς, δοκιμαζόντων ἐκεῖνοι μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς τέχνης των νὰ τὴν θεραπεύσουν, ἀλλὰ δὲν δύνανται· προσπίπτει εἰς τὴν χάριν τῶν θαυματουργῶν καὶ ἱαματικῶν Ἐναργύων, προσκαλεῖ τὰ ἱερά των λείψανα, τῆς ψάλλου ἀγιασμὸν μὲ αὐτὰ, ἀλλ' οὐκ, μόνον θεραπείαν εὐρίσκει, ἀλλ' οὔτε κἀν παραμικρὰν παρηγορίαν προσκαλεῖ ἔπειτα καὶ τὴν χαριτόβρυτον χάριν τῆς δόσις Ματρώνας, ἀλλ' ὁ Θεὸς ὁ δοξάζων τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας, βουλόμενος νὰ λοξάσῃ τὸν νέον αὐτοῦ Μάρτυρα Νικόλαον (καθὼς ἔδειξαν τὰ πρόγματα ὑστερον) δὲν ἠδύκχησε νὰ τὴν θεραπεία οὔτε ἡ Ἁγία Ματρώνα, τὸ δὲ πᾶθος ἤβησε, καὶ θάνατον ἀπαραίτητον ἐφοβήριε τῆς ἀθλίας γυναικὸς ἐπειδὴ λοιπὸν ἀπηλπίσθη αὐτὴ ἀπὸ κάθε λογῆς βοήθειαν, καὶ ἐπειδὴ εἰς ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας ἐτελείσσει τὸν ἀγῶνα τοῦ Μαρτυρίου ὁ Θεὸς Νικόλας καὶ εἰς κάθε μέρος τὰ διηγήματα τῶν μαρτυρίων του καὶ τῶν θαυμάτων του ἐλέ-

γοντο, καὶ ἡκούοντα, διὰ τοῦτο μὲ πολλὴν εὐλάβειαν, καὶ μεγάλην πίστιν ζητεῖ ἀπὸ τὸν Μάρτυρα τὴν ὑγείαν της, καὶ κατὰ μίμησιν τῆς Εὐαγγελικῆς αἰμορροῦσης ἔλεγεν εἰς τὸν ἄνδρα της, ἂ Ἀλεξανδρῆ (τοῦτο ἦτον τὸ δνομά του) κάμει δὲ τὴν ἡμπορέσης νὰ λάβωμεν τίποτες ἀπὸ τὸ μαρτυρικὸν λείψανον τοῦ Νικολάου, καὶ ἐπιζῶ, ὅτι θέλει μοῦ γίνῃ ἰατρὸς θαυμασίος· καὶ ὃ τοῦ θαύματος ἀδελφοί, οὕτως ἐγινε διότι ἂρ' οὐ αὐτὸς ἐπεμελήθη καὶ εὐθεν ὀλλῶν τι ἀπὸ τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου καὶ τὸ ἐπροσκύνησε καὶ τὸ ἡσκάσθη ἡ ἀσθενής, ἔβαθε τὴν ὑγείαν της, δοξάζουσα τὸν Θεὸν, καὶ τὸν Ἅγιον.

Ταῦτα πάντα καὶ ὁμεις συνεγράψαμεν μὲ ὄλην τὴν ἀληθείαν, ἀπὸ τὰ σημεῖωματα ὁποῦ τότε παρευθῆς πολλοὶ αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι ἔκαμαν, καὶ ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν πολλῶν ἀξιολύτων ἀνθρώπων, ὁποῦ καὶ αὐτοὶ αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι ἐγένοντο τῶν πραγμάτων, καὶ μὲρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ζῶσι, καὶ τὰ κηρύττουσι. Τὰ ἐσημειώσαμεν λέγω, εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εἰς τιμὴν τοῦ θείου Μάρτυρος οὐ ταῖς ἀγίας πρεσβείαις ὁ Θεός, ἐλεήσει, καὶ σώσει ἡμῖς ὡς ἀγαθός, καὶ φιλόνηθοσπος. Ἀμήν.

Ἐδὲ ἡ ζ'. Θεοῦ συγκατάθεσιν.

Προστάξει ὁ ἥλιος, Θεοῦ τοῦ κτίστου, ἐκυτοῦ φωταυγείας, συνέσπευεν ἀκτίνας, ἡγίκα ἔϊφει τὴν ἱεράν κεφαλὴν, οἱ θυσσεθεῖς, ἀθλοφόρος, ἀπέτεμον, τὴν σὴν λαμπρὸν καὶ σεπτὴν, πάντως τιμῶν τελευτήν.

Ρωννύμενος σθένει σου, παντοδυνάμω ὁ ἀθλοφόρος Χριστέ, διήνησε τὸν δρόμον τοῦ μαρτυρίου γιγαντιαίω ποδί, καὶ ἐν σκηνώμασι θεοῦ ἐσκήνωσε, σὺν ταῖς ἀγγέλοις θρώων, εὐλογητὸς ὁ θεός.

Στῶν τὴν οὐράνιον, οἰκεῖς παμμάκαρ σὺν ταῖς μαρτύρων χοροῖς, ἐλλαμπόμενος αἰγλή, καὶ φωταυγεία τοῦ ἀνεσπέρου φωτός, μετὰ ἀγγέλων βωῶν εὐφραίνόμενος, ἐν ἀσιγήτῳ φωνῇ εὐλογητὸς ὁ Θεός.

Θεοτοκίον.

Ως ὀρθρος ἀνέτειλας, δικαιοσύνης ἡλιον ἔχουσα τὸν ἐκ σκότους τὸν κόσμον τῆς ἀγνωσίας ἀποκαθαίροντα, θε-

ογνωσίας ἀκτίσιν, ᾧ ψάλλομεν, εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν κτερόων ἡμῶν.

Ἄλλος ἐν τῇ καμίνῳ.

Εν τῇ καμίνῳ τῶν θαπάνων Νικόλαε ὡς χουσόν, ἐδοκίμασεν ὁ Κύριος ἐν τῇ γῇ, καὶ ὡς θεῖον ὄλοκαύτωμα, σε προσδεξάμενος, κοινωνῶν θείας δούξης ἐπύρῃσε.

Εἴφει τὴν χάριν, ἀπετημήθης παμμάκαρ καὶ τοῖς σεπτοῖς, ὀήμοις τῶν Μαρτύρων πάντων ἐν οὐρανῷ, συνεσκήνωσας Νικόλαε, εὐλογημένους εἰ τῷ Δεσπότη κραυγάζων γηθόμενος.

Ως παρόρησιαν, σὺ κεκτημένος Νικόλαε πρὸς Θεόν, τοῖς μετ' εὐλαβείας θείας τὴν ἱεράν, ἀκθελοῦσί σου πανήγυριν, ψυχῶν τὴν κάθαρσιν, καὶ σωμάτων τὴν ἔασιν δώρησαι.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένη, πεφωτισμένη Μητροπόρθενε, πάντας τοὺς τιμώντά, σε τὴν πανακλήθῃ, Θεοτόκον περιφορούρησον, εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρ-

χεις πανάμωμε Δέσποινα.

Ἐδὲ ἡ γ'. Ἑπταπλοσίως κάμνον.

Μῶ θρόνῳ περιστάμενος, τῆς Τριάδος Νικόλαε, ἄμα τοῖς Μαρτύρων ἱεροῖς στρατεύμασι, τῶν ἄθλων τὰ ἐπαθλα, λαμβάνων παρ' αὐτῆς θαφιλῶς, καὶ νικητικὰ, ὡς ἀθλητῆς τὰ βραβεῖα, δεχόμενος τρισμάκαρ, σὺν πολλῇ εὐφροσύνῃ, ὕμνεῖς τὸ θεῖον κράτος εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Υπὲρ ἡμῶν ἰκέτευε, ἀθλοφόρε Νικόλαε, τὸν Θεὸν τῶν ὅλων, τῶν θεομῶς τελούντων σου, τὴν μνήμην τὴν πάντιμον καὶ παναγίαν σου τελευτήν, ἔχων πρὸς αὐτόν, μαρτυρικὴν παρηγορίαν, προσάγειν ἰκεσίας, καὶ πληροῦν τὰς αἰτήσεις, τῶν πίστει προστραχόντων τῇ σκέπῃ σου τῇ θείᾳ.

Φωτοφανῆς ὡς ἥλιος, ἡ σὴ μνήμη ἀνέτειλεν, ἀθλητὰ Κυρίου, Κεαρῶν τὸ θλάστημα, καὶ Χίου τὸ καύχημα, καὶ ὀρθοδόξων κλέος λαμπρὸν, καὶ φωταυγεί, πνευματικὰς λαμπηδόσι, τοὺς πᾶθος ἐκτελοῦντας καὶ ἐν ὕμνοις τιμῶντας τοὺς ἄθλους οὓς ὑπέστης ὑπὲρ τῆς εὐσεθείας.

Θεοτοκίον.

Νύμφη Θεοῦ πανάμωμε, τοὺς πρὸς σε καταφύγοντας, τῆς αἰμαλωσίας τῶν παθῶν ἐξάρπασον, καὶ τὴν αὐτοδέσποτον ἐλευθερίαν Δέσποινα, ταῖς τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιαίς παρὰ σου, ταῖς πίστει μελωδοῦσαις, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Αὐρωτὰ τοῦ παντός παντοδύναμε.

Κεαρῶν σὺ βλαστός εὐλαβείας, εὐτελοῦς τινος κώμης ἐθλάστησας, καὶ ἐν αὐτῇ ἐξήγησας, ἀρδευθεῖς δι' αἰμάτων, ἐξ ὧν καλλικμάτεις, ἄλλος φοινῆς ἐφάνης ὑψίκομος,

Οὗ ὡς Ἄβελ ποτὲ προσενήνοχας, εἰς ὑσίαν Θεῷ ζῶα ἄλογα, σαυτόν δὲ θύμα ἄμωμον, Ζαχαρίου τῷ ζῆλῳ, καὶ τοῦ Προδρόμου, καὶ Μαρτύρων ἀπάντων Νικόλαε.

Νὺν ἡ Χίος ἀγάλλου καὶ χόρευε, ὡς λαμπροχάρον ἐν πόλεσι πεφυκάς, οὐκ φῶς ἐκδικεῖσαις, Νικολάου τοῦς ἄθλους, καὶ θεῖον αἶμα, τὸ ἐν σοὶ ἐκχέον ὑπὲρ πίστεως.

Θεοτοκίον.

Ως Θεοῦ ἀκλιβῶτον ἔσοπτρον, ὑπέδεξω αὐτόν σωματούμενον, καὶ ἐν ὄσοι ταῖς φύσει, γνωρίζομενον Κόρη, ᾧ μελωδοῦμεν, εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐδὲ ἡ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Χροεῖαις τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν λοιπῶν, οὐρανόων ταχυμάτων ἠρόδημησαι, ἐν οὐρανῷ, καὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ προφητῶν, Μαρτύρων καὶ ὁσίων τε, καὶ ἱεραρχῶν τῶν πανευκλεῶν, καὶ ἱερομαρτύρων, καὶ πάντων τῶν δικαίων, Μάρτυς Νικόλαε τρισόλβιε.

Ψυχῆς σου τὴν λαμπρότητα ἐκδηλῶν, τοῖς ἐν γῇ θεοφόροις Νικόλαε, φωτὶ τὸ σὸν, πρόσσωπον ἐλάμπρυνεν ὁ Θεός, θαυματουργῶν ἐξάίσια, θαύματα καὶ τέρατα φοβερά, τὴν νῆσον πᾶσαν ζῶφ ἐκάλυψεν ἐν ὄρω, τῆς ἐκτομῆς σου πανκοῖδιμε.

Ως μέγιστον τὸ κλέος σου ἀθλητὰ, καὶ ἡ δόξα καὶ χάρις ἣν ἔλαβες παρὰ Θεοῦ, πᾶσαν ἐγκωμίων ὑπερνηκῆ, σύνθεσίν τε καὶ δύναμιν, λόγου εὐφωμνίου, ἀλλ' εὐμενῶς, τὸ εὐτελές μου τοῦτο, δῶρον δέξαι καὶ ὅς μοι, ταῖς σεῖς πρεσβεῖαις τὴν ἀντάμειψιν.

Θεοτοκίον.

Σωτήρα ὡς τεκοῦσα καὶ λυτρωτήν, σωτηρίας με κόρη ἀξίωσον, ἐπιτυχεῖν, Πάναγνε πταισμάτων μου τὰς

σειράς, ταίς σαίς προσθεύσαις λύουσα πάντα γάρ ως θέλεις, νυν κατορθοίς, ως φέρουσα έν κόλπαις, τόν πάντων βασιλέα, τόν αγαθόττη ασύγκριτον.

Άλλος, Αίθος χειρόττητος όρους.

Ότε τών πολλών ή αγάπη, προς τόν Χριστόν κατεψυχράνθη, τότε σύ Νικόλαε ώφθης, πυρί του θείου πόθου τε και του φίλτρου, πεπυρωμένος Άγιε, όθεν ενήθλησας στερόότατα.

Θέρμανον κήμου την καρδίαν, την άμικροτίαις ψυχρανθείσαν, του άνευφημούντός σε πίστει, ευχαίς σου θεύαις, προς τόν ένθεον πόθον, Νικόλαε μακάριε, και έραστα Χριστού θεομύτατε.

Μω μεθ' έρωας εύλαθείας, συνταξαμένω σοι τούς ύμνους, νίκηη τών παθών μοι παράσχου, ταίς σαίς προσθεύσαις άθλοφόρε Κυρίου, και Νικηφόρον όντα με, κλήσει, και πράγματι άνάδειξιν.

Θεοτοκίον.

Εισάί μου Χριστέ όταν έληθης, κρίναι τόν κόσμον μετά θόξης, λύσον την άγλήν τών κακών μου, ταίς ίκασίαις τής κυησάσης Σε, και του σεπτου Σου Μάρτυρος, ως αγαθός και παντοδύναμος.

Έξασποστειλίριον. Ό ούρανόν τοίς άστροις.

Μοίς αΐμασί σου τρισμάκαρο, ή σή πατρίας πιανθείσα, νήσος ή Χίος δοξά σοι, Νικόλαε νεομάρτυς, σύ μου εί θόξα και κλέος, και προς Θεόν πρόσβυς θεός.

Θεοτοκίον, όμοιον.

Χρυσοπλοκάωτα εύργε και δωδεκάτειχε πόλις, ήλιοπατάλατε θρόνε, καθέδρα του βασιλέως, άκατανόητον θαύμα, πώς γαλουχείς τόν Δεσπότην.

Είς τούς Αίνους στιχηρά προσόμοια. Ήχος α'. Τών ούρανίων ταγμάτων.

Μοίς έτησίως την μνήμηη σου έορτάζουτας, Νικόλαε τρισμάκαρο, και πιστώς εύφημούντας, τούς άθλους, τούς αγώνας, ούς καρτερώς, έναθλών καθυπέμεινας, υπέρ Χριστού τής αγάπης, του δι' ήμάς, καθ' ήμάς έναθροωπήσαντος.

Εί και τούς πόδας έν ξύλω Μάρτυς ήσφάλισαι και έν ειρκτή έβλήθης, και πλακός θαυμάτης, τόν πισμόν υπέστης, πόθη Χριστού, γενναίόφρον Νικόλαε, αλλά τόν δρόμον δείγυσας άνδρικώς, τής αθλήσεως μακάριε.

Αποτμηθείς δια ξίφους πάσας διέτεμες, τάς μηχανάς του πλάνου, και θολίου θελίω, Νικόλαε θεόφρον, δι' ό τούς πιστώς, την σήη μνήμηη γεραίρόντας, ρύσαι παγίδων τών τούτου ταίς προς Θεόν, εύπροσδέκτοις ίκασίαις σου.

Και μετά θάνατον Μάρτυς σε έμεγάλυνεν, ό τών άπάντων κτίσεως, τέρασι και σημείοις, φωτί γάρ ώφρανίφω τό έσρόν, έπεσκέασε λείψανον, σου τό πολυάθλον Μάκαρο και θαυμαστής, εύωδίας έπληρώσατο.

Δόξα ήχος πλ. δ'.

Μίς μη έκπλαγή, τίς μη είκότως θαυμάση, την θαυμαστήηη καρτεριάν, και άνένδοτον ένστασιη Νικολάου του λαμπρού άθλητου. Ούδέν γάρ αυτόν τής του Χριστού αγάπης χωρίσαι κατίσχυσεν' ου τυράννων θωπειάι, ουτε μήη άπειλαί, ου φυλακκαί, και βασάνων ποιικιλία. Άλλά πάντα ύπενεγκών τά δεινά, έδραζος έν αύτή και άκλόνητος, μέχρη του δια ξίφους μακαρίου τέλους διέμεινεν. Άλλ' ως νυν προς αυτόν στεφφορών παριστάμενος άθλητά, έκτενώς ίκέτευε του σωθηναι τάς ψυχάς ήμών.

Και νυν. Δίεποινα προσδέξαι. Δοξολογία μεγάλη και Άπόλυσις.

Είς την λειτουργίαν τυπικά, και έκ τών κανόνων του άγιου φδή γ' και ς'. Άπόστολον και Εθαγέλιον ζηται του άγιου Δημητρίου. Όκτωβρίου κς'.

Μεγαλυνάριον.

Ός άσπής έξέλαμψας φαινώς, έκ τής νήσου Χίου, τών Μαρτύρων ή καλ-

λονή, Νικόλαε μάκαρο και πάντας καταυγάσεις, τούς σε άνευφημούντας και μεγαλύνοντας.

Πρόμαχος Νικόλαε τοίς πιστώς, τή σή θεία σκέπη, καταφεύγουσι και φρουρός, γενού και προστάτης, ρούμενος ευχαίς σου, κινδύνων πολυτρόπων, ψυχής και σώματος.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΠΑΦΛΑΓΟΝΟΣ ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ ΚΕΤ' . ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Έν τω Μεγάλω Έσπερινώ, τό Μακάριος άνήρ. Είς τό Κύριε έκείραξα Ισώμεν στίχ. ς' και ψάλλομεν στιχηρά προσόμοια, ήχος πλ. δ.

Τί ύμς καλέσωμεν Άγιος

Μίς σε νυν σοφέ όνομάσωμεν, μοναστών ύπογραμμών, και ίαμάτων αυτουργόν, έγκρατείας ταίς πληγαίς, πάθη μαστίζαντα ψυχής' πολιτηη τών Άγγέλων και συνόμιλον, τής άνω μητροπόλεως οίκήτορα' τών άρετών ένδικίτημα, και πνεύματος καταγωγήιν' ίκέτευε του σωθηναι τάς ψυχάς ήμών. (Δίς).

Τίς σε νυν σοφέ προσφθεγξώμεθα, τής έρήμου πολιστήη, και ήσυχίας έραστήη, τών παθών εκμειωτήη και μοναστών καθηγγητήη, φωστήρα δικαιοσεως άκοίμητον πατέρων θεοφρών τόν ισάξιον, (1) θαυματουργόν άληθέστατον, πάθη ποιικιλία ίώμενον, ίκέτευε του σωθηναι τάς ψυχάς ήμών.

Μίς σε νυν καλέσωμεν Άγιε, ποταμών τής νυητής, εκπορευόμενον Έδέμ' όχετόν τόν του Θεού, χορηγουμένον άγαθών, πλημμύραν τών θαυμάτων άνεξάντητον, ίατήρα τών νηπίων έτοιμότατον, τής οίκουμένης τό καύχημα,

Στυλιανέ τό υπέρλαμπρον, ίκέτευε του σωθηναι τάς ψυχάς ήμών.

Μίς σε όνομάσωμεν ένδοξε, γεωργόν τών άνθρωπίνων παμμακάριστε φυτών, αυξητήη τών παιδαριών τόν παχύτατον ασφώς, νομίμως θεοσδότην έμπειρότατον, δογματών θεοπνεύστων τόν διδάσκαλον, και παιδευτήη ίκανώτατον, Στυλιανέ παμμακάριστε, ίκέτευε του σωθηναι τάς ψυχάς ήμών.

Μίς σε νυν καλέσω πανήσιε τών θαυμάτων τών μεγίστων άνεξάντητον ηηγγηη, όριστήη τής ευσθεύαις και διδάσκαλον ένθων. Ηλίαν τόν προφήτηη άλλον δεύτερον, του κόσμου' του άχμώντος ύδω φέριστον' έν όρεσι δικαίωμενον και τοίς έν κόσμω προσθάνοντα, ίκέτευε του σωθηναι τάς ψυχάς ήμών.

Δόξα ήχος Β'.

Αεύτε πιστοί, τόν θαυματουργόν ύμνωδίας εύφημήσωμεν, δι' ου άπαλλαγήη τών πόνων, οι έν κινδύνους ύπαρχοντες εύρίσκομεν. Αεύτε λαοί, Στυλιανόν τόν ένδοξον άπαύστως τιμήσωμεν' χαίριοις, λέγοντες, ό εκ μήτρας ά-

σειράς, ταίς σαίς προσθεύαις λύουσα πάντα γάρ ως θέλεις, νυν κατορθώεις, ως φέρουσα εν κόλπαις, τόν πάντων βασιλέα, τόν αγαθότητι ασύγκριτον.

“Αλλος, Αίθος χειρότητος όρους.

Ότε τών πολλών ή αγάπη, προς τόν Χριστόν κατεψυχράνη, τότε σύ Νικόλαε ώφθης, πυρί του θείου πόθου τε και του φίλτρου, πεπυρωμένος “Αγιε, όθεν ενήθλησας στερόότατα.

Θέρμανον κήμου την καρδίαν, την άμικρταίς ψυχρανθείσαν, τού άνευφημούντός σε πίστει, ευχαίς σου θεύαις, προς τόν ένθεον πόθον, Νικόλαε μακάριε, και έραστα Χριστού θεομύτατε.

Μω μεθ' έρωας εύλαθείας, συνταξαμένω σοι τούς ύμνους, νίκηη τών παθών μοι παράσχου, ταίς σαίς προσθεύαις άλοφός Κυρίου, και Νικηφόρον όντα με, κλήσει, και πράγματι άνάδειξιν.

Θεοτοκίον.

Εισάί μου Χριστέ όταν έληθς, κρίναι τόν κόσμον μετά θόξης, λύσον την άγλυν τών κακών μου, ταίς ίκασταίς τής κυθάσης Σε, και του σεπτου Σου Μάρτυρος, ως αγαθός και παντοδύναμος.

Έξασπαστελήριον. “Ο ούρανόν τοίς άστροις.

Μοίς αΐμασί σου τρισμάκαρο, ή σή πατρεις πικανθείσα, νήσος ή Χίος δοξά σοι, Νικόλαε νεομάρτυς, σύ μου εί δοξα και κλέος, και προς Θεόν πρόσβυς θεός.

Θεοτοκίον, όμοιον.

Χρυσοπλοκάωτα πυργε και δωδεκάτειχε πόλις, ήλιοστάλακτε θρόνε, καθέδρα του βασιλέως, άκατανόητον θαύμα, πώς γαλουχείς τόν Δεσπότην.

Είς τούς Αίνους στιχηρά προσόμοια. “Ηχος α'. Τών ούρανίων ταγμάτων.

Μοίς έτησίως την μνήμηη σου έορτάζουτας, Νικόλαε τρισμάκαρο, και πιστώς εύφημούντας, τούς άθλους, τούς αγώνας, ούς καρτερώς, έναθλών καθυπέμεινας, υπέρ Χριστού τής αγάπης, του δι' ήμάς, καθ' ήμάς έναθρωπήσαντος.

Εί και τούς πόδας εν ξύλω Μάρτυς ήσφάλισαι και εν ειρκτή έβλήθης, και πλεκός θαυμάτης, τόν πισμόν υπέστης, πόθη Χριστού, γενναίόφρον Νικόλαε, αλλά τόν δρόμον δείνυσας άνδρικώς, τής άθλήσεως μακάριε.

Αποτμηθείς δια ξίφους πάσας διέτεμες, τάς μηχανάς του πλάνου, και θολίου θελίω, Νικόλαε θεόφρον, δι' ο τούς πιστώς, την σήη μνήμηη γεράζοντας, ρύσαι παγίδων τών τούτου ταίς προς Θεόν, εύπροσδέκτοις ίκασταίς σου.

Και μετά θάνατον Μάρτυς σε έμεγάλυνεν, ό τών άπάντων κτίσεως, τέρασι και σημείοις, φωτί γάρ ώφρανίφω τó έσρόν, έπεσκίασε λείψανον, σου τó πολυάθλον Μάκαρο και θαυμαστής, εύωδίας έπληρώσατο.

Δόξα ήχος πλ. δ'.

Μίς μη έκπλαγή, τίς μη είκότως θαυμάση, την θαυμαστήηη καρτεριάν, και άνένδοτον ένστασιη Νικολάου του λαμπρου άθλητου. Ουδέν γάρ αυτόν τής του Χριστου αγάπης χωρίσαι κατίσχυσεν' ου τυράννων θωπέζαι, ουτε μήη άπειλαί, ου φυλακκαί, και βασάνων ποιικίλαι. “Αλλά πάντα ύπενεγκών τά δεινά, έδραζος εν αύτή και άκλόνητος, μέχρη του δια ξίφους μακαρίου τέλους διέμεινεν. “Αλλ' ως νυν προς αυτόν στεφφορών παριστάμενος άθλητά, έκτενώς ίκέτευε του σωθηναι τάς ψυχάς ήμών.

Και νυν. Δίεποινα προσδέξαι. Δοξολογία μεγάλη και “Απόλυσις.

Είς την λειτουργίαν τυπικά, και εκ τών κανόνων του άγιου φδή 'γ' και ς'. “Απόστολον και Εθαγέλιον ζήτη του άγιου Δημητρίου. “Οκτωβρίου κς'.

Μεγαλονάρια.

Ός άστήρ εξέλαμψας φαινώς, εκ τής νήσου Χίου, τών Μαρτύρων ή καλ-

λονή, Νικόλαε μάκαρο και πάντας καταυγάσεις, τούς σε άνευφημούντας και μεγαλύνοντας.

Πρόμαχος Νικόλαε τοίς πιστώς, τή σή θεία σκέπη, καταφεύγουσι και φρουρός, γενού και προστάτης, ρούμενος ευχαίς σου, κινδύνων πολυτρόπων, ψυχής και σώματος.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΠΑΦΛΑΓΟΝΟΣ ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ ΚΕΤ' . ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

“Εν τώ Μεγάλω “Εσπερινώ, τó Μακάριος άνήρ. Είς τó Κύριε έκείραξα Ισώμεν στίχ. ς' και ψάλλομεν στιχηρά προσόμοια, ήχος πλ. δ.

Τί ύμψς καλέσωμεν “Αγιοι

Μίς σε νυν σοφέ όνομάσωμεν, μοναστών ύπογραμμών, και ίαμάτων αυτουργόν, έγκρατείας ταίς πληγαίς, πάθη μαστίζαντα ψυχής' πολιτήη τών “Αγγέλων και συνόμιλον, τής άνω μητροπόλεως οίκήτορα' τών άρετών ένδεικίτημα, και πνεύματος καταγωγήιν' ίκέτευε του σωθηναι τάς ψυχάς ήμών. (Δίς).

Μίς σε νυν σοφέ προσφθεγξώμεθα, τής έρήμου πολιστήη, και ήσυχίας έραστήη, τών παθών εκμειωτήη και μοναστών καθηγγητήη, φωστήρα διακρίσεως άκοίμητον πατέρων θεοφρών τόν ισάξιον, (1) θαυματουργόν άληθέστατον, πάθη ποιικίλα ίώμενον, ίκέτευε του σωθηναι τάς ψυχάς ήμών.

Μίς σε νυν καλέσωμεν “Αγιε, ποταμόν τής νοητής, εκπορευόμενον “Εδέμ' όχετόν τόν του Θεου, χορηγουμένον άγαθών, πλημμύραν τών θαυμάτων άνεξάντητον, ίατήρα τών νηπίων έτοιμώτατον, τής οίκουμένης τó καύχημα,

Στυλιανέ τó υπέρλαμπρον, ίκέτευε του σωθηναι τάς ψυχάς ήμών.

Μίς σε όνομάσωμεν ένδοξε, γεωργόν τών άνθρωπίνων παμμακάριστε φυτών, αύξητήη τών παιδαριών τόν παχύτατον ασφώς, νομίμως θεοσδότων έμπεριότατον, δογημάτων θεοπνεύστων τόν διδάσκαλον, και παιδευτήη ίκανώτατον, Στυλιανέ παμμακάριστε, ίκέτευε του σωθηναι τάς ψυχάς ήμών.

Μίς σε νυν καλέσω πανόσιε τών θαυμάτων τών μεγίστων άνεξάντηλητον ηγγήη, όριστήη τής ευσεθείας και διδάσκαλον έθνών. “Ηλίαν τόν προφήτηη άλλον δεύτερον, του κόσμου' του άχμώντος ύδω φέριστον' έν όρεσι δικαίωμενον και τοίς έν κόσμω προφθάνοντα, ίκέτευε του σωθηναι τάς ψυχάς ήμών.

Δόξα ήχος Β'.

Αυτε πιστοί, τόν θαυματουργόν ύμνωδίας εύφημήσωμεν, δι' ου άκαλλαγήη τών πόνων, οι έν κινδύνους ύπαρχοντες εύρίσκομεν. Δευτε λαοί, Στυλιανόν τόν ένδοξον άπαύστως τιμήσωμεν' χαίριοις, λέγοντες, ό εκ μήτρας ά-

γιασθείς, και των σών γεννητόρων την άτεκνίαν λύσας, ως Σαμουήλ και 'Ιερουμίας' χείριος, ό στεροός της άσκήσεως φερώνυμος στύλος' χείριος, του Παναγίου Πνεύματος καθαρών οικητήριον' χείριος ό της έρημου οικιστής, και υπό θείου 'Αγγελου τρεφόμενος' χείριος, ό των άναίων παθών ίατήρ ό ταχύτατος' και των πονηρών πνευμάτων διώκτης έτοιμότατος, των δε νεογνών παιδών ό φύλαξ σωτήριος' τους προσκυνούντας ούν εικόνα σου την άγιαν και σε έροτάζοντας πρόφθασαν και κινδύνων έξάρπασαν, πρεσβεύων άπαύστως ύπερ των ψυχών ήμων.

Και νυν Θεοτοκίον. Παρήλθεν ή σκιά του νόμου. 'Αναγνώματα ζητεί εις τους όσίους Νικήταν, 'Ιωάννην και 'Ιωσήφ.

Είς την Αιτήν' ήχος Α'.

Ό φωστήρ άσκητών Στυλιανός σήμερον, των μοναστών ταίς χορείαις πνευματικώς συγκαλεείται, όμοφώνως άναμείλας συν άγγελούς Θεώ ύμνωδίαν την τρισάγιον. 'Εξ γάρ 'Αγγελος σαρκοφόρος διαπρέψας, έν άσκήματι και θείω 'Αγγελικώ, τους μέν έχει πνευγυρίζοντας, ως αυτών υποτύποις, τους δε συνευφραίνόμενους, έν τη μνήμη αυτού, ως τούτων όμόσκηρος' διό και ήμεεις έροτάζοντας αυτόν έτησίως εύφημίσωμεν, ως πρεσβευτήν των ψυχών ήμων.

'Ηχος Β'.

Όσπερ πάτερ εκ θρέφους την άρετήν έπιμελώς άσκήσας, όργανον του Αγίου Πνεύματος, και παρ' αυτού λαδών των θαυμάτων την ένέργειαν, θεραπεύεις την των παιδών πικράν άσθενειαν, και διασώζεις άπαντας τους προστρέχοντας έν τώ σεπτώ θείω ναώ σου, και τιμώντας την σεβάσιμον μνήμη σου από πάσης ανάγκης, πρεσβεύων προς Κόριον ύπερ των ψυχών ήμων.

'Ηχος Γ'.

Στυλιανέ όσιε στερόροτάτης άσκήσεως, την μυστικήν και έμφυχον διατριβήν, ως έν άύλοις άναπυόμενος έτέλεσας' τοίς έρημικωτέροις γάρ συνάψας σεαυτόν πνευματικώς, των ίαμάτων τάς ένεργείας πλουσίως απέλαβες' διό ήμεας τους σε δοξολογούντας πρόφθασαν, έξελου ήμας πάσης καταγιγίθως των παθών, και Χριστώ τώ Θεώ πρεσβευε ύπερ των ψυχών ήμων.

Δόξα 'Ηχος Α'.

Έλαμψαν τά καλά σου έργα, ως ήλιος επί της γης και έν ούρανώ, Χριστού θεράπον Στυλιανέ, έπιούμως γάρ ήμας προσφώνεις τοίς θαύμασι, ρυόμενος των συνεχόντων κακών' διό ίκέτευσ, όσιε Πάτερ, έν τη μνήμη σου Θεοφόρε, ό των νηπίων φύλαξ σωτήριος, δωρηθηναι ήμιν τό μέγα έλεος.

Και νυν. 'Εκ παντοίων κινδύνων είς τά 'Απόστολα. 'Ηχος Α'.

Τών ούρανίων ταγμάτων.

Από μητροών σπαργάνων άφειρωθείς τώ Θεώ, άκτίνας των θαυμάτων, άνεδέξω πλουσίως, εκ πνεύματος άγιου όθεν πιστώσ, άνυμνούντες αίτούμέν σε, του καταπέμψαι άθόνως Στυλιανέ, την σήν χάριν την σωτήριον.

Στίχ. Τίμιος έναντίον Κυρίου.

Τάς ούρανίους σκηνώσεις έν εύφροσύνη οίκών και συν 'Αγγέλους πάσι τώ θρόνώ τού Κυρίου, παριστάμενος πάτερ Στυλιανέ, τοίς τελούσι την μνήμη σου, των νοσημάτων την λύσιν και των κακών, δωρηθηναι καθικέτευσ.

Στίχ. Μακάριος άνήρ ό φοβούμενος τον Κύριον.

Θεοφεγγή σε φωστήρα Πάτερ έπέγνωμεν, ταίς νόηταίς άκτίσι, καταυγάζοντα κόσμον, και σκότος εκμειούντα

της πονηρίας, άσθενείας και θλίψεως, Στυλιανέ την σήν μνήμη, όθεν πιστώσ, έροτάζομεν τιμώντές σε.

Δόξα ήχος πλ. Β'.

Όσπερ πάτερ θαυματουργέ Στυλιανέ, εις πάσαν την γην έξήλθεν ό φύλαγος των καταρθωμάτων σου' διό έν τοίς ούρανοίς εύρες μισθόν των καμάτων σου. Τών θαυμάτων έλεσας τάς φάλαγγας, των 'Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τον θιον άμέμπτως έξήλωσας. Παρηρησίαν ούν έχων προς Κόριον, εκτενώσ ίκέτευσ ύπερ των ψυχών ήμων.

Και νυν Θεοτοκίε σύ εί ή άμπελος ή άληθινή. 'Απολυτικόν. Της έρήμου πολίτης. Και νυν. Του Γαβριήλ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Κάθιστακα 'Ηχος α'. Τόν τάφον σου Σωτήρ.

Τόν θιον εύσεβώς, επί γης εκτελέσας, θοχέτον καθαρών, αυτού Πνεύματος ώφθης, φωτίζον τους πίστει σοι, προσεόντας μακάριε, όθεν αίτησαι τον σε Δεσπότην φωτίσαι, τάς ψυχάς ήμων, των άνυμνούντων σε πόθω, Στυλιανέ πατήρ ήμων.

Δόξα και νυν. Μαρία τό σεπτόν. Μετά τη 'Ε' στιχολογίαν. Κάθισμα. 'Ηχοι: πλ. α'. Τόν συνάναρχον Λόγον.

Τάς φροντίδας του θίου άπαρηγάμενος, και Αγγέλων τον θιον αναλαβόμενος, έγκρατείς την ψυχήν κατελάμπρυνας και θαυμάτων εκ Θεού, χάριν έδέξω διαψιλώς, Στυλιανέ Θεοφόρε, ύπερ ήμων ίκετεύων των εύσεβώς άνευφημούντων σε.

Δόξα και νυν Χάρι άγιον όρος. Μετά τον πολυέλεον. Κάθισμα. 'Ηχος δ'. 'Εσπένης ήμερον.

Του όσιου έλαμψεν ή θεία μνήμη, συγκαλεεί γάρ άπαντας, τους εύσεβώς

προσόντας, Στυλιανός ό πατήρ ήμων ποιμήν ό μέγας και θαυμαστός άσκητής.

Δόξα και νυν Θεοτοκίον.

Π' θερμή άντίληψις των έν ανάγκη, ή σύ υπάρχεις Δέσποινα, εύλογημένη Μαριάμ' διό τους δούλους σου φύλαττε, από παντοίων κινδύνων και θλίψεων.

Τό Α'. άντίφωνον του Α' 'Ηχος. Προκείμεν. Τίμιος έναντίον Κυρίου. Εθαγγέλιον του όσιου 'Αντωνίου. Μετά τον Ν'. Δόξα ταίς του σοσ όσιου. Και νυν. Ταίς της Θεοτόκου.

'Ιδιόμαλον. 'Ηχος Β'.

Ό μόνος έν 'Αγίοις άναπυόμενος Θεός, την ήγιασμένην σου ψυχήν καθαρών εύρων καταγώνιον, έν αυτή κατώκησε και θειον χαρίτων αυτήν ένέπλησε' δι' ών φωταγωγείς τους ύμνούντάς σε, Στυλιανέ μακάριε.

Κανών του 'Αγίου

'Αβδη Α'. 'Ηχος Α'. 'Ανοίξω τό στόμα μου.

Τώ φέγγει της χάριτος καταυγάζόμενος όσιε, τους πίστει την μνήμη σου πανηγυρίζοντας, φωταγωγήσον και σκότους άμκρτίας, σώσον ταίς πρεσβείαις σου και άπολύτρωσαι.

Όδν την εισάγουσαν, άνεπιστρέπτως διώδυσσας, προς πόλιν ούράνιον μακαριώτατε' τό γάρ 'Αγιον, ώδήγησέ σε Πνεύμα, έπαναπυόμενον έν τη καρδία σου.

Ψ' ψουσαν ταπεινώσιν, Στυλιανέ Πάτερ έσχηκας, δι' ό σου δεόμεθα, ούκπειρον 'Αγιε, την ταπεινώσιν ήμων και τάς οδύνας, εις κοφρον άπεργακτα των καρδιών ήμων.

Θεοτοκίον.

Π' εσόντων άνάκλησις και ίσταμένων θεβαίωσις, υπάρχεις πανάμωμε, όθεν σου δεομαι, πεπτωκότα μου, τον

νοῦν τῆ ἀμαρτιῆς, ἀνόρθωσον Δέσποινα ὅπως δοξάζω σε.

Ἄ Γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Ρεόντων τὰ μέλλοντα ἡλλάξω, ἐμφρόνως τὸν σὸν ἀναλαβὼν, Σταυρόν μακαριώτατε, τὰ πάθη νικησῆς σου καὶ ἐν ἀδάτοις ὄρεσιν, ὑποχωρῶν διετέλεσας.

Οδὸν σοι τὴν λίαν ποθουμένην, πατέρων ὑπέδειξας σοφέ, ἦν εὐρες χρόνοις πλείοσι, ἐγκεκρυμμένην ὄρεσιν, προφητικῶ χαρίσματι, λελαμπρυσμένως πανόλβιε.

Ανοούμενοι πάθει ποικίλοις, ἐν πίστει προστρέχομεν τῇ σῇ, σκέπη, μακαριώτατε, προσθεῖαις σου πάντας ἡμᾶς, ἐπίσκεψαι μακάριε, ἐκδυσωπῶν τὸν φιλόνηρον.

Θεοτοκίον.

Ρανίσιν ἐλεύσας σου Παρθένε, τοὺς ἀνθρώπους σβέσον τῶν ἐμῶν ἀμαρτημάτων πύργη, καὶ ἐσθεσμένον ἀναψον τὸν λύχνον τῆς καρδιάς μου, χρυσοῦ λυχνία τοῦ Πνεύματος.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. Δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὴν Σταυρόν τοῦ Κυρίου ἄρας σοφέ, καὶ αὐτῶ μέχρι τέλους ἀκολουθῶν, τὸν νοῦν οὐχ ὑπέστρεψας ἐν τῷ κόσμῳ θεόσοφε, ἐγκρατεῖα καὶ πόνοις τὰ πάθη ἐνέκρωσας, καὶ ναὸν ἡτοίμασας σαυτὸν τῷ κυρίῳ σου, ὅθεν χαρισμάτων ἀμειβάς ἐκομίσω, ἰσθαι νοσήματα, καὶ διώκειν τὰ πνεύματα, Στυλιανὲ μακάριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοὺς ἐροτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον. Τὴν οὐράνιον πόλιν Ἄβη Δ'. Τὴν ἀνεξήγητον.

Οροῦ ὑψηλότιστα καταλαβὼν, κορυφὰς θαυμάτων ὑψούμενος ἐν ταπεινώσει.

ἐταπεινώσας σοφέ, καὶ κατ' αὐτῶν ἠρίστευσας, κλέος ἀσκητῶν καὶ ἐδρασίωματος.

Μάχιμ' ὡς δίστομον, τὸν τοῦ Χριστοῦ φόβον ὠπλισάμενος, δράκοντα τὸν ἀποστάτην καταβάλλεις νοητῶς, καὶ ἰσθητῶς μακάριε, φύλαξ παιδαριῶν ταχύτατος.

Ολος θεῖο Πνεύματι πυρρακτωθεῖς, Πάτερ τὰ δευὰ ἐκαρτέρησας, ἔτεσι πλείστοις ταῖς ἐρήμοις προσχωρῶν καὶ ἐκζητῶν τὸν Κύριον, χάριτι σε θεῖα συνθάπτοντα.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὸ ἱλαστήριον πάντων θροτῶν πίστει ἱκετεύω καὶ δεομαι, εὐλογημένη ἔλεόν μοι τὸν κριτὴν τὸν σὸν Ἰϋὸν ἀπέργασαι ὅπως κατὰ χρέος δοξάζω σε.

Ἄβη ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Εβάδισας Ὅσιε, στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδόν, θεῖαις ἀναβάσει καρδίας, καὶ θεωρίας ἐμπλατυνόμενος, καὶ θέσει θεούμενος σαφῶς, πόλιν τὴν οὐράνιον, κατοικῶν Πάτερ ὅσιε.

Πὸ ὄμμα καθάραντι, τῆς δικαιοῦς ὅσιε, χάριτι ἐδόθη προφητείας, ὡς ἐνεστῶτα λέγειν τὰ μέλλοντα, βλέποντα τὰ πόρρω ὡς ἐγγύς, Στυλιανὲ μακάριε, τῇ τοῦ πνεύματος χάριτι.

Οδύνης με λύτρωσαι, ἀμαρτιῶν καὶ θλίψεων, παῦσον τῆς καρδιάς μου τὸν πόνον, καὶ τῶν πταισμάτων τὴν λύσιν βράβευσον, τὸν ἀγαθοδότην καὶ Θεόν, ἔχων ὑπακούοντα, Στυλιανὲ μακάριε.

Θεοτοκίον.

Νοῦς μου θεράπευσον, τὰς ἐκτροπὰς πανάχραντε, ἱσσαι τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου, τῆς ραθυμίας σκότος ἀπέλασον, ὅπως ἐν αἰνέσει σε ὑμῶν τὴν ἀει-

μακάριστον, Θεοτόκε πανύμνητε.

Ἄβη στ'. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Μαρνάς πάθη τοῦ σώματος, ὡς δέντρον καθωράθης ὑψοῦμενον, καρπὸς τὰ θαύματ' αὐτοῦ, καὶ τὰ σεπτὰ σου διδάγματα, ἱερωτάτως φέρων Στυλιανὲ ὅσιε. (Δίς).

Μυρίους πόνοις ὠμίλησας, τὸ σῶμα ἀσθενῶς διακείμενος, πάτερ πανόλβιε, ὅθεν ἐν πίστει κραζόμενος, τὰς ἀγγηθόνας παῦσον ἡμῶν τῶν δούλων σου.

Θεοτοκίον.

Ἦ μόνη πάντων δοθήσεια, δοθήθησον ἡμῖν κινδυνεύουσι καὶ χεῖρα ὄρεξον, καὶ πρὸς λιμένα ἐμβίβασον, τῆς σωτη-

ρίας Κύρη Θεοχαρίτωτε.

Κοντάκιον Ἦχος Δ'. Ἐπεφάνη σήμερον.

Σ ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον τῇ ἱερᾷ σου, συναλθόντες ἅπαντες, ἐκδυσοῦμεν οἱ παῖσι, Στυλιανὲ δασιώτατε, παρὰ Κυρίου εὐρεῖν ἡμᾶς ἔλεος.

Ὁ Οἶκος.

Απὸ περάτων ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης διεξήλθεν ὁ φθόγγος τῶν τερπνῶν ἀρετῶν καὶ ἐνθέων ἀγῶνων σου, δασε Πάτερ νέος γὰρ ὑπάρχων τῇ ἡλικίᾳ ἐν ἐρήμοις συνδιατάσθαι ἐπόθησας ἑμῶν τῷ Χριστῷ, ψαλμοδίας τε καὶ εὐχὰς ἀναπέμπων, ἀεὶ ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς, συναυζάνων ἐν τε πόνοις καὶ διακρίσει, ἀγῶς τὸν βίον ἐκτέλεσα· δθεν καὶ λαμάτων γέγονας πηγὴ, καὶ τῶν παιδῶν φύλαξ ἀκοίμητος· διὸ ἱκέτευε, σοῦ δεόμεθα παρὰ Κυρίου εὐρεῖν ἡμᾶς ἔλεος.

Τὸ αὐτὸ μῆνι κατ' τοῦ ὁσίου καὶ θεοφοροῦ πατροῦ ἡμῶν Στυλιανοῦ τοῦ παφλαγονοῦ

Σ'. Ἀσκήσεως πέπτακεν ὁ σταλῆδς στύλος, Στυλιανὸς γὰρ τὸν βίον κατεστράφη.

δὲ ὁ λατρός διαφορῶν θανάτων παθῶν. Πολιτευσάμενος λοιπὸν με τοιούτων ἰσάγγελο βίον, ἦλθεν εἰς καιρὸν νὰ μετεμφυτευθῆ εἰς τὴν γῆν τῶν πραῶν, εἰς ἣν ἐπόθει, καὶ προγινώσκων τὴν ὄραν τῆς τελευτῆς τοῦ, δοξολογῆσας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, λάμπαντος τοῦ προσώπου αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος· διὸ καὶ παραντίκα χοροὶ Ἀγγέλων τὴν παναγίαν αὐτοῦ ψυχὴν παρέλαβον. Ἐγενε δὲ λατρός, ὄχι μόνον διὰ ὡς Ἀγγελος εἶη ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ, διαφορῶν ἀνιέτων παθῶν, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον· διότι ὅταν ἠκολούθει θανατηφόρος ἀσθένεια εἰς τὰ νήπια, καὶ ἀπέθνησκον ταῦτα καὶ ἔμενον ἄτεκνοι οἱ γονεῖς ταν, τότε, ὅσοι γονεῖς ἐπαλοῦντο ἐκ πίστεως τὸ πανάγιον ὄνομα τοῦ Ἁγίου Στυλιανοῦ, καὶ ἐζωγράφισον τὴν πανσέβαστον καὶ ἀγίαν αὐτοῦ εἰκόνα, ὄχι μόνον ἐκεῖνοι ἠξιώοντο νὰ κάμωσιν ἄλλα τέκνα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀσθενούσιν νήπια ἐλυτράνοντο ἀπὸ τῆς ἀσθένειας καὶ μέχρι σήμερον, δσσι τὸν ἐπικαλεσθῶν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας, λαμβάνουν τὴν ἰασιν. Οὗ τὰς προσεβίαις ἀξιοθεῖται καὶ ἡμεῖς γενέσθαι μέτοχοι τῆς οὐρανῶν βασιλείας· ἧς γένοιτο ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τυχεῖν. Ἀμήν.

Ἐβδὴ Ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἦν καροδίαν τῆς Τριάδος οἰκητήριον ἀπεργασάμενος, ὅθεν ἡ θεία σοφία, τῶν σεπτῶν λειψάνων σου μακαριώτατε, μύρα ἐκθλύζει ἀεὶ προχεόμενα, εἰς φωτισμὸν καὶ κάθαρσιν τῶν σεπτῶς σοὶ προσεύκτων.

Ψυχὴ σου θείου πνεύματος ἐλλαχμ- πομένη, αἰεὶ ψυχῶν εὐρα πιστῶς, τῶν προσερχομένων σοὶ θαυμασιώτα- τε, τὰ θουλεύματ', προφητικαῖς προ- γνώσσει, ἱερώς θαυμαζομένη.

Θεοτοκίον.

Ἄκλλησιώτων τεκοῦσα μόνη Ἐκύριον, Θεοχαριώτατε, τῇ δεξιᾷ τῇ αὐτοῦ, ἀγνή ἀλλοιώσας μου τὸν νοῦν, ἐκέτευσ, πρὸς τὰ κρείττονα θεινῶς περιτρεπού- μενον, ταῖς τοῦ θίου ἀσχυλίαις.

Ἐβδὴ Η'. Παῖδας εὐχαίς.

Ἰστάμενος ἄνω πρὸς τὸ ὄρος, ὡς ἐπὶ λυχνίας Πάτερ ὅσιε, πάντων τὰ νοή- ματ', πιστεὶ καταφύγις, ὑποδεικνύων ἄριστα μακαριώτατε, τὴν τρίβον τῆς ζωῆς καὶ ἀνάγον, τούτους θεῖω λόγῳ πρὸς ὕψος ἀπαθεία.

Νοῦ ἀπαθεία καθαρθέντι, ὠμίλεις Κυ- ρίω Παντοκράτορι, ὅψ' οὐ τὰ ἀ- πύρονητα ὅσιε μυούμενος, Στυλιανὲ προσέλεγες εἰς σωτηρίαν ψυχῶν, ὡς μέ- γιστος παμμάκαρ προφήτης, ὅθεν σὲ συμφώνως παμμάκαρ εὐφημοῦμεν.

Θεοτοκίον.

Ῥάθης Ἀγγέλων ὑπερτέρα, Θεὸν ἀ- πορήρητῶς σωματώσασα, τοῦτον οὖν ἐκέτευσ, Δέσποινα Πανάμωμε, τῶν σαρκ- ικῶν ἀνώτερον παθῶν γενέσθαι με, νο- ῶς ἐν ὑψηλῇ ταπεινώσει, ἀνυμνολογοῦν- τα τὴν σὴν μεγίστην χάριν.

Ἐβδὴ Θ'. Ἄπας γηγενής.

Σοὺ τὸ ἱερόν, καὶ ἅγιον λείψανον ἐν τάφῳ κείμενον, θάπτει τὰ νοσή-

ματα, καὶ φλέγει στίφος, θαμνόνων πάν- τοτε, Στυλιανὲ μακάριε, τῇ θεῖα χά- ριτι, ἀναβλύζων, πᾶσι τὰ ἱάματα, τοῖς πιστῶς σε αἰεὶ μακαρίζουσι.

Ὅσπερ οὐρανῶν, τὰ ὄρη καὶ σπήλαια ὄκησας, ὅσιε, ὅθεν εἰργήνευσαν ἄ- γριοι θῆρες καθυποτάξαντι, πάθη σαρκ- οῦς δεσκάθεκτα μακαριώτατε, καὶ δι- καίῳ, ἤδη χρηματίσασιν, διὰ τοῦτο πί- στει σὲ γεραιόμεν.

Θεοτοκίον.

Ὅτισον ἀγνή, ψυχῆς μου τὰ ἴματ', φῶς ἡκυήσασα, μήκαταλαθέτω μοι, τῆς ἀμαρτίας σκύτος βαθύτατον, μηδὲ βυθὸς καλύψειε τῆς ἀπογνώσεως, ἀλλ' αὐτὴ με, σώσον καὶ κυδέρνησον, πρὸς λιμένα τοῦ θείου θελήματος.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐνὰ κείας ἀκουτέθητε.

Ἐκ μήτρας καθηγίασε Θεὸς σε Πάτερ ὅσιε, Ἱερομείων ὡς πάλαι, καὶ Σα- μουὴλ Θεοφῶρε, προφήτην θεῖον δεξι- ᾶς σε Στυλιανὲ μακάριε, τὸν Ἀγγέ- λων ἠμόσκη, μεθ' ὧν μνημόνευσε πάν- των, τῶν σὲ σεπτῶς ἀνυμνούκτων.

Θεοτοκίον.

Ἐν δύο ταῖς θελήσει, καὶ φύσει πα- νάμωμε, μετ' δὲ τῇ ὑποστάσει τί- κταις Θεὸν ἀπορρητῶς, τὸν δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντα, μέχρι Θεοῦ θελήματι, καὶ ἡμῖν χαρισάμενον, τὸν τῆς θεότη- τος πλουτὸν Θεοκυῆτορ Παρθένε.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας ἱστώμεν στίχους δ'.

Ἦχος Β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Πάντες τὸν θαυμαστόν, τιμήσωμεν ἐν ὕμ- οις, Στυλιανόν τὸν θεῖον πρεσ- βεύοντα Κυρίῳ, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνού- κτων αὐτόν.

Ἦν ὅσιον πιστοῖ, θαυματουργὸν Κυ- ρίου, Στυλιανόν τὸν μέγαν, Ἀγγέλων συνοδίτην, πιστῶς ἀνευφημήσωμεν.

Ἐχοῦ νῦν παρ' ἡμῶν, δεήσεις θεορ- ρῆμον, καὶ ταῦτας ἐν Κυρίῳ, προ-

σάγαγε προθύμως, καὶ σώσον τοὺς ὑ- μνουῦντάς σε.

Παῖδας τῶν ὑμνωθῶν, καὶ σὲ τιμών- των πόθῳ, διασώζε κινδύνων, φυ- λάκτων ἀσθενείας, Στυλιανὲ μακάριε.

Δόξα. Ἦχος πλ. Δ'.

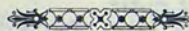
Ἦν μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγῆ- τὴν σε τιμῶμεν, Στυλιανὲ πατήρ ἡ- μῶν' διὰ γὰρ σοῦ τὴν τρίβον τὴν ὄντως εὐθείαν πορεύεσθαι ἐγνωμεν' μακάριος εἶ τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θραιμθεύσας τὴν δύναμιν. Ἀγγέλων συνόμιλε, ὅσιον συμμέτοχε καὶ δικαί- ῶν' μεθ' ὧν δὲ, καὶ τῶν παιδικῶν φύ-

λαξ σωτήριος. Ἱερέσθευε οὖν τῷ Κυ- ρίῳ ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεσαι. Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις. Εἰς τὴν Λειτουργίαν Ῥδὴ Γ'. καί ς'. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον. Ζήτει τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου. Κοινωνικόν. Εἰς μνημό- συνον.

Μεγαλονάριον.

Μέγιστος ὑπάρχεις ἡμῶν φρουρός, φύλαξ τε τῶν παιδῶν, ἀντιλήπτωρ καὶ προσεβευτής, ἐν κινδύνοις ῥύστης, λοιμοῦτε καθαιρέτης, Στυλιανὲ τρισμα- μάκαρ, διὸ τιμῶμέν σε.

ΜΗΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΣΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΧΙΟΥ

ΠΟΙΗΜΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΧΙΟΥ

Τῇ 26ῃ Νοεμβρίου εορτάζομεν τὴν μνήμην καὶ τὴν ἀθλῆσιν τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Γεωργίου, κατα- γομένου ἐκ τῆς νήσου Χίου καὶ ἀθλῆσαντος εἰς τὰς Κυθωνίας, ἐν ἔτει 1807 ἀπὸ Χριστοῦ.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ ψάλλομεν τὰ παρόντα πρόσθμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες ἡμᾶς.

Ἦ Χίος σὲ θλάστημα τερπνόν, Ἀθλη- τὰ ἐξήγαγε, Κυθωνίων δὲ ἡ πόλις σε, καλῶς ἐξέθρεψε, καὶ ὁ οὐρανὸς σε, μετὰ τέλος εἴληφε. Γεώργιε τρισμακάρο ἀθλῆσαντα, καὶ τὴν πανεύφημον, ἐκ- τρηθέντα ἕξειε κάραν σου ὡς ὠραῖον καρπὸν καὶ ἀκήρατον.

Γεώργιε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἐν ὠ- θαῖς τῶν ἄθλων σου, καὶ τῶν ἀγῶ- νων γεραιόμεν τὸ κλέος ἐνδοξε, οὗς ἀνδροφρόνως, καὶ γενναίως ἤνεγκας, ὡς πρέσβυν πρὸς Θεὸν κεκτημένοις, ὅν καθικέτευσ, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἦν ἐτήσιον μνήμην σήμερον, τοῦ Νεο- μάρτυρος Γεωργίου πνευματικοῦς

ἄσµασιν εὐφημήσωµεν πιστοί, γενναίως γὰρ ἀγωνισάµενοι, καὶ τὸν δρόµον τελέσας τοῦ Μαρτυρίου δι' αἵµατος, Χριστῷ προσήχθη ὡς ἱερόν ὀλοκάρπωµα, ᾧ καὶ νῦν ἐν δόξῃ μαρτυρικῆ παριστάµενοι, προσθεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡµῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ Βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν. Εἰσοδος, τὸ Φῶς Ἰαρόν, τὸ προκειµενον, καὶ τὰ Ἀναγνώµατα, ζήτη τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου.

Εἰς τὴν Λατίν. Ἦχος α'.

Κιθρύνεται λαμπρῶς, Χίος ἡ πατρίς σου καὶ κόμη ἡ τῶν Κιθωνίων, ἐπὶ τῇ σῇ μνήμῃ Νεομάρτυς Γεώργιε, τῆς µὲν γὰρ πολίτης ἐγένου, τῆς δὲ πολιοῦχος ἤδη κατέστης καὶ φρουρός· ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ τῶν πιστῶν Ἐκκλησία ἀγάλλεται, νέον σε πρέσβυν πρὸς Θεὸν κτησαμένη, ἣν ἐν εἰρήνῃ καὶ εὐσεβεῖα ταῖς πρὸς αὐτὸν εὐπροσδέκτοις ἰκεσίαις σου διαφύλαττε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Αὐτε φιλοθέων ὀμλήγεις, δεῦτε γηθοσύνας συνδράµωµεν, δεῦτε καὶ κοσμήσωµεν ἄσµασι τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ Γεωργίου τοῦ νεοφανοῦς Ἀθλητοῦ σήμερον γὰρ οὐρανῶν ἀνοιγόντων, εἰσέρχεται ἐν δόξῃ, καὶ μετὰ παρρησίας τῷ ποθουµένῳ Χριστῷ παρίσταται· καὶ ὁ ἐν γῆ νομίμως ἀθλήσας, καὶ στερρῶς ἀγωνισάµενος, ἀκηράτῳ στέφει ἐν οὐρανῷ, παρὰ τοῦ στεφοδότη καταστέφεται καὶ τῶν ἀγώνων αὐτοῦ θραβεῖα ἐπάξει, παρὰ τοῦ ἀγωνοθέτου κοµίζεσθαι. Πάντες οὖν δεόμενοι αὐτοῦ, μετ' εὐλαθείας βοήσωµεν· µὴ ἐπιλάβῃ Ἁγιε, τῶν πιστῶς ἐπιτελούντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν, Μακαριζοµέν σε. Εἰς τὸν Σάχ. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Νέε Ἀθλητὰ Γεώργιε σὺ ἀληθῶς, εὐγενές, ἀνεδείχθης γεώργιον, τοῦ Ἀ-

γίου Ἡνεύµατος, τοὺς αὐτοῦ γὰρ αἰδίµε, ἔφυσας ὄντως, καρποὺς τοῖς ἄθλοισ σου, καὶ καταρθεύσας ρεῖθροισ αἱμάτων σου, θεῖως διεθροψας, καὶ ἀφάρτοις ἐθηκας ἐν οὐρανῷ θήκαις καὶ συνέκλεισας, δι' ὃ ἡµνοῦµέν σε.

Θαυµαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Γόνος τῆς Χίου καὶ θλάστηµα, ὑπάρχων µάρτυς Χριστοῦ, κατὰ σάρκα Γεώργιε, νῦν Γίος γεγέννησαι, κατὰ χάριν αἰδίµε, τοῦ προκνήρχου Πατρὸς καὶ σύγκληρος, τοῦ συνάρχου Γίου ὡς μέτοχος, καὶ κοινωνὸς αὐτοῦ, τῶν παθῶν καὶ σύµμορφος ὄνπερ ἡµέν, σὺν Πατρὶ καὶ Ἡνεύµατι, ἕλωιν ἔργασαι.

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάτωσαν

Χριστῷ συνὼν καὶ συζῶν αἰεὶ, καὶ σὺν αὐτῷ ὑπὲρ νοῦν, ἐν μεθέξει θεοῦµενος καὶ συνδοξαζόμενος, τῶν τριῶντων σε μέμνησο, καὶ ἐκτελούντων πόθῳ τὴν μνήμην σου, καὶ εὐφηµούντων, τοὺς θεῖους ἄθλους σου, καὶ προσκυνούντων σου, πίστει τὸ ἐκτύπωµα τὸ τῆς μορφῆς, καὶ τὰ θεῖα λείψανα µάρτυς Γεώργιε.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Ἐδοξας ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων θεοῦ· ναὶ Γεώργιε, καὶ ἐξουδῶς σου ἐκ τῆς προσκαίρου ζωῆς, κίκωσις αὐτοῖς ἐλογίσθη. Ἀλλὰ ζῆς ἐν Χριστῷ τὴν μακαρίαν καὶ εἰρηναίαν ζωὴν, σὺν τοῖς Ἁγγέλοις καὶ τοῖς ἀπ' αἰῶνος Ἁγίοις εὐφρανόμενος· µεθ' ὧν µὴ παύση πρεσβεύων, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡµῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ἀπολυτικόν. Ἦχος δ'.

Μάρτυς Γεώργιος ξίφει τὴν κάρην τμηθεὶς, θεοθεν δεδόξασται, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν γῇ, τῆς Χίου τὸ σέµνωµα, ἄνω γὰρ ἀφθαρσίας στέφει θεῖω ἐστέφθη, κάτω δὲ θεοῖς ἡµνοῖς, παρ' ἀνθρώπων ἡµνεῖται, αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις

Χριστὸ ὁ Θεός, σώσον τὰς ψυχὰς ἡµῶν. Τὰ συνήθη καὶ Ἀπολύσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Σιχολογ. Κάθισµα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πὸν νέον ἀθλητὴν, καὶ λαμπρὸν ἀριστέα, ἡµνήσωµεν πιστοί, ἐν ὧδαῖς ἐτησίαις. Γεώργιον τὸν ἐνδοξον, τὸ τῆς Χίου καλλώπισµα, ὡς ἀθλήσαντα, καὶ τῶν διακόνων τὰ στίφη, ἐκνικήσαντα, τῇ τοῦ Σταυροῦ πανοπλίᾳ, καὶ ρώµῃ καὶ χάριτι.

Δόξα, Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, Μαρία το σептόν.

Μετὰ τὴν β'. Σιχολογ. Κάθισµα,

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον

Λαμπρόνθη ἄθλοισ σου καὶ ἡγιασθη, τῇ ἐκχύσει Ἁγιε, αἱμάτων σου τῶν ἱερῶν, Κιθωνιέων ὁ σύλλογος, καὶ τὴν σὴν κόνην, κατέχων δοξάζει σε.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον

Πληγῶθην πάθεισιν, ἰάτρευσόν µε, ἐν κακότη ἀπόλλυµαι, σώσον µε Δέσποινα ἀγνή, ἡ τὸν Σωτήρα κησασα, καὶ ἱατήρα, τοῦ κόσμου Θεοῦµεφε.

Μετὰ τὸν Ἡολυέλεον, Ἦχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα

Λαμπρῶς τὸ πνεῦµά σου, Χριστὸς ἐδέξατο, Μάρτυς Γεώργιε, ὄνπερ τοῖς ἄθλοισ σου, ἐδόξασας ἐπὶ τῆς γῆς, κηρύξας Θεὸν τῶν ὅλων, δυσσεβῶν ἐνόπιον, παρκωθέντα βουλήµατι, καὶ λαμπρῶς ἐδόξασαν, ἐν τοῖς θεῖοις σκηνώµασι, ἐν δόξῃ ἀφράστῳ καὶ ἀλήκτῳ, συντάξας µαρτύρων τῇ χροεῖα.

Καὶ νῦν, Τὴν ὠραιότητα. Καὶ μετὰ τὰ συνήθη, ὁ Κανὼν φθὴ α'.

Ἦχος α'. Ἐβὴν ἐπινίκιον.

Ὡτὶ παριστάµενοι τῷ ἀνεσπέρῳ, τὸ σκότος ἀπέλασον, τὸ τῆς δικαιοῖας

μου, λαμπρότατε ἀθλητὰ, τοῦ ἀνυµνησαι, ἐν ὧδαῖς τὴν θεῖαν μνήμην σου.

Χίος σε θλάστηµα καὶ θεῖον ἄνθος, τερπνόν καὶ πανεύοισµον, ἀθλητὰ Γεώργιε, ἐξήνεγκαν εὐκλεῶς, ἀλλ' ἐναθλήσαντα ἐκ τῆς γῆς, Χριστὸς ἐδρέψατο.

Χθρὸς ὁ ἀρχέκακος ὑποσκελίσας, εἰς θόβρον κατέρραξεν, ὄντανηπιόφρονα, ἀλλ' ἀνθρωθεῖς ταῖς φρεσὶν εἰς ὕψος ἤροθης, ἀθλητὰ, θεῖας ἀθλήσεως.

Θεοτοκίον.

Ἄκτις Θεοῦµε τῶν πρεσβειῶν σου, ἀλλὴν δικασέδασιν τοῦ νοῦς μου ἀχραντε, τοῦ ἄσµασιν ἱεροῖς, ἀνευφηµεῖν διηνεκῶς, τὰ μεγαλεῖά σου.

Ἐβὴ γ'. Στερωθήτω ἡ καρδία μου.

Πὴν τῶν ἡθῶν σου σεµνοπρέπειαν, λόγου τε καὶ ἔργου παντός ἀθλητὰ, Κιθωνιέων ὁ λαός, εὐφηµεῖ ὁ χριστῶνυµος καὶ ψυχῆς τὴν γενναϊότητα, ἡµνεῖ καὶ δοξάζει σου.

Νομίμως ἤθλησας Γεώργιε καὶ στεφανῷ δόξης ἐστέφθης λαμπρῶς, ἀκούσας γὰρ τὴν κατὰ σοῦ, γενοµένην μακάριε, προδοσίαν τὴν πρὸς θάνατον, οὐδόλως ἐμάκρυνας.

Θελοσυῖως δὲ στερωφύχε, φέρον τοῖς ζητοῦσι παρῆσχος σαυτόν, καὶ ἀπαχθεῖς τῷ δικαστῇ, θαρσαλέως ἐκήρυξας, τὴν πίστιν τὴν ἐνθεον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡµῶν.

Θεοτοκίον.

Ἦνα θεώση τὸ ἀνθρώπινον, ἀνθρωπος ἔκ σου τῆς ἀγνῆς ὁ Θεός, γέγονεν, ὃν εὐκλεῆς ἀθλοφόρος ἐδόξασας, καὶ σὲ πᾶσιν ἀνεκέρουξες Μητέρα ἀπειρανθρον.

Κάθισµα, Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Εὐσηµος μνήμην σου Μάρτυς Χοιτοῦ τοῦ Θεοῦ, Γεώργιε ἐνδοξε, εἰς

εύφημίαν τῶν σῶν, ἀγῶνων συνήγαγεν, ἅπαν πιστῶν τὸ πλήθος, οὐς φρουρῶν μὴ ἐλλείπειης, οὐδὸν παντὸς κινδύνου, καὶ παντοίας ἀνάγκης, ταῖς σάξις πρὸς τὸν Θεόν ἱερῶς παροικήσεσιν.

Δύξαι καὶ νῦν, Θεοτοκίον. **Ταχὸ** προκτάλαβα. Ἑξὸ δ' ὁ. Ἐν πνεύματι προδιδέπων.

Ἄπτόητος παρέστης ἀνόμιφ δικαστῆ, καὶ τὴν σὴν ἐκρούεξας εὐσεβεῖαν τράνωδες, καὶ μὴ θωπεισίας, ὑπεῖξεας ταῖς παρ' ἐκείνου, εἰροκτῆ παρμάκαρο, ἐμβληθήναι κατεκρούθης, ἐν ᾗ τὸν Θεὸν ἐμεγαλυνες.

Ἡμέραις ἐπὶ πλείστασις ἐμμένων τῇ εἰροκτῇ, τὸν Θεὸν ἐδόξεξας ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς, καὶ τῆς καρδιάς τρισμάκαρο καὶ διακονίας, καὶ μετὰ πάθου ἀσιγήτως ἀνεθῆξας, οὐδέξαι τῇ δυνάμει σου ἰκῶριε.

Σατὰν τοὺς ψυχροθύρους, θεύφρον, λογιζομῶς, μακρὰν ἀπεσὸβησεν ἡ θεία ἀπό σου, εὐχρηστία, Γεώργιε, τὸν πανσέπτων, καὶ οὐρακίων μυστηρίων τοῦ Σωτῆρος, τούτων εὐλαδῶς μετασχόντος σου.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σε Παρθένε Θεοδύμψε ἀγνή, ὡς θεογεννήτριαν καὶ τείχος τῶν πιστῶν, σὺ γὰρ τὴν φύσιν ἀνέστησας τὴν πεσοῦσαν, καὶ τὴν εἰκόνα ἀνενώσασας τεκούσα, μόνη τὸν προύνα Θεὸν τοῦ Ἄδαμα.

Ἑξὸ δ' ὁ. Τὴν σὴν εἰρήνην βὸς ἡμῶν.

Ἰσχυὸν ἐξ ὕψους κατέβησεν πιστῶν ὁ λόγος, ἦται καθ' ἐκάστην εὐχάς καὶ θεήσεναι, τῇ σὴ καρδίᾳ παναοιδίμει, ἦν καὶ λαθῶν θεόθεν, ἐνήθλησας γενναίως.

Ἰσχυὸν σε Μάρτυς ἠνωθεν Χριστός ὁ Θεός, κραταίαν ἀθλοῦντα ἀξίως ἐνέδυσσεν, ὁ τῆς σαρκὸς εἰδῶς τὸ ἅπτονον, ὅθεν ἐναθλήσας ἤρας τρύπαια νίκης.

Ἦτὴν σὴν ἀνδρείαν ἔνδοξε Ἄγγελων πλῆθος, ἠνωθεν ὁρώσα ἐτέρπετο ἅ-

πασα, καὶ δῆμος κάτω ὁ χριστόνυμος, τῶν ἰκῶνισέων ἐκρούται σοὶ τὰς χεῖρας.

Θεοτοκίον.

Σὲ μόνην καταφύγιον πλουτοῦμεν ἀγνή, πάντες οἱ Θεὸν κακῶς παροργίσαντες, καὶ ἀμαρτίας θραυνόμενοι, ὅπως ταῖς σάξις προσθείσεις αὐτῷ ἱλεωθῶμεν.

Ἑξὸ δ' ὁ. Τὸν προφῆτην Ἰωνᾶν.

Ἦτὴ μακρίαν ἐν χαρᾷ, ἀθλητὰ πνευματικῇ, τὴν τιμᾶν κεφαλῆν, καὶ ἀχένα τὸν σεπτῶν, ὑπέκλινας, ἀποτηθεῖς δὲ Χριστῷ προσήγεξαι.

Ὅσπερ ἤμιμος ἀγνός, ὡσπερ ὄυμα λογικόν, ἱεροῦν ὡς τερπνόν, προσήνεχθῆς τῇ Χριστοῦ, Γεώργιε, ἐπυρρανίφ τραπέζῃ ἐνδοξε.

Ἄγγεθῶς τὰς φρικτὰς ὑπομείνας ἀνδρικός, τοῦ θεμιτοῦ ἀπῆως τέμνοντῆς σου, ἀθλητὰ, τὸν πανσέπτων, ἀχένα ὄυμα Θεῷ προσήγεξαι.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τόκον σε Ἀγνή, ὡς πρὸ τόκου Μαριάμ, τῇ δυνάμει τοῦ ἐκ σου, σαρκωθέντος Ἰησοῦ, Γεώργιε, ὁ Νεομάρτυς τρανώς ἐκήρυξε.

Κοντάκιον, ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ὡς φίλον σε Χριστοῦ, καὶ Μάρτυρα δοξάζομεν, αἰτούμενοι θεομιῶς τὴν θείαν σου ἀντίληψιν, ἀθλητὰ Γεώργιε, ἦν παράσχους ἡμῶν τοὺς οἰκέτας σου, καταφεύγοισαι πρὸς σέ, βούμενης δεινῶν, τῶν συνεχόντων ἡμᾶς.

Ὁ Οἶκος.

Ἄεὶτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίφ ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον τοῦ νεομάρτυρος καὶ γενναίφρονος Γεωργίου τοῦ Χιοπολίτου, καὶ τῷ νικοιούφ Χριστῷ ἔμνον ἐπινίκιον ἄσομεν, τῷ ἐνισχύσαντι αὐτὸν ἀθλῆσαι, καὶ νικητῆν τὸν θάνατον καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν ἀναδειξάντι καὶ ὡς φίλον αὐτοῦ καὶ μάρτυρα δοξάσαντι καὶ τῇ αὐτοῦ μαρτυρικῇ μεσιτείᾳ ρομῆφ δεινῶν τῶν συνεχόντων ἡμᾶς.

**ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΧΙΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΝ ΠΑΡΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΧΙΟΥ (1)**

Ὁτός ὁ νέος ἀθλητῆς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν τῆς νήσου Χίου ὁ πατὴρ του κατήγετο ἀπὸ ἐν χωρίον τῆς αὐτῆς νήσου, Πιτύς καλούμενον, ὀνομάζετο δὲ οὗτος Παρσάκειος, ἡ δὲ μήτηρ του Ἄγγελος, ἡ ὁποία ἀποθανοῦσα, ἀφῆκε τὸν Γεώργιον νήπιον, ἕως ἐνέμα μηνῶν μετὰ παρέλευσιν δὲ ἄλλων ἐνέμα μηνῶν ὑπανδρεύθη τὸ δεύτερον ὁ πατὴρ του καὶ ἐδόθη τὸ παιδίον εἰς τὴν ἐπίσκοπον καὶ ἀνατροφὴν τῆς μητροῦς, ὧν τότε μὲν δεκαοκτὼ καὶ οὐτως ἀνεράφη γνώρισας ὡς μητέρα τὴν μητροῦν. Ὅταν ἐφθασε πλεον εἰς ἱκανὴν ἡλικίαν, τὸ ἔδωκεν εἰς ἕνα τέχνητην, Βισσετζῆ τὸ ὄνομα, τὴν τέχνην ταλλισσοῦρον, διὰ τὰ μάθη τέχνης. Κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἐκεῖσθαι καὶ ὁ ναῦς τοῦ Ἁγίου Νικολάου εἰς τὴν νῆσον Παρά καὶ προσεκέθη ὁ Βισσετζῆς αὐτὸς τὰ τεχνουργίῃ τὰ τέμπελα τῆς Ἐκκλησίας, ἀπελθὼν δὲ εἰς Παρά ἔπηρε καὶ τὸ παιδίον καὶ ἐδοῦλεον ἐκεί μετ' αὐτοῦ. Ἐκεῖ δὲ διατερίθων ἐγνωρίσθη καὶ ἐξεκλεισθη μετ' ἄλλου; καὶ ἀναχωρήσας χωρὶς τὴν γνώμην καὶ εἰδῆσιν τοῦ μαστορός του ἐκαίκευσε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Καβαλλαν. Πλήν, καθὼς ἡ φύγῃ του ἀπὸ τὰ Παρά ἐγινε μετ' αὐτοῦ ἀφροσύνην καὶ ἀγνώσιαν, οὕτω καὶ εἰς τὴν Καβαλλαν ἀγνοῦσα καὶ ἀνόπητα ὡς παιδίον ἐπέρισε, διότι μίαν ἡμέραν παρκατηθείς μετ' ἄλλου παιδία ἐπῆγαν εἰς ἕνα κῆπον καὶ ἔκλεψαν καρποῦσια, ὅπότε ἔλθων ὁ κηπουρὸς ἐπρόφθησε καὶ ἐπίσσε μόνον τὸν Γεώργιον καὶ δὲν ἤξεύσα πῶς διὰ τὸσον μικρὸν ζῆμῶν τὸν παρόδωκεν εἰς τὴν κρίσιν. Ἐκεῖ φοβηθείς ὡς παιδίον μικρὸν οὖο ἦτο ἐξέμωσε φεῦ! καὶ ἠενήθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐδέχθη τὴν κρατοῦσαν ἀντίχριστον πλάνην καὶ μετὰ ταῦτα παρέλαβεν αὐτὸν εἰς ἀπὸ τοῦς ἐνοπίσιος Ἀγαρηνοῦ καὶ τὸν εἶχε μετ' αὐτοῦ κηρικὸν καιρὸν, καὶ αὐτὸς πάλιν τὸν ἔδωκεν ὑστερον εἰς ἄλλων.

Αὐτὰ δὲν ἐπαθεν ὁ Γεώργιος, οἱ δὲ γονεῖς καὶ συγγενεῖς του δὲν εἶχον καμμίαν εἰδησιν, μήτε ποῦ εὑρίσκετο, μήτε τί ἐπαθεν ἄλλ' ἐν μίᾳ τῶν ἡμερῶν ἔρχεται εἰς τὸν λιμένα τῆς Χίου ἐν πλοίφρον φορτωμένον καρποῦσια, καὶ μετ' ὀλίγον ἐξέρχεται ἀπ' αὐτοῦ ὁ Γεώργιος; τυχὸν δὲ ἐκεῖ εἰς συγγενεῖς του, τὸν εἶδε, τὸν χαίρειτ μετ' αὐτοῦ προσχάρσαν, ἕπειτα ἀκούει τὰ τὸν λόγους οἱ ἄλλοι Ἄχ μέτην. Ἐξέστη ὁ ἄνθρωπος ἀκούων τοῦτο, ἠλλοιώθη ἡ φύς του καὶ εἰς εἶναι αὐτὸ ὅπου ἀκούσα, τοῦ λέγει; αὐτὸς ὁμοῦ ἀπόκρισιν δὲν τοῦ ἔδωκεν, ἀλλὰ τότε μὲν ὑπέστρεψε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ κῆρα, ἄλλην δὲ φράσιν εὐρὸν εἴ-

καρίαν, ἦλθε μόνος εἰς τὴν πατρικὴν του οἰκίαν, ἀλλὰ κατῆ τύχῃ, δὲν εὑρίκε τὸν πατέρα του, ἕπειδὴ ἔλειπεν εἰς ταφεῖδιον ὕθεν ἐγγύσιος πάλιν εἰς τὸ κῆρα, χωρὶς τὰ λάβη καμμίαν διόρθωσιν, καθὼς ἦλεις, καὶ μετ' τὸ ἴδιον κατὰ ὅπου ἦλθεν, ἀνεχώρησε πάλιν. Ἀλλὰ δὲν ἐπέρισε πολλὸς καιρὸς καὶ πάλιν ἦλθεν εἰς τὴν Χίον μετ' ἄλλο κατὰ καὶ μετ' ἀποστασιακὰ φερόμενα, καὶ ἐπήγε τότε καὶ συνήγαγε τὸν πατέρα του ἔκλειε, λέγουσιν, ὁ πατὴρ του, ὅταν τὸν εἶδε, καὶ «καλλίτερα εἶχον τὸν θάνατόν του, εἴλεγε, παρὰ τὰ τὸν ἴδιον τὸ ἰουαῖνον ἀθλιότητα» καὶ ἄλλα παρόμοια. Λοιπὸν τὶ τὰ μετὰ ταῦτα; Τὸν εἶχε μερικῶς ἡμέρας, ἕως οἦοὺ τὰ ἴδιον πῶς τὰ τὸν οἰκονομίη. Ἐν τούτοίφ γνωρίζων πῶς δὲν ἦτο δυνατόν τὰ ζῆσθαι πλεόν τὸ παιδίον μετὰ εἰς τὴν Χίον, μετὰ βουλής καὶ γνώμης τοῦ πνευματικοῦ του πατρός, τὸ ἐβαλε μέσα εἰς τὸ κῆρα του, (ὅτι ἡ ναυτικὴ ἦτον ἡ τέχνη του) καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τόπον ἀγνωρίστον καὶ ἀκίνονον, τὸ ἔφερε, λέγοι, εἰς τὰς Κυθωνίας, καὶ ἐκεῖ τὸν παρέδωκεν εἰς ἕνα κελὸν Χριστιανόν, ὅστις μαθὼν τὸ συμβῆν εἰς τὸ παιδίον τὸ ἐσταλε καὶ εὑρίσκετο ἔσω εἰς ἕνα ὑποστατικὸν του διὰ τὸ ἀκίνονον ἦτο δὲ τότε τὸ παιδίον δεκά χρονῶν ἡλικίας. Ταῦτα ἐρηνύφησεν ἀκριβῶς ἀπὸ τοῦς συγγενεῖς καὶ γείτονας τοῦ Γεωργίου καὶ τὸν σεβασιμωτάτων ἱερομόνον καὶ πνευματικὸν καὶ ἐρημίον τῆς ἐνορίας του (εἶναι δὲ ἡ ἐνορία του ἡ Παναγία ἡ ἐπιλεγμένη Ὁδηγητρία) ταῦτα, λέγοι, ἐρευνήσαντες ἐμάθομεν καὶ γαρῖμορον περὶ τῆς γεννήσεως; καὶ τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς ἐξομώσεως τοῦ Γεωργίου. Τὰ δὲ ἔξεις, πῶς δηλαδή ἐπέρισε εἰς τὰς Κυθωνίας, καὶ πῶς ἐπολιτεύθη, καὶ πῶς τελευταίον ἔλαβε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, θέλομεν τὰ ἱστορήσθαι, καθὼς μετ' ἀ ἐγραψεν ἐκεῖθεν ἀπὸ τὰς Κυθωνίας εἰς γνωστὸς ἡμῶν ἕλλοτιμος καὶ φιλομάρτυ, καὶ καθὼς ἄλλοι τινὲς ἐκεῖ τυχόντες ἔδειγῆσαντο. Εὔρισκετο, ὡς εἴρηται, εἰς τὸ ὑποστατικὸν τοῦ κηλοῦ ἐκείνου χριστιανοῦ, μετ' αὐτοῦ τὴν εὐγνωμοσύνην εἰς αὐτόν, καὶ πολλὰ πιστὸς καὶ φρόνιμος ἦτον εἰς τὴν δουλεύσιν του, καὶ πολλὰ σεμνὸς καὶ εὐτακτος ἐφαίνετο καὶ ἦτον εἰς ὅλα του τὰ κινήματα καὶ ἔργα καὶ λόγια. Ἐπέρισε λοιπὸν οὕτω καλῶς καὶ χριστιανικῶς πολιτεύομενος, δουλεύων τὸν χριστιανὸν ἐκείνον χρόνους πολλούς; φθίας δὲ εἰς τὸν εἰκοστὸν χρόνον τῆς ἡλικίας του, ἐξεδόρησε πλεόν καὶ ἦλθε μέσα εἰς τὴν πόλιν τῶν Κυθωνιῶν καὶ εἰς τὸ ἔξεις; ἔμενεν ἐκεῖ ἀφορὰ καὶ ἐγνωρίσθη σχεδὸν μετ' αὐτοῦ τοῦς ἐνοπίσιος καὶ ἐφιλιώθη μετ' αὐτοῦ. Ἐπειτα ἔφρα-

(1) Διωρθώθη εἰς τὶνα σημεία τὸ λεκτικόν πρὸς καλλίτεραν κατανόησιν. Κ. Π.

αδιακόπως τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησον με τὸν ἁμαρτωλὸν», ἕως ἵτου ἐφθάσεν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης.

Ἐκεῖ, εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἦλθε καὶ ὁ κριτῆς με τινος ἄλλου, καὶ ὅλοι αὐτοὶ παρεστάθησαν ἔμπροσθε εἰς τὸν Μάρτυρα, τάχα διὰ τὸν τριμῆρον, ἀλλ' αὐτὸς νομίζων αὐτοὺς ὡς ἀν ψωραλέους κύνας, παντελῶς δὲν ἐφοβήθη. Λοιπὸν προσέταξε με θυμὸν τὸν Μάρτυρα τὸ κριτῆς νὰ γονατίσῃ εἰς τὴν γῆν, καὶ παρευθὺς ἐγονάτισεν. Ἐρχεται ὁ ἐξελέτης, στέκει ἔμπροσθε του, καὶ διὰ τὸ φωνῆ φοβερός, κρατεῖ εἰς τοὺς ὀδόντας του μίαν μεγάλην μάχαιραν, καὶ μετὰ τὰς χεῖρας του ἐν τουρφεῖ σηκωμένον καὶ ἐτοιμὸν καὶ ὅλοι οἱ περιστάτες Ἀγαθηνοὶ ἔλεγον εἰς τὸν Μάρτυρα νὰ μετανοήσῃ, νὰ μὴν εἰς τὴν πίστιν των, ἀλλ' ὁ Μάρτυς μεγαλοφώνως ἔλεγεν, ἐξῆ, ὅχι, Χριστιανὸς θέλω νὰ ἀποθάνω καὶ ταῦτα εἰπόντος τοῦ Μάρτυρος τοῦ ἐξήρπεν ὁ ἐξελέτης τὸ τουρφεὶ εἰς τὴν πλάνην, καὶ εὐθὺς ἤρπεν τὸ φρέμα του εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅπου ἐκτύπησε, καὶ τὸ αἷμα ἐπῆλα ἔξω ἀπὸ τὴν πλῆγην, ὡς ἀπὸ σωλῆνα, καὶ αὐτὸς ἔμνε γονατιστὸς, ἀκίνητος, ὡς ἀν νὰ μὴν ἔπαθε τίποτε. Τοῦτο βλέπων ὁ ἀπάνθρωπος ἐκεῖνος ἐξελέτης, τοῦ ἐφώναξε με ἀρρωστατῆτη φωνῆν, «κίψε κάτω τὴν κεφαλὴν», καὶ ἱκανὴν ὥραν οὕτω κυκτὸς ἐπρόσμενε τὸ κτύπημα τῆς μαχαίρας· ὁ δὲ τῷρινος ἀφῆκε τὸ τουρφεὶ ἔλαβεν εἰς χεῖρας του τὴν μάχαιραν, καὶ ἔπειτα δὲν ἤξερθε ἢ ἀπὸ ἀνεπιτηδειότητος, ἢ ἀπὸ σκληρότητος διὰ τὸν βασανιστῆ, ἐκτύπησεν εἰς τὸ κόκκαλον τοῦ λαμποῦ, ὅπου εἶναι κοντὰ εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸσον ἐμπέτηθη ἡ μάχαιρα μέσα εἰς τὸ κόκκαλον, ὅπου με ὄλην του τὴν δύναμιν σῶσον τὴν ἐβγαλεν· ἀλλ' ὁ Μάρτυς πάλιν δὲν ἔπεσεν, ἀλλ' ἔστεικον ὡς καὶ

πρότερον γονατιστὸς, ἀλλὰ καὶ δεύτερον ἐμπηξε τὴν ἴδιαν μάχαιραν ὀλίγον παρακίτω, καὶ πάλιν με βίαν καὶ δύναμιν ἔσυρε καὶ τὴν ἐβγαλεν· ὁ δὲ Μάρτυς ἔμνευεν εἰς τὰ γόνατα πάλιν, καὶ δύναμιν ἔλεγε ἀκομῆ, καὶ ἔλεγε τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ». Μετὰ ταῦτα σπογγίσας ὁ ἀλιτήριος τὴν μάχαιραν, τὴν ἀψυρε παρῆμαρα, ἔπειτα κτυπήσας μετὰ τὸ πόδιόν του εἰς τὰ δισσθεν τοῦ Μάρτυρος, τὸν ἐξήρπεν προύμητα· ἔπειτα γονατίσας ἔπαυον εἰς τοὺς ὄμους του καὶ πιάσας αὐτὸν ὡς ἀρνίον ἀπὸ τὴν σιαγόνα, τοῦ ἐξήρπεν τὸν λαμπον ἐπὶ ὥραν ἱκανὴν με ἐν παραμύθειον με ἀνήκουστον σκληρότητα καὶ ἀσπλαγχνίαν καὶ ἔβλεπες νὰ πίπτουν εἰς τὴν γῆν τὰ κρέατα ἀπὸ τὸν λαμπον τοῦ Μάρτυρος, ὡς ἀν νὰ πίπτουν πριονίσματα ἀπὸ πριονιζόμενον γλωφὸν ξύλον καὶ οὕτω μετὰ ὥραν πολλὴν με μεγάλην βίασαν τὸν ἀπεκεφάλισε. Καὶ ἦτο, κατὰ ἀλήθειαν παράδοξον, ὅτι ἕως τὴν ἐσχάτην του ἀναπνοὴν ἔλεγε ὁ Μάρτυς εἰς τὸ στόμα τὸ σωτήριον ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας αὐτοῦ Μητρός. Ἐτελείωσε δὲ τὸν καλὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου ὁ καλλινίκος οὗτος ἀθλητῆς εἰς τοὺς χιλίους ὀκτακοσίους ἐπτὰ χρόνους ἀπὸ Χριστοῦ, Νοεμβρίου 26, ἕως 22 χρόνων ἡλικίας· τὸ δὲ ἄγιον αὐτοῦ λείψανον προσέταξεν ὁ κριτῆς νὰ τὸ ρίψουν εἰς ἐν νησιῶν, καθὼς μὰς ἔγραψαν ἐν ἀρχῆ. Ὑστερον ἐμάθομεν, ὅτι τὸ ἔχουν ἐνταφιασμένον μέσα εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, εἰς τὰ δεξιὰ τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς, ὡς ἀν ὅπου ἐγίνε καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν λοιπῶν μαρτύρων βάσις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἐὐαγγελίου τελειώσις, κατὰ τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο ἄσμα, τὸ λέγον «Μαρτύρων θεῖος χορὸς, τῆς Ἐκκλησίας ἢ βάσις, τοῦ Ἐὐαγγελίου ἡ τελειώσις» ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὃ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἐδὲ ζ'. Ἦ ἡ κίμωνος Σωτήρ.

τεσε ρυθθῆναι, ἀπὸ παντοίων δεινῶν.

τὸν μαρτυρίου δρόμον διήνυσας, γενναίως ἀθλοφῆρες Γεώργιε, ἀποτιμηθεῖς ἐν χαρῇ, τὴν ἱερὰν ἀν κεφαλῆν.

Ἐδὲ η'. Ὁν φρέττουσαν οἱ Ἄγγελοι

τὸν ἄλκιστορα, δυνάμει τοῦ Χριστοῦ, νικήσας Γεώργιε, καὶ τρώπικα λαμπρὰ, κατ' αὐτοῦ ἐγείρας, ὡς λαμπρὸς ἀριστέως, θεόθεν ἐκομίσω, διδάχημα τοῦ κάλλους.

Προφύρου ἐξ οὐρανοῦ ἐγενέθη, αἰμάτων Νεομάρτυς Γεώργιε, μεθ' ἧς παρῆστος, ἐν οὐρανῷ τῷ Χριστῷ.

τῆς Χίου τὸν ὄρητρα, τὸ πλάτος οὐρανοῦ, καὶ γῆ τῶν πρασῶν, νῦν ἐδέξατο λαμπρῶς, καὶ ἡ θεῖα δρόσος, εὐθαλῆ συντηρεῖ, τὸν ἐν ἀθλοφῆροις, Γεώργιον τὸν Νεον.

Μαρτύρων ἡ χορεία ἐδέξατο, προσοθήνην σε λαμπρὰν ζήτάχαστε, μεθ' ἧς Χριστῷ μελωθεῖς, εὐλογητὸς ὁ Θεός.

Θεοτοκίον.

Προφῆς ὁ χειμάρρους σε, ὡς δένδρον οὐρανοῦ, παμμάκρο Γεώργιε, ποτίζει νοητῶς, καὶ οἱ ἐν τῷ κόσμῳ, τῶν

Ἐλπίς Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, τοὺς ὡς Θεοῦ Μητρός τιμωρότας σε, ἰκέ-

χαρίτων τῶν σῶν, τῆς ὁσμῆς πληροῦνται, τελούντες σου τὴν μνήμη.

μος, Κυθωνίων κραυγάζει σοι, σύ μου φρουρός τε καὶ φύλαξ, καὶ πρὸς Θεὸν πρέσβυς θεός.

Θεοτοκίον.

Θεοτοκίον.

τὸ μέγα μυστήριον τοῦ τόκου σου Ἀγγή, ὁ Χίος Γεώργιος ἐκήρυξε τρανῶς καὶ τῆς ἀληθείας τῶν αἰμάτων αὐτοῦ, τῷ βαφῇ εὐθίκτως ὑπέγραψε τὸ κύριος.

Προφήτη προσκήρυξαν, Ἀπόστολοι ἐδίδασξαν, καὶ Μάρτυρες θεοφρόνως, τὸν σὸν Υἱὸν Θεοτόκος, τρανῶς καθωμολόγησαν, Θεὸν τὸν ὅλων Πάναγκε, μεθ' ὧν καὶ ὁ ἡμέτερος, Γεώργιος ὁ γενναίος, ἐδύξασεν ἐναθλήσας.

Ἐδὲ θ'. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Κυθωνιῶν ἠπόλις, θεοσπεφῆ ἀριστέα, ἰδοῦσα ὄμμακον αὐτῆς, σὲ Γεώργιε μάκρο, ἀγωνισάμενον στερότως, καὶ νίκη ἀράμενον ἠγάσασιν, καὶ τελεῖ ἐξ ἐκεῖνου τὴν σὴν μνήμη, ἐτησίως ἐν φῶδαίς.

Τωννομήσας τῷ πάλαι Μεγαλομάρτυρι, Γεώργιε τρισμάκρο, Ἀθλητὰ γενναῖοφρον, ἐνήθησας νομίμως ὑπὲρ Χριστοῦ, ἐκ ψυχῆς γενναῖότητι, ἀποσκοπῶν τῶν δικαίων τὰς ἀμοιβὰς, καὶ τὰ γέρα τῆς ἀθλήσεως. (Ὅσι).

Μετὰ τῶν ἄνω ταγμαίων, Μάρτυς Γεώργιε θεε, μετὰ Μαρτύρων ἱερῶν, Προφητῶν, Ἀποστόλων, Ὁσίων καὶ Ἱεροσολῶν, Θεῷ παριστάμενος ἰκέτευε, ἐκ παντοίων κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς τιμωρότας σε πιστῶς.

ἦες ἀρχιφώτου Τριῦδος νῦν ἐλλαμπόμενος, ταῖς νοητικῆς ἀκτίσι, Νεομάρτυς Κυρίου, Γεώργιε δυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελούντων σου, τὴν ἀεισέβαστον μνήμη, καὶ ἐν φῶδαίς, εὐφημοῦντων τοὺς ἀγῶνας σου.

Ἐν φῶδαίς ἐφυνμίεις, κατακοσμησάγι πόθῳ, τὴν μνήμη σου τὴν ἱερὰν, καὶ φαυθῶν Ἀθλοφῆρες, ὅλος χαριεῖς καὶ φαυθῶς προστάτης πράσθηθι Γεώργιε, ἐν καιρῷ τῆς ἐξῆθου καὶ τῆς δίκης, τῆς ἐσχάτης καὶ φρικτῆς.

Ἦν τῆς ἀθλήσεως ἠρόμον, καλῶς διήνυσας, ἀποτιμηθεῖς τὴν κόραν, Ἀθλοφῆρες Κυρίου, λοιπὸν ἀπέκταται σοι ἐν οὐρανῷ ὁ ἀκηρατος στέφανος, ὃν σοι παρεξεῖ Γεώργιε ὁ Χριστὸς, ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἐτάσεως.

Θεοτοκίον.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Σὺν τῇ ἀρχάντῳ Παρθένῳ, τῇ φωτοφῶρῳ νεφέλῃ, αἰγλή φωτός τοῦ νοητοῦ, τὰς ψυχὰς ἐλλαμφοθῆναι, τῶν ἀνυμνούντων σου πιστῶς, τοὺς ἄθλους καὶ χύσειν τῶν αἰμάτων σου, Ἀθλοφῆρες Γεώργιε δυσώπει, τὸν τῶν ὅλων ποιητήν.

Ἐν τοῖς ἐπουρανοῖς σκηνώμασι, Χριστοπλίτῃ Γεώργιε, σὺν ταῖς τῶν Ἀγίων χορείαις, τὸ πνευμά σου αἰώνως ἀγάλλεσται, λαμπρῶς δὲ καὶ τὰ πνεύρα σου ἀεψάνα, ἐν τῷ Κυθωνίων πόλει διατηρούμενα τιμᾶται, καὶ πανταχοῦ τὸ σεπτὸν σου ὄνομα ὑμνεῖται καὶ δοξάζεται Χριστὸς ὁ δοξάζων τοὺς αὐτὸν ἀντεδοξάζοντας.

Ἐξαποσταλάριον. Γυναῖκες ἀκουσθήτε.

Καὶ νῦν. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Ἦ Χίος ἡ φιλόχριστος, τὰ σπάραντα κατέχουσα, τὰ σὰ Γεώργιε χεῖρε, καὶ ἐκτελεῖ σου τὴν μνήμη, τὰ δὲ σεπτά σου ἀεψάνα, λαὸς ὁ χριστεσπώνου-

Δοξολογία μεγάλη και άπολυσις. Είς την Λειτουργίαν φδή γ' και σ'. 'Απόστολος και Εύαγγέλιον του Μεγάλου Γεωργίου. Κοινωνικόν. Είς μνημόσυνον αιώνιον.

Μεγαλυνάρεα.

Ενδοξος έν μάρτυσιν ό κλεινός, Γεώργιος ώφθη τοίς άρχαίοις, σύ δ' έν

τοίς νύν, Γεώργιε νέε, όμώνωμε εκείνω, και σύσκηνε, δι' ό σε τιμώμεν άπαντες.

Πούς μετ' εύλαβείας τή ιερά, λείψανά σου Μάρτυς, προσκυνούντας ταίς προς Θεόν, Ιεραίς προσθεταίς φρουρών μη διαλείπης. Νεομαρτύρων κλέος, θεε Γεώργιε.

ΜΗΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΜΥΡΩΠΗΣ

ΠΟΠΗΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΣΙΟΥ

Τη 2α Δεκεμβρίου εορτάζομεν την μνήμην και την άθλησιν της 'Αγίας Μεγαλομάρτυρος ΜΥΡΩΠΗΣ καταγομένης από την Έφεσον και άθλησάσης έν Χίφ έν έτει 255 από Χριστού.

Έν τή Μεγάλῃ Έσπερινῃ στιχολογούμεν τόν Μακάριος άνήρ. Είς τόν Κύριε έκέκραξε Ιστώμεν στίχους γ', και ψάλλομεν πρώτον του προφήτου 'Αββακούμ. Είτα προσόμοιο της 'Αγίας.

'Ηχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες ύμεις.

Μύρα προσεκύμισα Χριστῷ, παρθενίαν άσπιλον και τούς ιδρώτας των πόνων σου, θείως βιώσασα, πάνσημνε Μυρόπη, είτα και τό αίμά σου, και όλην σεκυτήν ύλοκάρωμα, και θύμα άμωμον, όθεν δόξης σε ήξίωσε, σύν Δικαίων, και Μαρτύρων τάγμασιν.

Εν σοί διεσώθη άκριθώς, Μυρόπη πανεύφημε, τό κατ' εικόνα άλώβητον, ένθεός πραΐξει, και θεομιμητώς, είς τό καθ' όμολώσιν, άνήλθες άρετών επίδειξισιν, είτα και αίμασι, μαρτυρίου κατεφρίνίζας, τήν στολήν σου και Χριστῷ προσήνεξαι.

Πούς άθλους ίδουσα του κλεινού, 'Ισιδώρου έσπευσας, τούτους Μυρόπη μιμήσασθαι, όθεν τό Λείψανον, τούτου άφελούσα, έτυχες του πόθου σου, άθλήσασα λημπρώς καλλιπάρθενε, και έρωθροῦ στολή, των χιμάτων σου άνέδροιμας, οία νύμφη, Χριστῷ τῷ νυμφῷ σου.

Δόξα ήχος δ'.

Είς όσμήν των μύρων σου δραμουσα Χριστέ, Μυρόπη ή πανθαυμαστος, τά δυσώδη πάθη της σαρκός, έγκρατεία, νήψει και προσευχή άπενέρωσε, δάκρυσί τε έμπόνοις τήν ψυχήν εκκαθάρασα, είς τό στάδιον ήλασε της άθλήσεως, και τοίς οικείαις αίμασι φονιχθείσα, νύμφη ώραία προθενεία και μαρτυρίῳ κεκοσμημένη, σοί τῷ άκηράτῳ και άθανάτῳ Νυμφίῳ προσήνεκται και παρά της σής ζωαρχικής διττῷ στέφει καταστειθείσα, δεξιᾶς, αίτεται μετά παρόρησίας ύπερ ήμών τό μέγα σου έ-

λεος.

Και νύν θεοτοκίον.

Είσοδος τό Φῶς Παρόν, τό προκείμενον της ήμέρας και τά άναγνώματα του 'Αγίου 'Ισιδώρου ή του 'Αγίου Πολυδώρου, σελίς 13.

Είς τήν Λιτήν 'Ηχος α'.

Ήσκήσει τό σῶμα Μυρόπη κατατήξασα και τήν ψυχήν άρετών τή Ισχυί νευρώσασα, άπότηως ύπεισήλθες του μαρτυρίου τό στάδιον και άνδρικώς άγωνισαμένη, τυράννων καθείλες τήν όφρύν, τή εύτολίμια των λόγων σου, και τόν Χριστόν Θεόν ειναι του σύμπαντος άνακηύξασα, θάνατον άθανασίας πρόξενον ειλφας ύπερ αυτού· ᾧ μη ελειπίης προσθεύουσα, ύπερ των ψυχών ήμών.

Δόξα. 'Ηχος πλ. α'.

Μέμπτως βιώσασα και άθλητικώς τελειωθείσα, Μυρόπη πανεύφημε, επάξιον έδειξω παρά Θεού της άφθαρσίας των σφέρον· και νύν μετά των Μαρτύρων, τῷ θεῷ θρόνῳ περισταμένη και των άπ' αϊώνος εκλεκτών θεουμένη τε κατὰ μέθεξιν και της εκεσθεν άπαυχαζούσης δόξης τε και λαμπρότητος πληρουμένη, μέμνησο και ήμών, των έν πίστει και πόθῳ τελούντων τήν άεισέβαστον μνήμην σου.

Και νύν. Μακαρίζομεν σε.

Είς τόν Στίχον. 'Ηχος β'.

Ότε έκ του ξύλου σε νεκρόν.

Μύρον δεχομένη άληθώς, πᾶσι τοίς πιστοίς έχορήγεις, άφθόνως πάνσημνε, έκ του ύσιου μνήματος της 'Ερμύνης ποίε, και έκ τούτου της κλήσεως, έτυχες Μυρόπη, άλλα και τό αίμά σου μύρον άλλάβατρον, όντως τῷ Κυρίῳ προσήξα, διά του σεπιού μαρτυρίου, Μάρτυς 'Αθληφόρος τῷ Νυμφίῳ σου.

Στχ. 'Επομένων ύπέμεινα τόν Κύριον

Όλην άπεκείθης σατήν, πράξισιν ένθεοίς και έργοις, παντός σαρκός μολυσμού, και πνεύματος πάνσηπτε, άει σχολάζουσα, θεορίας ταίς κρείττοις, και άπαγομένη, όλην σου τήν έφεσιν εις ούρα-

νόν από γης, όθεν και ζωής της προσκαίρου, ούκ έφείσω βίως Μυρόπη, άλλα θάνατον προέκρινες εκούσιον.

Στχ. Και έστησεν επί πέτρων τούς πόδας μου.

Σῶμα 'Ισιδώρου τό σεπιόν, έλαθες Μυρόπη λαβούσα, τούς τούτου φύλακας, και πόθῳ μνήσασα, τούτο εκήθευσας, τοίς ζητοῦσι δε οζκοθεν, έδήλωσας αύθις, όθεν ως ύπεύθυνος τῷ Ιταμῷ δικαστῇ, ήχθης και εξήλεγξας τούτου λόγον εύτολίμια θεόφρον, τήν ταλαιπωρίαν και άσέβειαν.

Δόξα ήχος γ'.

Πενναίῳ φρονήματι και άπτοήτῳ καρδίᾳ, παραστάσα τῷ τυράννῳ ταυτάτα άπεκρίθης διαπραΐξασθαι· καταφρονούσα και καταπτύουσα τήν εκείνου ταλαιπωρίαν και άθεότητα· δι' ό και τυπτεσθαι άφειθώς ροπάλοις κελεύσαντος και ανά πάσαν τήν πόλιν, από των πλοκάμων της κεφαλής περιάγασθαι, έφερες άγαλλομένη στερορψυχε, τήν έν ούρανοίς άποσκαπούσα μακαριότητα· ής και τυχοῦσα και άπολαύουσα ήδη, μέμνησο και ήμών, των έκ πόθου τούς άθλους ύμνούντων σου.

Και νύν Θεοτοκίον.

'Απολυτίκιον, 'Ηχος α'. Της ερήμου πολίτης.

Καλλιμάργος Μυρόπη, και Χριστού Νύμφη άφθοβε, νύν ατῷ παρεστῶσα ως ώραία και πάγκαλος, ως λίθους φαειρούς και διαυγείς, τά στίγματα φερούσα σαρκός, και αίμάτων τήν πορφύραν ως βασίλεις περιεικεμένη ένδοξε, δυσώπει αυτόν ύπερ ήμών, των έκ πόθου εύφημιούντων σου, ύμνοις επινικίαις και ώδαίς τήν θεϊαν άθλησιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α'. Στχ.

'Ηχος γ'. Τήν ώραίότητά.

Τήν καλλιπάρθενον, Μυρόπην άμωμο, και καλλιμάργον, άνευφημήσωμεν τήν εκλεκτήν νύμφην Χριστού, του άκηράτου Νυμφίου· ήνπερ είσεδέξατο,

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

εις παστὰδα οὐράνιον, καὶ χορεύει ἤνω-
σε, τῶν παρθένων κατέχουσιν, φειδῶρὰν
τὴν τῆς ἀγγελίας λαμπάδα, ἐν τῷ νυμ-
φῶνι τῷ ἀφθάρτῳ.

Δόξα καὶ νῦν. Τὴν ὠραϊότητα. Μετὰ τὴν δ'
Στιχ. Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τίπον
σου Σωτήρ.

Νεανίς ἐκλεκτή, ἀδιάφορος κόρη,
παρθένος ἀληθῆς καὶ ἀμώμητος νύμ-
φη, Μυρόπη ἢ πανεύφημος, ἀρετῶν τῆ
λαμπρότητι, καὶ ἀθλήσεως κεκοσμημέ-
νη ποικίλως θεοῖς στίγμασι, τῷ Βασι-
λεῖ τῶν ἀπάντων, χριστέ σοι προσή-
νεκται.

Δόξα, Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Μαρία τὸ σε-
πτόν. Μετὰ τὸν πολυέλεον Κάθισμα.
Ἦχος δ'. Ὁ ὕψωθεῖς.

Τῶς ἀνυποσίτους αἰκισμοὺς οὗς ὑπέ-
στης, καὶ κεφαλῆς τῆς ἀγγελθῶνας
Μυρόπη, ἃς γηθομένη ἔφερες αἰδίμει,
ἐν τῷ περιάγεσθαι, ἀνά πασαν τὴν πό-
λιν, ἀπὸ τῶν τριχῶν τῶν σῶν, ἀπηνῶς
συρομένη, καὶ τὴν εἰρηκτὴν καὶ θάνατον
Χριστῷ, εἰς ἰκεσίαν ὑπὲρ ἡμῶν πρό-
τεινε.

Δόξα, Καὶ νῦν. Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς. Οἱ ἀναβα-
θμοί, τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχου. Προκί-
μενον ἦχος δ'. Ὑπομένον ὑπέμεινα τὸν Κύ-
ριον. Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραις τοὺς πό-
δας μου. Τὸ Πᾶσα ἀνοή. Εὐαγγέλιον εἰς γυ-
ναῖκα Μάρτυρα. Καὶ τὰ λοιπά.

Ἔβτα, Ὁ Κανὼν, ᾠδὴ α'.
Ἦχος α'. Ἐβδὴν ἐπενίκιον.

Ἀσώδης καὶ θεβήλος, ἐγὼ ὑπάρχων,
Μυρόπη φερώνυμε τὴν ἀγνήν καὶ ἄ-
μωμον, καὶ εὐδῖαν Χριστοῦ, σὲ εὐφη-
μησαί ἐγχειρῶ, ἀλλὰ μοι σύγγνωθι.

Ποθοῦντι οὖν ἄσμαι, τῆς σῆς Μυρό-
πη, ὑμνήσαι ἀθλήσεως, τοῦς ἀγῶ-
νας χάριν μοι, ἐξ ὕψωματων ἱερῶν, κα-
τάπεμψον τὰς σαῖς λιταῖς, θεοχαρί-
τωτε.

ἤηροῦσα ἀλώθητον, τὸ κατ' εἰκόνα,
Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν, ἐκ παιδὸς αἰ-

δεμε, ἠξίωσαι κοινωνός, τῶν παθημά-
των τοῦ Χριστοῦ, γενέσθαι ἐνδοξε.

Θεοτοκίον.

Τὸ φῶς ἢ κησασα τὸν λυτρωτὴν μου,
τοῦ σκότους με λύτρωσαι, καὶ βασι-
λῶν ἄχραντε, τῶν αἰωνίων ἐκεῖ, ὅπως
σωζόμενος ὑμῶν τὰ μεγαλεῖά σου.

Ἐβδὴ γ'. Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Τὸ θεῖον τάφῳ προσεδροῦσα, τῷ τῆς
Ἐρμιόνης Μυρόπη σεπτῇ, τὸ ἀνα-
βλύζον ἐξ αὐτοῦ, θεῖον μῦρον διένει-
μες, καὶ ἐκ τούτου κλήσιν εἰληφας, τὴν
ὄντως φερώνυμον.

Τοῦ διωγμοῦ κατακατήσαντος, πᾶ-
σαν τὴν Ἀσίαν καὶ διὰ καὶ τὴν σὲ,
ἐνεγκαμένην ἀπηνῶς, τὴν περιπτυσσόν
Ἐφeson, τὴν μητρὸς πατριδὰ εὐρηκας,
τὴν Χίον προσφύγιον.

Τῇ προσευχῇ αἰεὶ σχολάζουσα, καὶ τῇ
ἐγκρατεῖα καὶ νήψει σεμνή, τὰς ἀκα-
θέκτους τῶν παθῶν, ὁρμάς πάσας ἐνε-
κρωσας, καὶ Χριστοῦ μῦρον γεγένη-
σαι βίου καθαρότητι.

Τὸ θεῖον πόθῳ καὶ τῷ ἔρωτι, τῷ τοῦ
Ἀθολφῶρου Μυρόπη σεμνή, κατα-
σχεθεῖσα τὴν ψυχὴν Ἰσιδώρου ἀπέβη-
λες, πάντα φῶδον καὶ τὸ λείψανον, τὸ
τούτου ἀφήροπασας.

Δόξα, Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἦς στερεωσύσης διανοίας μου, ἀκαρ-
πίαν πάσαν ἀπέλασον καὶ καρπο-
φόρον ἀρεταῖς, τὴν ψυχὴν μου ἀνάδει-
ξον, Παναγία Θεοτόκε τῶν πιστῶν ἢ
δοθήθεια.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἰκισμῶν τοῖς στίγμασι πεποικί-
μένη, καὶ βαφαῖς αἰμάτων σου πε-
φουινεμένη νοσερῶς, Χριστοῦ ἐν δόξῃ
παρίστασαι, τῷ θεῖῳ θρόνῳ, Μυρόπη
αἰδίμει.

Δόξα, Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Χαίρε θρόνε πύρινε τοῦ Βασιλέως,
καὶ λυχνία πάγγρυσε φωτός τοῦ θε-

ου, τὰς ψυχὰς, καὶ διανοίας λαμπρόνου-
σα, τῶν ἀνυμνούστων σε Κόρη πανύ-
μηγτε.

Ἐβδὴ δ'. Ἐν πνεύματι προβλέπων.

Ὡς μέγα σου τὸ ἔργον, καὶ λίαν θαυ-
μαστόν, πῶς εἰς μέσον ἤλασας λει-
ψάνου τῶν φρουρῶν καὶ ἀφελούσα Μυ-
ρόπη, ὠ εὐψυχίας, ἤρεμα πάνυ, καὶ οὐκ
ἔγνωσαν τὸ δράμα, οἱ τηροῦντες τοῦτο
στερρόφυγε.

Τοῦ πόθου σου τυχοῦσα, Μυρόπη θαυ-
μαστό, καὶ τὸ θεῖον λείψανον κατέ-
χουσα χερσίν, ὕμνοις ἠυλόγησι ἐδόξα-
ζες ἐκ καρδίης, Θεοῦ τὸ δῶρον, τὸν Ἰ-
σιδῶρον καὶ πίστει περιπτυσσομένη ἐ-
μύριζες.

ἤηδεύσασα ἐντόμως, τὸ σῶμα τὸ σε-
πτόν, ἔχειρες κατέχουσα ὡς θεῖον
θησαυρόν, ἀλλὰ μαθούσα ζητεῖσθαι πρὸς
τοῦ τυράννου, τοῦτο συλλήσαι, ἐφθασας
τοῖς ἔρσεινῶσι, μηδὲν πτοηθεῖσα τὸν θά-
νατον.

Θεοτοκίον.

Παρθένε Παναγία, ἀμόλυτε σκηνή,
καὶ μόλυνθέντα παίσμασι καθάρισόν
με νῦν, τῶν οἰκτιρῶν σου ρανίσι κα-
θαρωτάταις, καὶ δὸς μοι χεῖρα βοηθεῖ-
ας ἐν κράζῳ, δόξα σοι ἀγνή θεοδόξα-
στε.

Ἐβδὴ ε'. Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν.

Ἄνδρικοῦ φρονήματι γενναῖα ψυχῇ, ἐ-
σπης ἀπτοήτως Μυρόπη πανθαύμα-
στε, παρὸ τῆς τυράννου σοδαρότητος,
καὶ καθομολόγησι τὸ σῶμα κεκλοφέναι.

Ὁ θαῦμα πῶς οὐκ ἐπτηξας τὸ λίαν σῶ-
μαθρόν, καὶ τὸ ἱταμόν τοῦ τυράννου
καὶ ἄγριον, τὴν μανίαν καὶ ἀπηνῆσαν, θαυ-
μαστό Μυρόπη, ἀλλ' ἠλεγεξας εὐτόλμως.

Πῶς τοῦτο ἐτόλμησας εἰπόντος τοῦ
θεοῦ, ἐφης ἀνδριόφρον τὴν σὴν κα-
ταπύσουσα, ταλαιπωρίαν καὶ ἀσέβειαν,
ὡ τῶν σῶν Μυρόπη, λόγων τῆς εὐταλ-
μίας :

Θεοτοκίον.

Ἀσώπησον ὄν ἔτεκες Παρθένε ὑπὲρ
νοῦν, σώζεσθαι τοὺς πιστεῖ σοὶ κρά-
ζοντας, χεῖρε Παρθένε παναμώμηγτε,
χεῖρε εὐλογημένη, τοῦ κόσμου προσ-
τασία.

Ἐβδὴ στ'. Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Ἐπὶ βραβείναι ἀληθῶς, καὶ ὑπέροκειται ἡ
σὴ, παρηρησία ἡ πολλή, τὴν ἐκ λόγων
τεχνικῶν, παρὰστασιν, καὶ διατύπωσιν
ἀξιάγαστε.

Ἦς ἰσχύσει ἐξειπεῖν, καὶ δηλώσαι ἱκα-
νῶς, καὶ ἐκφράσαι ἐναργῶς, τὸν σὸν
πόθον πρὸς Χριστόν, πανεύφημε, δι'
ὃν θανάτου κατευμεγέθησας.

Τὸ ἀπτότητον τῆς σῆς, ἀξιάγαστε ψυ-
χῆς, καὶ τῶν λόγων ἡ πολλή, εὐταλ-
μῖα τῶν θεῶν, ἐξέμυναν, τύραννον
Μάρτυς ὄν ἐμυκτῆροςας.

Θεοτοκίον.

Ἰυδοκίχ τοῦ Πατρὸς, ἐσαρκώθη ὁ Υἱ-
ός, διὰ Ἡνεύματος Θεοῦ, ἐν τῇ μή-
τρα σου ἀγνή, καὶ ἔσωσε τὴν πρὶν εἰκό-
να, θεοκυτήτω σαφῶς.

Κοντάκιον, Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον

Φερώνυμος ἄφθονα, ὡ Ἀθολφῶρε Μυ-
ρόπη, μύρα θρούεις χάριτας, τὰς τῶν
θαυμάτων καὶ νέμεις, ἄπαισι τοῖς θεο-
μένους καὶ ἐκζητούσι, πίστει τε καὶ εὐ-
λαδεῖς προσερχομένοις, τῇ σορῷ σου
τῇ πανσέπτῳ, ἦτις κατέχει Μάρτυς τὴν
κόνιν τὴν σὴν.

Ὁ Ἑῖκος.

Ὡς νυμφευθεῖσα τῷ Χριστῷ, διὰ βίου καθαρῶ-
τητα, καὶ ἀθλήσεως λαμπρότητα, καλλιπάρθενε
Μυρόπη ἀξιάγαστε, θανάτων χάριτος βράεις φε-
ρωνύμως ὡς μύρα, καὶ νέμεις πᾶσι τοῖς πίσει καὶ
πόθῳ τῇ παντίμῳ σορῷ σου προσιούσῳ ἀνεκροῦντος
γὰρ ἐν αὐτῇ μένει ἡ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χάρις,
ὡς ἐν ἑαυτῇ κατεχούρη, τὴν ἱερὰν κόνιν τὴν σὴν.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἰλακαρτήμων ὑπάρχων, ἐν ἀμελείᾳ
διάγω, καὶ τὸ κριτήριον ἀγνή τὸ ἀ-
δέκακτον τρέμω, ἐν ᾧ με τήρησον ταῖς
σαῖς, ἀγίαίς δεήσασι Θεόνημφε, ἀκατά-
κριτον ὅπως ὡς προστάτην, μακαρίζω
σε Ἀγνή.

Ἐξασπαστεῖλιον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ἀίνυσας τὸν θρόνον, πάνυ ζεούση τῆ
ψυχῇ, τοῦ μαρτυρίου θεόφρον, καὶ
νῦν οἰκίης τοῦ οὐρανοῦ, τοὺς ἀκηρά-
τους νυμφώνας, Παρθενομάρτυς Μυ-
ρόπη.

Θεοτοκίον.

Ὁ γλυκασιμὸς τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλι-
θωμένων ἡ χαρά, Χριστιανῶν ἡ προσ-
τάτις, Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, ἀντι-
λαθεὺ ἡμᾶς ρύσαι τῶν αἰώνιων θασά-
νων.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας, Ἦχος δ'. Ἐξ γενναῖον ἐν
μάρτυσι.

Ἐφ' Χριστῷ θεῷ ἔρωτι, τετρομένη πα-
νεύφημε, χαίρουσα εἰσεδραμιε εἰς τὸ
στάδιον τοῦ μαρτυρίου, καὶ ἡνεγκας, αἰ-
κίας καὶ τραύματα, καὶ κατέβαλες ἐχ-
θρῶν, τὴν ὄφρον καὶ τὸ φρύαγμα, τῆ ἐν-
στάσει σου, Ἀθλοφόρε Μυρόπη, καὶ τὸ
στέφος, ἐκομίσω καὶ τὰ γέρα, τῶν σῶν
ἀγῶνων ἐπάξια.

Ἐφ' πανίερρον λείψανον Ἰσιδώρου παν-
θαύμαστε, ἀνδρικόως ἀρπάσασα καὶ
κηδεύσασα, καὶ ὡς προστάτην πλουτή-

σασα, αὐτὸν ἀκατάσχετον, τὸν λαμπρὸν
ἐν Ἀθληταῖς, ὑπεισήλωσε τὰ σκάμματα
τῆς ἀθλήσεως, καλλιμάρτυς Μυρόπη,
ὡς ἐπέστη ἐν εἰρκτῇ σοι θεβλημένη, θεῖ-
αν εἰρήνην δωροῦμένης.

Ἐπὶ τὸς τελούοντας τὴν μνήμην σου καὶ
τοὺς ἀθλους γεραίροντας, σκέπε,
φρουρεῖ, φύλαττε, ταῖς προσθεταῖς σου,
ταῖς εὐπροσδέκτοις πρὸς Κύριον, Μυ-
ρόπη πανεύφημε, καλλιμάρτυς τοῦ Χρι-
στοῦ, Ἀθλοφόρε ἀήτητες καὶ περιόδοξε,
ἐκ παντοίων θειῶν τε καὶ κινδύνων καὶ
λοιμοῦ τοῦ φρικαλέου, ἀεὶ τὴν ἐφοδὸν
κόλυε. (Δις).

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Μάρτυς ἀστήρ ὁδηγήσας, δωροφύρους
Μαρτῶν τῷ νοητῷ τῆς δικαιοσύνης ἡλίῳ
παρέστησε, Χριστὲ ὁ Θεός, ὑπὲρ ἡμῶν
νηπιάσαντι τὸ φῶς δὲ τοῦ θεοῦ νό-
μου, τὴν καλλιπαρθένον Μυρόπην πο-
δηγετήσαν, ἐν δεξιᾷ καθημένην τοῦ Πα-
τρὸς, ἀντὶ μὲν χρυσοῦ τὴν τῆς παρθε-
νίας λαμπρότητα, ἀντὶ δὲ λιθάου, φε-
ρωνύμως τὰ μύρα τῶν ἀρετῶν, καὶ ἀντὶ
σμύρνης τὸν ὑπὲρ σου ἐκούσιον θάνα-
τον, δωροφροοῦσαν ἀνήγαγεν ἡς ταῖς
εὐπροσδέκτοις προσθεταῖς, καὶ ἡμᾶς
ἄξιωσον τηρῆσαι τὰς σωτηρίους σου ἐν-
τολάς, καὶ σώσον ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλέν-
θρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ συνήθη, Ἀπόστολον καὶ
Εὐαγγέλιον ζῆτει εἰς γυναῖκα Μάρτυρα.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

Α Γ Γ Ε Δ Η

ΜΟΝΗΘΕΙΣΙΑ ΠΑΡΑ ΠΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΧΙΟΥ

Τῆ 3 Δεκεμβρίου εορτάζομεν τὴν μνήμην καὶ τὴν ἀθλήσιν τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀγγελῆ, καταγο-
μένου ἀπὸ τὸ Ἄργος τῆς Πελοποννήσου καὶ ἀθλήσαντος ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ ἐν ἔτει 1813 ἀπὸ Χριστοῦ.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐσπερινῷ μετὰ τὸν προοιμιακόν,
τὸ Μακάριος ἀνήθ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα
ἱσταμέν στίχους ς' καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα
προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ἐξ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Δόξα τῇ σῇ ἀγαθότητι, Ἦξ καὶ Λόγε
Θεοῦ, Ἰησοῦ υπεράγαθε, ὅτι οὐκ ἠ-
θέλησας ἀπολέσθαι τὸ ποίημα, τῶν σῶν
ἀχράντων χειρῶν φιλόανθρωπε, ἀλλ'
εὐδοκίᾳ τῇ σῇ καὶ χάριτι, πρὸς τὴν ἐ-
πίγνωσιν, τὸν ἀπαρηνησάμενόν σε Ἀγ-
γελῆν, ἡγάγες τοῦ πτώματος, τοῦ τῆς
ἀρνήσεως.

Μάρτυς Ἀγγελῆ πανθαύμαστε, τοῦ
ἀρχαϊκοῦ ἐχθροῦ, τὰ ποικίλα σο-
φίσματα, θεοσόφως ἔλυσας, ταῖς μωραῖς
προσποιήσασι, καὶ οὐρανόφρων ὑπάρ-
χων ἔλαθες, τοὺς σὲ ὀρώντας κούπτων
ὡς οἶόν τε, τὴν σὴν οὐράνιον, πολιτεῖαν
ἐνδοξεμόνῳ Χριστῷ, ζῶν καὶ γινωσκό-
μενος τῷ σὲ ποιήσαντι.

Ἐν ἐπιγνώσει γενόμενος, Μάρτυς Χρι-
στοῦ Ἀγγελῆ, τοῦ θειοῦ τῆς ἀρνή-
σεως, πτώματος οὐ πέπονθας, ἐν νη-
στεῖαις καὶ δάκρυσι, τὸ θεῖον ἦτες καὶ
μέγα ἔλεος, καὶ τὴν ἐξ ὕψους θεῖαν βο-
ήθειαν, ἣ καὶ ἐνέπλησε, θάρρους καὶ
δυναμίως τὴν σὴν ψυχὴν, καὶ τὴν ἦταν
ἐπεισεν ἀναπλακίσασθαι.

Χριστοῦ ποιεῖν τὸ πατήριον, ἐπιπο-
θῶν Ἀγγελῆ, ἐλογίσω ὡς σκύβαλα,
τὰ τερπνά ὡς μάταια, τὰ τοῦ κόσμου
μακάριε, πλουτοῦν καὶ δόξαν, ἃ σοὶ προ-
έτειναν, οὐδὲ ἐφείσω ὄλωσ τοῦ σώμα-
τος, ἀλλὰ αὐτόκλητος, φέρων σαυτόν
δεδωκας τοῖς ἀλγενοῖς, καὶ ζωῆς προ-
έκρινας βίαιον θάνατον.

Μάρτυς Χριστοῦ ἀγγελώνουμε, σὺν
τοῖς Ἀγγέλων χοροῖς, τῷ Θεῷ πα-
ριστάμενος καὶ τοῖς δήμοις ἄπασι, τῶν
Ἁγίων μακάριε, αἰτήσαι πᾶσι πιστοῖς
τὰ πρόσφορα, τοὺς ἐν ἡσιρῷ φρουρεῖ
προσθεταῖς σου, τοῖς ἐν θαλάσῃ δέ, κό-
πασον τοὺς κλύδωνας, ἢ τὸ σεπτόν, δε-
ξαμένη σῶμά σου, τάφος σοὶ γέγονε.

Συμπροσθευτάς σοι παράλαβε, ὑπὲρ
ἡμῶν πρὸς Θεόν, τοὺς πρὸς σοὺ ἀγ-
γελώνουμε ὡς ἐναθλήσαντας, σὺν Μυ-
ρόπῃ Ἰσιδώρῳ, σὺν τῇ Μαροκῆλλῃ, τὸν
δεσμοφύλακα, σὺν Θεοφίλῳ, καὶ τὸν Νι-
κόλαον, καὶ σὺν τῷ Μανουήλ, τὸν Νικη-
ταν, Μάρκῳ τε καὶ τῇ σεπτῇ, Μα-
τρῶν ἄν καὶ στήσατε, λοιμοῦ τὴν ἐφοδὸν.

Δόξα, Ἦχος β'.

Νέος Μάρτυς, καὶ οἶον ἱερά προσθη-
κη, τῶν πρὸ σου Μαρτύρων Ἀγγελῆ
πανθαύμαστε γεγονώς, νέαν ὑπόθεσιν
τῇ Ἐκκλησίᾳ, εορτῆς καὶ πανηγύρεως
παρέσχηκας, ἐν ἣ πιστῶς συναθροισό-

μνοι, εὐφημοῦμέν σε λέγοντες. Χαίροις ὁ τὸν Χριστὸν δοξάσας θεοπροπῶς, τῇ πεπαρόησικαμένη ὁμολογίᾳ σου, καὶ τοὺς ἐχθροὺς κατασχόντας τῇ εὐτολίμῃ τῶν λόγων σου. Χαίροις ὁ πλέττα τῆς τοῦ οὐρανόου Βασιλείας παρὰ τῆς ἐπιγῆς, καὶ στρατιωτὰ ἀήττητε. Χαίροις ὁ τὸ βασιλεῖον τῆς εὐπροπειᾶς εὐληφῶς, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου δεξιμένου· ὃν ἱκετεύω μὴ πύση, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων, τὴν ἀεισεβῆστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἰδοὺ καιρὸς ἤγγικε τῆς σωτηρίας ἡμῶν, εὐπροπέζου σπῆλαιον, ἡ Παρθένος ἐγγίξει τοῦ τεκεῖν· Βηθλεεμ γῆ Ἰούδα, τέρπου καὶ ἀγάλλου, ὅτι ἐκ σου ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν· ἀκούσατε ὄρη καὶ θουνοί, καὶ τὰ περιχώρα τῆς Ἰουδαίας, ὅτι ἐρχεται Χριστός, ἕνα σώσῃ ὃν ἐπλασεν ἄνθρωπον, ὡς φιλόανθρωπος.

Εἰσοδος, τὸ Φῶς Παρόν, τὸ Προκείμενον, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα, ζήτη τοῦ Ἁγίου Ἰουδῆου ἢ τοῦ Ἁγίου Πολυδώρου σελίς 13.

Εἰς τὴν Λατίν. Ἦχος α΄.

Συντετριμμένη καρδίᾳ καὶ ψυχῆς ζέοντι πόθῳ, τοῦ μαρτυρίου πειν ἐπιέμενος τὸ ποτήριον, ἔστης νῦν τοῦ πόθου, τῆς ἐφέσεως τυχῶν, ἀγγελοῦμε πανηλύμαστε· δι' ὃ μαρτυρικῆ παρησίᾳ καὶ δόξῃ τῷ Χριστῷ παριστάμενος, αἰτήσαι τοὺς παθοῦσι σε πάσι, τὸ θεῖον αὐτοῦ καὶ πλούσιον ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος πλ. α΄.

Μακάριος εἶ ὡς ἀληθῶς καὶ τρισύλλβιος, ἀλητὰ τοῦ Χριστοῦ, ἀγγελοῦμε καλλίνικα· εἰ γὰρ καὶ πρὸς κενὸν ἐν θουλή ἀσεβῶν ἐπροεβύθη, καὶ ἐν ὄθῳ ἔστης ἀμφοτῶν, καὶ ἐπὶ καθέδρᾳ λοιμῶν ἐκάθησας, ἀλλ' ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου τὸ σὸν ἐπαναγαγὼν θέλημα, καὶ ἐν αὐτῷ τὴν ἀφικτον τοῦ θεοῦ φιλοάνθρωπον μελετήσας, εἰς τὸ στάδιον ἤλασας

τοῦ μαρτυρίου, καὶ τοὺς τιμίους σου αἵμασιν ἀρδευθείς, ὡς τὸ ξύλον τὸ παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, ἐν τῇ ἀθλήσει καρποὺς ἐξήγησας σωτηρίου. Καὶ νῦν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπολαύων, καὶ τῆς θεώσεως τυχῶν, μνημόνευε καὶ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου εὐφημοῦντων σε.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Μὴ στύγναζε Ἰωσήφ, κηθορῶν μου τὴν νηδύν, ὅφει γὰρ τὸ τικτόμενον ἐξ ἐμοῦ καὶ χηρίση, καὶ ὡς Θεὸν προσκυνήσεις, ἡ Θεοτόκος ἔλεγε· ἐ τῷ ἔαυτῆς μνηστῆρι, μολοῦσα τοῦ τεκεῖν τὸν Χριστὸν. Ταύτην ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· χεῖρε κεχηριτωμένη μετὰ σοῦ ὁ Κύριος· καὶ διὰ σοῦ μεθ' ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. Ἦχος δ΄. Ὅτι ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρῶν.

Χείρων παραδεδωκας σαυτόν, τοὺς ἰταμωτάτους τυράνους, Μάρτυς Χριστοῦ Ἀγγελῆ, ὄλος παχηδίμε, τῷ θεῷ ἔρωτε, τὴν ψυχὴν πυροπολοῦμενος, καὶ διεψῶν ἐκ πόθου πειν τὸ ποτήριον τῆς ἀθλήσεως, ὑπερ καὶ πρῶν ἀθλοφόροις, ξίφει ἐκμηθεῖς τὴν σὴν κέρων, ζῆς ἐν τῷ Χριστῷ ζῶν τὴν ἀληκτον.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοινῆ ἀνθήσει.

Πρὸς ἀνδροφρόνως Ἀγγελῆ, πρὸ δικαστηρίων ἀνόμων, Μάρτυς λαμπρότατε, τὸ τρισὸν ἐκήρυξας, τῆς Θεορχίας καὶ ἐν, καὶ τὴν πλάνην τὴν ἄθεον, λόγοις σου πησάφους, ἡλεγγας στερορόψυχε καὶ ἐστηλίτευσας, ἔχων ἐν καρδίᾳ λαλοῦσαν, τὴν τοῦ θεῖου Πνεύματος χάριν, ὡς ἡ τοῦ Χριστοῦ φησὶν ὑπόσχεσις.

Πεφουτεμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Μάρτυς ἀθλοφόρε Ἀγγελῆ, ταῖς σαῖς πρὸς Θεὸν ἱκεσίαις, πύσον τὴν ἐφοδον, τοῦ λοιμοῦ καὶ κόπασον, τὸν μέγαν ὄλεθρον, καὶ ἀπέλασον τέλεον, ἀπὸ τῶν τιμώντων, τὴν σεπτὴν σου ἀ-

θλησιν, τὴν δεσινὴν μάστιγα, καὶ τὴν φοικαλέαν ρομφαίαν, στήσον καθ' ἡμῶν φερομένην, τοῦ πικροῦ θανάτου εὐσυμπάθητε.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄.

Ἦ προσθεῖς σου ἀκοίμητος ὑπάρχει πρὸς Θεόν, καὶ ἡ μεσιτεία σου ἀξιοχρεως, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε νεομάρτυς ἀγγελοῦμε. Οὐκέτι γὰρ δουλικῷ φόβῳ, ἀλλὰ φιλικῇ παρησίᾳ καὶ μαρτυρικῇ δόξῃ προσθεύεις, ὑπὲρ αὐτοῦ σφαγιασθεῖς καὶ θανῶν, καὶ τὴν τελειότητα ἀγάπην ἐνδειξάμενος. Ἔλεος οὖν ἐπίθε καὶ ἐφ' ἡμᾶς, τοὺς σοὺς δούλους, καὶ ἀπάλλαξον τῆς φοικαλέας καὶ πανολήθρου τοῦ λοιμοῦ ἐπιδημίας, τοὺς ἐκ πόθου τὴν μνήμην τελούντας σου, καὶ ὑμνοῦντας τοὺς θεοὺς ἄθλους σου.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἦ πόθεξαι Βηθλεεμ, τὴν τοῦ Θεοῦ μητρόστολιον, φῶς γὰρ τὸ αὐτοῦ, ἐπὶ σὲ γεννήσει ἦκε· Ἀγγελοὶ θαυμάσατε ἐν οὐρανῷ, ἄνθρωποι δοξάσατε ἐπὶ τῆς γῆς, μάγοι ἐκ Περσίδος, τὸ τριστόκλειον δῶρον προσκομίσατε· ποιμένες ἀγραλοῦντες, τὸν τρισάγιον ὕμνον μελωδῆσατε· πάσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν παντουρογέτην.

Ἀπολυτικίον. Ἦχος α΄. Χορὸς Ἀγγελικός.

Χορὸς ἀγγελικός, Ἀγγελῆ νεομάρτυς, καὶ δήμος ἀθλητῶν, ἐπεκρότησαν ἄνω, τὴν σὴν ὑπὲρ τῆς πίστεως, καρτερίαν καὶ ἐνστασιν, καὶ τὸ πνευμά σου, μετ' εὐφροσύνης λαθόντες, ἀνεβίβασαν, εἰς οὐρανούς μετὰ δόξης, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α΄. Σιχολογίαν. Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἦν καρδίᾳς συντεριβῆ καὶ καταλύξει τῆς ψυχῆς, τὸν οὐκ ἐπίμονον Θεόν, κα-

θικετεύω Ἀγγελῆ, τὴν ἀνομίαν μου ἐκραζες οἶδα πάντως, φιλόανθρωπε Χριστέ, ὁ θέλων πάντας θροτοῦς, σωθῆναι τὴν ἐμὴν δεξι μετάνοιαν, καὶ τῶν δακρυῶν ἴδε μου, τοὺς σταλαγμοὺς τοῦ ἀθλίου, καὶ μὴ ἀπόση με δέομαι, νῦν δὲ τοῦ πόθου, τυχῶν, τρισμάκρο, τῶν τιμώντων σε μέμνησο.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεομῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετόν, ἐν τῇ ἀσπύρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε· ἕατόν ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον, ράβδον Ἀαρῶν τὴν διαστήσασαν, καὶ μαρτυρῶν ὁ μνηστωρ σου καὶ φύλαξ, τοὺς ἱεροῦσιν ἐκράυγαζε, Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Μετὰ τὴν β΄. Σιχολογίαν. Ἦχος γ΄. Θεῖα πίστειος.

Ὅν ἐπόθησας Χριστὸν γνησίως, ἀγγελοῦμε Μάρτυς στερορόφρον, καὶ ὡς θυσίαν σεαυτὸν προσενήνοχας, μὴ διαλείπης ἐνθέσις προσθεῖαις σου, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων τῶν δούλων σου, τῶν τὴν μνήμην σου, τὴν ἱεράν καὶ σεβάσμιον, τελούντων ἐν ὄθῳ τε καὶ ἄσματι.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Θάυμα μέγιστον, πῶς συνεσχέθη, ὁ ἀχωρητος ἐν τῇ γαστρὶ σου, καὶ ἐσπικῶθη καὶ ἐφάνη ὡς ἄνθρωπος, μὴ ὑπομείνας φυρμόν ἢ δικίρεσιν, τῆς θεῆκης καὶ ἀτρέπτου Θεότητος, Κόρη πάντα γνε, διὸ Θεοτόκον σε πιστῶς, κηρύττομεν καὶ καὶ δοξάζομεν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Ἦχος δ΄. Ἐπερᾶνης σήμερον

Πρὸ σεπτὸν σου πρόσωπον, στέλθον ὠρατό, ἐκ τῆς θεῖας χεῖριτος, τοὺς θεωμένους Ἀγγελῆ, ἐν ἐξαισίᾳ λευκότητι, δηλοῦν τὴν δόξαν, ἣν ἐσχες ἀοιδίμε.

Δόξα Ὁμοιον.

Ἄλλος ἄλλων. Ἦχος δ'.

Ἐκλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος.

Ὡς αὐτόπτης γέγονα, ὁ σὸς οἰκέτης, τῆς μορφῆς σου Ἅγιε, δεδοξασμένης ἐκ Θεοῦ, κάλλους τῆ θείᾳ λαμπρότητι, οὕτω σὴν δόξαν, ἰδεῖν με ἀξίωσον.

Ὡς φίλον σε τοῦ Δεσπότη τοῦ γνήσιου, πιστῶς γεραίρομεν, ὡς παρρησιᾶν ἔχοντα πολλήν, πρὸς αὐτὸν ἀγγελῶνυμε, ὡς ἀθλητὴν ἀήττητον, καὶ ἀριστέα ἀξιόλαστον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Προστασία ἄμαχε τῶν ἐν ἀνάγκαις, καὶ πρεσβεία ἑτοιμος τῶν ἐλπίζόντων ἐπὶ σέ, ἀπὸ κινδύνων με λύτρωσαι, καὶ μὴ παρόψη, ἢ πάντων δοθήσεια.

Υπέστης πόθῳ Χριστοῦ καὶ ἔρωτι, χαίρων τῷ πνεύματι, εἰρκτὴν βασάνους καὶ τὴν ἐκτομὴν, Νεομάρτυς τῆς κάρης σου, καὶ ὡς θυσία ἄμωμος, καὶ προσφορὰ αὐτῷ προσήνεξι.

Οἱ ἀναβαθμοὶ, τὸ ἄ. Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου, Προκείμενον, Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνήσει. Στή. Περφτυεμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου τὸ Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον, ζήτησι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἰς τὸν ὄρθρον. Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Εἰτα Ἐλέησόν με ὁ Θεός, τὸ Δοξαστικὸν τοῦ Ἐσπερινοῦ, Ἦχος β'. Νέος Μάρτυς. Οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Προσώπου σου τὴν πολλὴν λαμπρότητα, πάντες ἐθαύμασαν, τὴν ἐξαισίαν μάρτυς Ἀγγελῆ, ἣν νεκρὸν ἦδη ἐστίλθε, πάντως ἐκ θείας χάριτος, δοξαζομένου παναοίδιμου.

Θεοτοκίον.

Ἐρῆ α'. Ἦχος α'. Ἐρῆν ἐπενίκιον.

Ἄχλυν ἀγγελῶνυμε τὴν τοῦ νοῦς μου, εὐχάρις σου πρὸς Κύριον, Μάρτυς δικασκῆδασον ὑμνήσασί σου ἐν ᾧδαῖς, προθυμουμένου τὴν σεπτὴν καὶ θείαν ἀθλήσιν.

Κυριῶς καὶ ἀληθῶς γεγέννηκας Θεὸν καὶ Κύριον, καὶ Θεοτόκος μόνη ἀληθῶς, καὶ κυριῶς ἐκλήθης ἀγγή. δι' ὃ πιστῶς γεραίρομεν καὶ κατὰ χρέος σε δοξαζομεν.

Ἐρῆ γ'. Στερωθήτω ἡ καρδία μου.

Ἦ ἐνδοξὸς ἀθλησις καὶ ἡ σφαγή σου, φαιδρᾶς ἡμῶν γέγονεν, ἐορτῆς ὑπόθεσις καλλίνικε Ἀγγελῆ, ἐν ἡ ἄσμάτων ἐν ᾧδαῖς ἀνευφημοῦμέν σε.

Πυροπληθείσης τῆς καρδίας σου, τῷ τοῦ θεοῦ πόθῳ αὐλῷ πυρὶ, φέρων παρεδωκας σαυτὸν, εἰς σφαγὴν ἐθελούσιον, ἀγγελῶνυμε πανθαύμαστε, δι' ὃ εὐφημοῦμέν σε.

Τὰ ἄνω σκηνώματα, τὸ θεῖον πνεῦμα, τὸ σὸν ὑπεδέξαντο Μάρτυς ἀγγελῶνυμε, ὁ δὲ θαλάσσης θυβός, ὠμότητι τῶν δικαστῶν, τὸ σῶμα ἐκρυψεν.

Ἀὐτομολήσας πρὸς τὰ σκάμματα, ἔφερες γενναίως Χριστοῦ ἀθλητᾶ, πάσας βασάνους Ἀγγελῆ, καὶ εἰς τέλος, τὸν θάνατον, καὶ ὄντως ἄμωμος, Χριστῷ προσενήνεξι.

Θεοτοκίον.

Ἐλέους τὴν ἄδυσον ἢ τετοκυία, ἐλέησον οἰκτεῖρον, τὴν ἐμὴν ἀσθένειαν θεοχαρίτωσε, καὶ χειραγωγῆσον πρὸς φῶς τῆς κατανύξεως.

Τοὺς συνδραμόντας ἐν τῇ μνήμῃ σου, καὶ ἀνευφημοῦντας ἐν πίστει θεομῆ, τοὺς σοὺς ἀγῶνας Ἀγγελῆ, καὶ σφαγὴν τὴν ἐκούσιον, ἐκ λοιμώδους νόσου φύλαττε, καὶ πάσης κακώσεως.

Θεοτοκίον.

Ἐρῆ δ'. Ἐν πνεύματι προβλέπων.

Ἀεζῶν μοι τρέθον τὴν σωτήριον, δι' ἧς θασιεῖαν οὐράνιον, κληρονομῆσω ἀγαθῆ, ὁ ἀνάξιτος δοῦλός σου, καὶ ἀκούσω τὴν τρισάχιον ᾠδὴν ἰγαλλόμενος.

Πρὸ πνεύματος ἢ χάρις, σκηνώσασα ἐν σοί, πάντα καταλείψασθαι τοῦ κόσμου τὰ τερπνά, Μάρτυς γενναῖε, παρέπεισε καὶ ἡδέα, καὶ τελευταῖον Ἀγγελῆ κάρτομα θεῖον, τῷ Θεῷ γενέσθαι καὶ σφάγιον.

Ἄλλος ἄλλων. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Τηθόμενος ἐν εἰρκτῇ, θεινᾶς αἰκείας Ἀγγελῆ ἔφερες, σύμου, Χριστέ, δύναμις, κρᾶζων καὶ ἰσχύς μου ἀήττητος.

Ἦ ἀθλησις σου Μάρτυς θεόφρον Ἀγγελῆ, ἐορτῆς ὑπόθεσιν προὔξενησε λαμπράν, τοῖς σὲ ποθοῦσιν ἀήττητε Ἀθλοφόρε, τῶν νεοθλῶν ἐγκαλλώπισμα καὶ κλέος, ὅθεν συνελθόντες ὑμνοῦμέν σε.

Κατέβαλες ἀνδρικῶς, τῶν μετὰ κλύων τὴν ὄφρον κρᾶτιστε, Ἀγαρηνῶν λόγους σου, τὴν αὐτῶν ἐλέγξας δυσσέθειαν.

Τοὺς ὄντας ἐν θαλάσῃ, ἢ τάφος σου τελεῖ, ἀοράτως πάρεσο καὶ βύου τῶν θεινῶν, πρὸς σὲ βρωῶντας ἐν πίστει καὶ εὐλαθείᾳ, καὶ τὴν θεομῆ σου, προστασίαν ἐξαιτοῦντας, ἐν ταῖς τρικυμείαις καὶ κλειδίωσι.

Υμνοῦμεν τοὺς αἰκισμούς, καὶ τὴν ἐν ἔσῳφ Ἀγγελῆ κάθειρξιν, ἃ κερτερωῶς ἤνεγκας, καὶ τὴν ἐκτομὴν τῆς κάρης σου.

Θεοτοκίον.

Θεοτοκίον.

Πρωῖον φωτεινὸς τῆς ὑπερφύτου ἀληθῶς φύσεως, φῶς θεϊκὸν ἀχραντε, καὶ φωτὸς ἀκτίνα παράσχου μοι.

Ἐλέησόν με μόνη, ἐλέους τὴν πηγὴν, Θεοτόκε τέξασα καὶ λύσον τὴν θεινήν, ψυχῆς μου νόσον καὶ πῶρωσιν τῆς καρδίας, ἄκρυον ῥεῖθρον καὶ κατάνυξιν πρὸ τέλους, δοῦσα καὶ θεινῶν ἀπολύτρωσιν.

Κάθομα, Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Πείθουρας αἰμάτων σου, τὴν γῆν ἐπίανας, ἀλλὰ καὶ θάλασσαν σὺ καθηγίασας, τῷ σώματί σου, Ἀγγελῆ, ὁ ἐρριπται ἀπηνεῖα, καὶ θεινῆ ὠμότητι, ἐν αὐτῇ τοῦ δικάζοντος, ὅθεν δυσωποῦμέν σε, τοὺς ἐν γῆ καὶ τοὺς πλέοντας, περιώσε ἐκ παντὸς κινδύνου, τῆ θείᾳ σου ἀθλητᾶ ἐπισκέψει.

Ἄλλος ἄλλων. Ἐπαρθίντα σε ἰδοῦσα.

Πρὸ νεκρώσεως νεκέρωσαι προαιρέσει, καὶ τοῦτο θῆλον γέγονεν, ἐκ τῶν τοῦ προσώπου καὶ στήθους κρουσμάτων σου δι' ὧν σεκυτὸν κατετίρωσας.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρολαμpron τὸ τῆς ἀγνείας σου Ὁ Γαβριὴλ καταπλαγείας, ἐβῶα σοι, Θεοτόκε, ποῖον σοι ἐγκαῖμον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι, δι' ὃ ὡς προσετάγγην δοῦσός σοι χάρη ἢ κεχαριτωμένη.

Μετὰ δέους τε καὶ πόθου Μάρτυς Κυρίου, τοὺς σοὺς ὑπὲρ τῆς πίστεως, εὐφημῶ ἀγῶνας, καὶ τὴν ἱεράν σου σφαγὴν, καὶ χύσιν τοῦ αἵματος, καὶ τὸν πρὸς Χριστὸν θεῖον ἔρωτα.

Τῆς πρεσβείας σου πρὸς Κύριον Νεομάρτυς, τοὺς σὲ τιμώντας φύλαττε, ἐκ παντὸς κινδύνου, σώματος ὁμοῦ καὶ ψυχῆς, ἐν γῆ καὶ θαλάσῃ τε, ἐν παντὶ καιρῷ ἀγγελῶνυμε.

Θεοτοκίον.

Νομοθέτην ἢ τεκοῦσα καὶ φωτοδότην, τὴν χαλεπὴν ἀπέλασον, σκοτιᾶν νοῦς μου, σοῦ τῶν πρεσβειῶν τῷ φωτί, καὶ σῶσόν με Δέσποινκα, τὸν μεμολυμένον ἀμόλυντε.

Ἐβδὴ ε'. Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν.

Τίς σὰς πρεσβείαις δὸς ἡμῖν Χριστοῦ ἀθλητά, λύσειν τῶν δεινῶν καὶ πταισμάτων συγχώρησιν, τοῖς εὐφημοῦσί σου τὴν ἀθλήσιν, καὶ ἀσπαζομένους τὸν τύπον τῆς μορφῆς σου.

Ὡς φίλον σε πιστότατον ὑμνοῦμεν Χριστοῦ, Μάρτυς ὡς αὐτοῦ τῶν παθῶν κοινωνήσαντα καὶ τὴν τελείαν καὶ ἀσύγκριτον, πρὸς αὐτὸν ἀγάπην, παμμάκαρο ἐσχηκότα.

Ὡς ἤλιος ἀνέτειλεν ἡ μνήμη σου φαειθρά, πάντων τὰς καρδίας ἐνθούς φαειθρόνουσα, καὶ πρὸς τὸν ἔρωτα θερμαίνουσα, τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων τοῦ στέφανός σε, μάκαρο.

Θεοτοκίον.

Βασίλισσαν Παρθένον σε κηρύττει ὁ Δαβὶδ, ἄχραντε Ἀγνή, διότι κτετέω σε, τῆς οὐρανίου βασιλείας με, ποιήσον κληρονομήν, ἵνα σε μακαρίζω.

Ἐτερος. Σὺ ἰκوریε μου φως.

Τὴν μάστιγα λοιμοῦ, τὴν δεινὴν καὶ πανόληθρον, πρεσβείαις σου Νεομάρτυς, πρὸς τὸν Κύριον στήσον, καὶ πύσσον ἀγγελῶνυμε.

Τὴν ἐφοδον λοιμοῦ, τὰς πρεσβείαις σου κώλυσον, τῶν εὐφημούντων σου πόρρω, ἀγγελῶνυμε Μάρτυς, τὴν μνήμην τὴν πανίερυν.

Μὴ νόσος ἢ δεινὴ, μετελθέτω τοὺς δούλους σου, ἡμᾶς τοὺς σὲ εὐφη-

μοῦντας, λοιμώδης ἢ φρικκλέα, εὐχαῖς σου, ἀγγελῶνυμε.

Θεοτοκίον.

Παράδεισος ζωῆς, Θεοτόκε ὑπάρχουσα, θανάτου τῆς ἀμαρτίας, καὶ παθῶν πολυτρόπων, ἐκλύτρωσά με τὰς χιῶν.

Ἐβδὴ στ'. Τὸν Προφήτην Ἰωάνν.

Περθαίνει ἀληθῶς, καρτερία ἢ πολυλή, ἐγκωμίον τοὺς θεσμούς, ἦν ἀνέδειξας ἀθλῶν, πανθαύμαστε, μαρτύρων νέων τὸ σεμνολόγημα.

Τὸ οὐράνιον ἐν σοί, πῦρ ἀνήφθη ἀθλητά, ὃ ὁ Κύριος θαλεῖν ἤλθε μάκαρο ἐπὶ γῆς, καὶ ἐφέξε τὴν σὴν καρδίαν εἰς θεῖον ἔρωτα.

Ἐν χορᾷ πνευματικῆ, Νεομάρτυς Ἀγγελῆ, εὐσεβούντων ἡ πληθὺς, τὴν σὴν μνήμην ἐκτελεῖ, ὑμνοῦσά σου, πῶς θεῖους ἄθλους καὶ τὰ παλαίσματα.

Θεοτοκίον.

Τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ καλὴν ἐν γυναιξί, δυσωπῶ σε ἐκτενῶς, μὴ παρίδης με Ἀγνή, ἀλλ' οἰκτεῖρον, καὶ πάσης θλάβης σῶον συντήρησον.

Ἐτερος. Θεῶς σοι μετὰ φωνῆς.

Ἐχει σε, Ἀγγελῆ, πολιοῦχον καὶ φύλακκα, καὶ ἀνεκλήπτωρα μέγαν ἐν κινδύνους πᾶσιν ἢ νήσος Χείρας, ἐν ἧ, μάκαρο, τὸ πανίερυν αἶμα ἐξέχεας.

Τριμῶντές σου, Ἀγγελῆ, τὴν σφαγὴν τὴν ἐκούσιον, καὶ τοὺς γενναίους ἀγῶνας, ἐορτὴν ἐτήσιον ἐκτελοῦμεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν ἀιτούμεθα.

Τὸ αἶμά σου, δεξιμένη ἢ γῆ καθηγίασται, ὃ δὲ ἀήρ τὸ σὸν πνεῦμα, καὶ ὁ τῆς θαλάσσης θυθὸς τὸ σῶμα, δι' ὃ σῶζε, τοὺς ἐν γῆ καὶ θαλάσση πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Μόνην σε τιμωτέρην ἐγνωμεν, Πάνακνε, τῶν Χερουβιμ ὡς τεκοῦσαν, τοῦ φωτός τὸν Πρῦτανιν Θεοτόκε, ὃν δυσῶπει πρὸς τὸ φῶς με σκηνώσαι τὸ ἄδυτον.

Κοντάκιον ἦχος γ'.

Ἐρᾶν προσθήκην σε, ἡ τῶν μαρτύρων χορεία, Ἀγγελῆ ἐδέξατο, ἐν οὐρανῷ γηθομένη, ἤθλησας καὶ γὰρ νομίμως νῦν γενναίους φρον, ἤσχυνας τὸ τῶν τυράννων ἄθεον θράσος, καὶ τὸ στέφος ἐκομίσω, τῆς ἀφαρσίας, ξίφει τὴν κίρην τμηθεῖς.

Τὴν ἄνω ζωὴν τὴν ἀγήρα καὶ ἄληκτον, ποθῶν ἐπιτεῦσθαι, ἀγγελῶνυμε, καὶ ἀγγελόφρων Ἀγγελῆ, Νεομάρτυς τοῦ Χριστοῦ ἀξίμαστα, τὴν κάτω τὴν φθαρτὴν καὶ ἐπίκηρον νουνηχῶς καταέλοιπας, δι' ὃ ἐβελουσίως φέρων σαυτὸν παρέδωκας τῇ ὀμότητι καὶ ἱαμότητι τῶν τυράννων, καὶ τὸ αὐτοῦ ἄθεον θράσος, καὶ ὀφρον τὴν ἐπιρημένην κατέρραξας, τῷ ἀποτήφ σου παραστήματι καὶ τῇ εὐτολμῆι τῶν λόγων σου, δι' ὃν τὴν μὲν ἐκείνων ἀσέβειαν ἤλεξας, τὸν δὲ Χριστὸν τρανώς ἐκήρυξας, Θεὸν τέλειον ἀνθρώπων, παρ' οὗ τὸ στέφος τῆς ἀφθαρείας εἰληφας, ὑπὲρ αὐτοῦ ξίφει τὴν κίρην τμηθεῖς.

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΑΓΓΕΛΗ

ΤΟΥ ΕΝ ΚΙΟ ΑΘΗΝΣΑΝΤΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΣΙΟΥ

Τοῦ Νεομάρτυρος Ἀγγελῆ τὴν μνήμην σήμερον ἐορτάζομεν. Χαρήτε ὀλοι οἱ εὐλαβεῖς φιλομάρτυρες, δοσι διδοστέκτος καὶ ἀναμφίβλως, καρδίᾳ μὲν τὸν πιστεύετε, στόματι δὲ τὸν ὁμολογεῖτε τῆς αἰωνίου ἀληθείας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ παναληθέστατον Μάρτυρα. Τὸν ἐξωμότην Ἀγγελῆν ἠμνοῦμεν καὶ εὐφημοῦμεν καὶ τοὺς μαρτυρικούς του ἀγῶνας περιχοροῦμεν καὶ δοξάζομεν. Ἀς πληροφορηθῶσιν δοσι διδοστέκτος καὶ περὶ τῆς ἀγιότητος καὶ τῆς μαρτυρικῆς αὐτοῦ δόξης ἀμφιβάλλουσιν, διὰ Μάρτυς εἶναι τῇ ἀληθείᾳ καὶ κατὰ τὴν ἀνάκαθεν τῆς Ἐκκλησίας παράδοσιν, πάσης μαρτυρικῆς τιμῆς ἄξιος. Τὸν ἀνησυχιστον ὡς Χριστοῦ ἀγαθὸν καὶ πιστὸν δοῦλον με ἐπικουρίας ὀδᾶς καὶ μαρτυρικὰ ἄματα τιμῶμεν, ἵνα καὶ ἡμεῖς Μάρτυρες τῇ προαίρεσι κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον γενόμεθα. Ἀς ἐμφοροῦν τὰ ἀπόλωτα στόματα τῶν ἀντελεπόντων καὶ μὴ ὁμολογούντων αὐτὸν καὶ τοὺς ὁμοίους αὐτοῦ ὄντος θεῖους Μάρτυρας· διὰ κατὰ τοὺς θεῖους ἡμῶν Πατέρας, τὸ Μαρτύριον δὲν εἶναι ἀπλῶς ἀφροῖς ἀμαρτιῶν, ἀλλὰ καὶ ἀγιότης καὶ δοξα καὶ τιμὴ ὀφράνους. Ἡμεῖς λοιπὸν φιλασταςιν ὀπου εἶχον εἰς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην τὴν τοῦ Ἀγγελῆ χριστιανικὴν ζωὴν καὶ τὴν εὐαγγελικὴν πολιτείαν,

καὶ τὸν ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἐνθεσμον ζῆλόν του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀξιοδάρουτον πτώσιν του κηρύττομεν, καὶ τὴν ἀντίχριστον ἀρηνίαν του δὲν σιωπῶμεν· καθὼς καὶ τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον, καὶ τὴν ἐκ θείας ἀποκαλύψεως ὁμολογίαν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἐκθεῖαί, καὶ τὴν τριτην αὐτοῦ ἀρηνίαν κηρύττει· δὲν σιωπῶμεν τὴν πτώσιν, ἐπειδὴ ἔχομεν ἀκόλουθον τὴν πεπαρησιασμένην αὐτοῦ ὁμολογίαν, καὶ τῶν μαρτυρικῶν ἀγῶνων τὴν λαμπρότητα. Ἀκούσατε λοιπὸν μετὰ προσοχῆς τὴν σύντομον ταύτην διήγησιν, ἡ ὀποία τοὺς μὲν καλῶς ἐστώτας εἰς τὴν ἀρετὴν θέλει διδάξει νὰ προσέχουν διὰ νὰ μὴ πέσουν ἢ ἀπὸ ἀμέλειαν, ἢ ἀπὸ ὑπερηφάνειαν, τοὺς δὲ πεσόντας θέλει διεγείρει καὶ παρακινήσει εἰς μετάνοιαν καὶ ἀνόρθωσιν ἐκ τοῦ πτώματος τῆς ἀμαρτίας. Ὀτὸς λοιπὸν ὁ νέος τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης, ὁ νικητῆς σαρκὸς καὶ κόσμου καὶ κοσμοκράτορος, ὁ οὐρανόφρων καὶ ἀγγελόφρων, λέγων, Ἀγγελῆς, ἐγεννήθη εἰς μίαν πόλιν τῆς Πελοποννήσου Ἀργος λεγομένην· τὸ γένος του καὶ τὴν ἀνατροφὴν του καὶ τὴν πολιτείαν του καὶ τὴν κατέστασιν ὀπου εἶχον εἰς τὸ Ἄργος, δὲν ἱδυνήθημεν νὰ τὴν μάθωμεν· τὸσον μόνον ἐμάθομεν, διὰ εἰς τὸ Κουσαντασι

Τώρα δι'έν τοιούτων, ὅ,τι λογῆς εἶναι ὁ μακάριος Ἄγγελος, τίς ἀμφιβάλλει, καὶ τίς δὲν τὸν ὁμολογεῖ ὄντως θεῖον Μάρτυρα, καὶ μαρτυρικῆς τιμῆς ἄξιον; φαίνεται μοι οὐδαίς, ἐκτός μόνον ἂν ἦναι τις ἀμαθῆς καὶ δὲν ἠξεύει τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἱστορίας. Δὲν ἐφορτᾷς ἡ Ἐκκλησία καὶ μαρτυρικῶς δοξάζει τὸν Πέτρον Ἰακώβον; δὲν κηρύττει Μάρτυρας τὸν Παγγάδιον, τὸν Μείρακα, τὸ πλῆθος τῶν Χριστιανῶν, ὁποῦ διὰ τὸν φόβον τῶν βασιάνων ἐξώμασαν, καὶ ἐπ'αὐτὰ ἀπὸ νοθεσίας τοῦ Μεγαλομάρτυρος Κοδράτου ὁμολόγησαν πάλιν τὸν Χριστόν, καὶ ἀπέθανον ἐν τῇ ὁμολογίᾳ τῆς Πίστεως; Δὲν φαίνονται τοιαῦτα παραδείγματα πάμπολλα εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἱστορίας; Ὅντως λοιπόν, ὄντως Μάρτυρες παναληθέστατοι

εἶναι οὗτοι ἄπαντες οἱ ἀρνηθέντες, ἔπειτα μαρτυρήσαντες, σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ ὁσήμερον ἐσταζόμενος νέος μάρτυς Ἄγγελος, καὶ μαρτυρικῆς τιμῆς ἄξιος. Καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ τοὺς τιμῶμεν, ὅτι κατὰ τὸν Μέγαν Βασιλεῖον, «ὅτι πρὸς τοὺς ἀγαθούς τῶν ὁμοδόξων τιμὴ ἀπόδειξις ἔχει τῆς πρὸς τὸν κοινὸν Δεσπότην εὐνοίας» πρέπει, λέγω, νὰ τοὺς τιμῶμεν καὶ νὰ τοὺς ἐσταζώμεν, ἔξαιρέτως δὲ τὸν θεῖον Ἄγγελο, τοῦ ὁποῦ τὴν λομπρὰν μαρτυρίαν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μας εἶδομεν καὶ πολιούχον καὶ προστατὴν καὶ ἔφορον καὶ πρὸς Θεὸν μεσίτην ἠξιώθημεν νὰ τὸν ἔχωμεν οὐ ταῖς ἁγίαις πρεσβείαις πρὸς Κύριον, ρυσθείημεν τῶν ἐπικειμένων δεινῶν καὶ τῶν ἐπερχομένων καὶ ἀξιοθείημεν τῶν μελλόντων ἀγαθῶν τῆς οὐρανόθεν βασιλείας. Ἀμήν.

Ἐδὲ γ'. Ἡ κάμινος Σωτήρ ἐδρασίετο.

Ἰκίαις τὰς πολλὰς ἅς ὑπήνεγκας, εἰρηκτῆς τὰ ἀλγεῖνά καὶ τὸν θάνατον, ἀγγελοῦμε πιστεῖ, ἀνευφημοῦμεν καὶ δοξάζομεν.

Ὁ τοῦ θερμοῦ σου πρὸς Κύριον ἔρωτος, ὡ τοῦ σου πόθου καὶ φίλτρου πανθαύμαστε, ἅ σε τῆς ἐπικλήρου, ζωῆς ἐξήγαγε πρὸς ἄληκτον.

Νομίμως ἀθλοφόρε ἠγώνισαι, τὴν πίστιν πρὸς τὸν Κτίστην τετήρηκας, λοιπὸν ἀπόκειται σοι, τὸ νίκης στέφος ἀγγελοῦμε.

Θεοτοκίον.

Νεφέλην σε γινώσκω Θεόνυμφε, τὸν ἥλιον τῆς δόξης κυήσασαν, φωταγωγοῦντα πάντα, τὰ νυκτώδη μου ἐγκλήματτα.

Ἄλλος. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Δεῦτε οἱ φίλαθλοι λαοί, δρασάμωμεν προθύμῳ καρδίᾳ, καὶ τὴν ἐτήσιον λαμπρώς, ἐορτὴν ἐνθέως τιμήσωμεν, τοῦ λαμπροῦ Νεομάρτυρος, ἐν ὧδαῖς τὰς ἀριστείας αὐτοῦ κροτοῦντες.

Ὁ πού ὡς γέγραπται ἐν σοί, Μάρτυς ἐπλεόνασε πάντως, ἡ ἀμαρτία Ἄγγε-

γελῆ, ὑπερεπερίσσευσεν ὕστερον, χάρις ἡ ἀγία τοῦ Πνεύματος, διὰ μετάνοίας καὶ μαρτυρίου.

Ὅν Ἰακώβῳ Ἄγγελο, καὶ σὺν Παγγαδίῳ ἠμνοῦμεν, καὶ Μείρακι τῶς ἀθληταῖς, καὶ σὺν Πέτρῳ τῷ πάντῳ δοξάζομεν, μαθητῶν τῆ ἀκρότητι, ὡς τὴν ἤτταν ἀναπλακασάμενον κατ' ἐκείνους.

Θεοτοκίον.

Ἦν ἀπορρήτως ἐν γαστρὶ, καὶ ὑπερφῶς δεξαμένην, τὸν ἀναλλασσάτον Θεόν, εὐσπλαγγνίᾳ βροτοῖς ἠμελήσαντα, οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, ὡς Μητέρα τοῦ Κυρίου εὐλογημένην.

Ἐδὲ δ'. Ὁ φρίττουσιν Ἄγγελοι.

Κατέπληξας ἄνωθεν Ἄγγέλων τοὺς χορούς, καὶ θάμβος προὔξεν ἡσυχίας ἀνθρώποις Ἄγγελο, καὶ φάλαγγ δαιμόνων, τὴν σπουδὴν πρὸς σφαγὴν ἐφορξεν, ὄρωσα καὶ τέρωται καιρίως.

Ἡ μάχιρα σώματος ἐχώρησε τοῦ σου, ψυχὴν σου τὴν ἀσπίλον ἀλλ' ἠνωσαι Χριστῷ, καὶ νῦν βασιλεύεις σὺν αὐτῷ Ἄγγελο, καὶ συζῆς ἐν δόξῃ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ πνεῦμα σου ἦνωται Ἄγγέλων τοῖς χοροῖς, τὸ δὲ σῶμα ἐροῖται θαλάσσης τῷ θυῷ, ὃ φανὲν ἐλέγξει, τοὺς τυ-

ράνους πικρῶς, ἐν τῇ ἀδεκάστῳ κρίσει τῶν πεπραχμένων.

Θεοτοκίον.

Ἄναστησον κείμενον εἰς θάθη με κακῶν, τοὺς νῦν πολεμοῦντας με πολέμησον ἐχθρούς, τρωθέντα ἀτύποις ἠδυναξῆς τὴν ψυχὴν, ἀγνή μὴ περὶδῆς, ἀλλ' οἰκτερον καὶ σώσον.

Ἄλλος. Αὐτωτὰ τοῦ παντός.

Ἐσφαλῆς καὶ τοῦ στήθους τὰ κρούσματα, καὶ ὀμμάτων τὰ ἐμπονα δάκρυα, καὶ τοὺς ἐκ θάθους ἀπαντας στεναγμοὺς τῆς καρδίης, ὃ πανοικτίρων ἐπακούσας ἀθλήσαι ἠξίωσεν.

Ἐταπεινώσαν ἐσχες τὸ φρόνημα, καὶ ψυχῆς σου τὸν τόνον ἀνεύδοτον, ἐν τῷ ἀθλεῖν θαυμάσιε, καὶ τυράννων τὰ θράση, μὴ πτήξας ὅλως, μέχοι τέλους γενναίως ἐνήθλησας.

Ἄνυμνοῦντες τὸ κλέος τῶν ἀθλῶν σου, πρὸς Θεόν σε μεσίτην προβάλλομεν, δευνῶν τὴν ἀπολύτρωσιν, καὶ πταισμάτων τὴν λύσιν θεόφρον Μάρτυς, διὰ σοῦ ἐξαιτούμεν οἱ δούλοι σου.

Θεοτοκίον.

Οἱ πολλοὶ σου ἡμᾶς διασώζουσιν, οἰκτιρμοὶ Παναγία Μητρόςσε, ἀμαρτημάτων κρίσεως, καὶ ποικίλων κινδύνων σὺ γὰρ τεκούσα, τὸν Θεὸν ἐλεεῖς κόσμον ἅπαντα.

Ἐδὲ θ'. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Ἦν φωτοφόρον ψυχὴν σου αἰ τῶν Ἄγγέλων χορείαι, καὶ τῶν Μαρτύρων Ἄγγελο, καὶ δικαίων οἱ δῆμοι, πόθῳ παρελάθον φαειρώς, Χριστῷ ἀγαγόντες τῷ παντάνακτι, ὅς ἐδέξατο ταύτην γηροσῆνας, οἶαν νύμφην ἐκλεκτήν.

Ἰαν φαειρὰ ἡ ἡμέρα, καὶ πανευφρόσυνος ὦφθη, Μάρτυς Κυρίου Ἄγγελο, ἐν ἡ ἠθλήσας πόθῳ, καὶ θεῖῳ

ἔρωτι Χριστοῦ, δοξάσας αὐτὸν τοῖς θεῖαις ἀθλοῖς σου, καὶ τὸ στέφος δεξάμενος τῆς νίκης, ἀνηνέχθης πρὸς αὐτόν.

Ἐαιθρὰ καὶ νῦν ἡ ἡμέρα, καὶ λαμπροφύρος ἐπέστη, ἐν ἡ τὰ πλήθη τῶν πιστῶν, ἐκτελεῖ σου τὴν μνήμην, καὶ τοὺς ἀγῶνας σου κροτεῖ καὶ τέλος δοξάζει τὸ μακάριον, ἀγγελοῦμε Μάρτυς ἀθλοφόρε, φρυκτωροῦσα τοὺς τιμώντας σε πιστῶς.

Θεοτοκίον.

Ὅς ἠτεκούσα τὸ θεῖον, ἐσκοτισμένον με πάσαις ταῖς μεθοδεῖαις τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ῥαθύμως διουντα καὶ παραρρίζοντα Θεόν, Πανάμωμε φώτισον, ὀδηγήσον, πρὸς καλάς ἐργασίας, ὡς αἰτία οὐσα πάντων τῶν καλῶν.

Ἄλλος. Ἐς ἐμφύχῳ Θεοῦ κιθῶτῳ.

Συγχορεύεις τοῖς τῶν Ἄγγέλων χοροῖς, Μαρτύρων τε τοῖς δῆμοις συναγάλλῃ, ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἐν ἐκκλησίᾳ πρωτοτόκων, ὑμῶν ἀσιγήτως Μάρτυς ἐνδοξῆ, τὴν μονορικήν θεαρχίαν, αἰγλης ἀπροσῆτου μάκαρ, ἐκ ταύτης ἀπολαύων αἰεί.

Ἐτόπῳ νοητῷ Μάρτυς Κυρίου, ὅπου οἱ χοροὶ πάντων Ἄγγέλων καὶ Ἁγίων, ὀρώσι τὸ κάλλος τὸ ἀμήχανον, ὃ μακαριότης ἀκούει, πάντων ὑπερσούου μάκαρ, τῶν πιστεῖ τιμώντων σε νῦν.

Ἦν ἐκ πόθου τὴν θεῖαν μνήμην ὧδαῖς, δοξάζοντα τὴν σὴν Μάρτυς θεόφρον, δίδου Ἄγγελο καὶ ἰεσσίαις εὐπροσδέκτοις, δευνῶν λυτρωθῆναι τε καὶ θλίψων, καὶ τῶν ὀφλημάτων τὴν λύσιν, ἔχων παρόρησιαν πλεισίτην, ὡς μάρτυς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Ὁ υπέρλαμπρον Θεοτόκε Ἀγνή, ψυχῆς τὸ καθαρὸν ἔχουσα κάλλος, χάριν δὲ Θεοῦ ἐμπιπλεγμένη

οὐρανόθεν, φωτὶ ἀντίφω καταναγάζεις αἶε, τοὺς ἐν εὐφροσύνῃ βοῶντας, ὄντως ἀνωτέρα πάντων ὑπάρχεις Παρθένε Ἀγνή.

Ἐξάποστελέτρια. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Πίστιν τὴν θεϊαν Ἀγγελῆ, ἢ ἡγήσω το πρώτων, ἀνάλαβες μακάριε, καὶ ἐκήρυξας αὐτίς, πρὸ τῶν ἀθῶων τυράννων, καὶ σφαγεὶς σφ αἵματι, ἐκύρωσας ἀθλοφόρε, ἢ κατήγγεται σοι νῦν, μένει δέ σοι τοῦ τοῦ λοιποῦ, ἐλπίς τε καὶ ἀγάπη.

Ἡ ἀελιζόμενά σοι νῦν, ἀγαθὰ Ἀθλοφόρε, λαβίων, τὰ τελευτάτα, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίχης, ἀποβαλεῖς τὴν ἐλπίδα, καὶ ἐξῆς οὐκ ἔσται σοι, ἢ πρὸς Θεὸν δὲ ἀγάπη, καὶ πρὸς πᾶσαν τὴν πληθύν, ἔσται μόνη ἀκραιφνής, Ἀγγέλω τε καὶ Ἀγίω.

Θεοτοκίον.

Ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθῆ, Θεοτόκε Πικροθένης, τὴν σὴν ἄμαχον Δέσποινα, προσετασίαν αἰτούμενη, οἱ θλιψέσει συσχεθέντες, καὶ κλυδωνιζόμενοι τοῦ βίου τάς τρικυμιάς, στήσῃν αὐραῖς τῶν παθῶν, καὶ λιμένα πρὸς Θεοῦ, ἐμβέβησάν τε βελημάτων.

Εἰς τοὺς Αἰῶνες. Ἦχος πλ. δ'.
Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ἄξει τὸν πόθον τὸν ἔνθεον, νέε Χριστοῦ ἀθλητή, τὸν πιστῶς ἐν τῇ μνήμῃ σου συνδρομόντων σήμερον, εὐφημησάμενος τοὺς ἄθλους σου, καὶ τοὺς ἀγῶνας οὐς ἀγγελώνυμι, χαίρων ὑπέστης τῷ θεῷ ἔρωτι, καὶ τὴν ἐκούσιον τῆς παντίμου κάρας σου ἀποτομήν, καὶ τὴν σὴν σωτήριον δίδου ἀντάμειψιν

Ἐν Παγγαρίῳ σε μέλπομεν, Μάρτυ Χριστοῦ Ἀγγελῆ, καὶ σὺν Μείρακι ἑτανίες, εὐφημοῦμεν πόθῳ σε, καὶ πιστῶς σε δοξάζομεν, σὺν Ἰακώβῳ τῷ Πέρῳ ἄσμοσι, καὶ σὺν τῷ θεῷ Πέτρῳ ἀοιδίμῃ, τῷ κορυφαίῳ σε, ἐν φδαῖς γεραίρομεν, ὡς κατ' αὐτούς, ἀναπολαισάμενον, τὴν ἦταν ἄθλος σου.

Ὄμματι ἰλέῳ ἐπίδω, τοὺς σοὺς οἰκτροὺς ὑμνητάς, καὶ πρεσβεΐαις σου δώρησαι, πᾶσι τὰ αἰτήματα, θεε Μάρτυς τὰ πρόσφορα, πρὸς σωτηρίαν ψυχῆς καὶ σώματος, ὡς παρόρησιαν ἔχων

πρὸς Κύριον, ὃν ἐπεπόθησας, καὶ αὐτοῦ τῷ ἔρωτι, ὡς ἀληθῶς, θάνατον ἐλόμενος ζώης ἡλόγησας.

Λοιμώδους νόσου τὴν ἐφοδόν, Μάρτυς Χριστοῦ Ἀγγελῆ, τὴν δευτὴν καὶ πανόληθρον, σαῖς εὐχάις πρὸς Κύριον, καὶ πρεσβεΐαις ἀπέλασον, ἐκ τῶν ἐν πίστει ἐξαιτουμένων σου, τὴν θεϊαν χάριν καὶ τὴν ἀντίληψιν, ἡμῶν τῶν δοῦλων σου, τῶν θερμῶς ποθοῦντων σε καὶ ἐν δευνοῖς, ρύστην κεκτημένων σε καὶ θεῶν φύλακα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

τὴν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου ἀνύσας, ἀγγελώνυμι Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἐφῆσεως ἔστης, τῆς ὡς ἐν κινήσει νοουμένης τοῦ ἐφετού, Χριστοῦ ἀπολαθῶν, τὸν ἦρον ἔσχατον ὄντα καὶ πέρας, καὶ ἐφετῶν τὸ ἀκρότατον, ὅτι ὁ νῦν ἐν τάξ ἐπουρανόεις μοναῖς κατοικῶν, καὶ ἀχράντοις νός ἐπιθολαῖς, τάς πανολθίους αὐγὰς τῆς θεότητος εἰσδεχόμενος, πρέσθεις καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν τῷ σκότει τοῦ βίου πορευομένων, ἔνα τοῦ θεοῦ τύχομεν φωτισμοῦ, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Υπόδειξι Βηθλεεμ τὴν τοῦ Θεοῦ Μητροπόλιν, φῶς γὰρ τὸ ἀδυτον, ἐπὶ σε γεννήσαι ἤκει· Ἀγγελοὶ θαυμάσατε ἐν οὐρανῷ, ἄνθρωποι δοξάζατε ἐπὶ τῆς γῆς, μάγοι ἐκ Περσίδος, τὸ τρισόκλειον δῶρον προσκομιάσατε ποιμένες ἀροχυλόντες τὸν τρισάγιον ὕμνον μελωδήσατε· πᾶσα πνοὴ κίνεσάτω τὸν παντουρογέτην.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις, Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ συνήθη Μεγαλυνάρια.

Χαίροις Ἀθλοφόρε νέε Χριστοῦ, Ἀγγελῆ τοιμακάρο, σὺν Ἀγγέλων νῦν τοῖς χροῖς, καὶ ταῖς τῶν Μαρτύρων,

καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ὡς παρεστῶς τῷ θρόνῳ τοῦ Παντοκράτορος.

Τῶνοις τε καὶ ἄσμοσιν εὐλαθῶς, ὡς Χριστοῦ σε φίλον, εὐφημοῦμεν καὶ κοινωνῶν, θεῶν παθημάτων, αὐτοῦ καὶ τοῦ θανάτου, σύμμορφον γεγονότα Ἀγγελῆ ἔνδοξε

Ἐφ' Χριστῷ συνήφθης ἀποτηθεῖς, τὴν τιμὴν κάραν ἀξιάχαστε Ἀγγελῆ,

καὶ συζηεῖς ἐκείνῳ καὶ συνδοξάζει μάκαρ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας ἀγαλλιωμένος.

Μὴ παύση θεόμενος Ἀθλητῆ, τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων, ὑπὲρ πάντων τῶν εὐσεβῶς, σὲ μακαρίζόντων ὡς Μάρτυρα Κυρίου, ὡς ἔχων παρόρησιαν, Ἀγγελλῆ ἔνδοξε.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ
ΜΟΔΕΣΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ
ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ ΙΗ' ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐσπερινῷ τὸ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν αἰγούς, καὶ ψάλλομεν σιγηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ποίους εὐφημιῶν στέμματα.

Ποίους εὐφημιῶν στέμματα, ἀναδήσωμεν τὸν Ἱεράρχην, τὸν τῆς εὐσεβείας ὑπέρομαχον καὶ τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλον, τῆς Ὁρθοδόξιας τὸν φωστῆρα τὸν μέγαν Ἱεροσολύμων μυστολέκτην τε καὶ θεῶν τοῦ μαρτυρίου ἀγαλλίαμα, τῶν ὀρθοδόξων τὸν στῦλον, τοῦ φωτός τὸν λύχνον, τὸν ἀστέρα τὸν φαεινόν, τὸν τὴν κτίσιν καταλαμπρύνοντα, θαυμάτων ἀκτίσι τὸν Μόδεστον.

Θήμασι στεφανοῦ, Χριστῶς ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐὐτε οἱ γηγενεῖς ἄσμοσιν, ἐπαίνεσάμεν Μόδεστον θεῶν, τῶν Ἱεραρχῶν θεῶν ἑραίσμα καὶ τῶν ἀθλητῶν σεμνολόγημα, τῶν Χριστιανῶν τὸ μέγα κλέος, τὸν μέγαν θαυματουργόν, καὶ ἐτοιμότατον, ἀνθρώποις καὶ κτήνεσι χαριζόμενον, τὴν ὑεῖαν καὶ εὐρωστίαν, ἐν τῇ αὐτοῦ μνήμῃ καὶ πταισμάτων ἄφεσιν, τοῖς πιστοῖς παρὰ Χριστοῦ καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐτετρα. Ἦχος δ'. Ὁς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Καταλείψας τὰ πρόσκαιρα, ἐκ παιθῶς ὡ πανίερος, τῷ Χριστῷ προσέδραμες ἐνθεώτατα, καὶ ἀνυψώθης τοῖς θαύμασι, μυρίοις πανόλβιε, καὶ εὐχῇ τὰς τοῦ ναοῦ θύρας πάσας διήνοιξας, τοῦ Κυρίου σου, ὑπὲρ οὗ καὶ κολάσεις ἀφροήτους, καθυπέμεινας γενναίως, σὺ ὡ πανάγιε Μόδεστε.

Ποίους πνευματικῶς κάλλεσι, στεφανώσωμεν μαρτύρων κλέος, καὶ Ἱεραρχῶν ἐγκυλλώπισμα, Ἱερομαρτύρων ἀκροθίνιον καὶ τῆς οἰκουμένης τὸν λαμπτήρα, τὸν μέγαν θαυματουργόν, τὸν θεῶν Μόδεστον, τοῖς ζῶοις τὴν εὐρωστίαν παρεχόμενον· τοῦτον γὰρ ὄντως ἀξίως, ἀθανάτου δόξης, δια-

ψωθῆσαι ταπεινώσιν, ἔχων Πάτερ τὸν Κύριον, ὄντως σὺ κηδόμενος ὡ

μακάρως, Ἄρχιερέων θεόπνευστον, Μαρτύρων τε καύχημα, καὶ ἐκ ταύτης ἐν Θεῷ ἱαμάτων χαρίσματα κατεπλούτησας, ἱατρύειν τοὺς θόας καὶ ἀνθρώπους, συμπαθῶς ὡς ἐλεήμων, θεόφρον Μόδεστε ἐνδοξε.

Πατήρ τοῦ αἵματος, τοῦ ἀγίου σου ἐπινέξας, εἶδωλα παμδέδηλα καὶ τοὺς ἄφρονας, ταῦτα τιμώντας καὶ ἠνεγκας, κολάσεις μυριάς τε καὶ ἐδέξω ἐκ Θεοῦ, τὸν τῆς νίκης σου στέφανον, ὃν ἰκέτευε, ἐκ φόβου καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν παναοίδιμον μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἰεραρχῶν τὴν καλλογὴν, καὶ τῶν Μαρτύρων κλέος, τῶν Ἱερομαρτύρων τὸ καύχημα, τὴν θύσαν τῶν θαυμάτων, τῆς οἰκουμένης τὸν εὐλαμπῆ φωστῆρα, τῶν ἀλόγων ζώων τὸν ἐτοιμώτατον ἱατρευτήν, καὶ τῶν ἀνθρώπων πρέσβυν πρὸς Κύριον, τὸν μέγαν Μόδεστον, δεῦτε εὐφημήσωμεν ἐτησίως, ὡ φίλεορτοι. Οὗτος γὰρ τῆ ἐνθέῳ πολιτεία, τὸ ὀπτικὸν τῆς ψυχῆς ὄργανον γέγονε τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· καὶ ἐδέξατο χάριν ἀέννητον τοῦ ἰάσθαι τὰς νόσους, ἀλόγων τε καὶ ἀνθρώπων. Ἰεράρχης γεγονώς, καὶ Μάρτυς Χριστοῦ παναληθέστατος· αὐτῷ καὶ ἡμεῖς δοήσωμεν, Ἱερομάρτυς μέγιστε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τίς μὴ μακαρίσει σε (ἡ προσόρτιον). Ἀναγνώσματα ζήτη εἰς Ἰεράρχην. Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων. Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν. Ταῦτα λέγει Κύριος, πάντα τὰ ἔθνη.

Εἰς τὴν Αὐτὴν. Ἦχος α΄.

Ἀμπύνου, λαμπρόνου καὶ ἀγάλλου πόλις Ἱερουσαλήμ, τοιοῦτον σχοῦσα ποιμένα· Ὅσιον, ἄκακον καὶ τὸ αἰ-

μα δωρησάμενον τοῖς τυράννοις, ὑπὲρ τοῦ αἰμάντου ἀνοῦ· εὐφραίνου καὶ πᾶσα τῶν πιστῶν ἡ Ἐκκλησία, ὡς ἔχουσα ἀληθῶς Ἰεράρχην, μάρτυρα στεφφύρον, καὶ θαυματουργὸν ἄριστον, τὸν μέγαν Μόδεστον, τὸν πρέσβευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Ὡς ἐορταί, φαίδρως πανηγυρισώμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἱερομαρτύρου Μόδεστου· ὡς γὰρ ἀνέλαβον ἐκεῖνοι τὸν ἐφάμιλλον ταῖς ἀρεταῖς, οὕτω καὶ ἡμεῖς τῶν ἱαμάτων ποταμούς, οἱ πιστοὺς προστρέχοντες, τῷ πανσέπτῳ αὐτοῦ τεμένει, καὶ τῶν πταισμάτων ἄφρων, παρὰ τοῦ δοξάσαντος τοῦτον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. α΄.

Ὡς παμφαῆς τοῦ ἱεροῦ Μόδεστου λάμπει μνήμη, ὡς ἥλιος τοῖς πέρασιν, καὶ ἀπύστως δαδουχεὶ τὰ ἱαματα· νόσους ἀποσοβύσα ἀνθρώπων, καὶ πάθη κτηνῶν θεραπεύουσα. Ἰκετεύει γὰρ ἀεὶ ὡς ἱατρός, παρεστῆχως τῷ θρόνῳ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξ. Ἦχος β΄.

Ὅτε τὴν αὐτοῦ ὁ Κύριος, καὶ παντεπόπτης Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἠόλιν τὴν Ἁγίαν ἠρέτησεν, ἐπὶ νομάς ζωηφόρους πορεύσθαι, θυμάσιν ἐφανέρωσε τοῦτο, Πατήρ ἡμῶν Μόδεστε· τὰς γὰρ πύλας τοῦ Ναοῦ εὐχῇ μόνῃ σὺ διηνοίξας, καὶ τοῖς πᾶσι παρεστήσας, ὅτι σὺ ὁ μετὰ Θεὸν ποιμὴν τοῦ Ἰσραήλ· ὅτε δὲ πρὸς αὐτὸν ἠθέλησε λαθεῖν σε παμμακάρωστε, διὰ τοῦ μαρτυρίου ἠυδύκησεν, ὡς δόξαν εὐρεῖν σε πλείονα παρ' αὐτῷ, καὶ τύπον γενέσθαι τῆς καρτερίας. Ὅθεν τῷ σὺ διπλῷ στέφει στεφανώσαντι, Ἰεραρχίας καὶ ἀθλή-

σεως, ὡς παρόρησά παριστάμενος, προσεύεις τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός. Προσόρτιον.

Βηθλεὲμ εὐτρεπίζου, ὕμνησον πόλις Σιών, ἀγάλλου ἡ ἐρημος προμνηστευθεῖσα τὴν χάριν. Ἀστὴρ γὰρ προέρχεται ἐν Βηθλεὲμ μηνύων, μέλλοντα τίχθεσθαι Χριστόν, καὶ σπήλαιον δέχεται τὸν ἀχώρητον παντί, καὶ φάτιν ἐτοιμάζεται, ὑποδέξασθαι ζῶην τὴν αἰώνιον. Αὐτῷ πάντες ἄσωμεν καὶ δοήσωμεν· Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ σαρκοθεῖς δι' ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὡς Ἰεράρχης Κυρίου, τὴν διπλοῖδα φρονῶν, φαινέξας αἰμασί σου, εἰσελήλυθας χαίρων, εἰς ἅγια ἁγίων ἐν οὐρανῶς, ἐξαιτούμενος ἄφρων, ἀμπλακημάτων καὶ λύσιν τῶν πειρασμῶν, τοὺς ἐν πίστει σὲ γεραίροντας.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύονται.

Ἐν νοσημάτων ἐδείχθης, φυλακτεῖς ἐν Χριστῷ, καὶ ἱατρός τῶν ζώων, τῶν σὲ παρκαλούντων, Μόδεστε παμμάκαρ, ὅθεν καὶ νῦν, τὴν ὑγίαν παρέξειας, ἡμῖν τοῖς πόθῳ τελοῦσί σου τὴν σεπτὴν, καὶ ἁγίαν μνήμην ἐνδοξε.

Στίχ. Θεομαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Ἐν τοῖς ἀγώνων ἰδρώσι, τοῦ μαρτυρίου σοφέ, τὴν ὑψηλὴν καθέδραν τῶν Ἱεροσολύμων, κοσμήσας, εἰσεδέξω παρὰ Θεοῦ, χάριν παύειν νοσημάτων, καὶ λόβαν πᾶσαν ἐλαύνειν ἐκ τῶν κτηνῶν, Ἠάτερο Μόδεστε πανόλβιε.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Ἁγγελικὸν βίον ἐν γῆ ἐπιδειξάμενος, Ἱερομάρτυς Μόδεστε, ψήφῳ Θεοῦ τὴν ποιμενικὴν ράβδον ἐνεχειρίσθης,

καὶ ἐν καθέδρᾳ Ἄρχιερέων καθήσας, τὸν Κύριον τοῖς ἐνθέοις σου ἐργαῖς ἐδόξασας· διὸ Ἠάτερο κατήντησας εἰς μάνδραν οὐράνιον, ἔνθα ὁ πρῶτος ποιμὴν καὶ μέγας Ἀρχιερεὺς ἀπαύστως, τὴν ὕμνωδιαν αὐτῷ ἀναπέμπων, καὶ εἰρήνην καὶ δεινῶν ἀπαλλαγὴν τοῖς ὕμνηταῖς σου, προσθεύων ταῖς προσεβείαις σου.

Καὶ νῦν. Προσόρτιον.

Ἡσυχὰ χόρευε λόγον Θεοῦ... Ἀπολυτικόν. Ἦχος δ΄.

Ὅσιος τὸν βίον σου διαπεράνας σοφέ, ὀδοῦσαι κεκόσμησαι ἱερουσίνης φαίδρῳ, ἱερόαθλε Μόδεστε· ὅθεν καὶ ἐναθλήσας προθυμώτατα Ἠάτερο, νῦν ἐν ἀγαλλιάσει, τῷ Χριστῷ συνευφραίνει, πρέσβευον ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν εὐφημούντων σε.

Εἰς τὸν Ὁρόσον

Μετὰ τὴν α΄. Στίχ. Κάθισμα Ἦχος α΄. Χορὸς Ἀγγελικός.

Θαυμάσιος ποιμὴν, εὐσεβῶς ἀνεδείχθης. Μαρτύρων ὁ στερούς, Ἰεράρχης παμμάκαρ, φωτίξεις γὰρ ἅπαντας, τῶν θαυμάτων λαμπρότησιν· ὅθεν σήμερον, οἱ εὐσεβεῖς καὶ πόθῳ, ἐορτάζοντες, ἐκ τῶν κινδύνων ἀπάντων, αἰτούμεν λυτρώσασθαι.

Δόξα καὶ νῦν. Προσόρτιον.

Ἀγάλλου ἡ Σιών, Βηθλεὲμ εὐτρεπίζου. Μετὰ τὴν β΄. Στίχ. Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σκαυρῷ.

Ἱερουσίνης τῷ φωτὶ διαλάμπων, ἐφωταγωγῆσας λαοὺς Ἰεράρχα, τὸ τῶν εἰδώλων σκότος τε ἠφάνισας, αἰγλή ἱαμάτων δὲ, τῶν παθῶν τὴν ὁμίχλην, λίαν μεταδεδήκας πρὸς τὸ ἄδυτον φέγγος, ὑπὲρ ἡμῶν πρέσβευον ἔκτενως, τῶν σὲ τιμώντων αἰδίτιμε Μόδεστε.

Δόξα και νῦν. Προεόρτιον.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον.

Κάθισμα ἤχος δ'. Κάτεπλάγη Ἰωσήφ.

Καταπλήττονται τὴν σὴν, Μάρτυς Χριστοῦ ὑπομονὴν, καὶ θαυμαζοῦσι Θεοῦ τὰ μεγαλεῖα γηγενεῖς, καὶ τὴν πολλὴν εἰς σέ Πάτερ οἰκονομίαν, πῶς τὸ ἀσθενές τῆς ταπεινώσεως, σῶμα ἀντιπαθεῖν, τρυπύτη ἔχησε, πληθὺς τῶν κολάσεων, καὶ ἀσινές ἐφυλάττετο, Χριστοῦ Μαρτύρων καὶ Ἱερῶν, σὺ εἰ δόξα καὶ στεφανός.

Δόξα και νῦν. Προεόρτιον.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχου. Προκείμενον. Τίμος ἐναντίον Κυρίου ὁ δάνατος τοῦ δόσιου αὐτοῦ. Εὐαγγέλιον τοῦ Χρυσοστόμου. Ὁ Ν'. ψαλμός. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Σειχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Καὶ τὸ ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Αὐταὶ πιστοὶ χοροεὶν συγκροτήσωμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἱερομάρτυρος Μοδέστου, ἀσμάτων ἐγκωμίοις αὐτῶν καταστέψωμεν· οὗτος γὰρ τῶν τυράννων τὸ θράσος καταβάλων, καὶ τὴν πλάνην τῶν Ἰουδαίων κατασχύνων, αἵμασι μαρτυρικοῖς, τὴν Ἀρχιερατικὴν στολὴν καταλέμπρυνεν· αὐτὸν οὖν καὶ ἡμεῖς, ὡς παρορσιῶν ἔχοντα πρὸς Κύριον, μεσίτην πρὸς αὐτὸν προσάξωμεν καὶ πρόσθεν προβαλλόμεθα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κλπ.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου. Ἔδῃ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραά.

Τὴν κυκλουμένην, ἐπιχωῶς καὶ ρεουσῶσαν, ἐβδόμην πρὸς κκεῖρον, διαδραμῶν Πάτερ, τὴν ὀγδόην ἐφθασας ἡμέραν τὴν τοῦ μέλλοντος, ὅθεν ὀδοῦον ἤχον, τοῦτόν σοι πλέκοντα, ὀύσαι με, τῶν ἐν τῇ ὀγδόῃ κολάσεων.

Υπεραρθεῖς τῆς ἀπαθείας πέτρους, τῶν χαμαεζήλων παθῶν, καὶ τὸ παχὺ σκῆνος, καὶ θαρὺ ἐφρόκτιον, λεπτύνας μάκκρο Μόδεστε καὶ κουφίσας ἐδείχθης, σταδιοδρόμος οὐράνιος, εὐσταλῆς καὶ κοῦφος καὶ εὐζώνος.

Θεοτοκίον.

Ἀοξασμένα περὶ σοῦ λελάληνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἡ τὸν Θεοῦ Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, ἀγγὴ δὲ διακείμενα, Θεοτόκε Παρθένε· διὸ σὲ πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεὸν προστασίαν ἡμῶν.

Ἔδῃ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Νενευρωμένος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ μακαρίου δυνάστου, δυναστεία πανάλακεί καὶ τῷ ὄπλῳ, ὠπλισμένος τοῦ Σταυροῦ, τὴν κεφαλὴν διέκοψας τοῦ δυσμενοῦς δυνάστου, ὡς ἐν ἐκστάσει πανεύφημε.

Ναμάτων θεῶς ποταμὸς, πεπληρωμένος ὠράθης, ζωηρῶν πνευματικῶν χαρισμάτων, ἐκ Σιών ὡς εἶξ Ἐδέμ, ἐξωρημημένος Μόδεστε, καὶ νοερώς κατάρδων, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς ἀβλακῆς.

Θεοτοκίον.

Μώμος ἐν σοὶ καὶ μολυσμός, οὐκ ἔστιν ὅλος Παρθένε, ἐνδικαίτημα δὲ μῆλλον ἐφάνης, οὐράνιων ἀρετῶν· ἐν σοὶ γὰρ κατεσχένωσε τῶν ἀρετῶν ἡ πᾶσα, ἀγιοσύνη πανάμοιμε.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Φαιδρύνων τὸν θῖον σου, τῶν ἀρετῶν καλλοναῖς, ποιμὴν ἀνηγόρευσαι, καὶ Ἱεράρχης σεπτὸς, πανένδοξε Μόδεστε, αἵματι μαρτυρίου, σεαυτὸν δὲ φοινίζεις, ἄνω πρὸς τὰς ἀύλων, μετετέθης χορείας, μεθ' ὧν ὑπὲρ ἡμῶν, τὸν Χριστὸν, Πάτερ ἱκέτευε.

Δόξα, και νῦν. Προεόρτιον.

Ἔδῃ δ'. Σὸ μου ἰσχύος.

Μόνον Χριστοῦ, τῶν ἐφετῶν τὸ ἀκρόβατον, εἰς ἰσχύος ὄλης ἐπεπόθησας, ὅλον ὑπάρχοντα γλυκαρισμόν, ὅλον θυμηθείαν, ὅλον ἀκόρεστον ἔφρασι, ἀμήχανόν τε κάλλος, καὶ αὐτῷ τὴν ψυχὴν σου, διαπύρω ἀθλήσει συνέδησας.

Νῦν εἰσελθῶν, εἰς τὰ πρωτότυπα ἅγια, τῶν ἁγίων, ὅπου πρώην πρόδρομος, Χριστὸς εἰσήλθεν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ κληρονομήσας, τὰ ἀγαθὰ τὰ ἀπόρητα, εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσι, καὶ Ἀγγέλων αἱ τάξεις, παρακύβει Χριστοῦ, εὐμενίζου ἡμῖν.

Θεοτοκίον.

Νύμφην Θεοῦ, σὲ καὶ μητέρα γινώσκωμεν, Θεοτόκε, σὲ γὰρ ὡς μυρίπνον, σῶδον εὐρών, λόγος τοῦ Θεοῦ, θάλλων ἐν κοιλίᾳ, τῇ ταπεινῇ ἀνθρωπότητι, ἠράσθη σου τοῦ κάλλους, καὶ ἐκ σοῦ σαρκούφορος προσελθῶν, τοὺς πιστοὺς εὐωδίασεν.

Ἔδῃ ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Πεωργὸς Θεὸς ὠφθης, τέμνων τὴν τῆς πίστεως εὐθείαν αὐλακα, ἀκανθώδη πλάνην, ἐκρίζων τῶν εἰδώλων ἀρότροφ σου, λόγων καὶ ἀρούρας, καλλιεργῶν κεχερσωμένους, εἰς τὸ δεῖξασθαι σπύρον οὐράνιον.

Ἰατὴρ μέγας ὠφθης, ἅπασαν ἰώμενος θροπῶν ἀσθένειαν, καὶ κτηνῶν ἀλόγων, καὶ πατῆρ ὀρφανῶν, καὶ προστάτης γηρῶν, καὶ φωστῆρ ἐπέχων, λόγων ζωῆς παντὶ τῷ βίῳ, καὶ δοτήρ ἀγαθῆς πάσης δόσεως.

Θεοτοκίον.

Ὁραϊώθης Παρθένε, ὡς τὸν ὠραϊότατον λόγον κηρύσασα, ὃν ζεῖ δυσώπει, οἰκτειρῆσαι λαόν ἀμαρτάνοντα,

καὶ διατηρῆσαι, δαιμονικῆς ἀπάσης βλάβης, τὸν εἰς σέ Θεοτόκε ἐλπίζοντα.

Ἔδῃ ε'. Τὴν δέξαν ἰκαεῶ.

Ρωμαία συμμαχητοῦ καὶ μάχαιρα, ὠφθης δίστομος καὶ ἐστειλωμένη, καὶ δυνατοῦ βέλους ἠκονημένον, ἐπερωμένον καὶ ροίζῳ φερόμενον, καρδίᾳς γὰρ ἔτρωσας ἐχθρῶν, καὶ τεμένη εἰδώλων συνεκόφασας.

Ὁ ἄγγελος ἐπὶ γῆς ἀσώματος, θῖον ἔσχες ἀσωμάτων Ἀγγέλων, ἐτι τὸν χοῦν, περικείμενος μάρτυς, καὶ ἐφολκίῳ τῆς ὕλης θαρούμενος, διὸ ελευτούργησας Θεῷ, ὡς οὐράνιος Ἀγγελος, Μόδεστε.

Θεοτοκίον.

Ἰαμάτων τῶν ἀνθρώπων τὴν φύσιν, τῇ χοραίᾳ παραβάσει φθαρθεῖσαν, δίχα φθοράς, νέον τίκτεται θρέψος, καὶ σοῦ ἐν κόλποις ὡς θρόνῳ καθέζεσαι, ἀνύμφευτε τῆς πατρικῆς, μὴ ἐκστάς συνεδραῖα θεότητος.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἰακώδου μάκκρο σε, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κυρίου, ἀρετῶν διάδοχον, ὡς ἐκ τοῦ θρόνου καὶ τέλους, στέφρομεν τὴν θείαν κάραν σου ὡς εἰδότες, κράζοντες μὴ ὑπεριδῆς τοὺς σοὺς ἱκέτας, τοὺς τὴν μνήμην σου τελουόντας, ἱερέων καὶ μαρτύρων. Μόδεστε, καύχημα.

Ὁ Οἶκος.

Ἰῶν ἱερῶν τὸ ἐκλαμπρον κλέος καὶ τῶν Μαρτύρων τὴν πάντερπον δόξαν, δεῦτε πάντες ἐν

στου δεξιᾶς, Ἱερομόλυτος πανσεβάσμιε Μόδεστε. Οὐ μόνον γὰρ τῶν ζωηροῦτων παθημάτων αὐτοῦ κοινωνῶς ἠξιώθης γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀφάρτου δόξης, ὡς ἱερεὺς καὶ μάρτυς ἀξιοθαύμαστος.

Καὶ νῦν, Ὑπόδεξι Βηθλεὲμ τὴν τοῦ Θεοῦ Μητρόπολιν. Δοξολογία μεγάλη. Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τυπικά, Οἱ Μακαριοί, καὶ ἐκ τοῦ κα-

νόνοσ τοῦ Ἁγίου, φθὴ γ'. καὶ ς'. Ἀπόστ. καὶ Ἐδῶγ. ζῆται τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Κοινωνικὸν Εἰς μνημόσυνον.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις, Ἱερώτατε Μόδεστε, χαίροις Ἱερέων καὶ Μαρτύρων καύχημα, ὅτι τοῦ τυράννου καθείλες τὰ ληρώδη, καὶ ἱατροῦς τῶν ζώων ἐδείχθης ἕτοιμος.

ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΟΔΕΣΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ
ΛΕΓΟΜΕΝΗ ΕΙΣ ΜΑΣΑΝ ΘΑΝΑΤΟΦΟΡΟΝ ΔΕΣΕΝΕΙΑΝ

Βοῶν, Ἴππων, ὄνων, Ἡμιόνων, Προβάτων Αἰγῶν, Μελισσῶν καὶ λοιπῶν ζώων.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς μου, ὁ ἐλεήμων καὶ Πανάγαθος, ὁ πάσαν τὴν νοσητὴν καὶ αἰσθητὴν κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας, ὁ τοὺς οἰκτιρμοὺς σου ἐκθέων ἐπὶ πάντα τὰ ὑπὸ σοῦ δημιουργηθέντα, ὁ διὰ τῆς παναγάθου προνοίας σου πάντων προνοῶν καὶ πάντων κηδόμενος τῶν κτισμάτων σου, αἰλῶν, ὑλικῶν, λογικῶν, ἀλόγων, ἐμψύχων, ἀψύχων, ἀπὸ τῶν πρώτων ἕως τῶν ἐσχάτων· οὐδὲν γὰρ ἀπρονόητον, οὐδὲ ἡμελημένον παρὰ σοὶ τῷ ποιητῇ καὶ προνοητῇ τοῦ παντός. **Σὺ** γὰρ εἶ, ὁ ἀνοίγων τὴν χεῖρά σου καὶ ἐμπιπλῶν πᾶν ζῶον εὐδοκίας. **Σὺ** εἶ ὁ ἐξαποστέλλων χήρτον τοὺς κτήνεσι καὶ γλόην, ἕνεκα τῆς δουλείας τῶν ἀνθρώπων. **Σὺ** εἶ, ὁ πάλαι τὰς τῶν ζώων ἀγέλας τοῦ Ἰσραὴλ ἀνωτέρας διαφυλάξας τῆς θανατηφόρου πληγῆς τῶν πρωτοτόκων ζώων τοῦ Αἰγυπτίου. **Σὺ** εἶ, ὁ διὰ τῆς ἐνσάρκου σου οἰκονομίας καταργήσας τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τούτέστι τὸν διάβολον, καὶ τῷ θανάτῳ σου θανατώσας τὸν θάνατον.

Σὺ εἶ, ὁ καὶ δι' ἐμοῦ τοῦ ἀναξίου δούλου σου, τὸν μὲν ὄφιν θανατώσας,

τὸν τὴν πηγὴν τοῦ ὕδατος τῷ ἑαυτοῦ ἰφ' διαφθεύραντα, τὰ δὲ ἐξ αὐτῆς πίνοντα ζῶα καὶ νεκρωθέντα, τῇ ζωοποιῶ δυνάμει σου ἀναστήσας καὶ τὸν εἰς τοῦτο συνεργήσαντα δαίμονα, ἐμφανῆ γενέσθαι παρασκευάσας, ὁμνούντα μηδέποτε προσεγγίσει· τολμήσαι, ὅπου ἂν ἐπικληθεῖ τὸ ταπεινὸν ἐμοῦ ὄνομα.

Σὺ τοίνυν δέσποτα Πανάγαθε καὶ ποιητὰ τοῦ παντός, καὶ σεῖς τεύω τὸν τῆς ζωῆς πάσης αἴτιον· ἐπάκουσον ταύτης μου τῆς δεήσεως, καὶ ἀπέλασον πᾶσαν θανατηφόρον ἀσθένειαν καὶ βλάβην ἀπὸ τῶν βοῶν, Ἴππων, ὄνων, ἡμιόνων, προβάτων, αἰγῶν, μελισσῶν καὶ τῶν λοιπῶν ζώων, τῶν εἰς χρεῖαν ὄντων τῆς ζωῆς τῶν δούλων σου, τῶν ἐπικαλουμένων **Σέ**, τὸν δοτήρα πάντων τῶν ἀγαθῶν, καὶ τὸ ἐμὸν ὄνομα. **Καὶ** δὴς, **Κύριε**, πᾶσι τοῖς τὴν ἐμὴν μνήμη ἐπιτελοῦσι καὶ μετὰ πίστewς προσστρέχουσι τοὺς λειψάνους μου, εἰρήνην σταθεράν, πληθυσμὸν ζώων, ἀφθονίαν σίτου, οἴνου καὶ ἐλέου· καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἀφесιν ἀμαρτιῶν, σωματικῶν ὑγείαν καὶ τῶν ψυχῶν σωτηρίαν αἰώνιον.

Καὶ, **Κύριε** Ἰησοῦ Χριστέ, τοὺς ἰδίους σπλάγγους ἐπικαμπτόμενος, οἰ-

κτειρον τὰ πάσχοντα ζῶα, τῇ θρεπάνῃ τοῦ θανάτου ἀγεληδὸν θρερίζομενα. **Καὶ** ὡς λόγον μὴ ἔχοντα, μόνους τοὺς μηκυμποῖς καὶ ταῖς γοεραῖς καὶ ἀνάρθοις φωναῖς, τὸ πάθος καὶ τὴν ὀδύνην αὐτῶν ἐλεεινῶς ἐξαγγέλλοντα, ὥστε καὶ τοὺς λογικοὺς εἰς συμπάθειαν αὐτῶν ἔλκεσθαι. «**Εἰ** γὰρ δίκαιος οἰκτείρη ψυχὰς κτηνῶν αὐτοῦ, κατὰ τὸ γεγραμμένον, πῶς οὐκ οἰκτειρήσεις ταῦτα **Σὺ** ὁ τούτων ποιητῆς καὶ προνοητῆς;» **Σὺ** γὰρ εὐσπλαγχνος, καὶ τῶν ἐν τῇ Κιβωτῷ ζώων ἐμνήσθη, ὑπὸ τῆς οἰκείας χρηστότητος καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου νικώμενος. **Ἴνα** διὰ τῆς εὐεξίας καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν βοῶν καὶ τῶν λοιπῶν

τετραπόδων ζώων καλλιερῆται μὲν ἡ γῆ, αὐξάνωσι δὲ οἱ καρποί, καὶ ἀφθόνως οἱ δούλοι σου, οἱ ἐπικακημένοι τὸ ὄνομά μου, ἀπολαύσι· τῶν ἰδίων γεωργῶν. **Ἐκ** τούτων δὲ, πᾶσαν αὐταρκειαν ἔχοντες, περισσεύωσιν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν, καὶ δοξάζωσι μὲν **Σέ** τὸν χορηγὸν παντός ἀγαθοῦ, τιμῶσι δὲ καμὲ τὸν σὸν δούλον καὶ ἱκέτην θερμοτάτον τῆς παντοκρατορικῆς βασιλείας **Σου**. **Ἄρ** πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ **Σου** Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ **Σου** Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. **Ἀμήν**.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΟΝΟΥΦΡΙΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΣΙΩ· ΑΘΑΘΕΑΝΤΟΣ ΕΝ ΕΤΕΙ 1818, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 4.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Λαμπρά σου τὰ τρόπαια σοφέ, ἄπερ ἀνεστήλωσας, κατὰ τῆς πλάνης, Ὀνούφριε, λαμπρὰ ἢ ἀλλησις, λαμπρός σου ὁ βίος, καὶ λαμπρὸν διέδημα, Χριστὸς ὁ ζωοδότης προσέτεινε, τῇ σεβασμίᾳ σου, κορυφῇ ἦν ἀσπαζόμενοι, μετὰ πόθου, πιστῶς σε γεραίρομεν,

Πρό φῶς τὸ ἀνέσπερον ἐν σοί, φαρινεῖ Ὀνούφριε, τῆς τρισηλίου Θεότητος, νῦν ἀνατέταλκεν, ἐν τοῖς οὐρανίοις, καὶ λαμπρὸν σὲ εἰδείξεν, Ἀγγέλων ταῖς χορείαις φῶς δεύτερον, ὡς κατὰ μέθεξιν, θεωρηθέντα, ἀξιάχαστε, τῇ ἐκχύσει τοῦ σεπτοῦ σου αἵματος.

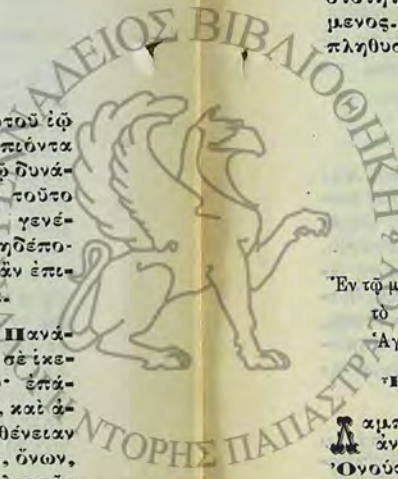
Διένειμας πλοῦτον τὸν φθορτὸν, τοῖς

πτωχοῖς, καὶ ἔδραμες, καθάπερ λέων τοὺς σκάμμασι, στερόδῃ Ὀνούφριε, τοῖς τοῦ μαρτυρίου, καὶ γυμνῶς ἐπαλαισας, σατὰν τῷ ἀποστάτῃ καὶ ἐστησας, λαμπρὸν τὸ τρόπαιον, κατ' αὐτοῦ καὶ νίκην ἠγειρας, τῇ δυνάμει Χριστοῦ θαρσυνόμενος.

Πρό ξίφος σοὶ γέγονε, σοφέ, κλίμαξ πρὸς οὐράνια, καὶ θεῖα μάρτυς σκηνώματα, ἔνθα ἡ ἄρητος χαρομὴ καὶ τέρψις, ὁ Θεός, Ὀνούφριε, Πατὴρ Πίος καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἔνθα οἱ Ἄγγελοι, μελωδοῦσι τὸν τρισάγιον, τῇ Τριᾷ ἐκ πόθου, μακάριε.

Ἔτερα τοῦ ἁγίου προσόμοια. Ἦχος Δ'. Ἄρ γεναῖον ἐν μάρτυσι.

Προσέορτον ἄγοντες, τῆς Χριστοῦ νῦν βαπτίσεως, σὲ λαμπρὸν ὄντως πανήγυριν εὐρομεν· διὰ Χριστὸν καὶ γὰρ ἔδραμες, μαρτύρων τοὺς σκάμμασι, μετὰ πόθου ἀλλητά, καὶ τὴν πάντιμον

κάραν σου, ἐκμιμούμενος, τὸν τὴν κάραν Προδρομῶν κεκληκότητα, καθυπέκλινας τὼ ζῆφει, ὁσιομάρτυς Ὀνούφριε.

Οἶδόν πρότερον εἶδραμες, τῆς ἀσκήσεως ἐνδούξαι, ἀθλητά Ὀνούφριε καθαιρούμενος, θεῖο καρδίας ἐν πνεύματι, τὸ δεύτερον αὐθίαι δέ, μαρτυρίου ἐν ὁδῷ, ὀλοψύχως προσέδραμες, ὁσιόκοιλε, δι' αὐτῆς κληροσάμενος τὴν ἄνω, τοῦ Ἰουρίου βασίλειαν, καὶ τὴν χαρὰν τὴν ἀνεκφραστον.

Οὐκ ἐν τύποις καὶ χωρίοις, ζωγράφων τὸν θεάνθρωπον. Ἰησοῦν Ὀνούφριε ὡς τὸ πρότερον, ἀλλὰ προσώπῳ πρὸς πρόσωπον, αὐτοῦ τὸ γλυκύτατον, θεωρῶν νῦν ἀληθῶς, τὴν ἐκείθεν πηγάζουσαν, αἰγλήν ἄστεκτον, προσλαμπδάνων πλουσίαν τοῖς τιμῶσι, τὴν σεδασμείαν σου μνήμην, μετοχετεύεις πανθάρμακα.

Πρὸς τελούντας τὴν μνήμην σου, ἐτησίως πανένδουξαι, πειρασμῶν ἐκλύτρωσαι τὰς πρεσβείας σου, ὁσιομάρτυς Ὀνούφριε, καὶ πάσης κοκκοσεως, καὶ δυσοπήσου Χριστοῦν, δι' ὃν μάρτυς ἐνήθλησας, ὅπως εὐρωμεν, ἱλασμὸν ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, καὶ κολάσεως ρυθώμεν, καὶ τῆς ζωῆς ἐπιτύχωμεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Περωμένους τὴν καρδίαν, τῷ θεῷ πόθῳ Χριστοῦ, καὶ τῷ ἁγίῳ πυρὶ τὴν ψυχῇ, τοῦ πρὸς αὐτὸν διακύρου πεπωρωμένους ἐρωτος, τῶν αὐτοῦ παθημάτων, κοινώνως γενέσθαι ἐπεπόθησας, μακάριε διὸ καὶ εἰς ἄνδρα φθάσας τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆ ἐκπληρώσει τῶν θεουργῶν ἀρετῶν. Θεὸν τέλειον τὸν αὐτόν, καὶ ἄνθρωπον τέλειον, ἐν τελείῳ φρονήματι ὁμολόγησας, ὃν ἀτελεῖα φρονῶν ἐξήρησας, Ὀνούφριε, καὶ σφαγιασθεὶς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκουσίως, τὸ στέφος ἐκομίσας τῆς νίκης, καὶ παρηρσίαν

ἔχετις προσθεύειν, ὑπὲρ τῶν τιμῶν τῶν σέ.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἰωάννη βαπτιστά, ὁ ἐν μήτρᾳ γνωρίσας με τὸν ἀμνόν, ἐν ποταμῷ μοι διακόνησον, μετὰ Ἀγγέλων μοι λειτούργησον ἕκτεινας ἄψαι τῇ παλάμῃ τῆς κορυφῆς μου τῆς ἀχροάντου, καὶ ὅταν ἰδῆς τὰ ὄρη τρέμοντα, καὶ τὸν Προδράνῃ ἐπανασταφέντα, σὺν ταῦτοις δόησον ὁ σαρκοθεῖς ἐκ Παρθένου, εἰς ἡμῶν σωτηρίαν δόξα σοι.

Εἰσοδος. Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Τὰ ἀναγνώσματα. Εἰς ὁσιομάρτυρα ἀρμόζοντα. Εἰς τὴν λυτήν. Ἦχος α'. Ἐρχεαι τοῖς αὐτίταις τοῦ λόγου.

Τοῦ αἰγίου ἰδιώμελον. Ἦχος α'.

Ἀποραγεῖς τοῦ κόσμου, καὶ προκοιθαροθεῖς ἐν ἀσκήσει, ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἀξιάγαστε Ὀνούφριε, θεῶς ὅλος ἐγένου, ζῶν ὑπὲρ τὰ ἠρώμενα, προσθεῖς τῇ ἀσκήσει, τὴν ὑπὲρ πίστευος ἀθλήσειν, διττὸν εὐληφας παρὰ Χριστοῦ τὸ στέφος, σὺν τοῖς ὁσίοις καὶ μάρτυσι δοξαζόμενος καὶ προσθεῖων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ος θαυμαστοὶ οἱ ἀγῶνές σου, πάτερ καὶ τὰ παλαίσματα! σὺ γὰρ ὡς ἀληθῶς, τὴν φύσιν ἐνσταθάμενος διάσασθαι, τοὺς πάντας ἐν τούτῳ ὑπερηκόντισας ἑθδομάδας γὰρ ἡμερῶν ἐν αἰσι τὰς διγύσας, καὶ βεθρα δακρῶν ἀείρωσα ἐβλυσας, καὶ ἐπὶ τὸν ἄλλωσας σαυτὸν ἐν τοῖς σκάμμασι, στρατιώτης ἐπάξιως τῆς ὑπερθεοῦ ἀνεδείχθης τοιαύτως, ἣν ἐκμειλίσασθαι ἡμῖν μηδικλίπης, ὑπερθάρμακατε Ὀνούφριε.

Αεὐτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα πνευματικῆν χορσίαν συγκροτήσωμεν, καὶ τὸν ἀλοφύρον τοῦ Χριστοῦ, ἐν ὕμνοις τιμῶμεν, Ὀνούφριον τὸν ἐνδοξον σήμερον γὰρ ὡς ἑωσφόρος ἀνε-

τελε, καὶ καταφωτίζει τὰς διανοίας τῶν πιστῶν, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ ἐπιτελούντων, τὴν μνήμην αὐτοῦ τὴν σεβάσιμον.

Ὁ αὐτός.

Θεοπρεπεῖ πολίτεϊ, ὁσιομάρτυς Ὀνούφριε, σεαυτὸν ἐγγυμασάμενος, θεοστεφεῖ μαρτυρία, τὸν θῆσον σου ἐστεφάνωσας, καὶ ἐπεσφράγισας ἀοίδιμα, καὶ δι' ἀμφοῖν εὐδοκιμήσας, διπλοῦν τὸ στέφος ἐκ ζωφφύρου δεξιῆς ὑπεδέξω. Παρηρσίαν οὖν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖς ψυχῆς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἐπρεπε τῇ σῇ ὁσιότητι, πῦρ ζήλου θεϊκοῦ ἐν καρδίᾳ τρεφούσῃ, καὶ πάντα πόνον ἀσκήσεως διὰ τοῦτο στεφύσει, καὶ τὸ τοῦ ζήλου διάπυρον παρηρσίασασθαι ὅθεν τῇ Χριστοῦ ἀγάπῃ πυρσπληθεῖς, τοὺς ἀνόμους στερωῶς διελέγησας, καὶ τὴν εὐσεβείαν τρανώς ἀνεκήρυξας, καὶ μάρτυς τῆς ἀληθείας ἐδείχθης, ὁσιομάρτυς Ὀνούφριε. Διὸ πρεσθεῖς ὑπὲρ ἡμῶν, παρηρσίαν ὡς ἔχων, τῶν πιστῶς σου τελούντων τὸ μνημόσυνον.

Ὁ αὐτός.

Ευκάνας ὑπὲρ χρίνα, τοῖς κρουνοῖς τῶν δακρῶν σου, τὸν τῆς ψυχῆς σου χριτῶνα, Ὀνούφριε, αὐθῆς ὡς προφύραν βασιλικὴν τοῦτον εὐδαφας, τῆς σῆς ἀθλήσεως αἵματι, ὁσιομάρτυς Ὀνούφριε. Ὅθεν διττωῶς στεφθεῖς ὡς νεκῆτης, παρὰ Χριστοῦ τοῦ βασιλέως, ἀοίδιμα, εἰσῆλθε εἰς τὴν βασίλειαν τῶν οὐρανῶν, καὶ πρὸς τὸν ποθοῦμενον κατέπαυσας, ἡμῖν ἐξαιτούμενος ἱλασμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. α'.

Ἰεπαξίως τὰ γέρα τῶν ἀρετῶν σου διηγῆσεται, ὁσιομάρτυς Ὀνούφριε: ἢ τίς τὴν καρτερίαν τοῦ μαρτυρίου σου

ἀποφθέξαίτο: ἐν ἀμφοτέροις γὰρ ἡρίστευσας. Αεὐτε οὖν, φίλαθλοι, θερμῶς συνελθόντες, ἄσκαται ἐπαξίως αὐτὸν ὑμνήσωμεν λέγοντες: χαίροις, ἀοίδιμα, ὁ τὴν πλάνην τῶν δυσεβῶν πικρῶς στηλιτεύσας, καὶ τὸν Σωτήρα Χριστὸν Θεὸν προαιώνιον ἀνακηρύξας. Ὅθεν τὴν κάραν ἀποτμηθείς ἐν οὐρανοῖς νῦν γάπολαχμάνεις τὴν ἀμοιβὴν τῶν καρμάτων σου. Ἀλλὰ πρεσθεῖς θεομήθα, διορθῆσαι ταῖς τιμωσίαι σε, ἱλασμὸν καὶ τὸ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα δι' ἀσκήσεως, τὴν ψυχῇ ἐξώωσας, πάτερ Ὀνούφριε, τῇ ενεργείᾳ τῶν θεουργῶν ἀρετῶν, καὶ ὅλον ἐθέωσας, πανθοιδομα, καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ τετραμήνου ἐγκλεισμοῦ, ὄνπερ χαίρων πρὸ τοῦ αὐτομολῆσαι ὑπέστης, τὸ πλάτος σοι χοροβατεῖν ἐδόθη τοῦ οὐρανοῦ: ἀντὶ δὲ τῆς ἀενάου ροῆς τῶν δακρῶν, χαρὰ ἢ διηγεκῆς καὶ ἀνεκφραστος, ἡ τρυφὴ σου τοῦ παραδείσου: ἀντὶ δὲ τῶν ἐπιτεταμένων νηστεῖων καὶ λοιπῆς ἀσκήσεως μισθὸν ἐκομίσω, τῷ Θεῷ ἐν δόξῃ παριστάσθαι: καὶ τελευταῖον ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ Χριστοῦ ἀοιδίου θανάτου, τὸ συζῆν αὐτῷ καὶ συμβασιλεύειν εἰς τὴν αἰῶνα. Ἐκτέυσε οὖν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν κατακρίτων, τὴν αὐτοῦ ἀγαθότητα, ὅπως ἔλεως γένηται ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Προεούριον.

Αεὐτε τῇ διανοίᾳ ἀπίομεν πιστοὶ πρὸς τὴν ἐρήμῳ τοῦ Ἱορδάνου, δευτεπροῦπαντῆν τελεσωμεν καθαρὰ τῇ καρδίᾳ, τῆς ἐνδόξου ἐπιφανείας τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ἰδοῦ γὰρ παραγίεται πρὸς Ἱορδάνην, θάπτισμα αἰτῶν ὁ ἀναμάρτητος, ἵνα καθάρῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ. Ἐσραμῶς οὖν βοηθώμεν, τοῦ φωτισμοῦ σου ἀξιώσον ἡμᾶς, εὐχαίς τῆς Θεοτόκου, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Εἰς τὸν Σίχον. Προσόμοια.
'Ηχος, πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς, ἀγωνισμάτων Θεοῦ ὄπλασι, 'Ονούφριε, νηστείας, δακρύων ρεϊθίονος, καὶ προσευχῆς ἱεραῖας, κλίσει γονάτων ἄρουπνίας τε, νεκρώσει τοῦ σώματος, ὀπλισάμενος, ὅσιε, καὶ πάσαν θείαν, πανοπλίαν τοῦ πνεύματος, ἐνδυσάμενος, καὶ ἀθλήσας στερόματα, εὐρόπαιά τε ἀράμενος λαμπρά, ἀξιμάστα, κατὰ τῆς πλάνης γενναίως καὶ τὸν Χριστὸν μόνον Κύριον, ἀπάντων κηρύξας, καὶ Σωτήρα, ὃν εὐχαῖς σου ἡμῖν ἰλέωσον.

Εὐχαριστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ.

Χαίροις, ὁσιομάρτυς Χριστοῦ, τῆς Βουλγαρίας ὁ σептός γόνος ἐνδοξε, τοῦ Ἀθωνοῦ Θρόνονα Θεόν, τῶν μοναχῶν καλλονῆ, ἀθλητῶν ἡ δόξα καὶ εὐπρέπεια, ὁσίων 'Ονούφριε, καὶ πιστῶν μέγα στήριγμα, τῆς Εκκλησίας βάσις ὄντως ἡ ἀσειστος, νοῦς ὁ ἕνθεος, καὶ φυλή ἡ Θεόβλητος, κηρὺς ὁ διαπρύσιος, Χριστοῦ τῆς Θεότητος, ὁ καθαιρέτης τῆς πλάνης, τῶν ἀσεβούντων ὁ ἐλεγχος, ὁ ἐφορος Χίου, ἡν ἠγάσας ἐκχύσει τῆ τῶν ἀιμάτων σου.

Τοῖς ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ.

Χαίροις ὁ φερωνύμως τὸν νοῦν, ἔχων 'Ονούφριε Θεὸθεν φρουρούμενον, ὁσίων νέα προσθήκη, καὶ ἀθλητῶν ποθεινῆ, αὐξήρις τρισμάκρο ὁ Θεόσοφος, τῆς πίστεως πρόμαχος, καὶ τῆς πλάνης ὁ ἐλεγχος, ὁ τὴν σφίαν καὶ τὸ στόμα Θεόσδοτον, πρὸς Χριστοῦ λαβῶν, ὡς φησιν ἡ ὑπόσχεσις, ὅπερ οἱ ἀντικείμενοι, οὐδὴ ὅπως δεδύνηται, τὰς ἐαυτῶν φλογαφίας, καὶ τὰ τῆς πλάνης ληροήματα, ἀντεπειν οἱ λήροι, Χριστοῦ ἐσχας γὰρ λαλοῦντα, ἐν σοὶ μακάριε.

Δόξα. 'Ηχος πλ. β'.

Εν πίστει τῇ πρὸς Θεόν, γνώσιν Θεῖαν λαβῶν, ἐν δὲ τῇ γνώσει τὴν πρὸς

αὐτόν, ἀγάπην κτησάμενος, ἐν τῇ ἀγάπῃ δὲ, εἰς τὴν ἐν ἀρεταῖς τελειότηκα φθάσας, μισθὸν ἐκομίσω τὸ τελειωθῆναι δι' αἵματος, ὡς ἐπόθεις, τρισμάκρο 'Ονούφριε, καὶ κοινωνὸς γενέσθαι τῶν Χριστοῦ παθημάτων κατηξιώθη, ὡς προσθεύων μὴ διαλείπων, ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων, τὴν μακκίριάν σου ἀθλήσιν.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Εργεταί πρὸς 'Ιορδάνην Χριστὸς ἡ ἀλήθεια, τοῦ βαπτισθῆναι ὑπὸ 'Ιωάννου, καὶ φησὶ πρὸς αὐτόν· ἐγὼ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἐροῖς πρὸς με· Οὐ τολμῶ ὁ χέρτος προσψαῦσαι τὸ πῦρ· σὺ με ἀγάσων. Δέσποτα, τῇ θεῖα ἐπιφανείᾳ σου.

'Απολυτικόν. 'Ηχος α'. Χορὸς 'Αγγελικός.

Κακῶν τῆ ροῆ, πισμοῦ τῆς νηστείας, εὐχῆ διηνεκεῖ, καὶ γονάτων τῇ κλίσει, 'Ονούφριε πανθαύμαστε, παννυχίως τε σάσσει, πῦρ τὸ αῦλον, τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, ἐν καρδίᾳ σου, ὁσιομάρτυς, ἀνήβηθ, διὸ θανέν ἐσπεύσας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς τὸν οὐρόν

Μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν. Κάθισμα. 'Ηχος α'.
Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ορθρίζοντες τοὺς σοὺς, εὐφημούμεν ἄνωγας, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς, οὗς ὑπέστης γενναίως, 'Ονούφριε πανθαύμαστε, ἐν ἀσκήσει θλιδόμενος, κακουχούμενος, καὶ ὑποτάττει τὸ χεῖρον, σπεύδων ὅσιε, τῷ κρεῖττονι καὶ τῇ σάρκι, δουλωσαι τῷ πνεύματι.

Δόξα, τὸ αὐτὸ. Καὶ νῦν. Τὰ ζῷ προκατάλαβε.

Τοῦ παραγίνεται πρὸς 'Ιορδάνην Χριστός, φωνεῖ τῷ Προδρόμῳ τε, δευρό με βάπτισαν, τὸν πάσαν καθαί-

ροντα, κόσμου τὴν ἀμαρτίαν, ποταμί-οις ἐν ρεῖθροισ· ἐκτενῶν σου τὴν χεῖρα, κορυφῆν μου πρὸς θεῖαν, χεῖρός γὰρ τὸ παράπτωμα ἦλθον ἰάσασθαι.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν. Θεῖας πίστεως.

Θανέν ἔδοξας, ὁσιομάρτυς, τοῖς παράφροσι, καὶ ἐλογίσθη, ἡ σὴ πρὸς Κύριον ἔξοδος κάκωσις, καὶ ἡ πορεία ἡ σὴ πρὸς οὐράνια, τοῖς ματαιήφροσι μάτατον σύντριμμα, ἀλλ' εἰρήνη σοι, ἡ θεῖα θεὸθεν δέδοται, ἡ πάντα νοῦν 'Ονούφριε, ὑπερέχουσα. (Δίς).

Προεόρτιον. 'Ο ὕψοθεις.

Πὸν βασιλέα τοῦ παντός καὶ δεσπότην, ἐπὶ τὸ βάπτισμα πιστοὶ καθορῶντες, θεοπροπῶς ἐρχόμενον ὑμνήσωμεν αὐτόν, τριβους καρδιῶν ἡμῶν, εὐπροπέσιωμεν πόθῳ, σπῖλους ἀποπλύνοντας, τῶν δεινῶν ἐγκλημάτων· ἰδοὺ γὰρ σώσαι γένος τῶν θροτῶν, ἐν 'Ιορδάνου ροαῖς παραγέγονε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάτεπλάγῃ 'Ιωσήφ.

Εν συλλόγῳ παραστάς, τῶν δυσσεβῶν Ἄγαρῶν, ἀνεκήρυξας Χριστόν, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον τρανώς, δημιουργόν τε τοῦ σύμπαντος καὶ δεσπότην, καὶ ἡλεγξας αὐτῶν τὸν δυσσεβείαν, εὐτόλμως, ἀθλητὰ γενναίωτατε, καὶ ἔζει τὴν κεφαλὴν ἀπειρηθης. τῇ ψήφῳ πάντων 'Ονούφριε· διὸ τὸ στέφος τῆς ἀφρασίας, πρὸς Χριστοῦ ἐκομίσω.

Δόξα τὸ αὐτὸ.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. 'Ανέστης ἐκ νεκρῶν.

Ο μέγας βαπτιστῆς, τοῦ Κυρίου ἀγάλλου· ἐπέστη γὰρ Χριστός, ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι. Τρέμεις ὡς ἡπρόετης· ὁ γὰρ δεσπότης κεφαλὴν κλίνει σοι, ἅψαι τῆς θεῖας χάρας, τοῦ ἄπτομένου χεῖρι τὰ σύμπαντα, καὶ εὐδοκίᾳ σώζοντος Θεοῦ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.
Προκείμενον. 'Ηχος δ'. Τιμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ. Σίχος. Τι ἀταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ. Εὐαγγέλιον. Ἐλεεν ὁ Κύριος, πὰς δούς ὁμολογήσει ἐν ἔμοι ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων. Δόξα. Ταῖς τοῦ δσαύλου προσβείαις. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλήσόν με ὁ Θεός. 'Αναστάς ὁ 'Ιησοῦς.

Μεταστάς ἀπὸ τῆς γῆς, εἰς τὰ οὐράνια ἀνήνέχθης, θεῖε ἀθλητὰ, 'Ονούφριε κινέ, αἰτούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κανόνες δύο, ὁ προσόρτιος καὶ τοῦ ἀγίου. 'Ο κανὼν τοῦ ἀγίου, οὗ ἡ ἀκουσας. Ὑμνος σε μέλω, 'Ονούφριε, σὺν πόθῳ. Εἰς δὲ τὴν θ'. 'Ιακάβω.

'Ωδὴ α'. 'Ηχος α'. Χριστὸς γεννάται.

Υμνούντι πόθῳ τὴν μνήμην σου, τὴν θεῖαν καὶ φωσφόρον 'Ονούφριε, τὴν φωτιστικὴν τοῦ πνεύματος, χάριν μοι δωρηθῆναι αἰτῆσαι νῦν, ἔχων παρορησίαν θεομάκρο πρὸς Χριστόν ὡς ὁσιὸς ἄθλος.

Μισήσας κόσμον, 'Ονούφριε, ἐκέρδησας Χριστόν, εἰδῶς ἄριστα, πάσαν κοσμικὴν ἀπόλαυσιν, ἔχθραν πρὸς θεὸν εἶναι, τὸν δὲ αὐτόν, προκρίνοντα πάντων, κληρονόμον ἀληθῶς αὐτοῦ γενόμενον.

Πρὸς ἐγένου, θεόληπτε, Θεοῦ πανευπροπέης δι' ἀθλήσεως, στερορὲ ἀθλητὰ 'Ονούφριε, τὴν φωσφόρον χαρμο닉ῶς, μνήμην ἐκτελοῦμεν, τῶν πταισμάτων ἱλασμόν ἀντελκιδάνοντες.

Οσίον Ἄθω ἀγλάεσμα, καὶ νέον ἀθλητῶν σεμνολόγημα, ἐδείχθης, σφε 'Ονούφριε, ὅθεν σὲ εὐφημούμεν ὡς νικητῆν, κράζοντες συμφώνως· τοὺς τιμωτάς σε νῦν ὡς εὖ προσβεβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ παρθένος συνελθεῖν ἀπόρως τὸν Δεσπότην τῆς κτίσεως, ὡσπερ Ἥσαϊας ἔφησε, τέτοκε δὲ ἀφθόρως θεὸν σαρκί, οὐπερ, καὶ καλεῖται, νῦν τὸ ὄνομα μεγάλης βουλῆς ἀγγελος.

Καταβασία. Βοθῶ ἀνεκάλυψε πυθμένα. Ἐδὴ γ'. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Σήμερον ἐν ἡμῖνοις, ὁ πολὺπλας τιμάσθω Ἄνωφρος, Θεὸν τιμήσας ἐναρέτω, πολιτείᾳ καὶ στέφους διπλοῦν παρ' αὐτοῦ δεξιόμενος, ὡς ὀσίαθλος πέλων Χριστοῦ. Ἐ διπλοῦ Χρισίματος!

Σάλπιγγ' οὐρανεῖα, ἀνεδείχθη ἡ εὐχλος γλώσσά σου, ἀνακηρύττουσα ἐν μέσῳ συνεδρίου ἀνόμων, Χριστὸν τὸν Θεόν, Ἄνωφρον, καὶ ἀσεβούντων τὴν πλάνην πικρῶς μάρτυς διελέγχουσα.

Ἐίληφες τὴν χάριν, πᾶσαν νόσον ἰάσθαι. Ἄνωφρον, ἐν τῇ προσπτύξει σῶν λειψάνων, καὶ σεπτῆς σου εἰκόνος, διὸ θεράπευσον δεομαι, τὰ τῆς ψυχῆς μου καὶ σώματος χαλεπὰ πάθη τὰ ὀλεθρικά.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ καὶ Παρθένος, ἐχορμάτισας μὲν ἄνωφρον Θεόν, ὡς περ γὰρ ἔμεινεν ἄτρεπτος, μετὰ σάρκωσιν πάλιν, Θεὸς ὁ ἐκ σοῦ φορέσας με, οὕτω καὶ σε μετὰ τόκον τηρεῖ, πάλιν ἀεπιάρθενον.

Καταβασία. Ἰσχὺν ὁ θεοῦς. Κάθισμα. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Πῶς ἀντίχριστον πλάνην ἐν παιδικῇ, ἠλικίᾳ δεξιόμενος τὸν Χριστὸν, ἠρνήσω τὸν Σωτῆρά σου, φεῦ τοῦ σοῦ δεινοῦ πταισματος!, ἐν ᾧ τῇ ἀπάτη τοῦ ὀφείως πέπτωκας, τοῦ ἀρχεκάκου πάντως, τοῦ σὲ κατασπᾶσαντος, ἀλλὰ παρὰχρησάμενος, νεύσει θεῖα ἡγέρθης, εἰς πίστιν τὴν ὀρθόδοξον, τὸν Θεὸν ἰλουόμενος, τοῦ λαβεῖν τὴν συγχώρησιν, διὰ

θείου ὅστε παντός, ἐνθέοις ἔργοις παμμακάριστε, ὄν καὶ τῇ σῇ ἀθλήσει, ἐνδόξως ἐδόξασας.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ἀνάστης ἐκ νεκρῶν.

Ὁ μέγας βαπτιστής, τοῦ Κυρίου ἀγάλλου ἐπέστη γὰρ Χριστός, ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι τρέμεις ὡς ὑπηρέτης ὁ γὰρ Δεσπότης κεφαλὴν κλίνει σοι ἄψαι τῆς θείας κάρας, τοῦ ἀπτομένου χειρὶ τὰ σύμπαντα, καὶ εὐδοκίᾳ σώζοντος Θεοῦ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ἐδὴ δ'. Τοῦ ἁγίου.

Ἐπίκηρον δόξαν καὶ τιμὴν, κατέλιπες Ἄνωφρον, καὶ συνεσταύρωσας τῷ κτίστη σου, πρὸς τοὺς τυράννους στερόντως ἀντικαθιστάμενος καὶ ἐκτμηθεὶς σου τὴν κάρην τὴν ἰεράν, ὡς θύμα Θεῷ, τέλειον προσήχθης εὐάρεστον.

Ἄμην ἀχλυόεσαν παθῶν, Ἄνωφρον ἐξήρνας, διὰ νηστείας καὶ δεήσεως, καὶ ἤρθης πρὸς Οὐρανοῦς, μαρτυρίου στίγμασι, ὡς ὠρασίμενος ἐν δόξῃ, ἰκέτευε ἕκτενώς, ὑπὲρ τῶν ἐπιμύνητων σε, ἄγχι.

Πάντες οἱ πιστοὶ χρομονικῶς, ἡμνοῦμέν σε Ἄνωφρον, ὡς ἀντιπάλων κατασχύναντα, τὸ θράσος τὸ δυσμενές, ἀπτόητῳ χάριτι Χριστοῦ τοῦ Δεσπότη τοῦ ἀπάντων, ὃν ἐκδυώπει ἀεὶ, ὑπὲρ τῶν τελούντων τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἔσπερ ἐπὶ τόκον ὑετός, καὶ ὡσπερ σταγῶν στάζουσα, ἐπὶ γῆν κήρη καταβέβηκεν, ὁ λόγος ὁ τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ σῇ θεῖα μήτρᾳ ὅλον τὸν Ἀδάμ ἀνακαίνισαι, βουλούμενος ὡς Θεός. Δόξα τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι.

Καταβασία. Ἀκήκοα, Κύριε, φωνῆς σου. Ἐδὴ ε'. Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Ὁσίως τὸν πόθον, σοφὴ πρὸς Θεόν, ἐσχηκῶς ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἀθωνος,

ἐξήσκησας Ἄνωφρον νηστείας, προσευχῆς, εἴτα τοῦ μαρτυρίου, πρὸς ἀγῶνας Θεόφρον, δραμῶν ὑπερήθλησας, τοῦ σοῦ δεσπότητος ἀξιάγαστα.

Σὲ πάντες προστάτην, πλουτοῦμεν σοφῆ, πρὸς Χριστὸν, ὃν δυσώπει δωρησασθαι, συγγνώμην παραπτώσεων καὶ πάντων δυσχερῶν, λύσιν καὶ σωτηρίαν, Ἄνωφρον ὡς μάρτυς, ἵνα πόθῳ ἐνδοξε, τὴν θεῖαν μνήμην σου γεραίρωμεν.

Ὁ φρόν ἀσεβούντων, μεγάλην, σοφῆ, καταβέβηκας μάρτυς σὺν ῥήμασιν ἐν λόγον γὰρ ἀπλότητι ἐκήρυξας Χριστὸν, μόνον Θεὸν τῶν ὅλων, διὸ καὶ ἀπειμήθης, κεφαλὴν καὶ τὸ στέφος, τὸ ἀμαράντινον ἀπειλήσας.

Θεοτοκίον.

Ἐμνησμέν σε κήρη, παρθένε ἀγνή, ὡς μητέρα τοῦ τόκου σου ὡς μόνον κραταῖον, ρυσάμενον τοὺς πάντας, ἐξ ἔθου κενεῶνων, ὡσπερ ἀεὶ ἰκέτευε, κατοικεῖρησθαι ἡμᾶς, Δέσποινα.

Καταβασία. Ἰησοῦς ὁ ζωῆς κορηγός. Ἐδὴ ς'. Σπλάγγων Ἰωάν.

Ἐσπᾶνον, σοφῆ, σὴν κάρην ἐχώρισες, τοῦ σώματός σου, καὶ πρὸς οὐράνεα, νῦν σκηνώματα, ἀνέπτῃς σὺν μαρτύρων χορευῶν χοροῖς, παριστάμενος τῷ θρόνῳ Χριστοῦ, Ἄνωφρον, ὡσπερ ἐκδυώπει ἄφεισιν, τῶν πταισμάτων ἡμῶν τοῦ δωρεῖσθαι.

Ῥίπτεται βυθῷ, θαλάσσης τὸ σῶμά σου, μετὰ τὴν τομήν, στερρὸν Ἄνωφρον, τὸ δὲ πνεῦμά σου, πρὸς οὐράνεα ἀνήλθεν ἁγίον σκηναίς, μεθ' ὧν συναγαλλόμενος ἰκέτευε σοφῆ, ὑπὲρ τῶν ἀνευφημούντων σε, ψυχικῇ σωτηρίᾳ δωρησασθαι.

Τῷ ἁγίῳ Μηνί ἁ' τοῦ ἁγίου ἐναοσιῶ οσιομαρτύρου ονοφρίου τοῦ νεοῦ.

Χριστὸν πόθησας Ἄνωφρον ἐκθύμας. Θνήσκει δι' αὐτὸν τῷ ἔσει χαίρων ἔλος. Ἄνωφρον τετάρτη Ἀθωνίτην ἕκτανε χαλκός.

Ἰλεων ἡμῶν τὸν μόνον φιλόνηρωπον, λιταῖς σου σεπταῖς μάρτυς ἀπεργασαι, ὀσίαθλος, ὡ Ἄνωφρον, τοῦ Ἀθωρόθον τερπνόν, ὡπως πόθῳ σου τὴν ἀθλήσιν τελώμεν σοφῆ, ὃν περ ὁ Χριστὸς ἐδόξασα, δι' αὐτὸν ὡς ἀθλήσαντα στερρότατα.

Θεοτοκίον.

Ἐστη μέχρι σοῦ, Παρθένε ὁ θάνατος, ζωὴν γὰρ Χριστὸν ἐκουφόρησας, τὸν δωροῦμενον, καθαρῶς εἰς αὐτὸν τοῖς πιστεύουσιν, τὴν ἀθάνατον καὶ θεῖαν ἀγαλλίαν. Τοῦτον Παναγία αἰτήσαι, λυτρωθῆναι κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Καταβασία. Ἡ φωνὴ τοῦ λόγου. Κοντάκιον. Ἡ παρθένος σήμερον.

Ἡ λαμπά σου ἀθλήσις, ἀποτομή τε ἡ θεῖα, τοῦ Χριστοῦ συνέδραμα, τοῖς ἱεροῖς γενεθλοῖς, ὡφθη δὲ καὶ σὺν τοῖς θεοῖς Θεοφανεῖσις, ἔχουσα ὀσιμαρτυς Χριστοῦ θεόφρον, ἐκατέρωθεν τὴν δόξαν, λαμπρῶν εἰκότως Ἄνωφρον ἀθλητά.

Ὁ οἶκος.

Ἦν ἐν ἀσκήσει πρότερον, καὶ ἐν ἀθλήσει ὑστερον, διαπρέψαντα Ἄνωφρον τὸν θεῖον, δευτε ὡ φιλόχριστοι καὶ φιλομαρτυρες, εὐφημήσωμεν, θαυμάζοντες αὐτοῦ τὰ ἐνθα κατορθώματα, τὴν τοῦ κόσμου φημὶ ἀποταγὴν, τὴν ἐν Χριστῷ ὑποταγὴν, καὶ ἐκκοπήν τοῦ ἰδίου θελήματος, τὰ ἀέριστα δάκρυα, τὰς ἐπιταμμένας ἐν ἡμέραις τε καὶ νυκτὶ νηστείας, τὰς ἐκτενεῖς προσευχάς, καὶ παννυχίους στάσεις, τὴν τῆς καρδίας συντριβὴν, καὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἀνείκαστον κατάνυξιν καὶ ταπεινώσιν, δι' ὃν μισθὸν ἐκομίσατο τὸ τελειωθῆναι δι' αἵματος, ὡς ἐκ πόθου παρὰ Χριστοῦ ἐξήτες, ταῦτα φημὶ θαυμάζοντες, καὶ περιχωροῦντες, βοήσομεν αὐτῷ, μὴ παύση προσεῖναι ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν σὲ πιστῶς εὐφημοῦντων, καὶ τιμάντων, Ἄνωφρον ἀθλητά.

εις οὐρανοὺς, ἀνελήλυθας Ὁνούφριε γηθόμενος. Διό σε εὐφημούντες ἀναμύλομεν, εὐλογεῖτο ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θρόνος ὡς Θεοῦ ἐδείχθη ἀθλοφόρος, τὸ πανάγιον τούτου κηρύττων ὄνομα. Ὁνούφριε, ἐναντίον τῶν ἀσεβῶν, καὶ τυράννων μισοχρίστων παρορησίη πολυλή. Διό καὶ νομίμως ἐκτέλεσας σου, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν στέφανον εἰληφάς, τῆς δικαιοσύνης ἐκ χειρὸς τοῦ Κυρίου.

Ὡς τῆς λαμπρᾶς εὐκλείας, ἧς ἐτέτευξας Χριστὸν πλουτήσας ἀνθ' ὧν καταλείπειας σὺ γηγῶν τε καὶ τερπνῶν, καὶ ἐξέχεας τὸ αἷμα σου τὸ ἅγιον, νοῦς στεροτάτου καθαρότητι, καὶ ψυχῆς εὐλικρινείᾳ, παρμακάριστε. Ὁθεν σὲ τιμῶμεν, τελούντες σου τὴν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Ἦσαι τὰ ἔλκη τῆς ψυχῆς μου κόρη, θεομητορ θυσιωπὸ ὁ τάλας, καὶ τὸν νοῦν μου, ζωηφόροις ἐνεργείαις τῆ προσβεῖξας σου ὅπως ὑμῶ σε μέλπων σοι, εὐλογοῦμεν τὸν ἀφραστὸν σου τόκον καὶ σὲ κατὰ χρεὸς γεραιούμεν παρθένη.

Καταθαισι. Μυστήριον προέδοξον.

Ἐπὶ θ'. Μυστήριον ξένον ὄρον.

Τοῦ ἁγίου. Τύπον τῆς ἀνῆς λογίης σου.

Ὅτε φωταυγῆς πανήγυρις, ὁσιοθλοῦ ὄντως πᾶσιν ἐξέλαιψε, κατχυγάζουσα, τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, μοναστῶν τε, κηροῖδας εὐφραίνουσα. Προσηλθόμεν προθύμως, αὐτοῦ εἰκόνα ἀσπαζόμενοι.

Ἦνω θεϊκῆς λαμπρότητος, κατηξιώθης ἀθλοφόρος Ὁνούφριε, καὶ φωτίσεις νῦν, ἱερωτάτως λαμπρότησι, τοὺς τελούντας τὴν εὐσημίαν μνήμην σου καὶ πόθῳ προσκυνούντας, τὴν πανσεβάσμιον εἰκόνα σου.

Κλέος μοναστῶν τοῦ Ἁθωνος, καὶ τῶν μαρτύρων ἀνεδείχθης Ὁνούφριε. Διό ἀφ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν τὴν σκοτόμαιναν, σαῖς προσβεῖαις ἀπέλασον, ἄγισ, τελούντων σου τὴν μνήμην καὶ μακαριζόντων σε πόθῳ.

Ἐφθης Χίου νήσου καύχημα, ὡς ἐν αὐτῇ ἀθλήσας καὶ τὸ αἷμα ἐκχέας σου καὶ νῦν οὐρανοὺς, περιπολεῖς ἀγαλλόμενος, ὑπὲρ πάντων τῶν πόθῳ τελούντων σου, τὴν μνήμην τὴν φωσφόρον, ἐκδυσιωπῶν Χριστῶν, Ὁνούφριε.

Βήματι ἀνόμων ἐστηκας, ἐν ἀπτοήτῳ ἀθλοφόρος φρονήματι, καὶ ἐκήρυξας, τοῦ Ἰησοῦ τὴν θεότητα, καὶ κεφαλὴν ἀπετημήθης Ὁνούφριε, καὶ στέφει οὐρανὸν κατεκοσμήθης ἀξιάγαστε.

Ὁμοῦ γαλιγῶ προσώρμισαι, ἀπάλλαγεις ἐκ τρικυμίας Ὁνούφριε, καὶ τοῦ κλύδωνος, τῆς ἀσεβείας καὶ ἱστασαι τῷ Δεσπότη Χριστῷ ἀγαλλόμενος, ὃν αἰεὶ ἐκδυσιώπει, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Ὡς τὸ τοῦ μυστηρίου σου, κατανοῆσαι ἑκοίη πάντῃ ἀδύνατον, σὺ μόνον βροτοῖς, ἀλλὰ καὶ νόων στρατεύμασι τὸν Θεὸν γὰρ πάντα ποιήσαντα, βουλήσει ἐκ μὴ ὄντων, ὑπερκαρῶτως ἐσωμάτωσας.

Καταθαισι. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Ἐξαποσταλιάριον. Τοῖς μαθηταῖς συνείθωμεν.

Μοῦ ἀθλοφόρου σήμερον, καὶ ὁσίου τὴν μνήμην, πάντες πιστοὶ τιμήσωμεν, ἐν ᾧδαῖς τε καὶ ὕμνοις, βυῶντες αὐτῷ ἐκ πόθου Ὁνούφριε γενναύφρον, ἰκέτευε ὃν ἔστερεξας, καὶ ἐκήρυξας λόγον δοῦναι ἡμῖν, τῶν πταισμάτων ἀφαισιν καὶ ρυσθῆναι, κολάσας μελλούσης τε, καὶ τυχεῖν θασιλείας.

Ἔτερον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ὁσιομάρτυς Κυρίου, Ὁνούφριε ἀθλοφόρε, τοὺς σοὺς ἀγῶνας ὑμνοῦμεν,

καὶ εὐλαδῶς ἐκτελοῦμεν, τὴν ἀεισεβαστον μνήμην, τῆς σῆς λαμπρᾶς μαρτυρίας.

Προεόρτιον ὁμοιον.

Ὁ ἐκ πατρὸς ἀγρόνως, πρὸ τῶν αἰῶνων γεννηθείς, Ἰϋδὸς καὶ ἀράκα φερῶσας, ὑπερφυῶς ἐκ γυναικὸς προερχεται θεοπισηθῆναι, εἰς ἀναγέννησιν κόσμου.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἱσθῶμεν στίχους ἔξ καὶ ψάλλομεν προσόμοια τοῦ ἁγίου. Τὰ δὲ προσόρτια ψάλλονται ἐν τοῖς ἀποδείμασι.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Πανεύφημε μάρτυς Χριστοῦ, ἀθλητὰς Ὁνούφριε, δεῖξαι τὸν πόθον τὸν ἐνθεον, τοῦ σὲ δοξάσαντος, ἐν ᾧδαῖς καὶ ὕμνοις, καὶ τῶν πρὸς τὴν ἀθλήσιν, τὴν θεῖαν ἀλειψάντων σε ἄριστα καὶ τὴν ἀντάμειψιν, ταῖς εὐχαῖς σου ταῖς πρὸς Κύριον, ἀθλοφόρε, ἀπόδοξ ἐπάξιον.

Ὁ εὖ περιστάμενος νυνί, ἐνδοξῆς Ὁνούφριε, καὶ θεῖας δόξης πληρούμενος, ὁσίῳν τάγμασι, καὶ μαρτύρων θεῶν, μάκαρ συνταττόμενος, μνημόνευε ἡμῶν τῶν ὑμνοῦντων σου, τὴν θεῖαν ἀθλήσιν, καὶ μορφῆς σου, τὴν ἐμφέρειαν προσκυνούντων, ἐκ πόθου καὶ πίστεως.

Μετὰ τὴν τῆς κάρας ἐκτομήν, ἐν θαλάσῃ ἐρόιπται, τῶν δικαστῶν τῆ ὀμότητι, τὸ θεῖον λείψανον, τὸ σὺν ἀθλοφόρῳ, σὺν τοῖς λύθροις ἄπασι, μὴ φερόντων ὄραξ προσκυνούμενον, ὑπὸ πιστῶν λαῶν. Ἄλλ' ὁρῶντες ἀσπαζόμεθα, τῆς μορφῆς σου, τὸ θεῖον ἐκτύπωμα.

Ἔτερα προσόμοια. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Ὅτε ἐκ τῶν ὠδῶ τῶν φθορῶν, πρὸς τὰ διακείμενα μάκαρ ἀπεξεδήμησας, τότε τὰ οὐράνια τάγματα ἔδραμον, καὶ μαρτύρων ὁ σύλλογος, μετὰ τῶν ἁγίων, πάντων ἡ ὁμήγυρις, θεῶς

κατάλογος, ἦλθον εἰς ἀπάντησιν μάρτυς, τῆς καθαρωτάτης ψυχῆς σου, ἀξιωμακάριστε Ὁνούφριε.

Ὁλος ἐν ἐκστάσει προσκυνῶ, σοῦ τὸν ἱερὸν χαρακτήρα καὶ περιπόθητον. Δίδου οὖν μοι ἴασιν, ταῖς σαῖς λιταῖς πρὸς Θεόν, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, καὶ ἴθουνον ἔτι, βίον τὸν ἅπαντα, πρὸς τριβῶν τῶν ἀρετῶν, ἄγισ Ὁνούφριε μάρτυς, γνήσιε Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ μου καὶ τῆς θλίψεώς μου παραμύθιον.

Πάσης ἐπιρησίας πονηρᾶς, πάσης ψυχροφθοροῦ τε θιάδης ἡμᾶς ἀπάλλαξον, ἄγισ Ὁνούφριε ὁσιομάρτυς Χριστοῦ, μὴ παρίδῃς τὴν δέησιν, τῶν σοὶ προσφευγόντων καὶ ἀσπαζομένων σου γονυκλιτῶς καὶ θερμῶς, τύπον τῆς εὐκόνος σου θεῖον, τὸν θαυματουργὸν καὶ ὠραῖον καὶ τὸν τῶν δικιμένων ἀποτρόπαιον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Σθένης θεῖον, ἐκ τῆς τῶν ἀχράντων μυσηρίων, ἐνδυσάμενος κοινωίας, ἀποτήτως παρόστης, καὶ τὸν Χριστὸν ἔχων λαλοῦντα ἐν σοί, θαρσαλέως ἐξήλεγκας τὴν δυσώνυμον ἀσέβειαν, ἐν συλλόγῳ ἐκ τυράννων πολλῶν, ὑφ' ὧν τὴν κάραν αὐθημερὸν ἐκτριθείς, συνήφθης Ὁνούφριε τῷ Χριστῷ, καὶ συζῆς αἰωνῶς, δοξάζων τὴν αὐτοῦ ἀγαθότητα.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικὰ καὶ ἐκ τῶν κανόνων τοῦ ἁγίου φθῆ γ' καὶ ε'. Ὁ Ἀπόστολος πρὸς Ἐφεσούς. Ἀδελφοί ἐνδυναμοθεθε ἐν Κυρίῳ. Ζῆτι τοῦ ἁγίου Εὐσταθίου. Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον. Ἐλεην ὁ Κύριος, πάντα, δσα ἂν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι. Ζῆται δικταβρίου 18 Κάρπου καὶ Παύλου.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΧΙΟΥ ΚΟΝΗΘΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΙΛΙΣΤΙΚΑΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΙΟΥ

Τῆ 29 'Ιανουαρίου εορτάζομεν τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Νεομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Χίου, ἀθλήσαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν ἔτει 1802.

Ἐπέφρας ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν ψάλλομεν τό, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Σιχηρὰ προοίμιοι.

Ἦχος πλ. δ'. Ἄε τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάρτυς ἀθλητὰ Δημήτριε, διὰ Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰς κινδύνους ἐχώρησας, καὶ βιβάτους ἐνδοξοῦ, ἀνεκτότῳ φρονήματι, ἐπὶ τὸ μέγα τοῦ κράτους θέατρον, καὶ τὸν ἀγῶνα λαμπρῶς τελείωσας σου, πάντας ἐπέυφρανσας, καὶ στεφάνων ἐτυχες μαρτυρικῶν, χάριν ἔξαιτούμενος τοῖς σὲ γεραίρουσι.

Μάρτυς ἀθλητὰ Δημήτριε, διὰ τὴν ὄντως ζωὴν, τῆς παρούσης, ἠλόγησας, ὡς προσκίρου πάνσοφε, τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος, ἐπαλειψούσης, καὶ προστατεύουσης σε, πρὸς τοὺς ἀγῶνας καὶ τὸ μαρτύριον, ὑπισχνουμένης σοι, τὴν αὐτῆς ἀντίληψιν, ὡς πανθενῆ, ὅθεν καὶ ἠρίστευσας καὶ ἐστεφάνωσας.

Μάρτυς ἀθλητὰ πανθαύμαστε, ὄντως πανθαύματος εἰ, ἀπολύσαι σε χοήμκσι, τῆς εἰρηκτῆς ὡς ἐγνωσαν, οὐκ ἠνέσχου τὸ σύνολον, τοῦ ἀρχεκάκου κρίνας τὸ βούλευμα, εὐχὰς δὲ μάλλον, πρὸς πάντων ἤτησας· ὦ, οἶον ἐσχῆκας, λογισμὸν καὶ φρόνημα, ὑπὲρ Χριστοῦ, θύσαι ἐπειγόμενος, αὐτὸν αἰδέιμε!

Χαίροις ἀθλητὰ Δημήτριε, χεῖρι καὶ καὶ Χίος ἡ σὴ, καυχωμένη καὶ λέγουσα, Ἐκκλησίαι ἄψακα, σὺν ἐμοὶ νῦν εὐφράνθητι, ἐν τῇ ἀθλήσει τοῦ θεοῦ τέ-

κνου μου, ἀνδρὶσχιμένου πρὸς πείραν ἄψακα, τὴν θεῖαν ἀνωθεν, ὠπλισμένου δύναμιν, δι' ἧς ἐχθρόν, εἰς τέλος κατέβαλε τὸν ὑπερήφανον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς τοῦ ἀθλοφύρου ἢ πνεύσημος πανήγυρις· δεῦτε σὺν φιλερότοι, φειδρῶς εορτάζομεν τὴν μνήμην αὐτοῦ λέγοντες· χαίροις ὁ τὰς τῆς ἀσεβείας ἀρκείες ἐκφυγῶν διὰ τῆς πίστεως, τὴν δὲ ἀνδρείαν τοῦ Πνεύματος σεαυτῷ περιθέμενος· χαίροις ὁ στερόδῳς ὑπομείνας τὰς πικροτάτας διασάνους, τῇ ἰσχυρῇ τῇ δοθείσῃ σοι παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ· χαίροις ὁ τοῖς μέλεσί σου, κατὰ Παῦλον, τὰ μακάρια στίγματα τοῦ Χριστοῦ· διαστάσας· ὃν καθικέτευε, ὀρθοδόξων ἐγκαλλώπισμα Δημήτριε, λυρωθῆναι ἡμᾶς ὀρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Τίς μὴ μακαρίσει σε.

Εἰσοδος, τὸ φῶς Ἰλαρόν, τὸ προκείμενον, καὶ τὰ Ἄναγνώματα. Ζήτηι εἰς τὰς 14 Μαῖου, τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἰσιδώρου ἢ τοῦ Ἁγίου Πολυδώρου σελίς 13.

Εἰς τὴν Ἀετὴν, Ἦχος α'.

Ὁ λαμπρὸς ἀριστεὺς Δημήτριε, ἢ φαιδρὰ τῆς Χίου καὶ τερπνὴ λαμπηδῶν, τῶν μὲν τυράννων τὸ θράσος κατέβαλε, τὴν πίστιν τὴν ὀρθόδοξον ὑψώσε, τὸ μυστήριον τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ θεογνωσίας λαμπρῶ τῇ φωνῇ ἀνα-

κηρούξας, Ἰὼν Θεοῦ καὶ Θεὸν ἀληθινὸν τὸν Ἰὼν τῆς Παρθένου ὁμολογήσας. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίας Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμᾶς ἀξιώσασιν, τῶν ὀλεθρίων παθῶν νικητὰς ἀναφανῆσαι, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος πλ. α'.

Αὐτε φιλομάρτυρες πάντες, ἀσματικὴν χορείαν κροτήσωμεν σήμερον, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Χριστολήτου ἀθλητοῦ· οὗτος γὰρ τὰς τῆς ἀσεβείας πλεκτάνας διαθράς, τῆς ὑπερθέου Τριάδος γέγονεν ὑπέρομαχος, καὶ ἐν σταδίῳ σταθερῶς τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀνακηρύξας πίστιν, τὸν ἀόρατον ἐχθρόν ἐν τῷ σεπτῷ αὐτοῦ αἵματι ἀπέπνιξε· δι' ὃ καὶ τὸν τῆς νίκης ἐκομίσατο στέφανον, καὶ τοῖς μετὰ πίστειος αὐτὸν τιμῶσι, μέγας ἐν ἀνάγκαις ἐπίκουρος ἐφίσταται, συνοδίτην καὶ συνέρηθον ἄλλον πρὸ αὐτοῦ ἀθλήσαντα ἐπαγόμενος· ὦν ταῖς εὐπροσδέκτοις δεήσεσι, Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν, Μακαριζομέν σε. Εἰς τὸν Σιχ. Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ἢ Ἐκκλησία Χριστοῦ, φαιδρῶν ὀνομένη, ταῖς λαμπραῖς ἀποδείξεσι, τοῦ κάλλους τῆς ἀληθείας, ἅς τῶν Μαρτύρων χοροί, ποταμοὶς αἱμάτων, καὶ στρεβλώσεσι, πυρὸς ταῖς φλογώσεσι, καὶ μαστίγων κολάσεσι, καὶ διὰ πάντων, τοῦ Χριστοῦ τὴν Θεότητα, ἐνδεικνύμενοι, δι' αὐτὸν ὡς σφαττόμενοι, Μάρτυρες ἀεισέβαστοι, οἱ ὄντως σφώτατοι, σὺν Δημητρίῳ τῷ Χίῳ, ὡς συμπαθεῖς ἰκετεύσατε, Χριστὸν τοῦ φωτίσαι, καὶ ἡμῶν τὰς διανοίας, ὅπως σωθεῖν ἡμᾶς.

Σιχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Χαίροις ὁ τῇ δυνάμει Σταυροῦ, δορκὰς ὡς ἄλλη ἐκφυγῶν ὅτι τάχιστα, τοὺς βρόχους τῆς ἀσεβείας καὶ τῶν δακρῶν ροαῖς, τὸν Θεὸν ἀπαύστως ἰλα-

όμενος, ὑφ' οὗ δυνατούμενος εἰς τὸ στάδιον ἤλασας τοῦ μαρτυρίου, καὶ Χριστὸν ἀνεκηρύξας, Θεὸν ἀνθρώπων, τοῖς μωροῖς ἀνεπίδεκτον· ἤσχυνας δῆμα ἄθεον, παρμάκαρ Δημήτριε, καὶ τὸ παμπόθητον τέλος, ξίφεϊ ὠμῶς σοὶ ἐπήνεγκε, καὶ νῦν οἶα Μάρτυς τὸν Δεσπότην ἰκετεύεις ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Σιχ. Αἰκάιος ὡς φαίνεῖ ἀνθήσει.

Χαίροις ὁ κόσμον ὅλον ὀμοῦ, ἀπεισπραξιμένος καὶ σοφῶς βδελυξάμενος, τῆς ἄρας τὸ τρυφερόν σου, ἢ συμπαροῦσαν ἐξῆς, ὁ χρυσός, τὸ χρῆμα, τὸ ἀρίζηλον, ἀρχαὶ καὶ ὑψώματα, τὰ τῆς γῆς κατὰ σύμπαντα, καὶ ὑπὲρ πάντα, τὴν ζωὴν τὸ γλυκύτατον ἀπαξάπαντα, ἐλογίωσας ὡς σκύβαλα· εὐγέ σοι τῆς φρονήσεως, σοφῶν τὸ ἐμπόρευμα, καὶ θαυμαστόν σου τὸ κέρδος, Χριστολήτα Δημήτριε, ἀνταλλάξαμένον διὰ τῶν γῆνων τούτων, τὰ ἐπουράνια.

Δόξα Ἦχος δ'.

Ἐκαλλομένη σήμερον ἢ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τοὺς σὺς ἀγῶνας καὶ τὰς ἀριστείας περικροτεῖ, Μάρτυς Δημήτριε, καὶ πιστῶς εορτάζει τὴν σεβάσιμον μνήμην σου, ὡς μαρκαρίτας διαχυεῖς, τὰ μαρτυρικά σου περιφέρουσα στίγματα, ἃ διὰ Χριστὸν τὸν Θεὸν ὑπέστης καὶ δόξης ἠξιώθης τῆς αἰδέου. Ἄε σὺν ἔχων παρηρησίαν πρὸς αὐτὸν πανεύφημη, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου. Ἄπολυτικόν. Ἦχος γ'. Θεῖας πίστεως.

Χεῖρε βλάστημα τερπνόν τῆς Χίου, χεῖρε καύχημα τῶν Ὀρθοδόξων, καρτερόψυχε νῆς Δημήτριε· τὴν γὰρ ἀντίχριστον πλάνην ἐφαύλισας, ἔνθα τοῦ κράτους ὑπάρχει τὸ φρούαγμα, ὡς ἀνεκράξας, Θεὸν τὸν Χριστὸν ἐπίσταμαι, δωρούμενον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα καὶ νῦν. Σὲ τὴν μετατεύσααν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΡΟΝΟΝ

Μετά τὸ Θεὸ· Κύριος. Καθίσματα.
'Ηχος α'. Τὸν θρόνον σου Σωτήρ.

Εὐφράνθησαν ἐν σοί, Ὁρθοδόξων τὰ πλῆθη φαυλίσαντι λαμπρῶς, τῶν ἀνόμων τὴν πλάνην, ἀνήλθες ἐπὶ βήματός, ὑπερτάτου τῆς Βύζαντος, καὶ ἀνεκράξες, ὡ ἀσεβείας προστάται, τὸν θεο-άνθρωπον, ἐγὼ κηρύττω Σωτήρα τοῦ Ἰκόσμου τὸν Κύριον.

Δόξα, καὶ νῦν, Μαρτί τὸ σεπτόν.
Μετά τὴν ἑσπεριολογίαν ἕτερον ἕκτον.

Μακάριστον θεομῶς, ὁ Βασιλεὺς λέγει, τὸν Μάρτυρα καὶ σὺ, Μάρτυς ἔσθι τῇ γνώμῃ. Τίς οὖν μὴ θαυμάσειε, τῶν μαρτύρων καὶ ὕδρων, κωνωνήσαντας ἐκ τῆς ἐνθεοῦ ἀγάπης, τῷ νῦν Μάρτυρι, συνωθουμένους κηρύττει, ὡς σκόλα τὰ κίματα.

Δόξα, καὶ νῦν, Μαρτί σε Θεοῦ.
Μετά τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.
Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν ἡ γαστρί.

Αριστάτης ἀγάπης δεῖγμα Χριστός, ἵνα τις ἀποθάνῃ, δι' ὃν φιλεῖ, παρῆσθε καὶ τέθνηκε, διὰ ἔλεος ἄφατον, ὑπὲρ θροῦ τῶν οὐς ἔπλασε· καὶ νῦν ὁ Δημήτριος, αὐτοῦ κατ' ἔχρας θαιῶν, γενναίῳ φρονήματι, πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ νεότητος ἄθος, εἰς καύσεις, εἰς μάστιγας, εἰς παθήματα πάνδεινα, τελευταῖον εἰς θάνατον, δέδωκεν ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὃς δοξάζει, τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας, καὶ εὐσεβῶς μιμουμένους, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Δόξα, καὶ νῦν, Τὴν οὐράνειον πόλιν καὶ κωτόν. Τὰ συνήθη ἀπέφωνα, καὶ ἔδον. Μαρτυρικόν. Ἐλεῆμον ἐλέησάν με ὁ Θεός καὶ τὸ ἰδίωμ. Ἦχος πλ. β'.

Παριστάμενος τῷ θρόνῳ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἀπορροῦσης δόξης καὶ φωταυσίας ἀναπιμπλάμενος, Μάρτυς Δημήτριε, κίτησαι πρεσ-

βείαις, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἶτα ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου καὶ ὁ παρὼν τοῦ Μάρτυρος.

Ἔδθ' α'. Ἦχος δ'.
Ἐκλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος.

Υμνήσαι ἐπιποθῶ Δημήτριε, τὰ σὰ παλαιόματτα, ἄπερ ὑπέστης μάκαρ ἀνδρικῶς, δι' ἀγάπην Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐξαιτῶ κατὰπεμψον, ἀπορουμένῳ μοι δοῦθῆσαν,

Εὐφράνθη πάσα ψυχὴ φιλόθεος, ἐν τῇ ἀθλήσει σου· καὶ γὰρ τὴν πλάνην πάσαν τοῦ ἔχθρου, στήλιτεύσας, Ἦρόν τοῦ Θεοῦ, τὸν Χριστὸν ἀνεκρήρυσας, πρὸς ὃν δοῖς, Κύριε, δόξα σοι.

Εχρήσατο ἡ μκινὰς ἡ ἄσημονος, εἰς τὸ θηρεύσαι σε, θία, θωπεῖα, πάσαις μηχαναῖς, ἀλλὰ σὺ γε ὀξύτατα, ἐκπεφυγῶς τὰ θήρατρα, ἀναδοῖς, Κύριε, δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Παρθένος μετὰ τόκον ἄφθορος διαμειμένης, τὸν δι' ἡμᾶς ὀφθέντα ἐπὶ γῆς, ὑπὲρ λόγον κινήσασα, ὃν ἐκτενώς ἰκέτευε, φωταγωγήσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔδθ' γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ ἐνεγκουσά σε τραπῶς κράζουσα, σὺ μου κλεινὸν γέννημα, καὶ τῶν εὐσεβῶν ἐγκαλλώπισμα.

Εδοξάσαν ὁ Χριστός, τὴν σὴν στεράν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀθλήσιν, μαρτυρικῆς χάριτος, ἔμπλεων σαφῶς ἀναδείξας σε.

Τοῦ δυνάμειος, τοῦ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν ἄραντος, νεανικῆν ἐνστασιν, ἐδείξας παμμάκαρ Δημήτριε.

Θεοτοκίον.

Ες Μήτηρ σε δυσωπεῖ, σὺν τῷ σεπτῷ σου ἀθλητῇ Κύριε, ἡ σε ἀγνώως τέξασα, δώρησαι ἡμῖν τὰ ἐλέη σου.

Κάθισμα. Ὁ ὕψωθεις ἐν τῷ Σταυρῷ.

Πᾶς τῶν Μαρτύρων ἐροτάς ἐκτελούντες, παρασκευάζεσθαι πιστοὶ μελετῶμεν, πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ ἐξουδον ἐκαστοτε· τοῦτο γὰρ καὶ βούλοντα· τὸν Ἀγίων αἰ μνήμαι ἵνα τὸ κριτήριον τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἐν δικαιοῖα στρέφοντες αἰεὶ, τὸν Βασιλέα εὐέλκτων εὐρομεν.

Δόξα καὶ νῦν. Ὁ ὕψωθεις μετὰ Θεοτόκε.
Ἔδθ' δ'. Ἐπικροῦντα σε ἰδοῦσα.

Εξπλήτοντο οἱ βάρβαροι καθρωόντες, τὴν γενναϊοτάτην σου Μάρτυρα, παροησίαν· ἔσθης γὰρ ἐν μέσῳ αὐτῶν, κρουγάζων γηθόμενος, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Πυρακτοῦμενος ὀστροκόως ἠθροακωμένους, τοὺς ἀκκιμοὺς ὑπέφερες, πᾶν εὐχρηστῶς, ἄλλος ἐν τῷ πάσχειν δοκῶν, καὶ πίστει ἐκρουγάζεις, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Παριστάμενος ἐνώπιον τῶν τυράνων, Χριστοῦ τὸ θεῖον ὄνομα, πάσχων πολυτρόπως, μέγα ἀνεκρήρυσας, καὶ χαίρων ἐνήθλησας· ὅθεν σε τιμῶμεν Δημήτριε.

Θεοτοκίον.

Απειρογάμως ἐκύησας ὁ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὤφθης παρθενεύουσα· πάλιν ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ χαίρέ σοι Δεσπαινα, πίστει ἀδιστάκτῳ κρουγάζομεν.

Ἔδθ' ε'. Σὺ Κύριε μου φῶς.

Ενήθλησας στερόως, ἀνδρικῶ τῷ φροῦνῆματι, καὶ ἠύφρονας τὴν παρτίδα, καὶ Ἀγγελῶν τὰ πλῆθη, οἷς συνήφθης ὡς ἄξις.

Παριστάσαι Χριστῷ, τῷ Δεσπότη Δημήτριε, εὐράμενος παρόησιαν, τοῦ προσθεῦσιν ὡς ἡλιότης, ὑπὲρ τῶν θεομένων σου.

Πῶ κίματι τῷ σῶ, ἡ τὴν χεῖρα πρὶν πάσχουσα, τὴν ἴασιν εὐρακμένη, μεγαλύνει σε Μάρτυς, τὴν χάριν σου κηρύττουσα.

Θεοτοκίον.

Ο Κύριος ἐν σοί, Θεομήτορ ἐσκήνωσε, τὸν ἀνθρωπῶν ἀναπλάττων, τὸν φθορᾶ πεπτωκότα, ἀπάτη τῆ τοῦ ὕψους.

Ἔδθ' ε'. Ὁδω σοι μετὰ φωνῆς.

Απέπτης, εἰς Θεὸν ὃν ἐπόθησας ἐνόησες, σαυτὸν ἐκδοὺς τοῖς ἀνόμοις, καὶ ὡς θυμὰ προσήνεξι τῷ Δεσπότη, τῷ ἰδίῳ ἐκ τῆς φθορᾶς σε, σώσαντι κίματι.

Πάθεισιν ἐδοξάσθη, τοῖς σοῖς ὁ Δεσπότης σου, Δημήτριε Θεοφόρε, καὶ αὐτός σου ὄντως ἀντιδοξάζει, τοὺς ἀγῶνας σημεῖαις ἐξαισίαις καὶ θαύμασι.

Γάννυται, ἡ τοῦ Βύζαντος Πόλις μακάριε, σὲ νῦν πλουτοῦσα πολίτην, καὶ προστάτην μέγαν καὶ κηδεμῖνα, μεγαλύνουσα Θεόν, τὸν αὐτῆ σε δωρησάντα.

Θεοτοκίον.

Ο θαύμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων κεινότερον, ὅτι Παρθένος ἐν μήτρῳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέπνευε, ἀπειράνδρος συλλαβοῦσα οὐκ ἐστενωχώρησε.

Κανόνικον. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Πλαμπρά τοῦ Βύζαντος, καὶ μεγαλόνομος Πόλις, μελωδεῖται σήμερον, μεγαλόφωνως δοῶσα, ἀκάματα τὰ ὑπὲρ φύσιν τοῦ Δημητρίου, νεομέν, μετὰ τὸν πάλαι τὸν Μυρορρόαν, διὰ δὲ Χριστὸν σφαιγέντος, ὃνπερ ἀνδύμνει, ὡς φύσει Θεοῦ Ἦρόν.

Ὁ οἶκος.

Δημητρίου τοῦ Χισπολίτου τὴν ἀθλήσιν, τὰ παλαιόματα, καὶ τὸν ἐνδοξὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον, δεῦτε φιλέορτοι, συνελθόντες, ὅμοις ἐγκο-

νεθήκα, μεθ' ού σου και δεόμεθα, ταξίς
σάξ προσθεύξαις ήμάς φύλαττε.

Θεοτοκίον.

Ὡς ήμιν άνέτειλε Κόρη, εκ φωτόφω-
ρου σου νηδύς ό Δημιουργός του
ήλιου, και τών αστέρων και πάσης κτί-
σεως. όν εκτενώξ έκέτευς, φωταγωγή-
σαι τους ύμνουύντας σε.

Εξεκοσμιέλιτρον. Γουαζίκας άκουσίθητε

Πόλις άνάσσουσα, και Χίος ή φι-
λόχοιστος, καλαϊ όμυύ σε και φίλει,
χαρξς έμπλήθητε ότι, ύπερφύως ενή-
θλησεν, ό θαυμαστός Δημήτριος, και
ών εν Μάρτυσι μέγας, ύμών προστά-
της ύπάρχει.

Θεοτοκίον.

Πήν φύσιν άνεκκίνισας, φθορεύσαν του
προπάτορος, ύπερφύως τυλλαχθού-
σα, και άπειράνθρωξς τεκούσα, τήν
Πλάστην πάσης φύσεως, ύφ' ού βρωσθέν-
τες ήθλησαν, χοροί Μαρτύρων μελ-
ποντες, Σε τής ήμών σωτηρίας, τήν
άπαρχήν Θεοτόκε.

Είς τους Αίνους. Ήχος δ'.
Ο εξ ύψίστου κληθείς.

Σέ τόν τφ πόθφ του Κτίστου τετρο-
μένον, και θάττον τόν τρώσαν-
τα, άντιτορήσαντα, όμολογία του κρείτ-
τονος και βδελυγμίας, τής άντιθέτου
πλάνης του δαίμονος, Δημήτριε φί-
λτατε, τής Χίος καθύχηκα, και όρθοδό-
ξων τό σέμνωμα, μετά Μαρτύρων, τών
σοί όμοίων θεομώξς γεραζόρομεν, και
έτησίως έκτελούμέν σου, περιχαρώξς
Μάρτυς, ένδοξε, τήν σεβάσιμον μνή-
μην, ως Χριστού ύπεραθλήσαντος.

Όπως ήσχύθη ό δόλιος Βελέαρ ίδών
στεφηφόρον σε και άπχατράπτοντά,
ώσπερ άκτίσι τοξς στίγμασι, του Μαρ-
τύριου, όνπερ έν χροκυσιν έξειν ήετο
και νύν όδυρόμενος στένει θεώμενος,
ήμάς σε ύμνόςς γεραζόροντας, και μετά
πόθου, προς σε κραυγάζοντας αξείαγα-
στε, ό καταργήσας τόν άντίπαλον, ύπερ

ήμών, προς τόν Κόριον, μη έλλείπηξ
πρεσθεύων, παννοσίθιμε Δημήτριε.

Θεωτάτη και πάντολιμε Ευρώπη,
σιώπα, περιμώσο και κατάισχόν-
θητε: άφρονεσάτην σε δείκνυσι Μαρ-
τύρων δήμοξς, άγνωστέροτον άναλφά-
φάβητον: έν οίς και Δημήτριος: ό αξεί-
αγαστος, νύν δικαπρέπει γηθόμενος,
Σταχυρού κηρούξας, επί τυράννων τήν
θειάν δύναμιν, και δια ταύτα, χάριν έ-
σχηκε, παρά Θεού, όν έδόξασε, διανέ-
μειν πλουσίως, τοξς κίτουσι τά έμάτα.

Υπαίριστε Πόλις ή Ευζάντος και Χίος:
ώ ή μεν εξανθήσασα, ως ρόθον εύ-
σθμον, τής Έκκλησίας όσφράδιον: ως
δρεψαμένη, ήδη και φερούσα θεϊόν στέ-
φανον, έτέρα ή Άνασσα, ή μητρού τών
πιστών, τό τώ Μαρτύρων καλλώπι-
σμα, ως κατ' εκείνουξς, του Παλαμάρτου
περιγενόμενον: όν ούρανόθεν έπεκρό-
τησαν, θεοί νόξς λαμπρώξς, ως δεξάμε-
νοι, και Δημήτριον νέον, τόν Χριστού
ύπερφιλήσαντα.

Δόξα, Ήχος δ'.

Όπου έπλεόνασεν ή άμαρτία, ύπερ-
περίσσευσε ή χάρις, καθώς ό Άπό-
στολος διδάσκει: έν προσευχαίς γάρ
και δάκρυσι, και τοξς τών παρειών σπα-
ραγμοίξς ήλεων τόν Θεόν άπεργασάμε-
νος, ύπερ του σου πτώματξς, μετά του-
το, και θυμα έθειλούσιον σαυτόν αύτφ
προσήγαγε, αυτόν τόν δια σε τυθέντα
μεμησάμενος: και νύν εύρκανοξς σόν
Άγγελούξς χορευόν, τών πιστώξς σου
θεομένων προδισασο, παρέρχων άφρό-
νωξς τοξς πάσι τά αίτήματα.

Καί νύν. Έκ πάντοτων τών ανδρών. Δοξολογια με-
γάλη, και Άπόλυσι: εις τήν Λειτουργίαν τά
συνήθη.

Μεγαλυνάριον.

Όπως άνεσφημούντάξς σου εύλαθώς,
τοξς λαμπρούξς άγώνας, και τοξς ά-
θλους Μάρτυς Χριστού, και τήν θεϊάν
βνήμην τελούντας έτησίως, περίσωξς
Δημήτριε ταξίς προσθεύξαις σου.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΤΡΥΦΩΝΟΣ

Δόξα ήχος πλ. α.

Τό Έσπέρας μετά τόν προοιμακόν συχολογόμεν
τό Μακάριος άνήφ. Είς τό Κύριε έκείκραξα
Ιστώμεν σίχ. στ. και ψάλλομεν συχηρά προ-
σόμοια τών προσορτίων γ. και του Άγιού γ.
Όξ γενναίον έν Μάρτυσι.

Ήχος δ'.

Όλομάτουξς άπαντες, πανταχόθεν
συνδράμετε, και τήν θεϊάν άθλησιν
ευστάσαστε, του άθλοφόρου νύν Τρύφω-
νος, δρωόντες προς Κόριον, δυσωπή-
θητι Χριστέ, ταξίς προσθεύξαις του Μάρ-
τύρουξς, και διάσωσον, εκ παντοίας κα-
κόσεως και θλάθης, όρατών και άορά-
των, έχθρών ήμάς τοξς έκέτας σου.

Εκ νεότητος άγιε, συμπαθέστατος γε-
γονας, έλεως τοξς πένητας, και τοξς
πάσχοντας, ποικίλαξς νόσους ίώμενος:
δι' ό σου δεόμεθα, εκ θαθέων τής ψυ-
χής, τήν συνήθη συμπάθειαν, ταύτην έν-
δειξόν, εφ' ήμάς τοξς σουξς δούλους
άθλοφόρε, και παντοίον νοσημάτων,
και πειρασμών άπολύτρωσαι.

Κατά χροξς τιμώμέν σε, Μάρτυς Τρύ-
φων, ό δούλος σου, ως ήμών θεο-
μώτατον άντιλήπτορα, ως δοηθόν ά-
κατάισχυντον, προσάτην ως μέγιστον,
ευσργέτην ώξ κρινών, σίτου, σίνου και
δάμβλακος, έλευσιώστατον, χορηγόν και
ως φύλακα τών δούλων και χωρών και
πήπων πάντων, και προσβυν μέγαν προς
Κόριον.

Όπως τρυφής τής ούρανόξς, εδείχθηξ
έ-
πώνυμος, μάροξς Τρύφων πνευ-
μάσιμε, έν σταδίφ γάρ Χριστόν τόν
Θεόν ήμών άνεκήρύξας και εναντίον
βασιλέων και τυράννων αυτόν ώμολό-
γησας. Όθεν δή έν αύτφ, τό σώμα σου
δεινώξς τοξς έξεσει σπαθιζόμενος, υπό
του έπαράτου Άκυλίνοξς, και τοξς έπ-
ποιξς θεσιμούμενος, χειμώνος ώρα, ύπ'
αύτων έλαυνόμενος κατά δυσδάτων και
δυσπροσίτων χωρίων, και γυμνός συ-
ρόμενος, εφ' ήλων τών όξυτάτων και
ύπό άνόμων άνδρών τας σάρκαξς μαστι-
ζόμενος, και τήν κάραν τεμνόμενος, εξ
ούρανού εδείξον τό χάρισμα, και τό στέ-
φος κεκληρώσαι, παρά του άθλοθέτου
Θεού. Άλλ' ώ μαρτύρων τό κλέος, και
των άγγέλων συμμετοχε, ό παρησιξ
κηρύξας τό όνομα Χριστού, και τοξς
ρεϊθροίξς του θείου σου αίματξς, τόν
σκολιόν δράκοντα άποπνίξας, αίτησαι
παρά Χριστού του Θεού, Τρύφων παμ-
μακάριστε, ταξίς ψυχής ήμών δοθηναι,
τό μέγα έλεος.

Και νύν τής εορτής έρευνάτε τάξς Γραφάς, Είσοδος.

Τό φώς Ιαρόν. Τό προκειμενον τής ήμέρας
και τά Άναγνώματα. (Του Άγιού Ισιδώ-
ρου ή του Άγιού Πολυδώρου, σελ. 13).

Είς τήν Λιτήν. Σιχ. Ιδομελά Ήχος κ'.

Όν κάλλιστον άγώνα ήγώνισαι, και
τόν δρόμον ήγυσας του μαρτυρίου

σου, Τρύφων μάρτυς πανένδοξε, δι' ὃ ἐν οὐρανῷ σὺν ἀγγέλοις ἀγάλλῃ ἀντά-
ξια τῶν καμάτων σου εἰληφώς, τὰ ἄνω
θασίλευα· ἀλλὰ πρόσθευς θεράπων μα-
κάριε, θωρηθῆναι ἡμῖν, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ'.

Μεγάλων δωρεῶν ἀξιοθεῖς πνεύφη-
με, ἐν ταπεινότητι θίου ἐπὶ τῆς γῆς
ἐπολιτεύθης, καὶ διερχόμενος παντα-
χοῦ, ἀναργύρωσ παντοδαπὴν νόσον ἐθε-
ράπευε· ὅθεν καὶ ἡμεῖς συνελθόντες
σήμερον, ἐν τῇ πανσέπτῳ σου πανηγύ-
ρει, βοῶμέν σοι· ἴσασι καὶ ἡμῶν τὰς
ψυχὰς, καὶ τὰ σώματα θεομέθεα.

Ἦχος γ'.

Εξ ὀνόχων ἀπάλων, χριστερωθεῖς τῷ
Θεῷ, καὶ τὰς σωτηρίους ἐντολάς αὐ-
τοῦ, ἀμέμπτως διατηρήσας, Τρύφων
παναοίδιμο κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρ-
των, τὴν ἐξουσίαν ἔλαβες· δι' ἧς καὶ πε-
ριφανῆς, τῷ κόσμῳ γενένησαι ἀπὸ
Λαμφάκου τῆς κόμης εἰς Ρώμην, ὑπὸ
τοῦ Βασιλέως μεταπεμφθεῖς, καὶ τὴν
δαιμονώσαν θυγατέρα αὐτοῦ ἰασάμε-
νος· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, ἐκτενώς ἰκε-
τεύεις, Χριστὸν τὸν Θεόν, ὑπὲρ τῶν
πίσται τιμώντων, τὴν ἱεράν σου πανή-
γυριν.

Ἦχος δ'.

Αξιάζομέν σου Χριστέ, τὴν πρὸς ἡ-
μᾶς ἐν σαρκὶ οἰκονομίαν, ὅτι τῇ δι'
αὐτῆς χάριτί σου, καταγλάσας τὸν
Μάρτυρα Τρύφωνα, εἰς πάντα Κόσμον
αὐτὸν ἐθαυμάστωσας, ἀσθενούντων ἀ-
πέδειξας ἰατρῶν, ἐλατήρα τῶν δαιμό-
νων, καταπανουμένων θοηθῶν, τῶν ἐν
ἀνάγκῃς ὑπέριμαχον, τῶν κήπων καὶ
χωρῶν, καὶ ἀμπέλων φύλακα, διώκτην
τῶν καρποφθόρων θηρίων· καὶ πάντων
τῶν τιμώντων, τὸ ἱερόν αὐτοῦ ὄνομα,
προστάτην θερμύτατον, καὶ ἐκτενώς δυ-
σωποῦντα, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες εὐοχη-
θῶμεν, ἐν τῇ πανσέπτῳ πανηγύρει
τοῦ ἀθλοφόρου, καὶ πνευματικῶς πα-
νηγυρίσωμεν· σήμερον γὰρ συγκαλεῖ-
ται ἡμᾶς, ἡ πανσεδάσμιος μνήμη,
Τρύφωνος τοῦ Μεγαλομάρτυρος τρά-
πεζαν ἡμῖν παρατίθεμένη, τὰς ἀριστεί-
ας τῶν πηλαισμάτων αὐτοῦ, καὶ τὴν πνεύ-
φημον αὐτοῦ κεφαλῆν, ἰάματα ὡς
νάματα θλύζουσαν, πᾶσι τοῖς πιστῶς
αὐτῇ προσιοῦσι, καὶ ἀρουμένοις ἐξ αὐ-
τῆς ἴασιν, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, καὶ
δεινῶν ἀπκλαγῆν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια
Ἦχος α'. τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Πῶν δωρεῶν ἠξιώθης, καὶ τῶν θαυμά-
των τρανώς, ὑπὸ τοῦ ἀθλοθέτου, καὶ
μεγάλου δοτῆρος, Χριστοῦ τοῦ ζωο-
δότου, ὁ Ἀθλητὰ, Τρύφων μάρτυς ἀή-
τητε, καὶ πανταχοῦ διερχόμενος θωρε-
άν, πᾶσαν νόσον ἐθεράπευε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Πῆν ἄτελεύτητον μνήμη, τοῦ Ἀναρ-
γύρου πιστοῦ, δεῦτε συμφώνως πᾶν-
τες, ἐπαξίως τιμώντες, ὑμνήσωμεν ἐν-
θέως τὸν δωρεάν, τὰς ἀσθενεῖας ἰώμε-
νον, καὶ τὴν αὐτοῦ νῦν παρέχοντα τοῖς
πιστοῖς, θεῖαν χάριν καὶ σωτήριον.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Πῶν ἀριστερά τῆς ἄνω, χοροστασίας πι-
στοί, ὡσπερ φρουρῶν γενναίων, τῆς
ἡμῶν πολιτείας, συμφώνως συνελθόν-
τες ἀσματικῶς, εὐφημήσωμεν λέγοντες,
φυγαδευτὰ τῶν δαιμόνων Τρύφων σο-
φέ, τῶν δεινῶν ἡμᾶς ἀπάλλαξιν.

Δόξα ἤχος δ'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες, τοῦ Ἀναργύρου
τὴν μνήμην σήμερον πνευματικῶς
ἐορτάσωμεν· αὐτῇ γὰρ ἡμᾶς συγκαλεῖ-

ται, πρὸς εὐοχίαν μυστικῆν, καὶ ἡμῖν
τράπεζαν τὴν ἴασιν τῶν παθῶν ἡμῶν
παρατίθει· δι' ὃ καὶ συνελθόντες, ἐν τῷ
πανσέπτῳ αὐτοῦ τεμένει, ὁμοθυμῶς
αὐτῷ ἐκδοήσωμεν· Τρύφων πανσεδά-
σμιε, μὴ δεκλείπης καθικετευῶν τὸν δι'
ἡμᾶς νηπιάσαντα, Χριστὸν τὸν Θεόν
ἡμῶν, καὶ ἐν ἀγκάλαις θασταζόμενον
Συμεῶν τοῦ πρεσβύτου, τοὺς ἐκ πόθου
τελοῦντας, τὴν πανσεδάσμιον μνήμην
σου, λυτρωθῆναι ἐκ παθῶν καὶ πειρα-
σμῶν, καὶ τῆς μελλούσης θλίψεως, σω-
θῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ὁ Ὑψωθεῖς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Προφῆς τῆς θείας φερωνύμως τρισμά-
καρ, κατατροφῶν ἐν οὐρανοῖς ἀε-
νώως· τοὺς εὐφημοῦντας ἄσκησι τὴν
μνήμην σου, σκέπε καὶ διάσωζε, ἀπὸ
πάσης ἀνάγκης, διώκε τὰ βλάπτοντα τὰς
ἀρούρας θηρία, ἵνα σοι πόθῳ κρᾶζω-
μεν αἰεὶ, χαίριος, ὁ Τρύφων, Μαρτύ-
ρων ἀγλάσιμα.

Προεόρτιον ἤχος α'. Οὐράνιος χορός.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχηλογ. Κάθισμα ἤχος α'.
Τὸν τάφον σου.

Π' πάνσεπτος ἡμῖν, ἐορτῇ νῦν ἐπέστη,
τοῦ Τρύφωνος πιστοῦ, εὐφρανθῶμεν
ἐνθέως, καὶ τούτων εὐφημήσωμεν, τοῦ
Κυρίου ὡς Μάρτυρα, γενναϊότατον,
καὶ τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην, σπηλιτεύ-
σαντα, διὰ τῶν ἔργων καὶ λόγων, δυνά-
μει τοῦ πνεύματος.

Δόξα ὁ αὐτός.

Πενναῖς ἀθλητὰ, παρεστὼς τῇ Τριᾷδι,
ἰκέτευε λαθεῖν, ἀξιάγαστε Τρύφων,
ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε, καὶ τιμώντας

τὴν μνήμην σου, χάριν ἔλεος καὶ ἰλα-
σμιῶν τῶν πταισμάτων, ὅπως χεῖλεσι,
δοξάζωμεν καὶ κενδύξ τὸν μόνον φι-
λάνθρωπον.

Καὶ νῦν προσόρτιον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχηλογίαν.

Κάθισμα ἤχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Δ' ἀστήρ ἀνέτειλας ἐκ τῆς ἑώας, θα-
σοῦχῶν τὰ πέλατα, ταῖς τῶν θαυμα-
των σου, θουλαῖς, ὅθεν ὑμνοῦμέν σε ἐν-
δοῦξε, Τρύφων τῆς θείας τρυφῆς τὸν ἐ-
πώνυμον.

Δόξα ὁ αὐτός.

Ε' ορτάζει σήμερον ἡ Ἐκκλησία, τοὺς
σεπτοὺς ἀγῶνάς σου, ἐνδοῦξε Τρύ-
φων ἀθλητὰ, τὸν ζωοδότην δοξάζουσα,
τὸν σὲ προστάτην, θερμῶν ἀνθεξίζαντα.

Καὶ νῦν προσόρτιον.

Μετὰ τὸν πολυέλεον. Κάθισμα ἤχος γ'.
Τὴν ὠραότητα τῆς παρθενίας σου.

Πῆν καθαρότητα Μάρτυς τοῦ βίου σου,
καὶ τὸ ὑπέριμαχον, τοῦ μαρτυρίου
σου, καταπλαγέντες οἱ πιστοὶ βοῶσί σοι
γῆθοσύνας· σήμερον τιμῶμεν σου, τε-
λευτὴν Τρύφων ἐνδοῦξε, θραῦσον τὰ φρου-
ράγματα, τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν ἄγεις, καὶ λυ-
τρωσαι ἡμᾶς ἐκ κινδύνων, καὶ νοσημά-
των τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα ὁ αὐτός.

Κ' καταγώνιστος ἀθλητῆς γέγονας, τοῦ
παντοκράτορος, Τρύφων μακάριε,
ἐν τῷ καιρῷ τῶν διωγμῶν, τῆς σαρκὸς
μὴ φεισάμενος. Ὅθεν φλογίζόμενος
ταῖς λαμπάσι πανόλθεις, ταύταις ἀπετέ-
φρωσας, τὸν ἀντίπαλον δράκοντα· δι' ὃ
μετ' εὐφροσύνης τὴν θεῖαν σου μνήμην
πάντες ἐορτάζομεν.

Καὶ νῦν προσόρτιον. Οἱ Ἀναβαθμοὶ τὸ α'. Ἀντί-
φωνον τοῦ δ'. ἤχον· τὸ προκείμενον ἤχος δ'.
Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει. Στίχ. Πεφυσμε-

νος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. Ἐἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς, προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. Ἔλα ὁ Ν'. Δόξα ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ τὸ ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Πρὸς τὸ «τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν».

Μάχη τῶν σεβασμιῶν σου ποδῶν, ἐννοῶν ὁ κύων, τρέμει τὴν πρὸς αὐτὸν Ἱερὰν παρουσίαν σου, θλίπων γὰρ τὴν ἑαυτοῦ διὰ σοῦ ἐκ τῆς κόρης ἐξώσιν, κίσχυνόμενος ὀδυνηρῶς ἀνεθῶα. Τρύφων ἐστὶν ὁ ἐξ αὐτῆς ἐξώσας με. Τὸ Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Ἀκὸν σου.

Ἔλα οἱ κανόνες. Ὁ προσερότος εἰς δ'.

καὶ τοῦ Ἀγίου εἰς δ'. Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου.

Ἐδῆ Α'. Ἦχος δ'.

Ἀναίξω τὸ στόμα μου.

Τρύφων τὴν ἀκήρατον, νυνὶ τρυφῶν Τρύφων ἐνδοῖξε, καὶ θείας λαμπρότητος καταξιοῦμενος, φωταγωγῆσον τὸν ζῆλον τοῦ νοῦς μου, ὅπως εὐφημήσω σου, μνήμην τὴν πάνσεπτον.

Ὁς πύμφωτος ἡλίου, μνήμη ἡ θεία σου ἐνδοῖξε. ἡμᾶς κατελάμπρυνε, καὶ περιέβαλε, χαρισμάτων σου πλουσίως ταῖς ἰκτίσι, διὸ ἐροτάζοντες ταύτην γεραιόρομεν.

Παράλαβε ἄγιε, Τρύφων τὸν μέγαν Γεώργιον, καὶ θεῖον Δημήτριον, καὶ ἱκετεύσατε, οἱ τρεῖς ἅμα τε, Τριᾶδα τὴν ἁγίαν, ἵνα βίον ἤσμενον, πάντες διάγωμεν.

Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν ἄκρατον, καὶ Θεοτόκον ὑμνήσωμεν, τὸ ὄρος τοῦ ἁγίου, στάμνον τὴν ἀγγουσον, τὴν διατάσασαν, τὸ φῶσι θεῖον μάννα, τὸ τρέφον ἐκά-

στοτε, πιστοὺς τῇ χάριτι.

Καταβασία. Ἦχος γ'.

Χέρσον ἀθυσσοτόκον. Ἐδῆ Γ'.

Χοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Ἰδοὺ σοὶ ἐπέφανε ὁ μέγας, προστάτης καὶ ἄκρος βοήθης, Τρύφων ὁ παναοίδιμος, καὶ Θεοῦ χριστόνυμε' δεῦρο οὖν πανηγύριζε, τὴν ἱερὰν αὐτοῦ ἁθλησιν.

Φλεχθεῖς δι' ἀγάπην τοῦ Κυρίου, πανενδοῖξε Τρύφων ἀθλητά, φλέγεις θηρία ἅπαντα, διὰ τῆς θείας χάριτος, τὰ τοὺς καρποὺς λυμαίνοντα, καὶ ἀπελάυνεις εἰς ἄβυστον.

Γεώργιε, Τρύφων, καὶ ὁ μέγας Δημήτριος, ἅπασιν ἡμῖν, εἰρήνην ἐξαίτησασθε, παρὰ Χριστοῦ πανένδοξοι, καὶ ἐπηροεῖα ρύσασθε, τῶν ἐθνικῶν καὶ κακώσεως.

Θεοτοκίον.

Ἰδίαν τοῦ Θεοῦ τὸν Θεὸν λόγον τῷ κόσμῳ ἀχώρητον παντί, ἐν σὴ χαστρῇ χωρήσασα, ἀγκάλαις σου ἐδάστασας, παρθενομήτητο ἄκραντε, Χριστιανῶν καταφύγιον.

Καταβασία. Τὸ στερέωμα τῶν ἐπὶ σοὶ πεποηθῶτων. Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὁ λαμπτήρ τῆς Λαμψάκου ὁ φαινώδης, καὶ ἡμῶν ὁ προστάτης ὁ κρατυκός, ἐκλάμπεις τοῖς πέρασιν, τῷ φωτὶ τῶν ἰάσεων, τὸν ζοφώδη δαίμονα, ἐλαύνεις σφουδρότατα, μέλανα ὡς κύνα, τοῖς πάνσιν ἀπέδειξας, πάσας μαρτυροῦντα, τὰς ἀσχυρὰς αὐτοῦ πράξει· πᾶσαν τὴν γῆν Ἑλλησπόντου ἀπαστραπτεις τοῖς θαύμασι. Τρύφων Μάρτυς ἀήτητος, πρόσθευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφραν διορήσασθαι, τοῖς ἐροτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἰῶν πόνων μακάριε, κατατρυφῶν τῆς σπρυκῆς, τὴν θεῖαν καὶ ἄπονον, ἐν παραδείσῳ τρυφήν, ἀξίως ἀπειλήφας, στέφος ἀθανασίας, ἐκ Θεοῦ δεδωγμένος ὄθεν καὶ ἰαμάτων, ποταμοὺς ἀναθλύζεις τοῖς πόθῳ καταφύγουσι, Μάρτυς τῆ σκέπῃ σου.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς. Σαρὶ νηπείασαντα εἰς ἀπειράνδρου Μητρός.

Ἐδῆ Δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ἰσοὶ ἀνταπόδομα Μάρτυς Χριστοῦ, σοὶ ἀνταποδοίμενον ἄξιον· ἀνθ' ὧν μυρίους εὐηρογέτησας καλοῖς ἡμᾶς τοὺς οἰκτροὺς δούλους σου, ὄθεν κατὰ χρεὸς σε μέλομεν.

Μνήμην τὴν ἁγίαν σου πόθῳ ψυχῆς, νῦν ἐπιτελούμεν οἱ δούλοι σου, πέσαν κινδύνων, διακεῦομεν πολλῶν, καὶ τὸν Χριστὸν δοξάζομεν, τὸν σὲ ἐν τῷ Κόσμῳ δοξάσαντα.

Ἀεὖτε τῆς Τριᾶδος στεροοὶ ἀθληταί, ἅμα Γεωργίῳ Δημήτριε, καὶ Τρύφων Μάρτυς, οἱ ὑπέρημαχοι ἡμῶν, πάντας ἀπολυτρώσασθε, ἐκ παντοίας θλίψεως καὶ θλίψεως.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ σωτήριος πάντων ἐλπίς, χαῖρε ἡ κατάκαρπος ἄμπελος, χαῖρε ἡ πύλη τοῦ Θεοῦ ἡ μυστικὴ· χαῖρε ἡλίου ὄχημα, χαῖρε Θεοτάκτε πανύμνητε.

Καταβασία. Ἐκάλυψεν οὐρανοῦς ἡ ἀρετὴ σου. Ἐδῆ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἀμπρά σου ἡ ἀθλησις, ὑπάραχι Τρύφων ἐνδοῖξε, λαμπρὰ καὶ ἡ μνήμη σου τρισμάκαρ, λαμπρὰ δὲ ὄντως καὶ τὰ θαυμάσια, ἅπερ ἐκτελεῖς διηνεκῶς, εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα, τοῦ Κυρίου τῆ χάριτι.

Ἰ κλήσις σου ἐνδοῖξε, σελήνη ὡσπερ λάμπουσα, τὸ σκότος τῶν θλίψεων διώκει, καὶ λύπην πᾶσαν παραμυθεῖται ψυχῶν, τῶν προσκαλουμένων σου πιστῶς, τὴν θεομὴν ἀντίκληψιν, καὶ ὄζειαν δοῖθεσαν.

Ἐκτείναντε ἄγιοι, Γεώργιε, Δημήτριε, Τρύφων τὴν πλουσίαν ἡμῶν χάριν, ἐπὶ ἀμπέλους, κήπους, ἀρούρας τε, τὰς δομυκοτρόφους νῦν ἡμῶν, καὶ καρποὺς τὰ θλίπτοντα ἐρπετὰ ἐκδιώξατε.

Θεοτοκίον.

Νεφέλας ὀχρούμενος, Κριτὴς ὁ ἐπουράνιος, ὅταν μετ' Ἀγγέλων δόξης ἔλθῃ, κρίσιν δικαίαν ποιῆσαι Δέσποινα, τότε παρήρησά μη· ρικῆ, πρόστηθε τῶν δούλων σου τῶν πιστῶς ἀνυμνούντων σε.

Καταβασία. Ἐς εἶδαν Ἡσαῖας συμβολικῶς. Ἐδῆ στ'. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Ἰ θεία μνήμη σου ἐνδοῖξε, καθάπερ ἠεωφόρος ἀνέτειλες πᾶσι τοῖς πέρασιν, ἦν συνελθόντες γεραιόρομεν, καὶ τοὺς σεπτοὺς ἀγωνάς σου, μακαρίζομεν.

Ἰνωρίσαι θελὼν ὁ Κύριος, τὴν δόξαν ἦν ἀπέλαυσε ἄγιε, εἰς τὰ Οὐράνια, κρήνην θαυμάτων ἀνεδείξε, τὸ ἱερόν σου σῶμα, Τρύφων πολυάθλε.

Ἰδοὺ τοὺς κήπους ἀμπέλους τε, ἀρούρας ἡμῶν πάσας πολυάθλοι, παρατιθέμεθα, χερσίν ἡμῶν μετὰ Κυρίου, Γεώργιε, Δημήτριε καὶ Τρύφων μέγιστε.

Θεοτοκίον.

Ἰκ θεὰ σπλάγγνα ὑπάνοιξον, Θεόνυμφε τῆς σῆς ἀγαθότητος, καὶ τῆς ἀθλίας μου, ψυχῆς τὴν αἴτησον πλήρωσον, ὅπως αἰεὶ δοξάζω καὶ μεγαλύνω σε. Καταβασία. Ἐδοῖσέν σοι. Ἐκοντάκιον τοῦ Ἀγίου. Ἦχος πλ. δ'. Ἐς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Ἰοιαδικῆ στερόβότητι, πολυθεῖαν ἐλυπάσας, ἐκ τῶν περῶτων αὐοίδιμε' τίμιος

Ἡδὴ Ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τὴ κτίσει.

Περωσκόμμενος, τοῖς κέντροις καὶ τοῖς θέλεσι, τῆς ἀγαπήσεως, Χριστοῦ πνευόμενος, ὀριμύτατα βιάσασθαι, ἤνεγκας ἄγιε, καὶ τὸν θάνατον, μετὰ χαρᾶς ὑπεμεινῆς, ὡς μεγίστης σου ἀνδρείας.

Ὡς σκιᾶζουσα νεφέλη καὶ ὀροσίζουσα ἢ θεῖα κλήσις σου, ἀναδειχθεῖς ἡμῖν ἀμπελούς, ἀρούρας τε καὶ λοιπὰ κτήματα, διασώζουσα, τῆς θλιβῆς καὶ κωκώσεως, ἐρπετών καὶ ζωυφίων.

Ὁ ὑπερούμεθα, τὴν κώκωσιν καὶ ἐφρόδον, τῶν ὀρωμένων ἐχθρῶν, ἐπεμθανόντων ἡμῖν, προστάτας γὰρ ἔχομεν ἡμᾶς καὶ φύλακας, ὡς πολυάθλοι, Γεώργιε, Δημήτριε, σὺν τῷ Τρύφωνι τῷ Θεῷ.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὑπερόλαμπρον, ἀνάκτορον ὑπέροξατον, τοῦ πάντων ἀνακτοῦ, καὶ ζωοδότου Χριστοῦ, ψυχῆς μου τὸ ὄμματι λάμπρονον ψάλλοντος ὑπεούμνητε, εὐλογημένη Δέσποινα, τῶν πιστῶν ἢ σωτηρίαι.

Καταβασία. Σε τὸν ἐν πυρὶ ὀροσίσαντα Ἡδὴ Η'. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καρδίῳ.

Μέγας ἀρωγὸς τῶν ὀρθοδόξων, καὶ ῥύστης ἐκ τῶν κινδύνων ἀναδεδειξαι. Τρύφων γενναίως τε, ῥύσαι γὰρ πάντοτε, πάντας τοὺς προστρέχοντας, τῆ θεῖα σκέπη σου, καὶ λύσει τῶν κωκῶν αἰτουμένους, καὶ ὑπερυψούντας Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κλήσις ἢ σπετή σου, Τρύφων Μάρτυς ἐδείχθη ἡμῖν τοῖς σὲ γεραίρουσι, καὶ τὴν θεῖαν μνήμην σου, πάθω ἐορτάζουσιν, εὐεργεσίας ἀφθονῶς πηγῇ ἀνιδμε, ἀμαλθείας, κέρως ὀλβιούθωρον, καὶ παντός τῶν καλῶν, πλοῦτος ἄσουλός.

Ἦτε πρὸς ἡμᾶς κωκωμένους, Γεώργιε θεῖε καὶ Δημήτριε, Τρύφων

παναοίδιμε, πάσης περιστάσεως, λιμοῦ, λοιμοῦ καὶ θλίψεως, ἀπολυτροῦμενοι, πειρασμῶν τε, παντοίων λυτροῦμενοι, ὀρωμένων ἐχθρῶν, ἀοράτων τε.

Θεοτοκίον.

Θεῖα ὡς ὑπάρχουσα λυχνία, πυρφόρος, τῶν χειρισμάτων ἐξαπύσσειλον, πᾶσι τὰς λαμπρότητας, πίστει τοῖς κορυφαίους, τὴν τοῦ Ἀγγέλου πᾶντα γνε, φωνῇ χαρμύσυνον, τὸ χεῖρό σοι, δι' ἧς κατηγάσθη, καὶ ἀνεκκινίσθη, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Καταβασία. Ἀστέτω περὶ ἐνωθέντες. Ἡδὴ Θ'. Ἄπας γηγενής.

Χαίρεις νῦν χαράν, τὴν ὄντως ἀνεκφραστον καὶ ἀτελεύτητον, Τρύφων πικρὰ καίριστε, καὶ μετὰ δόξης Χριστῷ παρίστασαι, τοῖς ἀπ' αἰῶνος Μάρτυσι συνκροθιμούμενος, καὶ Ἀγγέλων, σὺν χοροῖς γηθόμενος, καὶ θεθόμενος θέσει πολυάθλιε.

Ὁ μὲν ἀθλητῆ, ἀνέπτῃ τῷ πνεύματι εἰς τὰ οὐράνια, κάρην δὲ τὴν θεῖαν σου ἡμῖν κατέλιπε τοῖς ποθοῦσιν σε, ὡς θησχυρόν ἀνέκλειπτον, καὶ ἀδαπάνητον, χειρισμάτων θεῶν καὶ ἰάσεων, τῶν παθῶν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος.

Νῦν ἐξ οὐρανοῦ, προκύψαντες θλέψατε ὡς θεοὶ Μάρτυρες μέγιστε Γεώργιε, σὺν Δημητρίῳ καὶ θεῷ Τρύφωνι, καὶ κήπους ἡμῶν ἀπαντας, ἀρούρας δένδρα τε, καὶ τὰ ζῶα, πάντα εὐλογήσατε, καὶ ἡμᾶς ἐν ἀγάπῃ τηρήσατε.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦς παρ' ἡμῶν προσδέχου Θεόνυμφε, Θεοχαρίτωτε, Μητέρο τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τὴν σὴν χάριν ἀντιχορήγησον, τοῖς εὐλιθῶς σε μέλπουσιν ἡμῖν τοῖς δούλοις σου, τὸν Χριστὸν δέ, ὃν ἀρόήτως τέτοκας, ἡμῖν ἕλεον Κόρη ἀπέργασαι.

Καταβασία. Ἐν νόμῳ, σκιᾶ καὶ γράμματι. Ἐξαποστελάριε τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Χαίρε σοὶ πάντες ἄδομεν, Τρύφων γενναῖε Μάρτυς, τῶν ἀθλητῶν καλλώπισμα, καὶ πιστῶν μέγα κλέος, τῶν ἀσθενῶν ὁ ἀκέστωρ καὶ θαυμονόντων ὁ ῥύστης, τῶν ἀμπελώνων, κηπων τε, ἀρουρῶν Θεῖος φύλαξ, τῶν ἐρπετών, καὶ θηρίων παντῶν τῶν κροποφθόρων, διώκτης ὁ ὀξύτατος, καὶ τροφεὺς τῶν πεινῶντων.

Ἐν πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Μουθῆς κατεμφορούμενος, παραδόξου καὶ θεῖας Ἀγγέλοις ὀμοδίαιτος, ἐχορηγίας μᾶκρο, τὰς γῆρας νέμων ἐν νάπαις, πρὸς Θεοῦ ἀπειληφας, τὴν χάριν τῶν ἰαμάτων, Τρύφων Μεγαλομάρτυς, θεραπειῶν τῶν θροσῶν, τὰς ἀσθενείας καὶ νόσους.

Προεόρτιον ὀμοιον.

Τὸν παῖδα προσκομίσασα... Ἡχος α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Μῶν οὐρανίων τὰ κάλλη, ποθήσας ἐνδοξῆ, καὶ τῷ Χριστῷ συνείναι, μεθ' ἁγίων Ἀγγέλων, παντοίας τὰς διασάνους ὑπέστης στερόως, καὶ τυράννων ὀμότητα, καὶ μακτυρήσας γενναίως ὑπὲρ Χριστοῦ, συνευφράνη τῶν Μαρτύρων χοροῖς.

Εἰκὼν προστίθεται θεῖα καὶ πανσεβάσμιος, Τρύφωνος τοῦ γενναίου οἱ πιστοὶ δεῦτε πάντες, ἀσπάσασθε σὺν φόβῳ καὶ χαρμονῇ τῷ ἐδάφει προσπίπτοντες, ἢ γὰρ τιμὴ διαβαίνει ὄντως αὐτῆς, πρὸς αὐτὸν τὸν μέγαν Τρύφωνα.

Μὸς σπαθισμοῦς ὑπομεινῆς Μάρτυς τοῦ σώματος, καὶ τὰς ὀρμᾶς τῶν ἔπ-

πων, καὶ φλογώσεις λαμπάδων, τρυφῆς κατηξιώθης ἐν οὐρανοῖς, ἀκηράτου πολυάθλιε, Τρύφων καὶ χάριν ἰάσεων δαψίλη ἐκ χειρὸς Κυρίου εἴληφας.

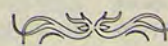
Μετὰ Θεόν εἰς τὴν σκέπην ὑμῶν πολυάθλοι, Γεώργιε καὶ Τρύφων, καὶ Δημήτριε ἅμα, τρέχουμεν προθύμως, σκέπετε οὖν, ἡμᾶς πάντας ἐκάστοτε καὶ οὐρανῶν βασιλείας ἐπιτυχεῖν, μετὰ τέλους εὐξιώσατε.

Δόξα ἦχος πλ. α'.

Σαλπίζουμεν ἐν σάλπιγγι ἁμαρτῶν, σκιροτήσωμεν τῷ πνεύματι, καὶ κροτήσωμεν ἀγαλλόμενοι, ἐν τῇ πανθήμῳ πανηγύρει τοῦ ἀλοφύρου Χριστοῦ. Ἱερεῖς καὶ ἅπαντες νῦν συνέλθωμεν, καὶ τὸν τῶν θαυμάτων δεξάμενον τὴν χάριν, καὶ ταῦτα τοῖς χρῆζουσιν ἐκβλύζοντα ποταμῆδόν, ὕμνοις καὶ ὀδαῖς, πνευματικῶς εὐφημήσωμεν. Οἱ πένητες τὸν θεοθόν, οἱ θαυμονῶντες τὸν ῥύστην, οἱ ἐν συμφοραῖς τὸν σωτήρα, οἱ νοσοῦντες τὸν ἰατρόν, οἱ ἀμπελοργοὶ τὴν πολυκαρπίαν, οἱ γεωργοὶ τὴν εὐετηρίαν οἱ ἐν τοῖς κήποις τὴν εὐθηνίαν. Οἱ πάντες τὸν πάντα πᾶσι γενόμενον, γενναῖον ἀλοφύρον, ἐγκωμιάζοντας ἀνακομίζωμεν. Τρύφων φιλανθρωπότητες, μεσίτησον ὑπὲρ ἡμῶν, πρὸς τὸν Θεόν καὶ Δεσπότην, καὶ ῥύσαι κολάσεως ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν. Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν κανόνων τοῦ Ἁγίου Ὁδῆ γ' καὶ ζ'. Ὁ Ἀπόστολος, Τέκνον Τιμόθεε ἐνδυναμοῦ. Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην. Ἐλεην ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς. Ταῦτα ἐνέλωμαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.

ΕΥΧΗ ΙΚΕΤΗΡΙΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΤΡΥΦΩΝΑ

Εάν συμβῆ βλάπτεσθαι τὰ χωράφια, κήπους καὶ ἀμπελώνας ὑπὸ ἔρπετων, ἀκρίδων, καὶ ζουφίων.

Πρῶτον γενέσθω ἡ τάξις ἢ ἐν τῷ Εὐλογίῳ καὶ λεγέσθω ὑπὸ τοῦ Ἱερῆως ἢ ἐκείσε Εὐχῆ, εἴτα καὶ ἡ δέησις αὕτη.

Πανένδοξε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, καὶ στρατιῶτα τοῦ ἐπουρανοῦ Βασιλέως, Τρυφὼν παμμάκαριστε, τῆς ἀκηράτου τρυφῆς ὁ ἐπώνυμος ὁ γενναῖος τὸν Χριστὸν ἐπὶ γῆς ὁμολογήσας, καὶ διὰ τοῦτο νῦν ἐν οὐρανοῖς τῆς αἰδίου ἀπολαύων μακαριότητος, καὶ μετὰ περισσοῦς τῷ θρόνῳ τῆς τρισηλίου Θεότητος περιστάμενος σου τῆ μαρτυρικῆ μεγαλειότητι προστρέχομεν μετὰ Θεῶν, πάντες ἡμεῖς οἱ ἀμαρτωλοὶ καὶ ἀνάξιτοι δοῦλοι σου, καὶ ἰκετεύομεν τὴν συμπαιθεσάτην καὶ χριστομιμῆτον φιλοκνηροπῖαν, ἵνα σπλαγχνισθεῖς ἐφ' ἡμᾶς τοὺς ἐν ἀνάγκῃ ὄντας καὶ περιστάσει, ἀποδιώξῃς μακρὰν τῶν χωραφίων καὶ κήπων, καὶ ἀμπελώνων ἡμῶν πάντα τὰ ἔρπετά, καὶ ἀκρίδας, καὶ κάμπας καὶ πολυειδῆ ζουφία καὶ θηρία, τὰ βλάπτουσα τοὺς καρπούς καὶ φύλλα, καὶ ῥίζας τῶν δένδρων, καὶ πάντων τῶν λαχάνων τε καὶ γεννημάτων, καὶ ὀσπρίων ἡμῶν. Σὺ γὰρ ἐξαίρετον καὶ ἰδικαιτέρων εὐλήφας τὴν χάριν ταύτην πολύχθε παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὐ μόνον πρόην εἶς ζῶν, διὰ τὴν θεάρεστον πολιτείαν σου, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον νῦν μετὰ θάνατον, διὰ τὸ μαρτυρικὸν καὶ δι' αἵματος τελος, ὃ ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ ὁμολογίας καὶ πίστεως ὑπέμεινας, ναί, ὁμολογοῦμεν, ὅτι διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, ταῦταίς ταῖς συμφοραῖς παρεδόθημεν, καὶ τῆ τοῦ Θεοῦ ὀργῇ ὑπέπεσαμεν, ἀλλὰ σὺ γενναῖε ἀθλητᾶ, εἰ μόνον θελήσῃς τῆ μαρτυρικῆ σου παρόρησις χρῆσασθαι, πιστεύομεν, ὅτι ραδίως κατασβέσῃς τὴν καθ' ἡμῶν

ἐξαφθεῖσαν ταύτην τοῦ Θεοῦ ἀγανάκτησιν, καὶ τὴν ἀθυμίαν ἡμῶν, εἰς εὐθυμίαν μεταποιήσῃς ὅθεν ἐπειδὴ διὰ τὸ πληθος τῶν ἀνομιῶν καὶ ἀμαρτιῶν ἡμῶν, οὐκ ἔχομεν παρόρησιαν στήναι ἐνώπιον τῆς ἀθλοφορικῆς σου δόξης, καὶ ἀμέσως τὴν ἰκεσίαν ποιήσασθαι, διὰ τοῦτο μεσίτην ἀντι ἡμῶν σοι προβαλλόμεθα, αὐτὸ σου τὸ αἷμα, ὃ ὑπὲρ Χριστοῦ ἐξέχευας πανεύφημε, καὶ αὐτὰ τὰ μαρτυρικὰ ἀγωνίσματα ἄπερ ὑπήνεγκας ἐν τῷ ἀθλητικωτάτῳ σου σώματι. Ἐπίθε τοίνυν, εὐσπλαγχνικώτατε Μάρτυς, ἐπ' αὐτά, δι' ὧν τὸν Χριστὸν ὁμολόγησας, καὶ τὸν ἀμαράντερον τοῦ Μαρτυρίου ἐλαβεας στέφανον, καὶ ἐπάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν τῶν ταπεινῶν ἰκετῶν σου, καὶ τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης τῶν ἔρπετων καὶ ἀκρίδων, καὶ θηρίων καὶ πολυειδῶν ζουφίων τῶν λυμνησμένων τοὺς καρπούς τῶν χωραφίων, καὶ ἀμπελώνων, καὶ κήπων ἡμῶν ἀπολύτρωσαι ὅτι κινδυνεύομεν ὑπ' αὐτῶν λιμῶ καὶ θανάτῳ καὶ παντελεῖ παραδοθῆναι καὶ ἀφανισμῷ, ἡμεῖς τε καὶ πᾶσα ἡ ὑπαρξίς ἡμῶν, ἐάν μὴ οἱ οἰκτιρμοὶ σου ταχέως ἡμᾶς προκαταλάβωσιν ἵνα διὰ τῆς σῆς ὀξείας προστασίας, τοῦ ἐπιεικεμένου κινδύνου ἀπαλλαγέντες, ἀκατακύστως καὶ χρεωστικῶς τὸν σὸν μακρόνωμεν ὄνομα, σωτήρα ἡμῶν καὶ εὐεργέτην καὶ ἀντιλήπτορα μετὰ Θεῶν σὲ ἐπιγαροῦμενοι καὶ διὰ σου δοξάζομεν τὸν κωνόν Δεσπότην, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἐν γῆ καὶ οὐρανῷ σε δοξάσαντα, ὃ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας Ἀμήν.

Εἰτα εἰπὲ τὴν ἐν τῷ εὐλογίῳ εὐχὴν τοῦ Ἁγίου. «Ὅντος μου».

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ, ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΩΝ ΕΝΔΟΧΩΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΩΝ ΚΑΙ ΑΥΤΑΔΕΛΦΩΝ

ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΤΩΝ ΕΚ ΣΠΕΤΣΩΝ ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΩΝ ΕΝ ΧΙΩ ΚΑΤΑ ΤΟ Α.Ω.Κ.Β. ΕΤΟΣ (1822) ΕΤΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ Γ.

ΜΟΝΗΘΕΙΣΙΑ ΠΑΡΑ ΑΓΘΙΜΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΠΟΥΔΑΚΗ ΤΟΥ ΣΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

περ νέους Μάρτυρας, ἡ χάρις εἰδείξει.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰσθῶμεν στίχ. ς'. καὶ ψάλλομεν τρία προσόμοια τῆς ἑορτῆς καὶ τρία τῶν Ἁγίων.

Δόξα Ἦχος α'.

Ποίημα Νικηφόρου Καλογερᾶ Ἀρχιεπισκόπου πρώην Πατρῶν.

Ἦχος πλ. δ'. Ἐξ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὁξεῖα τῆ σῆ ἀγαθότητι, λόγε Θεοῦ καὶ Θεε, ὃ πανσόφῳ προνοίᾳ σου, τροποῖς οἷς ἐπίστασαι, τὰ ἡμῶν προνοοῦμενος, ὃ σῆ δυνάμει τοὺς νέους μάρτυρας, ἐνθουσιώσας πυρὶ τοῦ πνεύματος, καὶ δεῖξας χάριτι ἀπτοήτους ἐμπροσθεν τῶν δικαστῶν, καὶ λαμπρῶς ἀθλήσαντας, καὶ νίκην στήσαντας.

Ἐνεθάρρυνέ ποτε ἐν τῷ σταδίῳ τὸν Νέστορα ὁ μεγαλομάρτυς Δημήτριος, ἐνόησεν νῦν ἐν ταῖς μαρτυρικοῖς πηλασίμασι τοὺς νεομάρτυρας ὁ Ἱερομάρτυς Παλάτων ὁ τρισύλδιος. Ἐν τῷ δεσποτηρίῳ ἐγύμναζε τῆς Θεσσαλονίκης τὸ ἀγλαῖομα τὸν παλαιστήν, ἐκ τοῦ δεσποτηρίου ἀλείφει τοὺς ἐκ Σπετσῶν στεφανίτας ὁ κλεινός τῆς Χίου Ἱεράρχης, τοῦ Μυροβλύτου ἡ προστροπῆ ἐνεδυνάμωσε τὸν ἀθλητὴν εἰς τὸ καταβαλεῖν τοῦ Λυαίου τὴν ἐπαρσιν τοῦ Ποιμενάρχου ἡ εὐχὴ ταῖς ἀπειλαῖς καὶ ταῖς ἐπαγγελίαις τοῦ τυράννου, ἀδούλωτον ἀποφαίνει τῶν νεομαρτύρων τὸ φρόνημα. Τότε ὁ σθεναρὸς στρατηλάτης Δημήτριος προσέδραμε τοῦ Νέστορος εἰς τῆς αἰδίου δόξης τὰ σκηνώματα νῦν ὃ γηραιὸς ἀρχιούτης εἰς τοὺς θεῖους θαλάμους ἀροπέμπε τῆ μαρτυρικῆ ἐστεμμένους αἶγλη τοὺς νεομάρτυρας. Ἐξ τῆς ἡμῶν μακαριότητος, νέοι στεφανίται, Ἰωάννη, Σταμάτις καὶ Νικόλαος! Οὐκ Χορεῖα ἐν Οὐρανῷ ἐμπολιτεύεσθε, οὐφ κλέει τὴν ἐπίγειον ἡμῶν πατρίδα περιβάλλετε! Λαμπρὰ ἡμῶν ὑποδείγματα τῆς ζωῆς

Νέα πανήγυρις σήμερον, νέα χορεῖα τερπνή, νέα δόξα τῆς πίστεως! Συνελθόντες ἅπαντες, εὐλαθῶς εὐφημήσωμεν, τοὺς αὐταδέλφους καὶ νέους Μάρτυρας, Σπετσῶν τοὺς γόνους, Χίου τὸ καύχημα, οἷς ἐκβοήσωμεν, πάντες μετὰ πίστεως, ὑπὲρ ἡμῶν, Μάρτυρες πανθαύμαστοι, Χριστῷ προσθεύσατε.

Ἐϋτε συνελθόντες σήμερον, πάντες πιστοὶ εὐσεβῶς, τοὺς λαμπρῶς ἐναθλήσαντας, νικηφόρους μάρτυρας, εὐλαθῶς, εὐφημήσωμεν, τοὺς ἐκ τῆς Σπετσῆς ἀναθλαστήσαντας, καὶ ἐν τῇ Χίῳ, λαμπρῶς ἀθλήσαντας, θεῶν Σταμάτιον σὺν τῷ Ἰωάννῃ τε, τοὺς ἀδελφούς, οὓς

εις Χριστόν πίστειως κατελίπετε. ὡ ἀ-
κύστως προσθεύετε ὑπὲρ τῶν τελοῦν-
των εὐλαβῶς τὴν ἑορτὴν ὑμῶν τὴν ἀει-
διμον.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, Ἀναγνώματα ζήτηε Ἀρι-
λίου 23 (τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἢ τοῦ Ἁγίου
Πολυδώρου, σελίς τοῦ παρόντος 13).

Εἰς τὴν Αἰτὴν Ἦχος α΄.

Αεὐτε πιστοὶ συνδρομήντες ἐκ πόθου
θεασώμεθα θεάμα ξένον. Νέους ἀει-
θαλεῖς ἐν αὐτῷ ἄνθει τῆς νεότητος συμ-
πλακέντας τοῖς ἀμιθόδοις καὶ ἀπί-
στοις ὀθωμανοῖς, καὶ ἀνδρείως ἐνι-
στάνας τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ τὴν
ὑφρὺν τὴν ἐκείνων κατεδάλον, καὶ στε-
φάνους λαθόντες μαρτυρικοῦς νικηφό-
ροι εἰς Θύρανους ἀνίπτανται, παριστά-
μενοι τῷ Ἐκκλησίᾳ τοῦ παντός καὶ προ-
σθεύοντες ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος Β΄.

Εγκομίμων ἄνθεισι καὶ ἀειθαλεῖσι κλά-
δοις, τὰς ἀθλητικὰς κορυφὰς τῶν
νεοθαλῶν ἀθλητῶν μελωδικῶς καταστέ-
ψωμεν. Χαίρετε, ἐκδοῶντες αὐτοῖς,
τῆς ἀληθείας ὀπλίται καὶ τῶν συγγενῶν
ὀρθοδόξων στερέωμα. Χαίρετε ἀδελ-
φοὶ παμφιλεῖς καὶ τῶν συγγενῶν καὶ
πατριῶν τὸ καύχημα. Χαίρετε Σταμά-
τιε καὶ Ἰωάννη, τῶν νεομαρτύρων ἡ
προσθήκη καὶ τὸ ἐκπλήρωμα. Διὸ μὴ
παύσησθε προσθεύειν ἀεὶ ὑπὲρ τῶν ἐκ-
τελούντων τὴν μνήμην ὑμῶν

Ἦχος Γ΄.

Εκλεισμένοι ἐν φρουρᾷ καὶ ἐν ζυφῷ
δει σκότει κατεχόμενοι, ἐν νηστεί-
αις καὶ εὐχαῖς τὸν Θεόν τῶν ὅλων ἱκε-
τευσον, καὶ ἀλλήλοις ἐαυτοὺς θαρσοποι-
οῦντες οὕτως ἐκρυάξον. Ἀντιστώμεν
τοῖς ἐχθροῖς καὶ μὴ προδῶμεν πίστιν
ἀμώμητον· δῶμεν σῶμα τὸ φθαρτὸν καὶ
ἀπολάσωμεν στέφος τὸ ἀφθαρτον, ἀν-

τιστώμεν πρὸς καιρὸν καὶ μετ' ὀλίγον
μένει ἡμῖν ἀνεσις, Εὐφροσύνη τε εἰς
αἰῶνας αἰῶνων.

Δόξα Ἦχος πλ. α΄.

Ἦ Ἐκκλησίᾳ σήμερον χαρομόσυνος
πανηγυρίζει καὶ ἐγκαυχωμένη δοῦξ.
Ἐλαμπρύνθη μου τὸ κάλλος· ἰδοὺ γὰρ
καὶ νῦν νέοι Μάρτυρες τὸν ἐρυθρόν μου
χιτῶνα, τοῖς μαρτυρικοῖς αὐτῶν ἀίμα-
σιν ἐρυθραίνουσι καὶ στολὴν νέαν ἐπαμ-
φέννουσιν. Ἦ γὰρ ἐμὴ δόξα οὐδέποτε
γγρασκει. Διὸ καὶ τοὺς ἐμὲ δοξά-
ζοντας ἀντιδοξάζω, καταστέρουσα αὐ-
τοὺς τοῖς ἀμαρτάντοις στεφάνοις καὶ συν-
κριθμοῦσα σὺν τοῖς χοροῖς τῶν ἀρχαί-
ων, συνευφραίνεσθαι καὶ τρυφᾶν αἰῶντα.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Εἰς τὸ στίχον
στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος Β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε γενῶν.

Οτε ἐξεδόθη καθ' ἡμῶν, ψῆφος ἡ πι-
κρὰ τοῦ θανάτου, καὶ ἡ ἀπόφασις,
τότε ἀγαλλόμενοι ὀρθῶς ἐτρέχετε,
θαρσαλέως κρουαζίζοντες, καὶ μεγαλο-
φώνως, τοῖς παρτυγγάνουσι. Χριστι-
ανοὶ ἐσμεν, καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ τὸν αὐ-
χένα, ξίφος προδιδοῦμεν πόθῳ. Ἐνὰ θα-
σιλείας ἐπιτύχωμεν.

Θουμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Ολῆ καὶ καρδίᾳ καὶ ψυχῇ, πόθῳ τὴν
ὁδὸν τελειῶσαι, τὴν τῆς ἀθλήσεως,
ἔφρασιν κτησάμενοι ὥσπερ ἡκούσατε,
τὴν φωνὴν τοῦ δικάζοντος, τὴν ἐξενε-
χθεῖσαν, δόξαν ἀνεπέμψατε τῷ τῶν ἀ-
πάντων Θεῷ· ὅθεν καὶ τὸ ξίφος ὀρών-
τες, ἀφροδί ἐφαινέσθε πᾶσι, καὶ ἁκατα-
πτόητοι μακάριοι.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ.

Αρόμον μαρτυρίου τὸν καλόν. Χαί-
ροντες ἠνύσατε πόθῳ, ἀξιοθαύμα-
στοι, ἐνδοξε Σταμάτιε καὶ Ἰωάννη σο-
φέ, καὶ σφαγέντες ἀνίπτασις, ταῖς ἀνο-

Εἰς τὸν ὀρθρον

Καθίσματα. Εἰς τὴν α΄ στίχ. Ἦχος πλ. δ΄.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Δόξα Ἦχος πλ. β΄.

Ἦ Ὁρτὴ χαρομόσυνος ἐπέλαμψε τῇ Ἐκ-
κλησίᾳ σήμερον τῶν νεοφανῶν ἀθλο-
φόρων Χριστοῦ καὶ τοὺς πιστοὺς συγ-
καλοῦσα ἅπαντας, ἐγκαυχωμένη αὐτῇ
δοῦξ. Ἐλαμπρύνθη μου τὸ κάλλος, τοῖς
τῶν νεοφανῶν ἀθλητῶν ἀγωνίσμασι, τοῦ
Ἰωάννου καὶ Σταματίου, οἱ ἐν Χίῳ τὴν
πάλην ἐνστήσαντες, τῶν Ἀγαρηῶν τὴν
μανίαν κατήσχυαν καὶ μαρτυρικῆς τι-
μῆς ἤξειώθησαν. Διὸ καὶ προσθεύουσι
Χριστῷ ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου καὶ
πάντων τῶν πιστῶν, τῶν ἐκ πόθου τε-
λούντων τὴν μνήμην αὐτῶν.

Ἀπολυτικὸν Ἦχος α΄.

Τοὺς εὐκλεεῖς τῶν Σπετσῶν γόνους
καὶ τῆς Χίου τὰ θεῖα ἐγκαλλωπί-
σματα, τοὺς πυρσοφειγείς φωστήρας,
τοὺς ἐν τῇ πλειάδι τῶν νέων Μαρτύ-
ρων ἀγλαοφανῶς σπλαγίζοντας, Νικό-
λαον τὸν σεπτόν, σὺν τοῖς κλεινοῖς Ἰω-
άννῃ καὶ Σταματίῳ τοῖς ὁμαίμοσι, πάν-
τες οἱ τῶν ἄθλων αὐτῶν θαυμασταί, συ-
νεληθόντες ὕμνοις τιμῶμεν, Χριστὸν
τὸν ἀθλοθέτην καὶ θραυτευτὴν αὐτῶν δο-
ξάζοντες.

Ἔτερον Ἦχος γ΄. Μέγαν εὐρατο.

Νεοὶ Μάρτυρες ἀναφανέντες, πλάνην
ἠλεγξεν, τῶν Μουσουλμάνων, οἱ
καρτερώτατοι θεοὶ ἀτάδελοι, ὁ Ἰω-
άννης ὁμοῦ καὶ Σταμάτιος. Σπετσιω-
τῶν τὸ λαμπρότατον γέννημα, λαμ-
πρῶς ἠθλήσαν καὶ νίκης στεφάνους ἔ-
λαβον, σωθῆναι δεόμενοι τὰς ψυχὰς ἡ-
μῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς Χαίρετ κεχαριτωμένην.

Ἦ ἀ τῆς πίστεως ἄνθη, τοὺς νοητούς,
μαρμαρίτας Κυρίου καὶ ἀθλητάς,
Νικόλαον τιμῶμεν, Ἰωάννην, Στα-
μάτιον, ὡς τοῦ ἐχθροῦ τὴν πλάνην ἐνθέ-
ως πατήσαντας, καὶ ἀπίστων πᾶσαν ἰσο-
χὴν ἐδαφίσαντας, ὅθεν ἐπαξίως, οὐρα-
νόθεν τὸ στέφος, τῆς νίκης δεξάμενοι,
σὺν Ἀγγέλοις χρεοῦσαι· δι' ὃ πιστεῖ
βοήσωμεν. Προσθεύσατε Χριστῷ τῷ
Θεῷ, τῶν πασιμάρτων ἄφρασι θαυμάσα-
σθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν
μνήμην ὑμῶν.

Δόξα Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Συνεληθόντες εὐλαβῶς, ἅπας λάος τῶν
εὐσεβῶν, εὐφημήσωμεν λαμπροῦς,
τοὺς ἀταδέλους ἀθλητάς, σὺν Νικο-
λάῳ ἐκλάμψαντας ἐκ νήσου Σπέτσας,
ἀθλήσαντας λαμπροῦς, ἐν Χίῳ σήμερον,
ἀπίστους δὲ ἐχθροῦς, τῇ θεῖᾳ χάριτι,
καταβαλόντας στέψωμεν τοὺς νικηφό-
ρους ἀναδραμόντας, μετ' εὐφροσύνης
εἰς τὰ ἄνω βασίλεια.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς ὁμοιον. Νηπιάζει δι' ἐμὲ ὁ
παλαιὸς τῶν ἡμερῶν.

Εἰς τὴν β΄ στίχ. Ἦχος Γ΄. Τὴν ὀρμικότητα.

Λαμπρῶς ἀθλήσαντες, δόξα ἐτύχετε,
Μάρτυρες ἐνδοξοὶ, θεοὶ Σταμάτιε,
σὺν Ἰωάννῃ τῷ κλεινῷ, ἀτάδελοι κατὰ
ψῆσιν, κατὰ χάριν πάλιν δὲ, πολλῶν κλι-
λων ἐδείχθητε, ὄντως οὐρανόφρονες καὶ
Μαρτύρων ὁμόδοκῆνοι· δι' ὃ μαρτυρι-
καῖς ἱεσιταῖς, κόσμον ἐκ πλάνης ἐκλυ-
τρούσατε.

Δόξα καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς ὁμοιον. Ἐκ τῆς Παρθέ-
νου σε, σωματωθέντα. Μετὰ τὸν Πολυέλεον.

Ήχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὁρτάζει σήμερον, ἡ Ἐκκλησία, τὴν τιμὴν ἀθλησῶν, τῶν νεοθλῶν ἀθλητῶν, εὐφραينوμένη καὶ μελπουσα, τὰς ἀριστείας αὐτῶν καὶ παλίσματα.

Δόξα καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Ἐν ἀγκάλαις φέρουσα, σὲ Θεὸς λόγε, ἡ Παρθένος Δέσποινα, προσάγει νῦν ἐν τῷ ναῷ, Συμεῶν θε δεξιάμενος, νῦν ἀπολύεις, ἐκράυαζε, Δέσποτα.

Οἱ ἀναβαθμοί. Προκείμενον. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ. Ἐδαγγέλιον μαρτυρικόν. Ὁ Ν. ψαλμός. Δόξα. Ταῖς τῶν ἀλοφῶρων. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησάν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἐλεός σου Καὶ τὸ ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ νῆσος Σπέτσει ταῖς τῶν ἀλοφῶρων ἀγκάλαις ἀκτίσει, καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τοῖς αἵμασιν ὠραϊζομένη, σὺν τοῖς ἐν Χρῶ θῶα. Νικύλα, Σταμάτιε καὶ Ἰωάννη, μάρτυρες σεπτοί, μὴ παύσηθε προσθεύειν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Κανὼν τῶν Ἁγίων. Οὐ ἡ ἀροστῆς. «Θεοὶ μάρτυρες, δωρήσαθε χάριν. Ἄνθιμος».

Ἐδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀριματῆατην.

Θεὸς τῶν ὅλων, πλαστουργεῖ τῆς κτίσεως ταῖς τῶν μαρτύρων λιταῖς, πέμψον ἡμῶν χάριν, ἀνυμνήσαι μέλλοντι, τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνάς τε, τὴν λαμπρὰν μαρτυρίαν καὶ τὴν αἰσίαν τελείωσιν, τῶν νεοφανῶν ἀθλοφῶρων σου.

Ἐχόντες πίστιν στερεὰν πρὸς Κύριον, τὰς συμφορὰς τῶν θειῶν, ὡν αἱ περιστάσεις, καθ' ἡμῶν ἐπέφερον, δουλήν Θεοῦ ἠγγήσαθε καὶ γενναίως ἀθλήσαι, ὑπὲρ τῆς πίστεως εἴλεσθε καὶ τελειωθῆναι δι' ἀμαρτίας.

Ἦνα σωθῶμεν καὶ Θεὸν δοξάσωμεν, νῦν ἀντιστῶμεν καλῶς καὶ ταῖς τῶν τυράννων, ἀπειλαῖς μὴ πηξώμεν, συνομιλοῦντες ἔλεγον, οἱ γενναῖοι ὀπλήται, ὁ γενναύφρων Σταμάτιος σὺν τῷ Ἰωάννη οἱ πάνσοφοι.

Θεοτοκίον.

Ὁλον ἐδέξω ἐν νηδύϊ πάναγνε, τὸν τοῦ παντός ποιητήν, Θεὸν τε καὶ Λόγον, σάρκα χρηματίσαντα, ὃν οἱ γενναῖοι μάρτυρες, εὐχαρσῶς καὶ ἀνδρείως, ἐν τῷ σταδίῳ ἐκήρυξαν, ὡς Θεὸν τῶν ὅλων καὶ Κύριον.

Ἐδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἦσον ἔχοντες ζῆλον, ἴσον καὶ τὸν ἔρωτα ὑπὲρ τῆς πίστεως, ἡ δυνὰς ἡ θεῖα, τῶν κελῶν ἀδελφῶν ἡ ὁμότροπος, ὁ Σταμάτιος τε καὶ Ἰωάννης οἱ γενναῖοι, εὐχαρσῶς τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυξαν.

Μετανοίας τὸν δρόμον ἐν τῇ φυλακῇ κεκλεισμένοι διήνουν, πρῆσυχαιῖς καὶ ὕμνοις ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ δεόμενοι. τῷ Θεῷ τῶν ὅλων, τοῦ καταπέψαι αὐτοῖς χάριν, καὶ ἰσχύον οὐρανόθεν δωρησασθαι.

Ἦδελφοὶ συμφρονοῦντες, καὶ ἀδελφικὸν τὸν ἔρωτα ἔχοντες, συλλαλοῦντες, καὶ ἄμφω ἀντιστῶμεν ἀνδρείως ἐκράυαζον, τοῖς πικροῖς διώκταις, καὶ τὸν Σταυρὸν ὡς δόρυ σχόντες τοὺς τῆς Ἄγαρ ἐγγόνους αἰσχύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Ῥητορεύειν οὐ σθένει, γλώσσα τε καὶ νοῦς ὡ Παρθένε θεόνυμφε, τοῦ λαλεῖν τὸ θαῦμα, τῆς ἀσπύρου λοχεύου τῆς σῆς, πῶς ὁ ἐν τοῖς κύλποις τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς θελῶν, Συμεῶν ἐν ἀγκάλαις κατέχεται.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου.

Ἦθλήσαντες καλῶς, ἐκομίσαθε στέφος, ἀθλήσεως λαμπρὸν, ὡ αὐτά-

δελφοὶ θεοὶ, Σταμάτιε ἐνδοξε, Ἰωάννη μακάριε ὄντως μάρτυρες, τῆς ἀληθείας φανέντες, ἐκομίσαθε τοῦ μαρτυρίου τὸ στέφος, αἰ εὐφραينوμένοι.

Δόξα καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς.

Ἐδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Ἦ πρὸς αὐτόν, ἡ σήμερον ἀποθάνομεν, ἡ εἰς χρόνους, ὑστερὸν θνηξώμεθα· σήμερον γὰρ ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἀγὼν ὑπάρχει, μὴ δευτελεύσωμεν θάνατον, μὴ πηξώμεν τυράννους, ἀντιστῶμεν δὲ μᾶλλον, καὶ ὑψώσωμεν πίστιν ὀρθόδοξον.

Ἦμνοὶς αἰεὶ, καὶ προσευχαῖς καὶ δεήσεσι, περιπεφραγμένοι, ὡσπερ ἰουρεῖς καλοῖς, μεγαλοφῶνος οἱ ἀθληταί, εὐχαρσῶς ἐβδῶν, ὁ Σταμάτιος καὶ Ἰωάννης τε, Ἦμας ὁ διώκεται, οὐ δευτελεύσωμεν τὰς θασάνους, οὐ πτοοῦμεθα οὐ πρόσκαλλον θάνατον.

Ῥαῖς θερμῶν καὶ γλυκυροῶν δακρύων τι, ἱκετεύειν Θεὸν οὐκ ἐπαύσαθε, ἐν τῇ φρουρᾷ ὄντες τῇ θειῇ, κατακλεισμένοι ἐπὶ ὀκτῶ ὀλοκλήρους, ἡμέρας τε καὶ νύκτας καὶ Θεὸν λιπαροῦντες, καταπέψασθαι δύναμιν ἀνοῖθεν.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ τὴν σῆν, νῦν Θεοτόκε ἀντίληψιν, προσφεύγοντες, δύναμιν ἐδέξαντο, οἱ ἀθληταί, καὶ καταβαλεῖν ἰσχυρὰν δύναμει, τοὺς ἐκ τῆς Ἄγαρ ἐχθροὺς ἡμῶν, καὶ σὲ Θεοῦ Μητέρα καὶ θεοθεῖαν πάντων, εὐχαρσῶς καὶ ἀνδρείως ἐκήρυξαν.

Ἐδὴ ε'. Ἦνα τί με ἀπόσω.

Ἦ θεὸν τῶν ἀπάντων, σὲ καὶ θαυλέα ἀπάσης τῆς κτίσεως, οἱ στεροῖ ὀπλήται, Ἰωάννης ὁμοῦ καὶ Σταμάτιος, εὐχαρσῶς ἀθλοῦντες, ἐν εὐτομίᾳ ἀνε-

βδῶν, τὸν Χριστὸν οὐκ ἀρνούμεθα πώποτε.

Ἦ ὠρεὰς παμμεγίστους, τιμὰς καὶ δόξας, καὶ ἄλλα ἅπαντα, ἀπειλάς τε αὐτῆς καὶ πικρὰς τιμωρίας, ἀς προσυτεινον, πτόνυτες ἐβδῶν, οὐ ταῖς θωπεῖαις θεληγόμεθα, οὐ πτοοῦμεθα θάνατον πρόσκαλλον.

Ἦ ὄντως νῦν πληροῦται, εὐαγγελικῶν ρημάτων ἡ ἐνωσια· ἡ γὰρ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ πληροῦται ὡς εἰρηται· οἱ γὰρ νέοι οὗτοι καταβαλόντες τοὺς τυράννους τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐκράνουναν.

Θεοτοκίον.

Ῥητορεύειν οὐ σθένει, γλώσσα καὶ διάνοια τὰ σά ταυμάσια, Παναγία κόρη, πῶς ὁ ἐν ὑψίστοις καθήμενος, ταῖς χερσὶ κρατεῖται, τοῦ Συμεῶν καθάπερ θρέψας, καὶ ἀγκάλαις ταῖς αἰεὶ ἐνθρονίζεται.

Ἐδὴ στ'. Ἰλιθῆτι μοι Σωτήρ.

Ἦ πρόνοια τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ σοφία ἡ πάνσοφος τρόποις οἷς οἶδεν αὐτή, τὰ πάντα διεπούσα, καὶ ἡμᾶς ἠδύκοησεν ἐν ἐσχάτοις χρόνοις, μαρτυρίου στέφει στέψασθαι.

Ἦ τὴν παρηρησίαν εἰδὼς ὁ τυράννης, ὁ Σταμάτιε, καὶ ἄκων ὁμολογεῖ, τὸν ἐνθερμον ἔρωτα τὸν ἐν τῇ καρδίᾳ σου· διὰ τοῦτο αὐτῆς τὴν ἀπόφασιν ἐκδέδωκα.

Θεοτοκίον.

Ἦ γὰρ Μητὴρ Θεοῦ, τῶν ἀθλητῶν ἡ θεοθεῖα, θεοθήσον καὶ ἡμῖν, αὐτῶν ταῖς δεήσεσι, καὶ δωροῦσαι λύτρωσιν, καὶ θειῶν τὴν λύσιν, καὶ πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Κοντάκιον Ἦχος Γ'. Ἦ Παρθένος σήμερον.

Ἦ γκωμίων ἄνθεσι, πλεξώμεν πόθῳ καὶ τὰς κάρως ἀπέψωμεν τῶν νεοθλῶν

μαρτύρων, κολοβώντες ψυχής εκ θάλλου
αυτούς και πόθω. Μάρτυρες γενναίοι
όντως της ευσεβείας, μη έλλείπετε προ-
σθεύειν, προς τον Δεσπότην, του οί-
κτειρησαι ήμεις.

Ο Οίκος.

Νοθροίως αγωνισάμενοι οι καρτερό-
ψυχοι και κάλλιστοι αδελφοί,
και ευχαρσώς τον Χριστόν εν τώ στα-
δίω κηρύξαντες, κατέπτυσαν τάς των
τυράννων άπειλάς και θωπέας και ευ-
χαρσώς τον Χριστόν ήμολογήσαντες
Θεόν του παντός, τον δια σπάθης θά-
νακτον επόθησαν, ο γενναίος Ιωάννης
και ο καρτερόφρων Σταμάτιος, το των
Σπετσιωτών κούχημα και της Χίου πά-
σης το στήριγμα, ούς εγκωμίων άνωσει

και μαρτύρων στεφάνους Χριστός έ-
στειψεν, ως άθλητάς τε και μάρτυρας,
οίς και ήμεις εν πίστει δοήσωμεν. Μη
έλλειπητε προσθεύειν προς τον Δεσπό-
την του οίκτειρησαι ήμεις.

Τη Γ'. του μηνός Φεβρουαρίου μήμην επιτελού-
μεν των Άγιών ενδόξων Νομαρτύρων Στα-
ματίου και Ιωάννου των αδελφών, και
Νικολάου, του συναθλητού αυτών, των εκ
Σπεσιών καταγομένων και εν Χίω μαρτυρη-
σάντων κατά το έτος 1822.

Στίχοι

Βαβαί τσαούτης αδελφών ευθαροίαν !
Σπεύδουσιν άμφω τις έκτιμηθη πρώτον !
Στεφνήφοροι άνιπασθε μάρτυρες εν ουρανόις

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ
ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΩΝ ΚΑΙ ΑΥΤΑΔΕΛΦΩΝ
ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΙ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΤΩΝ ΕΚ ΣΠΕΤΣΩΝ ΚΑΙ ΕΝ ΧΙΩ ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΩΝ

Ός θαυμαστά τά έργα σου Κύριε, και αι όδοί σου ά-
νεξιχνίαστοι ! Με κάθε δικαιο ήμπορει τις θαυμάζων νά
φωνάζη, διότι τους τρόπους με τους όποιους ή πάνσοφος και
πανάγαθος πρόνοια του Θεού τά πάντα οίκοινοει, ούτε
ο νός του άνθρώπου δύναται νά τους χωρέση, ούτε ή διάνοια
νά τους διακρίνη ούτε ή γλώσσα νά τους λαλήση. Άλλαι
μέν βουλαί ανθρώπων, άλλα δέ Θεός κελείει. Ο Σαούλ
ζητεί νά εύρη τάς χαμένας όνουσ του πατρός του, και ή
θεία πρόνοια χειροτονεύ αυτών βασιλεία του Ισραήλ.
Ο Δαυίδ πηγαινει τρωάς εις τους αδελφούς του εις τό
στρατόπεδον, και ή πάνσοφος πρόνοια ψηφίζει αυτών
και αποδικνύει νικητήν και τροπαιοχον του άλλοφύλου
ληστήρχου Γολιάθ. Οι καλοί ούτοι νέοι έξέρχονται της
πατρίδος των νά πραγματευθώσι, νά κερδήσιν πλούτεν
πρόσκαρον, και ή πάνσοφος πρόνοια με αυτών τον
τρόπον του, προσκαλεί νά λάβουν κέρδος μέγα

και σχεδόν πάντη άνέλπιστον. Ός θαυμαστά τά έργα σου
Κύριε, και αι όδοί σου άνεξιχνίαστοι ! Έξέρχονται από
την πατρίδα των οι καλοί αδελφοί δια κέρδος προσωρι-
νόν και ή δυστροπία των καιρών τους φέρει εις τον λιμένα
των μαρτυρικών άγώνων και τους αποδεικνύει στεφανη-
φόρους και νικηφόρους μάρτυρας. Πλήν, διά νά καταλάβη
έκαστος την ύπόθεσιν του μαρτυρίου των πως ήκολούθη-
σεν, ως την διηγηθόμεν εν σύντομω.
Ούτοι οι νεοφανεύς μάρτυρες του Χριστού, οι καλοί
αδελφοί, οι λαμπροί της Έκκλησίας φωστήρες ήσαν
γέννημα και θρέμμα της νήσου Σπεσιών, ο πατήρ αυτών
ονομάζετο Θεόδωρος Γρίνης την έκωνυμίαν, ή δέ μήτηρ
αυτών Άντζω. Ούτοι λοιπόν οι καλοί αδελφοί, ειχεν ά-
ποθάνη ο πατήρ αυτών πρό χρόνων, έχοντες δέ μετρίαν
κατάστασιν και άνατραπέντες οι καλοί ούτοι νέοι όμοιοί
με τους άλλους αδελφούς των, άφ' ου έφθασαν εις ήλικί-

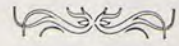
αν, επροματευόμενοι εις μικρά, πραγματείαις κατά την συ-
νήθειαν των εντελίων των. Κατά δέ τώ 1822 έτος, εν φ
εταρχική γη και θάλασσα από την γενομένην επανόστα-
σιν κατά των άσεβών και παρανόμων τυραννούσων Ό-
θωμανών, έξηλθον και οι καλοί αυτοί νέοι της πατρίδος
των διά νά πραγματευθώσι. Περιεσχόμενοι, έχοντες δέ τό
πλοίων των φορτωμένον έλαιον, από δυστροπία των άνε-
μων και θαλασσοταραχήν κατήνησαν νά πέσουν άντικρι
της νήσου Χίου, προς τό μέρος της Άντιολής, τό λεγό-
μενον Τσαούε, εις τό μέρος τό όποιον ονομάζεται 'Αλά-
τσατα. Εκεί λοιπόν εξωκλίαντες έξηλθον εις την ξηράν
και έφανερóθησαν εις τινά χριστιανόν, τον όποιον εθεώ-
ησαν ότι τρώντι ήτο χριστιανός, έφανερóθησαν, λέγον,
εις αυτών τι άνθρωποι ήσαν, και τον παρεκάλουν διδον-
τές του και άρεκτά γρόσια διά νά τους οίκοινοήσιν τά όσα
έχουρίζοντο τρωάς και άλλα όσα έχουρίζοντο προς διόρ-
θωσιν του μικρού των πλοίου. Έκεινος όμως άντι νά
τους οίκοινοήσιν, ως ύπεσχέθη, επήνθη άλλος Ιουδας και
πρωϊανόν εις τον Άγών του τόπου του τους έπρόθεκε και
πέτρων άνθρώπων του Άγά, ύπήγει εις τον τόπον όπου
ήσαν, έξωφρα. Οθεν μη έχοντας πού νά καταφύγωσι, τους
ανέλαβον ήσαν όλοι έπίτά, οι δύο φεύγοντες εθανατώ-
θησαν, οι δέ άλλοι δύο έκεσαν εις την θάλασσαν, τους
δέ τρείς τον πλοίαρχον και τους δύο αυταδέλφους του-
τους συλλαβόντες τους έφερον εις την Χίον και τους πα-
ρέδωκαν εις τον εκεί εφοικόμενον πασσά ήτο δέ ή ει-
κοστή έκτη του 'Ιανουαρίου. Ο δέ πασσάς παραστήσας
αυτους έμπροσθέν του, έξείσας αυτους και μαθών όποιοι
άνθρωποι ήσαν, έπρόσπειρ τους μεν δύο αδελφούς νά
κλείσιν εις την σκοτεινήν φυλακήν, τον δέ Γεροντότε-
ρον Νικόλαον νά τον έξβάλωσιν έξω από τό κάστρον εις
την πεδιάδα, ή όποια ονομάζεται Βουναί και νά τον ά-
ποκεφαλίσουν, τον όποιον παρεκίουν καθ' όλον τον δρό-
μον νά τουρκίσην και νά του χάρισουν την ζωήν. Ουτος δέ
άπεκρίθη. 'Εώρα πλέον θά κίμω έξω νέον κόσμον; Όχι
χριστιανός έγενήθηην και χριστιανός θά' αποθάνω δέν ά-
νούμια την πίστιν μου! Και φθάσαντες εις τον διορισμέ-
νον τόπον τους άπεκεφάλισαν εις την ήμολογίαν της ορθο-
δόξου πίστεως. Ένώ δέ οι νέοι ήσαν φυλακισμένοι εις την
σκοτεινήν φυλακήν του κάστρου, ο πασσάς διώρισε δύο
άνθρώπων Ιδικούς του, ένα Χιον Σερίφ Τσαούσην όνο-
μαζόμενον και ένα Λαζόν Πεσοκίρζμπασιν την αξίαν, άν-
θρώπους και τους δύο κικίστους και παμπνηρούς, και
εταίεν εις αυτους μεγάλας δωρεάς και χαρίματα, διά νά
προσπαθήσουν νά τους καταείσιν νά τουρκίσουν με ά-
πειλάς βασάνων, ή με ύποσχέσεις δωρεών. Είχε γάρ ο κα-
τάρατος μεγάλον πόθον νά τους κίμην νά τουρκίσουν, λο-
γίζόμενος τουτο ως προκομήν του, και ως τιμήν του με-
γάλην, καθώ; έλεγον οι παρευρεθέντες εκεί ούι ειπε: εμάς
συμφέρει νά έχωμεν τοιούτους άνθρώπους εις την πίστιν
μας. Λαθόντες λοιπόν οι δύο ούτοι την τοιαύτην προ-
ταγήν από τον Πασά, τι δέν έκαμαν; τι δέν έμεθοδεύ-
θησαν; δέν έπαυσαν οι κατάρατοι καθ' ώραν και στιγμήν
κινούντες πάντα λίθον κατά την παρομίαν, ποτε με ύπο-
σχέσεις μεγάλων δωρεών και αξιωματών, ποτε με άπειλάς
βασάνων και τιμωριών. Πλήν, οι καλοί νέοι έμενον στε-

ροοί και άμετακίνητοι, ώστε και με μεγάλην τόλημν τοίς
άντέλογον.
'Αφ' ου παρήλθον έπίτά ήμέραι, χωρίς νά δυνηθώσιν
παντελώς νά τους διασώσουν από την στερειάν των πίστιν
και οι δύο εις τον πασσά, τον δέ λέγγουν. 'Αφέντη, αυ-
τού εκατάλαβαν πως βασίνα δέν τους κίμνομεν και διά
τουτο κρατούν καλά τό πείσμα των. Λοιπόν νά μάς δώ-
σης την άδειαν νά τους έπιβάλωμεν τιμωρίας, ίσως τότε
δυνηθώμεν νά τους καταπίσωμεν, διότι με μεγάλην τόλημν
αντιστέκονται και άντιλέγγουν. Ο δέ πασσάς άκούσας ταύ-
τα ετατή όλλήγην όσαν συλλογίζόμενος, έπειτα τοίς λέ-
γει. 'Αδει οι γκισούριδες; την έχουν την συνήθειαν αυ-
τήν και βάλλουν τό πείσμα των είναι αδύνατον νά τους
μεταβάλη κινείσι. Εύκολότερον κόπτει τις την κεφαλήν
των, ή τό πείσμα των. Αύτά ειπεν εις τους εφρεθέντας
εκεί παρόντας Άγάδες, τά όποια όν παρών και εις των
άρχόντων της χώρας Χαιτή Πολυζούνη; τό όνομα, τά ή-
κουσεν από τό ίδιον στόμα του Πασά. Και άκούη ειπεν.
'Αθριον παίρνει τέλος αυτό, τό ζήτημα. Οι δέ καλοί
νέοι όντες εις την φυλακήν κεκλισμένοι χωρίς τις τους
επίτη τις τίποτε, προηγνώσαν, ως έκ θείας αποκωλήσεως,
οτι την έχομένην ήμέραν έχουν νά τελειώσουν τον καλόν
άγωνα, και χαίροντες έλεγον εις τους φυλακισμένους. 'Αθ-
ριον, αδελφοί, τελειώνομεν την ζωήν, αυριον είναι ή ύ-
στερινή ήμέρα της ζωής μας.
"Οθεν έξηγήσαν νά τους φέρουν κρηρά και χαρτί και
έστειλαν έγγραφον την εξομολόγησιν των εις τον Άγιον
Χίου, ζητούντες νά κίμην τόσον νά τους αξιώσιν των ά-
ρχόντων Νυστηρίων. Ο δέ Αρχιερέυς τους έμνήσεν με
την ίδίαν γυναίκα, επειδή άλλος δέν ευβαινει εις την φυ-
λακήν, εκτός μόνον μιή γινή Φοργακ τό όνομα, της όποι-
ας ο σύζυγος, Άγαπητός τό όνομα, ήτο και αυτός κλει-
σμένος εις την ίδίαν φυλακήν δι' άλλην αίτίαν, τοίς έμ-
νήσεν, λέγω, νά στέκουν στεροοί και νά έτοιμασθώσιν με προ-
σευχάς και δάκρυα και νά μη δειλιάσουν παντελώς τον θά-
νατον, διότι τους άναμείνει ή δόξα του Παραδείου, νά συγ-
χαίρωται με τους μάρτυρας αίώνια. Παρήγγειλε δέ και
εις την γυναίκα νά ύπάγη την αυγήν νά τους δώση τά
"Αχραντά Μυστήρια, επειδή Ιερείς ή άλλος Χριστιανός νά
εισελήθι εις τάς φυλάκας ήτο αδύνατον. Οι δέ καλοί νέοι
ακούσαντες τάς διαταγάς και νοθεσίας του Αρχιερέως
από τό στόμα της γυναίκας μετά δακρύων ηχαρίστησαν
τον Κύριον και έπέρασον όλην εκείνην την νύκτα άγρυπ-
νοι, ψάλλοντες παρακλησίας εις την Θεοτόκον και τους
Οίκους αυτης και άλλας προσευχάς όσας ήξευρον και δού-
μενοι της Κυρίας Θεοτόκου νά μεσιτεύσιν εις τον Υιόν
της νά τους χαρίση δύναμιν νά μη δειλιάσουν τον θάνα-
τον. Περί δέ την αυγήν άπεκομήθησαν όλλήγην και έβυ-
πνούτες ειπον εις τους άλλους χριστιανούς. 'Ημεις, ά-
δελφοί, σήμερον τελειώνομεν τό ταξίδιον της ζωής μας.
"Οθεν σάς παρακαλούμε νά δεηθήτε και οις του Κυρίου
σας νά μάς χαρίση δύναμιν. Τότε έβγαλαν και μερικά
φορέματα, τά όποια έφόρουν διπλά και τά έδωκαν εις
τους φυλακισμένους εκείνος χριστιανός, εις άλλους ένα
και εις άλλον άλλο και μερικά όσπρια από εκείνα τά όποια

ἐκράτου. Ὅταν δὲ ἔβγαιεν ἡμέρα, τοὺς ἔστειλεν ὁ Ἀρχιερεὺς τὴν ἄρχαντα Μυστήριον μετὰ τὴν γυναῖκα τὴν ὅποιαν προείκαμεν, τὰ ἅποια ἐδέχθησαν μετὰ διακρίσεως, καὶ ἄφ' οὗ μετέλαβον τῶν Ἀρχαντῶν Μυστηρίων, πύχαριστῶσαν μεγαλῶς τὸν Κύριον, καὶ μετ' ὀλίγον ἐβούλησαν ὀλίγη τροφήν, ἔστειλαν δὲ πάλιν μετὰ τὴν ἴδιαν γυναῖκα τὰς εὐχαριστίας εἰς τὸν Ἀρχιερέα, ὅτι τοὺς οἰκονόμησεν εἰς τὴν ἀνάγκην αὐτῆν καὶ ὁμοῦ μετὰ τὰς εὐχαριστίας τοῦ ἔστειλαν καὶ μερικὰ γρόσια, παρακαλοῦντες αὐτὸν, ὅταν τελειώσουν, νὰ ψάλλῃ τὰ λειψανά των καὶ νὰ τοὺς μνημοσύνησῃ. Μετὰ παρελευσιν δύο ὁρών ἔδωκε προσταγὴν ὁ πασῶς νὰ τοὺς ἐβάλουν ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ νὰ τοὺς φέρουν κἀταθι τοῦ Σαματίου, ὅπου ἐκάθητο, ὀπισθάγγωνι δεδεμένους καὶ νὰ τοὺς ἔρωτήσων, ἂν θέλουν νὰ τουρκίσουν, νὰ γλυτώσων, τὴν ζωὴν των, εἰδυὴ νὰ τοὺς κόψουν τὰ κεφάλαι. Εὐθύς ἐτελειώθη τὸ πρόσταγμα καὶ τοὺς ἔφεραν. Ἦρχισεν ὁ Καγιάς νὰ τοὺς λέγῃ νὰ ὑπακούσων, νὰ τουρκίσων, νὰ γλυτώσων τὴν ζωὴν καὶ νὰ ἀξιώθων καὶ μεγάλαι τιμῆς. Οἱ δὲ μακάριοι μεγαλοφώνως ἔφερον λέγοντες: «Χριστιανοὶ θὰ ἀποθάνωμεν! Χριστιανοὶ εἴμεθα, Χριστιανοὶ ἐγεννήθημεν καὶ Χριστιανοὶ θὰ ἀποθάνωμεν! Δὲν ἀνοούμεθα ποτὲ τὸν Χριστόν, ἂν μελῶδὸν μᾶς κατακόψητε μόνον, ὅτι θὰ κόμειτε, καμειτὸ μίαν ὥραν ἀσχητέρα, μὴ χάνετε καρπὸν ματαίως. Ἡμεῖς τὴν πίστιν μας δὲν τὴν ἀνοούμεθα ποτὲ.» Αὐτὰ τὰ ἤκουσεν ὁ ἴδιος ὁ Πασῶς ἀπὸ τὸ παραθύρον ὅπου ἐκάθητο, ἐπειδὴ μετὰ τὴν φωνὴν καὶ οἱ δύο τὰ ἐφώνηζαν. Ὅθεν ἔδωκε τὴν ἀπόφασιν νὰ τοὺς ἀποελευθέρωσιν. Παρευθὺς λοιπὸν ἀρπάσαντες αὐτοὺς οἱ αἰμοβόροι ἐκείνοι λύκοι, τοὺς ἔσυραν ἔξω τοῦ Κίστρον μετὰ μεγάλην ταρμαχίην, ἔχοντες καὶ δύο γυναικὰ σπαθίᾳ ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν των διὰ νὰ δειλιάσουν. Τοῦτο ἔκαμε τοὺς ὁρόντας νὰ τρέμουν, βλέποντες τὴν τόσῃν μανίαν αὐτῶν. Τοῦτο ἔκαμε καὶ τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο, τὸν Ἰωάννην, λέγω, νὰ δειλιάσῃ πρὸς ὦραν καὶ νὰ ἀλλοιωθῇ ἡ ὄψις του. Τοῦτο βλέπων ὁ Σταμάτιος τοῦ εἶπε μετὰ τὴν συνηθειασμένην γλώσσαν (Ἄλφαινοισί). «Τὶ ἐπαθες, ἀδελφέ; ἐδείκασες τὰ σκυλιά; δὲν ἐνθυμῶσαι τὴν ἀπόφασιν ὅπου εἶχαμεν πὸς ὄχι σπαθί, ὅπου ὁ πλεόν σύντομος θάνατος, ἀλλὰ καὶ ζωντανούς νὰ μὴ προδοῦσάμεν τὴν πίστιν μας; πὸς τώρα φαίνεσαι δειλός; Παρακάλεσε τὴν Παναγίαν μας νὰ σοῦ δώσῃ δύναμιν.» Αὐτὰ τὰ λόγια ἔδωκεν θάρρος τοῦ Ἰωάννου. Ἐνφ' δὲ ἐβήχοντο εἰς τὴν ἔξω τοῦ Κίστρον πεδιάδα, τὴν λεγομένην Βουνάκι, ἔτριχον πλήθος πολὺ ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν. Οἱ δὲ μακάριοι ἐκράζον μεγαλοφώνως. «Χριστιανοὶ εἴμεθα! διὰ τὸν Χριστόν ὑπάγομεν εἰς τὸν θάνατον!»

Ὅταν ἐφθάσαν εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶνε κατέναντι τῶν μακελλίων, (τῶν σφαγίων), κἀτωθὶ τῆς Παλαῖας Βρύσης, ἐκεῖ τοὺς ἔστησαν νὰ τοὺς ἔρωτήσων ἂν μετενόησαν, νὰ τουρκίσουν, ἄλλως θὰ τοὺς κόψουν, δειχοντές των καὶ τὸ σπαθί. Τότε μετὰ μεγάλην φωνὴν ἐξεφώνησαν καὶ οἱ δύο: «Ἀδελφοὶ χριστιανοὶ, χριστιανοὶ εἴμεθα καὶ διὰ τὸν Χριστόν ἀπαθ' ἤσομεν!» Καὶ μάλιστα τρισσὸς τὸ εἶπον. «Χριστιανοὶ, χριστιανοὶ, χριστιανοὶ, εἴμεθα! δὲν ἀλλάξομεν τὴν πίστιν! Μνησθητι ἡμῶν Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου!» Τότε παρευθὺς τοὺς ἀπεκεφάλισαν καὶ ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως καὶ ἀνέβησαν στεφροφοροὶ εἰς τοὺς Ὀυρανούς νὰ συνεφεραινῶνται εἰς τὸν οὐρανόν. Τὰ δὲ τίμα αὐτῶν λείψανα ἔμενον καταφρονημένα εἰς τὸν τόπον τῆς καταδικῆς. Ἔθεσαν δὲ μέσον τῶν δύο εἰς χαρτίον γεγραμμένην τὴν αἰτίαν τῆς ἀποτομῆς των, δι' ἣν ἦσαν ἐναντίον τοῦ βασιλέως: τὸν καὶ κλέπται. Μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας ἠγγάρησαν μερικὸς Χριστιανούς καὶ τὰ ἔσυραν, καὶ θέσαντες αὐτὰ μίαν λέμβον τὰ ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν. Μερικοὶ δὲ φιλομάτηδες Χριστιανοὶ ἔλαβον φρονίδα καὶ ἐπεμελοῦντο νὰ τὰ σύμουν, ἀλλὰ διὰ τὸν πολὺν φόβον ὠκονόμησαν τὴν ὑπόθεσιν ὡς ἑξῆς: Ἔδωκαν εἰδησὴν εἰς εἰς ἕνα φιλόχριστον καὶ φιλαμάτητον χριστιανόν, Γεωργιάνην τὸ ὄνομα, ταμπάκη τὴν τέχνην, εἰς αὐτὸν λέγω, ἔδωκαν εἰδησὴν διὰ γράμματος νὰ προσέξῃ εἰς τὴν θάλασσαν ὅπου εὕρισκετο πάντοτε διὰ τὸ ἔργον του. Λαβὼν λοιπὸν τὴν φρονίδα ὁ καλὸς Γεωργιὸς ἐπρόσχευεῖς τοῦτο. Μετὰ τέσσαρας δὲ ἡμέρας πνεύσας σφοδρῶς νότιος ἀνεμος ἐξέβαλε τὰ τίμα λείψανα εἰς τὸ μέρος τοῦ Λευκίτου τῆς πανόλους, τὰ ὅποια λαβόντες οἱ Χριστιανοὶ ἐνεταφίσαν κρυφίως ἔξωθεν τοῦ γυναικείου μύτικου εἰς τὸ ἐκεῖ χωράριον, τὴν δὲ κάραν τοῦ Ἰωάννου δὲν εὐρήκαν, εἰμὴ μόνον τοῦ Σταματίου.

Αὐτὸ εἶνε τὸ μαρτύριον, ἀδελφοί, τὸν νέων μαρτύρων Σταματίου καὶ Ἰωάννου τῶν καλῶν ἀγαθῶν, κἀθὼς μετὰ τὴν ἐπιμέλειαν ἠδυνήθημεν νὰ μάθωμεν ἀπὸ φιλαλήθεις ἄνδρας, χωρὶς τινὸς προσθήκης. Οὕτως ἠγωνίσθησαν οἱ καλλίνικοι νέοι, οὕτως ἀνίστησαν μέχρι τέλους, φυλάξαντες τὸν θησαυρὸν τῆς εὐσεβοῦς πίστεως καὶ ὑπὲρ τῆς πίστεως τμηθέντες τὰς κεφαλὰς. Ἦσαν δὲ, ὡς λέγουσιν, κατὰ τὴν ἡλικίαν ὁ μὲν Σταμάτιος ἑτῶν δέκα καὶ ὀκτώ, ὁ δὲ Ἰωάννης ἑτῶν εἰκοσι καὶ δύο. Ὡν ταῖς προσβείαις ἀξιώθημεν καὶ ἡμεῖς φυλάξαι τὴν πίστιν ἀμώμητον μέχρι τέλους, συνοδουμένην μετὰ ἔργα θεάρετα, ἵνα καὶ τῆς βασιλείας τῶν Ὀυρανῶν ἐπιτύχωμεν. Ταῖς αὐτῶν ἁγίας προσβείαις. Ἀμήν.

Ἐβδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασις.

Συνελθόντες ἅπαντες, πιστοὶ συμφώνως ἀνευφημήσωμεν τοὺς λαμπρούς ἀριστὰς, τὸν Ἰωάννην καὶ Σταμάτιον καὶ ἐκ καρδίας αὐτοὺς ἐκθροήσωμεν. Μὴ διαλείπητε τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν δυσωπεῖν.

Θανεὶν ἠρετίσασθε, ἀθανάσιαν τε ἀπολαβεῖν ἐν Χριστῷ, κοινωνήσαι τε δόξης, καὶ τῆς χροσείας τῶν Ἱερῶν ἀθλητῶν ἐπιπροθύοντες, ἀνδρείως ἀντέστητε, καταδελώντες ἐχθρούς, ὡς καρτεροὶ ἀθληταί.

Θεοτοκίον.

Ἐλπίς ὁ Θεόνυμφε, καὶ ὄξυτάτη πάντων βοηθεῖα, τῶν εἰς σὲ προστρέχόντων, καὶ ἐκζητούντων τὴν σὴν ἀντίληψιν, μὴ ὑπεροδέης ἡμᾶς κινδυνεύοντας, ἀλλὰ προσβείαις ταῖς σαῖς, ρύσαι ἡμᾶς τῶν θειῶν.

Ἐβδὴ η'. Ἐπαπλασῶς κάμινον.

Χορηγοντικῶς συνδράμομεν, εὐσεβεῖς φιλομαρτύρους, συγκαλοῦσι γὰρ ἡμᾶς οἱ νεομάρτυρες, ὁ θεῖος Σταμάτιος καὶ Ἰωάννης ὁ θαυμαστός, οἱ ἀπὸ τῶς Σπέτσας, ἐκπλαστήσαντες νέοι, αὐτάδελφοι τῆ φύσει καὶ ὁμοτρόπου οὖντες, ὠραίοι τε τῆ ὄψεϊ καὶ πάγκαλοι τῆ γνῶμη.

Ἄνχαρμέντες μάρτυρες, ὡςπερ ρόδα ἠδύπνοα, πᾶσαν ἐκκλησίαν εὐκλεσῶς φαίδρύνετε, καὶ χάριν παρέχετε, τοῖς πατριώταις ἅπασιν, καὶ τοῖς συγγενέσι, καὶ οἰκείοις καὶ ξένοις, καὶ κλέος οὐρανόθεν, κατεπέμψατε πᾶσι, Σταμάτιε θεόφρον καὶ θεῖε Ἰωάννη.

Ράβδῳ σκυροῦ φραξάμενοι, καὶ ὡς δῶρον κατέχοντες πίστιν τὴν ὀρθὴν, καὶ προσευχὴν ὡς θώρακα, ἐχθροῖς παρῆχθησθε, ἀγαρηνοῖς τοῖς ἄφροσι, καὶ καταδελώντες τὴν ὄφρυν τὴν ἐκείνων,

ἠθλήσατε νομίμως καὶ ἐδέξασθε στέφους, χειροῦς ἐκ τοῦ ὑψίστου ὡς μάρτυρες γενναῖοι.

Θεοτοκίον.

Ἦνα Θεὸν τὸν ἄνθρωπον, ἀπεργάστηται ἡμεῖς Ἀχραντε, ἄνθρωπος ἐκ σοῦ, γεννηταί ὁ φιλόανθρωπος καὶ σὲ ἀπειργάσατο Μητέρα ὑπεράνωμον, καὶ ἀγκάλαις σαῖς, ἐν τῷ ναφ ὡςπερ θρέψας, προσήχθη καὶ ὠλένας, Συμεῶν ὑπεδέχθη, ὅν πίστει προσκυνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐβδὴ θ'. Ἐξίστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός.

Νῦν εὖρατε ἀνάπαυσιν τῶν θειῶν, καὶ χαρὰς ἤξιώθητε ἐνδοξοὶ ἀπολαθεῖν, ὡςπερ ἐποθήσατε ἐκ ψυχῆς νῦν τοῖς χοροῖς εὐφρανέσθε τῶν νεομαρτύρων καὶ παλαιῶν νῦν θρόνῳ τοῦ ὑψίστου παρίστασθε ἐν δόξῃ ὡς Ἰωάννη καὶ Σταμάτιε.

Νῦν εὖρατε ἀνάπαυσιν τῶν θειῶν, νῦν ἐλάθετε πτόλιον τὴν ἐκδασιν, ὡς ἀθληταί, νῦν ἀπολαύοντες τῶν ἀγαθῶν ἀφ' ὀφθαλμοῦ οὐχ' ἑώρακε καὶ οὐκ εἰσῆκουσεν ἀληθῶς, νῦν χαίρετε ἐν δόξῃ ὑμνούντες σὺν Ἀγγέλοις, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα.

Θεὸς τῶν ὁλων Ἰεῦριε τοῦ παντός, χάριν πέμψον ἐξ ὑψους ὡς εὐσπλαγχνός, πᾶσι πιστοῖς, τοῖς συναθροισθεῖσιν ἐν σῷ ναφ, πανηγυρίσαι ἄσμασι καὶ δόξασαι ὕμνοις σοῦς ἀθλητάς, καὶ σώσον ἡμᾶς πάντας καὶ ἄφρασιν παρὰ σχοῦ, ταῖς ἐκσεῖαις τῶν μαρτύρων σου.

Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε Μητέρα Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν κτίστην τῆς κτίσεως, ταῖς σαῖς λιταῖς, φύλαττε καὶ σκέπε πάντας πιστούς, ἐκ πάσης περιστάσεως, καὶ ἐκ νοσημάτων καὶ συμφορῶν, προσβείαις τῶν ἁγίων, ὧν πίστει ἐκτελοῦμεν, τὴν ἱερὰν αὐτῶν πανήγυριν.

Ἐξοποστελάριον. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ. Ἐδέξαθε μετὰ χροῆς, τὸ μαρτύριον τέλος, καὶ εὐρατε ἀνάπυσιν, καὶ τῶν πόνων τὴν λύσιν, ἀπολαύοντες τοῦ πόθου, τὴν τελείαν ἐκβασιν, Σταμάτιε, Ἰωάννη, καὶ Νικόλαε στερρῶ· διό καὶ δυσωπεῖτε ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους ἤχος δ'.

Ἦς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Αὐτὸ πάντες συνδράμωμεν, εὐσεβῶς ὡ φιλόστοιχοι, ἱερὰν εἰκόνα τε προσκυνήσωμεν, καὶ ἐκ καρδίας θεήσωμεν, καλλίνικοι μάρτυρες, μὴ ἐλλείπητε αἰεὶ, τοῦ προσθεύειν πρὸς Ἰκθύριον, τὸν φιλάγαθον, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον ἐκ παντοίων, συμφροῶν ἐπερχομένων, θεῖαις ὑμῶν παρὰ κλήσει.

Ὁς ὠραῖον καὶ ἐντιμον, ὡς τερπνὸν καὶ ἡδύτατον, ὡς Δαυὶδ ἐδόθησεν ὁ θαυμάσιος, τὸ κατοικεῖν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ἀδελφοὺς ὁμόφρονας, συμπολίτην τε στερρὸν καὶ κοινῶς συναθλήσαντας, ἀπολαύοντας, τῶν στεφάνων τῆς νίκης καὶ τῆς ἄνω κληρουχίας γεγονότας, συγκοινωνοὺς θεῖα χάριτι.

Ὁς κκλῶς στρατευσάμενοι, Ἡρακλεῖ τῶν δυνάμεων, τὸν τῆς νίκης στέφανον ἐκομίσαντο, ὁ γενναῖοφρον Σταμάτιος, σὺν τῷ Ἰωάννη τε, Νικολάῳ τῷ στερρῷ, οἱ ἀστέρες οἱ πάμφωτοι καὶ

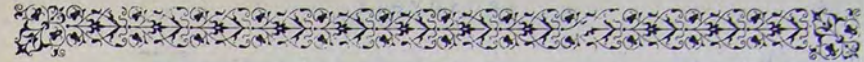
φαιδρότατοι, οἱ τῆς Σπέτσας ἀπάσης ἐνδειχθέντες, ἐγκαλλώπισμα καὶ κλέος καὶ εὐφροσύνης ὑπόθεσις.

Ἰ' παστοράπτετε Μάρτυρες, τὰς ἀκτινάνας τῆς χάριτος, σελαγούντες ἀπανταξ, τῷ φωτὶ ὑμῶν, ὁ Ἰωάννη πανεύφημε, καὶ θεῖε Σταμάτιε, γλυκυτάτη ξυνορίε, καὶ ἀτάδελφον σύστημα, καὶ παρέχετε, τὰς αἰτήσεις τοῖς πίστει θεομένοις, ὡς πολλὴν τὴν παρορησίαν, πρὸς τὸν Δεσπότην κτησάμενοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἰ' γαλλιάσει καρδίας καὶ εὐφροσύνης ψυχῆς, τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον, ἐπόθησαν οἱ γενναῖοι ἀτάδελφοι, καὶ ὁ αὐτῶν συνοδίτης Νικόλαος, καὶ ἀνδρικῶς τοῖς τυράννοις ἀνθεστάμενοι ἔλεγον. Οὐδὲν ἡμᾶς δύναται χωρεῖσαι τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, οὔτε πῦρ, οὔτε ξίφος, οὔτε ἄλλη θάσσανος· διό καὶ τὰς κεφαλὰς τμηθέντες, νικηφόροι ἐν Οὐρανῶς ἀνίπτανται, ἀπολαύοντες τῶν ἀγώνων τὰ ἐπαθλα, καὶ παρορησίαν ἔχοντες μαρτυρικὴν, προσθεύουσι Χριστῷ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων αὐτῶν τὰ μνημόσυνα.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Δοξολογία Μεγάλη. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ τυπικὰ καὶ οἱ μαρτυροὶ καὶ ἐκ τοῦ κανόνος ἡ γ'. καὶ ζ'. φθῆ. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιον Μαρτυρικόν. Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δικαίως.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ, ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ ΜΑΗΤΟΥ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΧΙΟΥ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ 17 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Ἰστώμεν στίχ. δ'. Ἦχος Α'. Ἰὼν οὐρανίων Ταγμάτων.

Ἰὼν ἡ σεβάσιμος μνήμη τῆς σῆς ἀθλήσεως, ἡμᾶς συναγγυῖσα, εὐφημήσαι προτρέπει, τὰ τρώπαια, τοὺς ἄθλους καὶ τὰς λαμπράς, ἀριστείας ἐν ἄσμασι, ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐσπέρα καὶ τῇ νυκτὶ, ἀξιάγαστε Θεοδώρε.

Ἰσχύθ' θεῖα νομίμως τὸν δρόμον ἠγύσας, τοῦ θεῖου μαρτυρίου, καὶ τὴν πίστιν ἡεβαίαν, ἐτήρησας παμμάκαρο πρὸς τὸν Χριστόν, καὶ τὸ στέφος Θεόδωρε, ὡς κερτερῶς ἐναθλήσας ὑπερ αὐτοῦ, τὸ ἀχρήατον ἀπειλήσας.

Ἰσχύθ' ἀνόνες, μέθοδοι τέχναι τῶν ἐγκωμιῶν σοφέ, ἡττώνται τῷ μεγέθει, τῶν λαμπρῶν σου ἀγώνων Θεόδωρε στερρόφρον, οὐς ἀνδρικῶς καὶ γενναῖως ὑπήνεγκας, καὶ θυσημένων ἀοράτων καὶ ὀρατῶν, ἐηρατάμβυσσας τὴν δύναμιν.

Ἰσχύθ' ἄετι κόσμου καὶ κόσμον πάντα κατέλιπες Θεόδωρε ἐμφρόνως, Μωϋσέως τῷ ζῆλῳ, καὶ γὰρ τὴν κκκουχίαν τῶν ἡδονῶν ἀβλοφόρε προσέκρινας καὶ τὸ θανεῖν ὑπὲρ πίστεως ἡ τὸ ζῆν, ὡς ὁ Παῦλος προετίμησας.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Ἰσχύθ' αἰδρῶς τὸν λαμπρὸν ἀστέρα τοῦ Χριστοῦ Θεόδωρον καὶ στερρὸν ἀ-

βλοφόρον ἐορτάσωμεν πιστοί· ὑπὲρ γὰρ τῆς εὐσεβείας κκλῶς ἀγωνισάμενος, τὸ θρασεῖον τῆς νίκης ἐπαξίως ἀπειλήσας καὶ τῷ Θεῷ νῦν μετὰ παρόρησίας μαρτυρικῆς παριστάμενος προσθεύει ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν ἐκ παντοίων κινδύων.

Εἰς τὸν στίχ. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ὁλλυται ὁ ἐχθρὸς, βέλει τῆς κερτερίας, τῆς σῆς Χριστοῦ ὀπλίτα, Θεόδωρε γενναῖε, ὁ σοῦ κατακχυώμενος.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοινεῖ ἀνθήσει.

Πείθοις προκαθορεῖς θακρῶν ὡς ὁ Πέτρος, Θεόδωρε ἐγένου συμμετοχος ἐκείνῳ, Χριστοῦ παθῶν μκκάρει.

Στίχ. Πεφουτευμένος ἐν τῷ Οἴκῳ Κυρίου.

Ὁντως δῶρον Θεοῦ ἐπάξιον προσήχθη, Θεόδωρος ὁ θεῖος καὶ κόσμῳ διανέμει θεοπαρόχους χάριτας.

Δόξα καὶ νῦν.

Ἰσχύθ' ἐπερθεῖς Τριᾶς, Πάτερ Πιὲ καὶ Πνεῦμα, λιταῖς τῆς θεοτόκου καὶ ταῖς τοῦ Θεοδώρου, θέωσον τοὺς ὑμῶν τὰς σε.

Νῦν ἀπολύεις κκλ.

Τὸ ἀπολυτικὸν ζῆται ἐν τῷ Μ. Ἐσπερινῷ.

Ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ μετὰ τὸν προοιμακόν, τὸ Μακάριος ἀνήθ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστώμεν στίχους· καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Νικοδήμου Μοναχοῦ. Ἦχος Α'. Παυεύφημοι μάρτυρες.

Παμμάκαρο Θεόδωρε Χριστόν ἐκ ψυχῆς ἠγάπησας, καὶ δι' αὐτόν τὴν εὐπάθειαν, σαρκῶς ἐμίσησας, νεότητά κάλλος, καὶ τρυφήν τὴν βέουσαν καὶ χαίρων τὸ σὺν αἵμα ἐξέεσχας, διὸ τὴν μνήμην σου, τὴν ἐτήσιον γεραίρομεν τὸν Σωτήρα Χριστόν μεγαλύνοντες.

(Δίς).

Παμμάκαρο Θεόδωρε ῥοαίς, τῶν πεπνυμένων αἰμάτων σου, Λευκίαν τὸν ἀρχέκκαον, τὸν σὲ ἀδικήσαντα, ἐδύθεισας ὄντως, καὶ τοὺς θεῖους ἄλλοις σου, τελεία ἀφανεῖα παρέδωκας. Χριστόν, ἐκέλευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος. (Δίς).

Παμμάκαρο Θεόδωρε ἡμῶν, ὡς ἀστὴρ ἐξέλαμψες, νεοφανῆς, τὴν σκοτόμαιναν τῆς πλάνης ἀπασίας τὴν καταχυθεῖσαν τοῦ κόσμου τοὺς πέρασιν, ἀκτίσει τοῦ λαμπροῦ μαρτυρίου σου, λυγρῶν πανεύφημε καὶ φωτίζων τοὺς τιμῶντάς σε, καὶ θερμαίνων πρὸς πόθον τοῦ κτίσαντός. (Δί).

Μωσέως τῷ ζήλῳ ἀθλητά, ἐνδοξε Θεόδωρε, τρυφήν εἶσας τὴν ηὐδοκασίαν, καὶ τὴν ἀπόλαυσιν, τὴν ἐν θαλασσίαις, καὶ πνεύσας ἀπειληφας, τὴν ἐν τοῖς ὕμνοις αἰωνίζουσαν, πόνοις ἀθλήσεως, καὶ ὑπόδειγμα μιμούμενος, Ἰακώβον τοῦ Πέτρος μακάριε.

Παμμάκαρο Θεόδωρε Θεόν, ἔλεων ἀπεργασας, ἡμῶν ταῖς θεῖαις προσθεταῖς σου, τοὺς ἐορτάζουσι, τὴν πανίερὸν σου, καὶ ἀγίαν ἀληθῆσιν, καὶ τὴν πρὸς τὸν Χριστόν σὴν ἀνάλυσιν, δι' ἧς ἀπειληφας, τὰ βραδεία τῶν ἀγῶνων σου, σὺν

ἀγγέλοις ἀεὶ ἀγαλλόμενος

Δόξα ἤχος δ'.

Χροτήσωμεν σήμερον ἐπὶ τῇ μνήμῃ Θεοδώρου, τοῦ νέου μάρτυρος· ὁ μόνυμῆσας γὰρ οὗτος Θεοδώρῳ τῷ πάλαι μεγαλομάρτυρι, τῇ μιμήσει τοῦ μαρτυρίου, καὶ συνώνυμος ἀληθῶς ἐκεῖνῳ ἐγένετο. Ὅθεν ὡς ἐπώνυμος τῶν τοῦ Θεοῦ δωρεῶν τοὺς αὐτὸν εὐφημοῦσι, δῶρα πλουτοποιῶ τῶν θεῶν χαρίτων παρέχει, καὶ προσθεύει ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ διὰ σὲ θεοπάτωρ. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Ζήτηι τοῦ Ἁγ. Πολυδώρου σελίς 13.

Εἰς τὴν Ἀσπὴν. Ἦχος α'.

Ἐυφραίνου ἐν Κυρίῳ μάρτυς Θεόδωρε, ὁ τὸν Χριστόν δοξάσας ἐν τοῖς τιμίαις σου μέλεσιν. Εἰ γὰρ καὶ πρὸς κενὸν αὐτοῦ ἐχωρίσθησθαι διὰ τῆς ἀνοήσεως, ἀλλὰ τοῦτο πάλλιν ἠγνόησθαι διὰ τῆς πίστεως, καὶ τῇ ἐπὶ τῇ πίστει πεπαρόρησισμένης ὁμολογίας· προσθήκη δὲ τῆς ἐνώσεως, ἢ τῶν αὐτοῦ παθῶν καὶ τοῦ θανάτου ὁμοιότης, καὶ κοινωνία σὺν γέγονε· δι' ἧς τοῦτο ὡς κεφαλὴ μέλος ἐπὶ πλεῖστον συνήφθας, καὶ συνημμένως ἔση τις αἰὼνα τὸν ἄπαντα δόξης τῆς αὐτῷ προσεύσεως συναπολαύων· ὅθεν ὡς παρορησίαν ἔχων πρὸς αὐτόν, προσθεύει ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμῶντωνσε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Γενναῖε μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Θεόδωρε, ἐπαξίως εὐφημοῦμεν τὴν μνήμην σου· σὲ γὰρ οὐ βίαν τυραννικαί, οὐ θωπεῖαι ἀπατηλαί, οὐ μαστιγῶν ἐπιτροχαί, οὐ σπρέβλωις κεφαλῆς, οὐκ ὀφθαλμῶν ἐξώσις, οὐκ ὀδόντων ἐκρίξωσις, οὔτε ὁ δι' ἀγχόνης θάνατος, τῆς πρὸς Χριστόν ἀγάπης χωρίσαι ἔσχυσαν. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς μετὰ Ἰακώβου, καὶ Μερία-

κος, καὶ τῶν λοιπῶν μαρτύρων συναγαλλόμενος, μὴ παύσῃ προσθεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητῶν ἀληθῶς

Χαίροις ὁ ἐν ὑστέροις καιροῖς, τὴν τῶν ἐξ Ἁγῶν ἀπειλήξας δυσσέθειαν, καὶ πίστην Χριστῷ παμμάκαρο, ἀνακηρούξας ψυχῆς, ἐν ἀνδρικοτάτῳ παραστήματι· ὁ νῦν τὸν ἀρχέκκαον, καὶ τὰ τοῦτο στρατεύματα, λύπης πληρώσας· τῶν ἀγγέλων δὲ τάγματα, πλήσας ἅπαντα, θυμηθίας καὶ τέρψεως· οἷς καὶ συναυλιζόμενος, γενναῖε Θεόδωρε, ἀψιτησαι πάσι τοὺς πόθῳ, ἐπιτελοῦσαι τὴν μνήμην σου, ἡμῶν δωρηθῆναι ἱλασμὸν ἀμαρτημάτων καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θεουμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγ. αὐτοῦ.

Χαίροις τῆς καθ' ἡμᾶς γενεᾶς, στήριγμα μέγα ἀλοφύρος Θεόδωρε· ὁ πάντων ἐσοφωσάντων, ὑπογραμμὸς ἀληθῆς· ὁ πολλὰς βασάνους διὰ Κύριον, ὀδόντων ἐκρίξωσιν, καὶ ὀμμάτων τὴν τῆν σπρέβλωσιν, καὶ τὸν θάνατον, χαρμυσύνως δεξάμενος· δόξα καὶ ἐγκαλλώπισμα, πιστῶν ὁ γενόμενος, τῶν δὲ ἀπίστων αἰσχύνῃ, καὶ ἀτιμῆα αἰώνως Χριστόν ἐκδυσώπεις ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ.

Χαίροις γενναῖε μάρτυς Χριστοῦ, ὁ ἐν χορείῳ τῆς χάριος διακτώμενος χαρίτων τῶν ἀκηράτων, τῷ πεπλησμένῳ αἵ, ὅπου ταῖς Ἀγγέλων τὰ στρατεύματα, χαρὰ τερπνῆ χαίρουσι· καὶ δικαίων τὰ πνεύματα, γελῶσιν ὄντως, τὸν μακάριον γέλωτα, καὶ ἐμπέμπανται, χαρμονίης τε καὶ τέρψεως· ὅπου ὁ χαριέστατος Χριστός ὁ θεάνθρωπος, πάσι τὰς χάριτας νέμει τοὺς ὀλοφύχως ποθηθῆσιν, αὐτόν καὶ παρέχει τὴν χάριν τῆς αἰδίου μακαριότητος.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Ἰθυμακτώθη Χριστῷ τὸ κράτος τῆς δυνάμεώς σου, καὶ πάλας καὶ νῦν· ἐξαιρέτως δὲ ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τοῦ σου νεομάρτυρος Θεοδώρου· Ἰδοὺ γὰρ οὐτός ὁ κατὰ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀσθενῆς τε καὶ ἀνάνδρος, τὴν ἄμχαν ἰσχὺν σου περιφορξάμενος, ἀνδρείως εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀθλήσεως ἦλκτο· καὶ βασάνους ὑπομείνας, αἰ κάμπτοσιν· καὶ τὸν ἀκλιμώτατον, τὸν δυνατὸν ἐν κακίᾳ ὡς ἀσθενέστατον στρουθίον καταπεπάτηκεν· ὅθεν πάντας ἐγείρει εἰς δόξαν τοῦ σου παντοδύναμου ὀνόματος, τοῦ ἀπαύστως δοξαζομένου ἐν τοῖς ἁγίοις σου.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοῶν κινδύνων.

Ἀπολυτικὸν ἤχος α'. Τῆς ἐρήμου πολιτείας.

Ἐφ' ὡςπερ δῶρον φερωνύμεος Θεόδωρε, δι' ἀθλήσεως πόνων προσσηνέχθης πολυτίμων, καὶ ἄμωμον θυμῷ καὶ δεκτῇ, παμμάκαρο ἐγένου προσφορά· ὅθεν πόθῳ συνελθόντες, τοὺς σοὺς ἀγῶνας ἐν ὕμνοις γεραίρομεν, καὶ δόξαν προσάγομεν Θεῷ τῷ θυμακτώσῃ σε ἐνισχύσαντι, κατ' ἐχθρῶν ὀρωμένων καὶ ἀοράτων πολυέθλης.

Δόξα, καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριὴλ φερεξαίμενου

Εἰς τὸν ὀρθρον

Μετὰ τὴν α'. στίχ. Κάθεσμαι. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἰθάμκς ὡς στερόρος, ὡς ἀκλόνητος ἄπύργος, ὡς ἄκμων ἀκαμπτής, προσβολὰς τῶν βασάνων, ὑπήνεγκας Θεόδωρε, καὶ οὐδ' ὄλωε εἰσδεδεξῆι, τὴν δυσσέθειαν τὴν δι' ὀρθόδοξον πίστιν, ἀνεκλήρουξας, ἐν τῷ σταδίῳ γενναίως· διὸ σε γεραίρομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία ἢ τὰς τρεῖς, ἀνηκούστους ἐνώσεις, ἐνώσασα φρικτῶς, παρθενίαν

Ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ μετὰ τὸν προοιμακόν, τὸ Μακάριος ἀνήγ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστώμεν στίχους καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Νικοδήμου Μοναχοῦ. Ἦχος Α'. Παυέφυμιοι μάρτυρες.

Παμμάκαρο Θεόδωρε Χριστόν ἐκ ψυχῆς ἠγάπησας, καὶ δι' αὐτόν τὴν εὐπάθειαν, σαρκῶς ἐμίσησας, νεότητά κάλλος, καὶ τρυφήν τὴν βέουσαν καὶ χαίρων τὸ σὸν αἶμα ἐξέσεας, διὸ τὴν μνήμην σου, τὴν ἐτήσιον γεραίρομεν τὸν Σωτήρα Χριστόν μαγαλύνοντας.

(Δίς).

Παμμάκαρο Θεόδωρε ῥοαίς, τῶν σπιτῶν αἰμάτων σου, Λευιζάν τὸν ἀρχέκκαον, τὸν σὲ ἀδικήσαντα, ἐδύθεισας ὄντως, καὶ τοὺς θεοὺς ἄλλοις σου, τελεία ἀφανεία παρεδωκάς. Χριστόν, ἐκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος. (Δίς).

Παμμάκαρο Θεόδωρε ἡμῶν, ὡς ἀστὴρ ἐξέλαμψες, νεοφανῆς, τὴν σκοτόμαιναν τῆς πλάνης ἀπασίας τὴν καταχυθεῖσαν τοῦ κόσμου τοὺς πέρασιν, ἀκτίσει τοῦ λαμπροῦ μαρτυρίου σου, λυγρῶν πανεύφημι καὶ φωτίζων τοὺς τιμῶντάς σε, καὶ θεομακίμων πρὸς πόθον τοῦ κτίσαντός. (Δί).

Μωσέως τῷ ζήλῳ ἀθλητά, ἐνδοξε Θεόδωρε, τρυφήν εἶσας τὴν πρὸς αἰετον, καὶ τὴν ἀπόλαυσιν, τὴν ἐν θαλασσίαις, καὶ πνεύμας ἀπειλήσας, τὴν ἐν τοῖς οὐρανοῖς αἰωνίζουσαν, πόνοις ἀθλήσεως, καὶ ὑπόδειγμα μιμούμενος, Ἰακώβον τοῦ Πέτρος μακάριε.

Παμμάκαρο Θεόδωρε Θεόν, ἔλεων ἀπεργάσας, ἡμῶν ταῖς θείαις προσθεταῖς σου, τοὺς ἐορτάζουσι, τὴν πανιερόν σου, καὶ ἀγίαν ἀθλήσιν, καὶ τὴν πρὸς τὸν Χριστόν σὴν ἀνάλυσιν, δι' ἧς ἀπειλήσας, τὰ βραθεῖα τῶν ἀγῶνων σου, σὺν

ἀγγέλοις ἀεὶ ἀγαλλόμενος

Δόξα ἤχος δ'.

Χροτήσωμεν σήμερον ἐπὶ τῇ μνήμῃ Θεοδώρου, τοῦ νέου μάρτυρος ὁμῶν μήσας γὰρ οὗτος Θεοδώρῳ τῷ πάλαι μαγαλομάρτυρι, τῇ μεμήσει τοῦ μαρτυρίου, καὶ συνώνυμος ἀληθῶς ἐκεῖνῳ ἐγένετο. Ὅθεν ὡς ἐπώνυμος τῶν τοῦ Θεοῦ δωρεῶν τοὺς αὐτὸν εὐφημοῦσι, δῶρα πλουτοποιῶν τῶν θεῶν χαρίτων παρέχει, καὶ προσθεύει ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ διὰ σὲ θεοπάτωρ. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Ζήτηί τοῦ Ἁγ. Πολυδώρου σελίς 13.

Εἰς τὴν Ἀσπὴν. Ἦχος α'.

Εὐφραίνου ἐν Κύριῳ μάρτυς Θεόδωρε, ὁ τὸν Χριστόν δοξάσας ἐν τοῖς τιμίαις σου μέλεσιν. Εἰ γὰρ καὶ πρὸς καιρὸν αὐτοῦ ἐχωρίσθησθαι διὰ τῆς ἀνοήσεως, ἀλλὰ τοῦτ' ἄλλοι ἠνώθησθαι διὰ τῆς πίστεως, καὶ τῇ ἐπὶ τῇ πίστει πεπαρόρησιασμένης ὁμολογίας πρὸς τὴν θεὸν ἐνώσεως, ἢ τῶν αὐτοῦ παθῶν καὶ τοῦ θανάτου ὁμοιότητος, καὶ κοινωνίας σὺ γέγονε δι' ἧς τοῦτ' ὡς κεφαλὴ μέλος ἐπὶ πλεῖστον συνήφθας, καὶ συνημμένως ἴση τις αἰὼνα τὸν ἅπαντα δόξης τῆς αὐτῷ προσεύσεως συναπολαύων ὅθεν ὡς παρορησίαν ἔχων πρὸς αὐτόν, προσθεύεις ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμῶντων σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Γενναῖε μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Θεόδωρε, ἐπαξίως εὐφημοῦμεν τὴν μνήμην σου σὲ γὰρ οὐ βίαν τυραννικαί, οὐ θωπεύει ἀπατηλαί, οὐ μαστιγῶν ἐπιτροχαί, οὐ σπρέβλωις κεφαλῆς, οὐκ ὀφθαλμῶν ἐξώσις, οὐκ ὀδόντων ἐκρίξωσις, οὔτε ὁ δι' ἀγχόνης θάνατος, τῆς πρὸς Χριστόν ἀγάπης χωρίσαι ἴσχυσαν. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς μετὰ Ἰακώβου, καὶ Μερία-

κος, καὶ τῶν λοιπῶν μαρτύρων συναγαλλόμενος, μὴ παύσῃ προσθεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. Καὶ νῦν. Μακαρίζομεν σε.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητῶν ἀληθῶς

Χαίροις ὁ ἐν ὑστέροις καιροῖς, τὴν τὸν ἐξ Ἁγὰρ ἀπελέγξας δυσσέθειαν, καὶ πίστην Χριστῷ παμμάκαρο, ἀνακηούξας ψυχῆς, ἐν ἀνδρικοτάτῳ παραστάγματι ὁ νοῦν τὸν ἀρχέκκαον, καὶ τὰ τοῦτου στρατεύματα, λύπης πληρώσας τῶν ἀγγέλων δὲ τάγματα, πλήσας ἅπαντα, θυμηθίας καὶ τέρψεως οἷς καὶ συναυλιζόμενος, γενναῖε Θεόδωρε, ἀψιτησαι πάσι τοὺς πόθῳ, ἐπιτελοῦσαι τὴν μνήμην σου, ἡμῶν δωρηθῆναι ἱλασμὸν ἀμαρτημάτων καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θεομακίτος ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγ. αὐτοῦ.

Χαίροις τῆς καθ' ἡμᾶς γενεᾶς, στήρικτα μέγα ἀλοφύρος Θεόδωρε ὁ πάντων ἐξομωσάντων, ὑπογραμμῶς ἀληθῆς ὁ πολλὰς βασάνους διὰ Κύριον, ὀδόντων ἐκρίξωσις, καὶ ὀμμάτων τὴν εἴξωσιν, καὶ τοῦ προσώπου ὑπομείνας τὴν σπρέβλωσιν, καὶ τὸν θάνατον, χαρμωσύνως δεξάμενος δόξα καὶ ἐγκαλλώπισμα, πιστῶν ὁ γενόμενος, τῶν δὲ ἀπίστων αἰσχύνῃ, καὶ ἀτιμία αἰώνως Χριστόν ἐκδυσώπεις ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοὺς ἁγίους τοὺς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ.

Χαίροις γενναῖε μάρτυς Χριστοῦ, ὁ ἐν χωρίῳ τῆς χάρις διακτώμενος χαρίτων τῶν ἀκηράτων, τῷ πεπλησμένῳ αἰεὶ, ὅπου ταῖς Ἀγγέλων τὰ στρατεύματα, χαρὰ τερπνῆ χαίρουσι καὶ δικαίων τὰ πνεύματα, γελῶσιν ὄντως, τὸν μακάριον γέλωτα, καὶ ἐμπέμπανται, χαρμονῆς τε καὶ τέρψεως ὅπου ὁ χαριέστατος Χριστὸς ὁ θεάνθρωπος, πάσι τὰς χάριτας νέμει τοὺς ὀλοφύχως ποθηθῆσιν, αὐτόν καὶ παρέχει τὴν χάριν τῆς αἰδέου μακαριότητος.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Θευματώθη Χριστὸ τὸ κράτος τῆς δυνάμεώς σου, καὶ πάλας καὶ νῦν ἐξαιρέτως δὲ ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τοῦ σου νεομάρτυρος Θεοδώρου. Ἰδοὺ γὰρ οὐδὲ κατὰ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀσθενῆς τε καὶ ἀνάνδρος, τὴν ἄμχαν ἰσχὺν σου περιφοραξάμενος, ἀνδρείως εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀθλήσεως ἦλκτο καὶ βασάνους ὑπομείνας, αἰ κάμπτους καὶ τὸν ἀκλιμώτατον, τὸν δυνατὸν ἐν κακίᾳ ὡς ἀσθενέστατον στρουθίον καταπεπάτηκεν ὅθεν πάντας ἐγείρει εἰς δόξαν τοῦ σοῦ παντοδύναμου ὀνόματος, τοῦ ἀπαύστως δοξαζομένου ἐν τοῖς ἁγίοις σου.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων.

Ἀπολυτίκιον ἤχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Ἐὼς ὡς περὶ δῶρον φερωνύματος Θεόδωρε, δι' ἀθλήσεως πόνων προσνήχθης πολύτιμον, καὶ ἄμωμον θυμὸν καὶ δεκτὴ, παμμάκαρο ἐγένου προσφορὰ ὅθεν πόθῳ συνελθόντες, τοὺς σοὺς ἀγῶνας ἐν ὑμνοῖς γεραίρομεν, καὶ δόξαν προσάγομεν Θεῷ τῷ θεουμακίτῳ σε ἐνισχύσαντι, κατ' ἐχθρῶν ὀρωμένων καὶ ἀοράτων πολυέθλε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριὴλ φηγεζαμένου

Εἰς τὸν ὀρθρον

Μετὰ τὴν α'. στίχ. Κάθεσκα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἰθάμιας ὡς στερόδης, ὡς ἀκλόνητος πύργος, ὡς ἄκμων ἀκαμπτής, προσβολῆς τῶν βασάνων, ὑπήνεγκας Θεόδωρε, καὶ οὐδ' ὄλωε εἰσδεδεξῆι, τὴν δυσσέθειαν τὴν δι' ὀρθοδόξον πίστιν, ἀνεκλήρουξας, ἐν τῷ σταδίῳ γενναίως διὸ σε γεραίρομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακάριε ἢ τὰς τρεῖς, ἀνηκούστους ἐνώσεις, ἐνώσασα φρικτῶς, παρθενίαν

καὶ τόκον, Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον, πισ-
τεῖν τε τὴν πιστεύουσιν, τοὺς ξενίζουσι
τούτους καρδίαν ἀνθρώπου, ἡμᾶς ἐνω-
σον, τῆ τοῦ Υἱοῦ σου ἀγάπῃ, καὶ σώσον
πανύμνητε.

Μετὰ τὸν 6'. στιχ. Κἀθίσμα. Ἦχος δ'.
Ταχὺ προκατάλαβε.

Πὸ πῦρ ἀγαπήσεως, τῆς πρὸς Χρι-
στὸν τὸν Θεόν, ἐν θάθει καρδίαςσου
ἔχων σοφὸ τὸ γλυκὺ, μὴ φέρον τὴν φλό-
γα δέ, ἐσπευσας διαβῆναι, πρὸς αὐτὸν
ἀθλοφόρε, θάττον διὰ θανάτου, καὶ θα-
σάνων πικρῶν. Ἰκαὶ νῦν Χριστῷ ἐνω-
θείς ἐστῆς τοῦ πόθου σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παχὺ δέξαι, Δέσποινα, τὰς ἐκείνας ἡ-
μῶν, καὶ ταῦτάς προσάγαγε, τῷ σῶ-
μίῳ καὶ Θεῷ, Κύρια Πανάμωμε, λυ-
σον τὰς περιστάσεις, τοῦ παρόντος αἰ-
ῶνος, πρᾶνον μηχανίας, καὶ κατάθαλε
θράσος, τῶν ὀπιζομένων Ἀχραντε
κατὰ τῶν δούλων σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κἀθίσμα.
Ἦχος δ'. Ὁ ὕψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ.

Διαφυγὼν τὸν σὲ πειράζοντα μάρτυς,
καὶ μαρτυρίου σου τὸ ἔργον τελέ-
σας πρὸς τὸν Χριστὸν ἀνέδραμες τὸν
σοὶ ποθητὸν, ὡσπερ πρόφην ἔλεγες, καὶ
νῦν ἐστῆς τοῦ πόθου, δόξης ἐμφυροῦ-
μενος, καὶ χαρὰς ἀνεκφράστου, ἧς ἐκ-
δυσώπει πάντας μετασχεῖν, τοὺς τὴν
μνήμην, τελούντας Θεόδωρε.

Ἔτερον. Ἐπεφάνης σήμερον.

Πάν φθικτὴν υἰότητα, τοῦ ἐπιγείου,
θρασιέως ἔλιπες, μάρτυς Θεόδωρε
σοφῶς· καὶ νῦν υἱὸς ἐχορημάτισας ἐν ἀ-
ληθείᾳ Χριστοῦ τοῦ παντάνκτους.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Προστασία ἤμαχες τῶν ἐν ἀνάγκαις,
καὶ λιμῆν ἀγγήμαστε τῶν ναυαγούντων

ἐν δεινοῖς, τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης με,
καὶ τρικυμίας παθῶν ἐλευθερώσον.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α', ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.
Προκείμενον. Θαυμασιὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγί-
οις αὐτοῦ. Στίχ. Τοῖς ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐ-
τοῦ. Τὸ πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον μαρτυρικὸν
ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. Δόξα· ταῖς τοῦ ἀθλοφό-
ρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἰς τό. Ἐλεῆμον ἐλέησόν με.
Τὸ ἰδιώμελον. Ἦχος πλ. β'.

Παριστάμενος τῷ θρόνῳ Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ, καὶ τὰς ἐκείθεν ἀπορροεούσας
δόξας καὶ φωτοχυσίας ἐμπιπλάμενος,
μάρτυς Θεόδωρε, κίτῃσαι προσθεῖαις
σου, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κανὼν εἰς τῆς Θεοτόκου, οἶον βούλα, εἰς σί'. Καὶ
ὁ κανὼν τοῦ Ἁγίου, εἰς ἡ' οὗ ἡ ἀκροστομῆς.
«Ἦμνον προσάδη Θεοδώρ τῷ νέφ».

Ἐδῆ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Θεοδώρ.

Ἦμνον προσάδειν τῆ σεπτῇ ἀθλήσει
σου, ἐπιποθοῦντί μοι νῦν, χάριν ἐν
τῷ λόγῳ, καὶ λόγον ἐν χάριτι, διδου
μάρτυς Θεόδωρε, ὡς ἂν μελψῷ ἁξίως,
ταύτην καὶ χάριν δωρήσωμαι, τοῖς ἀ-
κροωμένοις καὶ ψάλλουσι.

Μεῖνας ἐν τόπῳ, ἡσυχίας ἐνδοξε, μάρ-
τυς Θεόδωρε, εἰς αἰψήσιν ἤλθες
τοῦ κακοῦ οὐ πέπονθας, καὶ τὴν ψυχὴν
σου θέλεις, κατανύξως θάλλεις, καὶ
θεῖου πόθου ἀπέθεις, κλαίων καὶ πι-
κρῶς ὀδυρόμενος.

Νέων μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀ-
θλήσιν, καὶ τὰ μαρτύρια, σὺ ἀναγι-
νώσκων συνεχῶς Θεόδωρε· καὶ ἐξαιρέ-
τως ἀθλήσιν Πολυδώρου τοῦ νέου, εἰς
πόθον ἤλθες καὶ ἔρωτα, τοῦ διὰ Χρι-
στὸν μαρτυρησάει σε.

Θεοτοκίον.

Ὀμματα ὡσπερ, τῆς πικιδίσκης θλε-
πουσιν, αἰετῆς κυρίας αὐτῆς, εἰς
τὰς χεῖρας οὗτο, ὀμματα βλέπου-
σιν, ἡμῶν ἀγνή τῶν δούλων σου,

εἰς τὰς χεῖρας ἀπαύστως, σοῦ τῆς Κυ-
ρίας τῆς κτίσεως, ἕως ἂν ἡμᾶς οἰκτει-
ρήσεις.

Ἐδῆ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Νέον ῥόδον ἐφάνης, κοκκοθαφές εὐο-
σμον, ἐν καρῷ χειμῶνος ἀνθήσαν
τῆς νῦν ψυχρότητος, τῆς καθ' ἡμᾶς γε-
νεᾶς, ὅψιν καὶ ῥίνα εὐφραίνων, ἡμῶν
τῶν ποθούντων σε μάρτυς Θεόδωρε.

Πολὺν πόλεμον ἔσχες, καὶ πειρασμούς
ἐνδοθεν, ἐν τοῖς λογισμοῖς σπειρο-
μένους ὑπὸ τοῦ δράκοντος, μάρτυς Θε-
όδωρε· ἀλλὰ σταυροῦ τῆς δυνάμει, ἄπαν-
τες διελευσας διὰ τῆς πίστεως.

Ῥώμην θεῖαν πλουτήσας, τὴν τοῦ Χρι-
στοῦ ἐνδοθεν, τὴν τοὺς ἀσθενεῖς δυ-
ναμοῦσαν καὶ ἐνεσχύουσαν, μάρτυς Θε-
όδωρε· καὶ ἀσθενῆς ὢν τὸ σῶμα, ἐνευρω-
θης ἐνδοξε πρὸς τὸ μαρτύριον.

Θεοτοκίον.

Ὁ μὲν σκόλα εὐρίσκων, καὶ θησαυρὸν
τέρπειται· ἐγὼ δὲ εὐρῶν Θεοτόκε
σὸν θεῖον ὄνομα, καὶ τὴν εἰκόνα σου,
καταφυγὴν ἐν ἀνάγκαις, χαίρω ὀνομά-
ζων σε καὶ ἀσπαζόμενος.

Κἀθίσμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὕψωθείς
ἐν τῷ σταυρῷ.

Καθάπερ ἔμπορος ἐχέφρων ἠλλάξω,
τῶν ἐπιγεῖων τὰ οὐράνια Μάρτυς,
καὶ τὴν ζωὴν τὴν πρῶσκαῖρον, λιπὼν, ὡ
ἀθλητᾶ, εὐρες τὴν αἰώνιον, καὶ τὴν ἄ-
πειρον μάκκαρ, θραχυτάτου αἵματος,
βασιλείαν ὠνήσω, καὶ σὺν χοροῖς εὐ-
φραίνῃ ἀθλητῶν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου Θε-
ὸν ἱλοούμενος.

Δόξα, Καὶ νῦν Θεοτοκίον.
Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε.

Ἐδῆ δ'. Σὺ μου ἰσχύς.

Σὺ μοι πυκνῶς, καταφιλῶν οὐ διελίπες
τὰς ὁσίας χεῖρας ὡ Θεόδωρε, καὶ
ταῖς ῥοαῖς θακρῶν τῶν σῶν, κατέθρε-

χες πόδας, τοῦ συνοδίτου σοι γέροντος,
εὐχαριστῶ σοι πάτερ, δι' ἐμὲ ἀνακρά-
ζων, ὅτι κόπον τοσοῦτον ὑπέμεινας.

Ἄλλ' ἐκ ψυχῆς, ὁ συνοδίτης σοι ἔλεγε.
Παῦσε τέκνον, καὶ μὴ ταῦτα λέγε
μοι· καὶ γὰρ εἰ σὺ, ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ,
ἀθλήσαι ἐπάγη, πῶς οὐκ ἐγὼ ἀγαπήσω
σε· ἀπόστηθε οὐν λύπη, καὶ τῶν θρηγῶν
ἀπόσχου, καὶ δελίαν ἀπέλασον ἅπασαν.

Ἄνω ὀμοῦ, σὺ τε κάκεινος ὢν ἐσχη-
κας, συνοδίτην, ἐνδοξε Θεόδωρε,
τῆ τῆς ψυχῆς, ὀδύνη πικρᾶ, συνείχεσθε
ὅλως, μὴ στέργοντες τὴν διάξουξιν· θα-
κρῶροντες ἄμφω, συνθρηγούντες ἀλ-
λήλους, ἕως οὐ ἀπ' ἀλλήλων διεστήτε.

Θεοτοκίον.

Μαριὰμ, γλυκὺ καὶ πρᾶγμα καὶ ὀ-
νομα, σὺ ἐν μέσῳ, Θεοῦ τε ἀνθρώ-
πων τε, στήσα τὸν μὲν, ἀνθρώπου υἱόν,
εἰργασαι Παρθένε, τοὺς δὲ ἀνθρώπους
ἀνέδειξας, υἱοὺς Θεοῦ, δι' ὃ με, ἀπο-
κήρυκτον ὄντα, τῷ Θεῷ υἱοποιήσων Ἀ-
χραντε.

Ἐδῆ ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Θεῖφ ἔρωτι μάρτυς, τῷ τοῦ μαρτυρί-
ου δεινῶς συνεχόμενος, πρὸς Χρι-
στὸν ὑπάγω, πρὸς Χριστὸν μου πορεύ-
σομαι ἔλεγες· καὶ ταχὺ τελέσω, ἔργον
ὃ ἐγὼ ἀνά χεῖρας· ἵνα θάττον στατᾶνλυ-
τρωθῆσωμαι.

Ἐὐθαρσεί παρόρησία, ἠλεγγῆς ἀπίστους
παρμάκκαρ Θεόδωρε· καὶ ψευδοπρο-
φήτην τὸν αὐτὸν ἀρχηγὸν ἀνεκλήρξας,
καὶ θρησκείαν τούτου, πλάνην ὠνόμα-
σας πανσόφως, καὶ παρεδῶς αὐτὸν ἀνα-
θέματι.

Ὁ κριτῆς ἐξεπλάγη, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ
συνεθρεύοντες ἅπαντες, ἀκούοντες
τούτων, καὶ ψυχῆς τὸ ἀνδρεῖον παρὰ-
στημα, θλέποντάς σου μάρτυς, τίς οὐ-
τος ἔλεγον ὑπάρχει· πρὸς ἀλλήλους ὀ-
ρῶντες σὺν θαύματι.

Θεοτοκίον.

Αὕτη σοὶ μάνη, πάντων τῶν ἀνθρώπων Παρθένε θεδώρηται, λογισμῶν ψυχῶναι, σαρκικῶν ἀνωτέραν πανάχαρταν, ὅθεν ὡς Παρθένος, καὶ ἡγεμὼν παρθενομένων, παρθενεύειν καμῆ ἐνδυνάμωνον.

Ἐπιθῆ σ'. Τὴν δέξαι ἐκχεῶ.

Κς ἀφροῖσι αἰμοδρόμοι λέοντες, καὶ ὡς λύκοι οὐ ἀπόγονοι Ἄγαθ, σοὶ τῷ Χριστοῦ ἐφορμῶντες ἀρνίῳ, ὠθου ἐλάττιζον ἐδαίρον, καὶ ἤκιζον παντοδραπῶς καὶ εἰρκτῆ σὲ ἐποίησαν ἐγκλειστον.

Ραθίζουσαι ὡς ἀσκὸν τὸ σῶμα σου, ἀπενάρκησαν θυμῶν αἰ χεῖρες' σὺ δ' ὡς τρυφᾶς, τὰς πληγὰς ἐλογίζου, καὶ ἁπλοῦ περ πάσχοντος ἄλλου Θεοδώρε, καὶ ἐψάλλες χαρμονικῶς, Θεοτόκου ᾠδὴν χαριστήριον.

Κς ἔλαφος ἡ διψῶσα ἐσπευδεις, ψαλμικῶς ἐπὶ πηγὰς μαρτυρίου, ὅθεν θερμῶς, τί θραδύνετε, ἐφης, ὦ δικασταὶ καὶ οὐ ὄντων με κτείνετε : ἐνούνητές με πρὸς τὸν Χριστόν, τὸν Θεόν καὶ Δεσπότην καὶ Πλάστην μου.

Θεοτοκίον.

Τὰς χεῖράς σου καὶ μαστουὰς ὦ Δεσποινυα, τῷ Ἰῶ σου μεσιτεύουσα δεξίον,

μῆζον τοῖς σοῖς, τὰ ἐκείνου Παρθένε, Σταυρόν καὶ λόγγην καὶ σπόγγον καὶ κάλιμον, καὶ οὕτως ἐλέωσαι αὐτόν, ἐφ' ἡμῶν τοῖς πολλὰ ἀμαρτήρασιν.

Κοντάκιον Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον

Καινή σου ἄβλησις, ὡς ἑωσφόρος, ψαεινὸς ἀνέτειλε καὶ συνεκίνησεν ἡμᾶς, Χριστὸν δοξάζαι Θεόδωρε, τὸν σὲ ἐν ἄθλοις στερόρον ἀναδείξαντα.

Ὁ Οἶκος.

Μετανοίας τελειότης καὶ ὀλοκαρδίου ὑπόδειγμα σατανῶν, πᾶσι τοῖς ἀρηνηχοῖστοις προέθηκας μάρτυς Θεόδωρε: μεταγνοῦς γὰρ πικρῶς ἐφ' ᾧ πέπονθας πτώματι, πάντων τῶν ἡδέων καλῶν κατεφρόνησας, βασιλικὴν υἰότητα, καὶ ἄνθος νεότητος, καὶ κάλλος σώματος, καὶ ζωῆς αὐτῆς τὸ περισπούδαστον χρῆμα εἰς οὐδὲν λογισάμενος: δθεν εἰς τὸ στάδιον τοῦ μαρτυρίου ἀνδρείως ἀποδυθείς, καὶ βασάνους πολυειδεῖς ὑπομείνας, μετὰ παρηγοίας Θεοῦ ἀληθινῶν τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυξας τὸν σὲ ἐν ἄθλοις στερόρον ἀναδείξαντα.

Τῷ αὐτῷ μηνί ε'. Μνήμη τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος Θεοδώρου.

ΣΤΙΧ. Ὕμνος νεῖζων Θεοδώρ τῷ νέφ Χριστοῦ ἀθλητῆ ἑνδίκως ἀρμωστίος Βῆ δὲ ἐξ Οὐλύμποιο φαινὸν Θεόδωρος.

ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΚΑΘ' ΗΝ ΤΕΛΕΙΤΑΙ Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΜΙΤΥΛΗΝΗ ΓΕΝΟΜΕΝΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ ΑΥΤΟΥ

Ὁ ἔνθεμος αὐτός τῆς ὀρθοδόξου πίστεως νεομάρτυς καὶ ἀθλητῆς τοῦ Χριστοῦ Θεόδωρος κατήγετο ἐξ ἐνὸς χωρίου τοῦ Βυζαντίου καλουμένου Νεοχωρίου.

Ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1774 ἐπὶ τῆς βασιλείας Σουλτάν Μαχμούτ. Οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἦσαν εὐσεβεῖς καὶ ὁρθό-

δοξοὶ χριστιανοὶ ὁ πατήρ του ὀνομάζετο Χαχῆ Ἄναστασιος, καὶ ἡ μήτηρ του Σμαραγδῆ.

Εἰς αὐτὴν ἐφαίνετο ὡς ἄνωθεν προωρισμένον τὸ ὄνομα Θεόδωρος. Ἡ μεγάλη αὐτοῦ πρὸς τὰ θεῖα θεομύητα ἐφώτισεν αὐτόν, ὥστε ἀπὸ μικρὸν παιδίον ἦτο προσηλω-

μένος εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὰ ἱερά γράμματα, καὶ, ἅφ' οὗ ἔμαθον αὐτὰ, ἔμαθε καὶ τὴν ζωγραφικὴν τέχνην ἀπὸ ἑνα εὐσεβεστάτου χριστιανῶν, μὲ τὸν ὄποιον ἐδούλευεν εἰς τὰ παλάτια τὰ βασιλικά.

Ὁ μισόκαλος διάβολος βλέπων τὴν πρὸς τὰ θεῖα σταθεράν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν του, καὶ καθ' ἡμέραν τὴν ἀρετὴν του αὐξανομένην, καὶ εἰς τὴν θεῖαν ἐπίγνωσιν ἐδραιωμένην, μὴ ὑποφέρον καὶ τὴν καθημερινὴν προσευχὴν καὶ κανονικὴν νηστίαν του, ἐφθόνην καὶ ἤχοισε νὰ ὀρπύτῃ εἰς τὴν ἀγαθὴν καρδίαν αὐτοῦ σπόρον φιληθονίας καὶ μετατροπῆν ἐπιγνώσεως, καὶ νὰ στήσῃ τὴν προσοχὴν του εἰς τὴν παγίδα αὐτοῦ, τοῦ ἀποστάτου διαβόλου, καὶ σκοπιθεῖς τὸν νοῦν, ἠρηθῆ φεῦ! τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ ἐδέχθη τὸ βδελυρὸν ἐκεῖνο τῆς θρησκείας τοῦ Μωσάμεθ σύμβολον, ἤτοι τὴν ψευδοπειρομένη τῆς ἀκορβουστίας, καὶ ὡς τοιοῦτος ἔμενεν εἰς τὰ βασιλικά παλάτια τρία ἔτη, καὶ ἐδιδάσκετο τὰς βδελυρὰς καὶ ἀκατηλάς μυθολογίας, τὰς ὁποίας ἐκείνος ὁ πλάνος ἐκέντησε. Συγχρόνως ἔλαβε καὶ βασιλικὰς δόξας, τιμὰς, πλοῦτη, ὀρφικα μεγάλα, καὶ δὲν ἦτο πλέον μικρὰς τάξεως ἄνθρωπος ἀλλ' ἦτο καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ἐνδοξον καὶ μεγάλῃ τιμῆ; ἀνθρώπων τοῦ βασιλικοῦ παλατιῶν καὶ ποταμοῦ τῶν καυροῦ, ἤλασε καὶ μέλλον ἀνώτερον φθαρόν, ἀντὶ τῆς ζωστικῆς ἀθανάτου ζωῆς.

Ἐστερον ἀπὸ τρεῖς χρόνους ἔπεσε πινώλης εἰς αὐτὰ τὰ βασιλικά παλάτια, καθ' ἡμέραν ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἐθερίζε τὸ δρεπάνον τοῦ θανάτου ἀνθρώπων μικροῦς καὶ μεγάλους, πλουσίους καὶ πένητας, καὶ ἀδικαιοῦς πάσης τάξεως ἀνθρώπων ἤραπασεν ἀπὸ τὴν ἔξουσίαν τῆς ματαίας ἐκείνης βασιλείας. Τότε ἐκυριεύθη ἀπὸ φόβον, συγγίλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἐσυλλογίσθη τὸ κακὸν τῆς ἀνηθειας, καὶ τότε ἐριζώθη εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ἠρηθῆ ὅλας ἐκείνας τὰς μεγάλας τιμὰς καὶ δόξας τῆς τῶν Ἀγαρηνῶν θρησκείας καὶ τὴν ἐξουσίαν τῆς βασιλείας τῶν, ἐκλινεν εἰς μετάνοιαν, καὶ ἐπισπῆσε καὶ μετὰ τὴν πόθον ἐξῆται μὲ ποῖον τρόπον νὰ φύγῃ.

Αὐτὸς ὁ φόβος ἐδόθη παρὰ Θεοῦ ὡς μέσον μετνοίας κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν ὄησιν: «οὐ βοσκόμοι τὸ πλάσμα μου ἀπωλεσθαι, ἀλλ' αἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν». Διότι, διὰ νὰ καταφρονήσῃ ὅλας ἐκείνας τὰς μεγάλας τιμὰς καὶ δόξας, τὰ πλοῦτη καὶ τὰς πολυτελεῖς τρυφὰς καὶ τὴν βασιλικὴν ἔξουσίαν, καὶ διὰ νὰ θραύσῃ ἐκείνους τοὺς δυνατοῦς δεσμούς τῆς ἀνηθειας ὁμολογίας του, καὶ ἀποφασισθῇ ἄλλῃν ἀμετάτρετον ὁμολογίαν μετνοίας, ἦτον ἀνάγκη νὰ δοθῇ ἐν τοιοῦτον μέσον ἄνωθεν, καὶ μία οὐράνια καὶ πολλὰ δραστήριος δύναμις διὰ τὰς ὁποίας νὰ καταβάλλῃ καὶ νικήσῃ τὰς δυσκαταμαχίτους δυνάμεις τοῦ ἀποστάτου διαβόλου, καὶ θραύσῃ γενναῖως ἐκεῖνα τὰ δεσμὰ τῆς ψευδοπειρομένης του ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν ἀπλάως καὶ ὡς ἐνγε μόνος του νὰ ἐλθῇ εἰς τοιαύτην μετάνοιαν, οὔτε ἄλλος ἄνθρωπος ἤδύνατο νὰ καταπέσῃ αὐτόν

νὰ ἀποσπασθῇ ἀπ' ἐκείνην τὴν σατανικὴν ματαιότητάτου προσκαίρων καὶ φθορῶν ἀγαθῶν.

Μίαν νύκτα λοιπὸν, σελήνης οὐσης, ἐσυλλογίζετο πῶς ν' ἀποσπασθῇ ἀπ' ἐκείνους τοὺς Ἀγαρηνοὺς ἀλλ' ἄρου ἡ φωνὴ ἑματιώθη, καὶ δὲν ἔγινε κατ' εὐδοκίαν Θεοῦ, ἀπεφάσισε καὶ ἔπεσεν ἀπὸ ἐν μέρος ὑψηλῶν, διὰ νὰ φύγῃ, καὶ, ἐπειδὴ ἤκουσθη κτύπος, ἔτρεξαν παρευθῆς τινὲς τῶν ἐκεῖ Ἀγαρηνῶν καὶ τὸν ἐγύρισαν ὀπίσω.

Ἐστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἐκοινολόγησε τὸν σκοπὸν του εἰς ἑνα χριστιανὸν γούναρον συλλάττοντα ἐκεῖ τὸν παρεκλίσετο νὰ τοῦ δώσῃ μίαν ζυγὴν φορέματα ναυτικά διὰ νὰ τὰ φορέσῃ καὶ φύγῃ «οὗτος τοῦ τὰ ἔφερε χωρὶς νὰ καταλάβῃ κανεῖς, καὶ ἀπὸ τότε ἐξῆται εὐκαιρίαν νὰ φύγῃ» καὶ μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἔτρογον ἐκεῖνοι οἱ Ἀγαρηνοὶ οὐτινε τὸν ἐμνάζον, ἐκαμε τὸν σταυρὸν του, ἐπήρην ἐκεῖνα τὰ φορέματα καὶ ἐπήρην εἰς ἑνα τόπον παραμυθῶν, καὶ ἐκεῖ ἐξέβαλε τὰς γούνας καὶ τὰ λοιπὰ φορέματα, τὰ ὁποία ἐφόρει, καὶ ἐφόρεσε τὰ χριστιανικά, ἐμελάνωσε τὸ πρόσωπόν του, ἔδεσε τὸ μέτωπόν του, μὲ ἐν λερομένον μανδύλῃ, ἐπήρην εἰς τὸν ὄμιον του μίαν στάμναν καὶ ποῖον εἰς τὸν ἑαυτὸν του τὸ σμῆμα τοῦ σταυροῦ, ἐξῆλθεν ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν κατηραμένον οἶκον, ἐπέρασεν ἐμπρός ἀπὸ τοὺς φύλακας τῆς ἀλήθ, κατέβη εἰς τὴν θάλασσαν, ἐμβήκεν εἰς ἑν πλοῖον μικρὸν, ἐπήρην εἰς τὴν οἶκον μῆς θείας του, καὶ ἕστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἐχοροίσθη τῷ ἀγίῳ μύρῳ καὶ ἐκεῖθεν μετὰ κόπους πολλοῦς, φόβους καὶ ἐξοδα κατέφυγον εἰς τὴν Χίον, καὶ ἐκεῖ ἔμενεν εἰς ἑνα πνευματικὸν πατέρα ἡμέρας τινὰς.

Ἀναγινώσκων δὲ βιβλία κατανυκτικά καὶ τὰ μαρτύρια τῶν Ἀγίων, καὶ περισσώτερον τῶν νέων μαρτύριον, ἦλθεν εἰς ἀμετάτρετον ἀπόφασιν μετνοίας, καὶ ἐστέναιξε διὰ τὸ κακὸν τῆς ἀνηθειας του, ἀκολούθως ἐξωμολογήθη δις καὶ τρις μὲ γενικὴν καὶ λεπτομερῆ ἐξωμολογίαν ὅλας τὰς ἁμαρτίας, τὰς ὁποίας ἐπαρῆεν ὡς ἄνθρωπος εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν, χωρὶς νὰ λημονήσῃ καμμίαν καὶ συγχρόνως ἔλαβε τὰ ἀρχανα μυστήρια, καὶ ἀπὸ τότε ἤχοισε νὰ καταγίνηται καὶ νὰ ποθῇ τὸ Μαρτύριον.

Ἐπειδὴ δὲ ἤκουε καὶ τὸ γενναῖον Μαρτύριον καὶ τὰς ἀριστίας τοῦ πρὸ αὐτοῦ μαρτυρησαντος ἀγίου Πολυδώρου καθ' ἡμέραν ἠύξανεν ἡ πρὸς τὴν μετάνοιαν κατανύξις του καὶ ὁ πόθος τοῦ μαρτυρίου τότε δὴ τότε ἠύξασεν καὶ οἱ λογιμοὶ καὶ μισοκόμοι τοῦ μισοκόμου διαβόλου, καὶ ἅφ' ἐνὸς ἐκ τούτου στενοχωρούμενος, ἅφ' ἑτέρου ἐκ τοῦ πόθου τοῦ μαρτυρίου φλεγόμενος ἐπεθύμει πότε νὰ εὐθεθῇ ἄρως νὰ τελειώσῃ τὸ ποθοῦμένον του καὶ ἀπαλλαγθῇ τῆς κοσμικῆς ματαιότητος.

Λοιπὸν τοῦ Θεοῦ συναγοῦντος, εὐρέθη τις ζηλωτῆς ἀδελφός, ὅστις τὸν συμπαρέλαβε καὶ τὸν μετέφερεν εἰς τόπον παραμερον, καὶ ἐκεῖ διέμενον καὶ ἐδέετο τοῦ Θεοῦ κοινῶς καὶ κατ' ἴδιον, διὰ νὰ δηγῆσθῃ αὐτοὺς εἰς τὸ θέλημα τοῦ ἀγίου ὁ δὲ ἀδελφός, νουθετούμενος ἀπὸ ἀγάπης, συνέθεσεν αὐτῷ τὴν εὐχὴν ταύτην: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ πατήρ τῆς ἀδίκας μου ψυχῆς, μὴ βδέξῃ με τὸν ἁμαρτωλόν, ἀλλ' ἐνδυνάμωνον τὴν ἀσθενῆ καὶ πεπωμαμένην καρδίαν μου, θέμιον αὐτῇ εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ

Θεοτοκίον.

Παρθένε σύ με ύψηλοτέρα αγιότη-
τι, πάντων ἐγὼ δ' ἐσχατος τούτων ἀ-
μαρτίας εἰμὶ· σὺ οὖν ἀνθρώπων με, τὸ
πλήρωμα τῆς χάριτος, πλήρωμα τὸ τῆς
κακίας.

ᾠδὴ Η'. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίω.

Κεφαλῆς σου τὴν σύνθλιψιν γενναίως,
ὑπομείνας ἠνώθησ' ἀλοφύρε, τῆ κε-
φαλῆ τού σώματος Θεόδωρε, τοῦ τῆς
Ἐκκλησίας, ἧτις ἐστὶ μόνος Χριστός
ὁ ζωοδότης.

Ὀφθαλμῶν σου ἐξώσει ἀλοφύρε, τῆς
ψυχῆς σου ἐφώτισας τὸ ὄμμα, προ-
σώπου δὲ στρεβλώσει κατηξίωσαι, εὐθυ-
τενῶς βλέπειν, προσώπου, τοῦ θείου, τὸ
κάλλος τὸ ὄραϊον.

Ἐκρίζωσει ὀδόντων σου ὧ μάρτυς,
τῶν λεόντων συνέθλασας τὰς μύλας·
κεράμων δὲ παιδεῖαι ἰσχύν' ἐλαβες, ὡς-
περ κεραμείως, τὰ σκευὴ συντριβεῖν, τὴν
καρδίαν διαθόλου.

Θεοτοκίον.

Χριστοῦ Μήτηρ καὶ μήτηρ χριστωνύ-
μων, σὺ ὑπάρχεις δι' ὃ σὲ ὄσωπού-
μεν, τὰ κατὰ χάριν τέκνα σου ἐλέησον
ἡμᾶς σὰς προσθεΐαις, ταῖς πρὸς τὸν
Υἱόν σου τὸν κατὰ φύσιν Ἰερόν.

ᾠδὴ Θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Μεμώμενος τρισμάκρο τὸν ἐν Σταυ-
ρῷ, κρεμασθέντα Χριστὸν Δεσπό-
την σου, ἐφ' ὑψηλοῦ, ξύλου ἐκρεμάθησ' ὡς
ἀθλητῆ, καὶ καθωράθησ' ὄμοιος, ἀπο-
καθλώσει τῆ τοῦ Χριστοῦ, δι' ὃ ὡς
κοινωνήσας παθῶν τοῦ σου Δεσπότη, καὶ
κωνωνός τῆς δόξης γέγονας.

Ἐκρότησαν Ἀγγέλων αἰ στρατιαί, σὲ
ὀρώσαι τὸν ὄρομον τελέσαντα· καὶ ὁ
Χριστός, στεφάνῳ τῆς δόξης περιχα-
ρῶς, κατέσπεψε Θεόδωρε, ὡς ἀγωνισά-
μενον ἀνδρικόως, ὑπὲρ αὐτοῦ παρμά-

καρ, καὶ τῆς κακίστην πλάνην, καταδα-
λόντα τὴν ἀντίχριστον.

Ἦνοιγή σοι ἡ εἰσοδος ἀθλητῆ, παρ-
αδείσου Θεόδωρε ἐνδόξῃ· τρύφα λοι-
πὸν, εὐφραίνου καὶ χήρευε νοητῶς, καὶ
βλέπε τὸν Σωτήρά σου, πρόσωπον πρὸς
πρόσωπον ἐναργῶς, σὺν πᾶσι τοῖς ἀγί-
οις, καὶ μναίαν ἡμῖν ποιεῖ, τῶν ἀγα-
πώντων σε καὶ τιμώντων σε.

Θεοτοκίον.

Παρθένε ἐξιλέωσαι σὸν Υἱόν, ἡμῖν
πᾶσι προσευόντας ἔχουσιν, ὑπὲρ
ἡμῶν Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τοὺς ἀθλητάς,
Πολύδωρον, Θεόδωρον, ἕνα ἀξιώσης
ἐπιτυχεῖν, ἡμᾶς τοῦ παραδείσου, δοξά-
ζοντας ἀπαύστως Πατέρα λόγον, Πνεῦ-
μα Ἅγιον.

Ἐξαποσταλιόριον. Γυναῖκες ἀκουσίθητε.

Περιχαρῶς τὴν μνήμη σου, ἐορτάζο-
μεν ἅπαντες, καὶ λειψανά σου τὰ
θεῖα, Θεόδωρε προσκυνούμεν, καὶ τὴν
σεπτὴν εἰκόνα σου, σχετικῶς ἀπαρχό-
μεθα· σὺ οὖν ἡμᾶς περισώζε, ἀπὸ παν-
τοίας ἀνάγκης, καὶ βλάβης τοῦ ἁλλο-
τρίου.

Θεοτοκίον.

Θεὸν ὄν ἐσωμάτωσεν ἡ Θεοτόκος Δεσ-
ποινα, βαστάζουσα ἐν ἀγκάλαις,
προσευτικῶς ἀνεθῶα· ἐπεὶ σπλαγγον
γλυκύτατον, ἠδύοκησας Μήτηρ σου,
γενέσθαι με τὴν δούλην σου, τοὺς εἰς ἐ-
μὲ προσφυγόντας, τῆς σῆς ἀξίωσον δό-
ξης.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας. Ἦχος Α'.
Τῶν Οὐρανίων Ταγμαίων.

Ἦν τοῦ Χριστοῦ Στρατιώτην καὶ νεο-
μάρτυρα, Θεόδωρον συμφώνως, εὐ-
φημήσωμεν ὕμνοις, αὐτῷ ἀναθεῶντας
ἀπὸ ψυχῆς· ταῖς εὐχαῖς σου περισώζε
ἡμᾶς τοὺς σὲ ἀγαπῶντας ἐκ πειρασμῶν
καὶ παντοίων περιστάσεων. (Δς).

Ἦν Ἰησοῦν ὄν ἐ πόθεις, ἔχων Θεόδωρε
καὶ θεωρεῖα τούτου, ἐντροφῶν ἀνε-
δότως, στρέψον σου τὸ ὄμμα καὶ πρὸς
ἡμᾶς, τοὺς ποθοῦντάς σε Ἅγιε καὶ τὸν
Χριστὸν ἐκδυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως
δόξης ἐπιτύχωμεν.

Ἦς ὑπερθεοῦ Τριάδος καταλαμπόμε-
νος, ταῖς νοηταῖς ἀκτίσιν, ὅλος φῶς
χρηματίσεις, ὅλος ἐξαστράπτων, ὅλος
Θεός, κατὰ χάριν Θεόδωρε· φῶς κα-
θορῶν τὸν Πατέρα, φῶς τὸν Υἱόν, φῶς
τὸ πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Δόξα Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία,
τάς πρὸς τὸν Ἰωσήφ εὐλογίας ἀνα-
λαμβάνουσα, τοῦ πατριάρχου Ἰακώβ,
ὡς καλῆ καὶ φιλόπαις μήτηρ, Θεόδωρε
δοῦσον· υἱός μου ἠῤῥημένος σὺ εἶ, υἱός
μου νεώτατος πρὸς με ἀνάστρεψον, ὁ
τῶν νεοφανῶν μαρτύρων μου ἐσχατος·
καὶ πρόσθευς ἀπαύστως τῷ σὺ κατὰ
χάριν Πατρί, καὶ ἐμῷ νυμφίῳ Χριστῷ
τῷ Θεῷ, ὅπως με τῆς τυραννικῆς αἰχ-
μαλώσεως, καὶ πάσης αἰρέσεως λυ-
τρωσάμενος, σώσῃ εἰς τὴν βασιλείαν
αὐτοῦ τὴν οὐράνιον.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι. Δοξολογία μεγάλη
καὶ Ἀπόλυσις. Εἰς τὴν λατουργίαν τὰ Τυπικά
Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος. φθὴ γ'. στ'. Μετὰ τὸ
Τρισάγιον, τὸν Ἀπόστολον, καὶ τὸ Εὐαγγέ-
λιον τοῦ ἀγίου Δημητρίου. Κοινωνικόν. Εἰς
Μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Μεγαλονάρια.

Ἄεὺτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, ἐν ᾧ-
δαῖς καὶ ὕμνοις, μαρμαρίτην τοῦ Ἰ-
ησοῦ, τῶν νεομαρτύρων, Χριστοῦ τὸ
λαμπρὸν ἄστρον, Θεόδωρον τὸν νέον,
πιστῶν τὸ καύχημα.

Χαίροις ὁ ἀήττητος ἀθλητῆς, καὶ κη-
ρουξ γενναίος, τῆς θεότητος Ἰησοῦ·
χαίροις Θεοῦ δῶρον, ἡμῖν δεδωρημέ-
νον, ἐν χρόνοις τοῖς ὑστέροις, μάρτυς
Θεόδωρε.

Ἦν ἠθῆσας ὡς ρόδον κοκκοδαφῆς Θεό-
δωρε μάρτυς, ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς
καθ' ἡμᾶς, καὶ εὐωδιάσεις ὀδμαῖς τῶν
σῶν χαρίτων, ἡμῶν, τῶν σὲ ποθοῦντων
ψυχῆς καὶ σώματα φύλαττε τοὺς δού-
λους διὰ παντός, Θεόδωρε Μάρτυς,
τοὺς τιμώντάς σε εὐλαθῶς καὶ πίστει
καὶ πόθῳ, τελουντάς σου τὴν μνήμη, ἀπὸ
παντοίας βλάβης καὶ περιστάσεως.

ΜΗΝ ΑΠΡΙΛΙΟΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΟΡΙΝΘΟΥ
ΤΟΥ ΕΝ ΧΙΩ ΔΙΑΔΑΜΨΑΝΤΟΣ ΕΝ ΕΤΕΙ ΑΠΟ ΧΡΙΣΤΟΥ 1805 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 17

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΩ

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστώμεν στίχους δ'.
Ἦχος πλ. δ'. Ὁ τὸ παραδόξου Θαύματος.

Ἦρχιερέων ὁ σύλλογος, καὶ τῶν ὁσίων
πληθῆς, καὶ Μαρτύρων τὸ σύνταγ-

μα, καὶ δικαίων ἅπαντες, οἱ χοροὶ συ-
ναγᾶλλονται, ἐπὶ τῇ θεῖα μνήμῃ σου σή-
μερον, Ἀρχιερέα καὶ γὰρ ἡ χάρις σε,
προσεχειρίσατο, καὶ κανόνα βίου σε τῶν
ἀσκητῶν, καὶ Μαρτύρων ἔνθεον ἀλεί-
πτῃν ἔδειξε.

Σὲ μακαρίζεις Μακάριε, ἐν εὐφροσύνῃ ψυχῆς, τῶν πιστῶν τὰ συστήματα, ὡς ὄντως μακάριον, τῆς κλήσεως καὶ πράξεως, ὡς ἱεράρχην, ὅσιον ἄκκων, μωνήρους θεῖου ὡς εἰσηγήτορα, καὶ ὡς θεοφρόνα, καὶ σοφὸν διδάσκαλον πρὸς ἀρετήν, τῶν προσερχομένων σοι, καὶ ὡς πεινῶντων τροφήν.

Τῆς ὑπὲρ νοῦν ὁρεγόμενος, καὶ οὐρανίου τρυφῆς, Ἱεράρχα Μακάριε, πάσαν ἠδυναθεῖαν, ἀπηρόνησω θεόληπτε, ὑποπάξων νηστεία πάνσεπτε, συντονωτάτη τὸ θεῖον σῶμα σου. Πυλὸν μιμούμενος, καὶ παννύχιος στάσεις καὶ προσευχαίς, καὶ γονάτων κλίσεις, δουλαγωγῶν αὐτῷ.

Πηγὴν ἐλέους σε ἐγνωμεν, συμπαθεστάτην ψυχὴν, θλιδομένων παράκλησιν, ὄρφανῶν τροφέα τε, καὶ χειρῶν ἀντελήπτορα, ἀμαρτανόντων, τὸ παραμύθιον, ἀρνησιχοίστων τὸ καταφύγιον, καὶ πρὸς τὴν ἀθλήσιν τῶν Μαρτύρων, ὅσις λόγους σοφίας καὶ ἔργους Μακάριε ἀλείπτῃν ἁριστον.

Δόξα ἤχος πλ. δ'.

Ὅσις τρισμάκρῳ ἀγιώτατε πάτερ, Ἱεράρχα Μακάριε, χεῖρε καὶ εὐφροσύνην Χριστὸν ἀπολαθῶν τὸν σὸν ἔρωτα, καὶ τὴν τῶν θαυμάτων χάριν παρ' αὐτοῦ κομισάμενος. Τῶν παθῶν γὰρ ἀπαλλάτεις τοὺς πάσχοντες καὶ πνεύματα ἀπελαύνεις τὰ ἀκάθαρτα. Ἐν τῆς πιάνης ρυθεινῆμεν οἱ πόθῳ τιμώντες σε ταῖς πρὸς Θεὸν εὐπροσδέκτοις ἐκσεύσεις σου.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς Ἀναγνώματα τοῦ Μεγάλου Γρηγορίου. Εἰς τὴν Αὐτὴν ἤχος α'.

Τῷ φόβῳ τοῦ Κυρίου ποιεῖσθε ἑαυτοὺς καὶ ὁλοτρόπως ἐκ παιδῶς αὐτῷ ἀνακείμενος, ἐκ παντός μολυσμοῦ, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα ἀνώτερον ἐτήρησας Μακάριε. Ὅθεν χρισθεὶς τῷ πνεύματι, χρίσθητε Ἁγίῳ, λειτουργῶς τῶν τοῦ

Χριστοῦ μυστηρίων ἐγένου, ὅσιος, ἄκκος, καὶ ἀκίαντος καὶ λαμπροτέρου τὴν Ἱεραρχίαν ἀνεδειξάς τοὺς ἀσκητικούς ἀγωνίσματα, διὸ προσθεύων μὴ παύσῃ θεόμεθα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος Β'.

Τοῦ πνεύματος χάρις, τῆς Κορίνθου σε πρόεδρος, καὶ πιστὸν οἰκονόμον ἱερώς προσχειρίσαστο καὶ θεῖον μυστηρίων λειτουργόν, Θεοφῶρε Μακάριε. Βίτα λόγοις ἀπορητόις Θεοῦ προνοίας, εἰς τὴν Χίον μεταστάς, ἐνθέοις λόγοις καὶ πράξεσι διεπρέψας καὶ τέλος τὸ τοῦ θεοῦ ἐν αὐτῇ ἐδέξω ὄντως θεοδόξαστον, θαυμάτων παραδόξων πλουσίην θεόθεν χάριν κομισάμενος.

Ἦχος πλ. δ'.

Πεπλήρωται ἡδὴ καὶ ἐπὶ σοί, ἡ ἐν εὐαγγελίοις τοῦ Κυρίου φωνή, ὡς περὶ καὶ ἐπὶ τοῖς πάλαι ὁσίοις τε καὶ Ἱεράρχαις, ὅσις πάτερ Ἱεράρχα Μακάριε Ἡλίου γὰρ δίκην, ἐλαμψεν ἐν κόσμῳ, τὸ φῶς τῶν σῶν ἀρετῶν ἀξιάγαστε, καὶ παρὰ πάντων δοξάζεται ὁ οὐράνιος πατήρ, σὺν τῷ Πίῳ καὶ τῷ Πνεύματι, ἡ Ἁγία Τριάς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Δόξα ἤχος δ'.

Ὅκ ἔδει σε Ἱεράρχα, τὸν διὰ βίου παντός, παντοίας ἀρετῶν ἰδεῖας, τὸν Θεὸν δοξάσαντα, καὶ ἐν οὐρανῷ πατρὸς αὐτοῦ δοξασθέντα, μὴ καὶ ἐπὶ γῆς διασημείων δοξασθῆναι αἰοῦμε. Διὸ θαυμάτων εἰληφας τὴν ἐνεργείαν, θεραπεύων πᾶσαν νόσον, καὶ διαίμονας ἐξ ἀνθρώπων ἀπελαύνων, ὅψ' ὦν δοξάζεται ἐν σοί, ἐν ἐδέξασα Θεὸς ὁ δοξάζων τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντάς.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων. Εἰς τὸν σῆλον ἤχος πλ. α'. Χαίριος ἀσκητικῶν.

Χαίριος ἀσκητικῶν ἀγωγῆς, τὸ κατ' εἰκόνα δικασίας ἀλώδητον Μακάριε

ριε τὸ τοῦ κτίστου, νοῦν ἡγεμόνα τὸν σὸν, ἀνδρικόως Θεόφρον ἐνστησάμενος, πρὸς πάθη ὀλεθροῖα, καὶ τὸ χειρὸν τῷ κρείττονι, καθυποτάξας καὶ τὴν σάρκα τῷ Πνεύματι, δουλωσάμενος, ἀνευδότης ἀγῶστί σου, καὶ εἰς τὸ καθ' ἡμέραιον, ὡς ἦν Πάτερ Ὅσις, ἀναδραμών τε καὶ φθάσας, καὶ νῦν τυχῶν τῆς θεώσεως, μὴ παύσῃ προσθεύων, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.

Χαίριος ἀρχιερέων λαμπρὸν, καὶ θεῖον εὐχος, καὶ σὲ μόνον ἐγκαλλώπισμα, εὐπρέπεια μοναζόντων, καὶ ἐκκλησίας φωστήρ, καὶ τῆς εὐσεβείας στυλὸς ἄσπιστος, προστάτα θεομότητος, θεοθεερόμότητος, τῶν ἐν ἀνάγκῃ καὶ δευναῖς περιστάσεις, καὶ ἐν θλίψεσιν, ἀληθῶς Χριστομήμητε, θεε ὄντως Μακάριε, γαυρίαμα ἐνθεον, τῶν ἀκριβῶς ἐπιμμένων, ταῖς πατρικαῖς παραδόσεις, ἅς περὶ νῦν θεόθεν κυρωθείσας καθυρώντας, σκιρτῶσι πνεύματι.

Στίχ. Τιμὸς ἐναντίον Κυρίου.

Χαίριος πᾶσα πιστῶν ἢ πληθὺς, σοῦ δοξασθέντος ἐξαιτίους ἐν θαύμασι, θεσπέσις Ἱεράρχα, καὶ μετὰ πόθου πολλοῦ, πάντοθεν συντρέχει εἰς προσκύνησιν, τὸν θεῖον λειψίων σου, καὶ σοροῦ τῆς πανσεπτου σου, καὶ νοσημάτων, ἐξαυτεῖται τὴν ἔαυτον, μετὰ πίστεως, ἀδυστάκτου Μακάριε, κρήνη γὰρ ἀναδεδεικται, θαυμάτων ἀκένωτος, καὶ ἀενάως προχέει, τῶν ἐκμάτων τὰ χεύματα, ἐκ πνεύματος θεοῦ, καὶ Θεὸς ὁ σὲ δοξάσας ἀντιδοξάζεται.

Δόξα ἤχος πλ. δ'.

Τὸν ἐνθεον Ἱεράρχην καὶ ὅσιον, τὸν τῆς Κορίνθου πρόεδρον, τὸν ὄντως Μακάριον εὐφημήσωμεν, Πελοποννήσου τὸ θεῖμμα, καὶ Χίου τὸν θεῖον κοσμήτορα. Χαίριος αὐτῷ μελωδοῦντας, ὁ τὴν Ἱεραρχίαν τῆ ἀσκήσει λαμπρύνας

θεσπέσις Χαίριος ὁ ἐγκρατεῖς συντόνω τὰ πάθη νεκρώσας, ὁ παννύχιος στάσεις καὶ προσευχαῖς ἀδιαλείπτους καὶ δάκρυσι, Χριστὸν εἰσησάμενος ἐν τῇ ψυχῇ σου. Ὅν καθικέτευε ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου καὶ Σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἄθανασίου, Παρίου Ἀπολυτίκιον. Ἦχος Α' τῆς Ἐορθῆς πολιτείας.

Τὸν Κορίνθου ποιμένα τὸν τῷ ὄντι Μακάριον, τὸν τοῦ Θεοῦ προνοία τῆς Χίου ἀρόγῳις λόγοις μέγαν κοσμήτορα τὸν πράξῃσι καὶ λόγοις καὶ εὐχαίς, ἐκλάμψαντα ἀνέσωμεν πιστοῖ θεραπεύειν γὰρ νοσοῦντας, καὶ ἀπελαύνειν ἀκάθαρτα πνεύματα, εἰληφεν ὄντως χάριν ἐκ Θεοῦ. Δόξα τῷ τοῦτον προσορίσαντι πατρὶ, δόξα τῷ ἀνυψοῦντι Πίῳ, δόξα τῷ ἐνεργούντι δι' αὐτοῦ Ἁγίῳ πνεύματι.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν Α' στιχολογίαν. Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'. τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐκ παιδῶς ἀνετεθῆς τῷ ποιητῇ, ὀλιχῆ διαθέσει ὡς ἀληθῶς, ὅθεν καταλέλοιπας, τὴν τοῦ βίου τεροπνότητα, διὸ τὴν σὴν εὐρύσασα, ψυχὴν ὄντως ἀπέπλον. Πνεύματα ἢ χάρις, ἄξίως σε ἔχρισες, χρίσθητε Ἁγίῳ καὶ ποιμένα δεικνύει, Κορίνθου καὶ πρόεδρον, ὁ θεόφρον Μακάριε, ἡ καὶ νῦν τὰ ὅστιά σου, δεῖκνυσι πηγὴν θαυμαστῆν, ἐκμάτων πᾶσι τοῖς αἰτούσι σε τῶν θαυμάτων τὴν χάριν τὴν ὄντως θεόδοτον.

Δόξα καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς.

Μετὰ τὴν δευτέραν στιχολογίαν. Κάθισμα ἤχος γ'. Θείας πίστεως.

λέγει πνεύματα τῆς πονηρίας, τῶν ὁστέων σου ἢ θεία χάρις, Ἱεράρχα

του Κυρίου Μακάριε, και των παθών απαλλάττει τους πάσχοντάς, και υπό πάντων τῶν σὰ θεῶν θαύματα. Πάτερ ὅσιε, φωνῆ διακρούσας ἀδεύει, και παρὰ πάντων εὐσεβῶς κηρύττεται.

Ἔτερον ἐπεφάνης σήμερον

Θησαυρόν οὐράνιον, και ὄλδιον θεῶν, τὰ σεπτὰ ὅσατά σου ὁ Χριστεπώνυμος λάθς, τῆς νῆσου Χίου ἐπλούτησε, διό σέ πόθω, δοξάζει Μακάριε.

Κάθεσμά. Μετά τὸν πολυέλεον.

Ἦχος Α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἰλύος ἐμπαθοῦς, σεκυτὸν ἐκκαθάρας, Μακάριε σοφέ, Ἱεράρχη Κυρίου, δοχεῖον, Ἱερώτατον, ἀρετῶν ἐχρημάτισας, και πανέντιμον σεκυῶς χαρίτων ἐγένου, τῶν τοῦ Πνεύματος, διό ἐν ὕμνοις τελοῦμεν τὴν ἐνδοξὴν μνήμη σου.

Ἔτερον ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Μόν δρόμον τετέλεκας τὸν τῆς ἀσκήσεως, Θεόφρον Μακάριε Ἱερομύστα Χριστοῦ, και νῦν κατεσκήνωσας, ἐνθα εὐφραίνομένων κατοικίει ἐν δόξῃ, ἐνθα τῶν Μακαρίων ἡ τερπνὴ ξυγαυλία, ἡς και τοὺς ὕμνητάς, τυχεῖν καθικέτευε.

Δόξα και νῦν τῆς ἰορτῆς

Εἶτα οἱ κανόνες. Ὁ Α'. Κανὼν οὗ ἡ ἀκροσυχῆ κατὰ ἀλφάβητον ἀντίστροφον, ἐν τοῖς Θεοτοκίαις. Νικηφόρου Ἱερομονάχου Χίου.

Ἐδὴ Α'. ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Ὡς λειτουργός και Ἱεράρχης ἐνθεος, ἐν παρόρησιν πολλῇ, τῷ ἀδλω θρόνῳ παρεστῶς Μακάριε, και ταῖς ἐκεῖθεν λάμψεις, τοῦ φωτός τοῦ ἀδύτου καταλαμπόμενος δίδου μοι, φωτισμὸν ὕμνεῖσαι τὴν μνήμη σου.

Ψυχὴν ἐνδόξως, ταῖς χερσὶ Μακάριε, τοῦ ἀοράτου Θεοῦ, ταῖς ἀχράντοις

πάτερ, ἱερώς ἀνέθηκας, και εἴληφας τὸν πόνον σου, τοὺς μισθοὺς ἐπαξίως, διό σε πόθω δοξάζομεν και τιμῶμεν ὕμνοις τὴν μνήμη σου.

Χοροὶς Ἀγγέλων και Ἀγίων τάγμασι, νῦν παρεστῶς τῷ Θεῷ πάτερ Ἱεράρχη, ἐνδοξε Μακάριε, τῶν σέ τιμῶντων μέμνησο, εὐλαβεῖα και πόθω, και οὐρανῶθεν κατάπεμψον τοῖς ἐπιτελοῦσι τὴν μνήμη σου.

Θεοτοκίον.

Νοῦν και καρδίαν και ψυχὴν ἐμόλυνα, παντοδαποῖς λογισμοῖς, ἄχραντε Πηροθένε, ἡ μόνῃ ἀμόλυντος, διό καθικετεύω σε, ῥαντισμῷ τῆς προσεβείας, ἀπόσμηξον και ἀπάλλαξον, ἐνοιῶν ἀτόπων τὴν μνήμη μου.

Ἐδὴ γ'. Ὁ στερωσὸς καταρχάς.

Φωσφόρος οὐάπερ Ἀστὴρ, ἐν τῇ νυκτὶ τῇ τοῦ θίου, ἐξανέτελλας ἐν Κόσμῳ φωτίζων, νοουθεσίαις ἱσαῖς Μακάριε Θεόσοφε, πάντας τοὺς προσσιόντας, θεῖῳ φωτὶ τῶν ῥημάτων σου.

Υπομονὴν ἐν πειρασμοῖς, και ἀκατερίαν ἐν πόνοις, και ἀνδρείαν ἐν πόνοις, και ἀνδρείαν ἐν τοῖς ἀθλοῖς διδάξας, τὸν Πολύδωρον ἀβλεῖν, εἶτα και τὸν Θεόδωρον, και Δημήτριον τρίτον, εἴληφας διὰ ῥημάτων σου.

Μύπος ἐγένου διοτῆς και καθαρός πολιτείας, ἀνεφάνης καθ' ἡμᾶς θεοφόρε, και τῆς πίστεως κανὼν, και ὁδηγὸς σωτήριος, πᾶσι τοῖς προσιούσι, διὰ τῶν θεῶν ῥημάτων σου.

Σῶμα κατέτηξας τὸ σόν, δι' ἐγκρατείας συντόνου, και ἐνέκρωσας τὰ πάθη νηστείας, και ἐλέπτυνας τὸν νοῦν, δι' ἀγυπνίας ἀνάσπετε, διό ἡ θεῖα χάρις, ἐνήργει διὰ ῥημάτων σου.

Κάθεσμά ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ, ἐγένου θεῶς λειτουργός, και διδάσκαλος σεπτῶς, και Ἱεράρχης ευκλεῆς και ἀληθείας προστάτης και νόμων φύλαξ, διό σε και ἐκ γῆς μεταχωρήσαντα, ἐδόξασε λαμπρῶς ὡς οἰκονόμον πιστόν, εὐ σοι εἰπὼν Μακάριε, εἰς τὴν ἐμὴν χάραν εἰσελθε ἡς ἀπολαύων μέμνησο πάντων, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμη σου.

Ἐδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κόριε.

Ῥῶσιν Χριστόν, Χριστοῦ ἰσχὴν Πάτερ ὅσιε κράτος Θεῶν, τὸν Χριστόν ἐκείτησο, Χριστῷ συνέξης ἐπὶ τῆς γῆς, και Χριστοῦ ἀνέπτυξ τὸ παντεσθῆτον ὄνομα, νυκτός τε και ἡμέρας, και Χριστῷ νῦν θεώμενος γέγηθας.

Πατρός Ῥίου, και Πνεύματος νῦν θεώμενος, σὺν Ἀγγέλοις τὴν μεγαλοπρέπειαν, και σὺν τοῖς δήμοις τῶν ἐκλεκτῶν, και τὴν θεῖαν δόξαν, ὡ μακαρίας ὁράσεως, και τέρψεως ἀφράστου, και χαρᾶς τῆς ἀλήκειου, ἡς τυχὼν Πάτερ ὅσιε γέγηθας.

Ὁ πῶν τρυφή, και θυμηδία ἡ ἀφθαστος, ἐνθα ἐστὶν ἡ εὐφροσύνη ἡ ἀλητος, ἐνθα χαρὰ ἡ διηνεκῆς, ὅπου ἡ τερπνότης, τῶν μακαρίων ἀείδεις, και ἡδονὴ ὑπάρχει, ἡ ἀκούρεστος ὄντως, νῦν οἰκῶν Πάτερ ὅσιε γέγηθας.

Θεοτοκίον.

Κλίμαξ σὺ εἶ, ἄχραντε ἦν ἐθεάσατο, τεταμένην, γῆθεν πρὸς οὐράνια, ὁ Ἰακώβ πάλα μυστικῶς, δι' ἡς οὐρανῶθεν, εἰς γῆν κατῆλθεν ὁ ὕψιστος, και ἔσωσεν εὐσπλαγγῶς, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, σὺ δ' ὡς οὐσα κείτι νῦν γέγηθας.

Ἐδὴ ε'. Ἴνα τι με ἀπόσω.

Νοσημάτων ποικίλων, και παθῶν ἀνιάτων, Θεε Μακάριε, ἡ ἀγία κόνις, ἀνεδέχθη σοροῦ τῆς πανσέπτου σου, ἵ-

ασις τελεία, και θεραπεία ὄντως θεῖα, τοῖς ἰοῦσιν αὐτῇ και προσφάουσιν.

Πτηθέντες ἀπάτη, τοῦ δεινοῦ ἀλάστορος ἡμῶν οἱ πρόγονοι, τῇ τοῦ ξύλου θρώσσει, τῆς τρυφῆς παραδείσου ἐξώσθησαν, ἀλλ' ἀνακληθέντες διὰ τῆς σῆς θείας εὐσπλαγγίας, ἀκωλύτως τῷ ξύλῳ νῦν ψάουσι.

Ἱεράρχης ἐφάνης, τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας θεε Μακάριε, λειτουργός τε θεῶς, και Μαρτύρων ἀλείπτῆς και στήριγμα, μοναζόντων τύπος και χαρακτήρ θεῶς ἐφάνης και πιστῶν βοηθός ἐτοιμότατος.

Μοναστῶν τὰς χορείας, και Ἱεραρχῶν τὴν πληθὺν σὺ ἐπέφρανας, τῇ σῇ τετιῶσει, λαμπρυνθεῖς ἐξαισίαις ἐν θαύμασι, οἷς Θεός δοξάζει, τοὺς εὐκρέστους αὐτοῦ δούλους, τοὺς αὐτὸν ἐν τοῖς ἔργοις δοξάσαντας.

Ἐδὴ στ'. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Μονὴν ἐν σοὶ ὁ Χριστός, μετά Πατρός τε και Πνεύματος, τηροῦντε αὐτοῦ καλῶς, τὰ θεῖα προστάγματα, Πάτερ ἐποιήσατο, ὡς σαφῶς ἡ χάρις, παριστῆ ἡ τῶν θυμμάτων σου.

Λαμπρύνεται ἀληθῶς ἡ νῆσος Χίου Μακάριε, τὴν σὴν ἀγίαν σορόν, ἐν κόλπαις κατέχουσα, ὡς ὄλδον ἀσύλητον, και ἐν εὐφροσύνῃ, ἀπολαύει τῶν θυμμάτων σου.

Θεοτοκίον.

Φόδος και τρώμος ἀεὶ, τῆς κίονιου κολάσεως, ἐκτῆκει με και φοβεῖ ἀλλο σὺ Πανάχραντε, οἰκτεῖρασα σώσον με.

τὸν οἰκτρόν σου δούλον, εἰς προσθήκην τῶν θυμάτων σου.

Κοντάκιον Ἀθανασίου Παρίου.

Ἐψημεὶ γεραίρουσα, πόλις ἡ Χίος ἐν- μασ, τὸν Κορίνθου προσέδρον, μεγαλοφώνως βοῶσα, εἰλυσαν οἱ Ἱεράρχαι τὸν Ἱεράρχην. Μάρτυρες τὸν πρὸς τοὺς ἄθλους αὐτῶν ἀλείπτῃ ἀσκήταϊ δὲ τὸν οἰκτεῖον, εὐχαεῖς ταῖς τούτου, σώσον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Ὁ Οἶκος.

Ἄ'εἰ μὲν ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ καὶ ἀνάξιτοι, εὐχαριστεῖν καὶ δοξάζειν τὴν ἀπειράχθον τοῦ Θεοῦ πρόνοιαν, διὰ τὰς πρὸς ἡμᾶς ἀπειροὺς αὐτοῦ εὐεργεσίας καὶ χάριτας, μάλιστα δὲ νῦν διότι ἐν ταῖς πονηραῖς ταῦταῖς ἡμέραις ἡμέραις, ἐναντίον τῆς ἐσχάτης καὶ παντόλμου ἀφροσύνης τῶν ἀνθρώπων, τῶν κατὰ τῆς θείας μεγαλειότητος γυμνῆ τῆ κεφαλῇ ἀντιφερομένων, κήρυκα λαμπρότατον, καὶ μεγαλοφώνωτάτον θαύμασιν ἐξαισίσις ἀνέδειξε τὸν ὄντως μέγαν Μακάριον· τούτον Ἱεράρχην, τὸν κλήσει καὶ δόξῃ θεῖα ὄντως Μακάριον, βοῶντα πᾶσι καὶ λέγοντα ὅτι, ὦ ἀνθρώποι, κρίσις φανερά τῶν βεβιωμένων ἐσχάτη, καὶ ἀνταπόδοσις μέλλει ἔρχεσθαι πάντως, καὶ ἑτοιμοὶ πρὸς ἀπολογίαν γίνεσθε. Διό καὶ ἡμεῖς τῷ Σωτηρίῳ τούτῳ κηρύττειν πεθόμενοι, παρσκευαζόμεθα ἀμετακλήτως, βοῶντες καὶ λέγοντες, εὐχαεῖς ταῖς τούτου σώσον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Ἔρθη ζ'. Θεοῦ συγκατάβασις.

Ἰ'άσεις πηγάζουσιν ἐκ τῆς σοφοῦ σου, καὶ τῶν πανσέπτων ὁσῶν Ἱεράρχα Κυρίου, τῆς προσιοῦσιν ἐν εὐλαθείᾳ θερμῇ, καὶ τῷ σε οὕτω θρόνῳ δοξάζουσι, εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Θεὸν ὃν ἐδόξασας ἱερατικῆς ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς, καὶ ἀσκήσεως πόνοις, νῦν

Ἱεράρχα παρεστηκώς μελωδεῖς, μετὰ Ἀγγέλων θῶν ἀγαλλόμενος, εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἡ' χάρις τοῦ Πνεύματος, ἡ τοῖς λειτουργοῖς, καὶ τῇ σεπτῇ σου σοφῇ ἀφοριστικῶς ἐνούσα δεικνύσι ταῦτα, τοῖς προσιοῦσι πηγῇ, θεῶν θυμάτων, καὶ πάντες κραυγάζουσιν εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Οὐδεὶς ὡς προστρέχει σου, ἐπὶ τὴν σκέπην Παρθενονμήτορ Ἄγνη, καταισχύνεται Ἰκόρη, ἀλλὰ τυχὼν οὐ αἰτεῖ παρὰ σοῦ, μετ' εὐφροσύνης βοᾷ τῷ ποιησαντι, εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἔρθη η'. Ἐπταπλασίως κείμενον.

Σ'ωῆς νυνὶ λαθόμενος, ἀθανάτου Μακάριε, μέμνησο τῶν πιστῶν ἐν ὠδαῖς τιμώντων σου, τὴν μνήμην τὴν πάντεμον, τῆς μακροῦς λήξεως, ἵνα καὶ ἡμεῖς διὰ σῆς μεσιτείας, ζωῆς τῆς αἰδίου ἐπιτύχωμεν πάντες, Χριστὸν ὑπερβύθοντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐ'πὶ τὴν σὴν προσφεύγομεν, Ἱεράρχα Μακάριε, θεῖαν μεσιτείαν, οὐ θαρμῶς ποθοῦντές σε, οἱ σὲ μετὰ σώματος, ἐπὶ τῆς γῆς γνωρίσαντες, θεῶν ὁδηγὸν ἔργοις καὶ λόγοις ἐνθεοῖς, αἰτούντες θεοφόρε, διὰ σοῦ σωτηρίαν, ὅπως σὺν σοὶ ὑμνώμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Α'ρόμιον τὸν τῆς ἀσκήσεως, ἱερώς ἐκτετέλεκας πᾶτερ Ἱεράρχα, καὶ νῦν κατεσκήνωσας, ἐν τόποις ἀνέσεως, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν μέμνησο τῶν ἐπὶ γῆς, συναυλισθέντων σοι δούλων, ἵνα σαῖς ἱεσικαῖς σωτηρίαις τυχόντες, ὑμνώμεν τὸν Σωτήρα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας

Θεοτοκίον.

Π'εῖθρα δακρύων δίδου μοι, στεναγμούς πένθους ἀληκτον, Ἀχραντε.

παρθένε, ἵνα ἀποπλύνωμεν, τοὺς σπύλους, τὸν θρόνον, τῶν ἐκ τῶν φαύλων πράξεων, τῆς ἐμῆς ψυχῆς καὶ ἀκαθάρτου καρδίας, ὅπως τυχὼν ἐλεύους, διὰ σοῦ Θεοτόκε, δοξάζω τὸν Σωτήρα Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἔρθη θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Γ'εώδους προσπαθείας ἀπαλλαγίς, Ἱεράρχα Κυρίου Μακάριε ἐν οὐρανῷ δόξης καὶ εὐκλείας, ἔχων εἰς τὸ φρόνημα ἐτι ζῶν, καὶ τὴν καρδίαν ἄπασαν, καὶ ψυχῆς ἀπάσης, ὡς ἀληθῶς, τὰς θείας διαθέσεις, δι' ὃ καὶ μετὰ τέλος, ὁ οὐρανὸς σε προσεδέξατο.

Β'βαί ἡς ἡξιώθεις ἀπολαβεῖν, Ἱεράρχα Κυρίου Μακάριε, ἐν οὐρανῷ, δόξης καὶ εὐκλείας παρὰ Θεοῦ, τὰ θεῖά σου γὰρ θαύματα, ἐνδειξίς ὑπάρχει πάντως σαφῆς, ἐν ἧ σε μεγαλύνει, Χριστὸς ὁ ἀπεφθότης, ὡς σου τὸ πνεῦμα προσεδέξατο.

Α'ράν ὅσας χεῖράς σου πρὸς Θεόν, Ἱεράρχα Κυρίου Μακάριε, καὶ ἐκτενῆ, ἱεσίαν ποιήσον πρὸς αὐτόν, ὑπερ τοῦ τὴν σεβάσμιον μνήμην σου δοξάσαντος ἐν ὠδαῖς, δεξάμενος τὸν τούτου, πόθον ὡς ἐκ τῶν παίδων, Χριστὸς τὸν αἶνον προσεδέξατο.

Θεοτοκίον.

Οὐκ ἔχω πλὴν σου ἄλλην καταφυγῇ, καὶ μεσίτην Πανάχραντε Δέσποινα, ὁ ταπεινός, εἰμὴ σὲ καὶ μόνην πρὸς τὸν Θεόν, τὸν σὸν Πῖόν καὶ Κύριον, ὃν μοι ταῖς παρεμβείαις σου εὐμενῆ, ἀπεργάσαι Παρθένε, καὶ δεξασθαι, δυσώπει, ὡς τὸν Θελῶνην προσεδέξατο.

Ἐξηποστειλάρτον. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Π'όθος Μακάριε Χριστοῦ, ἐκ παιδὸς τὴν ψυχῇ σου, κατέσχεν ἀξίγαστε, ὅθεν πάντα ἐμφονώς, τὰ τερπνὰ κατέλιπες, ὡς θεόφρον ὤσις, διὸ χρεῖσμαι τῷ θεῷ, Ἱερατικῆς τῆς Σεπτῆς, ἐχρισέ σε ὁ Θεός, ὁ προσεδῶς τοὺς οἰκείους.

Ἔτερον. Γυναίκας ἱεροσέβητες.

Π'ρὸς πίστει ἐκτελούντάς σου, τὴν μνήμην τὴν σεβάσμιον, ἐν ἱεραῖς εὐφημίαις, Μακάριε Θεοφόρε, θεῶν παντοίων λυτρώσαι, ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος, ταῖς θεαῖς ἱεσικαῖς σου, ὡς παρρησίαν πλουτίσας, πρὸς τὸν Δεσπότην τῶν ὅλων.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας. Ὁ ἐξ ὑψίστου, Ἦχος δ'.

Ο' ἐπαξίως τὴν χάριν τῶν θυμάτων, ἐκ Θεοῦ δεξάμενος, θεῖος Μακάριε, δι' ἀρετῆς τελειότητα, καὶ πολιτείας, πρόκειται ἡδὴ ἡμῖν εἰς ἔπαινον, ὃν περ εὐφημῶμεν θεοῖς ἐν ἁσμανι, ὡς λειτουργὸν ἱερώτατον, τῶν Μυστηρίων, ὡς οἰκονόμον πιστὸν καὶ φρόνιμον, ὃν ὁ Δεσπότης εὐσεπήσατο, τῆς αὐτοῦ Ἐκκλησίας ὡς εὐσπλαγγῆς, ὁ ποθῶν τὴν ἀπάντων σωτηρίαν ὡς φιλόνηρωπος.

Ἱεραρχίας χρισθεῖς χρεῖσμαι θεῷ, Ἱερώς ἐπομίχνας Πᾶτερ Μακάριε, τὸ τοῦ Χριστοῦ θεῶν ποίημα τὸ πιστευθέν σοι εἶτα ἐν πόνοις θεῖας ἀσκήσεως, ὅπως συνκοιδήμι πρὸς θεῶν ἔρωτα, ἀνεπεσώθης καὶ γέγονας, εὐθῶς ὅλωσκαί ζῶν ἐν κόσμῳ ὡς ἐπουράνιος, ἔσχες τὸ φρόνημα μετέωρον, δι' εὐχῆς νοεράς πρὸς τὸν Κύριον, ὃν ἐκέτευε σώσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο'ς παρόρησιαν παρμάκρο κεκτημένος, πρὸς τὸν πανοικτίρμονα Θεόν Μακάριε, θεῶν ἡμᾶς ἐλευθέρωσον, τοὺς σὲ τιμώντας, ψυχῆς καὶ σώματος ἱεσικαῖς σου, δίδου τε βελτίωσιν, προκοπὴν πίστεως, εἰρήνην πᾶσιν ὁμόνοιαν καὶ σωτηρίαν, ἡμῖν ἐξείτησον μεσιτείαν σου, καὶ γὰρ σὲ πρέσβυν ἀξιώθουσαν καὶ μεσίτην πρὸς Κύριον ἔχομεν, ὃν ἐκέτευε σώσαι καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο'σπερ τὸ πάλαι· Λουκάς τε καὶ Κλεώπας, Χριστῷ συνοδεύοντες αὐτῷ, καὶ μὴ γινώσκοντες ἔφασκον, μετὰ τὸ γνῶναι, οὐχ ἡ καρδίαν ἡμῶν ἐκκέκασται, ὅτι τὸν ποθοῦμενον συνόντα εἶχο-

μάθη τὴν ἀλήθειαν, ἀμέσως ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἴδια πρόσωπα. Καὶ ὅλοι οἱ διδάσκαλοι λέγουσιν, ὅτι ἐκεῖνος ὅπου διηγείται πράγματα, εἰς καιρὸν ὅπου ζῶσιν ἐκεῖνοι ἐνώπιον τῶν

ὁποίων ἐφράχθησαν, ὅλους ἐκεῖνους ἔχει τῶν ἐπ' αὐτοῦ λεγόμενων μάρτυρας. Αὐτοῦ πρεσβείας Χριστὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ἉΓΙΟΥ ΜΑΚΚΑΡΙΟΥ

Πρώτον Θεῦμα.

Πλησίον τοῦ περιωνύμου ναοῦ τῶν Ταξιάρχων, ὅστις κοινῶς ἐπωνομάζεται «Καμπάνα», κεῖται καὶ ἕτερος τῆς Θεοτόκου, ἣτις καλεῖται Μαρμαριώτισσα. Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ ἐνορίᾳ κατοικεῖ γυνὴ τις καλουμένη Ἀγγελοῦ, ἣς ὁ ἀνὴρ, Φραγκοῦλης τοῦνομα, δυτικῶς ὦν πρότερον, μετεστράφη ἐγκαλωπώθη τὸ ἡμέτερον Ἀνατολικὸν δόγμα διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος. Τούτων δὲ ἡ τετραετής θυγάτηρ, Ἀργυρὴ ὀνομαζομένη, προσβλήθεισα ὑπὸ τῆς δαινης καὶ ἐπικινδύνου νόσου τῶν εὐφλογιῶν, κατέστη οἰκτρὰ καὶ ἐλκενὴ, τιμωρομένη ἐπὶ τέσσαρα ἔτη κατὰ συνέθειαν ὑπὸ δεκατεσσάρων πληγῶν, αἱ ἐπέφερον ἢ νόσος εἰς τὸν δεξιὸν αὐτῆς βραχίονα, καὶ ἡμέτις ἰδίως ὀφθαλμοῖς ἰδόντες αὐτὰς ἐφρίξαμεν. Ἐπὶ τετραετίαν δὲ βιαιωμένη, ὑπὸ τοῦ ἀρίστου τῶν ἐν Χίῳ χειρουργῶν Δομίνικου, ὅστις καὶ πολλὰ ὀσάγια (κόκκαλα) ἐξέβαλεν ἐκ τῶν πληγῶν, καὶ τρομεροῦς πόνους ὑποφέρουσα, οὐδὲ ὅπως ὀφειλετο, ἀλλὰ μᾶλλον ὄδευε πρὸς τὸν θάνατον διότι ἡ χειρὸς αὐτῆς κατέστη ἀκίνητος ὡς νεκρά, ἀπὸ τοῦ τραχήλου διὰ μανδηλοῦ ἐξηρημαμένη καὶ πρὸς τὴν παλάμη ἐστραμμένη ἔχουσα τὰ δάκτυλα. Διαδοθείσης δὲ τῆς φήμης, ὅτι ἐτελεύτησεν ὁ ἱερεὺς Μακάριος, ἡ μήτηρ τῆς πασχούσης, ἣτις διέτρεψε μεγίστην εὐλάβειαν καὶ σέβας πρὸς τὸν ἅγιον πατέρα, ἅμα ἀκούουσα τοῦτο, ἐσπευσεν ἵνα προφθάσῃ εἰς τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ. Οὕτω λοιπὸν τὸ μὲν θυγάτριον αὐτῆς ἔδωκεν εἰς φίλον ἐπὶ ὄνου ἐκεῖνος ἀπερχόμενον, αὐτὴ δὲ μετὰ τῆς ἀνεψιάς ἐτρεχε κατόπι περὶ. Προλαβὼν δὲ αὐτὰς ὁ ρηθεὶς καὶ προφθάσας μετὰ τῆς κώρης εἰς τὸ τοῦ ἱεροῦ Μακαρίου οἶκον, διηγῆθαι τὸ δεινὸν αὐτῆς πάθος, τῷ ἐκείσῃ παρόντι ὑπἠρέθη, ὅστις σπλαγχνισθεὶς εἰσήλ-

θεν εἰς τὸ κελλίον, ὄθεν ἔλαβε τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τοῦ ἁγίου πατρὸς, δι' οὗ ἐσταύρωσεν ἐν πίστει καὶ πεποιθήσει τὴν χειρὰ τοῦ κορασίου. Μετ' ὀλίγον δ' ἐφθασεν ἐκεῖ καὶ ἡ μήτηρ μετὰ τῆς ἀνεψιάς αὐτῆς Ροξανδρίτσας, καὶ προσκυνήσασα καὶ προσκυνήσασα καὶ προσευχηθείσα ἐπανήλθεν οἰκαδε ἄλλ' ὅ τοῦ θαύματος! αἴφνης βλέπει τὸ θυγάτριόν τῆς κινεῖν κατὰ ὅλα τὰ μέρη, ἀνευ οὐδενὸς κόπου καὶ δυσκολίας τὴν μὲν τῆς σιγιῆς ἐκείνης ἀκίνητον αὐτοῦ χειρὰ, καὶ κραεῖε μεγαλοφώνως: «Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ μεγάλη ἡ ἰσχύς αὐτοῦ!» Δημονώθησεν ὁμοῦ καὶ ἡ ψυχὴ καὶ παρατήρησεν τὴν τέως ἐκ πληγῶν κεκαλυμμένην αὐτοῦ χειρὰ, ἐπεμειν αὐτὸ κατὰ τὸ σῆμα πρὸς τὸν εἰρημένον χειρουργὸν Δομίνικον, ὅστις λύσας τὰ ἐπιδέματα καὶ ἰδὼν τὰς πληγὰς ἰατρονόμενας ἐξεπλάγη καὶ εἶπεν: «Ἀκατανόητον! αὐτὰ ἐκλείσθησαν ὅλαι». Ἀκολουθῶς ἡ μήτηρ τοῦ κορασίου ῥώτησεν τὸν χειρουργὸν τί ζητεῖ διὰ τοὺς κόπους αὐτοῦ; ἀλλ' ἐκεῖνος οὐδεμίαν πληρωμὴν ἐζήτησεν, οὐδὲ ὄβολον ἔλαβεν. Ὅτε δὲ μετὰ τινα καιρὸν ἐπεμψε πρὸς αὐτὸν φιλοδώρημά τι παρετήρησε πάλιν τὴν χειρὰ τοῦ κορασίου αὐτὸ κορασίον, καὶ ἐδόξασεν τὸν Θεόν, καθὼς καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ ἅπαντες οἱ γενόμενοι αὐτόπαι μάρτυρες τοῦ θαύματος τούτου.

Θεῦμα β'.

Ἐἰς τὸς Μοναστήριον τῆς Καλλιμοσιᾶς, μοναχὴ τις Ματρῶνα καλουμένη, ἔκειτο ἀσθενὴς ἐν τῷ αὐτοῦ κελλίῳ, ἣν ἐπισκέπτεται καὶ περιποιεῖτο προθύμως ὑπερητόσσα φιλόανθρωπος τις γυνὴ, Μαροῦκα τοῦ Γιάκουμου ὀνομαζομένη, μετὰ τῆς ἀνεψιάς αὐτῆς Ἀγγελοῦς, δεκαεταετοῦς τὴν ἡλικίαν οὖσης.

διότι αἱ λοιπαὶ μοναχαί, ἐκ τινος δαιμονίας καὶ προλήψεως, ἐφοβούντο ἵνα εἰσελθῶσιν εἰς τὸ κελλίον τῆς ἀσθενούσης. Τὴν ἐσπέραν λοιπὸν τοῦ Σαββάτου τοῦ Ἀσώτου, κατὰ τὸ 1809, τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Μακαρίου, ἡ εἰρημένη νεάνις, ἐν ᾗ ἠνοιξε τὴν θύραν τοῦ κελλίου ἵνα ἐπισκέψηται τὴν πάσχουσαν, εἶδε φάντασμα φορικτὸν καὶ τρομερὸν, καὶ τοσοῦτον ἐφοβήθη, ὥστε μόλις ἤδυνήθη ἵνα φύγῃ ἐκεῖθεν, καὶ ἐπανέβη εἰς τὸ ἴδιον αὐτῆς οἶκον. Ἐπειδὴ δὲ ἠσθάνετο δεινὸν καρδιόκτυπον, ἦτοι μέγα καὶ ὀδυνηρὸν πάθος εἰς τὴν καρδίαν, προσελήθη ἡ τε Ἠγούμενὴ Ματρῶνα Ἀντωνάξανα καὶ ἄλλαι ἀδελφαί, αἶτινες διὰ προσευχῶν, ἁγιασματος ἀγαθοῦ καὶ ἁγίων λειψάνων ἐπ' αὐτῆς ἐπιθέσασιν, καθησάσασιν αὐτὴν, ἀλλὰ περὶ τὸ μεσονύκτιον βλέπουσαι δι' ὡς ἕξω φρονῶν καὶ μανιώδης ἐφώνασαν, ἐξέβριζε καὶ ἐβλασφημία, ἐμήνυσαν τὸν πνευματικὸν αὐτῆς τε καὶ πολλῶν ἄλλων ἀδελφῶν οἰκωτάτων Ἱερομονάχων Νικηφόρον, εὐρισκόμενον ἐν τῇ χώρᾳ (πόλει) τῆς Χίου καὶ ὄντα ἐπιστήθειον φίλον τοῦ ἁγίου Μακαρίου, ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὸ Μοναστήριον μετ' ἁγίων λειψάνων καὶ ψαλῆ ἁγιασμοῦ ὑπὲρ τῆς πασχούσης. Τοῦτο δὲ αὐτὴ ἀκούουσα εἶπε: «μὴ τὸν φέρετε, μὴ τὸν φέρετε: τί τὸν ἐφέλετε θεῖον φίλον τοῦ ἁγίου Μακαρίου, ἵνα ἐπιπέσῃ ἐδῶ; ἀλλὰ δὲν τὸν εὐρίσκετε». Ἐκ τῶν λόγων τούτων αἱ περὶ αὐτὴν μοναχαὶ ἠγγήσαν, ὅτι ἐπάσχεν ὑπὸ ἀσθενείας οὐκ ὀσμωτικῆς, ἀλλὰ δαιμονικῆς, διότι πνεῦμα ψυλὸν ἀνθρώπου οὐδὲ ὄπως δύναται γινώσκων τὰ πόρρω ὄντα καὶ γινόμενα καὶ ὄντως ἡ σταλεῖσα εἰς πρόσκλησιν τοῦ Ἱερομονάχου Νικηφόρου ἀδελφῆ οὐκ εὗρεν αὐτὸν εἰς τὸ ἐν τῇ πόλει οἶκον αὐτοῦ, ἀπόντα εἰς τὸ χωρίον Νένητα, ὅπου καὶ ἐξ ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ συμπαιθείας πρὸς τὴν πάσχουσαν ἀπερχομένη, συνήτησεν αὐτῇ κατὰ ὁδὸν εἰς τὴν πόλιν ἐπιστρέφου. Ἄμα δὲ ἤκουσε παρ' αὐτῆς τὴν αἰτίαν, δι' ἣν προσεκαλεῖτο εἰς τὸ Μοναστήριον, ὑπέσχετο ἐκεῖνος περὶ τῆς ἐννάτην ὥραν τῆς ἡμέρας. Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸ κελλίον, εὗρεν αὐτὴν ἡ ἀσθενῆ, καὶ εὐρὸν ἐν αὐτῇ τὰς πλείστας τῶν ἀδελφῶν μετὰ θερμῶν δακρύων τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτῆς παρακαλοῦσας, ἐκινήθη εἰς οἶκον διὰ τὴν ἀθλησιτάτην κατάστασιν τῆς γδὲς καὶ πρώην οσμωτικῆς καὶ προσητῆς νεάνιδος. Συμπεραίνων δ' ἐκ τῶν φαινομένων, ὅτι τὸ πάθος αὐτῆς προήρχετο ἐξ ἀκαθάρτου καὶ πονηροῦ πνεύματος, ἤρξατο ἢ κατανοεῖ ἀναγινώσκων τοὺς ἐξορκισμούς. Ἐνθυμηθεὶς δὲ ὅτι καλογραῖα τις εἶχεν ἕνα

τῶν δακτύλων τοῦ Ἁγίου Μακαρίου, ἐζήτησεν αὐτὸν κρυφίως καὶ πνευματικῶς τῷ τρόπῳ, καὶ δῆσας εἰς τὸ ἄκρον τοῦ μανδύλου αὐτοῦ, ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς πασχούσης, νοσῶς προσευρόμενος καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου ἐπικαλούμενος καὶ λέγων κατ' ἑαυτὸν. «Πάτερ σεβασμιότατε καὶ φιλόανθρωπώτατε, καὶ εἰ εὗρες χάριν παρὰ Θεοῦ, δέομαί σου καὶ παρακαλῶ τὴν συμπαιθικήν σου διούθειαν, δεῖξον σημεῖον μέγα τῆς ἀγιότητός σου, καὶ ἐξέλασον ἀπὸ τῆς πασχούσης ταύτης τὸ πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον πνεῦμα.» Τούτῳ λόγῳ δὲ τούτῳ μετὰ θερμῆς πίστεως τοῦ ἱερομονάχου καὶ πνευματικοῦ Νικηφόρου πολλὰς ἐαναλαβόντος, ὃ τοῦ θαύματος! κατὰ μεγίστης ἐκλήψεως τῶν παρισταμένων ἀδελφῶν, ἀνηγάθη καὶ ἀνεκάθισεν ἡσυχος καὶ ἀνατάραχος ἡ νεάνις, ἣτις πρὸ ὀλίγου ἦτο παράφρων καὶ μανιωμένη, καὶ ἐβόησε λέγουσα: «φεύ! πόσον μου ποιεῖ ἡ καρδιά! πόσον ἀνυπόφορος δυσωδία ἐξέρχεται ἐκ τοῦ στόματός μου!» Ὁ δὲ πνευματικὸς ἀνέκραξε: «Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ!» Καὶ ὄντως ἅμα τῇ ἐπιλήσει τοῦ Ἁγίου Μακαρίου, τὸ πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον πνεῦμα ἐξήλθεν ἀπὸ τῆς νεάνιδος, ἀπαλλαγθεῖσα καὶ ἐντελῶς ἀναλαβούσα τὰς φρένας αὐτῆς, ἔχει κατὰ πάντα καλῶς, δοξάζουσα καὶ εὐλογούσα τὸν θεάγοντα αὐτοῦ Ἁγιον Μακάριον. Τοῦτο δεύτερον θαῦμα γεγράφμεν συνείδῃσι, ὡς ἠκούσαμεν αὐτὸ παρὰ τῆ τοῦ αὐτοῦ μάρτυρος γενόμενου οἰκωτάτου πνευματικοῦ πατρὸς Κυρίου Νικηφόρου καὶ παρὰ τῆς εἰρημένης τιμίας καὶ ἀξιοπύστου θείας τῆς ταθείσης νεάνιδος. Ἄλλ' ἀκούσατε, ὃ ἐσεβέστατοι καὶ εὐλαβέστατοι Χριστιανοί, καὶ τὸ ἐπόμενον.

Θεῦμα γ'.

Ἐἰς τὴν ἐνορίαν τῆς ἐπάνω Ἁγίας Κυριακῆς κατοικῶν τις ράπτῃς ὀνομαζόμενος Νικόλαος τοῦ Παρασκευᾶ, καὶ ἔχων γυναῖκα Μπατολιᾶν (Ἱπαιτίαν) καλουμένην, ἀπῆλθε πρὸς τινος καιροῦ εἰς τὴν ξενίτειαν, ἐνθα ἀσθενήσας ἐπανήλθεν εἰς Χίον. Ἐκεῖτο δὲ κλινηρῆς ἐπὶ τὰς μῆνας περὶ τοῦ, πάσχων καὶ ὑπὸ τῆς ἀσθενείας καὶ ὑπὸ τῆς ὑπερβολικῆς ἐνδείας. Καίτοι ὁμοῦ πτωχὸς, προσεκαλέσασαν ἕνα τῶν ἑπιμεροτέρων ἱατρῶν τῆς πόλεως, τὸν Κύριον Μαρινὸν Κλάδον, ὅστις προθύμως μὲν ἐπισκέπαστο αὐτὸν, ἀλλ' οὐδὲν ὀφείλων ὑπὸ τῆς ἀνάτου νόσου τῆς ὑδροπικίας δεινῶς πάσχοντος, καὶ τελευταίον ἐγκατέλειψεν αὐτὸν πρὸς θάνατον ἤδη καὶ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ θανάτου ἐδρακόμενον. Οὕτω λοιπὸν ἡ ταλαι-

βιαζομένη, την του Θεου αγαθότητα· διότι ούτως απαιτεί ο δικαιοκρίτης· προς εκλήρωσιν των αιτήσεων ημών· προς δε τοις λέγοντας μετ' άδιαφορίας και άπιστίας δι, ενώ παρακαλοῦσι τὸν Θεὸν ἢ Ἁγίου τινά ξηαιτούμενον χάριν, βοήθειαν ἢ αγαθὸν τι, οὐδόλω εἰσακούονται, άποκρινόμεθα, δι, απτιον τούτου ἔστιν ἡ άπιστία αὐτῶν, και ὁ διαταγμὸς περὶ τῆς ἐπιτεύξεως τῶν αἰτουμένων. Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλθωμεν. Ἡ αγαθὴ αὐτῆ γυνὴ οὐκ ἐπαύετο ἐκβιαζομένη τὴν του Θεοῦ αγαθότητα διὰ τῆς εὐπαρηχαιστου μωσιτείας του πιστου αὐτου θεράποντος, τὸ θεοῦ και ἱεροῦ Μακαρίου· ὧστε, ἀφ' οὗ ἐπὶ πολλάς ἡμέρας ἐρηστουσε και προσηχηθή, νύκτα τινά ἐνυπνιάσθη δι, μοι�χὸς τις γέρων άνωθεν αὐτῆς ἰσταμένος εἶπε: θάρσει, ἤλθον ἵνα σε ἱταρῶσω». «Τίς εἶ; ἠρώτησεν ἡ γυνή, και πόθεν; Ἄπὸ τὰ μέρη ταῦτα.» Ἄπεκρινάτο ὁ Ἁγιοσ δεῖξαι: τὸ μέρος του Ἁγίου Πέτρου, και ταύτοχρόνωσ ἤρατο καθαρῶσιν τὴν πληγὴν του ποδὸς αὐτῆς, ἤτις ἀσθανθεῖσα σφοδρὸν πόνον ἐφώναξεν· ὁ δὲ Ἁγιοσ εἶπεν αὐτῆ «σιώπα, ἰδοὺ, σὲ ἱταρῶσα, και προσεῖ σοι λέγω, δι, ὁ μὲν ἀπολωλὸς νομιζόμενος υἰὸσ σου ζῆ και εὐφραίνεται ἐν Κωνσταντινῶ, παρὰ δὲ τὸ εὔτερον του ἐν τῇ Ἀνατολῆ διατρίβοντος· μέλλει ἵνα λήβῃ: αὐτῶν ἐπιστολῶν και δεκαπέντε γρόσια και ἔβδομηκοντα οὐάδας ἀλεύρου». Ταῦτα δὲ ἀκούσασα ἡ δεινοπαθούσα ἐξύτησεν ἐντρομος, και διατάσσει τὴν κοιτωμένην πλησίον αὐτῆς θυγατέρα, ἵνα φέρῃ φῶσ βλεπούσιν δὲ τὴν περὶ τὴν πληγὴν του ποδὸς ἐπιθερμίδα ἐρριμένην, και αὐτὴν κλεισομένην, οὕτωσ ὧστε μύλις φεραίνεται μικρὸν τι σημεῖον. Ὡ ἐξαιούσ, τῷ ὄντι, τεραιουργήματος! Τὴν ἐπιούσαν συνδραμον οὐ γείτονος και ἄλλοι πολλοὶ Χριστιανοί, οὕτινες ἐξεπλάγησαν ἰδόντες τὸ τῆς ἀπληπισμένης, ταύτη: γυναικὸσ ὑπὸ του ἁγίου Μακαρίου τῆ θεῆς εὐδοκίαι και χάριτι ἐπιτεκοσθὲν θάψμα, και προσεῖ, διὰ τὴν αὐθημερὸν παραλαβὴν τῆσ παρὰ του υἱου αὐτῆς ἐπιστολῆσ, τῶν τε χρημάτων και του ἀλεύρου· αὐτῆ δὲ ἀπήρχετο εἰς τὸν Ἁγίον Πέτρον ἐπὶ τεσσαράκοντα και συνέγειαν ἡμέρας, και μέχρη τῆσ σῆμερον ἀπέρχεται ἐκ διαλειμματων ἐκεῖσε, ἀποδίδουσα τῷ Ἁγίῳ Μακαρίῳ εὐγνωμόνωσ τὰσ διὰ τὴν θεραπειάν και ἴασιν αὐτῆσ εὐχαριστίας. Ταῦτα δὲ πάντα ἔστωσαν τοῖσ άπιστοῦσιν ἐνεργεῖσ ἀποδείξεισ τῶν ἀληθινῶν του Ἁγίου θαυμάτων, οἷσ προσθετόων και τὸ ἐπόμενον.

Οὐζμ.α γ'.

Π· θυγάτηρ του ἱατροῦ Ἀλμανάχου, Λούλα, ἤσ τέσσαρα ἔτη ἐκ τῶν καλουμένων μητρικῶν τῶν γυναικῶν, κατήτησεν εἰς ὀλοοῦματων παραλυσίαν, μήτε τὰσ χεῖρασ αὐτῆσ μήτε τοὺσ ποδάσ δυναμένη ἵνα κινήσῃ· ὑπηρετεῖτο δὲ εἰς τὰσ ἀνάγκασ αὐτῆσ ὡσ βρέφοσ ὑπὸ τῆσ θεραπειῆσ: Ἄπαντεσ οἱ ἐν Χίῳ ἱατροὶ προσεπάθησαν ἵνα θεραπείσωσιν αὐτὴν ἡ ὀπωσοῦν ἀνακουφίσωσιν, ἀλλ' εἰς μήτηρ. Μετὰ ἐνι-αυσίον δὲ ἱατρικὴν δάσαστον τούτου ἱατροῦ, ἔνθα ὁ ἱερατεῦον ἐφαλλον ὑπὲρ αὐτῆσ παράκλησιν, και ἐσταύρωσεν αὐτὴν διὰ τῶν ἁγίων λειψάνων. Μεταφεθεῖσα δὲ οἰκαδὲ ἠδέηλεσ τὴν ἐπιούσαν ἵνα ἐγευθῆ και περιπατήσῃ, και ὦ τὸ θαύματος! ἡ χεῖρσ και πρῶην παραλύτωσ βοηθημένη ὑπὸ ἀνδρὸσ αὐτῆσ περιεπάτησεν ὀλίγον ἐντόσ τῆσ οἰκίαισ, και ἔπειτα ἐκάθισεν ἡ δὲ ἀδελφῆ αὐτῆσ, ἤτις εἰσῆρχετο ἵνα λήβῃ φῶρεμά τι, προφητάσασα και ἰδοῦσα τὸ ἀπροσδόκητον τουτο ἐξεπλάγη, και ὕπο χαρὰσ θρηνοῦσα μεγαλοφῶνωσ: εἶπε. «Δόξα σοι ὁ Θεός!» και ἄλλα παρόμοια. Τουτο δὲ ἀκούσαντεσ και ἡμεῖσ, ἀπήλθωμεν πρὸσ τὴν ἱαθείαν, ὧτωσ: αὐτοῦσιν πληροφροσθηθῶμεν και βεβαιωθῶμεν· εὐχόντεσ δὲ αὐτῆσ καθημένην, ἀλλ' οὐπὼ ἐντελῶσ ἀναλυθοῦσαν, εἶπομεν: «ὀλίγην πίστιν εἶχεσ, ὡσ φεραίνεται, και ὀλίγην εἰσθεβὲσ τὴν ὑγίαιν· ἀπελθε λοιπὸν ἐκ νέου μετὰ τελείαισ πίστεωσ, και λήψῃ βεβαίωσ τελείαν και τὴν θεραπειάν σου» και οὕτωσ ἐγένετο· διότι πεισθεῖσα εἰς τοὺσ λόγουσ ἡμῶν, ἐθεραπευθῆ ἐντελῶσ διὰ τῆσ τελείαισ πίστεωσ. Μαθόντεσ δὲ τουτο ἐπεσκόφθημεν αὐτὴν ἐκ δευτέρου και εὐρομεν αὐτὴν πληροῦστα ὑγαίνουσαν και βαδίζουσαν. Καὶ ἀληθὴσ ἐξεπλάγημεν, ὡσ και ὁ ἱερεῦσ του Ἁγίου Πέτρου, και τὸν παντοδύναμον Θεὸν συνεδοξάσαμεν. Γεγραφέμεν δὲ τὸ θαῦμα τουτο, κατόπιν του τῆσ ποδαλοῦσ, πρὸσ καταισχύνην άπίστον τινῶν και φιλῶρον, προστιθέντεσ και τὸ ἐφεξῆσ.

Οὐζμ.α δ'.

Μαροῦκα, ἡ σύζυγοσ του Ματθαίου Μελερέ, και τοικοντόσ εἰς τὴν ἐνορίαν τῆσ μητροπολιτικῆσ

ἐκκλησιασ τῷ Ἁγίῳ Νικολάου, εἶχε μεταξὺ του ὀφθαλμοῦ και τῆσ οἰνὸσ σύριγγα (φιστοῦλα) ὑπὲρ τὸ εἰκοσιπέντε ἔτη. Μὴ δυνηθέντων δὲ τῶν ἱατροῶν και ἄρχαίσ ἵνα θεραπείσωσι τὴν πληγὴν, ἡ γυνὴ ὑπέφερεν αὐτὴν, ἔωσ οὗ κατὰ τὸν Δεκέμβριον μῆνα ἠγρίευσε καθ' ὑπερβολὴν και ἐφλογίσθη τοσοῦτον· ὧστε ὄλον τὸ πρόσωπον αὐτῆσ ἐκρίσθη, και φεραίνετο, ὅτε ἐμελλε να ἐγκυθῆ ὁ ὀφθαλμὸσ αὐτῆσ, οὐδεμίαν ἀνάπανσιν ἐχοῦσε: ἐκ τῶν σφοδρῶν και ἀδιαλειπτῶν πόνων, Ἐπειδὴ δὲ ὁ σύζυγοσ αὐτῆσ εἶπεν, δι, πρέπει ἵνα προσκληθῆ ἱατρός, ἐκεῖνη ἀπεκρίνατο· «ἐγὼ οὐδένα ἄλλον ἱατρὸν θέλω, εἰμὴ τὸν ἁγιον Μακάριον· αὐτόσ μόνωσ δύναται ἵνα με ἱταρῶσῃ». Το ὄνομα δὲ τουτο ἀκούσασ ὁ σύζυγοσ αὐτῆσ, ἐνεθυμήθη δι, ἐν Σμύρνη ὤν, ἐχετίσθη μετὰ του τρισμάκαροσ τοιουτοτρόπωσ, καθὼσ ὁ ἴδιοσ πρὸσ ἡμῶσ διηγήσατο· ἔμαθε δηλαδὴ δι, ὅ ἐν τῇ εἰρημένη κλίμα διατρίβων τότε ἁγιωσ Κορίνθου εἶχε χροσίαν ἐνὸσ καθιδίου ἡ ἀντεριού· ὅθεν εὐλαβεῖσ πρὸσ αὐτόν φερόμενοσ παρήγγειλεν ἵνα κοπή και σφειδῆ ἐν καταλλήλῳ, ὅπερ ἔδωρησατο τῷ ἁγίῳ Ἱεροσχη, ὅτωσ ἐδέξατο αὐτὸ εὐγνωμόνωσ: ταύτην λοιπὸν τὴν χάριν ἐνθυμηθεῖσ, ἐξητεῖτο πρὸσ ἀναμνησθῆν τὴν θεραπειάν τῆσ γυναικὸσ αὐτοῦ παρὰ του Ἁγίου μετὰ πλείονωσ θάρρουσ, και εἰσρηκούσθη ἐπ' αὐτῆσ τοῦ τιμίου ῥάκουσ, ὡ τῆσ ταχεῖαισ ἀντιλήψεωσ του Ἁγίου! δυσώδῆσ ὅλη ἤρατο ἐκρέουσα ἐκ τε τῆσ οἰνὸσ και του στόματοσ αὐτῆσ, ὡσ ἐκ δύο ὀχρῶτων, κατὰ συνέγειαν τρεῖσ ἡμέρασ, και οὕτωσ ἀπληλάχθη τῶν ἐκ τῆσ πληγῆσ πόνων, ἐντελῶσ ἱαθεῖσα. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν δὲ του πνευματικοῦ αὐτῆσ πατὸρσ αἰδεσίμου κῆρ Ἡλία, ἐφημερίου τῆσ ἐκκλησιασ του Ἁγίου Συμεῶν, οὐδὲ τὸ παρμικρόν σημεῖον τῆσ δεινῆσ ἐκεῖνησ σύριγγωσ ἔμειναν εἰσ αὐτῆσ, ἦν ἐτι ζῶσαν ἠδύνατο ἵνα ἰδωσιν ὀφθαλμοφανῶσ και βεβαιωθῶσι περὶ τῆσ ἀληθειαισ ἐκεῖνοι, οἷσ ὁ Θεὸσ ἔδωκε κατὰ τὸν προφητὴν, ὀφθαλμοῦσ του μὴ βλέπειν, και ὧτα του μὴ ἀκούειν. Προσθετόον δὲ και τὸ ἐπόμενον.

Οὐζμ.α ε'.

Ο· αἰδεσίμοσ και ἐνάρετοσ ἱερεῦσ κῆρ Παρασκευῶσ, κρῖμασιν οἷσ οἶδε Κύριοσ, ἐγέννησεν υἰὸν γαλὸν κατὰ τοὺσ ποδάσ ἐκ κοιλίασ μητροσ αὐτοῦ, ὅτωσ ὀνομάζεται Γεωργιοσ. Γενόμενωσ δὲ πενταετῆσ ἤδη και ἔξαετῆσ, οὐδόλω ἠδύνατο ἵνα περιπατήσῃ, ἀλλὰ διὰ τῶν χειρῶν και τῶν γονάτων ἔρπων, ἔσχερε κατόπιν αὐτοῦ τοὺσ ποδάσ ὡσ ἔξουωσ, τάλαιπωροῦμενοσ οὕτωσ και ἐλεεινὸν θέμα ὢν εἰς τοὺσ ὀρθῶτασ. Οἱ δυστυχεῖσ αὐτοῦ γονεῖσ ἐραζαν ὑπὲρ αὐτοῦ σ, τι ἠδυνήθησαν, ἀλλ' ἔσ μήτηρ. Ὄθεν ἀπελπισθέντεσ πάσῃ ἀνθρωπίνῃ βοήθειαισ, ἀπεφάσισαν ἵνα καταφύγωσι και αὐτοὶ πρὸσ τὸν θαυμασίον και ἀμισθον ἱατρὸν Ἁγιον Μακάριον, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦσαν εἰς ἀχρηστον ἐνδεεῖσ, και οὐκ ἠδύνατο ἵνα φέρωσι τὸν πάσχηον υἰὸν αὐτῶν εἰς τὸν Ἁγιον Πέτρον, ἔδδοντο ἐνθέρωμωσ και ἐπεκαλοῦντο τὴν βοήθειαν και θαυματουργικὴν χάριν του χριστομμήτου και θεiou ἱατροῦ, αὐτοῦ τε και του τάλαιπῶρον τέκνον, ὅπερ ἀκαταπαύτωσ δεδόμενωσ ἐλεγεν· «Ἁγέ μων Μακάριε, κἀμε και ἐμὲ παλληκάρη!» Νύκτα δὲ τινά, ἐν φέκοιμάτω, ἐξυπνήσασ ἀφνης ἐφώναξεν ἐντρομοσ, «μαμόντασ,—μαμόντασ»· εὐθὺσ δὲ μετ' ὀλίγου ἀνεκράξεν «ὀχι, ἀλλ' εἵμαι ὁ Ἁγιωσ Μακάριοσ», ἐν φ οὔτε εἶδον, οὐτ' ἐγνωρίσωσ αὐτόν. Αὐτὰ ταῦτα συνέβησαν και τὴν δευτέραν νύκτα και τὴν τρίτην, μετ' ἦν, ἡμέρασ γενομένησ, ἐφάνη αὐτῷ δύναμισ τις ἐπελθοῦσα, και οὕτωσ ἐγερευθεῖσ περιεπάτησεν ὀλίγον ἐντόσ τῆσ οἰκίαισ, και τὴν ἐπιούσαν πλειότερον, και τελευταίον ἐσπερεωθήσαν αὐτοῦ αἱ βάσεισ και τὰ σφραγῆ, και περιεπάτεῖ κατὰ τὸ γεγραμμένον, και ἐτρεχεν ὡσ τὰ ἄλλα παῖδια χαίρον και ἀνατέμπον μετὰ τῶν γονέων αὐτοῦ εὐχαριστίας τῷ πανοικτιρῶνι Θεῷ και τῷ θεράποντι αὐτοῦ Ἁγίῳ Μακαρίῳ, τῷ ἐπιτελέσαντι και τὸ ἐφεξῆσ.

Οὐζμ.α εα'.

Ο· ἐν τῷ Παλαιοκίστρω (τῆσ πόλεωσ Χίου) κατοικῶν Κωνσταντίνωσ Μπίλοσ, οὗ ἡ σύζυγοσ ὀνομάζεται Μαρία, ἐγέννησωσ κατόπιν ἄλλων τέκνων και ἔτερον Πέτρον τουτονωμ, οὕτινοσ ὁ εἰς τῶν ποδῶν ἦτο, ὡσ οἱ τουβερηνέμου ἱερατάποδοσ Γεωργίου, ἀναισθητοσ, μελανὸσ και ἔξουωσ, και τὸ παραδοξότερον μίαν σπιθαμὴν μακρότεροσ του ἐτέρον, Ἐούρετο λοιπὸν και τὸ παιδιον τουτο ὡσ κτήνοσ ἐπὶ τῶν γονάτων και τῶν χειρῶν. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ και ἡ

μάμμη νομιζουσαι εκ δειοδαιμονίας δι τὸ ἐλάττωμα τοῦτο ἦτο σημεῖον τοῦ Ἁγίου Συμεῶν, ὡς πολλὰ ἐγκυοι γυναῖκες φρονοῦσιν δι συμβαίνει εἰς τὰ τέκνα ἐκεῖνον. αἵτινες ἐργάζονται τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς αὐτοῦ, ἀφ' οὗ κατέφυγον πρὸς τὸν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου τούτου λερατεύοντα, ἐστράφησαν ἔπειτα πρὸς τοὺς ἱατρούς, καὶ ἰδίως πρὸς τὸν περίφημον Βουνοῦσιν, τὸν ἐμπερικμένον καὶ ἐπιτήθειον ὡς πρὸς τὰ στρεβλώματα καὶ συντρίμματα οὗτος δὲ εἶπε πρὸς τοὺς προτιμήσαντας αὐτὸν γονεῖς τοῦ παιδίου· τὴν οἰκίαν ὑμῶν πλήρη χυσοῦ ἂν ἔχητε, καὶ ἐξοδεύσητε αὐτό, ἀδύνατον νὰ λατρευθῇ τὸ παιδίον, καὶ ἀπαλλαγθῇ τοῦ πάθους τούτου. Ὄθεν ἀπεφάσισαν ἵνα καταφύγῃσι καὶ αὐτοὶ πρὸς τὸν θεῖον πατῆρ Ἅγιον Μακάριον, καὶ οὕτω λαβοῦσα τὸ παιδίον ἐπὶ τῶν ὤμων ἡ μάμμη αὐτοῦ ἀπῆλθεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ἐνθα ὁ ἱερεὺς ἐκότι- σεν αὐτὸ καὶ ἐράντισε διὰ τοῦ ὕδατος τοῦ τελεσθέντος ἁγιασμοῦ, ἐσταύρωσε διὰ τῶν ἁγίων λειψάνων καὶ ἐπηξέατο, Ἄμα δ' ἐπανήλθεν οἰκαδὲ ἡ μάμμη καὶ ἀπέθνηκεν αὐτὸ, ἦρξατο αὐθιμερὸν περιπατοῦν καὶ ψελλίζον, «πελατῶ, πελατῶ». Εἰδοποιηθεὶς δὲ ὁ πατήρ αὐτοῦ ἔδραμεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ἐνθα ἦσαν ἦδη συνιθροισμένοι πολλοὶ γείτονες, καὶ ἰδὼν τὸ ἐκείσιν οὗτο θαῦμα ἐδόξασε τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον. Ἀλλὰ καὶ ἕτερον θαῦμα ἐτελέσθη ἐπὶ τοῦ ἰδίου τούτου παιδίου. Καθ' ὃν καιρὸν αὐτὸ ἐθεραπεύθη ἦτο θέρος· περὶ δὲ τὰ τέλη τοῦ προσε- χού· φθινοπώρου ὁ αὐτὸς ποῦς ἐγερμίσθη πληγῶν, ἐξ ὧν ἐξέβηον δυσωδέσταται ὕλαι. Αυπούμενοι δὲ οἱ γονεῖς καὶ ἀμηχανοῦντες κατέφυγον ἐκ νέου πρὸς τὸν Ἅγιον Μακάριον· ὄθεν ἡ μάμμη τοῦ παιδίου λαβοῦσα πάλιν αὐτὸ ἐπ' ὤμων ἔφερεν εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου, καὶ τρίψασα τὸν πεπληρωμένον πόδα διὰ τοῦ ἐκεῖσε χώματος ἐπανήλθεν οἰκαδὲ. Πα- ραντίκα δὲ ὄλαι αἱ πληγαὶ ἐκλείσθησαν, καὶ ἰάθη ἐντελῶς τὸ παιδίον πρὸς δόξαν Θεοῦ, τοῦ δοξάσαν- τος τὸν ἱερόν καὶ θεῖον αὐτοῦ θεράποντα Ἅγιον Μακάριον, ὅστις ἐπετέλεσε καὶ τὸ ἐπόμενον καὶ τε- λευταῖον.

Θεόμυθ δ'.

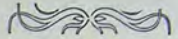
Εἰς Ἀϊδίνη (Τράλλις) πόλιν τῆς Μικρασίας, κα- τοικοῦσα γυνὴ τις χήρα ἐκ Μυτιλήνης, καὶ ἐ- χουσα θυγατέρα δεκατετραετή, ὑπὸ ἀνδρουν αὐτῆν

μετά τινος νεανίου 22 ἐτῶν ἡλικίας, ὅπως ἔφη ἄν- δρὸς βοήθειαν. Μετὰ ἐν ἔτος ἡ κόρη ἀσθενήσασα οὐδεμίαν θεραπείαν ἔλαβε παρὰ τῶν ἐκεῖσε ἱατρῶν, πρὸς οὓς ὁ δυστυχὴς αὐτῆς σύζυγος ἐπλήρωσεν οὐκ ὀλίγα γρήματα διὰ ἐπισκέψεις καὶ ἱατρικὰ ἀνωφε- λῶς καὶ ματαίως, διότι τὸ πάθος αὐτῆς ἦτο ἀνία- τον, καὶ ἐβασάνιζεν αὐτὴν καθ' ἡμέραν ἐπὶ ὅκτω ὥρας, πραιομένης καὶ εἰς ἄκρον ἐξογγομένης τῆ- γαστρὸς αὐτῆς καὶ πάλιν καταπιπτούσης. Τέλος δὲ πάντων ἡ μήτηρ αὐτῆς μαθοῦσα τὰ ἐν Χίφ τελε- σθέντα θαύματα ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Μακαρίου, ἦλθεν ἐνταῦθα μετὰ τῆς θυγατρὸς καὶ τοῦ γαμβροῦ αὐ- τῆς, ὅστις ὁμοῦ ὑπέστρεψεν εἰς Ἀϊδίνη, ἐνεκα ὑπο- θέσεων. Αὐταὶ δὲ ὀδηγηθεῖσαι εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου προσήζαντο καὶ ἐκέτευσαν αὐτὸν μετὰ πί- στως ἀληθοῦς καὶ ἀδιστακτοῦ. Ἀκολουθῶν δὲ ἡ μήτηρ ἐτριψε τὴν πάσχουσαν θυγατέρα διὰ τοῦ ἐ- κείσε χώματος, καὶ ἀρᾶντα ἀνεδείχθη ἡ ἀξιοθαύ- ματος θεῖα χάρις, ἧς ἠξιώθη ὁ ἱερὸς πατήρ ἡμῶν Ἅγιος Μακάριος· διότι ἀφ' οὗ κατέβησαν εἰς τὴν πόλιν, ἡ μήτηρ παρετήρησεν διὰ ἐφθασεν ἡ συνή- θης ὥρα τῆς ἐνάρεως τοῦ πάθους τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, ὅπερ μόλις καὶ ἔλαφως πρὸς αὐτὴν προσέ- βαλε, τὴν δὲ ἐπιούσαν οὐδόλω. Ἐγραψέ δὲ τοῦτο πρὸς τὸν γαμβρὸν αὐτῆς, καὶ διατριψασά ἐνταῦθα ἡμέρας τινὰς ἀπήρξατο καθ' ἐκάστην μετὰ τῆς ἱε- ρείας κόρης εἰς τὸν τάφον τοῦ ἁγίου Μακαρίου, ἀποδιδούσα αὐτῷ τὰς προσηκούσας ἐγκαρδίους καὶ εὐκρινεῖς εὐχαριστίας, καὶ τὸν Παντοδύναμον Θεὸν δοξάζουσα. Ταῦτα δὲ πάντα ἠκούσαμεν ἐκ τοῦ στό- ματος αὐτῆς τῆς ἰδίας προσκαλεσάμενοι αὐτὴν καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσαντες.

Οὐ μόνον δὲ τὰ εἰρημένα θαύματα ἐποίησεν ὁ σήμερον εὐλαβῶς ἐορταζόμενος ἱερὸς ἡμῶν πατήρ Ἅγιος Μακάριος, ἀλλὰ καὶ ἕτερα τοιαῦτα καὶ παρα- πλήσια καθ' ἐκάστην ποιεῖ πρὸς τοὺς ἐν πίστει αὐ- τὸν ἐπικαλούμενους· διότι ἡ αὐτῆ θεῖα χάρις, ἧς ἐδωρήθη τοῖς ἀρχαίοις ἁγίοις, δεδώρηται καὶ τοῖς νεωτέροις, καὶ ἡ θαυματουργικὴ δύναμις ἀνταμοιβῆ τῆς ἀρετῆς αὐτῶν καὶ δαιότητος, ἦν ἐναργῶς ἐν πολλοῖς ἐνδείκνυσιν ὁ ἐκ γενετῆς μέχρι τοῦ νῦν καὶ αἰ ἐσπλάγγνος καὶ οὐκίρμων Ἅγιος Μακάριος, ὁ ἐπαξίως μακαριζόμενος καὶ προσηκόντως δοξα- ζόμενος. Ταῖς αὐτοῦ ἁγίας προσβίβεται, Χριστὸς ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σώσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΜΗΝ ΜΑΪΟΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ

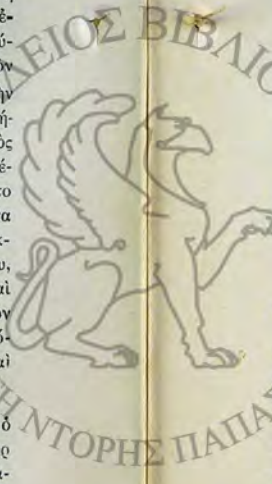
ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΧΙΟΥ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΔΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΠΡΩΤΟΣΥΓΓΕΛΛΟΥ ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΤΡΕΧΑΚΗ ΤΟΥ ΝΕΑΜΟΝΗΣΙΟΥ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ ΑΥΤΟΥ

ΥΠΟ ΤΗΣ Κ. ΔΙΜΗΔΙΑΣ Κ. ΧΑΡΡΟΥ (ΤΟ ΓΕΝΟΣ Γ. ΖΟΛΩΤΑ)

Τῇ 1ῃ Μαΐου ἐορτάζομεν τὴν μνήμην τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Νικηφόρου τοῦ Χίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Σταγολογούμεν τὴν α'. στάσιον τοῦ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα σιχηρὰ τοῦ ὁσίου Νι- κηφόρου, ἰδιόμελα ἔξ.

Ἦχος πλ. δ'. «Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χαίροις, Νικηφόρε ὅσιε, τὸν ζωφύ- φόνον σταυρὸν ἐπὶ ὤμων ἀράμενος, ἐν τῷ ὕψει ἐφθασας, τῆς ὀρθῆς τελειό- τητος· φωτὶ τῷ θεῷ καταπλεγόμενος, τῆς τρισηλείου δόξης πληροῦμενος· ὄν-τως ἠξίωσαι, οὐρανόθεν χάριτος παρὰ Χριστοῦ, τοῦ πᾶσι παρέχοντος τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις, Νικηφόρε πάντιμε, ὅς ὕψι- θάμψ νοεῖ· ἀπὸ παιδῶν ἐπέβησας, κόσμον ἀπαρνῆσασθαι, καὶ θεοῦν ὡ- σπερ ἄσαρκος· τῆς θεωρίας ἅμα καὶ πράξεως μύστης κατέστης ἐρασιμώτα- τος· μέγας γενόμενος τῶν πιστῶν δι- δασκαλός, καὶ τῶν σφῶν φίλος ἐπι- στήθιος, ἀξιοθαύματος.

Χαίροις, Νικηφόρε ἐνδοξέ, ἐρωσού- νης κανόν, σφροσύνης ὑπόδειγμα, ἐν ταῖς θεῖαις νάμασι, τῶν δαιμόνων

ἀρετῶν τὸ καύχημα, Ἐκκλησίας στε- ρεώμα, τῶν μοναζόντων κήπος κατὰ- καρπος, λυχνία, πίστεως ἀπαστραπτα- σα, σκευὸς θεότυκτον, μέλος ἐναρμό- νιον Θεοειδές, γέγονας θεόπνευστε, τοῦ θεοῦ Πνεύματος.

Αεὖτε πιστῶν τὰ πληρώματα, ἐγκω- μένάσμεν σὺν, Νικηφόρου τὴν πάν- τιμον ἐτησίαν σύναξιν, ἐν ᾗδαις τε καὶ ἄσμασιν· ἀχλὺν κακίας ἀποσοθούμενοι, ὄρμον γαλήνης ψυχῆς διώκοντες· καὶ ἀγαλλόμενοι, πλουτοῦν ἀδαπάνητον καὶ ἐντροπῆν, τῆς μακροχρότητος, ἀπαρνού- μενοι.

Ω τῆς στεροχῆς καὶ γεννηίας σου, ἀ- δαμαντίνης ψυχῆς, Νικηφόρε τρι- σόλβιε, τὰ τοῦ κόσμου ἀπαντα, ὑποπό- διον θέσεισαι· τῆς μετανοίας κηρυξ γενόμενος κρατῆρ προχέον κρουνὸς μοτώσεως, κατὰδροσίζοντας φρένας καὶ διάνοιαν, τῶν εὐσεβῶς, ἐπικαλου- μένων σε, Χριστῷ προσβίβεται ποιεῖν.

Θ ἄλασαν παθῶν ἐκούμισας, ἀποκαθά- ρας τὸν νοῦν, παννυχίους δεήσεις, ἐν ταῖς θεῖαις νάμασι, τῶν δαιμόνων

τάς φάλαγγας, εὐσεβοφρονῶς ἀποκρουσάμενος, καὶ τοὺς προσύλους ἀποταξάμενος· πᾶσιν ἐκήρυττες, ἀγαθὸς ποιήσατε καρποὺς ζωῆς, ἵνα ἀπολαύσητε τῆς βασιλείας Θεοῦ.

Δόξα, ἤχος β'.

Εν φαίδρῳ ἀγαλλιόματι, καὶ ἐν ψαλμοῖς ἁσματικοῖς, εὐφημήσωμεν Νικηφόρον τὸν ἀειδύμον, ὅτι τὸν ἀρχέκακον ἔχθρον, τοὺς ποσὶ καταπάτησε, καὶ εἰς χάος ἐθύθισεν· εὐσεβείας γὰρ καρποὺς, ἐαυτῷ προστησάμενος, τὰς ἀσθενείας τῶν παθῶν δι' αὐτῶν ἐθεράπευε, τῶν εὐσεβῶς προσκόντων αὐτῷ. Ὅθεν ὑπογραμμῶς θεῶς, μοναστῶν ἀνεδείχθη, καὶ κανὼν ἀρετῆς ἀκριθέστατος. Δε' ὁ ἐν κηροσίᾳ προσθεύει Χριστῷ, σὺν Ἀντωνίῳ τῷ πάνυ, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων αὐτῶν.

Ἄπολυτικίον ἕτερον. Ἦχος δ'.

Ὁ ἑναρκος Ἄγγελος.

Ο' ἐνθους διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ἡ σάλπιγξ ἡ εὐσημος ἀγιωτάτων ὠδῶν, ποιμὴν ὁ θεϊότατος, ἀνωθεν κατενέγκας, ὑετοὺς Νικηφόρε, κάτω θεῖαις ἐργοῖς, καταρθεύεις τὴν Χίον· καὶ νῦν καθιεπεύεις Χριστὸν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον ἐπὶ τῇ εὐρέσει τοῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου ὑπὸ τοῦ Πανοσιολογ. Κυρίλλου Βαβύλα, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος γ'. Θεῖας πίστεως.

Πάντας ὑψωνας ἐν τῇ εὐρέσει, τῶν λειψάνων σου Χριστοῦ θεράπον, Νικηφόρε εὐφροσύνην οὐράνιον, ἐν ἀρεταῖς γὰρ τὸν θῖον διέτριψας, καὶ ἐν ἀσκήσει γενναίως ἐξέλαμψας· Πάτερ Ὅσιε Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐκέλευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Παρῆλθεν ἡ σαυὰ τοῦ νόμου

ἢ τῆς Ἑορτῆς. Εἰσοδος, Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα τῆς 27ης Ἰουλίου (τοῦ Ἁγίου Παντελεήμανος).

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΘΝ

Στιχηρὰ ἰδιόματα. Ἦχος α'.

Μίσε καλέσωμεν, θεόπνευστε, ἱερὲ Νικηφόρε: Ῥποφήτην, Προσβύτερον, Μοναστήν, Διδάσκαλον ἢ Εὐεργέτην: Ῥποφήτην, ὅτι τὸν μέγαν ἐν τῇ πατριῇ σου ἐνεκήψαντα πελεκον προεἰρηκας. Προσβύτερον, ὅτι καθ' ἑκάστην ἡμέραν προσέφερες θυσίαν τῷ Θεῷ ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ, ὃ αὐτὸς φησὶ δόμησας, Μοναστήν, ὅτι μέγα ἀσκητικὸν γυμνάσιον συνεκρότησας ἐν τῷ σκήνωματί σου, Διδάσκαλον, ὅτι ὡσεὶ κέδρους ἐπλήθυνας τὰ ποιμένα Χριστοῦ, ἐν εὐσεβείᾳ πίστεως καὶ δικαιοσύνης. Εὐεργέτην, ὅτι τοιαῦτα θεομνήσια καὶ ὀρφανοῖς, μέγας ἐπίκουρος ἐγένου. Δε' ὁ καὶ ἔλαθες παρὰ τοῦ Θεοῦ ζῶν τὴν αἰώνιον.

Δόξα, ἤχος πλ. β'.

Ο' σιε τρισμάκρο, ἀγιώτατε πάτερ· τὴν ἀρετὴν ἐπιμελῶς παιδιόθεν ἀσκήσας ὄργανον γέγονας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· δι' αὐτοῦ ἐνεργῶν τοὺς νοσοῦσιν ἰάματα, τοὺς θλιβομένους παραμυθίαν, καὶ ὑετὸν ἐν αὐχμῷ, καὶ πείθων τοὺς ἀνηρώπους καταφρονεῖν τῶν γηίνων, καὶ αἰτεῖν παρὰ Θεοῦ, εἰρήνην, σωτηρίαν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Προσκύνητος λύρα τῶν θεῶν λόγων σου, ἡ ὑμνωδὸς τῶν ἄνω τοῦ Θεοῦ Μυστηρίων, ἀνέμελλεν ἡγροῦσα θεοτερο-

πῶς, Νικηφόρε Μακάριε καὶ διὰ τοῦτο ἡ Χίος μετὰ φωνῆ ἐπαξίως μακαρίζεσαι.

Στιχ. Δίκαιος ὡς φωνὴ ἀνθήσει.

Πῶν αἰσθητῶν τὰς ὀκακάδας νήσων συνέτριψας, ψυχῇ προσεκολληθῆς τῇ Ἁγίᾳ Τριᾷδι, ἐν ἁμασι καὶ ὑμνοῖς αὐτῆν ὑμνῶν, προσευχαῖς καὶ θεήσεσι, ἧ καὶ λητρεῦεν διδάσκων καὶ ὀδηγῶν, πάντα σώζεσθαι βουλόμενον.

Στιχ. Περφουμένος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ.

Μὴν ἐντολὴν τοῦ Σωτῆρος, πιστῶς ἐτήρησας, ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν, εὐαγγελιζόμενον, τὸν θέλοντα θαδίξειν τὰς τριβύδας αὐτοῦ, καὶ ὀρθὰς ἀπεργάσασθαι ἵνα ἀκούσῃ εὐδοῦλε ἐμοὶ πιστὲ, ἐπαξίως ἀμειψόμενος.

Δόξα, ἤχος δ'.

Μὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον, ἡ Χίος πάσα γεραίρει, Νικηφόρον τοῦ θεοφόρου Πατρὸς. Ὅς τὸ ἀσκητικὸν στάδιον περιεβαλλόμενος, ἀνδρείως διήνυσσε τῶν ἀρετῶν τὴν κλίμακα, τοὺς θήρας τοὺς νοητοὺς ἀποσοδήσας, τὸ κατ' εἰκόνα ἀγνὸν διεφύλαξε. Τὸ δοθὲν αὐτῷ τάλαντον ἐπηύξησε καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθη. Καὶ νῦν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ παριστάμενος, προσθεύει ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων ἢ τῆς Ἑορτῆς.

Ἄπολυτ. Ἦχος δ'. Ὁ ἑναρκος Ἄγγελος.

Α' στήρ φασινότατος τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, λιμῶν θαψιλέστατος τῆς ἀληθείας αὐτοῦ καὶ σάλπιγξ μελίρρουτος, δέδειξαι Νικηφόρε, οὐρανόθεν τοὺς θεῖους, νόμασι καθηδύνων τῶν πιστῶν τὰς καρδίαις. Δε' ὁ προσέθευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

ἢ τῆς Ἑορτῆς. Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α'. στιχολ. Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάνταρον λόγον.

Νικηφόρου τοῦ θεοῦ ἀνευφημήσωμεν τὴν πανένδοξον μνήμην πιστῶς γεραιύροντες, δι' ἐγκρατείας ἀληθοῦς καὶ ἀκραφνοῦς ὑπομονῆς, κατασχύνοντας οἰκτρῶς τὸν μισόκαλον ἔχθρον, καὶ πάντα αὐτοῦ τοὺς βρόχους· καὶ νῦν προσθεύοντας τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρὸς Κύριον.

Δόξα καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Χαῖρε πόλη Κυρίου.

Μετὰ τὴν β'. στιχολ.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μῆς Χίου τὸν θλαστόν, Νικηφόρον τὸν θεῖον, τιμῶσιν εὐλαβῶς, μονασταὶ καὶ λευταί, προσβύτεροι, διδάσκαλοι, συνδημόται καὶ ἄρχοντες, χήραι, πένητες καὶ ὀρφανὰ θεομένων, πάσης τάξεως, μεγαλοφῶνως θωῶντες, καὶ χεῖρας φιλόπονοι.

Δόξα καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Μαρία τὸ σεπτόν.

Μετὰ τὸν πολυέλεον.

Κάθισμα ἤχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ο' ἄσπῆρ ἐξέλαμψεν ἐν τῇ ἐρήμῳ, διὰ θαλάσσης καὶ ἁμασι καταφωτίζων τοὺς πιστοὺς, καὶ θεοπνεύστῳ φρονήματι, προσυπερφαίνων αὐτοὺς τὰ οὐράνια.

Δόξα καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Προστασία ἁμαχε τῶν θλιβομένων, κραταιὰ ἀντίληψις τῶν πεποιθῶτων ἐπὶ σέ, καὶ θλιβομένων πέλειες, παρθένε, Χριστιανῶν ἡ ἐλπία.

Οἱ Ἀναθαβαῖοι.

τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχου.

Προκείμενον, ἤχος δ'. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε, Στιχ. τὶ ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ. Τὸ, πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον δισακόν, Ὁ Ν'. Δόξα, ταῖς τοῦ σου δόσιου, Καί νῦν, ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐἶτα τὸ ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'

Εὐδοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ, εὐεργάτα τοῦ ἀμπελώνου Χριστοῦ σὺ τὸ θάρος τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς ἐθάσπασας, καὶ τὸ δοθέν σοι τάλαντον ἐπηύξησας. **Δε** ὁ καὶ πύλη σοι οὐρανῶν ἠνέοκται καὶ πρόσθευε ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Οἱ κανόνες, τῆς Θεοτόκου ἢ τῆς ἑορτῆς καὶ τοῦ Ὁσίου, **Ε**ἵτα αὐ καταβασιτα κλπ. Κανὼν τοῦ Ὁσίου, Νικηφόρου τοῦ Χίου, οὗ ἡ ἀκουστικὴ Ἁγιος εἰ, Κύριε, καὶ οὐ ἔμνει τὸ πνεῦμά μου.

Ἐδῆ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ανοίξω τὸ στόμα μου, καθίκατεῦσαι τὸν Κύριον, τὸν πάντα δουλοῦμενον σώσει δύναμενον, προσερχόμενον αὐτῷ ἀκολουθήσαι, καὶ ἀραγθόμενον αὐτοῦ τὸ ἄροτρον.

Γῆθεν πεποιήται, πᾶν τὸ ἀνθρώπινον φέρειμα, ὅθεν ἀνεβλάστησεν ὡς ῥόδον εὐοσμον, καὶ ἀνέβαρεν ὁ θεὸς Νικηφόρος, ἀκτίσει τοῦ πνεύματος περιπλαμπόμενος.

Γάγγελον ἐσχίκε, νοῦς τὸ πάντιμον φρόνημα, ὑφ' ὃ καθυπέταξε πάθη τοῦ σώματος, δι' ἀκίσεων καὶ μόχθων ἀνεκάσταν, τὸν θεῖον **Μακάριον** τύπον ἐλόμμενος.

Θεοτοκίον.

Οτόκος σου **Δεσποινικα**, ὑπερφύως πεφανερωταί, τῷ κόσμῳ δωρούμενος τὴν ἀπολύτρωσιν, παρεχόμενος θρόνους τῆν σωτηρίαν, τοὺς πύθω ἡμνοῦσί σε καὶ μακχαρίζουσιν.

Ἐδῆ γ'. Τοὺς σοὺς ἡμολόγησας.

Σταυρῷ κατεπάλασε τὰ πάθη, δέχσασε χρώμενος συχαῖς, πρὸς ὕψος ἀναβέ-

θηκε, τῶν ἀρετῶν τὸ τέλειον, τῶν ἀσκητῶν γενόμενος καὶ μοναζήτων ἐφάμιλλος. **Ε**ν ἡμῶν καὶ ἄσκησιν ἐνθέοις, φωστῆρ ἀνεδείχθη τηλαυγῆς, καὶ στύλος ἀραχεστάτος, κανὼν δὲ πρακτικώτατος, διὰ παντὸς διηλεγκταί, ξυροῦ ὀξέως τομώτερος.

Ἦσον τῷ θεῷ Ἀντωνίῳ, τὸν ζῆλον ἐξῆλωσε πιστῶς. **Νικηφόρος** ὁ πάντιμος, τῆς νίκης ὁ φερώνυμος, ἤς τροπαιούχος δέδεικται, εἰς αἰῶνας αἰῶνων τιμώμενος.

Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς Θεοτόκον, καὶ ζῶσαν καὶ ἄφθονον πηγὴν, κηρύττομέναν **Σε** πάνχνε, θεοκυῆτορ **Δεσποινικα**, ἢ τοὺς ζοφώδεις δαίμονας, ἐκ τῶν πιστῶν ἀπελαύνουσα.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ποὺς θορούσους τοῦ κόσμου καταλιπὼν, τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἀναλαβὼν, αὐτῷ ἠκολούθησε μέχρι τέλους ὁ πάνσοφος τῆς ἐρήμου πολίτης γενόμενος ἐνθερμος, τῶν πιστῶν τὰς καρδίαις ἀροδεῦων τοὺς νόμασι, τοῦ **Εὐαγγελίου** καὶ λόγου τῆς πίστεως ὅθεν καὶ τῆς **Χίου** τοὺς λαοὺς ἐκδιδάσκων, ἐκάλει ἀντέχεσθαι ἀνεκκλίτως τῆς πίστεως καὶ φυλάττειν ἀμόμητον, αἰτουήσας **Χριστόν** τὸν Θεόν, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι καὶ παρέχει τοὺς πασι ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ἐδῆ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ἦμῶν τὸν Σωτῆρα δοξολογῶν, ὁ τῆς εὐσεβείας ἀκριβεστάτος πρόμαχος, πτερωθεὶς πύθω, τῆ ἀγάπῃ πρὸς ὃν καὶ ἀνεκραυγάζε, δόξα τῆ δυνάμει **Σου Κύριε**.

Ἦμῶν τὸν ἱεροδοκῶν, τὴν τῆς **Χίου** ὁρθόδοξον ἄμπελον, ἐργαίς καὶ

λόγοις καὶ ἀγρούνοις προσευχαῖς, προσήδρα πρὸς τὸν Κύριον, νεύειν τὴν ὁμόνοιαν ἄσπασιν.

Ἰατρεῖον νόσον πνευματικῶν, ἐν Ρεστοῖς ὡς ἀκραθάντον ἐρεισμα, ὄργανον ἔφη. **Νικηφόρος** ὁ σεπτὸς, ἰόμενος τοὺς μώλωπας καὶ τὰς προσβολὰς τοῦ ἀλάστορος.

Θεοτοκίον.

Ενοικήσας ὁ λόγος ἐν σῆ γαστρί, νεάν κιβωτῶν ἀπειρηγάσαστο, σὺ γὰρ εἰ ὄντως, ὡσπερ εἶδεν Ἀβραάμ, τὸ ὄρος τὸ κατάσκιον, καὶ λυχνία ἢ πάγχουσος.

Ἐδῆ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Κυρίου τὸ τάλαντον, ἐν εὐποιεῖαις ἠύξησεν, ἀριστα τὴν πράξιν ὄχετεύων, τὴν θεωρίαν περιπτυσσόμενος, πάντας προσελκύνων τῷ Χριστῷ, δῶρα προσκομίζοντας, τῶν πταισμάτων τὴν ἄφεςιν.

Ἰνάστῃτε Κύριε, ἐν τῇ σεπτῇ δυνάμει σου, ἐκράξεν ὁ θεὸς **Νικηφόρος**, θραύσον τὸν θράση τῶν ἀτιθάσων ἐχθρῶν, τῶν λυμαινομένων ἀσεθῶς τὸ θυσιαστήριον τῆς σεπτῆς **Ἐκκλησίας** σου.

Ἰκέτιδας ἔτεινε, χειρὰς αὐτοῦ πρὸς **Κύριον**, ἐρημιον οἰκῶν ὡσπερ στρουθίν, ὄμιλον ἔχων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, πάντας τοὺς ὁσείως καὶ πιστῶς, ἐνθεαστικώτατα τῷ **Θεῷ** λιτανεύοντας.

Θεοτοκίον.

Σὺ στέφανον ἐπλεξας, τῷ κόσμῳ ἀχειρόπλακον, χαῖρέ **Σοι**, κραυγάζομεν, **Παρθένε** ἐμψυχον ζῦλον, τῆς δόξης ἠλεις, οὐ ὁ γλυκασμὸς ζωοποιεῖ, πιστεῖ τοὺς μεταχόντας, καὶ φθορᾷ ὀλισθαίνοντας.

Ἐδῆ στ'. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Ἐξόδιον ἡμῶν εὐφροσύνον, ἐπάδουσα ἢ **Χίως** εὐφραίνεται, τὴν **Νικηφόρον**

γὰρ, τελοῦσα μνήμην σεβάσμιον, στερρῶς ἐρειδομένη τοῖς θεοῖς δόγμασιν.

Υπέταξε τοῦ κόσμου τὸ μάταιον, ἐμπύδιον αὐτοῦ λογιζόμενος, μεταρσούμενος, ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄροητα, τῆς οὐρανοῦ δόξης σκηνώματα.

Μονὰς τὰς οὐρανοῦς ἐξῆλωσεν, **Ἡλιάν** τὸν Θεοσβίτην μεμύμενος, βίον διήνυσεν, ἐνθέοις ἐπόμενος, τοὺς πόνους ὑπομέμων καρτερικώτατα.

Θεοτοκίον.

Ναὸς τοῦ **Παρχακλήτου** γεγένησαι, ἀνύμφευτε **Παρθένε**, **Πανάστιλε** χαριτώσων, τὸν λογισμὸν τῶν ἡμῶντων σε καὶ ἐπικαλουμένων τὴν σὴν βοήθειαν.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Νικηφόρον σήμερον ἡ **Χίως** πάσα γεραίρει, τὸν σταυρὸν ἀράμενον τοῦ **Ἰησοῦ** θαρσαλέως, ἔλκοντα πρὸς σωτηρίαν τοὺς ὁρθοδόξους, ἄθοντα μετὰ δικαίων καὶ τῶν ὁσίων, ἐν ὄδατι, ἄσμασιν, ἡμῶν, δόξαν προσφέρειν τῷ ἐν ὑψίστοις **Θεῷ**.

Ὁ Οἶκος.

Χαῖρε μυροβόλε **Χίος**, ἡ θρεψαμένη τὸν ἐν δόσιος διαλάμπαντα **Νικηφόρον** τὸν νέον οὐρανοφάντορα, δε τῆς παιδείας γέγονεν ἐραστῆς, πλοῦτον καὶ δόξαν ἀποβολὼν καὶ ἐρημον ἐν Ρεστοῖς οἰκήσας, ἐνθεν τῆς νήσου πάντα περιήει τὰ μέγη διδάσκων τὸ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ **Εὐαγγέλιον**, τοὺς πένησι καὶ τοὺς ἐνδεῶν ἀναγύρωσ ἐπίκουρος γινόμενος, καὶ τοὺς πᾶσι τὰ πάντα, ἵνα τοὺς πάντας κερδήσῃ ἐν **Χριστῷ** τῷ σωτῆρι ἡμῶν. Ὅσιως δὲ διαβιούς, οὐ παύεται ἡμῶν μέλπον, δόξαν προσφέρειν τῷ ἐν Ὑψίστοις **Θεῷ**.

Τῆ α', τοῦ μηνὸς Μαῖου τελείται ἡ μνήμη τοῦ πρὸς Κύριον ἀποδημήσαντος. Ὁσίου **Νικηφόρου**, Ἱερομονάχου καὶ Ἱεροδιδασκάλου τοῦ Χίου.

Στίχοι : **Νικηφόρον** καὶ θανόντα ἔην λέγειν. Οἱ γὰρ δίκαιοι ζῶσι κἂν τεθνηκότες, **Μαῖοιο** θάναε, **Νικηφόρε**, πρῶτη.

Ἄλλοτε δὲ πάλιν, ἀπόντος ἐκείνου εἰς περιουσίαν τῶν ἐκείνων τὴν μόνην ἦν εἶχεν αἶψα. Ἐπανελάθων εὖρε τὸν ὑποτακτικόν του στοχεογραφημένον καὶ ξερογραφημένον διὰ τὴν κλοπὴν. Ὁ Ὅσιος Νικηφόρος ἀμέσως καθήσυχασεν αὐτὸν λέγων: Μὴ ὀργίζου, διότι ὁ κλέψας θὰ ἦτο πτωχός. Ἀρκετὸν καιρὸν τὴν εἰσομένην ἡμῖς, ἀς τὴν ἔχη τόρα καὶ ἄλλος. Μόλις εἶχεν εἰρη τούτους λόγους τούτους κατέβησεν κλαίον ὁ κλέψας καὶ ἐξομολογήσῃ τὴν αἰτοκὸν πρᾶξιν του, προσθέσας ὅτι ἔσφαξε τὴν αἶψα, ἀλλ' ἐπιάθη ἀδύνατον νὰ πωλήσῃ τὸ κρέας της. Ὁ Ὅσιος Νικηφόρος συνεχώρησε προθύμως λέγων: Πήγαναι τόρα καὶ θὰ πωλήσῃς τὸ κρέας. Φθάσας δ' εἰς τὴν οἰκίαν του ἔμαθε παρὰ τῆς γυναίκος ὅτι ὄλον τὸ κρέας ἐπωλήθη κατὰ τὴν ἀποουσίαν του. Γνωστὸν δ' εἶναι ἐπίσης, ὅτι προεῖδε καὶ προεῖπε ἐγγὺς μέλλοντα θανάτου. (*) Θάνασθη δὲ καὶ ἡ καλοκαγαθία καὶ ἡ εὐσεπλαχμία του. Τὰ χρήματά του ἀπηνήθησαν κατὰ καιροῦ ἐκείνου, διότι διὰ τὴν βοήθειάν του ἔδωκεν ἀπὸ τοῦ ἀμείνου, αὐτὸς παραμένον πτωχός. Οὐδέποτε ἔδωκε τὴν ἐπιουσίαν αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἀλλὰ διὰ παιδίον ἐμπιστοῦ, εἰς ὃ παρεγγέλθη ὁ ἀρσῆς τὴν βοήθειαν εἰς τὴν πάσχουσαν οὐλομένην καὶ φρίγγ ἄμεσος. Ἐδωκεν οὖν τὸς λόγους τοῦ ἀποστόλου ἦτο καὶ ὅσιος του ὁ βίος. Εἶχε δὲ γίνῃ τὸ ξεσητήριον τοῦ Ρεσιτά, οὗ τὴν ἐκκλησίαν ἐπισκεύασε καὶ τὰ καλλιὰ ἤνευεν, κέντρον προσκυνητῶν, τῆς ἀμότητος καὶ φιλοκαταλιχίας τοῦ σημεῖου ἱερέως. Ἔρχοντο πρὸς αὐτὸν τὰ ἐξομολογηθῆσαι κυρία, ἀλλὰ καὶ νὰ παρηγορηθῶσαν ἕκαστος κατὰ τὴν ἴδιαν ἐπισφαλῆ ψυχικὴν κατάστασιν, ν' ἀκούσασιν ἁγίους τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Εἶχε παρ' αὐτοῦ καὶ μαθητὰς, «ἐπιστατικούς», ὧν ὅ μόνον τὰ ὀνόματα γνωρίζομεν. Τὸ τοῦ Μακαρίου Γαβρὴλ ἐκ Βροντάδου, ὅστις μορφοθεῖς παρ' αὐτοῦ καὶ παιδεύθει, προσελήφθη ἀρχιδιάκονος τοῦ ἐν ἔτει 1817 ἐλθόντος Μητροπολίτου Πλάτωνος, ἀκολουθήσας αὐτὸν ἕως τέλους. Τὸ τοῦ Κυρίλλου Βαβύλι, γενομένου ὑστερον ἱεροκήρυκος ἐν Χώρα, ὅστις λῆαν τὸν διδάσκαλον τιμῶν καὶ ἀγαπῶν ἐπανήρχετο ὑστερον οἶος τοῦ ἔτους, τῆς 23 Ἀπριλλίου καὶ 29 Ἀυγούστου παρὰ τῶν τάφῳ του καὶ ἀνεγίνωσκον ἐν κατανύξει ἐσχάτης, καὶ τὸ τοῦ Μιχαὴλ Λαγούνη, ἐκ Βροντάδου ἐπίσης, ὅστις πω καὶ ὡς μοναχοδιδάσκαλος φέρεται.

Ὁ Ὅσιος Νικηφόρος ἦτο, ὡς γνωρίζομεν, ἐκ παραδόσεως, ἀναστήματος μετρίου, εὐδαίμοντος, καλῶς καὶ ὑποχως τὴν διμν, μελῆχος καὶ εὐφάθαλμος, τρέφων πλοῦτιον ἐμείνα πόσωνα, ὃν ἐκάλυπτε ἐντός τοῦ ἐνδύματός του, ἔξ ἀποστρηφῆς πρὸς τὴν ἐπίδειξιν.

Ἀπέθανε, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐν θέρει τοῦ 1821. Ἄλλοι δὲ πάλιν διαπιστοῦσιν, ὅτι ἀπέθανε μικρὸν μετὰ τὸ Πάσχα, ὅπερ ἦτο τότε τῆς 28 Μαρίου. Τὰ δύο ταῦτα ὅμως δὲν συμβιβάζονται, διότι ἂν δεχθῶμεν τὸ τελευταῖον ἢ χρονολογία τοῦ θανάτου του μεταπίπτει ἀπὸ τοῦ 1821 εἰς τὸ 1820, ὅπερ δὲν συμφωνεῖ μετὰ τὴν περισσώτερᾶς τῶν παραδόσεων, ὃν ἀσφαλέστερα ἢ τῆς προσηρήσεως αὐτοῦ

τοῦ ἴδιου. Ὅθεν προτιμητέα ἡ πρώτη. Ἀπέθανε δ' ἐν Χώρα, ἐν τιμὴ παρὰ τὰ Γνασματὰ οἰκίᾳ πλησίον τῆς Ἀεγίας Πανασκουῆς παρὰ τὴν θάλασσαν, ἐν ἡ διευκρινέστερος, ὁσάκις ἐκαλύετο, διὰ τὴν ηλικίαν, νὰ μεταβῇ αὐτῆμερὸν εἰς Ρεσιτά. Ἀγαστον παραμένει τὸ τε ὄνομα τῆς οἰκίας ἐν ἡ ἐξέκτισε καὶ τὸς νόσον του, ὄλιγοήμερον πιθανῶς. Ἐκεῖ εὐρέθη ἡ σφραγίς του φέρουσα, ὡς μανθάνομεν, ὀμόγραφον «Νικηφόρος», κατ' ἄλλους δὲ «Νικηφόρος ὁ Χίος». Κατὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον τρόπον ὑπάρχει, λέγουσιν, ἐπὶ ἐγγράφῳ τοῦ χωρίου του. Τὸ μόνον, ὃ γνωρίζομεν ἡμῖς, ἀσφαλές, εἶνε ἀποτύπωμα ἐπὶ ἱεροῦ βιβλιαρίου, ἀνήκοντος τῶ Νικηφόρῳ, σωθέντι δὲ παρὰ τὴν γυμνασιόρχῳ Γ. Ζολῶτα. Φέρει δ' αὐτὴ τὰ σύμφωνα δια τὸ ὄνοματός του μόνον, ἐν συμπλήματι.

Ἐκ Χώρας δὲ τὸ ὄνομα του μετέβη εἰς Ρεσιτά καὶ ἐτέθη ἐν τῷ τάφῳ ᾧ ἐκεῖτο ὁ Ἀθανάσιος ὁ Πάσιος, πρὸς τὸν τοῦτον ὁ Χίος ὁ Ἁγιορείτης Νεῖλος Καλόγνωμος, ὃν παρ' αὐτῶ ἀποθανόντα, ἐνεταφίσαν ἐκεῖ ὁ Νικηφόρος. Ἀνευρεθέντων τῶν λειψάνων του τῷ 1845 ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ μοναχοῦ Ἀγαθαγγέλου τοῦ Ὑδραίου, ὅστις εἶδε κατ' ὄναρ τὸν τόπον τῆς ταφῆς καὶ ἀνασκάψας ἀνεκάλυψε τὰ ἅγια λείψανα μετὰ τοῦ ἐπιταφίου καὶ τοῦ ἐπιγραφίου, μεταφέρθησαν ὑπὸ τοῦ τότε Ἁγίου Χίου Σωφορόντῳ, ὑστερον Πατριάρχῳ Ἀλεξανδρείας, ἐν τῇ Μητροπόλει τῆς Χώρας, φυλαττόμενα ἐν κιβωτίδι κλειστῷ. Μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν ἠτήσατο καὶ ἀνελάβε αὐτὰ ὑπὸ τῆς Μητροπόλεως ἡ Συντεχνία τῶν Βυροδοκῶν, εἰς οὐς ἀνήκει, ὡς εἶπαμεν, ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ κτήμα τοῦ Ρεσιτά καὶ κατέθεσαν ἐντός τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐν καλῷ κιβωτίῳ, ἐνθα εὐλαβῶς ὑπὸ ἐκεῖ προσερχομένων προσκυνούονται. Τὸν δὲ παρὰ τὸν Ναὸν ἱεροκλῆσον, ἐν ᾧ ἐτέθη τὸ τίμιον αὐτοῦ σκήνος, περιέφραζαν «διὰ καλλιῶν», περιβαλλομένων ὡραίων ἐργιζονων μαρμαρίνης λιόπανα. Νῦν (*) δ' ἡ ἐσθιμένη τὴν μνήμην του καὶ ποτὺ ταύτην τιμῶσα Συντεχνία τῶν Βυροδοκῶν, ἔστησεν ἐν τῷ Ναῷ ὡραῖαν αὐτοῦ εἰκόνα, ὡρίσθη δ' ἡμέρα τῆς μνήμης του ἢ 1η τοῦ Μαίου, ποιήσαντος ὡραῖαν καὶ σημεῖον εἰς αὐτὸν ἀκολουθίαν τοῦ Πανοσιολογιωτάτου καὶ φιλομούσου Ἁγίου Πρωτοσυγγέλου κ. Κυρίλλου Τρεχάκη.

Ταῖς οὕτως ἐν ταῖς ἀπειροκάλλοις ταύταις γραμμαῖς ὁ βίος τοῦ Ὁσίου Νικηφόρου, ἐν αἵς, ἐὰν μὲν δὲν σκαυοφαιτεία προπόντως, παρεχεται ὡς τῶ ἀναγνώστη ἢ πρώτη οἰκοδομικῆ ἔξη δι' ἢς τ' ἀνεγείρη μνημεῖον σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης ἀφελόμενον παρ' ἐνός ἐκάστου ἡμῶν πρὸς τὸν ἅγιον ἄνθρωπον, ὅστις τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον παράδειγμα βίου κατέλειπον ἐν ἡμῖν. Ἔμαθε πρῶτον καὶ ὑστερον ἐδίδαξε ἄλλους προθύμως, ἐκίρηνεν ἐνδοξαμωδῶς πανταχοῦ τοὺς λόγους τοῦ Ἱησοῦ Χριστοῦ, εὐλογεῖσθ ἐν τῇ Νέᾳ Μοιῇ ὡς ἀεικλὸς ἀμερολήπτως καὶ ἐσβνάζε τὰ ἀφορῶντα τὴν ἱστορίαν της, οἰονεῖ τελῶς εἰς αὐτὴν εὐγνωμοσύνην* διότι «τὸν ἔμαθε γράμματα», ἀλλὰ καὶ φόρον πρὸς τὸ Γένος ὄλον, ἦν ἐλαβε τῆς πνευματικῆς ζωῆς ἁ-

(*) Ἡ γράφουσα ἐνενοεῖ τὴν κατασκευὴν τῆς Χίου τῷ 1822 ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἀλλὰ τὸ γράμμα ἀσφαλῶς ὑποπτευόμενος, ὅτι γράφουσα τῆς 1907 ἐπὶ Τουρκοκρατίας, Κ. Η.

(*) Ὁ βίος ὡς ἡ ἀκολουθία ἐγγράφησαν τὸ 1807, ὅτε τὸ πρῶτον ἐκδόθη ἐπισημῶς ὁ Ἅγιος, Κ. Η.

φαρτον λαμπάδα ἐγχερίζων ἄλλοις, ἀφοῦ αὐτὸς ἐαυτὸν ἀρούνητος ἐφώτισε, ὡστε νὰ μὴ τὸν καταλάβῃ τὸ σκότος τῆς λήθης. Ἀπεσῶθη ὑστερον εἰς τὴν ἡσυχίαν, ἀσχοληθεὶς εἰς τὴν ἡθικὴν διὰπλασιν τῶν περὶ αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν προσερχομένων, ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς τοῖς δομομένοις ἐπιουρωθ. Διήνευσε τὸν βίον ἐν προσεσχῇ καὶ μελέτῃ, συντρέχον πᾶσαν κοινωφελῆ δράσιν καὶ πάσαντα πάντα, ἐκαμῆ ῥῆσιν τῆς ἐν τῇ κόσμῳ ἀπιστολῆς του τοσοῦτον εὐρείαν καὶ ἐποφελῆ, ὡστε νὰ κατασταθῇ αὐτὸς μὲν πολυσεβαστος καὶ εὐλογημένος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, στήριγμα δὲ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους. Διότι, ὅ, τι ἐπραξαν

ἄλλοι ἱεράρχαι εἰς κύκλον ἐβρῶν, ἐπραξεν ἐκεῖνος εἰς στενωτότερον, τοῦ αὐτοῦ ἐπαῖνον καὶ καλοῦ στεφανίου ἀξιοῦμενος. Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐξήγησε δι' αὐτὸν τὴν ἐν τῷ κόσμῳ δόξαν, ὡς εἰδομεν, ἀλλ' ἐφανε μακρὰν τῆς τέφρας καὶ τῆς ἀδολεσχείας τῆς σαθρᾶς, πέραν τῆς ἀμερολήπτης-δὲ ἀσφαλῆ ὁμισηθείς, ἐν τῇ θρησκείᾳ καὶ ἐν τῇ παιδείᾳ. Ἐντεθῆεν δ' ἄντηλον ἀκαταβλήτους δυνάμεις ἐπανήρχετο ἐν μέφῳ τῶν ἀνθρώπων, ὁσάκις οὗτοι καὶ αἱ ἀνάγκαι των τὸν ἐκάλουν, ἐνσταθῶς εἰς τὰ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ αὐτῶν ἄλλα, τὸ ἀναβρῶν ἐκ τῆς μεγάλῃς χριστιανικῆς του κωιδίας βάλασμον καὶ τῆς ἀγιωτάτης του ζωῆς τὸ κύρος.

Ἐρῶθ' ᾄ. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἐνεπόλισε τὴν ἔρημον τῷ ἔρωτι, τῆς θείας χάριτος καὶ κατεσκήνωσε, τὸν Μέγαν Ἀντώνιον ἀπομιμνούμενος* κομμιζόμενος, τὰ ἀνθὴ τὰ οὐράνια καὶ τὴν τούτων εὐωδίαν.

Ἦνα οὐσηται, ἐκ πλάνης ψυχολέτηρος τῶς ὀλισθητικῶν, ἐν τῇ τοῦ Ἄδου ὀφθ, λαμρῶνα ἐστήσῃτο πνευματικόν ἐν Ρεσιτῶ καὶ ἀνελάκυσεν, ἐκ τοῦ θυσοῦ τοῦς κάμνοντας ἐκ παντοῖων νοσημάτων.

Ἦρις ἀν εὐθαλε, τῆς δόξης τὸ περιεβλήμα, ὃ περιέθετο, καὶ τῆς τιμῆς τῶν βλαθμῶν: Παρεῖδε γάρ ἅπαντα, ὡσπερ ἡῶδ ὁ σοφός* καὶ ἐκήρυττε, κἀν πάγῃ ἡνυσμα γεννήτης μα, γυμνάς οὕτω τελευτήσω.

Θεοτοκίον.

Ὅι ἀκήρυκτον Σε κόρην ὀνομάζοντες διακηρύττομεν χᾶρες ὁ τόμος ἐν ᾧ σακτύλω ἐγγέγραπται Πατρός ὁ λόγος Ἀγνή* ὅν ἱκέτευσε, πάσης νῦν βλαθῆς ῥύσασθαι τοὺς πιστούς Σε προσκυνούντας.

Ἐρῶθ' ἦ. Παιδεῶς εὐχαίς.

Ἰάντα περιεβήκαμε τῆς Χίου, τὴν πόλιν, τὰς κόμας, τὰ πολέματα, εὐαγγελιζόμενος ἅπασι μετάνοιαν* μελλόντων γνώσιν ἐσχηκε παρὰ Θεοῦ εὐλη-

φῶς τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, κραυγάζων, καὶ ὑπερουψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μέφῳ οὐρανῶθεν κατενέγκας, κύκμων ἡκείσεσι ἀπεσῶθησε, τὴν Χίον λυτρωσάμενος, ἀρδιήλου μνήμης, τοῦ Ποιεῖ τοῦ τῆς κτίσεως, πρὸς ὃν καὶ ἐκράζε. Σε Κύριε, συμφῶνως ὑμνοῦμεν καὶ ὑπερουψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἔνευσε τοῖς πένθῃσι τὸ χροῖμα, πᾶν ὄσον παρὰ Κυρίου προσεκλήσαστο, θείας ἀναδάσεσιν, ὡσηθε ἐπικρόμενος, ἀγγελικὰ σκηνώματα ἕως κατελάξε, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ ὑπερουψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦψωσε τὸ κράτος τοῦ Κυρίου, σκῆθον σωτηρίας πᾶσιν ἴδρυσσε, χιρίων ἐκκρτέρησεν* σκάμμασιν, ἀγῶσί τε ἀσκητικῶς ἐξέλκυσεν ὡς ὁ Εὐθύμοσ, ἐ- ὑπερουψοῦτε Σε σκότης, κραυγάζων, καὶ ὑπερουψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μέφῳ τὸ Μυστήριον, Παρθένε, καὶ Μῆσον ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐναπέφυγε, πάλαι μὲν τυποῦμενον, νῦν δὲ ἐνεργούμενον, τὴν οἰκουμένην ἄπασαν ἀγείρουσ ψάλλουσαν, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερουψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας

Ἐρῶθ' ὅ. Ἄπας γηγενής.

Ἄπας γηγενής, σκῆρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδοῦχοῦμενος* πανηγυρίζε-

τω θε, ανθρώπων φύσις πάσα γεραίρουσα, τόν θαυμαστόν και ενδοξόν ιερομάχουρα, Νικηφόρον, τόν σοφόν διδάσκαλον, τήν ηδύλαλον γλώσσαν τής χάριτος.

Μώμου άμμιγής, τά πάντα υπέταξεν ό μυστηπόρος Χριστού, πλουτον, δόξαν, οίησιν, υπό τους πόδας, καθάπερ σκύδαλα, τών άρετων έδιώξε τό άκρον τέλειον, Αποστόλοις έοικεν όμότροπος, τών Αγίων Γραφών γνώστης κρείτιστος.

Όντως άψευδής, και λόγους και πράξεις, έφη ό πάντιμος ό πιστευών έφασκε Χριστώ τώ ζώντι πολλά έργασετα, έργα έσθλά και μεζονα, και νύν και ύστερον, τών δαιμόνων πέλων άμυντήριον, τάς παγίδας αύτών έκκριζόμενος.

Θεοτοκίον.

Υμνον εκ μυχών, προσφέρω Σοι Δέσποινα, ό πάντων ύστατος, τόν δε πρός άπίστιαν, φόρον εύκαίως δοχής τώ μύστη Σου, Ιεροφάντη κήρυκι, και διδασκάλω, σοφώ, Νικηφόρω, τώ πιστώ θεράποντι, Έησου του Ρισού Σου και πλάστου μου.

Έξυποστειλίριον, Κοίξ μαθηταίς συνέλωμεν.

Κρατικωθείς τώ πνεύματι, του Στανου σου τή δύναμει, τήν Εκκλησίαν έστεψεν, εύσεθείας άγώσι Νικηφόρος ό θεός, ού ό πάντιμος τάφος, έγήγηρται περίσπτος, θυμηδίαν παρχει πάλιν ήμιν, άίσχος δε και όνειδος τοίς άπίστις, τοίς μη Θεώ λατρεύουσι και άφρόνως θυύσι.

Θεοτοκίον, όμοιον.

Χαρμονικώς τό χαίρε Σοι, του σεπτου Αρχαγγέλου, οί λυρωθέντες, πάνανγε, τής αρχικής κατάρτας, δια του θείου σου τόκου εύχαρίστως θωώμεν

Χαίρε Αδάμ ή λύτρωσις, Θεοτόκις Παρθένε χαίρε σεμνή, δι' ής άπηλλάγημεν του θανάτου Χαιρε δι' ής έτύχομεν, ούρανών βασιλείας.

Είς τους Αίνους, Στιχηρά προσόμοια. Έχος δ', 4ος γενναίον έν μαρτυρί.

Που Χριστού ή Ανάστασις, ώσπερ έκρο ευφρόσυνον, τους πιστους θροσίζουσα έξανετείλει δι' ό φιλήροτοι θράμωμεν, χαράν κομιζόμενοι, προσκυνήσωμεν αύτόν, εκ θεθών κραυγάζοντες, Σου θεύμεθα, εκ θεσιμών και δουλείας ήμας ρύσαι, του άλάστορος τυράννου, ού τή θρακι και συνεχόμεθα. (Δε).

Πόν τής νίκης φερόνυμον, Νικηφόρον τιμήσωμεν, και κοινήν πανήγυριν συστησόμεθα. Ήδου γάρ πάντες συνήλοθμεν, έστίασιν άδοντες, και χαράν πνευματικήν, άλουργίδια τιθεμένοιτας φρεσίν ήμών, τους άγώνας, τους λόγους και τάς πράξεις, δι' ών έίληψε τής δόξης, τόν άμαράντινον στέφανον.

Όσπερ άμπελος εύκαρπος, ώσπερ ρόδον ήδύοσμον, έν τώ κήπώ πέφυκε του Θεού ήμών, γεωπονήσας τό τάλαντον, έσκήρπισεν, έδωκε τήν ούσίαν έφυτοίς τήν φθαρτήν και έπίκηρον, και έγένετο, ό πατήρ όρφανών και πενημέων, και λιμήν τής εύποιίας, και ποταμός άνεξάντλητος.

Δόξα, ήχος πλ. α'.

Ύντετειλε τό έαρ τής Χίου, επί τή μνήμη του παμμάκαρος Νικηφόρου ούτος γάρ τής φωνής του Κυρίου ακούσας, τόν κόσμον κατέλιπε, τόν πλουτον και τήν δόξαν είς ούδέν λογισάμενος, όθεν πάλιν έβόα Αγαπήσατε τόν Θεόν και εύρήσατε χάριν αιώνιον μηδέν προτιμήσατε τής άγάπης αύτου, ένα όταν έλθη έν τή δόξη αύτου, εύρητε άνάπαυσιν μετά πάντων τών Αγίων, ού τάς ίκεσίαις, Χριστέ, ήμας διαφύλαξον και σώσον τάς ψυχάς ήμών.

Έτερη Μεγαλυνάριε υπό άνωόμου.

Πόν έν ιερουσι και μονασταίς και έν διδασκάλοις, ύμνογράφοις και τοίς σοφοίς, τόν βλαστόν τής Χίου Νέας Μονής τό κλέος, τόν θεόν Νικηφόρον, ύμνοίς τιμήσωμεν.

Ό πασα ή Χίος μεζ φωνή, άσμασι και ύμνοις έπαξίως άνευφημεί, μάκαρ Νικηφόρε, τήν ενδοξόν σου μνήμην, τόν Έψεστον αινούσα τόν σε δοξάσαντα.

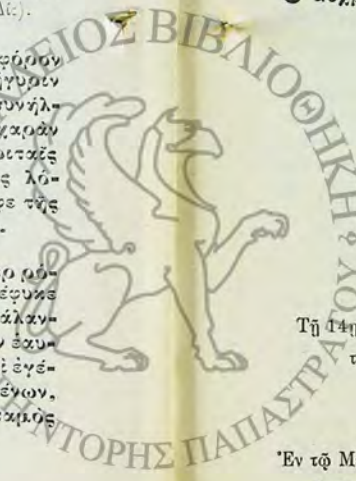
Όμβρους ούρανόθεν κατενεγκών, τόν αύχμόν είς θρόσον, Νικηφόρε μετα

βαλών, θεσίαις ίκεσίαις, τήν Χίον έλυτρώσω, θαυμαστωθείς Θεόθεν, θεομακάριστε.

Όύλω τής σής λάονακος ιερέ, θείς Νικηφόρε, εστηκότες πανευλαδώς, αίνον τώ Κυρίω, προσφέρομεν έν ύμνοις, τώ δια σου ίάσεις ήμίν παρέχοντι.

Και νύν Θεοτοκίον, ήν τής Έορτής, Δοξολογία μεγάλη και Απόλυσις.

Είς τήν Λειτουργίαν, Τα τυπικά ως έθος, Απόστολος και Εδαγγέλιον, Όσακά, Κοινωνικόν. Είς Μνημόσυνον. Και Απόλυσις.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΥ

ΙΣΙΔΩΡΟΥ

Τη 14η Μαΐου εορτάζομεν τήν μνήμην και τήν άθλην του Αγίου Μεγαλομάρτυρος ΙΣΙΔΩΡΟΥ, του από Αλεξανδρείας καταγομένου και άθλήσαντος έν Χίφ έν έτει 255 από Χριστού.

Έν τώ Μεγάλω Έορτηνφ' είς τό Κύριε έκείραξα Ιστώμεν στίχους ς' και ψάλλομεν στιχηρά προσόμοια δευτερούτες τά δύο πρώτα.

Έχος δ', Έδωκας σημείωσιν.

Όήλω πυροπολούμενος, τής εύσεθείας Ισίδωρε, ύπεισήλοες τό στάδιον, θεομώς τής άθλήσεως και θραθετον νίκης, Μάοτος άπηνέγκω, κατ' τής πλάνης διδασχίς, θεοπειθεσιν ωραίζόμενος, Στακού τή πανοπλίά δε, περιφραχθείς τόν άλάστορα, καταθέβληκας τυράννον, νικηφόρος δεκνύμενος.

Μάστιξι ξεόμενος, τής θεοματινης νεκρώσεως, τους χιτώνας εκδέδουσαι, στολήν άφθαρσίως δε, και λαμπράν έσθητα, περιθεβλημένος, θάττον τώ ξύλω τής ζωής, άποκατέστης ζωήν δρεψάμενος, τήν όντως άκατάλυτον, και άτελεύτητον ενδοξε, ής περ νύν έμφορούμενος, τών ύμνούντων σε μέμνησο

Όντως υπερεβεδηκε, τά σά γενναία παλίσματα, Αθλοφόρε Ισίδωρε, τών λόγων τήν σύνθεσιν, και τών έγκοσμίων, μεθόδους και τέχνας, ού γάρ

ισχύουσι τρανώς, τὸν σὸν θηλώσαι πόθον καὶ ἔρωτα, ὃν ἔσχες ἐν καρδίᾳ σου πρὸς τὸν χριστὸν πανκλιδίμα, ὑπὲρ οὐ καὶ προσέκρινας, ζώῃς θάνατον δίκαιον.

Στεροφῶρον Ἰσιδῶρε, πυρὶ τῶν θεῶν ἀγῶνων σου, ἐγκλησθῆς ὡς σίδηρος, καὶ ξίφος ἀήττητο, δίστομον ἐγένηου, πάσας δικαίως, τὰς φάλλγγας τῶν νοητῶν, ἐχθρῶν τῆ θεῖα ρώμη ρωνόμενος, δι' ὃ τὸ στέφος εἰληφάς, ὡς χριστὸς ἐνομιώτατος, πρὸς Χριστοῦ τῆς ἀθλήσεως, τῶν σῶν πόνων ἐπάξιον.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ.

Στήρ νοητός ἀνεφάνης Ἰσιδῶρε τοῦ Χριστοῦ ἀθλητά, ἐν τῷ τῆς Ἐκκλησίας στερεώματι, ταῖς ἀκτίσι τῶν σῶν ἀγῶνων καταλάμπων, τοὺς ἐν πίστει τιμῶντάς σε· ἀλλὰ καὶ θένηρον ὠφθης ἀειθαλές, ταῖς χάρισι τῶν θαυμάτων σου, ὡς εὐώδισιν ἄνθεσιν εὐωδιάζων καὶ κατευφραίνων ἡμᾶς, δι' ὃ σου τὴν ἐτήσιον μνήμην, ἐν ᾧδαξί τελουμέν, Μάρτυς ἀξέβουνητε.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς Εἰσοδος, τὸ φῶς Ἰλαρόν, τὸ προκειμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώματα (δρα σελίς 13).

Εἰς τὴν Λετὴν Ἦχος α.

Θλοφῶρε τοῦ Χριστοῦ Ἰσιδῶρε, πρὸς τὰς θυσάνους κρτερόν, καὶ τυράντους ἐλέγχων ἀνέκραξας, οὐδεὶς με χωρήσει τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, αὐτός γὰρ Θεός μου καὶ δοξάσω αὐτόν· δι' ὃ παρορησίαν κεκτημένος πρὸς αὐτὸν, καὶ μετὰ ἀγγέλων χορευόν ἐν οὐρανῶν, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ.

Ἐξέλαμψε σήμερον ἡ ἐνδοξὸς μνήμη σου, Ἰσιδῶρε πολυάθλε, συγκληοῦ-

σα ἡμᾶς τοὺς φιλεόρτους πρὸς εὐφημίαν καὶ δόξαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὄθεν καὶ προστρέχοντες ἐν τῇ σοφῶ τῶν λειψάνων σου, ἐκμάτων χαρίσματτα λαμβάνομεν, καὶ τὸν σὲ στεφανώσαντα Σωτήρα Χριστόν, ἀνυμνοῦντες εἰς κίωνας, ἀκαταπύστως δοξάζομεν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν στίχον.

Ἦχος πλ. α. Χαίροις ἀκατηκίον

Χαίροις ὁ ὑπερκόσμιος νοῦς, ὁ τὰ τοῦ κόσμου ἠγῆσάμενος ἀκύδαιλα, καὶ μόνον Χρηστὸν κερδήσει ἐπιποθήσας σοφέ, οὐ περ δι' ἀγάπην καὶ τὸν ἴδιον πατέρα ἐμίσησας καὶ τὸ κίμα ἐξέσεας, δι' ὃ πηγάζεις τοὺς πιστῶς σοι προστρέχουσι, πᾶσαν ἱσιν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Μέμνησο οὖν πολυάθλε, καὶ ἦδη τῶν πόθῳ σου, ἐπιτελούμενον τὴν μνήμην, καὶ ἐκτενώς τὸν οὐκ ἐπίμοινα Θεόν, καταπέμψαι ταῖς ψυχῆς ἡμῶν δυσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Δίκαιος ὡς φοιτῆς ἀνόητος

Χαίροις ὁ δικαίμπων ἀστήρ, τὴν οὐκουμένην ταῖς θαυμάτων σου λάμπεις, ἐξόχως τὴν νῆσον Χίου, ἐν ἣ τὸν δρόμον στερορέ, τὸν τοῦ Μαρτυρίου ἐκτελέσας· δι' οὐ καὶ τὸν στέφανον, τὸν τῆς νίκης ἀπειληφάς, παρὰ τοῦ μόνου, ἀθλοθέτου καὶ κτίστου σου καὶ χορευεῖς νῦν, σὺν Ἀγγέλων στρατευμασιν· φρουρεῖ τοὺς ἐροτάζοντάς τὴν ἀγίαν σου ἄθλησιν, καὶ ἐκ κινδύνων παντοίων αὐτοὺς διάσωξαι πάντοτε· Χριστόν ἱκετεύων, τοῦ δωρησάσθαι τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Περυτευμένοις ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Χαίροις Ἀλεξανδροεῖας τιμῆ, καὶ δόξης Χίου ἐν ἐκείνῃ γὰρ πάντιμα, προήλθες εἰς κόσμον τόνδε διὰ λοχεῖας σεμνῆς καὶ ἐν ταύτῃ τούτου ἀπεδήμησας, ποικίλως κολάσσει, τοῦ Δεσπότη σου ἔνεκα, οὐ καὶ τῆς δόξης, ἐντροφῶν ἀ-

κατάπαυστα, καὶ θεούμενος, κατὰ μέθεξιν Ἄγιε, πάροσο τοὺς τιμῶσι σε, εἰρήνην δωροῦμένος διὰ τῶν σῶν εὐπροσδέκτων, ἱεσίων, παχιμακάριστε, Χριστόν ἱκετεύων, τοῦ δωρησάσθαι τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος δ.

Λαμπρότερον ἡλίου, ἀνέτειλε σήμερον ἡ μνήμη σου, Μάρτυς Ἰσιδῶρε ἐνδοξε, τῷ χριστωνύμῳ πληρώματι, θεικνούσασα μὲν τὰ καλὰ εἰς διαγνώσιν, θερμίνουσασα δὲ τὰς ψυχὰς εἰς ἐγχείρησιν· δι' ὃ τὰύτην, ψυγεθόντας, ἐτησίως τελουμέν, καὶ ἐν ὕμνοις τοὺς ἀθλοῦσ σου γεραίρομεν. Πρέσβευε οὖν πρὸς Κύριον, ὑπὲρ τῶν πιστῶν καὶ πόθῳ τιμῶντων σε, Ἀθλητά λαμπρότατε.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτικόν. Ἦχος γ. Θεῖας πίστεως.

Μέγαλν εὐρατο ἡ Χίος οὐστήν, σὲ τὸν πύριον τὸν ἐξ Αἰγύπτου, Ἀθλοφῶρε Κυρίου Ἰσιδῶρε· ὡς τοῦ Δεσίου καθέλεξ τὴν δύναμιν, καὶ Νουμείου τὸ θράσος κατέβαλες, οὕτως Ἄγιε, Χριστόν τὸν Θεόν ἱκέτευε, δωρησάσθαι ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ ἀ. σηκολογία. Κάθισμα Ἦχος γ. Τὴν ὁρατότητα.

Ἰγωνισάμενος, κατὰ τοῦ ὄψεως, τρούπιον ἐστησας Μάρτυς Ἰσιδῶρε, ἐκ τῆς Αἰγύπτου γὰρ φωστήρ, ἀγάζων τὴν εὐσέβειαν, πᾶσιν ἐξανέτειλας τὰς κινήσεις ποιούμενος· πρὸς τὸν ἀνατείλαντα, ἐκ Παρθένου Θεοτόκου· διὸ σφαγιασθεὶς Ἀθλοφῶρε, θύμα εὐώδες γεγέννησαι.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Μετὰ τὴν β. Σηκολογίαν.

Ἦχος α. Τὸν τίπον σου Σωτήρ.

Μιμήσομεν φαιδῶς, τὸν Ἰσιδῶρον πάντες, αὐτοῦ τῆ εορτῆ ἀθροισθέντες ἐνθέως· τὴν πλάνην γὰρ διήλεγξες, καὶ τὴν πίστιν ἐράνωσεν· ὄθεν εἰληφές καὶ τοὺς στεφάνους τῆς νίκης, ἐκ τοῦ νέμονταις, ταῖς Ἀθληταῖς τὰ βραβεῖα, Χριστοῦ τοῦ παντάνακτου.

Δόξα καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Μετὰ τὸν Πολυέλεον.

Κάθισμα. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Πρὸς εὐφημοῦσί σε φαιδῶς Ἀθλοφῶρε, καὶ τὴν ἀγίαν εορτήν σου τελουμέν, ἀμαρτημάτων ἄρσειν Ἰσιδῶρε σοφέ, κίτησαι πρὸς Κύριον, παρορησίαν ὡς ἔχων· τούτου γὰρ τὰ στίγματα, σὺ ἐδάστασας χαίρων, ἐν τῷ ἴδιῳ σώματι στερόφως, φ καὶ παρῆσθης, μεθεξεί θεούμενος.

Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τὸ ἀ. ἀντίφωνον, τοῦ δ'. Ἦγου. Προκειμενον. Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ. Εἰσακούσον ὁ Θεός τῆς φωνῆς μου. Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφῶρου πρεσβείαις. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλέησάν με ὁ Θεός.

Καὶ τὸ ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ.

Σήμερον ἡ Χίος πᾶσα ταῖς τοῦ Ἀθλοφῶρου ἀγάζεται ἀκτίσι· καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ταῖς ἄνθεσιν ὠραζομένη, Ἰσιδῶρε σοφ σοι θεράπων Χριστοῦ, καὶ προστάτα τῶν σὲ τιμῶντων θερμότητε· μὴ ἐλλείπης πρεσβέων ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Οἱ Κανόνες· ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου· οὐ ἡ ἀκοσιγίς. Τὸν κλεινὸν Ἰσιδῶρον ὑμῶν προφρόνος.

Ἐδθ' ἡ. Ἦχος πλ.δ. Ἐργῶν διδοῦσας.

Μαὶς σὺς ἱεσείας Μάρτυς Χριστοῦ, Ἰσιδῶρε Μάκκο, οὐρανῶθεν μοι

φωτισμόν, παράσχου καὶ χάριν εὐφημῆσαι, τὴν εὐροτὴν σου τὴν σεβάσιμον.

Ολόκληρον ἔχων πρὸς τὸν Θεόν, Ἰσιδωρε Μάρτυς, τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν, πανάξιον ἔσχες καὶ τὸν θίον, μαρτυρικῶς ἐγγυμναζόμενος.

Νομίμως ρυθμίσας σου τὴν ζώην, Ἰσιδωρε Μάρτυς, τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν, πανάξιον ἔσχες καὶ τὸν θίον, μαρτυρικῶς ἐγγυμναζόμενος.

Θεοτοκίον.

Κυρίως τεκοῦσα φύσει Θεόν, κυρίως ἀκούεις Θεοτόκος καὶ ἀληθῶς, τὴν προσηγορίαν καταλλήλως, τῷ θεῷ τόκῳ Ἀγνῇ περιφέρουσα.

Ἐδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Αγάθῳ κυβερνώμενος, τάς τῶν παθῶν ἡμιμᾶς ἐνδοξε, Μάρτυς Χριστοῦ, ἀρετῶν ἀσκήσει, Ἀθλοφόρε ἐμάρτυρας.

Εχὼν ἀκατάπληκτον, τὴν τῆς ψυχῆς ὁρμὴν ἐνδοξε, πανσεβῶς τὴν ἡμιολογίαν, ἀθλαστὴ διετήρησας.

Τλευὸν προσθεῖαις σου, τὸν τοῦ παντός κριτὴν ἐργασαι, τοῖς εὐλαβῶς τήνην εὐφημοῦσιν, Ἀθλοφόρε πανηγυρίων.

Θεοτοκίον.

Μέκρωσον τὸ φρόνημα, τὸ τῆς σαρκὸς ἡμῶν Δέσποινα, καὶ τὴν ψυχὴν, ζώωσον Παρθένε, τῶν ἐν πίστει ὑμνούμετων σε.

Κάθισμα, ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ουρανίων δωρεῶν, ἐπιτυχεῖν ἐπιποθῶν, τῇ τοῦ ξίφους ἐκτομῇ, Μάκρῳ ὑπέκλεινας αὐτόν· καὶ ὡς περὶ κλίματι τῷ αἵματι προσφερόμενος, ἀνήλθες πρὸς Χριστὸν Μάρτυς Ἰσιδωρε· τῆς νίκης παρ' αὐτοῦ, στέφους δεξιόμενος καὶ σὺν Ἀγγέλοις πάντοτε παρίστασαι, ὑπὲρ τοῦ Κόσμου προσθεῖων ἐκάστοτε, δι' ἃ σου πίστει, τὴν παναγίαν, εὐροτὴν εὐροτάζομεν.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἐδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κόριε.

Ολον ἐν σοί, τὸ λόγον εἰσοικισάμενος, στρατιότης, ὡς ἀκαταγώνιστος, τυροανικὴν ἤσχυας ὄφρυν, καὶ τροπαϊοφόρος, ἐντεῦθεν Μάκρῳ γενόμενος στέφανος ἀμαράντους, ἐκ Θεοῦ ἐκομίσω, παναυτίειμε Μάρτυς Ἰσιδωρε.

Νεκνικῶς, καταδιώξας Ἰσιδωρε, τοὺς ἐχθρούς σου, τούτους κατελέκνας, τῷ φρεσῶ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ, περιπεπραγμένως, ἰσχύν τε περιζωσάμενος, καὶ τοὺς μισήσαντάς σε, ἐξωλόθρευσας κράζων, τῇ δυνάμει σου δόξα φιλιθροῦπε.

Πηνηλατῶν τὰ τοῦ Δεσπότητος παθήματα, ἐμιμήσω, θάνατον ἐκούσιον, τὸν δι' αὐτόν θέλων ὑποστᾶς ὅθεν ἀκηράτου, ζώῃς σε Μάρτυς ἠξίωσεν, ὁ Κύριος τῆς δόξης, οὐ χερσίν ἐναπέθετο τὴν ψυχὴν σου παμμάκρῳ Ἰσιδωρε.

Θεοτοκίον.

Σωματωθεῖς, ἀνακινεῖς τὸν ἄνθρωπον, ὅλως ὅλῳ Πάναγνε ἐνούμενος, ὁ πατρικὸς κόλπος μὴ λιπῶν, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, οἰκῆσαι καταδεξιόμενος, ὁ πλούτῳ εὐσπλαγγίνας, ἐκούσιως πτωχεύσας καὶ πλουτίσας τὸν κόσμον θεότητι.

Ἐδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Τερεῖον προσήλθης ἁξιωμα καὶ τέλειον τῷ σῶ Δεσπότη Χριστῷ, καὶ τυθεῖς προθύμως, καὶ τὸ αἷμά σου φάνας Ἰσιδωρε, κοινωνός τοῦ πάθους, καὶ τῆς αὐτοῦ νῦν θαυσιεῖας, χρηματίζεις ἀξίως συμμέτοχος.

Αναμνούμενος Σώτερ, τῷ παντοδυνάμῳ σου σθένει κατέσθεσε, τὴν ἀγλὴν τῆς πλάνης, ὁ καλλόνικος Μάρτυς Ἰσιδωρος, ἐκτιμηθεῖς τὴν χάριν, σοὶ τὴν ψυχὴν τῷ ζωοῦτῃ, εὐκλεῶς ἐναπέθετο Δέσποτα.

Οραῖζεται μάκρῳ, τοῖς σοῖς προτεροτήμασιν ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, καὶ φαυδρύνεται σου, ταῖς τῶν ἄθλων ἐνστάσεσιν ἐνδοξε, πρὸς τὴν ἀμαρτίαν, σὺ γὰρ στερεῶς μέγρις αἱμάτων, ἀνιστάμενος ὠφθῆς Ἰσιδωρε.

Θεοτοκίον.

Ρυπωθεῖσαν τὴν φύσιν, τὴν τῆς ἀνθρωπότητος τῇ παραβάσει τὸ πρῖν, καὶ δεινῶς φθαρεῖσαν, καὶ θνητὴν γενομένην ἀνέστησας, τὴν πηγὴν τεκοῦσα, τῆς ὑπὲρ νοῦν ἀθανασίας, Θεοτοκε Πανάξιωμε Δέσποινα.

Ἐδὴ στ'. Τὴν δέξαι ἐκχεῶ.

Ολόκληρον πρὸς Θεὸν τὴν ἄφρασιν, ἐκκτημένος Ἀθλοφόρε παμμάκρῳ, τῶν ἀγαθῶν, τῶν ἀκηράτων ὄντως τῶν ἐπιγείων τὸν πόθον προσέκοινες, καὶ ἐδραμαεῖς ἀναδοῶν, ἐκολληθῆν ὀπίσω σου Δέσποτα.

Νυμφίως ὡς εὐπροπέης Ἰσιδωρε, καλλολοαῖς μαρτυρικαῖς διαπρέπων, πρὸς οὐρανοὺς, ἀνεκλήθυσας χαίρων, καλλόποιῳ λαμπηθῶν παρίστασαι, δεόμενος διὰ παντός, ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων τὴν μηνίμην σου.

Υπέφερες Ἀθλητὰ σφαζόμενος, προορών τὴν δι' αἰῶνός σοι δόξαν, καὶ τὴν τρυφὴν τὴν ἀέδιον ὄντως, μετὰ Μακρότυρον ἢ Μάρτυς ἀήτητε, ἀπειλήφας πανακληθῶς, στεφάνους παμμάκρῳ Ἰσι-

δωρε.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ τοῦ Δεσπότητος σκῆνωμα καὶ λαμπραῖς τῆς παρθενίας ἀκτίσι, φωτισεῖσθαι, ὡς περὶ κρένον ἐκλάμπαν, τῆς ἀκνωθῶδους ἐν μέσῳ συγχίσεως, σοῦ δέομαι τῆς ἀγαθῆς τῶν πατισμάτων παράσχου μοι ἄφρασιν.

Κοντάκιον. Ὁ ὠφθεῖς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ποῦ σταυρωθέντος δι' ἡμᾶς ἐκούσιως, περιβαλλόμενος στεροῶν πανοπλίαν, κατὰ τῆς πλάνης τρόπαια ἀνέστησας λαμπρά, λύσας τὴν πολύθεον, Αἰγυπτίων ἀπάτην, μόνην δ' ἐπέπόθησας, τῆς Τριάδος τὴν δόξαν, καὶ τὴν Δεσίου ἡσχυνας δουλήν, Μάρτυς Θεόφρων Ἰσιδωρε ἐνδοξε.

Ἔτερον, πρὸς τὸ Ἐσπερινὸν σήμερον.

Κυδερνήτης μέγιστος τῇ Οἰκουμένῃ, σὺ ἐφάνης Ἅγιε, ταῖς πρὸς Θεὸν σου προσευχαῖς, διὸ ὑμνούμεν σε σήμερον, Μεγαλομάρτυς Ἰσιδωρε ἐνδοξε.

Ὁ οἶκος.

Τὸ τῆς ψυχῆς μου δυσειδὲς λαμπρῶνας Ἀθλοφόρε, παράσχου μοι τὴν χάριν ἐξ ὕψους, τοὺς ὠραίους πόνους σου Μάρτυς ἱκανῶς ἄσαι καὶ ὑμνησαι ἐπαξίως Ἀθλητὰ Ἰσιδωρε Μακάριε. Μεγάλως γὰρ ἠγωνίωσα ἐν τῇ παρουσίᾳ, τὰς βασάνους μὴ ὑποπήξας τῶν μαιφόνων τυράννων, ἀλλὰ μάλλον σταθερῶ φρονήματι Μάκρῳ, ὡς ἐπίσημος κριὸς τυθεῖς τῷ Δεσπότη, ὅθεν παρ' αὐτοῦ ἀπειλήφας νίκης στέφους, Μάρτυς θεόφρων, Ἰσιδωρε ἐνδοξε.

ΤΟ ΑΥΤΟ ΜΗΝΙ ΙΔ΄ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΣΧΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΙΣΙΔΩΡΟΥ
ΤΟΥ ΕΝ ΧΙΩ ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΟΣ

Στίχοι. Ἔσταιεν Ἰσιδωρον ἐλπίς τοῦ στέφανου;

Καί πρὸς τομῆν ἤπειγεν, εἴ ης τὸ στέφος.

Τῇ δὲ τετάρτῃ Ἰσιδωρ ἄορ δεκάτη τάλειν ἦδη
(τετάρτῃ.

Ὁ ἐνδόξος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἰσιδωρος ἦταν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Βασιλέως Δεκίου, ἀπὸ τὴν πόλιν Ἁλεξάνδρειαν καταγόμενος καὶ ὢν στρατιώτης εἶχε τὴν τάξιν τοῦ Ὡκίανως ἐκθῶν δὲ εἰς τὴν Χίον μετὰ στρατιωτικὰ καμάρια, εἰς τὰ ὁποῖα ἦσαν ἡγεμῶν καὶ ἀρχηγὸς ὁ Νουμέριος, διεβλήθη ἀπὸ τὸν Ἰουλίον τὸν Ἐκατόνταρχον, ὅτι ἦτο χριστιανὸς καὶ σέβεται τὸν Χριστὸν καὶ τοὺς ἰδικούς των θεαῖς δὲν τιμᾷ ὅθεν τὸν ἐκράξεν ὁ Νουμέριος καὶ τὸν ἠρώτησεν ἂν εἶναι Χριστιανός, καθὼς ἔλεγεν ὁ Ἰούλιος· ὁ δὲ Ἰσιδωρος ἀπεκρίθη μετὰ εὐευσταῖαν καὶ ἀφορίαν καὶ λέγει πρὸς αὐτόν: «Γνώριζε, ὁ ἠγεμῶν, ὅτι ἀληθὺς ἐγὼ σέβομαι τὸν Χριστὸν καὶ τὸν προσκυνοῦ καὶ τὴν εἰκόνα του ἀπαράσσω καὶ αὐτὸν μόνον λατρεύω ὡς Θεὸν καὶ αὐτὸν σπουδάζω να φθάσω καὶ ἐπιθυμῶ να ἀπολαύσω, ὁ ὁποῖος εἶναι τὸ ἄρχον ἐπισημητόν, καὶ ὁποῖος ἀξιώθη να τὸν ἀπολαύσῃ, τίποτε ἄλλο δὲν ἐπιθυμῶ πλέον να ἐπιθῶ, ὅτι αὐτὸς εἶναι Θεὸς ἀληθινός, καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τὴν ἰδικὴν μας ἔργιεν ἀνθρώπος τέλειος, μένων εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν καὶ Θεὸς τέλειος, χωρὶς να ἀλλῆλῃ τελείως τὴν οὐσίαν καὶ φρόνι τῆς Θεότητός Του».

Αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Μάρτυρος ἀκούσας ὁ Νουμέριος ἐπληρώθη τὴν καρδίαν καὶ ἔξω φρενὸν ἔργιεν ἀπὸ τὸν θυμὸν ὅθεν προστάζει να ἐξαπλοῦσουν τὸν Ἄρχον καὶ να τὸν δέσουν ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας εἰς τέσσαρας πάλους καὶ να τὸν δέξοναι ἀλύπητα με βούνησαν καὶ ἦτο θαυμαστὸν να βλέπω τις τὸ μὲν σῶμα τοῦ Μάρτυρος να κατακόπηται ἀπὸ τοὺς πολλοὺς καὶ σκληροὺς ἐκείνους διαρμούς, αὐτὸς δὲ ὁ γενναῖότητας να εἶναι ὅλος χαρὰ καὶ εὐφροσύνη, διότι ὑπερ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ἔβασανίζετο. Μετὰ δὲ τὴν δεινὴν αὐτὴν βίασαν τῶν διαρμῶν, προστάζει πάλιν ὁ τύραννος καὶ ἠνάγκη κίμωνι καὶ πολλὰ τὴν ἐκρώσαν, ἔπειτα, ἐξοίψαν μέσα εἰς αὐτὴν τὸν Μάρτυρα, ἀλλ' ἐπειδὴ μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, καμμίαν βλάβην δὲν ἔπαθεν ὁ Ἅγιος μέσα εἰς τὸν κίμωνιν, διὰ τοῦτο τὸν ἐβλάλαν ἔξω καὶ τὸν ἐξοίψαν εἰς τὴν φυλακὴν, ἕως ἄλλην ἔρετασιν. Μαθὼν δὲ ὁ πατήρ του, εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἠρνήθη τὰ εἰδῶλα καὶ σέβε-

ται τὸν Χριστὸν, ἐφθασε τὸ ἀργηροῦτερον εἰς τὴν Χίον καὶ τὸν εὐρῆκεν εἰς τὰ βόσωνα τοῦ μαρτυρίου, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦδυνήθη να μεταβάλῃ τὴν γνώμην του, να ἀρνήθῃ τὸν Χριστὸν καὶ να προσκυνήσῃ τὰ εἰδῶλα, ἐπαρησαίασθη εἰς τὸν τύραννον καὶ λέγει: «δὴς μοι ὁ ἠγεμῶν, αὐτὸν τὸν πλάγιον καὶ μάγον, καὶ ἐγὼ μετὰ τὰς τιμωρίας ὅπου ἔχω να τοῦ δώσω, θέλω τιμῆσαι τοὺς Θεοὺς ὅπου αὐτὸς ἀτιμᾷ ζε!» τὸσον ἦτον ἐσοκτισμένος ἀπὸ τὸ σκότος τῆς εἰδωλολατρείας. Ἄφ' οὐλοῖσιν τὸν ἔλαβεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του κατ' ἀρχὰς μὲν ἐδοκίμασε πάλιν μετὰ ἡμερότητα καὶ κολακτικὰ λόγια να τὸν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πλάνην τῶν εἰδῶλων, λέγων αὐτῷ: «ὦ μὲ μου, μη θελήσης οὕτως ἀσάραστο, να ἀφήσῃς τὴν πατρικὴν σου πίστιν, καὶ να πιστώσῃς ὁ Θεὸν τὸν Ἐσταυρωμένον Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀνθρώπος, καὶ ἐπαθε πολλὰ κακὰ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, καὶ εἰς ὄλον τὸ βυτερον ἐθανιτάθη ἀπὸ αὐτούς, με ἴδιον καὶ καταφρονημένον θάνατον, καὶ δὲν ἠμῶρεσε καὶ φυλάξῃ τὸν ἑαυτὸν του ἀπὸ τὸν θάνατον». Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἄγιος ἀνεστὲναξεν ἐκ βῆθους καρδίας καὶ μετὰ καρδίον εἶπε πρὸς αὐτόν: «ὦ πάτερ βέβαια ἀσάραστος ἦθελον φανῆναι, καὶ ἄγνωστος καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα ἴσα ἀλογώτερος, εἰ ἀφῆσω τὸν ἀληθινὸν Θεόν, τὸν Ποιητὴν τοῦ κόσμου, καὶ θυσιάσω εἰς Θεοὺς ἀψύχους, εἰς εἰδῶλα κακὰ καὶ ἀναίσθητα, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων καὶ ἀνίστους δὲν ἦτον ὁ νοῦς σου ἐσοκτισμένος ἀπὸ τὴν πλάνην τῶν εἰδῶλων, ἤθελόν σοι δεῖξω μετὰ ὀλίγα λόγια τὴν δυνάμιν τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ πόσα καλὰ ἐπροξένησεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁ θάνατός του». Ταῦτα ἀκούσας ὁ πεπλανημένος πατήρ, καὶ τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του γνωρίσας, μετέβαλε τὴν ἡμερότητα εἰς ἀγριότητα, καὶ τὴν πατρικὴν ἀγάπην εἰς μῖσος!! ὅθεν ὄχι πλέον ὡς πατήρ, ἀλλ' ὡς τύραννος ἄσπλαγγνος καὶ ἀπάνθρωπος, προσέταξε καὶ τὸν δέσαν εἰς ἄλλα ἄγρια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα συρρόμενος ὁ Ἄθλητής τοῦ Χριστοῦ, κατεπληγώνετο, καὶ κατεκόπτετο ἰ σώρας του εἰς τὴν γῆν, καὶ αὐτὸς ὁ Μακάριος ὑπέμεινε τοὺς πόνοους με σιωπὴν καὶ χαρὰν τῆς ψυχῆς του, καὶ μόνον τὸν Χριστὸν ἐπεκαλεῖτο εἰς βοήθειαν. Ἄφ' οὐ δὲ εἰς ἱκανὸν διάστημα τὸν ἔσταν καὶ δὲν ἀπέθανεν, ἀλλ' ἀκόμη ἀνέπνεε, τοῦ ἔσχαν τὴν τιμὴν κεφαλῆν, καὶ ἀντι να γυρῆ αἷμα ἀπὸ τὴν σφαγὴν, (ὄ τοῦ θαύματος!) ἐχούθη γάλα, με θάμβος καὶ ἐκπλήξιν τῶν ὄρώντων καὶ οὕτω τελειωθέντος τοῦ Μάρτυρος, ἐξοίψαν τότεμιν καίτῃνον σῶμα του εἰς ἐν λαγκάδι να τὸ φέγουν τὰ ὄρνεα ἔβραλον ὅμως καὶ φύλακας να τὸ φυλάτουν διὰ να μὴ τὸ λάβουν οἱ Χριστιανοί, οἱ ὁ-

ποιοί καὶ τὸ ἐφύλαττον κατὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ τυράνου· ἀλλὸ μία παρθένος εὐσεβῆς καὶ ἐνάρετος, Μυρόπη τὸ ὄνομά τῆς, ἀπὸ ἀγάπην καὶ ἐλπίαν τοῦ Μάρτυρος Ἰσιδώρου κινουμένη, ἠθέλησε να λάβῃ τὸ μαρτυρικὸν σῶμα να τὸ ἐνταφιάσῃ ὅθεν ἐλθοῦσα τὴν νύκτα μετὰ τῶν ὑπερωπῶν τῆς καὶ εὐροῦσα κοιμημένους τοὺς στρατιώτας δπου ἐφύλαττον τὸ Ἅγιον Λείψανον, τὸ ἐσήκωσεν ἀπὸ τὸ μέσον των καὶ τὸ ἐπήρην ἔπειτα ἀλείψασα αὐτὸ με μῦρα, τὸ ἐνεταφίασεν ἐντίμως εἰς τόπον ἐπίσημον, καθὼς ἔσπεπε. Μαθὼν δὲ ὁ ἄρχον ὅτι ἐκλάπη τὸ Λείψανον, ἔδρασε τοὺς στρατιώτας δπου τὸ ἐφύλαττον με σιδηρα καὶ ἕστατα τοὺς ἐπρόσταξεν οὕτω σιδηροφρονημένους να γυρίζουν καὶ να ἔρετάσουν να τὸ εὐρουν, εἰς ὅσας ἡμέρας τοὺς διώρουν, με ἀπόφασιν ἂν δὲν τὸ εὐρουν να τοὺς ἀποκεφαλίσῃ. Τότε ἡ Ἄγια βλέπουσα τοὺς στρατιώτας να πάσχουν καθ' ἐκαστην τὸσον τιλαιπωρίαν καὶ κακαπείθειαν ἀπὸ τὰ σιδηρα δπου ἐφοροῦσαν, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ θανάτου δπου ἦτον ἀποφασισμένους ἂν δὲν τὸ εὐρουν, ἐπόνεσαν ἡ ψυχῆ τῆς καὶ ἔλεγε μόνη τῆς τοιαῦτα λόγια· «Ἐὰν αὐτοὶ τιμωρηθοῦν διὰ τὴν ἰδικὴν μου κλειψάν, ἔξ ἀνάγκης βέβαια μέλλει να μουληθῇ ἡ ψυχὴ μου, διότι ἔγινα αἰτία φρόνον καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐμε δταν μέλλω να κριθῶ». Καὶ παρορῶν λέγει εἰς τοὺς στρατιώτας· Ὁ φίλοι, ἐγὼ ἐπῆρα τὸ λείψανον δπου ἔχάσατε δταν ἐκουμίσθητε. Καὶ λοιπὸν ὀρατάσαστε αὐτὴν παρθευθῆ, τὴν ἔφερον εἰς τὸν ἄρχοντα, λέγοντες· Ἀδθέντα, αὐτὴ ἡ γυνὴ εἶναι δπου ἐκλεψε τὸν κακοθάνατον ἐκείνον γέροντα». Ὁ δὲ ἄρχον εἶπε πρὸς τὴν Ἄγια· Ἀληθινὰ εἶναι αὐτὰ δπου λέγονται διὰ λόγον σου πὸς ἐκλεψες τὸ λείψανον; Καὶ ἡ Ἄγια ἀπεκρίθη· «Ἀληθινὰ εἶναι, ἐγὼ τὸ ἐπῆρα». Καὶ πάλιν τῆς λέγει ὁ ἄρχων· Καὶ πὸς ἐτόλμησας, ἐπικατάραιον γυναικὸν, να κάμης τοιαῦτα πράγματα; Ἡ Μάρτυς Μυρόπη ἀπεκρίθη· «Ἐτόλμησα, ἐπειδὴ καταφρονῶ καὶ καταλακίτζω τὴν ἰδικὴν σου τιλαιπωρίαν καὶ ἀθλιότητα». Αὐτὰ τὰ τοιμηρὰ καὶ ἄφοβα καὶ καταφρονητικὰ λόγια τῆς Ἄγιας εἰς μυσίαν καὶ θυμὸν ἀκράτητον ἐκίνησαν τὸν ὑπερήφανον ἄρχοντα, ὅθεν ἐπρόσταξε παρθευθῆ να τὴν δέξοναι με ῥάβδους χονδρὰς ἀσπλαγχνα καὶ ἀλύπητα ἔπειτα ἀφοῦ τὴν δείξοναι ἱκανῶς, να τὴν σφύρον ἀπὸ τὰς τριχὰς τῆς κεφαλῆς καὶ

να τὴν περιτριγυρίζουν ὄλην τὴν πόλιν καὶ ἄλλοι να τὴν δέξοναι εἰς ὄλον τὸ σῶμα. Αὐτὰ ἐπρόσταξεν ὁ τύραννος, καὶ οἱ στρατιῶται ἔκαμαν τὰ προστάγματα του καὶ τόσον πολλὴ καὶ ἀσπλαγχνὰ ἔδραν τὴν Ἄγιαν, ὥστε ἔμεινε ἡμιθανὴς, ὅθεν τὴν ἐξοίψαν καὶ τὴν ἐκλείσαν εἰς τὴν φυλακὴν. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, εὐχόμενη τῆς Ἄγιας, ῥῶς μέσα περιέλαμψε καὶ ἐγήμισε τὴν φυλακὴν καὶ ἐν ταῦτω ἦλθε χαρὸς Ἀγγέλων, καὶ εἰς τὸ μέσον τῶν Ἀγγέλων ἦτο καὶ ὁ Ἅγιος Ἰσιδωρος καὶ ἐπαίλον τὸν τρισάγιον ἔμνον· ὁ δὲ Ἅγιος Ἰσιδωρος, ἐσῆρῆζε τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὴν Μάρτυρα Μυρόπην καὶ τῆς εἶπεν· «Ἐ εἶναι εὐρήνη εἰς εἶσά, ὅτι ἐφθασεν ἡ παράκλησις σου εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἰδοῦ δπου ἔρχεται μαζί μας, καὶ θέλεις λάβῃ τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου, δπου εἶναι ἐτοιμασμένους καὶ διὰ λόγον σου» καὶ εὐθὺς δπου ἐτέλειωσε τὸν λόγον ὁ Ἄγιος παρέδωκε καὶ ἡ Μάρτυς Μυρόπη τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἐτέλειωσε τὴν ζωὴν τῆς, καὶ ἐγήμισε ἀπὸ ἄοριτον εὐωδίας ἡ φυλακὴν, τόσον, ὥστε δπου καὶ οἱ φύλακες ἐτρόμαξαν καὶ τὸν νοῦν των ὀλίγον ἔλειψε να χάσουν. Αὐτὰ τὰ παραδέξα καὶ ἀληγηθῆ ἐκείνος δπου ἔμεινε ἀγραπτός εἰς τὴν φυλακὴν εἰς διαφύλαξιν τῆς Ἄγιας, καὶ τὰ εἶδε καὶ τὰ ἠκουσε, καὶ διὰ τοῦτο ἐπίστευσε καὶ ἐβαπτίσθη καὶ ἐμαρτύρησε διὰ τὸν Χριστόν. Τὸ δὲ Ἄγιον Λείψανον τῆς Παρθενώσεως Μυρόπης, ἐπέθη ἐκὸς ὁπου ἐνεταφίασεν αὐτὴ πρότερον τὸ Λείψανον τοῦ Ἁγίου Ἰσιδωρου, καθὼς ἔως τώρα φρονίοναι καὶ οἱ δύο τάφοι με ἐνα τοίχον κολλημένοι. Ἄδειται δὲ λόγος ἐκ παραδόσεως, ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Πρωγωνάτος, ὁ Ἀυτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, ἐκίτος Ναὸν περικαιλλῆ καὶ Βασιλικὸν εἰς τὸν τάφον τοῦ Μάρτυρος καὶ πιθανὸν γίνετα ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ καλὰ μάρμαρα καὶ τὰς ψηφίδας δπου εὐρίσκοντο μέσα εἰς τὴν γῆν, τριγύρω εἰς τὸν Ναὸν τοῦτον, δπου τὴν σήμερον σφάτιε ἐπάνω εἰς τοὺς ἱεροὺς Τάφους τῶν συμμαρτύρων Ἰσιδώρου καὶ Μυρόπης. Τὰ δὲ Ἅγια αὐτῶν Λείψανα λέγονται πὸς ἐπῆσαν ἀπ' ἐδῶ οἱ Φράγγοι εἰς καιρὸν δπου ἐξουσίαζον τὴν Χίον, καὶ μόνον τοὺς τάφους κενοὺς προσκυνοῦσιν οἱ Χριστιανοὶ μετὰ πόσης εὐλοβείας καὶ τιμῆς πρὸς τοὺς Μάρτυρας ὡν τὰς Ἅγιας προσβέβαις Χριστοῦ ὁ Θεὸς, ἐπέσωκε καὶ σώσων ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἰσθζ γ'. Παρεδὸς Ἐθροβίων ἐν καμινῶ.

Νῦν ἐλλαχμπόμενος τρισμάκρο, τῇ τοῦ Πνεύματος αὐγῇ τοῦς σὲ ὑμνούοντας ἐλλαμπύθηκα σὺν σοῖ. δυσώπησαν κραυγῶν, εὐλογητός εἰς Κύριε ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ τὸν καλλίστων σου ἀγώνων, δι' ὧν ἔλυσας τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων καὶ

τυράννωνος θεινούος κατησχυνας κραυγῶν, εὐλογητός εἰς Κύριε ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἔμεινε σοι γέρον ὁ Δεσπότης, ἐναθλήσαντι στεργιώς καὶ καθελόντι, μηχανάς τοῦ ἐχθροῦ καὶ μελπωντι συμφωνάς, εὐλογητός εἰς Κύριε ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Πάνχαγε Δεσποίνα Παρθένε, τῶν πταισμάτων μου τοὺς μώλωπας ἐλάϊψ, συμπαθείας τῆς σῆς θεοράπευσον δοῶντος, εὐλογημένους ἄρχαντες ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ἐβδὴ η' . Ἐπιπλάσιως κείμενον.

Ραδιουργίας ᾧετο ὑποκλέπτειν ὁ τύραννος, τῆς σῆς καρτερίας, τὸ στερόν καὶ εὐτόνον, παμμάκρο Ἰσίδωρε, πρὸς τὴν αὐτοῦ κακόνειον, ἀλλὰ σὺ θεόφρων, τῷ Χριστῷ ἀνεβόας, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα, τοὺς αἰῶνας.

Ὁ λαμπρὸς ὡς ἥλιος, ἔλαρόν σου τὸ πρόσωπον, τῆ τοῦ Μαρτυρίου χαρμονῆ ἐφάνετο· ἄμνος γὰρ ὡς ἄμωμος, σφαγιασθεὶς προσήχθης Χριστῷ· ὡς πλαστουργῶ μελωδικῶς ἀνεβόας, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φωτισθεὶς τὸ σῶμά σου, τοῖς ποθοῦσιν ἐδείκνυτο, τῆς Ἀγγελικῆς δορυφορούσης τάξεως, ἀστράπτων Ἰσίδωρε, μαρμαρυγῆς τῆς χάριτος θαυματοποιεῖς τε ποικίλως ἐμπρόπον, δωροῦμενον ἐκάστω, τὰς ἰάσεις ἀφθόνως, καὶ σάλου ἐξαρπάζων, σφρῶς καὶ τῶν κινδύνων.

Θεοτοκίον.

Ρητορευόντων γλώσσαι σε, ἀνυμνήσαι οὐ σθένουσιν, ὦ θεογεννήτορ Μαρίαμ θεόνυμφε, Θεὸν γὰρ ἐγέννησας τὸν ἐπὶ πάντων Κόρη ἀγνή, ἐκ παρθενικῆς, ἀπειρογάμου νηδύος· ὃν παῖδες εὐλογοῦσιν, ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐβδὴ θ' . Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ὁ πλούτῳ εὐσπλαγγίης Ἰσυχασθῆς, καὶ πτωχεύσας σταυρόν τε καὶ θάνα-

τον, ὑπὲρ ἡμῶν, θέλων ὑπομείνας ὡς ἀγαθός, τὸν δι' αὐτὸν σε θάνατον, δλέπων ὑπομείναντα καρτερώς, αὐτοῦ τῆς βασιλείας, Ἰσίδωρε τρισμάκρο, συγκληρονόμον ἀπειρογάστο,

Νομίμως σὸν αἰμάτων ἐπὶ τῆς γῆς, οἱ κρονοὶ ἐκχυθέντες Ἰσίδωρε, ἐν οὐρανοῖς, χαλινὰν σοὶ ἐφροίνεξαν εὐπροπῶς, ἐξυφασμένην χάριτι, ἦν νῦν ἐνδυσάμενος τῷ Χριστῷ, παρόσης ἐν θαλάμοις, παμμάκρο οὐρανόις, στεφανηφόρος Μάρτυς ἐνδοξ.

Ὡς ἔχων παρορησίαν πρὸς τὸν Χριστόν, ἱκετεύων μὴ παύση, Ἰσίδωρε ἐκ πειρασμῶν, ζήλης τε καὶ θλίψεων καὶ παθῶν, τοὺς ἐκτελοῦντας ῥύσασθαι μνήμην σου ἀξίως τὴν ἱεράν, ψυχῶν τε σωτηρίαν τρισμάκρο, σῆς κληρουχίας καταξίωσον.

Θεοτοκίον.

Σωτήρα ὡς τεκούσα καὶ λυτρωτήν, σωτηρίας με Κόρη ἀξίωσον ἐπιτελεῖν, Πάνχαγε πταισμάτων μου τὰς πειράς, ταῖς σὰς πρεσβείαις λύουσα, πάντα γὰρ ὡς θέλεις σὺ κατορθοῖς, ὡς φέρουσα ἐν κόλποις, τὸν πάντων Ἰεσιλέα, τὸν ἀγαθότητι ἀσύγκριτον.

Ἐξαποστολιάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς,

τῆς Ἀλεξάνδρου τὸ θρέμμα, τὸ καύχημα τῆς Αἰγύπτου, Ἰσίδωρε Ἀθλοφόρε, καὶ πολιούχε τῆς Χίου, τοὺς ἐκτελοῦντάς σου σκέπε, τὴν πανσεδάσμιτον μνήμην.

Ἔτερον.

Πυρὶ τῶν θεῶν σου ἄθλων, Ἰσίδωρε γενναίουφρον, ὡς σίδηρος ἐχαλκείθης, καὶ ξίφους ὠφθης ἰσχυρόν, τὰς φάλαγγας τῶν ὀαυμῶνων, ἐκκόπτων χάριτι θεῖα.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Ἄνους.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὁν πολιούχον τῆς Χίου πάντες τιμήσωμεν, Ἰσίδωρον τὸν μέγαν, τὸν λαμπρόν ἀριστέα, τὸν πάσας μεθοδίας τοῦ πονηροῦ, εὐχερῶς διαλύσαντα, καὶ τοῦ πατρὸς τοῦ οἰκείου τὴν μυσαρὰν, ἀπελέγγξαντα δυσσέβειαν. (Δίς).

Μαῖς πρὸς τὸν Κτίστην εὐχαῖς σου σὺ ἐχαρίτωσας, τὸ ἀποστάζον δάκρυ, ἐκ τῶν σφαιρῶν τῆς Χίου, καὶ τούτῳ γε δυνάμεις ἐνέθου πολλάς, διὸ χαίρουσα σύμπασα, ὡς εὐεργέτην ἡ Νῆσος ἀνεψήμει, καὶ προστάτην ἐπιγράφεται.

Ὁ πανηγύφ Ἀειψάνω Μάρτυς πρὸς ἄθλησιν, ἐνήχθη ἡ Μυρόπη, ἀραμένη γὰρ τοῦτο, ἐν τόπῳ ἐπισήμῳ ζέσει πολλῇ, μετὰ μύρων κατέθετο, ἐξ οὗ ὁ τύραννος ταύτην πλειστάις πληγαῖς, Ἀθληφόρον ἐναπεδέειξεν.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Μαῖς μυστικαῖς λαμπηθῶσι τῆς ὑπερφώτου Τριάδος, καταυγαζόμενος

Μάρτυς Ἰσίδωρε, γενναίουφρον, θέσει Θεὸς χορηματίζεις, θεοῦμενος ἐν μεθέξει· ὅθεν τοὺς πίστει τελοῦντάς σου τὴν φωσφόρον ἐορτήν, ἐκ πειρασμῶν πολυτρόπων, περισώζε πρεσβείαις σου.

Καὶ νῦν, τῆς ἐορτῆς.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικὰ καὶ ἐκ τοῦ κανόνος ἡ γ' καὶ δ', ὡδή, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον μαρτυρικά.

Μεγαλνάρια.

Ἰτῆσαι εἰρήνην ἰπαρὰ Θεοῦ, ψυχῶν σωτηρίαν καὶ κινδύνων ἀπαλλαγὴν, Μάρτυς Ἀθλοφόρε, Ἰσίδωρε, εὐχαῖς σου, τοῖς πίστει ἐκτελοῦσι τὴν θεῖαν μνήμην σου.

Σύναθλοι, συμμάρτυρες εὐκλείεις, Ἰσίδωρε Μάκρο, καὶ Μυρόπη νόμφη Χριστοῦ, τοὺς ὑμᾶς ἐν πίστει, τιμώντας δυσωμεῖτε, ρυσθήναι ἐκ κινδύνων, ψυχῆς καὶ σώματος.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΟΣΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
ΝΙΚΗΤΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΙ ΙΩΣΗΦ
 ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΠΡΟΒΑΤΕΙΩ ΟΡΕΙ ΤΗΣ ΧΙΟΥ ΔΕΚΗΣΑΝΤΩΝ
 ΚΑΙ ΚΤΗΤΩΡΩΝ ΤΗΣ ΕΝ ΧΙΩ ΙΕΡΑΣ ΝΕΑΣ ΜΟΝΗΣ

Τῇ εικοστῇ Ματίου ἐπιτελοῦμεν τὴν μνήμην τῶν Ὁσίων Πατέρων Νικήτα Ἰωάννου καὶ Ἰωσήφ,
 ἀκηράτων κατὰ τὸ μέγα τοῦ 10ου μετὰ Χριστῶν αἰῶνος.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Ἰστώμεν στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια.

Ἦχος α'. Ἦθον οὐρανίων ταχυάτων.

Αἰετοὶ πιστοὶ συνελθόντες ὑμνοῖς τιμήσωμεν, τοὺς τρεῖς ἡμῶν Πατέρας, τοὺς τιμῆσαντας σφόδρα, Ἐνάδα Παναγίαν παντοδραπῶν, ἀρετῶν ἐπιδείξεσι, καὶ γὰρ ἰσάγγελον ἴδιον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ οὐράνιον διήκουσαν.

Ἐν ἔγκωμιόν τὰ ἄνθη περιδρεψάμενοι, ἀειθελεῖς στεφάνους, ἀναπλέξομεν τούτους, πρὸς γὰρ τοὺς κοράτους τῶν θυσιμένων ἀνδροκῶς ἠγωνίσαντο, καὶ τὰς ἐκείνων κατήργησαν μηχανάς, τοῦ Σκυροῦ τῆ θεῆς χάριτι.

Φαινοσάτους φωστήρας ἡ Χίος ἐγνώκε, τῶν ἀρετῶν ταῖς ἀγλαῖας, καταγγέλλοντας ταύτην ὑμᾶς θεοὶ Πατέρες, τῶν ἀσκητῶν ἱερῶν ἐγκλωπίσμα, καὶ ἀρχηγούς μονοτρόπων τῶν ἐν αὐτῇ θεοσόφους καὶ συλλήπτους.

Πρὸς ἀκράτους καὶ θεοὺς καρπὸς τοῦ ἠνεύματός, ἐπὶ τῆς γῆς Πατέ-

ρες ὡς θεόφωτα ξύλα, θλαστήσαντες ἀξίως ἐν οὐρανοῖς, τῆς τουφῆς ἀπολαύετε, τοῦ γνωστικοῦ καὶ ἀφάρτου ξύλου σεπτῶ θεϊκῆς γνώσεως πληροῦμενοι.

Δόξα ἤχος πλ. α'

Ὅσιοι Πατέρες, Νικήτα, Ἰωάννη καὶ Ἰωσήφ, ὁ κόσμος κατὰ Παύλον, οὐχ ὑμῶν ἐφάνη ἄξιός ἐν ἐρημίαις γὰρ πληνώμενοι καὶ ὁρεσιν ἐντροφόμενοι, σπηλαιότις τε καὶ ταῖς ὀπίς τῆς γῆς ἐνοικούντες, ὑπερκόσμιος γεγονάτε καὶ τοῦ οὐρανοῦ οἰκήτορες ἄξιοι, αἰτήσατε οὖν ἡμῖν εἰρήνην παρὰ Θεοῦ καὶ τοῦ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν τῆ: τυχούσης: ἑορτῆς: εἰδὲ μὴ, Μακαριζομέν σε.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρῶ, ἤχος β'.
 Ἦχος τοῦ Εὐφραθά.

Ἅπαντες ἀδελφοί, συνέλθωμεν προσθύμως, τὴν μνήμην ἐορτάσαι, Νικήτα Ἰωάννου καὶ Ἰωσήφ τοῦ μάκρους.

Στίχ. Τίμος ἐναντίον ἱερίου.

Χάρις προφητικῆ, τοῖς θεοῖς ἐπεδύθη, Νικήτα, Ἰωάννη, καὶ τῷ Ἰωσήφ τῷ θεῷ, τοῦ γνώσει τα ἐσόμενα.

Στίχ. Μακάριος ἄνθρωπος
 ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Ἐν ὕψει ἀρετῶν ἤστραψαν ὡς ἀστέρεις, δι' ὃ καὶ τῆς ἐνθέου, ἠξιώθησαν δόξης, θεῷ νῦν προστάμενοι.

Δόξα καὶ νῦν.

Παναχράντε ἀγνή, σὺν τοῖς σεπτοῖς Ὁσίοις, ποιήσατε προσθεῖαν, πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, περιφρουρεῖν τὴν πόμπην σου.

Καὶ ἀπόκλις.

Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ, μετὰ τὸν προουμιχόν, ψάλλομεν τό, Μακάριος ἄνθρωπος. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα. Ἐάν μὲν τῇ αὐτῶν μνήμῃ συμπέση καὶ τις τῶν ἑορτῶν. Ἰστώμεν στίχους β', τῆς ἑορτῆς δ', καὶ στ'. τῶν ἁγίων, εἰδημῆ, ἡ. βόθους.

Ἦχος πλ. β'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν ἄγιοι:

Ποιῶν ὑμνοῦδιν προσείσωμεν, ἐπαίνουντες ἐπαξίως τοὺς Πατέρας τοὺς σεπτοὺς: οὓς Ἐνάδα ἡ Παναγία κατεστέφαστο λαμπρῶς, ὡς ταύτην, εἰκονίζοντας τῷ πνεύματι, καὶ θεοῖς ἀγωνίσμασιν ἐμπροσφάντας, θεῶν κύν τε ἐγεύσαντας, περικαλλῆ καὶ θαυμάσιον, αἰτούντας δὲ τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὅσιοι Πατέρες θεοπέσιτοι, κατὰ χάριος εὐφημοῦμεν, τοὺς ἀγῶνας τοὺς σεπτοὺς, οὓς ὑπέστητε γενναίως, κατ' ἐθρῶν τῶν ἀφανῶν, καὶ νίκης κατ' αὐτῶν ἤρατε τρώπικα τῷ ὅπλῳ τοῦ Σκυροῦ κλιθοπίσμητοι, καὶ προσευχῶν ἐν τοῖς θέλωσι, θινῶς αὐτοὺς τροχυματίσαντας, προσθεῖσαι, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐμᾶς προσείπω θαυμάσιοι Ἰωάννη θεορρήμον, καὶ Νικήτα θαυμαστέ, Ἰωσήφ ὁ ἐγκρατεῖς, σπάθην ἐνθεος ὀφθαλμοῦ τὴν χάριν γὰρ Θεοῦ ὁ μὲν

ἐκτίναξο, τὴν νίκην κατ' ἐθρῶν ἑτεροῦς ἤρατο, ὁ δὲ τὸ σῶφρον ἐπήρξεσε τοῦ συνωνύμου ταῖς χάρισιν, αἰτήσατε, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐμᾶς καλέσωμεν ἄγιοι: ἀρχηγούς τῶν μοναζόντων, τῶν ἐν Χίῳ θαυμαστούς, ἡ μεγαλῶν θεῶν σπῆμα, καὶ κανόνα ἱερῶν: ἀκήσεως γὰρ πόνους μόνου πρότερον, ἰσάγγελον ἐκτίναξο πολίτευμα, εἰτα Μονὴν ἀνηγείρατε, τῆς ἀρετῆς παιδεύητρον, καὶ ὠφρητε, ὁδηγοῖτε καὶ προστατῆται ψυχῶν.

Ἔτερα Γρηγορίου Ὁσιοῦ.

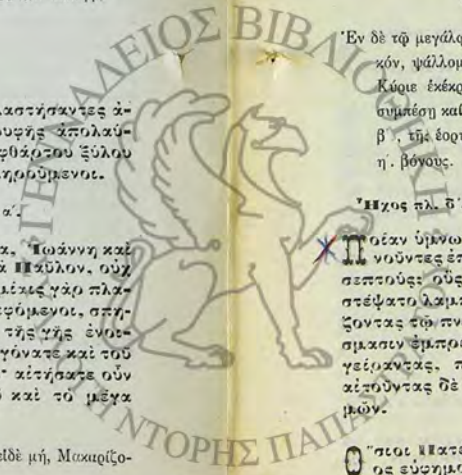
Ἦχος δ'. Ἐξ γενναίων ἐν μάρτυσι.

Πανοπίαν ἀράμενος, τὸν Σκυρῶν μάχης, ὅς ε, νοητῆς κατέβαλες τὸν ἀλάστορα νίκην, Νικήτα, κτησάμενος, καὶ ἐστησας τρώπικα κατ' αὐτοῦ τοῦ θυσιμένου, Ἰωάννην τε σύναθλον καὶ θεοκόρον, Ἰωσήφ ἔχον, μάκρο, καὶ τὰ στέφη, σὺν ἐκείνοις ἀπεδέξω, παρ' ἀβλοθέτου Παντάνακτος.

Προβατικῆς θεότευκτον, ὑμῖν ἄντρον δεδωρηται, ἔνθα τοῖς παλαισμάσι κατεβάλατε, ὡς ἐν κόνιστρον, ἀθλήσεως, ἀρχέκκων δράκοντα, Ἰωάννην, Ἰωσήφ καὶ Νικήτα, Θεοτίμοι, θεῷ μέλλουσα, ἐορτάζει: ὑμᾶς Μονὴ ἡ Νέα, καὶ φαεινῶς πανηγυρίζει, καὶ Χίος πάσα γηθύουσα.

Ἐπὶ γῆς ἀνυψώθητε, πρὸς οὐράνιον ἄτεμνος, ἐνθὲν σελκίζεσθαι ὡς ὑπέλαμπροι, ἀπτερες τρεῖς, γέρας ἔχοντες, τὸ φέγγος τῷ ἄδυτον, ἐξ ἡλίου νοητοῦ, τοῦ Θεοῦ τοῦ φωτίζοντος καὶ θαυμάσιον, καὶ δοξάζοντος πάντας τοὺς ἐν χῶραις, ταῖς αὐτοῦ γετηνοῦντας, πρὸς ἀμῆτον καρπιμώτατον.

Ἐπιμονὴ ἦν εἰδείκατε, τῆ ὑμῶν μνήμην σήμερον, ἐορτάζει ψάλλουσα πανευφρόσυνον ὑπερ ἢς τοῖνυν προσβύετα, ἀπήμκντον σώζεσθαι ἐκ Θεοῦ διηλεκτῶς, καὶ ἀπάσης κολάσεως ἀκαλ-

λάττεσθαι, τούς δομήτορας τῆς δε. Κωνσταντίνου, καὶ Ζωὸν καὶ Θεοδόωρον, καὶ τούς ἐν ταύτῃ μνησθέντας.

Δόξα, ἤχος πλ. β'.

Ἀσκητικῶν ὑπεύσαντες ὁδόν, παθῶν σαρκῶς ὁρμάς ἐνεκρούσατε πετρερές τριστόλιθον· ἐν γὰρ δυοστάσις ὄρεσι καὶ κρημνώδεσι φέροχαίρι δικαίωμενοι, τὸ κατ' εἰκόνα θεοῦ ἀλώβητον ἐτηρήσατε. Ὁθεν θεῖον εἰκόνα τῆς ἀειπαρθένου καὶ φεομήτορος, περιλαμπόμενῃ φωτί, ὡς ἄστρα φαεινὸν ἐν τόπῳ ἀλώθει θεωρήσαντες, Νεὸν ἐκεῖ περικαλλῆ καὶ ὠραῖον, καὶ Μονῆν τὴν Νεάν, θαυλικῶς ἀναλωμασιν ἀνοικτοδομήσατε· ἦν ταῖς ἡμετέρας εὐχαίς, ἀνὴρ εἰς τούς αἰώνας φυλάττοι, τε, ἀποσποδούντες τὰ θράσθη τῶν βαρβάρων ἐχθρῶν, καὶ πᾶσαν ἐπήρσειαν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, εἰ δὲ μή, Τις μὴ μακαρίσει σε Εἰσοδος, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Βασιλειῶν τρίτης τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἔστη Σολομὼν κατὰ πρόσωπον τοῦ θυσιαστηρίου Κυρίου, ἐνώπιον πίσης ἐκκλησίας Ἰσραὴλ· κα. διεπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε, Κύριε ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, οὐκ ἐστὶ Θεὸς ὡς σὺ ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω καὶ ἐπὶ τῆς γῆς κάτω· εἰ δὲ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ οὐκ ἀρκέσουσί σοι, πῶς ὁ οἶκος οὗτος, ὃν φκοδόμησα ἐν τῷ δνόματί σου; πλὴν καὶ ἐπιβλέψαι ἐπὶ τὴν δέησίν μου Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ἀκούειν τῆς δεήσεως καὶ τῆς προσευχῆς, ἧς ὁ δοῦλός σου προσεύχεται ἐνώπιόν σου πρὸς σὲ σήμερον, τοῦ εἶναι τοὺς ὀφθαλμούς σου ἀνεωγμένους εἰς τὸν οἶκον τοῦτον, ὃν εἶπα· Ἔσται τὸ δνομάσου ἐκεῖ τοῦ εἰσακοῦεν τῆς προσευχῆς, ἧς προσεύχεται ὁ δοῦλός σου εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς κατοικήσεώς σου ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ποιήσεις καὶ ἔλεος εἶση αὐτοῖς.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἰκαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηφταὶ αὐτῶν βέβητος· ἐδοξάν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρώνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κακῶσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ

ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὕψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλη εὐεργετηθήσονται, διὸ ὁ Θεὸς ἐπέτασεν αὐτούς, καὶ εὐρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χροσὸν ἐν χωνευτηρῷ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς δολοκάρωμα θυσίας προσδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαθῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰώνας· οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, σνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· διὸ χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἰκαῖοι· ἐὰν φθάσῃ τελευτήσου, ἐν ἀναπαύσει ἐσταί· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμῆρηται πολυὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀηλιδωτος εὐάρετος Θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη· ἠρηπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνειν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαρνοὶ τὰ καλά, καὶ ορμίσμοις ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἀκακῶν· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς, ἀρετὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἐσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐκὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν Ἑιδόμελα, ἤχος α'.

Ἦν ἱερὰν τῆς Χίου ἱπαρχίαν, καὶ τὸ σπετὸν πρὸς Θεὸν ἀκροῦθιον, εὐφημῆσωμεν οἱ πιστοί, τὴν τρισάριθμον χερσεῖαν τῶν Ὁσίων καὶ τριζώτον λαμπάδα· οὗτοι γὰρ πρῶτοι τῶν ἐν αὐτῇ, πάντα καταλιπόντες τὰ ἐν γῇ, καὶ Χριστῷ ἀκολουθήσαντες, διὰ πᾶν τοῖων πόνων τῆς ἰσκήσεως, αὐτῷ εὐηρέστησαν, καὶ ταῖς ἰκτίσι τῶν θεουργῶν ἀρετῶν ἀστράψαντες, ὁδηγοὶ κοινῶν καὶ ἀγγελολόφρονος θεῖου ἐχρημάσαν· καὶ νῦν ἐν οὐρανῶς, τῷ θεῷ τῆς ἀρχιφώτου Τριάδος φωτὶ περιστάμενοι, προσθεύουσι φωτισθῆναι τοὺς τιμῶντας αὐτούς.

Ὁ αὐτός.

Ἐὰ τῆς Χίου περικαλλῆ ἀναθήματα, σήμερον πιστοὶ ὑμνήσωμεν, Νικήτην τὸν ἐνδοξόν, καὶ τὸν θεοφόρον Ἰωάννην, σὺν Ἰωσήφ τῷ κλεινῷ· οὗτοι γὰρ οἱ καρτερόψυχοι, τὰς φάλαγγας τῶν διατρώων τροπῶσαντες ἐν γῇ, ἐν οὐρανῶς ἐπαξίως αὐλιζόνται, καὶ ἀμέσως τῇ Τριάδι περιστάμενοι, προσθεύουσι σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Ἔπεστη ἡμῖν ἡμέρα χαρμόσυνος καὶ ἐορτῆς πινσεδάσμιος, τῶν θεοφῶρων ἡμῶν Πατέρων· δεῦτε δὴ πάντες οἱ τούτων ὀπαδοί, τὴν θῆκην τῶν ἱερῶν αὐτῶν Λειψάνων, μετ' εὐλαθείας κυκλώσαντες εἰπώμεν, Πατέρες θεοί, οἱ τὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ προθύμως ἀρώμενοι καὶ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ κελῶς φυλάξαντες, καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀθλίους εἰς τὴν αὐτῶν ἐνεσχύσατε τήρησιν, τῆς ματαίας ρυόμενοι τύρβης, καὶ γεώδους προσπαθείας· ὑπὸ γὰρ τῆς τούτων ζοφωθέντες ἀγλῶς, τὸν πρὸς Θεὸν συνθηκῶν ἡμῶν ἐπελαθόμεθα· ἀλλ' ὡς τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Θεότητος περιστάμενοι, καὶ ταῖς παρ' αὐτοῦ θεαῖς ἐλλαμπόμενοι· ἀκτίσι, φωτισμῶν καὶ ἔλασμον ἡμῖν ἐξήτησατε, τοῖς τὴν ἱερὰν ὑμῶν μνήμην γεραίουσι.

Ἦχος β'.

Σηλιαίῳ ἐνοικήσατε διὰ θεῖου τὴν τοῦ ἐν σηλιαίῳ τεχθέντος μιμούμενοι πατριαίαν ἀποχωρήσαντες δὲ τὸν νοῦν, τῶν ὑλικῶν ἀπάντων, δι' ἐγκρατείας ψαλμωθίαις τε καὶ προσευχῆς, αὐτῷ προσεκαρτηρήσατε· ὅθεν τῷ πνεύματι τὴν διάνοιαν ἐλλαμφθέντες, τὰ μέλλοντα τῷ Μονομάχῳ προσετήσατε, καὶ τὴν τοῦ περικλεσεστάτου τούτου Νεοῦ οἰκοδομήν ἐξήτησαθε ἐν φ' καὶ ἡμεῖς συνελθόντες ἐορτάζομεν πόθῳ τὴν μνήμην ὑμῶν, ἐκτανῶς δεόμενοι, ἵνα προσθεύ-

ῆτε πρὸς Κύριον, οἰκτιρηθῆσαι καὶ σωθῆσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα Ἦχος πλ. α'.

Παναγῶρος ἡμέρα τῶν θεοφῶρων ἡμῶν Πατέρων, συνευφρανθῶμεν ἐνθέως ἀδελφοί καὶ πνευματικῶς μελωδοῦντες, εὐφημῆσωμεν αὐτούς, Χαίρετε, λέγοντες, Ὁσίων ἐγκαλλώπισμα, οἱ κατὰ Παῦλον σαύβαλα ἡγησάμενοι πάντα, καὶ τῷ Χριστῷ ὀλοψύχως ἀκολουθήσαντες, Χαίρετε οἱ ἐν ὄρει καὶ σπηλαίοις, καὶ ταῖς ὄποις τῆς γῆς ἐγκρυπτόμενοι, καὶ μόνως μόνου, τῷ Θεῷ ἀδιαλείπτως προσευχόμενοι, Χαίρετε οἱ τὰς ψυχὰς ἀγνισθέντες θεοπροπέως, καὶ πνευματικῆς πλησθέντες χάριτος, εἰς τὸ προφητεῦεν τὰ μέλλοντα· ἐπίγειοι ἄγγελοι, οὐράνιοι ἀνθρώποι, θερμοὶ προστάται ἡμῶν καὶ κηδεμόνες, ὡς ἔχοντες παρορησίαν πρὸς Θεόν, αἰτήσατε δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος, τοῖς ἐκ πόθου τελοῦσι τὴν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς, εἰ δὲ μὴ Μακαρίζομέν σε, Εἰς τὸν Σίχον Προσόμοια ἤχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Ἄευτε ἐν θεοῖς ὕμνοις πιστοί, τοὺς τρεῖς Πατέρας εὐφημῆσωμεν σήμερον, Νικήτην τὸν κηλιερέτην τοῦ ἀρχιεπίσκοπου ἐχθροῦ, Ἰωσήφ τὸν θεῖον καὶ θεόζωντα· τὸν σάρκα τῷ πνεύματι, δουλωσάμενον ἄριστα, καὶ Ἰωάννην τὸν δοχεῖον γενόμενον θεῖας χάριτος καὶ προδρόμου ἐπόνυμον· κηρίζοντες παναοίδιμοι, Πατέρες δοξάζομεν τοὺς ἱερούς ὑμῶν ἄθλους, καὶ τοὺς ἀγῶνας θαυμάζομεν, ὡς ἐνθέως ζῶντες, ὑπηγάκατε προθύμως, μακαριώτατοι.

Σίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Χαίροις ἢ τῶν Ὁσίων Τριάδος ἢ θεῖα θεῖα ὡς τὴν Τριάδα λατρεύσασα, Πατέρα Νεὸν καὶ Πνεῦμα, τὴν ἐνικήσαν ἀρχὴν καὶ ψαλμοὺς καὶ ὕμνοις καὶ δεήσεις· καὶ πόνοις ἀσκήσεως, καὶ ἀγῶσι μακαριεύ-

σώμα και νεκρούντας, και ψυχην εκκαθίζοντες, θεϊστας νικήσαι, των θαυρών εκάστωτα, τής σωμης ιερώντατον, αὐτήν ἐπιούρατε, τής θεϊστας χάριτος ὄντως, και οίκητήριαν ἄγων, ἡς ἄξιωθήνα, και ἡμᾶς ἐκλυσωσπίτε τὸν Πανακτίθμονα.

Στίχ. Μακάριος ἄνθρωπος οὐ φοβούμενος τὸν Κύριον

Χαίροις τῶν ἀσκητῶν ἡ Τριάς, Νικήτα νίκη ὁ φερώνομος, χαιρέ μοι, και χάριτος τής ἐθέου ὁ ἐπονύμως κληθείς, Ἰωάννη χάρις πανουδόμε, Πανακτίθ ὁμόνομος, Ἰωσήφ και ἠμύτροπε, χαιρέ σοι ἄδω, σωφροσύνης τὸ ἄγαλμα, ἡ τριάς ἡμῶν, χαιροις, πάνα τηρήσασα, ὅλους ἀδικώβητων, εἰκόνα τοῦ κτίστου σου, και ἐρικτίον ὡς ἦν ὄντως ταίς ἁρεταίς πρὸς ὁμοίωσιν, Θεοῦ ἀναβάσασ, ὃν ἐκείτωε σωθῆναι τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Δόξα ἡχος πλ. δ'.

Σολομών μὲν ὁ βασιλεὺς, πάλαι τὸν Ναὸν οἰκοδόμησας, ἐστὶ πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου παρὰ Θεοῦ ἐξείτουμένως, εἶδε τοὺς ὀφθαλμοῦς αὐτοῦ ἀνεωγμένους εἰς αὐτόν, και εἰσακνούσιν τής ἐν αὐτῷ τοῦ λαοῦ θεήσεως. Ἡμεῖς δὲ πανεύφημοι, τὸν περικλυτὸν τοῦτον δομησάμενοι Ναὸν, ἡμῖν τοῖς ἐν αὐτῷ ἀκαξίως προσεχωμένοις, διγενεκόε παρ' αὐτοῦ τῶν ἀμαρτιῶν ἐξείτασθε τὴν λύσιν, και τὸ θεῖον αὐτοῦ και πλοῦσιον ἔλασε.

Και νῦν τής ἑορτῆς. Εἰ δὲ μή· Ἀνύμφευτε Παρπαθῆνε, Ἀπολυτῖαιον.
Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Μουδ Τριάς ἅγιους Παιτέρας, τοῦ Παρθατίου τοῦ κούχμα, και τῶν ἀσκητῶν τῶν ἐν Χίῳ, τοὺς προσηγητάς και κομητήρα, τὸν ὅσιον Νικήταν, και τὸν Ἰωάννη τὸν χαριτώνομον, σὺν τῷ Ἰωσήφ, τῷ πάντι, τῷ συνακητῇ και θε-

όφρονι· θεῦτε οἱ τοῦ θεῖου οὐτῶν ἐρασταί, εὐγνωμόνω ἐν ἡμῖναις τιμῆσωμεν, αὐτοῖ γάρ τῇ Τριάδι ὑπὲρ ἡμῶν και προσβέουσαι.

Ἔτερον ἡχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Μουδ εὐρόντας εἰκόνα τής θεομητόρου, τοὺς Νεκροτῶν Θεοφρόνω μολύβουσι θερίμαντας· Νικήταν, Ἰωάννη, Ἰωσήφ, τοὺς ρεῖθρα ἐθέου κρετῶν, Χου πάσης τῆς ἀρούρας, τῆς νοητῆς ἠρθεύοντας, εὐκαρηπίσαι· δοξάσωμεν σήμερον φαίδροῖ, θίους τούτων ζήλωσαντας· ὅπως αὐτῶν δεήσασι, θεῶν εὐρωμεν ἔλασε.

Ἔτερον ἡχος δ'.

Οἵ ὅσαι σου ἐκούτε ἐν τῇ ἀσκήσει αὐτῶν, στεφάνους, ἐκαμίσαντο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Σὴ ἰσχυρὸ Νικήτας, Ἰωσήφ, Ἰωάννης, ἐθαυσαν τῶν θαύτων τῶ ἀνίσχυρα θεοση, αὐτῶν ταίς ἐκείσας, Χριστῆ ὁ Θεός, σῶσαν τῆς ψυχῆς ἡμῶν.

Και νῦν. Τῆς ἑορτῆς· ἡ Θεοτοκόνι. Καὶ μετὰ τῷ συνήθι· Ἀνάγνωσις εἰς τὸν βίον τῶν Ἁγίων

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α', στιχολογίαν Καθίσματα.
Ἦχος α'. Τὸν τάρον σου Σωτήρ.

Ασκήσε· τὴν ψυχην, καθαρῶντας ἐνθεως, ἐπάνητε λαμπροῖ, ἀρετῶν ταίς ἀκρίσι, Παιτέρας Πανακτίθμοι, τῆς Τριάδος, ἰσάριθμοι, και τὰ μέλλοντα, Θεόθεν Θετοῖ προγγόντες, ἐδηλώσατε, τῷ Μονομάχῳ, ἐν Ἀεθῳ, και ἔργον ἡ πρὸρρησις.

Δόξα ὁμῶν.

Μριάδα τὴν σεπτῆν, τῶν ὁσίων ὁμῶν, ἡτες, δοῆσωμεν Χριστῷ. Πολυέλασε Σῶτερ, ἰλάσθητι τοῖς δούλοισ σου, τῶν ἐν ἀσκήσει λαμπάντων, και ὑπόδειγμα,

ἐθέου θεῖου ὀφθέντων, ἐν Χίῳ λαμπρότατον.

Και νῦν τής ἑορτῆς, ἡ Μαρία τὸ σεπτόν, Εἰς τὴν β' στιχολογίαν. Κάθισμα ἡχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν και λόγον.

Μουδσῶε τῷ ζήλῳ και Ἡλιού, και Ἡεροδρόμου μιλῆσαι θεία σοφία, ἐρήμοις ἐν ὄρεσι διὰ θεῖου ὀκῆσατε, ὡ Ἰωάννη μάκρο, Νικήτα αὐδόμε, Ἰωσήφ Θεοφῶρε, τῆς Χίου βλαστήματι, ὅθεν και τὴν χάριν προφητείας ἄξιως, θεόθεν εἰλήφατε, προθεσπίσαι τὰ μέλλοντα. Κωνσταντῖνῳ τῷ ἄνακτι προσβέουσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄεσιον θεωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσε πύθῳ, τὴν ἅγιαν μνήμην ἡμῶν.

Δόξα αὐτός. Τὸ προσταθῆν.

Οἱ ἐκ Θεοῦ προγγωσθῆν οἱ θεοφῶροι, λαθόντες ἄρω Ἰωσήφ τε και Νικήτης, πρὸς τὴν Ἀεθῶν ἐπλευσαν και τῷ Κωνσταντῖνῳ, ἐδηλῶν λόγους ἀπλάστοις και τὴν πολλήν, ἀνίαν τὴν ἐν ἐκείνῳ μεταβάσειν, ἐπειρώντο οἱ πίνσοφοι, τὴν θαπάσιαν λαθεῖν, προλέγοντες ἐκ Πνεύματος και πιστεύσαι παρεπίσαν.

Και νῦν τής ἑορτῆς, εἰ δὲ μή. Τὸ προσταθῆν μυσικῶς. Μετὰ τὸν πολυέλον καθίσμα, ἡχος δ'.
Ἐπεφάνης σήμερον.

Μουδ τὴν θεϊκὴν μνήμην σου, τριάς ὁσίων, ἐν ὀφθαῖς γεραίοντας και εὐφημιούτας ἀνεύει, σῶξτε ταίς θεϊστας προσβέουσαι, νόσων παντοίων ψυχῆς τε και σώματος.

Δόξα. Τὸν συνάναρχον λόγον.

Θεοφῶροι Παιτέρας ὡς πρὶν ἐρρύσασθε, τῆς λοιμικῆς ἀσθενείας τὸν προσφυγόντα Ἡμῖν και δέμονον θεριμῶς τυχεῖν ἰάσεως, Ἐερεμίαν τὸν ἡμῶν ἐκείτην ἅγιον πιστόν, ὁράκατι ἐπομφῶντες· οὕτω και νῦν κατεχόντων, παθεῖν

προσβέουσατε ροσθῆναι ἡμᾶς.

Και νῦν τής ἑορτῆς ἡ τὸ· Καίρω πόλη Κουρίου.

Οἱ Ἀναβαθμοῖ, τὸ α', ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχου Προκείμενον. Τίμος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ. Στή. Τὶ ἀπαποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων. Τὸ πᾶσα πνοή και Εὐαγγέλιον δοακῶν. (Ἀνάγνωθι τῆς Πέμπτης τῆς δ' ἰερόμαδος κατὰ Ματθαῖον). ΟΝ· ψαλμός, Δόξα, ταῖς τῶν ὁσίων Ὄσιων. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ὁ σίγος, Ἐλήσῃον με ὁ Θεός.

Και τὸ ἱερόμελον Ἦχος πλ. β'.

Παγγέλιον θιωτῆν ἐν γῇ θιωσαντες θεοφῶροι, ἰσαγγέλιον ἐν οὐρανῷ παρὰ Θεοῦ ἐκαμίσαθε εὐκλειαν, Ἰωσήφ, Νικήτα και Ἰωάννη μᾶ ὄν ἐλλέπητε προσβέουντες αὐτῷ, ἐλεῆσαι και σώσαι, τοὺς τιμῶντας ἡμῶν τὸ μνημόσυον.

Εἰτα ὁ κανὼν τής ἑορτῆς ἡ τῆς Θεοτόκου. Καὶ τῶν ἁγίων κανὼν α'. Ὁδῆ α', ἡχος δ'. Ἀνοῖξο τὸ στόμα μου.

Μὸν νοῦ μου καταύγασον, Τριάς Ἀγαία ταίς λάμψασι, και φωτίσον δέομαι τοῦ ἀνυμνήσασι σου, τὴν τρισάριθμον χορσίαν τῶν Ὄσίων, πηγῇ φωτὸς πάροχο, τὴν Σε δοξάσασαν.

Παιτέρας θεοφρόνας, Τριάδος θεϊστας θεράποντες, ἡμῖν καταπέμψαστε χάριν οὐράνιον, ταῖς γεραίοντιν ἡμῶν τὴν πολυτείαν, τὴν ὄντως ἰσαγγέλιον και ὑπεράνθρωπον.

Πόσημον ἀνασχάμενοι, και τῶ ἐν Κόσῳ μω δειδίμενοι, στεχυρόν δὲ ἀράμενοι ἐπὶ τῶν ὁμῶν ἡμῶν, τὸν χρηστόν Ζυγόν, Χριστοῦ τοῦ παραπάτῶν, ἐν ὀφθαῖς ἀν εὐραῖς, ψυχῆς ἀνάπαυσιν.

Θεοτοκίον.

Ανάμωμον, Δέσποινα, τὸ ἀσθενῆς τῆς καρδίης μου, και στήριζον πάθει

περιτριπομένον. ὅπως πίπτει σε καὶ πῶθι μακκαρίζω, τὴν ἀειμακκάριστον καὶ πανκρίωμηνον.

Ἐτερος κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς τὸ ἀλφάβητον ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις: «Νικηφόρος».

Ἦχος πλ. δ'. Ἀρκατωλάτην Φαρκώ.

Ἄπο χειλέων ἐνχαῶν, πανάγιοι, ὕμνον προσέδω ὑμῖν. ὁ ρυπαρὸς ὄλος, ψυχῇ τε καὶ σώματι, ἀλλ' εὐμενῶς προσδέξασθε. χριστομίμητοι τοῦτον, καὶ καθαρθήνα: με προσέθευε, τριάς τῶν Ὁσίων πρὸς Κύριον.

Βίον ἀγγέλων ἀληθῶς ἐσαγγελοι δικαιοῦντες ἐν γῆ. Ὅσοι Πατέρες ἀσπίων τὸ καύχημα, ἀπάθειαν ἐκτέθηκαθε, καὶ πρὸς ἔνθεον ὕψος, τῶν ἀρετῶν ἀνεδιάματε, καὶ νῦν τῆς ἀγγελίας ἠνώθητε.

Τέγονας τύπος καὶ κανὼν ἀσκήσεως, ὡ μακκαρία Τριάς, εἶτα κοινού βίου, ἰερωῶς προσέστησε. Νικητὰ παμμάκαριστε Ἰωάννη θεόφρον καὶ Ἰωσήφ παναυδίτιμα, λόγιοι παμφερεῖς δικαιοσεως.

Θεοτοκίον.

Ναοὶ Τριάδος λογικοὶ γεγονάτε θεοπρεπῶν ἀρετῶν, τῷ ἐν θεῷ κάλλει, θεῖως καλλυνόμενοι, διὰ σοῦ πανκρίωμης, τὸν περίκλητον τοῦτον, Ναὸν ἐν γῆ ἀνηύρανον, οἱ σοὶ θεοφόροι θεράποντες.

Ἐβδ' γ'. Τοὺς σοὺς ὕμολόγους.

Ποθοῦντες τυχεῖν τῶν οὐρανόων, τερπνῶν καὶ ἀροήτων ἀγαθῶν, σπηλαίῳ ἐνοκήσατε, μόνω Θεῷ προσέχοντες, πατέρες πανσεδάσμιτοι, ὧν νῦν τυγχόντες ἀγάλλεσθε.

Ἦλίκον ζηλοῦντες τὸν Προφήτην καὶ τριάβοις ταῖς θεαῖς ἀπλανῶς, τοῦ Παπιστοῦ ἐπίμνητοι, Πατέρες οὐρανόφρονες, τὸν βίον διηγύσατε, ἐνθεῶς πάντα ἀειδίμοι.

Προβάτειον ὅρος ἠγιασθη, ὁσίον τοῖς θεήμασι τριῶν, ἐκεῖ γὰρ κατεπάτησαν, τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄψεως, τοῦ ἐν Ἐδέμ τὸ πρότερον. Ἀδάμ καὶ Ἐὐάν πτερόνισαντος.

Θεοτοκίον.

Ἐξ ὕψους τοῦ ὄρους καθεώρων, ἐν ἄλσει τῷ σύνεγγυς νυκτός, φῶς ἀπαστραπτον Ἠάναγγε, ὡς Μωϋσῆς ἐν ὄροις Σινᾶ, ἐνθα εἰκόνα εὐρανο, σοῦ τῆς Θεοτόκου οἱ Ὅσοι.

Ἄ ἕτερος. Ὁ στερώσας κατ' ἀρχάς

Αὐτετικῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὰ οὐράνια ὄρη τὰς ψυχὰς ὑμῶν Πατέρες ὑψοῦντες, ἐζητεῖσθε ἐκτενωῶς, θεθεῖν τὴν δοθήθειαν, ἧς περ ἐπιτυχόντες, ἴσχυον δαιμόνων ὠλεσατε.

Ἐπί τῶν θεῶν ἐντολῶν, τὴν ἀροαγῆ Χριστοῦ πέτραν, ἐπεστήσατε ἐθροικῶς τοὺς πόδας, θεοφόροι καὶ ὁδὸν τὴν κατὰ θεῖον ἀπασαν, ἀπτώτως διελευθόντες, ἐν οὐρανοῖς ἐσηκνώπατε.

Ζωὴν θεοφρονες σωφῶς τὴν κατὰ κόσμον μισοῦντες καὶ περσοῦμενην Χριστοῦ τῇ ἀγάπῃ ἠροεῖσαθε, οἰκῶν, ἐν ἐρημίᾳ ὅσοι τὴν μακκαρίαν ὄντως, ζωὴν ποθοῦντες καὶ ἀληκτον.

Θεοτοκίον.

Ἦσχὺν μοι δώρησαι Ἀγνή, κατὰ παθῶν ὀλεθροῖων, καὶ προσθεῖαις σου περιζωσον κράτος, κατ' ἐθροῶν τῶν νοητῶν καὶ αἰσθητῶν ἐκλύτρωσαι, τῆς ἐπηρείας Κόρη, τὸν ἰσχυρόν ἢ κυήσασα.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ἐν ἀσκήσει ἐκλάμψαντες νοητῶς, ὡς τρισήλικα φῶτα ἐπὶ τῆς γῆς, θαύμασιν ἐκλάμπετε τὰ τῆς Χίου πληρώματα, δι' ὅλην στάς θαρδάρους, ἀθέους, ἀθίοπα, τῇ Μονῇ προσελθόντες ὡς ταύ-

την συλήσαντας, καὶ πρὸς ναὸν τὸνθεῖον, τὸν ὄντως πανθαύμαστον, ἀνω ἀναβάντας καὶ ὀρούσαντας σμῆλη, πῦρ ἀθρόον πέμπαντες τοῦτους ἀπατεφρώσατε, καὶ τὸ θαύμα κηρύττεται, ἕως τοῦ νῦν ἐν τῇ Μονῇ ἢ γὰρ ὁπῆ τοῦτο δεῖκνυσιν, ἢ ἐν τῇ γῆ ὀρωμένη πανθαύμαστοι.

Δόξα καὶ νῦν τῆς Ἐορτῆς ἢ τῆς Σοφίαν καὶ Λόγον. Ἐβδ' δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλὴν.

Ἦρωεῖσαι ποθοῦντες τὴν ἄρα τὸ φῶς, σπουδῇ θεοφόροι ἀπήρξασθε, τὸ ἄλλοσος κίειν, ἀλλὰ ἔστη θαυμαστή, ἢ φλόξ ἢ ὑπερβάλλουσα, τῆς μυρσίνης ὅλωσ μὴ ψαύσα.

Ἦρωροθεν ὀρωντες τὸ θαύμα ὑμεῖς, καὶ ἐθαυμάδοι γεγονάτε ἄγιοι, ὅτι τῆς μύρτου οὐ καθήφατο τὸ πῦρ, ἐνθεν τε προσπελάσαντες, εὐρετε εἰκόνα τὴν ἀροατον.

Ἦρό τῆς νομικῆς ὀροχόμενος, κίθωτοῦ πάλαι μὲν Αὐτοῦ ὁ θεόληπτος, ἐψαλλε χαίρων, τῇ εἰκόνι δὲ ὑμεῖς γονυκλινοῦντες Ὅσοι, λίαν ἀσυγκρίτως ἠγάλλεσθε.

Θεοτοκίον.

Ἦτε τὴν εἰκόνα σου εἶδον Ἀγνή, ἠδοῦν ἢς ἀφάτου ἐπλήρηθησαν καὶ εὐφροσύνης οἱ θεράποντες οἱ σοὶ, ὕμνοῦντες καὶ δοξάζοντες, τὴν σὴν πρὸς αὐτοὺς θεῖαν πρόνοιαν.

Ἄ ἕτερος. Σὺ μου ἰσχύς Κόρη.

Ἦσὺφω τῷ Θεῷ Πατέρες ἐνούμενοι τῷ ἄλλω ψυχῆς ἐμδατεύοντι, ταῖς καθαρῆς καὶ τῶν ἀρετῶν, κητηγλαῖσμένας, ταῖς λαμπηθῶσι μακκαριοι, προσέγωνε τὰ πόρρω, ὡς παρόντα θεβαίως καὶ ἐκ τούτου ταῖς πᾶσιν ἐγνώσθητε.

Θεὸς ἡμᾶς, δοξάσας θαύμασιν ἐδειξεν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ σωφῶς ἐγνώρισε. Νικητὰ μάκαρ σὺν Ἰωσήφ καὶ τῷ Ἰωάννη καὶ ἰδιώταις καὶ ἄρορσαι, πρὸς δὲ καὶ βασιλευσιν, ὡς προφήτας ἐνθεῶς, τῶν μελλόντων Πατέρες θεσπέσιοι.

Ἦλὸν παθῶν ἀποξηράναντες πρότερον ἐν ἀσκήσει θεῖοι κακοχρόμενοι καὶ ἀπαθείας τῷ ἀγνισμῷ, ὅλωσ ἀγνισθέντες καὶ ἀρετῶν ταῖς ἐλλάμψαι, τὸν νῦν κατευγαθέντες, ἐσημένων τὴν γνώσιν, θεοφόροι θεθεῖν ἐδέξασθε.

Θεοτοκίον.

Ἦλίμαξ σὺ εἰ ἀρχόντες ἦν θεοεάπατο, ἔσταταιμένη, γῆθεν πρὸς οὐράνια, ὁ Πακῶθ πάλαι μυστικῶς, δι' ἧς οὐρανῶθεν, εἰς γῆν κατήλθεν ὁ Ἦψιστος καὶ ἔσωσεν εὐσπλαγγῶς, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, καὶ πρὸς ἔνθεον δόξαν ἀνήγαγεν.

Ἐβδ' ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἦνθεῶς Πανάρχωντες, καὶ εὐλαβῶς κατέχοντες τὴν σὴν πανσεδάσμιον εἰκόνα, καὶ εἰς τὸ ὄρος ἀναδραμόντες σπουδῇ ἀπέθεντο ἐν τῷ ἔαυτοῦ, σπηλαίῳ γηθόμενοι, ὡσπερ θεῖον κειμήλιον.

Ἦρχος ἐνεπήρηθητε, ἀροήτου, ὡ θεῖοτάτοι, Πατέρες ἐπὶ τῇ ἀνευρέσει, τοῦ θεῖου τύπου τῆς Θεοτόκου Ἀγνῆς, νυκτός δι' ἀπίαντος ἀφ' ὕμων, ὅλη μετεβάλλετο ἢ χαρὰ εἰς κατήφειαν.

Ἦροεῖσας τέμενος, Παρθένε δομηθῆναι σοὶ, ἐνθα ἡ εἰκὼν ἢ σὴ εὐρέθη, ἢ θεῖα ὄντως, δι' ὃ οὐχ ἄπαξ καὶ δίς, ὡ θαύμα φρικτόν, ἀποχωρεῖ, τοῦ σπηλαίου θεούσου εἰς τὴν μύρτον τὴν θάλαυσαν.

Θεοτοκίον.

Ἦξέστησαν, ὅτε σου, τὸ τῆς μορφῆς εἰκόναςίμου, παρθένε, οἱ ἄγιοι ἐώρων,

ἐπί τῷ θαλάσῃ τὸ τῆς μυροσίτης καὶ πῶς ὡς ἐμπνουν ἐχρήσαστο φυγῆ ἀπορούντες ἐκράζον μέγα θάυμα ὃ γέγονεν.

Ὁ Ἴτερος. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Κικρομμένοι σπηλαίῳ, πρὸς τοὺς ἐγκοσμίους διακόντες ἀγνωστοί, θαύμα μέγα θεοί, πῶς λαμπροὶ καὶ ἐπίσημοι ὤφθητε τῆς γὰρ βασιλείας, τῆ ἀσφαλεῖ προαγορεύσει, βασιλεῦσι καὶ πάντι ἐγνωσθήτε.

Ἄγγελοι τὸν Μονομάχον, προφητείας τῷ φέγγει φωτίζοντες, ὤφθητε πατέρες, προδηλοῦντες ἀδελφῶν τὴν δόξα, ὅτι πάντως ἔξει, παρὰ Θεοῦ τὴν βασιλείαν, καὶ ἄλλῶν τὴν τῆς λύπης ἐλύσατε.

Μετ' αἰδοῦς τε καὶ πόθου, τὸν αὐτοῦ διακτύλιον ὑμῖν παρέσχετο, ἀσφαλείας χάριν, θεοφόροι πατέρες καὶ σύμβουλον, τὸν ὑπεσχημένον, ὃ ἐκωνσταντίνος, ὡς εὐγνωμων, πρὸς ὑμᾶς ὡς τριάς Θεοῦ ὁμοῦ ἔστα.

Θεοτοκίον.

Ὁ δὲ ἰσχυρὸς καὶ ἄριστος, πρόξενος καθίσταται ὁ θεὸς οἰκός σου, ἄχραντε Παρθένε, ὃν οἱ θεοὶ πατέρες ἀνήγειραν, μεγαλοπρεπέως βασιλικῆς ὑπάρχων ἔργον καὶ χειρὸς φιλοτίμου κατόρθωμα.

Ἐξῆς στί. Τὴν θεὸν τούτῳ.

Πρὸς ἀνὰ ξίφος ὑμνήσεις, τοὺς πόνοους οὖς ὑμεῖς ὑπεμείνατε, Πατέρες ἄγιοι, ὅπως ναὸν τὸν περιέλαβετε, δομήσητε πρὸς δόξαν τῆς θεομητορίας.

Ἐκ τῆς νήσου Χίου ἀπάρχοντες, πρὸς Λέσβον τὴν πλησίον ἐδράματε, νεύσει τῆ κρείττονι, ἵνα σφῶς προφητεύσητε, τῷ Μονομάχῳ πάντα τὰ γενησόμενα.

Ἐν ὕψει λάμποντες ἄγιοι, ἐνθεοῦ πολιτείας προσέγνωτε, νοῦ καθαρότητι,

καὶ προηγγείλατε χριστοῖ, περὶ ἀρχῆς τῶν ὅλων καὶ δικαδιήματος.

Θεοτοκίον.

Ἄγνη παρθένε θεόνυμφε, ἡ Δέσποινα ἀπάσης τῆς ἐπίσεως, ἦν περὶ ἠυδοκίης Μονὴν ἐκτύθη γενέσθαι σοι, ἐξ ἐπηρείας πάσης σώζε προσθείσεις σου.

Ἴτερος. Ἰλασθήτε μοι Σωτήρ.

Νόμοις Χριστοῦ ἱερεῖς, ὑπεκόντες πανσεβάζημοι, νόμος σεπτῶς καὶ κωνῶν καὶ θεῶν ὑπόδειγμα, ἀσκήσεως ὤφθητε, καὶ μονήρους θείου, θεῖα ὄντως δικτύπωσις.

Ἐνωσάντες ἐαυτοὺς, τὸν ἐπὶ γῆς οὐρανόφρονες, καὶ τὰ ἐν θίῳ τερπνά, σφῶς καταλείψαντες, Θεῷ οἰκειώθητε, ὅσοι Πατέρες διὰ θίου καθάρτητα.

Οἶκος τῷ πάντων Θεῷ καὶ ἱερῶν ἐνδοκίτημα, κτισθέντες τῶν ἀρετῶν τοῖς λίθοις μακάριοι, ναὸν χειροποίητον, ἀνεγείρατε θεῖον, τῆ Παρθένῳ ἡξιώθητε.

Θεοτοκίον.

Ὁ δὲ ἰσχυρὸς καὶ ἄριστος, πρόξενος καθίσταται ὁ θεὸς οἰκός σου, ἄχραντε Παρθένε, ὃν οἱ θεοὶ πατέρες ἀνήγειραν, μεγαλοπρεπέως βασιλικῆς ὑπάρχων ἔργον καὶ χειρὸς φιλοτίμου κατόρθωμα.

Κοντάκιον, ἤχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Πρὸς τοὺς Πατέρας τοὺς σεπτοὺς νῦν μακαρίσωμεν, ὡς τὰ τοῦ κόσμου ἅπαντα κατακρονήσαντας, σπηλαίους τε καὶ ὄρεσι κατοικοῦντας ἄλλ', ὡς ἐχόντες τὴν χάριν τὴν οὐράνιον, ἐκ τοῦ ὕψους ἡμῖν πᾶσι χάριν πέμψατε, ὅπως κρᾶζώμεν, χαίρετε Πατέρες ὅσοι.

Ἴτερον.

Ἄγρον τρεῖς ὅσοι Κυρίου γεωργήσαντες, στάχυν πολύχουν ἐν ἰδρω-

σιν ἐθερίσατε, ἀρετῶν τὰ δράγματα ἐν αλωνισθέντες ἔγκρατειας δὲ λικμῷ τὸ σίτου ἄχρουν, ἀφελόντες, εἰς ταμεῖα τὰ οὐράνια, ἐφυλάξασθε, πρὸς τρυφὴν ἀδαπάνητον.

Ὁ Οἶκος.

Ὁ ἄγγελος ἐπίγειοι καὶ ἄνθρωποι οὐράνιοι ἐπὶ τῆς γῆς οἰκοῦντες μακάριοι, ἐφάμιλλον αὐτοῖς τὸν βίον διηνοῦσα, σκόβαλα πάντα κατὰ Παῦλον ἠγησάμενοι ὄθεν καὶ τὸν ἕμνον ἐπάξιον μέλκοντες ὑμῖν βοῶμεν. Χαίρετε, δι' ὃν ὁ Χριστὸς ἐδοξάσθη, χαίρετε δι' ὃν ὁ ἐχθρὸς κατησχύνθη. Χαίρετε, τῶν μοναστῶν ἡ κρητὶς καὶ τὸ στήγμα, Χαίρετε, τῶν μιγάδων ἀρετῆς τὸ ὑπόδειγμα. Χαίρετε, ὅτι περιβόητον Μονὴν ἀνεδείμασθε ἐν γῆ, χαίρετε, ὅτι ναὸν περικαλλῆ ἐκ βάθρων ἠγείρατε ἐν αὐτῇ. Χαίρετε οἱ ἐν σπηλαίῳ διὰ βίου οἰκόντες, χαίρετε, οἱ μετὰ τέλος τοῖς ἀγγέλοις συνόντες, Χαίρετε οἱ τῷ Μονομάχῳ τὰ μέλκοντες ἐξεμπόντες, χαίρετε, οἱ τρυφὰς κοσμητικὰς ἀθετοῦντες πρὸς τρυφὴν ἀδαπάνητον.

Συναξάριον.

Τῆ εικοστῆ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν Νικήτα, Ἰωάννου καὶ Ἰωσήφ, τῶν ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ ἀσκησάντων.

Τῷ Νικήτῃ.

Νίκην νικήσας, ὦ Νικήτα, πρὸς κόσμον Τρόπαια ἦρας ἐν πόλῳ στεφανφόρος

Τῷ Ἰωάννῃ.

Νικήτα σύμπλους ἦσθα, ὦ Ἰωάννη, μεθ' οὗ ἐν ὄρφῃ εὐλοεῖς γαληνῶν,

Τῷ Ἰωσήφ.

Πρῶτος μοναστῶν, ὕστερος δὲ τῶν δύο ἔχεις Ἰωσήφ ἐκ θεοῦ τρίτον γέρας.

Εἰκάδι τήνδε Χίος δοξάζει τρίττον ἔσσει.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΩΝ ΟΣΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΗΜΩΝ ΝΙΚΗΤΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΙ ΙΩΣΗΦ ΤΩΝ ΕΝ ΧΙΩ ΑΣΚΗΣΑΝΤΩΝ

Ἀγαθὰ καὶ οἱ ἄγιοι τοῦ Θεοῦ, δὲν ἔχουσι χρεῖαν ἀπὸ ἀνθρωπίνην δόξαν καὶ τιμὴν μετὰ τὸ νὰ εἶναι εἰς τὴν οὐρανίον καὶ θεῖαν δόξαν, ζῶντες εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὸν Σολομῶνα, καὶ αἱ ψυχὰ αὐτῶν εἶναι ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ τὰ ὀνόματά τους εἶναι κατεγεγραμμένα ἐν βίβλῳ ζωῆς, μετὰ τὸν οὐρανόν, ἡμεῖς ἔχομεν χρεῖαν ἀναραίτητον, νὰ γράψωμεν τοὺς βίους καὶ τὰ κατορθώματά τους εἰς δόξαν αὐτῶν καὶ εἰς τιμὴν, καὶ ἀκολουθῶς νὰ τοὺς ἐπαινώμεν, καὶ νὰ τοὺς μακαρίζωμεν, ὡς πιστοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ, ἢ μάλλον εἰπεῖν ὡς γνησίους φίλους ὅτι κατὰ τὸν μέγαν Βασίλειον, ἢ πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ὁμοδοῦλων τιμῆ, ἀπόδειξιν ἔχει τῆς πρὸς τὸν κοινὸν δεσπότην εὐνοίας, καὶ μάλιστα ἐὰν αὐτοὶ οἱ ἀγαθοὶ δούλοι τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ἅγιοι ἀπλῶς, δὲν ἠγωνίσθησαν μόνον διὰ τὴν αὐτῶν σωτηρίαν, ἀλλὰ εἶναι κοινὸι εὐεργεταί, καὶ διὰ τὴν τῶν πολλῶν σωτηρίαν ἠγωνίσθησαν καὶ μυριοὺς ἰδρωτὰς ἔχουσα. Ὅταν, λέγω,

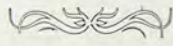
οἱ ἅγιοι εἶναι τοιοῦτοι κοινὸι εὐεργεταί, τότε καὶ ὁ ἐπαινωσ ἐνὶ δικαιοτέρως, καὶ τὰ ἐγκώμια πλέον χροαστοῦμενα τοιοῦτοι ἐστάθησαν, ἀδελφοί, εἰς τὴν νῆσον ταύτην οἱ ὅσοι καὶ θεοφόροι πατέρες ἡμῶν Νικήτας, Ἰωάννης καὶ Ἰωσήφ, τῶν ὁποίων τὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν σήμερον ἔπειθ' αὐτοὶ δὲν ἠγωνίσθησαν μόνον διὰ τὴν ἰδικὴν τῶν σωτηρίαν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑπερ ἀνθρώπων ἐκείνους ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως εἰς πολλῶν χρόνων διάστημα ὑπέμειναν, τότε καὶ ὑπερ τῆς τῶν πολλῶν σωτηρίας ἐφρόντισαν, ἀλλὰ καὶ μυριοὺς κόπους, καὶ εἰς γῆν καὶ εἰς θάλασσαν ὑπέμειναν, καὶ πολλοὺς ἰδρωτὰς ἔχουσα οἱ ἀσπίδοι, διὰ νὰ οἰκοδομήσωμεν μοναστήρια, εἰς ψυχικὴν τῶν ἀνθρώπων σωτηρίαν, καθὼς καὶ τὰ ὁμοδοῦμα, καὶ πολλοὺς ἔσωσαν μετὰ τὸ θεῖον παράδειγμα τῶν ἀρετῶν τους, καὶ μετὰ τὴν θεοπνευστον διδασκαλίαν τους ὄθεν δικαίως πρέπει νὰ ἐπαινώμεθα ὡς κοινὸι ἡμῶν εὐεργεταί καὶ τὰ κατορθώματά τους νὰ κηρύττονται εἰς δόξαν Θεοῦ τοῦ ἐνδοξαζομένου

Κρήτην ένας Ιερομόναχος, 'Ιερεμίας όνομαζόμενος, και ε-
 ζήτη τόπον άρμόδιον διά να ήσυχάζει, (καθώς έν καιρώ
 κινδύνου ύπεσχέθη εις τόν Θεόν) και λοιπόν οι τότε ευθε-
 θήντες μοναχοί, τόν ώδήγησαν εις τόν Προβάτειον όρος,
 εις τόν Ιερών σπήλαιον όπου ήσκήτευον οι όσοι, περι τοϋ
 όποιου πολλώτα ειπόμεν. 'Ο δέ 'Ιερεμίας εδρών τόν τό-
 που έπιτήθειον κατά τόν σκοπόν του, έμεινε εκεί' εύλα-
 βούμενος δέ τό σπήλαιον έκείνο, ώς Ιερών και άγιον από
 τούς άσκητικούς άγώνιας τών όσίων, άγκαίνισεν αυτό, και
 καθιέρωσε και εις 'Εκκλησίον τώ μετεσκεύασεν, έκ' όνό-
 ματι τιμωμένην τών όσίων Πατέρων ήμών Νικήτα' Ιωάν-
 νου, και 'Ιωσήφ' έπειτα και μερικά κελιά έκτισε, μονύ-
 δριον εις άσκητών κατοικίαν τώ έκασεσκεύασεν. Αυτός
 λοιπόν ο Ιερών 'Ιερεμίας, εκεί ήσυχίζων δέν ήξείωσεν πό-
 θεν έκτυπήθη από πανούκλιαν και αυτή τοϋ έφοβήριζε θά-
 νατον' ύθεν άπελαιμένος από άνηρωπών βοήθειαν, κα-
 τέφυγεν εις τήν αντίληψιν τών άγιών και πηγαίνων μέσα
 εις τόν Ναόν, όπου ήμώρθεσεν, έπεσον έμπροσθεν εις τήν
 σεβασμίαν είκόνα του, και μέ θεομήν δέησιν εζήτη τήν
 έκείνων έπίσκεψιν' κείμενος δέ, όλίγον άπεκοιμήθη. Και
 ιδού φαίνονται έπιώσθεν τών Ισταμένοι οι τρεις άγιοι εύ-
 λογούτες αυτόν και τήν νόσον άποδιώκοντες. 'Ο δέ 'Ιε-
 ρεμίας άποστεινάς τόν έλαφρόν έκείνον βίον, ευθέθη ό-
 λος υγιής, δοξάζων τόν Θεόν και τούς όσίους, τούς θεί-
 ους αυτού ευεργέτας. 'Οθεν τό μόν προς ευχαριστίαν προς
 τούς άγίους, τό δέ και εις μνήμην τοϋ θαύματος, έξω-
 γράφισεν Ιδιοχείρως (τοίτω γάρ ήν αυτό έπιτήδευμα) τούς
 άγίους, κατά τήν φανείσαν αυτό έπιτάσιαν επάνωθεν τής
 πόρτας τοϋ κελίου του, τήν θυσίαν και πολλοί άκόμη
 τήν σήμερον ένθυμούνται και τό λέγουσι. Ταύτα δέ πάντα
 τό έργον τοϋ 'Ιερεμίου εις τήν άλωσιν τής πατριδος κατε-
 στράφησαν και τό μονύδριον έρημόσεν' έλθόν δέ ο γέρον
 Παζώμιος από τά 'Ιεροσόλυμα, εκ τής Μονής τοϋ 'Αγίου
 Σάββα κατά τό 1868, άνεκαινίον τό σπήλαιον και ευρυ-
 χορότερον αυτό κατεσκεύασε και μετά τέμπλον και μαρ-
 μαρόν έκόσμησε και άλλην έκκλησίαν ευρυχωροτέτην μετά
 τρούλου ήκοδόμησε, και τέλειαν Σκήτην τό Μονύδριον
 εγκατέστησεν και μέ πολλά κελιά και ξενώνας εκκαλώπι-
 σεν. Οι δέ άδελφοί τής Σκήτης έχουν έργον τήν ζωγρα-

φικήν και εις άλλας τινάς συνήθεις τοίς μοναχοίς χειροτε-
 χνικάς εργασίας καταγίνονται.

Αυτη είναι, άδελφοί μου χριστιανοί, ή όσία ζωή και
 ένάρετος πολιτεία τών όσίων και θεοφόρων Πατέρων ήμών
 Νικήτα, 'Ιωάννου και 'Ιωσήφ. Ούτω μέ άποστολικόν ζη-
 λον, ώς ήκούσατε, άφηκαν πάντα και ήκολούθησαν τώ
 Χριστώ οι μακάριοι, και διά τήν άγάπην του εκαιου-
 χοήντο και έκταλαιπωροήντο επάνω εις τό Προβάτειον όρος
 οι θεότατοι, μέ νηστείας, μέ προσευχάς άδιαιλείτους
 μέ άγρυπνίας όλονυκτιους, ύπομόνοντες τούς παινετούς τοϋ
 χειμώνος και τούς καύσοντας τοϋ θέρους. 'Οθεν και προ-
 φητικού ήξιώθησαν χαρισμάτων, και έχοντες παρησιασ-
 πρός τόν Θεόν, τόν ουράνιον Βασιλέα, και τήν προς τούς
 επιγείους βασιλείς παρησιασιν, θαυμασίως έπλουτί-
 σαν, και Ναόν θαυμαστόν, ώς άλλος Σολομών, έκτισαν,
 και Μοναστήρια και Κοινώβια, ώς άλλος Εδθήμεος και
 Σάββας ο ήγιασμένος και Θεοδόσιος ο Κοινοβίαρχος εού-
 στησεν, και μοναδικής ζωής τύπος και ύπογραμμός, ώς
 ο μέγας 'Αντώνιος εις τήν νήσον ταύτην έφρίκησεν' και
 μέ πόνους πολλούς μάς έκτισαν Ναόν περικαλλέστατον και
 μοναστήρια διά τήν σωτηρίαν μας, και όλην τήν νήσον
 έπλούτισαν από τήν άρετήν των και θεοσεβείαν' διότι ή
 εύλάβεια όπου άνθει μέχρι τήν σήμερον επάνω εις τήν
 Χιον, από τās Σκήτας τών 'Αγιών Πατέρων και από τά
 άλλα εύαγή μοναστήρια πηγάζει. Χρωσται λοιπόν είμεθα,
 άδελφοί Χριστιανοί, να τούς αγαπάμεν και να τούς σεβώ-
 μεθα, όχι μόνον διά τά όσα αγαθά μάς έργασιν πρόξενον,
 αλλά και διότι είναι προστάται μας και πατρικολοϋσι τόν
 Θεόν ύπερ ήμών άδιαιλείτως.

'Αλλ' ό Πατέρας τιμώτατοι, σεις όπου πρώτοι εστά-
 θητε διδάσκαλοι τής άρετής και μοναδικής ζωής και πολι-
 τείας εις τήν νήσον ταύτην, σεις όπου μάλιστα κόπους
 ύπεμείνατε. και τήν άγιαν είκόνα τής Θεοτόκου θαυμασίως
 ευρόντες επί τών τής μυσήνης κλάδων, σεις όπου ένοστή-
 σατε μοναστήρια και λατρείαν και δόξαν Θεού και σωτη-
 ρίαν τών ψυχών μας, μη παύσητε δεόμενοι τής Ησυχίας
 και προσκυνητής Τριάδος, να μάς άξιώση τής βασιλείας
 τών ουρανών' ής ή δόξα και τό κράτος εις τούς αιώνας
 τών αιώνων 'Αμήν.

'Αδελφ' ζ'. Ουκ ελάτρευσαν.

Επέγνωτε, τόν Κωνσταντινών όσιον,
 τή σκήπηρα δεξασθαι. κύριω ελθόν-
 τες σπουδή, τόν κύριου διακτύλιον έπε-
 δεκνύετε, ως άνέμνησε, τών έν τή Λε-
 σβω πρώτερον προς ύμιας έπηγ-
 γελμένων.

Ευγνωμότως σύν Πατέρες όσιώτατοι,
 εύθύς άπέστειλεν, οικουδομήσαι Να-

όν, ως ύμιν ύπέσχετο περικαλλέστατον
 όν άνέθετο τή μόνη Θεομήτορι, βασι-
 λείου κράτους δεξιμα.

Όσιώτατοι Πατέρες και θεούτατοι,
 πόθω γεραίρομεν, πόνους ύμίν τούς
 πολλούς, τής θείας άσκήσεως και τούς
 καμάτους δε, ούς ύπέστητε, κατά τε
 γήν και θάλασσαν, τής Μονής ένεκα
 ταύτης.

Θεοτοκίον,

Παναχρώμητε Παρθένε καθιεσύτες.
 όν έσωμάτωσας φιλάνθρωπον 'Ιη-
 σουόν, φυλάττειν τήν ποιήμην σου εξ έ-
 πηρείας τε και κακώσεως, εχθρών παν-
 τοίων, ένα Σε ως προστάτιδι γεραίρη.

'Ο 'Ετερος. Παίδες 'Εθραίων έν καμίνω.

Πηρίας άσμάτων ευφημίας, στεφανώ-
 σωμεν άξίως τούς όσίους' τούς προ-
 στάτας ήμών και θείους ευεργέτας και
 πρεσβευτάς προς Κύριον εύπροσδέ-
 κτους εις αιώνας.

Ψύσασθε ποιήμην τήν τιμώσαν, τήν
 πανίστην και θείαν ύμίν μνήμην,
 εξ εχθρών αίσθητων και νοητών, Πα-
 τέρες, και εκ Θεου κινήσατε τήν ειρή-
 νην εις αιώνας.

Σώμα γεκρώσαντες έν κόσμω, άπε-
 λαύετε ζωήν τήν αιώνιαν, θεοφόροι,
 Χριστώ συνόντες εις αιώνας και σύν
 άγγέλοις ψάλλοντες, ό Θεός εύλογη-
 τός ει.

Θεοτοκίον.

Όμματα νούν και τήν καρδίαν, Πανα-
 χρώμητε, προς Σε νύν άνταξίνω, πρε-
 σβετών Σου φωτί όλον κατάρχασόν με
 και προς τό θεόν βέλγημα καθοδηγήσον,
 Παρθένε.

'Αδελφ' η'. Παίδας εύχαείς.

Όυποι και κανόνες έν τή Χίω, άσκή-
 σεως πρώτοι ωφθητε, σεβάσμιοι,
 πάντων γάρ άρέμενοι και Χριστώ έπό-
 μενοι, άύλως τε βιώσαντες πάσιν εγνω-
 σθητε, μιγάσι και μονάζουσι στάθμη,
 θείας πολιτείας και ουρανίου δίτου.

Τριάς σεβασμία τών όσίων, Τριάδα
 τήν Παναχίαν εκετεύσατε, δοϋναι ή-
 μιν άψεσιν τών άμαρτιών ήμών, ως
 παρήρησιν έχοντες πολλήν, πανεύφη-
 μοι, δεήσεις προς αυτήν άναφέρειν, ύ-

περ τών τιμώντων τήν θείαν ύμών
 μνήμην.

Θεόν θησαυρόν θείων χαρίτων τήν
 λάρακα τών λειψάνων ήμών άγειν,
 έχοντες δοξάζομεν, τόν ύμιας δοξά-
 σαντα, και πίστες άσπαζόμενοι άχιζό-
 μεθα, ή θεία γάρ τοϋ Πνεύματος χά-
 ρις, μένει άχωρίστως έν τούς ύμών ό-
 στείρια.

Θεοτοκίον.

Ό μου σκέπη ει και προστάσις, Παρ-
 θένε άγνή, αντίληψις και λύτρωσις,
 τείχος και ασφάλεια, όθεν μεγαλύνωσε,
 Μονή δι' ή σή κηρύττουσα τάς δυνα-
 στείς σου, προς άπαντας, ότι ή σή
 μύριτος, άφλεκτος έσώθη, ώσπερ ή δά-
 τος πάλα.

'Ο 'Ετερος. Τόν έν όρει άγιω.

Όψ' άστέκτω, νύν παρεστώτες θρόνω,
 τής Τριάδος τρισάριθμοι Πατέρες
 τής τριλαμπούς πληρούμενοι λαμ-
 πρότατος χάροντες ύμνείτε και ύπερυ-
 ψούτε, αυτήν εις τούς αιώνας.

Υ'περφώτου Τριάδος ταίς άκτεσι, τών
 όσίων ή τριφυγγής χορεία, έλαμ-
 πομένη σύν άγγέλων τάγμασι, θείως γη-
 θομένη, μέλπει άσιγήτως αυτήν εις
 τούς αιώνας.

Φεγγοδόλις κύγας φωτός άδύτου,
 τής τριφώτου και τριφυγγούς ούσί-
 ας, Πατέρες θείοι καταγκυζόμενοι,
 άδοντες ύμνείτε και ύπερυψούτε
 εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον.

Ψύσαι ποιήμην τήν σοί άνακειμένην,
 Θεοτόκε πανύμνητε Παρθένε, εκ τής
 όρμηής τοϋ νοητού με λένοντος, τοϋ ό-
 ρουμένου, και καταπιείν με, ζητούντος
 και όλέσαι.

'Αδελφ' θ'. 'Απας γηγενής.

Ός μη έκπλαγή, Πατέρες Θεούτατοι,
 τούς ύπερ άνθρωπον, πόνους τής ά-

σκήσεως, καὶ τοὺς ἀγώνες, οὓς διηγή-
σατε, νηστείας καὶ δεήσεων ἐνασχολο-
υόμενοι, ἐνοικούντες, φάραξι κρη-
μνώσει τῷ δὲ πάθῳ τῷ θεῷ πυ-
ρούμενοι.

Δεξασθε σεπτοί, φθὴν ὑμνητήριον καὶ
καταπέψατε, τῷ δὲ ἐκπονήσαντι,
καὶ τοῖς συμπάλλουσι χάριν ἄνωθεν, ὅ-
πως ὁρθῶς θιώσαντες ζώην κίονιον,
θεοφόροι, δι' ἱκεσιῶν ὑμῶν, πρὸς χρι-
στοῦ τοῦ θεοῦ ἀπολαύσωσι.

Δεσποτα Χριστέ, προσθεῖαις δεξάμε-
νος, τῆς κλητήσεως σε καὶ τῶν ἄνω
τάξεων, τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Μαρ-
τύρων σου, Ἱεροκλῶν ὁσίων τε, ἡμᾶς
ἐλέησον, καὶ παρὰσχου ἄρσιν τοῖς δού-
λοις σου, τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων ὡς
εὐσπλαγγῆς.

Θεοτοκίον.

Δεσποτα ἀγνή, ὡς πάλαι ἐτήρησας
τὴν μύρτον ἀφλεκτον, οὕτω τὴν Μο-
νήν τὴν σὴν, φρούρει καὶ διαφύλαττε,
ἐκ πάσης περιστάσεως ταῖς ταῖς δεή-
σεις, ἐν ὑμνώμεν, καὶ πιστῶς δοξά-
ζωμεν, Σὲ Παρθένε ἡμῶν προστάτευ-
ουσαν.

Ὁ Ἐτερος, Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Χαῖρέ σοι ἄδω ἐκ ψυχῆς, ὦ Τριάξ τῶν
ἀσκητῶν θεοσύλλεκτη, καὶ θεοτίμη-
τε, ἡ τὴν Τριάδα τὴν ἁμοούσιον, ἕρ-
γοις ἐνθέοις ἱερώς, θιούσα ἐδόξασας
καὶ νῦν ἀπειληφας, τὰ θραβεῖα, τῶν σῶν
πόνων ἐπάξια.

Πάλλον ἐν Πνεύματι Ἀδελφ, τῶν ὁ-
σίων ὁ Θεότατος θάνατος, τίμιος
ἐναντι, ἐφη, Κυρίου, καὶ ὁ σοφώτατος,
φάσκει δικαίων ἀψυχῆ, χειρὶ ἐνυπάρ-
χουσι, Θεοῦ, τοῦ σώζοντος, καὶ οὐ μὴ
αὐτῶν καθάψηται θάσανος.

Ως βεβακμεί μοι τοιάς, ὡς χροεῖα τῶν
ὁσίων θεόλεκτε, λαμπρὰς ἡ τρίφω-
τος, Τριάδος θείας, θεοὶ θεράποντες

τῷ ἐγκωμίοις ἱεροῦς, καὶ ὕμνοις δοξά-
σαντι ὑμᾶς πανεύφημοι, ὀφλημάτων ἐ-
ξαίτετε τὴν ἄρσιν.

Θεοτοκίον.

Οὐκ ἠδυνήθη τῆς φλογός, τῆς μυρσί-
νης τὸ κοχλάζον λυμῆνασθαι, ἡ ὑ-
περβάλλουσα δύναμις Ἐκέρη μόνη πα-
νάχραυτε, ὡς οὐδὲ πάλαι ἐν Σινᾶ τὴν
θάπτον οὐκ ἐφλεξεν, ἡ προσετύπου Σὲ μου-
στικῶς τῷ Μωϋσῆ καὶ εἰκόνιζεν.

Ἐξαποσταλιέριον.

Τοῖς μαθηταῖς συνέλωμεν

Πὸν θρόνον διανύσαντες, ἀπλυνῶς
θεοφόροι, τῆς ἱεράς ἀσκήσεως, πρὸς
σκηνώματα θεῖα, ἐφήσατε καὶ σὺν πατρὶ
τῶν ἁγίων τοῖς δῆμοις, ἐνδόξως ἐσκη-
νώσατε καὶ τρυφῆς τῆς ἀλήκειου, ἐν με-
τοχῇ, γενόμενοι πάντως τῇ ἀνεκφρά-
στῳ, ἀγάλλεσθε μακάριοι, τῷ Θεῷ πα-
ροστώτες.

Μετὰ τῆς θεομήτορος, καὶ Παρθένου
Μαρίας, Νικήτα παμμάκαριστε,
καὶ Ἰωσήφ θεοφόρον, σὺν τῷ κλεινῷ Ἰο-
άννῃ, τῷ θεῷ παροστώτες, τῷ κόσμῳ
τὰ σωτήρια, ἐξαίτετε ἀπαύτως, καὶ
τῇ αὐτῶν πείμνῃ τὴν ἁμόνοισαν καὶ εἰ-
ρήνην, ἣν περιποιήσαθε ἐν ἀτρώτοις
καμάτοις.

Ἡ τὸ τῆς ἑορτῆς, εἰ τύχοι. Εἰς τοὺς αἶνους, ἱσθῶ-
μεν σίχους δ', καὶ ψάλλομεν στυγηρὰ προ-
σόμοια.

Ἡχος πλ. δ'.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ Νικήτα Μακάριε, σὺ ὄντως
νίκη Θεοῦ, ἐπαξίως ὀνόμασαι ὡς
νικήσας ὅσις, τοὺς ἀσάρκους ὁ ἐνσαρ-
κος τὸν γὰρ σταυρὸν σου ἀναλαβόμε-
νος, τῷ θεῷ λόγῳ κατηκολούθησας, ἔ-
χων ἀκλόνητον τὴν ψυχὴν καὶ ἀκχι-
πτον πρὸς πειρασμούς τοὺς ἐπαγομέ-
νους σοὶ ἐξ ἀοράτων ἐχθρῶν.

Ω Ἰωάννη Θεόσοφ, τῶν ἀρετῶν ἡ
κρηπίς, μοναζόντων τὸ καύχημα,
τῆς ἐνθέου χάριτος, ἐπαξίως ἐπόνυ-
μος, ὁ τοῦ προδρόμου τοῖς θεοῖς ἔχνε-
σιν, ἀκολουθήσας καὶ μιμητάμενος, τὸ
ὁρσάτρονον, σὺν τοῖς θεοφόροις σου
συνασκήταξ, μεθ' ὧν νῦν ὑμνούμενος,
ἡμῶν μνημόνευε.

Νενεκρωμένον με ζώωσον, ταῖς τῶν
παθῶν προσβολαῖς, τεθαμμένον ἀ-
νάστησον, Ἰωσήφ πανάριστο τοῦ Παγ-
κάλου ἁμώνυμε, τῆς σωφροσύνης
στάβμη ἡ ἐνθεος ὁ κατασχύνας τὸν πο-
λυμήχανον, ὅφιν τὸν δόλιον, καὶ τῆς
Εὐσας ὅσις τὸν πετρονιστήν, τὸν εἰς ὕψος
ἄμετρον, κατακαυχόμενον.

Πρὸς τὰ θεῖα βλαστήματα, τὴν ἱεράν
καὶ πρὸς Θεὸν ἀπαρχὴν εὐφημήσωμεν
ἱερώς φιλέορτοι, καὶ σεπτὸν ἀκορῶ-
νται, ἐν ἐτησίους ὕμνοις, γεραίροντες,
τοὺς τούτων ἄθλους καὶ τὰ παλαίσματα,
καὶ τὴν τοῦ σώματος τηξίν τε καὶ νε-
κρωσίαν, δι' ὧν Χριστῷ προσφοραὶ
προσῆχθησαν λίαν εὐπρόσδεκτοι.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Πῶν Μοναστῶν ἡ πληθὺς, τοὺς καθη-
γητάς καὶ ἀρχηγούς ἡμῶν Πατέ-
ρας, ἀξίως τιμήσωμεν οὕτοι γὰρ οἱ ἀ-
ξιοθύμαστοι, τὴν στενήν καὶ τεθλιμ-
μένην τῆς ἀσκήσεως ὁδὸν ἀσφαλῶς ὁ-
δεύσαντες, ζώην κίονιον καὶ ἀνάπαυσιν

εὐρον ἀδιδιον καὶ τῆς μακαρίας ἐκείνης
τοῦ Κυρίου φωνῆς, ἀκούσαι κατηξιώ-
θησαν· εὐδοῦλοι ἀγαθοὶ καὶ πιστοί, οἱ
τῆς ἡμέρας τὸ θάρος θαστάσαντες, καὶ
τὸ δοθὲν ἡμῖν τάλαντον αὐξήσαντες, εἰ-
σέλθετε εἰς τὴν γαζάν τοῦ Κυρίου ἡ-
μῶν, κίονιως ἀγαλλόμενοι.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, εἰ τύχοι. Δοξολογία Μεγάλῃ
καὶ ἀπόλυσις· Εἰς τὴν λαουφυγίαν τὰ τυπικά,
καὶ ἐκ τοῦ κανόνος, Ὁδὴ γ', καὶ στ'. Ἀπό-
στολος, Ἀδελφοὶ πεῖθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ἡ-
μῶν καὶ ὑπαίκετε κτλ. Εὐαγγέλιον τοῦ Α-
γίου Ἀντωνίου.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον κίονιον.
Μεγαλονάρια.

Πά τῆς Χείου κλήθ καὶ μοναστῶν, καὶ
κλημα ὁσίων, ἀγαλλίεμα τῶν πιστῶν,
τὸν τίμιον Νικήταν, σὺν Ἰωσήφ τῷ θεῷ
καὶ Ἰωάννῃ πάντες ὕμνοις τιμή-
σωμεν.

Πρὸς τῶν μοναζόντων καθηγητάς, ἱε-
ρόν Νικήταν, Ἰωάννη καὶ Ἰωσήφ,
τοὺς ἀναφανέντας ἐν Χείῳ θείου θείου ὑ-
πόδειγμα ἐν ὕμνοις ἀνευφημήσωμεν.

Προίμνην τὴν τιμῶσαν ὑμᾶς σεπτοί,
ὡς Νικήτα, Ἰωάννη καὶ Ἰωσήφ,
ἀσινῆ ἐκ πάσης διατηρεῖτε βλάβης, ταῖς
πρὸς Θεὸν ἀλήκεις ὑμῶν δεήσεις.

ΜΗΝ ΙΟΥΝΙΟΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΠΟΝΗΘΕΙΣΙΑ ΠΑΡΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΧΙΟΥ

Τῆ 5 Ἰουνίου εορτάζομεν τὴν μνήμην καὶ τὴν ἀθλήν, τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μάρκου τοῦ Νέου, τοῦ ἀπὸ Σμύρνης καταγομένου, καὶ ἀθλήσαντος ἐν Χίῳ ἐν ἔτει 1801 ἀπὸ Χριστοῦ.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν Προοιμιακόν, ψάλλομεν τὸ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Ἰστώμεν Σίχη, καὶ ψάλλομεν Σιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειῶσαι.

Ακμυρὰ τε καὶ εὐφημία, ἡμῖν ἐπέστη ἡ μνήμη σου, ἀλοφύρε πολυάθλο, ἐνθέως φαιδρούνησα, τὰ τῶν εὐσεβούντων, πρόσωπα καὶ πάντας, ὕμνεον ἐγείρουσα τοὺς σούς. Μάρκε ἀγώνεα, τοῦς ὑπὲρ πίστεως, δι' ὧν Χριστὸν ἐδόξασας, καὶ τὸν διάβολον ἤσχηνας, καὶ τυράννων κατέβαλες, τὴν ὄφρον καὶ τὸ φρόναγμα.

Πῆρε χαρμόσυνος, καὶ ἐορτὴ πανσεβάσμιος, τοῖς ἐν Χίῳ ἐπέλαμψεν, ἡμῖν τοῖς πόθοσί σε, ἐν ἡ τὸν ἀγώνεα, τὸν τοῦ μαρτύριου, Μάρκε ἠγωνίσασαι στερωῶς, καὶ τοῦ ἐνδόξου τέλους τετυχηκας δι' ὅ σε μακαρίζομεν, καὶ ἐν φώδαις μεγαλύνομεν, Ἀθλητὴν ὡς ἀήτητον, καὶ ὡς μάρτυρα ἐνδοξόν.

Π Χίος ἠγίασται, καὶ ἀληθῶς μεμακάρισται, ἀρθευθεῖσα τοῖς ἀίμασι, τοῖς σοῖς Μάρκε ἐνδόξε, καὶ νῦν γηθο-

μένη, ἄγει σου τὴν μνήμην, τῆς τελειώσεως πιστῶς ἀνευφημοῦσα τοὺς θεῖους ἄθλους σου, δεσμὰ καὶ τὰ λακτίσματα, κολαφισμοὺς καὶ τὸν θάνατον, πρὸς Χριστὸν κεκτημένη σε, πρέσβυν ὄντως θερμότατον.

Μάρκε παναοίδιμε, συμπερσεβευτάς σοι παράλαβε, τοὺς ἐν Χίῳ ἀθλήσαντας, καὶ Θεὸν δοξάσαντας, πρὸ σου καὶ λαθόνας, στέφος ἀφθαρσίας. Ἰσιδώρον τὸν θαυμαστόν, σὺν τῇ Μυρόπῃ καὶ τὸν Θεόφιλον, Νικήταν καὶ Νικόλαον, καὶ Μανουὴλ τὸν αἰοίδιμον, καὶ πρεσβείαν ποιήσατε ὑπὲρ ταύτης πρὸς Κύριον.

Ἔτερα σιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος δ'.

Ποῖοις εὐφημιῶν στέμμασι.

Ποῖοις εὐφημιῶν στέμμασιν, ἀναδύσσομεν Μάρκον τὸν θεῖον, τὸν τῆς εὐσεβείας ὑπέρομαχον, καὶ τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλον, τὸν ἐν παρορησίᾳ ἀποστήτω, τὴν πλάνην, τῶν ἐκ τῆς Ἄγαρ στηλιτεύσαντα, τὴν πίστιν ἡμῶν τὴν θεῖαν ἀνυψώσαντα, καὶ ὑπὲρ αὐτῆς σφαγιασθέντα, καὶ δὴ προσαχθέντα ὡσπερ σφάγιον λογικόν, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡ-

μῶν, τῷ ἔχοντι τὸ μέγα ἔλεος.

Ποῖοις ὕμνωδιῶν κάλλεσιν, ἀνυμνήσωμεν τὸν θεῖον Μάρκον, τὸν Χριστοῦ ὀπίλιτον στερωτότατον, καὶ τῆς Νῆσου Χίου τὸν Ἐφορον, τὸ τῶν νεοάθλων μέγα κλέος τὸ πάντων τῶν εὐσεβούντων ἀγαλλίαμα, καὶ λύπη τῶν ἀσεβούντων ἀθεράπευτον, τὸν θαυμασίως ποικίλοισ, δοξασθέντα πρὸ Θεοῦ, ὃν ἐκήρυξε λαμπρῶς, καὶ ἀθλῶν ἐδόξασε, τὸν ὄντως ὑπερένδοξον.

Ποῖοις οἱ ἐπὶ γῆς στόμασιν, εὐφημήσωμεν τοὺς σούς ἀγώνεα, οὗς ὕμνωσιν ἀνωθεν Ἄγγελοι, καὶ δικαίων πάντων τὰ τάγματα. Μάρκε νεοάθλων ἡ ἀκρότης δεσμὰ τε κολαφισμοὺς καὶ τὰ λακτίσματα, τὰς ὕβρεις, καὶ ἀπειλὰς καὶ τὰ ραπίσματα, καὶ τὴν ἐκκοπήν τῆς κάρας δι' ὧν ἐπαξίως, ἐμεγάλυνας τὸν Χριστὸν, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἀμφοῖν ἡσυχύας.

Δεῦτε τῶν πιστῶν ἡ ὁμηγύριε, δεῦτε συγκροτήσομεν χοροῖαν, ἡλικία πᾶσα συνδρομήομεν, νεοὶ σὺν πρεσβυταῖς συνέλθομεν, καὶ δοξάσομεν ἐν θεῖοις ὕμνοις, τὸν Μάρκον, Νεομαρτύρων τὸ ἀγλαΐσμα, τὸν πάλα ἐναθλησάτων τὸν ἰσότημον, τὸν τοῦ ἐχθροῦ καθαιρέτην, τὸν σοφὸν τῆς πλάνης, τὸν ἐξ Ἄγαρ στηλιτευτὴν, καὶ τῆς ἀκραφνοῦς ἡμῶν εὐσεβείας θεῖον κήρυκα.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ἡν τῶν μαρτύρων καλλονὴν, καὶ ἰεράν προθήκην, τὸ Σμύρνης θεῖον θλάστημα, καὶ Χίου τὸν προστάτην, ἐν φώδαις ζσημάτων εὐφήσομεν πιστοὶ χαίροις αὐτῷ ἀναβυώντες, στρατιῶτα τοῦ οὐρανοῦ βασιλέως, ὁ κατ' ἐθρῶν αἰσθητῶν καὶ νοητῶν, νίκης ἀράμενος τρόπαια λαμπρὰ χαίροις ὁ τὸν Χριστὸν δοξάσας θεοπροπῶς, καὶ τὸν τῆς κρατουσῆς πλάνης ὑφρηγῆτὴν κατασχύνας, τῆ θεοσοφίᾳ τῶν λόγων σου χαί-

ροις ὁ στερωτός ἀθλητής, καὶ γενναῖος τῆς εὐσεβείας ἀγωνιστής, Μάρκε παναοίδιμε, ὁ τὴν ἀσύγκριτον ἀγάπην, πρὸς Χριστὸν ἐνδειξάμενος. Ὅν καθικέτευε, κοινωνῶν, τῶν αὐτοῦ παθημάτων, καὶ σύμμορφε τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, ἐλεγήθηναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τις μὴ μακαρίσει σε.

Εἰσοδος τὸ, Φῶς Ἰαρόν, τὸ Προκαίμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Ζῆτει εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου, 14 Μαΐου, ἢ τοῦ Ἁγ. Θεοδώρου, σελίς 13.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Ἰδιόμοια. Ἦχος α'.

Ὁς μέγας, ὡς πολὺς σου ὁ πόθος, Μάρκε πανθαύμαστε, τὸ σὸν αἶμα διεσκέχει ὑπὲρ Χριστοῦ δι' ὃ τοῦ πάθου τυχεῖν ἐφιέμενος, πρὸς τοὺς μαρτυρικοὺς ἀγώνεα ἠτομώλησας. Οὗς ἀνδρικοῶς διανύσας ἐνδόξε, καὶ τὴν κάραν ἐκμηθεῖς, ἔστης νῦν τοῦ πάθου, Χριστὸν ἀπολαβὼν τὸν σὸν ἔρωτα ὃ πρεσβεῦσον μὴ διαλείψης, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων τὴν θεῖαν μνήμην σου.

Ὁ αὐτός.

Ἡ εἰδὴ τῶν θασάνων, ἃς ἐπόθεις ὑπενεγκεῖν προλέγων τοῖς συνοῦσί σοι, φαιδρός ὅλως ἐδεικνυσσο, τοῦ προσώπου θάλλοντος, γενναυότατε δι' ὃ καὶ τοῦ καιροῦ ἐπιστάντος τοῦ πάθους σου, τὰς κολάσεις ὡς τρουφὰς ἐλουγίζου, καὶ χαρμοσύνας, ὡς πρόδατον ἐπὶ σφαγῆν ἤχθην, ἐμελῶθεις τῷ Χριστῷ, καὶ ὡς ἀνός ἀκκος, ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτὸν ἀφωρος ὢν καθικέτευε. Μάρκε μαρτύρων δόξα, ὡς ἔχων παρορησίαν πρὸς αὐτόν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Ὁὺχ ἰκννά μοι, αἰοίδιμε, τὰ τῆς μετανόιας θάκου, τοῖς προβάλλουσιν ἀντελεγεας, εἰς τὸ ἐκπλύναι μου τὰς τῆς

ἀρνησῶς κηλίδας, ἀλλὰ τοῖς ἀίμασί μου καθαρισθήσομαι, καὶ ὅλος τῷ Χριστῷ καθαρὸς ὀφθήσομαι, καὶ ὃν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων ἤρνησάμην ἀφρόνως, ἀνομολογήσω νῦν ἐμφρόνως, ἵνα με τῶν Ἀγγέλων αὐτοῦ ἐνώπιον ὁμολογήσῃ, καὶ τῆς Βασιλείας αὐτοῦ, μέτρον ἀπεργάσῃται.

Ἦχος γ'.

Λιψὸ τὸ παθεῖν, καὶ τοῦ θανεῖν ὑπὲρ Χριστοῦ λίαν ἐφίεμαι. τοὶς συλλυπητοῖσί σοι, Μάρκε, προσέλεγε, καὶ εἰς οὐρανὸν ἀνατενίζων, τὰχυνον ἑαυτοῦ, τοῦ κόσμου τούτου ἐξαγαγῶν με, στένων καὶ θρηγῶν ἐδόξασ τρισάβδιε. Νῦν οὖν τοῦ πόθου τυχῶν, θυσιάζει ὑπὲρ ἡμῶν τὴν αὐτοῦ ἀκαθάρτητα.

Ἦχος δ'.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην τελοῦντες, τῆς σῆς ἐνδοξοῦ ἀθλήσεως, Μάρκε πανκασιδίε, τοὺς εὐκλείεις σου ἀγῶνας γενεήσομεν· τὰς ἐν εἰρηκῇ στραθλώσεις, τοὺς αἰκισμούς, τὰ λακτισμάτα, τοὺς κολαφισμούς τε καὶ τὰ ραπίσματα, καὶ τελευταῖον τὸν αὐτίδαμον θάνατον· ἅ σοι πάντα, εἰς προσδεῖαν προσάγοντες, αὐτοῦ μὲν ρυθιθῆναι διὰ σοῦ, ἐκ πανταίων θλιψέων.

Δόξα Ἦχος πλ. α'.

Σαλπίζομεν ἐν σάλπιγγι ἁμαρτῶν. Σκιρτήσομεν γηθόμενοι, καὶ χοροῦσομεν ἀγαλλόμενοι, ἐν τῇ εὐσήμερίᾳ τῆς ἐνδοξοῦ ἀθλήσεως, Μάρκου τοῦ ἀρτιφανοῦς Ἀθλητοῦ. Οἱ Ἑβραεὶς καὶ Ἰσραὴλ συνελθέτωσαν, καὶ τὸν τῷ Χριστῷ θυσίαν ἐαυτῶν προσάγοντα, ἀνομνήτωσαν· τῶν πιστῶν ἡ πληθὺς συντρέχέτωσαν, καὶ τὸν τῆς πλάνης στηλιτευτήν, τῆς δὲ ἀκαριφνοῦς ἡμῶν πίστωσης κήρυκα εὐφημηῶσαν· οἱ ἐν νόσοις παντοδαπαῖς, τὸν ἄριστον ἰατῆρα· οἱ ἐν ποικίλοις πάθεσι, τὸν τῶν παθῶν ἀνιρέτην· τυφλοὺς γὰρ τὸ βλέπειν παρέχει, χειρῶν ἴσται τὴν πάρεσιν, μαστῶν γυνάσι· καταστῆλκει τὴν φλεγμονὴν καὶ πυ-

θῶν ἐξοιδουμένων καθαρῶς τὸ οἶδημα συνετίθει· μοραίνοντα, καὶ κωφοὺς τὴν εὐηκοῦσαν θεωρεῖται. Πάντες οὖν θεομανοι αὐτοῦ, μετὰ συντεταραμένους καρδίας εἴπωμεν· Μάρκε τῶν Μαρτύρων τὸ σε πτόν ἐγαλλώπισμα, καὶ ἱερά προσθήκη, ὃ τῆς ἡμῶν πατριδος ἐφορος, καὶ ἀκατασχυντος προστάτης, προσφάσας ἐξελού ἡμᾶς, ἐκ τῶν τοῦ θείου κινδύνων, καὶ τὸν τῆς δουλείας ζυγὸν κούρυσον, ταῖς πρὸς Θεὸν ἐκείσεως σου.

Καὶ νῦν, τῆς Θεοτόκου, Σαλπίζομεν ἐν σάλπιγγι. Ζήτει εἰς τοὺς Αἰῶνας τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ὁ στρατιώτης Χριστοῦ, ὁ ἐν τοῖς Μάρτυσι κλεινός καὶ περὶδοξος, τῆς πλάνης ὁ καταλύτης, Ἀγαθῶν τῶν τῆς θείας καὶ εὐσεβεῖας θεοῦς πρόβολος, ὁ ῥάμη τοῦ πνεύματος, τῶν θαυμάσιων τῶν φάλαγγας, ἀποσθῆσαι, καὶ ἀπάσας τρεψάμενος, καὶ δεξιόμενος, ἐκ Θεοῦ στέφος ἄφοροτον· Μάρκε ὁ νοῦς ὁ εὐτὸνος, καὶ ὅλος ἀπότητος, ὁ τροπαιοῦχος ὁ μέγας, τῆς τοῦ Χριστοῦ παρατάξεως, πιστῶν ὁ προστάτης, καὶ κρατάομα καὶ σθένος, καὶ θεῖον ἔρεισμα.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοινῆ ἀνθήσει.

Δόξα τῷ ἐν ὑψίστοις Θεῷ, τῷ εὐδοκῆσαντι ἐν Χίῳ ἀθλήσαι σε, καὶ στηριγμα ἐν τῇ πίστει τοῖς εὐλοίοις στεροῦν, ἀναδείξαντί σε, Μάρκε ἐνδοξοῦ, καὶ φύλακα ἀγρυπνοῦν πολιοῦχον καὶ ἐφρονον, θερμὸν προστάτην καὶ ταχὺν ἀντιλήπτορα ἐπίστησαντι, τοῖς οἰκήτορσιν ἅπασιν, οὐστην πάντων ὄξυτατον δευνῶν τοῖς αἰτούσί σου, μετ' εὐλαθείας τὴν χάριν, καὶ ἐν ταῖς νόσοις τὴν ἰασιν καὶ γὰρ πᾶσι πάντα τὰ αἰτήματα παρέχεις τῇ μεσιτείᾳ σου.

Στίχ. Περφωτισμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Ἐφύσσο ἀσπυρῶς ἡμῖν, τοῖς ἐν ὠδάει τοὺς σοὺς ἀγῶνας δοξάζουσι, Μαρ-

τύρων νέων ἡ δόξα καὶ παλαιῶν ἱερῶν, Ἀθλοφόρος Μάρκε, ἐγαλλώπισμα· καὶ ἔλεως ἐπιθε, καὶ εὐσπλάγγως ἐπίσκεψαι, τοὺς ὑμνητάς σου, καὶ ἐκάστῳ τὰ πρόσφορα καὶ σωτήρια σὰς λιταῖς πρὸς τὸν ἑαυτοῦ, δώρησαι εὐσυμπάτητε καὶ κόσμον εἰργασσον, καὶ τὰ τιμῶνά σε πλήθη, ἐκ λοιμικῆς νόσου φύλαττε ἅ τῶν σῶν λειψάνων τὴν σφοδρὸν κυκλοῦντα πόθῳ, τελεῖ τὴν μνήμην σου.

Δόξα Ἦχος δ'.

Ἐστρωμένος ὅλος, τῇ πρὸς Χριστὸν τελειοτάτῃ ἀγάπῃ, Μάρκε πανθαύμαστε, πρὸς τοὺς μαρτυρικοὺς ἀγῶνας ῥωμαλικῶ φρονήματι ηὔτομόλησας, τοῦ σώματος μὴ φεισάμενος. Διὸ καὶ τὰ σκελῆ διασπόμενος, λακτιζόμενός τε, καὶ ἐν ὅλῳ τυπτόμενος τῷ σώματι, ἐχθίρας καὶ εὐφροσύνης ἐπληροῦτό σου τὸ σῶμα, καὶ Χριστὸν ἐμεγάλυνας, τὸν ἰσχυρὸν σοι θεωρούμενον· ὃν τελευταῖον ἐδόξασας, τῇ ἐκτομῇ τῆς σῆς θεόφρονος κεφαλῆς, καὶ τῇ ἐκχύσει τοῦ πικιέρου σου αἵματος. Παρηρησίαν οὖν ἔχων ἀθλητικῆν πρὸς αὐτόν, ἰκέτευσ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Ἐκ πανταίων κινδύνων. Ἀπολυτικόν. Ἦχος γ'. Θεὸς πιστός.

Ἰάσαν εὐφρανὰς τὴν νῆσον Χίον, Μάρκος ἐνδοξοῦ, Μάρκε θεόφρον, ἀνακηρούξας λαμπρῶς τὴν εὐσεβειαν, καὶ κατασχύννας τὴν πλάνην τὴν δέδηλον, ἐν τοῖς σοῖς ἀθλοῖς θεόσοφε. Ἐπερ οὖν εὐτυχες οὐπὲρ ἐπόθεως αἰεδίε, μνημόνευε ἡμῶν τῶν εὐφημούντων σε.

Δόξα Ἔτερον ἀπολυτικόν. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Θεὸς σε ἐδόξασεν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν γῆ, Μαρτύρων ἀγαθίστα καὶ κλέος Μάρκε λαμπρόν, δι' ὃ τοῖς τελοῦσί σου, πόθῳ τὴν θεῖαν μνήμην, καὶ πιστῶς προσκυνουσίς θῆκην τὴν τῶν λειψάνων, τὴν σὴν παράσχου, θεόμενος Χριστοῦ

ὑπὲρ αὐτῶν, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ θλιψέων.

Καὶ νῦν, Θεοτόκε Παρθένε!

Ἐν τῷ Ὁρθῳ. Μετὰ τὴν α', Σιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἦ γῆ σὲ Ἀθλητῆ, οὐ κατέκρυψε Μάρκε, ἀλλ' ἡ τοῦ οὐρανοῦ ὑπεδέξατο δόξα, ἠνοίγη σοι παράδεισος, καὶ τρυφῆς ἡ ἀπόλαυστις, ἡ ἀνέφραστως, θεδώρηται σοι, παρμάκχρ, ἧς τοὺς δούλους σου, τοὺς σὲ πιστῶς εὐφημοῦντας, τυχεῖν καθικέτευσ.

Δόξα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὁ ἐναθλήσας ἀνδρικόως, Μάρκε θεε, τὴν εὐσεβειαν τρανώσας σοὺς λήγοις, καὶ στηλιτεύσας πλάνην δυσσεβῶν Ἀγαθῶν καὶ τῆς καστερίας σου τρώσας πάντας τῷ ξίφει, καὶ τοῖς τῶν αἱμάτων σου θείοις ρείθροις δουσίσας, καὶ ἀποσνίξας ἅμφοι τοὺς ἐχθρούς, τοὺς σὲ τιμῶντας καὶ διαφύλαττε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Χριστιανῶν ἡ ψευδῆς σωτηρία, ἀμαρτωλῶν ἡ ἀρχαῖα προστασία, ἡ κραταία βόηθεια ἡμῶν καὶ προσφυγή, ὡσὸν με προσφεύγοντα, σὲ πανάμωμε ἑαυτοῦ, σκέπασόν με πτέρυξι, ἀγίας σου σκέπης, καὶ τῆς ψυχῆς μου πρόστηθι· ἐκεῖ καὶ ἐκδημούση τῶν τῆδε παραστάθι.

Μετὰ τὴν β', Σιχολογίαν.

Κάθισμα Ἦχος δ'. Κάτεπλάγη Ἰωσήφ

Ἦ ὁ θανεῖν ὑπὲρ Χριστοῦ, μάλλον τοῦ ζῆν ἐπιποθῶν, ηὔτομόλησας στεροῦ, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀνδρικόως, οὗς διανύσας γενναίως θεῖα ἰσχύϊ, διεκοψὰς ἐχθρῶν, Μάρκε τὰς φάλαγγας, καὶ τρώσας λαμπρῶς, ἡγερσας ἐνδοξοῦ, καὶ στέφας τὸ τῆς νίκης ἐκομίσω, παρὰ τοῦ πάντων δεσπόζοντος· δι' ὃ σοῦ πάντες, τὴν θεῖαν μνήμην, ἅμασιν εὐφημοῦμεν.

Δόξα. Ἐπεφάνης σήμερον.

Πρὸς πιστῶς τελουντάς σου τὴν θεϊκὴν μνήμην, καὶ τὰ θεῖα λειψάνα, ἀσπαζομένους εὐλαβῶς, σώσον ταῖς σὰς πρὸς τὸν Κύριον, Μάρκε, ποσεβείας, ἐκ πάσης κωκίσεως.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Χαίρε θρόνε πύρινε τοῦ βασιλέως, καὶ λυχνία πάγχρυσε, φωτὸς τοῦ θείου τὰς ψυχὰς, καὶ δικαιοῦς λαμπρύνουσα, τῶν ἀνυμνούντων σε Κύριε πανύμνητε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.
Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Πῆν σοφίαν ἐξ ὕψους Μάρκε λαθῶν, ἢ πυρίναις ἐν γλώσσαις τοῦε μολητάς, ἐστῶμωσε σοφίσασα, τὴν κῦτῶν πρώην ἀγνοίαν, τὴν μὲν κρατοῦσαν πλάνην, ἐξήλεγεξας ἄριστα, Ἄγχαρῶν ἀνόμιον, τὴν δὲ χρισστεπώνυμον, πίστιν καὶ λατρείαν, ἐτρανώσω πανσύφως, Τριάδα ἡμοῦσιον, Θεόν εἶναι τοῦ σύμπαντος, καταγγέλλων φεσπνευστα, καὶ τῷ θείῳ πύθῳ κῦτῆς, σωματος τρισμάκρο μὴ φεισάμενος, ἀπετμήθηε τὴν κάραν τὴν ὄντως θεόφροναν.

Δόξα, Τὸ προσεχθὲν μυστικῶς.

Πῶ τῆς Τριάδος θείῳ θρόνῳ παριστάμενος, μετὰ Ἀγγέλου καὶ μαρτύρου θείου τὰ γμασι καὶ Δικαίων ἀπάντων Μάρκε θείου δῆμοις, καὶ ἀγλης τῆς ἀνεσπέρου καταρρυφῶν, καὶ δόξης τῆς ἀνεκφράστου καὶ ὑπὲρ νοῦν, κοινωνῶν πάντων μέμνησο, τῶν προσκυνούντων πιστῶς, λειψάνων σου τὴν θάρρακα καὶ ὑμνούντων τοὺς ἄθλους σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Πῶ ἀλατόμητον πιστοὶ καὶ θεῖον ὄρος, τὸ καθαρῶτατον παλάτιον τοῦ λόγου, τὸν πυρίμορον θρόνον τοῦ παμβασιλέως, τὴν τράπεζαν καὶ λυχνίαν τὴν χρυσαυγῆ, τὴν γέφυραν τὴν μετάρουσαν πρὸς ζωήν, τὴν οὐράνιον κλίμακα,

τὴν Θεοτόκον Μαρτίαν, ὑμνήσωμεν κρουγάζοντες* χαίρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ', Ἦχου, Προκείμενον Δίκαιος ὡς φοινὴ ἀνήθει Σίχη. Περφυτευμένοι ἐν τῷ σίφ Κυρίου. Τὸ πᾶσα πνοή, Εὐαγγέλιον μαρτυρικόν. Δόξα τοῦ τοῦ Ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς θεῖς τοῦ Θεοτόκου. Εἰς τὸ ἐλέησόν με ὁ Θεός, τὸ Ἰδιόμελον, πρὸς τὸ, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς.

Δικνύσας ἱερῶς, τὸν θεὸν ὁρόμιον τοῦ Μαρτυρίου, νῦν ἐν οὐρανοῖς, ἀγγέλοις συσκηγῶν, αἰτῆσαι ἡμῖν τὸ θεῖον ἔλεος.

Εἰτα οἱ Κανόνες. Τῆς Θεοτόκου εἰς σ' καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς ἦ' Ὁ α'. Κανὼν τοῦ Ἁγίου.

Ἐδῆ α'. Ἦχος α'. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ἐγγαλλόμενοι ἐνθέως, ἐν τῇ μνήμῃ τῇ σῆ, Μάρκε Μαρτύρων κλέης, καὶ ἀκροθῆγιον σεπτόν, τοὺς ἀγῶνας ἐν ὀρθαῖς, ἄσματων τοὺς σοὺς, ὑμνῶμεν ὀρθάζοντες, τὸν σὲ ἐν:σχόσαντα.

Ἐχαρμόσυτος ἡμέρα, Ἀθλοφόρε Χριστοῦ, Μάρκε νῦν ἐπιστάσα, τῆς τελειώσεως τῆς σῆς, συναγείρει τοὺς λαοὺς ἐνθέως εἰς ἐν, ὑμνήσαι τῶν ἄθλων σου, τὸ κλέος ἐν ἄσμασιν.

Ἐκοινή φιλοτιμία, τῆς πατρίδος ἡμῶν, Μάρκε σὺ πέλεις ὄντως, ὡς ἐναθλήσας ἐν αὐτῇ, καὶ τῶν ἄθλων ταῖς ἀγχαῖς, λαμπρύνας φαίδρωσ' δι' ὁ ἀγαλλόμενοι, νῦν τὴν μνήμην τελουμέν σου.

Θεοτόκιον.

Ἐανεγία Θεοτόκε, τῶν πιστῶν ἡ ἐλπίς, ἡ σθένος τῶν Ἀθλοφόρων, καὶ ἡ ἀληθῆτος ἰσχὺς, σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς, ἡ σῶμα καὶ νοῦν, Μάρκου τοῦ στεροῦ φρονος, ταῖς εὐχαῖς σου νευρώσασα.

Ἐτερος Κανὼν, Ἐδῆ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοξίω τὸ στόμα μου.

Ἐαῖς θεαῖς ἐλλάμψου, τῆς τρισηλίου θεότητος, τὸν νοῦν μου καταύχασον, Μάρκε πανεύφημε, τοῦ ὑμνήσαι σου, τὴν μνήμην ἐπαξίως, ἱερεῖς ἐν ἄσμασι τὴν θεοδόξαστον.

Ἐμφορῶς κατέλιπες, τὴν γῆν καὶ πάντα ὡς σκυδάλια, ἠγήσω τὰ γῆνα, καὶ τὰ οὐράνια, ἐπεπόθησας, παμμάκρο καὶ ἠλλάξω, ρεόντων τὰ μένοντα καὶ αἰωνίζοντα.

Ἐρήνοις τε καὶ δάκρυσι, προκαθαθεῖς Μάρκε ἐνδοξε, κηλίδας ἀπέπλυνας τὰς τῆς ἀρνήσεως, εἰτα ἐρωτα συνέλαβες ἐνθέως, τοῦ καὶ διὰ ἀίματος γενέσθαι τέλειος.

Θεοτοκίον.

Ἐκρωσσεως σύμβολον, καὶ πρὸ θανάτου ἐνδεδύσαι, καὶ Παύλῳ συνέκραξας, Χριστοῦ τὴν νεκρωσιν, ἐν τῷ σώματι, θαταξῶ Θεοτόκε, τοῦ ἐνανθρωπήσαντος ἐκ σου Θεόνυμφε.

Ἐδῆ γ'. Δεῦτε πόμα πῶμεν καινόν.

Ἐεῦτε παντες ἄσωμεν Χριστῷ, ἐπινίκιον ὕμνον τῷ ἐνισχύσαντι, τὸν ἐαυτοῦ Ἀθλητῆν, νικῆσαι τὰς φαλλαγγας ἄθλων, Μάρκον τὸν θεόφρονα.

Ἐρωμαλαίως ὠρμησας στεροῦ, πρὸς ἐνθέως ἀγῶνας καὶ ἠτομώλησας, καὶ ἐναθλήσας λαμπρῶς, λαμπρὰ τὰ θραβεῖα πρὸς Χριστοῦ, τῶν ἄθλων ἀπειλήσας.

Ἐὸ ὄπλο φραξάμενος Σταυροῦ, πρὸ θημάτων ἀθέου παρεσπῆς ἐνδοξε καὶ διατόρω φωνῆ, Χριστόν μὲν ἐκῆρουξας Θεόν, τὴν δὲ πλάνην ἤσχυνας.

Θεοτοκίον.

Ἐίρικτῆς ἐντροφῶν τοῖς ἀλγενοῖς, ἐν κατανύξει θεῖα σου, ὦ Θεόνυμφε, τὰ με-

γαλεῖα ὕμνων, ὁ φίλος σου Μάρκος ἐν ὀρθαῖς θεαῖς οὐ διετέλειπεν.

Ἐτερον. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε.

Ἐαῖς εἰδῆ προλέγων τῶν θασάνων, ἡ Μάρκε ἐπόθεις ἐνεγκεῖν, φαίδρωξ ὅλως ἐδείκνυσσο, πυρὶ τοῦ θείου ἐρωτος, πυρούμενος μακάριε, καὶ ἐνθους ὅλος γενόμενος.

Ἐὸ ὄπλο Σταυροῦ καθοπλισμένος, εἰσῆλθες καὶ ἐστης σταθερῶς, πρὸ δικαστῶν πανούμικαστε, τυράννων καὶ ἐκῆρουξας, ὃν ἐξηρονῆσω πρότερον, Χριστόν Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον.

Ἐυράννοους ἐξέπληξας κηρύξας, Θεόν εἶναι μόνον τὸν Χριστόν, καὶ τὴν αὐτῶν ἀσέβειαν, ἐλέγξας ἀξιάγαστε ὄθεν εἰρικτῆ παρεδωκην, καὶ ταῖς ἐκείσε κηλάσσει.

Θεοτοκίον.

Ἐπρὸς πόδας θείνως ἐν ποδοκάκη, τυράννων ὀμότης δυσσεβῶν, τὸν Μάρκον ἐγκατέκλεισεν ὁ θε χαιρῶν, πανύμνητε, ταῖς ἱεροῖς σου ἄσμασι, σὲ Θεομῆτρο ἐδόξασε.

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Ἐαῖρων ἐφερες, ξύλου τὴν θλιψίν, καὶ τὴν κίκωσιν, Μάρκε στεροῦ φρον, καὶ τὰς ὀδύνας τρυφὰς λογιζόμενος, τὸ ἐν καμίνῳ τῶν παίδων ἀνέμελπας, μέγιστον θαῦμα καὶ ὕμνον ἐπάξιον, ἀγαλλόμενος, Θεῷ ἀναπέμπων ἐνδοξε, ἐτέλεις ἐν εἰρικτῇ καρτερώτατε.

Δόξα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἐπρὸ τῶς ἐρωτηθείς, πρὸς κριτῶν παρὰ νόμων, ἐκῆρουξας τρανώς, τῆς Τριάδος τὴν δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ καὶ Ἡεῦματος, καὶ τὴν πλάνην ἐξήλεγεξας, Μάρκε ἐνδοξε, καὶ αἰμάτι σου τῷ θείῳ ἐπεκύρωσας, τὸ ἱερώτατον σέβας, τοῦ μόνου Θεοῦ ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Λυγρία χρυσουγής του ήλιου της δόξης, λαμπράς λευκοφάης του φωτός του ήδύτου νεφέλη πυροσύνουσα, του Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, της καρδίας μου ἀμβλυωπούσας τὰς κόρας, φωταγώγησον, μαρμαρυγὰς ἀκηράτους, καὶ θείας πυροσύνουσαι.

Ἐδὴ δ'. Ἐπί της θείας φυλακῆς.

Πῆς σῆς ἀνδρείας τὸ στερόν, πάντας ἐξέπληξεν ήμάς, ὅτε σε τυπτόμενον Μάρτυς, ἐρωθόμεν ἐνδοξο, εἰς θεῆμά τε ἀγόμενον καὶ τρέχοντα, φαειρὸν τῷ προσώπῳ, καὶ ρωμαλκίως εἰς εἰρκτὴν ἐπιτρέφοντα.

Ἐν ὀπτασίῃ θαυμαστῇ, σοὶ προσέθλωσε Χριστός, ὅτι ἐν τη θεῖα τραπέζῃ, ή τιμὰ κέρα σου, τεθῆσεται πανθαύμαστε, ής δὴ τὴν ἐκδοσαν νῦν ὁρώντες, μετ' εὐλαθείας αὐτὴν κατασπαζόμεθα.

Μετὰ τὸν παιδὸν ἀνομνὸν, τὸν Παναγαράτορα Θεόν, τὸν ἐν τη καρμῷ βληθέντων, ἐφερες γηθόμενος, ποδῶν τὴν θλιψὴν ἐνδοξο, καὶ πάντων τῶν μελῶν τὴν ὀδύνην, καὶ τῶν σκελῶν τὴν ὑπερβάλλουσαν ἐκτασιν.

Θεοτοκίον.

Ἄλλεπλάλητοις ἀλαγεινός, παλαίον Μάρτυς ἀνδορῶς ἐφερες Χριστὸν με γαλῶν, εὐχαρίστως ἤσκασι, καὶ ἐκτενωῶς ἐκρυγάζεις, θέξαι με, πολυέλεε Σώτηρ, τὸν ἀρνητὴν σου λιταίς της κησάσης σε.

Ἐτερον, Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ὁ τρυφὸν ἐν Παρθείῳ, ἐμελώδεις γηθόμενος, Μάρκε θεῖους ὕμνους, τῷ Θεῷ τῶν ὄλων καὶ κτίστη σου, ἐν τη εἰρκτῇ θεβλημένης καὶ τεχνόμενης, τοὺς πανσέπτους σου πόδας ἐν ξύλῳ τρισύλβιτε.

Πάλακτίσιμακα ἐν ὄλῳ, δεδεγμένους τῷ σώματι, του ὁσινου τυράννου, εἰληφας ἰσχὺν τὴν ἀήτητην, ἐξ ὕψωματων ἀγίων, Μάρκε ἐνδοξο δι' ὀψάλλων ής, δόξα Χριστὸ τῇ δυνάμει σου.

Ποις προσήχθης καὶ παρεστής, ἀνδορῶς τοῖς δικάζουσι, καὶ γενναίῳ Μάρτυς, καὶ ἀκαταπλήκτω φρονήματι, τὴν παναγίαν Τριάδα ἀνεκνήρουξας, Μάρκε πάνσοφε, καὶ τὴν ἀπάτην ἐξήλεγγας.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐν κόλποις τοῖς πατρώοις, ἀχωρίστως καθήμενος, σου ἐν ταῖς ἀγκάλαις κἀθηται Παρθένος, ὡς νήπιος, οὐ τὸ μακκίριον πάθος ἐξείκόνισεν, ὁ καλλίνικος Μάρκος, ἀλλήσας στεροτότατα.

Ἐδὴ ε'. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου θαθείος.

Υμνοῦμεν τοὺς θεῖους ἀγῶνας, καὶ μετὰ θεους καὶ πόθου, κυκλοῦμεν τὴν τῶν λειψάνων, σεβασμὴν λήσανα, τῶν σῶν Μάρκε ἐνδοξο, θεῖαν χάριν κομίζόμενοι.

Συνέλωμεν ζέοντι πόθῳ, τῶν νεοκόλων, ὕμνοις εὐφημησαι τὸ μέγα κλέος Μάρκον τὸν ἀήτητην, της εὐσεβείας πρῶμαχον, καὶ τῶν πιστῶν ἀνελήπτουρα.

Ἐξ οἰκειῶν Μάρκε αἰμάτων, τὴν σαρτοῦ ἐφοίνιξας Ἀθλοφόρε, καὶ Χριστῷ παρίστασαι, μετὰ Μαρτύρων ἐνδοξο, στέφει ἀφάρτω κοσμοῦμενος.

Θεοτοκίον.

Πανύμνητε Θεογεννήτορ, ὑπὲρ τοῦ κόσμου δυσώπει, τὸν Κύριον καὶ Θεόν σου, καὶ εἰρήνην αἰτήσαι, καὶ τῶν δεινῶν τὴν λυτρωσιν, τοῖς εὐλαβῶς σοι προσφεύγουσιν.

Ἐτερον, Ἐξέστη τὸ σῶμακα.

Ἐξέστησαν ἄπαντες ὅτε τὴν ἐπὶ θαλάσσαν ἔωρον ἀγόμενόν σε Μάρκε.

Θεοτοκίον.

Κηρούξας ἐν δικαστηρίοις τραγῶς, σαρκωθῆναι τὸν Χριστὸν, ἀνεκφοῶστος ὡς οἶδεν, ἐκ παναμῶμου Μητροῦς χαίρων ἠβέλησας, καὶ θανῶν ὑπὲρ Χριστοῦ, νῦν συζῆς κίονίως.

Ἐτερος. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Ὁ πρὶν δουλῶς περνεύσας, ἐπτερόνισται, ἐχθρὸς τῇ ἀλλήσει σου, καὶ καταπέτωκε, καὶ ὄλωσ Μάρκε νενίκηται, τῷ ξίφει τετρωμένος της καρτερίας σου.

Παλῶς τὸν δρόμον τετέλεικας, σὺν Παύλῳ καὶ τὴν πίστιν τετήρηκας, Μάρκε πανθαύμαστε, δι' ὀ ἀπόκειται ἡδη σοι, ὁ της δικαιοσύνης ἀφάρτος στέβανος.

Πηγὴν ἰάσεων ἐγνωμεν, τὴν θήκην τῶν πανσέπτων λειψάνων σου, Μάρκε πνίερε, ἐξ ής πιστῶς ἀρούμενοι, ἀπλλαγήν τῶν νόσων, ἀνευφημοῦμέν σε.

Θεοτοκίον.

Ἄν σου, ἄχραντε Δέσποινα, ἀνόρθωσον πεσόντα εἰς θάραθρον, καταδουλώσεως, ἐχθρῶν ἠπίστων καὶ σκτεριον, σὺ γὰρ ἐλπίς ἀπάντων καὶ ή βοήθεια.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ.δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ποῖς παρεστῶσι τη σοφῷ σου Μάρκε ἐνδοξο καὶ προσκυνούσι σου πιστῶς τὰ θεῖα λειψανα, τὴν τοῦ Πνεύματος προσθείας σου δίδου χάριν, τὴν σκηνώσασαν ἐν τούτοις καὶ ἐμμένουσαν καὶ ἐκβλύζουσαν τὰ ρεῖθρα τῶν ἰάσεων, καὶ γὰρ ἐσχηκας παρορησίαν πρὸς Κύριον.

Ἐτερον, Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμεραν.

Ἐψυμησε ἤσκασι, ἀγαλλομένη ή Χίος, καὶ λαμπρῶς γεράζει νῦν, τοὺς

φαειρὸς γὰρ ὄλος, πρὸς τὴν τομὴν Ἀθλητά, ὡς εὐελπις ἐδρομας στερορέ, πρὸς Χριστὸν ἠγούμενος, ἐκδημῶν τὸν θάνατον.

Προφύρα ἐξ αἰματος, οἰκειῶν Μάρκε ἐνδοξο, θραψέσαν ἐνδεδῦσαι ἀξίως, καὶ τῷ Δεσπότη συμδαστελεύεις Χριστῷ, καὶ ζῆς ἐν αὐτῷ κάλλους τὸ διάδημα, περικείμενος ἀφοχρον.

Ἡγίασαι ἅπασα, τοῖς ρεῖθροις τῶν αἰμάτων σου, ή Χίος ή Νῆσος Μάρκε θεῖς, καὶ ταῖς ἀκτίσι τῶν σῶν ἀγῶνων λαμπρά, καὶ ἄθλων φαειρότητι φαειρά, γέγονε καὶ ἐνδοξος, καὶ ἐν πάσαις περιβλεπτος.

Θεοτοκίον.

Ὁ κλιμαξὸ οὐράνιος, ἐφάνης τῷ προσώπῳ σου, πάλα Παύλῳ, δι' ής οἱ νόες, πρὸς θεωρίαν Θεοῦ ἀνέρονται εἰς γῆν, πόθῳ προσκυνούντες σου, τὴν ἀφάρτητον γέννησιν.

Ἐδὴ στ'. Ἐκατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις της γῆς.

Πατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις της γῆς, καὶ θανάτου τὴν ἰσχύν, ὡς δεσπότης καθεῖλε, τὴν πρὶν κρατοῦσαν Χριστός ὄθεν σήμεραν, σου θανόντος Ἀθλητά, ἀγαλλόμεθα Μάρκε.

Ἡλθες ἐν ταῖς ἀνωτάταις τιμαῖς, καὶ παρεστήκας νυνί, τῷ Δεσπότη ἐν δόξῃ, ἀνεκκαλήτῳ Χριστῷ, τοῖς σοῖς αἰμασι, φανερωθείσης σου λαμπρῶς, της στολής Ἀθλοφόρε.

Ἄγαλλου ἐν ταῖς οὐρανίαις τρυφαῖς, καὶ μνημόνευε ήμῶν, τῶν σῶν δούλων ἐκ πόθου, ἀνευφημούντων τὴν σῆν, θεῖαν Ἀθλησιν, Ἀθλοφῶρον καλλονή, καὶ της Χίου προστάτα.

θαυμαστὸς σου ἀγώνων, ἔσπευσας εἰς τὸ τρωάνηκι. ὦ ξένον θαύμα! ἔσπευσας τῷ σφ' Δεσπότη ἱερουργήσας, τὸ σὺν κίμα, ὡς ἐπέθεεις. Μαρτύρων κλέος, Μάρκος Χριστοῦ Ἀθλήτᾶ.

• Ο ΟΪσος

Ἔῶν λαμπρὸν ἀριστεία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀήτητον Ἀθλοφόρον, τὴν τῶν Μαρτύρων καλλονὴν καὶ ἱερὰν προσήχην, Μάρκον πάντες συμφώνως, τῆς

τῶν ἔγκωσμάων ἀκηράτοις ἀνίσει καταστέψωμεν πιστοί, ὃν ἔφυσε μὲν ὡς ῥόδον τρωάνην ἢ ἐν πόλεισιν περίστοις Σμύρνης, ἐδρέψατο δὲ καλῶς ἡ περιφανής· Χίος, ὡς ἐνθάδε ταῖς ὁδίσαι τῶν αὐτοῦ μαρτυρικῶν ἄλλων καὶ ἀνδραγαθημάτων, εὐφροσύνως πληρωθεῖσα· δι' ὃ καὶ ἀγαλλομένη, εὐφημῆται τὴν μνήμην αὐτοῦ, καὶ τοῦ θαυμαστοῦ αὐτοῦ ἀγῶνας γεραίρουσα, ὃ ἀγίας μας, βοῶ πρὸς αὐτὸν, τῆ ἐκχύσει τῶν σαντοῦ χαριτοβρύτων αἱμάτων, μὴ μου ποτὲ ἐπιλάβῃου, Μαρτύρων κλέος, Μάρκος Χριστοῦ Ἀθλήτᾶ.

Τὸ αὐτὸ μὴνι ἐ. ἀσκήσεις τοῦ ἁγίου ἐνδοξοῦ Μεγαλομάρτυρος Μαρκοῦ τοῦ ἐν Χίῳ

- Μάρκον ἔχεις καύχημα Χίος μέγα, ἥδὲ τε σεπτόν,
- Λαμπρὰν τεύχετα, αἵματι μαρτυροῦν :
- Οὐνεκα Κύριον αἶνα, ἔλβια, ὅς τὰ σοι δώκε (1)

Εἶτι δὲ θαλασσομένην καὶ ὑπερήμνητον τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι ὅσων ἡ Ἑρδωπία ἀφρίζει καὶ μαίναται ἐναντίον τῆς θεϊκῆς του μεγαλειότητος, ἄλλο τὸσον τὰ Ἀνωτοκλιὰ ταῦτα μὴν δὲν λείπονται νὰ προσβάλλουν ἀκατάπαυστα, κατὰ διαφόρους πόλεις καὶ χώρας κήρυκας, καὶ μὲ λόγους καὶ μὲ χύσει τῶν ἰδίων των αἱμάτων, τῆς προσκυνήτης αὐτοῦ Θεότητος· ἐκεῖνοι λέγουσι πῶς ἦταν πλάνος, καὶ ἀθετοῦσι καὶ Ἐβανγγέλια καὶ Ἀποστόλους καὶ ἀπλὸς ὄλον τὸν Χριστιανισμὸν καὶ τὴν ἐλπίδα τῶν χριστιανῶν οὗτοι παρουσιάζονται ἐνόπιον τῶν τυφίνων, κηρύττουν μὲ ὄλην τὴν ἐλευθεροστομίαν πῶς ἦτον καὶ εἶναι Θεός, Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, Δημιουργὸς πάσης τῆς κτίσεως, Κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν καὶ ὁ οὐρανὸς ἀνωθεν Κριτὴς ἀδικασίας, δεχεται τὴν ὁμολογίαν ὡς ὑψίστην ἀνέσεως καὶ σφραγίζει τὴν δι' αἱμάτων αὐτῶν μαρτυρίαν, μὲ τὰ φοικιὰ καὶ ξύσινα θαύματα, τὰ ὅποια οἱ μὲν υἱοὶ τῆς ἀπολείας ἀκούοντες γελοῖον, οἱ δὲ χριστιανοὶ κατανευγόμενοι καὶ ὀφελόμενοι ψυχικῶς ἀπὸ τὰ παράδοξα ἔργα τῆς μαρτυρικῆς χάριτος, δοξάζουν τὸν φιλένθεον Κύριον, ὅπου ἐνισχίει τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν, νὰ καταφανοῦν πάσαν βίαν, καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον θάνατον διὰ τὸ ὄνομα του τοῦ ἴϋου.

Τὸ ἐκδοθῆν ἱερὰν Μαρτυρολόγιον ἱστορεῖ καλῶς τὴν

πληθὴν τῶν τοιοῦτων λαμπρῶν κηρύκων, μὲν ἀνεφάνησαν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἁγίαν Ἐκκλησίαν ἀπο τῆν κοινὴν ἄλωσιν, καὶ μάλιστα τοὺς ἱεροῦς Ἀθλήτας τοῦ προσεχῶς παρελθόντος ὄγδδου αἰῶνος· ἀλλὰ κατῶς εἶπεν εἰς μέγας Διδάσκαλος, οὐδέποτε ἐκλείψουσι στρατῶσαι τῷ χριστῷ διὰ τοῦτο καὶ ὁ παρὸν ἔνατος αἰὼν, εὐθὺς εἰς τὰς πρώτας του ἀρχάς, εἰς μὲν τὴν Ῥόδον μᾶς ἀνέδειξεν ἓνα νέον εὐωδέστατον ῥόδον, τὸν ἐκ τῆς νήσου Ὑδρας καλλιμάρτυρα Κωνσταντῖνον εἰς δὲ τὴν Νέαν Ἐφεσον, τὸ κοινῶς λεγόμενον Κουσαντῖνα, ἕτερον παρόμοιον, τὸν νέον Γεωργίον, καὶ νῦν ἐδῶ εἰς τὴν φιλόχριστον Χίον τρίτον, τὸν καλὸν τοῦτον Μάρκον, τοῦ ὁποίου τὴν λαμπρὰν Ἀθλητῖαν, ἐὰν σιωπήσωμεν ἡμεῖς, ἰδεῖν ἀξιωθέντες καὶ ὑπεροθαυμάσαντες, θέλομεν ζημιώσει πολὺ τοὺς φιλομάρτυρας. Λοιπὸν πρέπει νὰ γράψωμεν εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ ὅσα εἶδομεν, καὶ ὅσα ὑπὸ τῶν ἀμέσως ἰδόντων καὶ φιλαλήθως διηγησαμένων, ἠκούσαμεν ἐπιδοθῆν δὲν εἶναι χρεῖα νὰ ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὰ συμβάντα πρὸ τοῦ Μαρτυρίου, διὰ τοῦτο γράφωμεν ὅσα μῦς ἐδίδαξεν ἄνθρωπος φιλαλήθστατος, ὅπου ἐστάθη ἂν ἀρχῆς αὐτοπτης τῆς τοῦ Μάρκου ζωῆς· ἔχει δὲ οὕτως ὁ λόγος.

Οὗτος ὁ λαμπρὸς ἀριστεὺς τοῦ Χριστοῦ Μάρκος, ἐγεννηθη εἰς τὴν μεγαλόκλιν Σμύρνην, ἀπὸ γονεῖς ἐσεβεῖς καὶ θεοφοβημένους· πατὴρ του ὀνομάζετο Χατζὴ Κωνσταντῆς, ἀπὸ τὴν Θεσσαλονικὴν καταγόμενος, ἡ μήτηρ του Μαρία, Σμυρναία κατὰ γένος, οἱ ὁποῖοι φαίνεται ὅτι μόνον τὰ κοινὰ καλούμενα γράμματα τὸν ἐβαλλον καὶ ἔμαθεν. Εἶχε δὲ αὐτὸς καὶ ἀδελφον Ἱερομόναχον, Παῖσιον καλούμενον, ὅστις καὶ ψάλλεις ἐχρημάτισε τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Νέαν Ἐφεσον· ὅθεν ὁ Μάρκος, μὲν τὴν ἡλικίαν γεγόμενος, χάριν πραγματείας ἐπήγαγεν ἐκεῖσε, καὶ

ὕπεροτροφῆ· καὶ δὴ γυρίζων ἀπὸ τὸ Κουσάντῖνα εἰς τὴν Χίον κατὰ τὸ ἔτος 1788, ἔλαβε γυναῖκα νόμιμον. Ἐπειτα παρικνηθεὶς ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του μετέβη εἰς τὸ Κουσάντῖνα, διὰ νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ· πλην, ἀμποτο νὰ μὴν ἦθελεν υπάγει ἐκεῖ ὀλότα· ὅτι ἐκεῖ ἔεσπε πτώμα διπλῶν καὶ δεκρῶν ἄξιον· ὅτι πρῶτον μὲν συνηπάγη ἀπὸ τῶν ἔφοιτα μῖαξ ξένης γυναικὸς Χριστιανῆς, καὶ κρυφίως· αὐτὴν ἔμοιχε μῆχρι τινὸς· ἔσος διον ἐκ ποροδοσίας, ὃ Ἁγίας τοῦ τόπου μίαν νύκτα παρήγας τὴν οἰκίαν, ἐπέλασε καὶ τοὺς δύο· τὸ πρῶι παρουσιασθέντες εἰς τὸ Κουτῖριον, ἔξωμοσαν, φεῦ! καὶ οἱ δύο τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν· Καὶ τὸν μὲν Μάρκον περῆεμε, τὴν δὲ Μαρίαν (τοῦτο γὰρ ἦν τὸ ὄνομά της) ἔβαλεν εἰς τὸ χαρμῖν του· καὶ μετὰ τέσσαρας μῆνας τοῖς ἐχορήγησε μισθὸν, καὶ ἐπέγηεν ἡ γυνὴ εἰς ἰδικὴν τῆς οἰκίας, ὃ Μάρκος ἐπένα εἰς τὸ ἐξῆ· ὡς υἱὸς τοῦ Ἁγᾶ, καὶ εἰς τὸ φαινόμενον δέδεικνεν εἰς τοὺς Χριστιανούς μεγίλην ἀγαρότητα καὶ σκληρότητα· πλην ἔσωθεν εἰς μεμπελῆσαν δανὼς τὴν συνειδήτην. Ὅθεν καὶ προσέδομα κρυφίως εἰς ἓνα Πνευματικὸν Πατέρα, πολλὰ ἐπιτήθειον πρὸς διδρῶσθαι τοιούτων ψυχῶν. Ἐκεῖνος εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν τὸν ἐδέχθη, ὑποκτενόμενος μήπως ἐπονηρεῖται, διὰ νὰ τὸν προσεγγίη κανὲν κακόν· πλην, ἀφ' οὐ εἶδεν ὅτι μετὰ δεκρῶν καὶ συντριβῆς προσήχητο, τὸν ἐδέχθη τὸν ἐπαρηγόρησε, τὸν εἶπε νὰ ἐλπίσει εἰς τὴν εὐσπλαγγιστείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ θέλει δεχθῆ ἔξ ἄπαντος τὴν μετάνοιάν του. Ἐφανέρωσε λοιπὸν ὄλην τὴν καρδίαν του, πῶς εἶπαι ἐτοιμός, ὅταν εὐρη τρόπον, καὶ νὰ φύγη ἐκεῖθεν ὅπου μετὰ τῆς γυναικὸς· μάλιστα καὶ ἐφόρτιζε, πῶς νὰ φυλάξη ἀπεριτηκτὸν ἐν παιδί ἄρσενικόν, ὅπερ εἶχεν ἡ γυνὴ ἀπὸ τὸν πρότερον ἄνδρα της, ὡς δεκα ἑνέντα, ἢ εἰκομὴ μῆσων, τὸ ὁποῖον εἶχε πλησθὸν της. Εἰς τὸν ἴδιον Πνευματικὸν Πατέρα, ἐπέγηε καὶ ἡ γυνὴ πολλὰς· καὶ ἡ παρακώλυσις των ἡ πρώτη καὶ κυρία ἦτον, νὰ εὐρη τὸν τρόπον νὰ τοὺς φυγαδέυσῃ ἐκεῖθεν. Ἐφόρτισε λοιπὸν ἡ Θεῖα Χίρις τὸν Πνευματικὸν, καὶ εὐρε τὸν τρόπον πολλὰ ἐπιτήθειον. Ἡ Μαρία ἐσύχναζεν εἰς τὸ χαρμῖν τοῦ Ἁγᾶ, καὶ ὁ Πνευματικὸς τὴν ἐσμβουλεύετο νὰ πάσῃ εἰς τὸ ἐξῆς, καὶ νὰ προσκοιτηθῆ πῶς πάσχει, καὶ εἶναι ἀσθενής· υπήκουσεν ἡ Μαρία εἰς τὴν συμβουλίαν τοῦ Πνευματικοῦ της Πατρός. Καὶ ὁ Ἁγᾶς μανθάνων πῶς δὲν ἦμπορεῖ, ἔστειλεν ἓνα λατρὸν πολλὰ ἔμπειρον, μὲ τὸν Μάρκον μαζί, διὰ νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ ὁ λατρὸς ἔλαγε νὰ ἦται καὶ ποῦ θεοφοβούμενος, καὶ ἄρκος φίλος τοῦ Πνευματικοῦ, ὅθεν καὶ κατεπέστη εἰς τοὺς λόγους τοῦ Πνευματικοῦ Πατρός, νὰ εἰπῆ ἐκεῖνα ἄπερ ἀπέβλεπον εἰς τὸν ἔξ ἀρχῆς σκοπὸν των. Ἐγύρισεν ὁ λατρὸς εἰς τὸν Ἁγᾶν, καὶ Σουλτανόμ, τὸν λέγει, ἡ γυνὴ πάσχει ἀπὸ πάθη μητριακὴ, τὰ ὅποια οὔτε ἐγὼ ἦμπορὸς νὰ τὰ ἱατροῦσω, οὔτε κανέναν ἄλλο ἀπὸ τοὺς λατροὺς· εἰς τὴν Σμύρνην εὐρίσκειται μία γυναῖκα Ἐβραία, καὶ μοναχὴ ἐκείνη ἔχει τὴν ἐπιστήμην νὰ ἱατρευθῆ τὰ τοιαῦτα πάθη· ἂν εἶναι ὁριμὸς σου, εἰς ἐκείνην νὰ τὴν στειλῃς, ἱατρεύεται εἰ δὲ ἄλλως, εἶναι ἀδύνατον. Κατεπέστη ὁ Ἁγᾶς, καὶ προσάξει τὸν Μάρκον, νὰ ἐτοιμαστοῦν καὶ νὰ υπάγουν, καὶ πάλιν νὰ ἐπιστρέψουν. Λοιπὸν, καὶ ἠτοιμάσθησαν καὶ ἐκίνησαν καὶ οἱ τρεῖς, ὅ τε Μάρκος, καὶ ἡ Μαρία, καὶ τὸ παιδίον ὄμοῦ, ὕστερον ἀπὸ ἑνέντα μῆνας

τῆς ἐξομώσεώς των. Ἁλλὰ συνέρραξε σου μισοκάλου δαίμονος, ἀπὸ κάποια σημεῖα, ὃ Ἁγᾶς περιεγυράθη καὶ ἔβραμαθῆ πᾶς διὰ νὰ φέρουν ἐκεῖθεν ὀλότα καὶ προσκοιτήσαν τὴν ἀρρωστίαν τῆς γυναικὸς, καὶ κυριεπύθη· ἀπὸ ἄρα μὲ ὄρηγην, εὐθὺς στέλλει κατόπι των πεσοδρόμον μὲ γράμματα πρὸς τὸν ὀνομαστόν ἐκείνον Μουσαντλὴν Μουσαντλὴν τῆς Σμύρνης, νὰ τοὺς πύσῃ, καὶ νὰ τοὺς στειλῆ ὄλοισ σιδεροδασίμου· κάτων ἔρκεν, ὅτι καὶ τοὺς τρεῖς εὐθὺς νὰ κραμάση, καὶ ἀκόμη καὶ τὸν σὺμβουλόν των, ἂν ἦμπορεθῆ νὰ τὸν μάρη. Ὁ ταχυρόμος τοὺς ἔφθασεν εἰς τοὺς ἀνεμόμυλους τῆς Σμύρνης, πλην μὴ γυρίζων αὐτούς, παρήλθεν. Ὁ Μάρκος ἀπὸ ὀλίγην ἐξέτασιν, καταλαμβάνων πᾶς ὑπάγει, δι' αὐτοῦ, σπεύσας ἐμβῆκεν εἰς τὴν Σμύρνην, καὶ εὐθὺς εὐρίσκειν ἐκεῖ καρεβῖ διὰ τὸ Τριέσι, τοῦ ὁποίου τὸν καπετάνιον ἐγνώριζεν ἀπὸ πρόητερα, εἰς ἐκεῖνο τὸ ὄχημα ῥότερον ἐμβαρκακρίσθησαν, μὲ σκοπὸν διὰ νὰ υπάγουν· καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ Τριέσι ἦτον δὲ τότε ἐτος τῆς σσηρίας ἐνενηητοσκότων δεύτερον. Καὶ λοιπὸν, Θεοῦ βοηθοῦντος, ἐγλύτωσαν ἀπὸ τοὺς τόπους τῆς ἀσεβείας· ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ τὸ Τριέσι δὲν εἶναι τόπος διὰ μετάνοιαν, ὃ ψυχασώστης Κύριος δὲν ἐσυχώρησε νὰ εὐάσῃ ἐκεῖ, ἀλλὰ ἀπὸ κάποια ἐμπόδια, ἠγαγκίσθησαν νὰ βῆγουν εἰς τὰ Νησιὰ τοῦ Βενετζᾶνου, καὶ ἐκεῖ κατὰ τὴν τάξιν τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, ἐκτέθεισαν τῷ Ἁγῷ Μίσηφ, καὶ ἠξιώθησαν τῶν ἑφετῶν Μυστηρίων, καὶ ὁσαύτως ἐπηκολούθησε καὶ ἡ τοῦ γάμου εὐλόγησις. Ἡ Θεῖα Γραφή ἐγραψε τὰς δύο μεγάλας ἀμαρτίας ὅπου ἔπραξεν ὁ Βασιλεὺς Δαβὶδ, ἦγουν τὴν μοιχείαν μετὰ τῆς γυναικὸς Οὐρίου τοῦ Χεταίου, καὶ τὸν φόνον τοῦ ἀδικοῦ καὶ πιστοῦτατος δούλου του, ἀλλ' ἐγραψε κατόπι καὶ τὴν μετάνοιαν ὅπου ἔκαμε διὰ τὰς δύο ἐκεῖνας παρανομίας, ὅπου, καθὼς ἤξεῖς, καθέῖς, ὁ Δαβὶδ εἶναι τὸ μέγα παράδειγμα τῆς μετάνοίας ἐς ὄλον τοὺς αἰῶνας, Καὶ ἡμεῖς λοιπὸν, χωρὶς καμμίαν συστολήν ἐγράψωμεν τοῦ Μάρκου τούτου τὰ δύο μεγάλα πτώματα, τὴν μοιχείαν καὶ τὴν ἀρνησίαν, εἰ· τὴν ὅποιαν ἐπηκολούθησαν ἐξ ἀνάγκης· καὶ γυναικοχρησία καὶ ἀνδροχρησία· διότι ἔρχεται κατόπι ἡ μετάνοια θριαμβεύουσα καὶ τὰ νικητήρια κατὰ πάσης παρανομίας σαλπίζουσα, καὶ θαυμασιὸς ἐξαστρατεύουσα μὲ τῶν μαρτυρικῶν αἱμάτων τοῦ· ῥέκαας, ὅτι καθὼς εἰς τὸ Ἁγιον Βάπτισμα, κοινὰ εἰς τὸ προπατορικὸν ἀμαρτήρια ἐκπλύνονται καὶ ὅσα προαιρετικά ἀνομία εὐρίσκονται εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀνθαίναται νέος Ἀδὰμ ἐκ τοῦ ὕδατος ὃ βαπτίζόμενος, οὕτω καὶ μὲ τὴν χύσαν τῶν μαρτυρικῶν αἱμάτων, ὅλα ὅσα ὡς ἄνθρωπος ἦμαρτεν ὃ ὑπερ Χριστοῦ ἀθλῶν, ἀποκαθαίρονται, καὶ ὄντως υἱὸς τοῦ Θεοῦ κατὰ χίρην ἀναγεννᾶται, ὡσαν ὅπου εἰς τὸ ἐξῆς, κατὰ τὸν Θεολόγον, δὲν ἔχει φόβον νὰ χάσῃ τὴν ἀθωότητα ἀπὸ δεύτερα μολύματα. Ἀπὸ λοιπὸν ἐμβῆκεν ἐν ὄδῳ μετάνοίας, κατὰ τὸν τρόπον ὅπου ἐδηλώσαμεν, ἀνεχώρησαν ἀπὸ τοῦ· τόπους ἐκείνους, καὶ πηγαίνοντες κατὰ τὰ ὑπερβόρεια μέρη, ἐπροχώρησαν διὰ τὴν φυλάξιν των καὶ εἰς τοὺς Ρωσικοὺς· πλην καὶ μὲ ὄλον ὅπου ἐπερπατήσαν διαφόρους πόλεις καὶ Χώρας, ὅμως εἰς καμμίαν δὲν ἐκρινεν εὐλόγον· νὰ κατοί-

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ συγγράφη ὑπὸ τοῦ φιλομάρτυρος καὶ ἀεσπασματοῦ ἡμῶν Διδασκάλου Κυρίου Ἀθανασίου τοῦ Ποιῖου.

κίσησαν διότι εις μέν τās άρχās η συνειδησίς τής άρνήσεως τόν ήνάγκασε τό άγγηγορώτερον μόνον να φύγη έκείθεν, διά να γρησιή πάλιν εις τήν προτέραν του εισέβαιον, άφού δε τόι το έγινε, και ήδη ήσαν έν όδω μετανοίας, ή θεία Χάρις άνωθεν έκένανυσεν εις τήν καρδίαν του· και τόν λογισμόν του μαρτυρίου· και ώς γή αγαθή, δέξθη τόν θεϊον σπόρον, και τού καιρού προχωρούντος, και ήβιάστηκε και έκωροπήσθη τής λαμπράς τών άστραχν· άλλ' ή θεία χάρις δεν όμοιάζει μόνον με σπέρμα, άλλα και με πυρ· πυρ εκείνο, όπερ ό Κύριος ήλθε βαλείν εις τήν γήν και τόιτο δή τό οφράνιον πυρ, καθώς έδειξαν τά πράγματα ήναψεν φλόγα λαμπράν εις τήν καρδίαν του εύλογημέων Μάρκου, και πλέον εις τό έξηξ άλλο δεν έφαντάζοτο, άλλα τόν ύπερ Χριστού θάνατον. "Όθεν και τούτον τρέφον τόν πόθον, έχρυσσε πάλιν εις τούς 'Οθωμανικούς τόπους, και πανταχού έξωμολογείτο και έφανέρονε τόν σκοπόν του μαρτυρίου, εις Άρχιερείς και Πατριάρχας και Πνευματικούς Πατέρας· και ήλοι με έν στόμα τόν έλεγον να λείψη και να μή θείκη να γίνη ομοκρινόμνιος, άφού ήτο δυνατόν να σωθής με τήν μετάνοιαν· ότι και τόν 'Απόστολον Πέτρον, όπου τόν ήρηθή τρεις φορές με δρον και άνοθεματισματα, με μόνην τήν μετάνοιαν του, τόν έδέχθη ό 'Ιησούς Χριστός, και τού έγάρισε άπ' άρχής τό 'Αποστολικόν άξιωμα. Και έλεγον μεν κάλως έκείνοι οι 'Ιεσοί Πατέρες, άλλα τό πυρ τής προς Χριστόν άγάπης έλάλει ένεργητικότερον και δραματικότερον εις τήν καρδίαν τού εύλογημένου Μάρκου, ότεν και έλεγε, "ότι τήν άνομιαν μου έννόησα, και τήν άμαρτίαν μου ούκ έκάλυφα και πρόπει να κηρήσω τόν 'Ιησόν με, τό αίμα μου, από τό όπισον ό Κόσμος ήλις δεν δύναται να με έμποδίση, και διά τόιτο ού; παρακαλώ, λείψετε από τό να μου λέγητε τά έναντία;» ηρώτος αυτά ήκούσαμεν έκ του στόματός του και ήμεις έδω εις τήν Χίον, άφ' ού σούλλοις τά ειπεν εις ήλους. "Όθεν και πρό του να χωρισθής έκείθεν σωματικώς, έφέρθηκε σάββατον 'Αγιοταφείοτον, διά να στοχάζηται εις τό έξηξ τόν έαυτόν του ώς νεκρόν, και πρότον τινά έλεγε και ούτως ή μακάριος με τόν 'Απόστολον Παύλον· «έγω πά·τοτε τήν νεκρώσιν του Κυρίου 'Ιησού έν τώ σώματι μου περιέφερα».

Λοιπόν, άφ' ού έκαμε τήν τελείαν άπόφασιν, άνεχώρησεν έκείθεν με σκοπόν διά να υπάγη εις τήν Νεάν 'Εφεσον· ότι καθώ; έλεγε, κίποιος μέγας Διδάσκαλος τόν είπεν, ότι εκεί όπου έκαμε τήν άρνησιν, πρόκει να κώμη και τήν ήμολόγησιν. Μή δίτης δε άμέως· πλουσίματος, έβγη έν έδω εις τήν Χίον, όπου και με πολλούς έγνωρίσθη παικιούς φίλους του. και μεθ' ήμιν ήλιόσθη ήμέρας τινάς, έως να τύχη πλοιοιόν διά τό Κονστάντσι. Λοιπόν, μεθόθεν τόν σκοπόν του, έδομίσασαμε και ήμεις να τόν ήμολογήσωμεν, και ήκούσαμεν, όσα άνωτέρω σημειώσαμεν· όθεν εφερέντως πλοιοιόν έπλεονεν εις τό Κονστάντσι, σπουδάζον άν ήτο τρόπος να φθάση μίαν ώραν προτιήτερα. Φθάσας δε εκεί, εθύξεν έστειλε άμέσως και άντάμωσεν έκείτον τόν Πνευματικόν του Πατέρα τόν πρότον. Έκεινος μανθάνων τήν βουλήν του, τόν έμποδισεν, διό από τό Μαρτύριον, άλλα έκεί να μή παρηγοισθής, παραστάισον ότι τό τοιοῦτον έργον έχει να προδηγή μέγαν όλεθρον. ώσαν

όπου οι 'Αγαρηνοί ήσαν κατά τών Χριστιανών έξηγησιόμενοι, από τήν οικοδομήν τής νέας Έκκλησίας, και από τό Μαρτύριον του Νέου Γεωργίου, όπου ήδη πρό όλίγου, ή· τον τόν 'Απρίλιον μήνα έγινε· και ήτοι έτοιμοι, έν λάβρσσι μικράν άφορμήν, και τήν Έκκλησίαν να κρημνίσουν, και άλλα πολλά κακά να κώμουν εις τούς Χριστιανούς. Έκαμεν ύπακοήν εις τούς λόγους του Πνευματικού, άλλα με λύπην του μεγάλην, πώς δεν επέτυχε τόν σκοπόν του, κατά τόν πόθον του· όθεν έγύρισε πάλιν εις τήν Χίον, με στερεάν άπόφασιν, έδω να λάβη τό ποθούμενον τέλος.

Έδω έχρυσμένος, έδειξε ό εύλογημένος μεγάλην φρόνησιν, ότι επειδή έκαμε άπόφασιν να παρηγοισθής, διά να μη προδηγήσῃ τίποτε κακόν εις κανένα Χριστιανόν, δεν έπήγεν εις οσπήτιον κανενός από τούς προτέρους φίλους του, ούδε φανερά συναναστάρφη με κανένα του γιώρμον, άλλα μόνον εις ένα άποκρυφον τόπον έστάθη, και τό πρωί όπου έξημέρασε Κυριακή, έπήγεν εις μίαν παράμωρον Έκκλησίαν, και ήκουε τόν 'Όρθρον και τήν Λειτουργίαν, και έκουώνησε τά άχραντα Μυστήρια. Τήν άκολουθεν νύκτα όπου έξημέρασε η Δευτέρα, δύο άδελφοί ιερωμίον με τούς όποιους ειχε λάβη τό πρότερον στειήν γνωμίαν, τόν έκρασαν μουσικά εις τό κελλιον του, και ούτοι βιάθήσαν άν ήτον τρόπος να τόν ήμολοπίουν από τό έπιστήριμα του Μαρτυρίου, λέγοντάς του ούτως: 'Αδελφέ, μη λυπήσαι· πώς δεν επέτυχε τό ποθούμενόν σου· ό Θεός όπου έρωτή τά βήθη των καρδιών, ήξεύρει τόν πόθον σου και σε άνταμείβει, ώσαν και να έτελειώσας και με τό έργον τό Μαρτύριον, και τώρα εκού βέβαια είσαι Μάρτυς τής προαρείας και λοιπόν άν θέλησης να σταθής ζωσ αυτοϋ, ίκανώς ελάθωσας τό χρέος σου και εις τό έξηξ άλλο δεν σου χρωσάται, παρά να φυλάττης τās έντολάς του Θεου· και άν θέλης ήμπορείς να υπάγης εις τό 'Άγιον. Όρος, και εκεί να ζήσης· με ήσυχίαν, μίαν άγιαν ζωήν. Αλλά τα τοιαῦτα του είπον έκείνοι οι άδελφοί· άλλ' έκείνος ό μακάριος μάλιστα ήσθάνετο, όπου από τήν άποτυχίαν εκέινην ήναψε μέσα εις τήν καρδίαν του περισσότερον ή φλόγα τού θεϊκού πόνθου, και· «Μή γένοιτο, άδελφοί, τούς άπεκρίθη, μή γένοιτο να σταθώ ζωσ· αυτοϋ· δυστυχία μου είναι και ζημία εσχάτη να σταθώ ζωσ· αυτοϋ· να αποθάνω, να άποθάνω διά τόν 'Ιησοϋ μου· τήν άνομιαν μου έγνωρισα και τήν άμαρτίαν μου ούκ έκάλυψα, και θέλω να τήν έκαλέσω με τό αίμα μου· άν έχου, να μού κώμουν και τόν Πέτρον 'Ιακώβου τά κολαστήρια, δια έτοιμος· να τά δεχθώ διά τήν άγάπην του Σωτήρός μου». Λοιπόν έπέρασεν τό πλέον τής νυκτός με λόγους ψυχωφελείς, με άσματα πνευματικά και με διηγήματα μαρτυρικά· είτα ειπον τό απόδεικνον. Μετά τό απόδεικνον άνέγνωσε μόνος έκείνος τήν άκολουθίαν τής 'Ιερής Μεταλήψης με κατάνυξιν και δάκρυα και με πολλάς μετανόιας ύστερον, από τās όποιας εκουράσθη και εκάθησε· και τόν ήρασαν όλίγος ύπνος, και εκεί, Ιδού του έφάνη ένας ώραιότατος νεανίας και νόν είπεν εγγήμην ή τού θείου δαυμάτι;· και με τόν λόγον τούτον εθύξεν έξηγήνος· και εισελθόντες και ό τρις εις τήν Έκκλησίαν, άνέγνωσαν τήν άκολουθίαν του όρθρου· είτα κοινώρησας τά άχραντα Μυστήρια, και έφωτισθείς κάλως με τήν θεϊκήν· δύναμιν εύξαμένον επ' αυτοϋ και των

άδελφών και άποχαριτήσας αυτοϋς, έξηλθε πάλιν μουσικώς, όλίγης έτι σκότις ούσης. Εθύων δε καθ' όδον μίαν 'Εκκλησίαν άνοικτήν, έν ή έτελείω λαειτουργία. έμβηκε μέσα, και μετά τήν άπόλυσον, σταθείς ένώπιον τής Δεσποτικής εικόνας, προσήξετο θερμώς· και μετά τό τέλος έπάφρα τά προσκήλια ταῦτα. «Ώς πρόβατον επί σφαγην ήθήθη και ως άμνος άδικος έναντίον τού κείροντος αυτόν άφρονος». Έπειτα εξελθών, απήλθεν εις τόπον παραμέρον και εκεί έστάθη εσχόμνος ζωσ να άνοίξη τό Κριτήριο. 'Ελλήθε ή ώρα, ήνοιξε τό Κριτήριο, ό λεγόμενος Μεκμεές, και τούτο καθόν έδρασε σπουδαιατικά. Φθάσας εις τήν πόρταν, έστάθη και έκαμε πρώτον τρεις μεγάλους σταυρούς εις τόν έαυτόν του και ύστερον έμβηκε μέσα. Έμβαίον ηρώτησεν ένα τής αλήθς, ποι είναι ό Κριτής. Και τόν έπερον έκείνος εις τόν Κριτήν. 'Ο Κριτής τόν ηρώτησε. «τι θέλεις, τί ζητείς;» «Εγώ, άπεκρίθη ό Μάρκος, ήμιν Χριστιανός, Μάρκος τό όνομα μου· κατάγομα από τήν Θεσσαλονικήν· έγεννήθηκα εις τήν Σμύρνην από γονείς Χριστιανούς· πρό χρόνον ίκανώς έπαθον τυφλωσιν εις τόν νοϋν, και ήρηθήην, φεύ! τήν πίστην μου τήν άγιαν και έδέχθη τήν ιδίκην σας τήν βρομεράν· ύστερον με ή λήρησε ή χείρις του Θεου, και ήνοιξα τούς όφθαλμούς τής ψυχής μου, και έγνωρισα τήν πλάνην εις τήν όποιαν κα· ότεν ήλθον σήμερον έδω διά να ήμολογήσω πώς έσπαλα, όπου άφησα τό φως και ήκολούθησα τό σκότος. Και ταῦτα λέγον έβγαλεν από τόν κόλπον του ένα σταυρόν και τόν ήσπισθήν λέγον· «αὐτή είναι ή Πίστις ή αληθινή, και θεός αληθινόν όμολογώ, και ποιητήν όλου του Κόσμου, τόν 'Ιησοϋν Χριστόν, όπου κατεδέχθη, και έσταυρώθη ως άνθρωπος διά τās άμαρτίαις μου, και αποβάλλω ως ψευδή και άπατήρη τήν ιδίκην σας αθησκειαν καθως άποβάλλω και ολίπω τούτο, όπου είναι τό σημάδι τής πλάνης ταῦτης;· και έν ταυτφ έρωπιε κατά γής τό σαρκί, όπου έφόρε εις τήν κεφαλήν, και άντ' εκέινου έφώρσεν ένα σκοΐνον άγιορείτιον. Έξεπλάγησας ταῦτα άκούσσαντες, ότε Κριτής, και όσοι ευρέθησαν παρόντες· και ως τόνον ό Κριτής άποκριθείς ηρώτησε τόν Μάρκου· «τι είναι αυτά όπου λέγεις άνθρωπε; έβγήκες από τόν νοῦν σου;» «όχι άπεκρίθη ό Μάρκος,· «πολλά καλά έχω τόν νοῦν μου, και διά τόιτο όμολογώ πως εκλανήθη». «μη πόπος είσαι μεθυσμένος;» «είμαι μάλιστα και όλονήστικός», ειπεν ό Μάρκος. «στοχάζου καλά, του λέγει, ό Κριτής, διότι άκολουθεϊ να πάθης πολλά, και τέλος πάντων και και θάνατον». «και άμποτε, άπεκρίθη με σταθερότητα ό Μάρκος· εγώ, λέγει διά τούτο ήλθον, και έτοιμος είμαι να πάθω διά τόν Χριστόν μου, όσα κολαστήρια μου κώμετε». 'Ομοίως άπεκρίθη και εις τούς άλλους όπου τόν ειπον παρούμια, τάχα μήπως και μεταβάλλουν τήν γνώμην του· και πάλιν ό Κριτής κολακευτικότερον ήμώδων. «παιδι, ότι θέλεις ζήτησαι από λόγου μου, και είμαι έτοιμος να σοι κάμω ότι μου ζητείσης». 'Ο Μάρκος του άπεκρίθη· «έγώ μίαν χάριν ζητώ από λόγου σου, να με στείλεις εις τόν 'Ιησοϋν μου Χριστόν· τοῦτο ζητώ και διψώ και ποθώ, να χύσω τό αίμα μου διά τόν 'Ιησοϋν μου, τόν πλάστην μου, διότι τόν έλύπησα πολύ

με τήν άρνησίον μου;· και αυτά δεν τά έλεγε με φωνήν τρομαγμένην, άλλα με φρονήν γενναίαν, με τόνον πολύν, με παρηγορίαν μεγάλην, με φρόνημα παντελώς άφοβον και ακατάπληκτον, ώστε όπου όλοις εξέπλήθην. Λοιπόν ό Κριτής τόν παρέδωκεν εις τόν Μουσιφύ 'Αγιόν να τόν φέσῃ εις τήν φυλακήν, οι δε ύπαρκέται παραλαβόντες αυτόν εις τόν δρόμον όλου του έλεγαν· «άνθρωπε, έλα εις τόν έαυτόν σου, και μή χρεϊάσαι να σοι δώσωσιν, και άσπαρα φροέματα». 'Ο Μάρκος τούς άπεκρίθη· αυτά όλα είναι φθαρτά και μάταια, και ως είναι διά λόγον σας, εγώ άλλο δεν ζητώ από λόγου σας, παρά να με στείλτε μίαν ώραν προτιήτερα εις τόν Χριστόν μου. Λοιπόν τόν έβαλαν εις τήν φυλακήν, και τούς πόδας του εις τό τοιμαρωτά. Είχεν ό μακάριος φωνήν μελωδικήν, και πολλά άρεστήν, και συχνά συνήθειξεν ή ψάλλη ειμόμης και τά παρούμια· ότεν και τότε κινουήσας από θείαν κατάνυξιν και πνευματικήν χαράν, όπου τόν ήξισσεν ό Κύριος να πάσχη ύπερ του θεϊου του όνόματος, ήρχισε και έφυλλεν ύμνος τής Κυρίας Θεοτόκου, λέγον σνχα και τό, δόξα σοι ό Θεός, ό Σύμψαισι όπου εκάθητο έξω από τήν φυλακήν με τούς κολιτζήδες (χωροφύλακας), ήτον άνθρωπος καλόγματος και ύπερήφανος, δεν ύπέφερον ως άλλη άσπίς, να άκούσμη τήν γλυκυστήρη ψαλμωδίαν του Μάρκου, ώσαν να μή ήτον εις φυλακήν, άλλ' ώσαν να ευρίσκατο εις κανέν χωροποόν συμπόσιον· ύθεν άνοιξε με θυμόν τήν φυλακήν και· «βρέ, μουσικήτι (άκάθαρτε), του λέγει, τραγουδήεις;» έπειτα άνοιξας τό ξύλιον, τό τοιμαρωτά, ήνοιξε και τά σκέλη του Μάρκου, τόνον ώστε δεν ήτο δυνατός έκεί πλέον, και εκεί με βίαν πολλήν του έκλεισεν ό άλιτήριος τούς άγίους του πόδας. Τοῦτο κατά τήν γνώμην ενός Ιητροϋ και καθως εις άλλη δύνατον να τό καταλάβη καθείς ήτοι μεγίστη βάσανος, διότι έπιασε μεγάλως τό κακούμενον ιερόν όστον. Έπειτα με όλην του τήν μανιώδη δύναμιν ήρχισε να τόν δδα λικτισματα όπου ευρισκεν, εις τήν κεφαλήν, εις τό στήθος εις τήν κοιλίαν εις τόν λαιμόν. Μερικοί Χριστιανοί από φιλομάρτυρα διάθεσιν κινούμενοι εκάμαν τρόπους και έμβήσαν εις τήν φυλακήν, βλέποντες δε και άκούοντας άμέσως, διαηγήθησαν ήμιν άπαντα· εκείνου έμείτησαν και τά βυρραρικά λικτισματα, ύπερ τά τραύματα, από τά όποια ύστερον ήλικώθησαν να πτήη αίμα Λικτιζον αυτόν ό βάρβαρος· «έγώ, βρέ του είπα, θά σου κόψω τήν κεφαλήν;· έκείνος δε ό μακάριος έλεγε μετά κατανύξεως: «ευχαριστώ σοι, Κύριέ μου 'Ιησοϋ Χριστέ, όπου με ήξισσας να πάσχω διά τό όνομα σου τό άγιον. "Όταν έλεγεν ό κατώροτος έκείνος, ειπεν ό Μάρκος εις τούς παρόντας ήκούσατε άδελφοί, τί εφοβείσεν ούτος ό άσπβής;· αυτός δεν μου κόπτε τήν κεφαλήν, άλλ' ατό· τού θά κοποϋν τά πόδια;· τι δε ένοουήσεν ό Μάρκος κόψιμον των ποδών;· έτι μένει άδηλον· έπειτα πάλιν έψαλλε· «δόξα σοι ό Θεός, δόξα σοι, ποιητά του παντός». Μετά τούτο έμβήσαν εις τήν φυλακήν εις άνθρώπος, του Κριτου και ηρώτησε τόν Μάρκου· «εσύ άνο ήρηθής τήν πίστην μου;» «έγώ είμαι, του άπεκρίθη ό Μάρκος, και άναθεματίζω και σε και τόν άρχηγόν τής πλάνης σας;· και πάλιν άλλος του είπα, «βρέ

ντελή (τηλέλη) και άχημη (άσχημη) είναι η ίδια μας πίστις, και ο Μάρτυς ελεε κακά και ψυχρά και γίνεσθαι, και σὺ και ἡ πίστις σὰς καὶ ὀρχησθῆς τῆς πίστεως σὰς* και οὕτως ἔκεινοι μὲν ὑβρίζοντες ἀνεχώρησαν, ὁ δὲ Μάρτυς πάλιν ἠγέρθησε και ἔδωκε τὸν Θεὸν με πολλήν και μεγάλην κατανύξιν, δεόμενος και παρακαλῶν ἀκατάστατα τὴν ἀγαθότητα του να ἀξιώσῃ να τελειώσῃ τὸν ποθοῦμενον τὸν ἀγῶνα τοῦ ὀργηζομένου.

Τὴν Δευτέραν, πρὸς ἑσπέρας, ἐφοβήθησαν οὐ σήμερας νὰ τοῦ κάμῃ βασάνους δεινὰς και χαλεπὰς, τὰς ὁποίας ἀκούσαντες οἱ ἐντὸς χριστιανοὶ, συμπαθεῖς κινούμενοι, παρεκάλουν μετὰ διακρίων τὸν Ἅγιον Θεὸν νὰ τὸν ἐνδυναμώσῃ ἄνωθεν* τὸ δὲ αἶτιον ὁποῦ τὸν ἐκίνησε να κάμῃ ἐκείνους τοὺς φοβερισμοὺς δὲν ἦτο τόσο ὁ ζῆλος τῆς βδελυρίας του θρησκείας, ὅπου διότι ἠθελοῖτο ἀπὸ τὸν ἔλεγον, ὁποῦ τοῦ ἔκαμεν ὁ Μάρτυς, λέγων εἰς αὐτὸν ἔμελλον λέγειν μοι τὴν ἐπίκλησιν (ἀκρίθην), διότι ἠορήθησαν τὴν μωσαῖαν θρησκείαν τῶν Ἀγγαρηθῶν καὶ δὲν εἶσαι ἀντιμοιριάζεις* ὁποῦ ἠορήθησαν τὴν ἄγλαν σου πίστιν και ὀλίαν στέκειαι και ὑπερμαχεῖς διὰ τὴν ἀκοιτηνὴν και βρωμερὰν αὐτήν, ὁποῦ ἐποστημίσεις, και δὲν ἔρχου εἰς ἀσπθὶνον ταλαίπωρος, δὲν ἔλεγαν τὸν πατέρα σου Δημητριον, και τὴν μητέρα σου Ἄγγερον* Αὐτὴ ὡς τόσο ἡ βουλή του ἀσβεβῆς, δὲν δουχώρησεν ὁ ἀγῶνασθης Θεός, νὰ βαλῆ εἰς πρῶτον, διότι ἔμποδίσθη ἀπὸ κάποιων ἄλλων περιστασιων. Ὁ δὲ Μάρτυς, ὄλην τὴν νύκτα τῆς Τρίτης εδρίσκειτο εἰς μεγάλην κατανύξιν, και ὄλην ἔβαλεν ἔιρωνας και τροπάζουσα. Ἐπειτα λέγει εἰς ἑνα νεανίαν, ὁποῦ ἦτο πλησίον του, (ὅστις ἦτον ἀπὸ ἐκείνων ὁποῦ ἐκουσίας ἐμῆψαν) «παιδί μου Χαρλαλάμη, (τοῦτο ἦτον τὸ ὄνομα τοῦ νέου) ἠερίσθη τὸ τροπάριον, τὸ ἐχθρὸς συνεπατήθημι σοι Χριστέ* «τὸ ἠερίσθη ἀπεκρίθη ὁ νέος* ἔλεγε μοι αὐτὸ», τῷ ἔπειτα ἔλεγεν ὁ Χαρλαλάμης και ἔβαλλεν ὁ Μάρτυς* εἰτα εἶπε, «να ἴσθαι τὸ και σὺ» και τὸ ἔβαλλε και ἐκείνος. Καὶ πάλιν ὁ εὐλογημένος παρεκάλει τὸν Κύριον, και ἔλεγε ἐτάγγινον, Κύριε μου, τάζυνον, σὲ παρακαλῶ. ἄχ, ἄχ, πότε και πότε νὰ τελειώσῃ τὸν προκείμενον ἀγῶνά μου, και νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Βασιλείαν σου». Πρὸς τὰ ἐξημεροῦματα τῆς Τρίτης, τὸν ἠρεσεν εἰς λεπτὸς ἕπνος, και ἰδοὺ βλέπει τρεῖς νέους ὄρασιότατους, χρωσοτολισμένους, καρβαλαραίους ἐπάνω εἰς τρία ἄλλα εὐμορῶτα και καλοστολισμένα, και οὗτοι ἔστυρον κατέστη τον ἄλλο ἐν ἄλλοιον παρόμοιον κατὰ τὴν ὀμοιότητα και τὸν στολισμὸν με τὰ τρία, χωρίς καρβαλάριον, και τοῦ ἐράνη, πῶς τὸν ἐκάθισαν ἐπάνω εἰς ἐκείνῃ και ἐκείνοι μὲν ἐπήγγαναν ἐμπρός, αὐτὸς δὲ κατόπιν εἰς ἐκείνους, και τὸν ἐρώωναν ἐκείνοι* «γὰ σου ὀργίζου κάμω, νὰ μὰς φθάσῃς* και με τοῦτο ἐξῆπνησεν ὀλος γεμάτος ἀπὸ χαρὰν, και διηγῆθη εἰς τοὺς παρόντας τὸ ὄνομα* και ὄλοι καλῶς ἔκριναν, ὅτι οἱ Μάρτυρες ἦσαν οἱ φανερες, και ἐκάλλον οἱ ὄμοιοι τὸν ὄμοιον. Ἄλλα και ποιοι τῆγα νὰ ἦσαν* ἠθελεν ἀπορήσει τις* και λέγομεν ἐκιστικῶς, ὅτι ἴσως νὰ ἦτον ὁ Πολυδώρος ἀπὸ τὸ Κουσάντιαι, και ὁ Νικητας, και ὁ Νικόλαος ὅς ἐν Χίω μαρτυρησαντες* ὅτι και τῶν τριῶν τοῦτων οἱ ἐκείνας και τὰ Ἄγια Λείψανα αὐτῶν προσεκίνησε, και τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἐπέθηκεν ἐπάνω εἰς αὐτὰ, παρακαλῶν αὐτοὺς θερωδῶς νὰ

τὸν λάβουν εἰς τὴν συνοδιαν των* ὄθεν και θαρρόυντως λέγαμεν, ὅτι βέβαια ἐκείνοι ἦσαν, και ἤλθον, και ββαλον θαρῶς και ἰσχυρὴν εἰς τὴν καρδίαν του.

Τῇ ἐξῆς ἡμέρας, ὁποῦ ἦτον ἡ Τρίτη τῆς ἐβδομάδος, ὄστερον ἀπὸ τὸ γεῖμα, ἐφῆθη, ἐκ προστάσεως τοῦ Κρι- του εἰς δευτέραν ἐξέτασιν* οἱ θαρῶται του σκότους ὁποῦ ἐστάλησαν διὰ νὰ τὸν φέρουν, ἔδειξαν τὴν συνευθιόμενὴν των βαρβαρότητα* τὸν ἠρεσαν με ἀγριότητα, τὸν ἐπορηζον με πολλὴν ἀπανθρωπίαν. Εἰς τὸ πάρασμα τοῦ ὄμοιου ἦτον ἡ Ἐκκλησία του Ἁγίου Ἐυστρατίου, και ὁ Μάρτυς δεκινῶον εὐλάβειαν, ἔσχυρε και ἠρηλάσθη τὸν τοῖχον του Νισοῦ* και εὐθῆς ὁ ἀπάνθρωπος Σούμασις, τὸν ἐσορῶζε δυνατὰ, και ἔπεσε πρηγῆς και ἐτραυματίσθη ἔπειτα με ἐν χοιτηροῦλον τὸν ἐκτύπα ἀνηλεῶς με δλην του τὴν δύναμιν* ὁπου ἔφθανεν ὁ βάρβαρος, εἰς ὄλον τὸ διάστημα τοῦ ὄμοιου, ὁποῦ δὲν ἦτον ὄλλιον, και καθῶς ἐπασχε τοῦ ἄριον του Χριστοῦ, χωρίς νὰ ἐκβάλῃ οὐδὲ παραμικρὸν λόγον ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἀφ' οὗ τὸν παρόστησαν εἰς τὸ Κριτήριον, τὸν ἠρώτησαν ὁ Κριτὴς τῆς ἀδικίας* ἐδουλοπίστῆς καλά, ἤθελε εἰς τὰ λογικά σου* στοχάσου, ὅτι ὄστερον ἀπὸ τὴν τρίτην φορὰν ἔχει νὰ ἀκοιουθῆσῃ θάνατος». Ὁ Μάρτυς ἀπεκρίθη* «Μὲ τὴν χίρον τοῦ Χριστοῦ μου ἠμνηται ἔμια καλά εἰς τὰ λογικά μου και ἔδῳ ἤλθον διὰ τὸν θάνατον αὐτῶν ζητῶ, αὐτῶν διγαῶ». Και πάλιν ὁ Κριτὴς τοῦ ἔγει* «Τὶ ἐκατάλαβες ἀπὸ τὴν ματαίαν αὐτῆν πίστιν* κἀ και ὁ Μάρτυς τοῦ ἀπαντῆ εὐθῆς με θαυμαστὴν τόλην* «Ματαία και ψευθὴς εἰναι ἡ ἰδική σου πίστις* τὸν Χριστὸν μου τὸν Ἰησοῦν μου τὸν γλυκύτατον ποῦθί καὶ ζῆτῶ». Ἐμὴ νὰ σὲ βασανίσω ἄσχημα, τοῦ ἔλεπε ὁ Κριτὴς. Και ὁ Μάρτυς ἀπαντῆ. «Χίλιας βασάνους νὰ μου κάμῃς ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν μου δὲν δύναται νὰ με χωρίση μίτη σπῶ, μίτη μάχηαιρα, μίτη καμία ἄλλη βασάνος». Ὁ Κριτὴς ἠρχισε τότε νὰ τὸν κολληεῖν και νὰ τοῦ λέγη* «παιδί μου, μήπως ἔχεις στέρησιν ἀπὸ ρούχα ἢ ἀπὸ ἄσπρα (χοιμητά); στῆσου εἰς τὴν ἰδικὴν μας πίστιν, ὁποῦ εἰναι καλή, δὲν βλέπεις τόσοις ἀγάθης, τόσοις ἀξιωματικοῦς ἀνθρώπους* με τὸ νὰ εἰναι ἡ πίστις μας καλή και ἔδῳ εἰμεθα καλά και ἔχομεν τὸ βασιλεῖον και εἰς τὸν παρῶεισον καλλιτερας». Ἐδῳ ὁ Μάρτυς εἰδειξέ μεγάλην παρρησίαν και ἐλευθεροστομίαν, ὅτι λαμβάνων τὸν λόγον ἔλεπε οὕτως εἰς τὸν Κριτήν. «Ὀδηγῶ τὸ σκότους και πῆσης ἀνομιὰς διδάσκαλε, δὲν εἰσχύναςαι, ταλαίπωρε, νὰ λέγῃς τοιαύτας φαναρίας* Μία εἰναι ἡ πίστις τῶν εὐσεβῶν και ὀρθοδόξων Χριστιανῶν* τὸν Ἰησοῦν μου Χριστὸν ἐγὼ κηρύττω Θεὸν ἀληθινὸν και Ἐκείνον ποῦθῶ». Και εἰτα τοιαῦτα λέγοντας τοῦ Μάρτυρος, οἱ παρόντες ἀσεβεῖς τοιαύτας ἀποκρίσεις ἀκούσαντες ἀπὸ τοῦ καταδικῶν τὸ στόμα, ὄρμησαν εὐθῆς κατεπάνω του με δλην τὴν μανίαν, και κτυπῶντες και σπρωῶντες, τὸν ἐκώρμησαν ἀπὸ τὴν σκάλαν* και ὁ κατάροτος Σούμασις εἰς ὄλον τὸν ὄμοιον τὸν ἐπήγαγε με πολλοὺς βαρδισμοὺς και κολλαρισμοὺς εἰς τὴν φυλακήν. Ἐπειτα τόσον ἦνοιξε τὰ σκέλη του Μάρτυρος, ὄστε ὁποῦ, μὴν ἠμποροῦν νὰ προσαρμῶσῃ μέσα εἰς τὰ χαράκια τὸν πόδας του, τοὺς ἔκλεισε με πολλὴν βίαν, εἰς τρῶπον ὁποῦ καταπληγῶσαν και καθῶς διεφθάρησαν ἀπὸ τὴν βίαν, και πολλὴν βάσανον και πόνους μεγάλους ἠθάνατο ἐκ τούτου ὁ αἰδιδμος. Τῶ-

τε ἔλεπε εἰς τὸν Σούμασιν* «Νὰ ἠξέσρες, ταλαίπωρε, ποῦ ἰπάγω, ἠθελες νὰ σηκῶσῃς το ἔξωλον τοῦτο και νὰ με ἀκοιουθῆς». Και τότε πάλιν τοῦ ἔδωκε πολλὰ λακτισματα με δλην τὴν ἀπανθρωπίαν εἰς ὄλα τὰ μέρη του σώματος, και με πλανῆν τὴν σπῆθην τὸν κατεσπάθην ἀλύπτῃτα και ὁ Μάρτυς ἔλεγε* «Κτυπᾶτε ὄσον δύνασθε» διὰ τὴν ἀγρίην του Ἰησοῦ μου ἐτοιμος εἰμαι νὰ πάθω ὄσα μου κάμειτε». Και ὀλοένα ἔδῳζε τὸν Θεὸν ὁ μακάριος λέγων. «Ἐδῳ σοι Βασιλεῖ τοῦ Ὀυρανοῦ και τῆς γῆς, ὄπου με ἠξίωσας νὰ λάβῳ διὰ τὸ ὄνομα σου τὸ ἄγιον τοιαύτας τροφῆς». και πάλιν εἰ τόσον κάκωσιν ὁποῦ εἰρίσκετο, ἔβαλλε χαροῦμενος τοὺς ἕπρους τῆς Κυρίας Θεοτόκου και τοὺς παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καινῷ* και συχνὰ ἔλεγε* «Ἐξεία με, Κύριε, τὸν ἀνητήριον».

Τὴν Τρίτην, πρὸς τὸ ἑσπέρας, ἐμῆβκεν εἰς τὴν φυλακὴν εἰς πολλὰ φιλομῶρις, (φραγγουλῆς τὸ ὄνομα του), ὁ ὁποῖος ἦτο και ὠς ὀικεικῶς του Μουσελῆμ Ἄγα, και οὗτος ὁ Χριστιανὸς ἔφερεν ἀσπαρμούς πρὸς τὸν Ἀθλητήν του Χριστοῦ ἐκ μέρους τινῶν φίλων του ξειαιρέτων, και ὅτι ἔπασχε παρακαλοῦν τὸν Θεόν, νὰ τὸν ἐνδυναμῶσῃ νὰ ὑπομεῖναι μέχρι τέλους Ὁ Μάρτυς ἀπεκρίθη* «προσκύνη σὸν μου ὄλους αὐτοὺς και τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τὴν φροντίδα ὁποῦ ἔχουν διὰ τὴν σωτηρίαν μου* εἰπέ αὐτοῖς νὰ στέκομαι καλόκαρδοι, και νὰ μὴ φοβῶνται παντελῶς, ὅτι τὴν σημάζον του Χριστοῦ τὴν κρατῶ δύναται». Οὕτως ἀπεκρίθη, και τὴν νύκτα ὄλην ἐδείκνυε μεγάλην χαρὰν, και πρὸς τοὺς παρόντας εἶπεν* «ἀδελφοί, χάραιτε, αἴριον γίνεται ὁ γῆμος μου». και ἐπειδὴ τινες ἐξ αὐτῶν ἔκλαιον, τοὺς ἐπέλεγε, και τοὺς φωνεῖσθε λέγων, «πῶς δὲν κίμωνον καλά νὰ λυτῶνται και νὰ κλαίον εἰς τὴν ἰδικὴν του χαρὰν* ὅτι τότε εἰλον τόπον τὰ δάκρυα, ὄταν ἔρχεσεν εἰς τὴν ὄδον τῆς ἀπολείας, ἀλλὰ τώρα, λέγει, ὁποῦ ἰπάγω νὰ ἀπολαύσω τὸν γλυκύτατον μου Ἰησοῦν ποῦ ὀρμίζον λυταί και δάκρυα»: αὐτὰ τὰ ἰδια εἶπε και ἄλλοτε εἰς ἄλλους, και πρὸ τῶν ἀκόμη νὰ παρσατεῖ εἰς τὸ κριτήριο. Αὐτὰ και τὰ τραῦτα εἰπὼν, πάλιν ἠκολούθη νὰ ψάλλῃ τοὺς συνευθιμένους ἕπρους τῆς Θεοτόκου, και τὰ παρόμοια, και ὄλον μόνον ἀπέδιδεν εὐχαριστίας ὀλοψῶγος εἰς τὸν Κύριον, ὁποῦ τὸν ἠξίωσε νὰ πάθῃ διὰ τὸ ὄνομα του, παρακαλῶν τὴν ἀγαθότητα του, νὰ τὸν ἀξιῶσῃ νὰ λάβῃ και τὸ ποδοῦμενον τέλος. Οὕτω προχορῶσῃς τῆς νυκτῆς, ἀπεκοιμηθῇ μικρὸν, και ἰδοὺ τοῦ ἐράνη, ὄπῶν νὰ εὐρέθησαν μαζί, εἰς κάποιον γινωστὸν μέρος, αὐτὸς και ἡ πνευματικὴ του ἀδελφή και τὸ παιδίον* και ἰδοὺ βλέπει ἕνα ὄρασίοντατον και λαμπροφόρον νεανίαν, ὅτι ἤλθε και τοὺς ἐσεύσασε και τοὺς τρεῖς με μίαν χρυστὴν σκέπην, και με τοῦτο ἐξῆπνησε, και διηγῆθη εἰς τοὺς παρόντας τὸ ὄραμα. Τὶ δὲ ἐφανέρωσεν ἐκείνῃ ἡ σκέπη* νομίζω, ὅτι καθὲς ἐνοιεῖ, πῶς και οἱ τρεῖς ὄπουκατο εἰς τὴν θεϊαν καινήν εὐρίσκονται. Ἠμέρας δὲ γενομένης, εὐξάμενος ἐν κατανάξει, και εἰπὼν ὄσα ἠέθεον, ἔλαβε τὸ ἔρρόδιον τοῦ οὐρανοῦ ὄρομον, ἦγον τὴν θεϊαν κοινωνίαν τῶν ἀχράγτων Μυστηρίων, διὰ χαρῶς ἐνδῶς Ἰερῶς, ὁποῦ κατὰ τύχην εὐρέθη εἰς τὴν φυλακήν* ὅτι εἰς ἀδελφός, Ἰερομόναχος ἔξωθεν ἐφροντίσει περὶ ταῦτη, και τὴν Τρίτην, και τὴν Τετάρτην ὄστε κατὰ σειράν ὁ μακάριος και τὴν Κυριακὴν, και τὰς ἐξῆς ἡμέρας, ἐκο-

νοῦναι του θεiou δώρου, ἐνισχυόμενος εἰς τὸν προκείμενον ἀγῶνα ἐντέλεστα. Κοινωνῆσαν λοιπὸν και εὐχαριστίας διέμενε προσδοκῶν τὸ κάλεσμα. Οἱ ἀπεσταλμένοι ἀκόμη δὲν εἰλον φθάσει, και αὐτὸς εἶπεν* «ἰδοὺ ἠγγικεν ἡ ὄρα, ἀδελφοί, συγχωρεῖτέ μου, και εὐχεσθε ὑπὲρ ἐμοῦ* προσκυνησάτε μου τὸν δεῖνα, και τὸν δεῖνα ἐξ ὀνόματός μου, τοὺς ὄποιους ἐγνώρισα κατὰ ἀλήθειαν ἀδελφούς και πατέρας, και ζητῶ τὰς ἱερὰς των εὐχὰς».

Ταῦτα ἔτι αὐτὸ λέγοντας, οἱ ὄρηθαι τῆς πλάνης φθάσαντες ἦνοιξαν τὴν θύραν, και με τὴν συνευθιόμενὴν των βαρβαρότητα και θρησιώδη ὀρμήν, τὸν ἐξέβαλον ἀπὸ τὸ κούτσιουρον, και πάλιν ὄκροντες, σπρωῶντες, ὑβρίζοντες, και πᾶν εἶδος θυμοῦ δεικνύοντες, τὸν παρόστησαν ἠδῶ τρίτον εἰς τὸ κριτήριο. Ἦτον ἡ ὄρα μία, και ἔτι ἄλλην μίαν ὄραν ἐστῆθη μέσα εἰς τὸ κριτήριο, ἐπειδὴ περιέμενον και ἄλλους ἀγάθης και ἔξαιρέτων τὸν Μουρτῆν ἐφῆνθην. Ἐδῳ στοχάζομαι διὰ πῶγμα χρῶσθῶδες, νὰ παραστήσῃ του χριστιανοῦ λαοῦ τὴν κλίαν, τὴν ἀγίτην, τὴν ἐγκάρδιον ζεῖιν, ὁποῦ ἔδειξαν εἰς τοῦτον τὸν εὐλογημένον του Χριστοῦ μάρτυρα. Ἢ εἰδοῖς αὐτῆ, ἦγον τῆς ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Μάρκου ἀληθίως, κατεκοινολογήθη εἰς ὄλην τὴν πόλιν* ὄθεν πολλοὶ Χριστιανοὶ ἐπὶ αὐτοῖς εἰς εὐθῆς ἀπὸ τὴν πῶτην ἡμέραν ἠρχισαν νὰ νηστεύον και νὰ ἐρησοργῶν, δεόμενοι του Ἁγίου Θεοῦ νὰ ἐνισχύσῃ τὸν Ἀθλητήν του νὰ τελειώσῃ καλῶς τὸν ἀγῶνά του* πολλοὶ Ἐκκλησίαν ἐλειτούργουν ἐνεκα τούτου και παρακλήσεις ἐπαλοῦν πολλοὶ εὐλαβεῖς ἱερεῖς ὑπὲρ ἐνισχύσεως τοῦ νέου Ἀθλητοῦ* ὄλοι ἀπῶς οἱ Χριστιανοὶ εὐρίσκοντο με αὐτὴν τὴν φροντίδα, και ὄλον αἰ καρδίαι ἐστρεμον. Ἔως νὰ ἰδοῦν τὸ ἐπιβητηῖον και ἐκταῖον τέλος, τὸ ὄποιο ἦτο νὰ νικήσῃ ἡ δύναμις του Ἐσταυρωμένου ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τῆς σαρκῶς* και τοῦτο ἐγένετο τῇ χάριτι του Χριστοῦ, ὅτι, ἄφου, τέλος πάντων, και τὴν τρίτην τριτήνην φορὰν ὁ Μάρτυς εὐρέθη σταθερὸς και ἀμετάθετος ἀπὸ τὴν καλὴν του ὄμολογίαν και με τὴν λημπῶν και παρρησιατικὴν ἀπόκρισιν των θεσοφῶν λόγων του, κατήσχυσε τοὺς προστάτας τῆς πλάνης. Ἄπειλοσθέντες λοιπὸν ὄλοτελῶς οἱ δυσσεβεῖς, κοινή γῶμήν, τὸν ἔκριναν ἐνοχον θάνατον* ὄθεν ὁ Κριτὴς ἀπεράσισε νὰ λάβῃ τὸν διὰ ἐξῆρος θάνατον.

Ἐξῆλθε λοιπὸν ὁ ἄριστος ἀπὸ τὸ Κριτήριο, θαῦμα ἔξαισιον, ὅτι ἔχει μόνον δὲν ἐδείκνυε κινεῖν σημεῖον σκυθρωπότητας και φόβου θανάτου εἰς τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ μίλιστα και τὸ ἐναντιον, ὄλος φαιδῶς, ὄλος χαροῦμενος ἐφαινετο* και ταῦτην τὴν ναύασασιν ὄχι μόνον οἱ ὄμοῖοι σου Χριστιανοὶ τὴν διηγῶντο, ἀλλὰ τὴν ἐμαρτύρησαν και αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως, και Φράγγοι και Ἀγαρηνοὶ. Ἦσαν ὄπισον δεδιδμέναι αἱ χεῖρες του ἔκαρτετο και ἐκ δεξιῶν και ἐξ ἀριστερῶν ἀπὸ τοὺς Τούργους ἦσαν καταχαλασμένοι οἱ πόδες του, και ὄλον του τὸ ὄμμα κατεφθαμμένο και τετραματιμῶμενον, και ὄμως τόσον ἐσπευδε και τόσον ἔρχετο εἰς τὴν σφαγήν, ὁποῦ τρόπον τινὰ, ὄσῶν νὰ μὴν ἐπάσει εἰς γῆν. Ἀληθινὰ, ὄιδη και πολεμῶς ἀνδρὸς ἀρετῆν θαυμάσιον, κατὰ τὸν θεολόγον Γρηγόριον* οἱ δῆμοι ὁποῦ τὸν ἐκράτουν, ἐμαρτύρησαν τούτο τὸ παρόδοξον, πλὴν διαστρέψαντες τὴν ἀλήθειαν* εἰπον γὰρ, ὅτι οἱ

διάβολοι τὸν ἐπιγιναιαν σηκωτῶν εἰς τὸν ἀέρα τῶσιν ἔτρεχεν.

Οἱ Χριστιανοί, καὶ με ὄλον ὁπου κατὰ τὴν συνήθειαν εἰς τοσούτων καιρῶν εὐρισκοντο εἰς τὰ ἔξω μέρη, ὅμως καὶ πῦτως πλήθος τέρατων συνήθησαν, εἰς τὴν ἁγίαν ταύτην θεωρίαν, καὶ ὅλοι ὁμοῦ ἤρχοντο, ὁ περισσώτερος μετὰ δικηκρῶν, ἄλλοι λέγοντες. «Κύριε, ἐλθέσθω, ἄλλοι. «Κύριε, ἐνδυναμῶσον τὸν δοῦλον σου» καὶ ἄλλοι «κατίπαμψον, Κύριε τὴν βοήθειάν σου εἰς τὸν Μάρτυρά σου». Ἡ συνδρομὴ καὶ ὁμιλί τοῦ χριστιανισμοῦ τούτου λαοῦ ἐστῆθη ἀξιοσημειώτος· οὕτε ὁ Σουμάσιος, οὕτε οἱ κοινῆς, οὕτε αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Μουσελῆμ Ἅγιος ὅπου ἔτρεχον καταπέτων με βόλα καὶ με πέτρας, ἠμπόρῃσαν νὰ τοὺς διώξουν μακριὰν, ἀλλὰ φεύγοντες οὕτω ἀπὸ τὸ ἔν μέγος, ἔτρεχον καὶ ἐπλησίαζον ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ με κάθε τρέσαν ἐπιγιναιαν πλησίον διὰ νὰ ἴδωσιν τὴν ἕξιν τοῦ αἰουδίου Ἀθλήτου ἄθλητὰ καὶ τυκτῶμενοι πολλοί, δὲν ἠμακρῶνθησαν, ἕως ὅπου εἶδον οἱ οφθαλμοὶ αὐτῶν τὸ σῶσιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐδόξασαν ἀπὸ ψυχῆς τὸν ἀγωνοθέτην Χριστὸν. Ἀφίον τοῦ πληθὸς ὅπου ἦσαν ἔπαινος εἰς τὰ πλοῖων δώματα, καὶ ἔπαινον εἰς τὰ ταχυία τοῦ Κίστρου τῶν Τροφῶν καὶ Ἐβραίων, ἀπὸ τὰ ὅποια ἔβλεπον ἀκριβῶς ἄνατον.

Φθίσαντες λοιπὸν εἰς τὸν διωρισμένον τόπον, μακρῶν ἡπὸ τὸ κρητιῶν, ὅπερ εἶδον βαλὴν, ἐστάθην καὶ ὁ Μάρτυς ὅσος γεμίσας ἀπὸ φαιδρότητα, καὶ θεοκρατίων, μόνος του, χωρίς προσπαθίην, ἐγονάτισε, καὶ μόνος του ἔσκυψε τὴν κεφαλὴν, καὶ εἰ βοῶν (κατὰ κτύπος), εἶπεν εἰς τὸν τελεάντην. Ὁ τῆς θαυμασίας σου γενναϊότητος, λαμπρότητας τοῦ Χριστοῦ Ἀθλήτῃ Μάρκε! Ὁ τελεάντης κατεβίαζα μίαν, καὶ με τὴν μίαν δὲν ἀπειμήθη ἡ κεφαλὴ· ἀλλὰ, ἡ ἢ ἀπὸ ἀγνυμῶσιαν, (διότι σερσίως ἦτον τοῦ Ἀγῆ, καὶ ὄχι τελεάντης τὴν τέχνην) ἡ ἀπὸ θαλίαν, πίπει τὸ σπαθί ἀπὸ τὰς χεῖρας του εἰς τὴν γῆν, καὶ ὁ Μάρτυς πίπει δίπλα εἰς τὴν γῆν καὶ μένει ζωωμένος καὶ ἀκίνητος ἐκεῖ, χωρίς νὰ ταμαχθῆ, χωρίς νὰ σπαρῆθῃ καὶ νὰ κινήθῃ ἢ πῶδα, ἡ κινῶν ἄλλο μέλος τοῦ σώματος· ὁ καὶ κατὰ ἀλήθειαν παρῆδοξον. Ὁ τελεάντης ἀρπάζει ἀπ' ἀρχῆς εὐθύς τὸ σπαθί, καὶ εἰτι ἠμπῶντος τοῦ Μάρτυρος, κατεβίαζε ἄλλας ἔξ με πολλὴν ὀργηγοῦσθα καὶ μανίαν· καὶ οὕτως ὁ γενναῖος καὶ ἀήττητος καὶ πανεὐφημος Μάρκος ἔσχε τοῦ ποθομένου του καὶ μακαρίου τέλους; τῆ πέμπτῃ τοῦ Ἰουνίου μηνός, ἡμέρῃς Τετάρτῃ τῆς ἑβδομάδος, ὄρα δευτέρῃ τῆς ἡμέρας, καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ ἀγωνοθέτου Χριστοῦ τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως, καὶ συνηριθμῆθη μετὰ Ἰακώβου τοῦ Πέτρος, μετὰ Μείρκου τοῦ Αἰγυπτίου, μετὰ Παγγάρεως τοῦ Ῥωμαίου, καὶ πάντων τῶν ὁμοιοπαθῶν, καὶ τὴν ἦσαν λιμωρῶς ἀνακαλυσιδάντων, καὶ δοξασθέντων, ὡς ὄντως Ἀθλητῶν τῆς ἀληθείας, παρὰ Θεοῦ, τοῦ ἀδεκάστου Κριτοῦ τῶν ἀπάντων.

Τίς δὲ ἠμπορεῖ νὰ διηγηθῆ Ἰκανῶς τοῦ φιλοχοῖστου λαοῦ τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐφροσύνην, ὅταν εἶδον πῶς ἐσώλπισεν ὁ Ἀθλητῆς τὰ νικητήρια; ὅλοι ὁμοφώνως ἐδόξαζον τὸν Θεόν· ὅλων καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐσκήτησαν αἱ καρδίαι· πολλοὶ καὶ ἱερεῖς καὶ λαϊκοὶ εἰς Ναῶς Ἀγίους εἰσελθόντες, ἐφαλλον ἕσματα μαρτυρικὰ, καὶ ἀπέδιδον ἐν καταστάσει ψυχῆς εὐχαριστίας εἰς τὸν Θεόν, ὅπου

ὑψωσε καὶ ἐμεγάλυνε τὴν Ἁγίαν του Πίστιν ἐνώπιον τῶν ἰσθῶν τυράνων, διὰ τῆς καλῆς καὶ λιμωρῆς μαρτυρίας τοῦ ἰδίου θεράποντος· καὶ τὸ ἔξῃς τῆς ἡμέρας διεπέρασαν ἀργοί, ἐαυτὴν τελείαν τελέσαντες, καὶ ἀνδρας καὶ γυναικας, διηγούμενοι ἀλλήλους ἐπὶ τῶν θεῶν Μάρτυρος ἀγονισίαται καὶ κατορθώματα. Ἀλλὰ τάχα ταῦτα μόνος ὄχι, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ θεοῦ πόθου καὶ τῆς εὐλαβείας κινούμενοι, ἐδόθησαν με ἀκρίτητον ὁρμήν, εἰς τὴν καλὴν καὶ σωτήριον πραγματεία· διότι ἡ φιλαργυρία ἡμέσως τὴν ἀγριότητα τῶν δημῶν, καὶ οἱ Χριστιανοὶ διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὶ τῶν μαρτυρικῶν κλιῶν, ἄλλοι αἵμα ἐλάμβανον, ἄλλοι τμήματα ἀπὸ τὰ φορέματα του, ἄλλοι μέρη τοῦ μαρτυρικοῦ σώματος ἀπὸ τὰ σπαθοκομμένα, διδόντες ὑλύπτητα ὅσα οἱ βάβαροι ἐζήτουν εἰς κάθε τι, χόρματα. καὶ σχεδὸν σπῆτι χριστιανικὸν δὲν ἦμιεν, ὅπου νὰ μὴν ἔχη μέσα τὸν θεῖον Μάρκον, φιλικὰ καὶ προστάτην καὶ ἀντιλήπτορα διὰ τῆς μαρτυρικῆς του χάριτος· συντόμως εἶπεν, ὅλοι ὁμολογοῦν, ὅτι τὸ πρῶμα τούτου, ὅπου ἔμεινον εἰς τὸν Μάρτυρα τούτου, ἦγον οἱ κοινὸς πόθος, καὶ διὰ νὰ εἰσὼ οὕτω, ὁ ἐνθουσιασμοῦ ὀλη; τῆς πόλεως, δὲν ἐστάθῃ οὕτε εἰς τὸν Νισύριον Νικήταν, οὕτε εἰς τὸν Χίον Νικίαρον ὕστερον· καὶ σημειῶν πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τοῦτο, ὅτι ἐκείνων τὰ τιμία Λείψανα τὰ ἔσφραξαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἴσως με τὸ νὰ μὴν ἐκινήθῃσαν οἱ τότε Χριστιανοὶ τούτου δὲ τὸ ἱερὸν σῶμα χορήμια καὶ πάντο πολλοὶς ἐκδοῖσαν οἱ Χριστιανοί, καὶ εἰς ἱερὸν τόπον αὐτὸ μυστικῶς ἐναπέθετον. Μαρτυρεῖται δὲ ἀπὸ πάντων, καὶ μηδεὶς ἀνεγνωσκῶν ἀμφιβαλλέτω, ὅτι ὅπου ἀν εὐρισκῆται ἡ μερος τοῦ τιμίου αἵματος, ἡ μέλος τῶν ἁγίων του σαρκῶν ἡ τιμήματα τοῦ σαβάνου του ἢ ἄλλο τινωδ ἱματίου του, Δὲν ἐκπέμποσιν ἐσώθια ἀρωγῶν καὶ ἀσύγκριτον πρὸς πᾶσαν ἄλλην εσώθιαν κοσμηκὴν.

Ἀλλὰ καὶ ἐνέργεια τιμαίων πολλὰ παρὰ πολλοὶς ἀκούονται γινόμενα, τὰ ὅποια εἶναι μὲν ὁ; ἀλήθως θαύματα, λέγονται δὲ ὑπὸ τῶν Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας θαύματα δευτέρου βαθμοῦ· πρῶτος γὰρ βαθμοῦ ἔσται ἐκεῖνα ποὺ λέγονται θαύματα κατ' οὐσίαν, ὅτι εἶδος εἶναι ἡ ὁμιάτως τῶν ἐκ γενετῆς τυφλῶν, ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν καὶ τὰ τοιαῦτα, ὅσα φυσικῶς εἶναι ἀδύνατα νὰ γίνον· δευτέρου δὲ βαθμοῦ εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὅποια λέγονται θαύματα κατὰ τὸν τρόπον, ὧσαν, ὧσαν, εἶπει δύναται εἰς πνεύρος καὶ κατὰ φύσιν ἡ κατὰ τέχνην νὰ πάσθῃ, ἀλλὰ με καιρῶν, με ὥρας· τὸ δὲ εὐθύς, καὶ με ἓνα λόγων, καὶ νὰ λάβῃ ἄκομι καὶ δύναμις, ὧστε καὶ νὰ ὑπερήκνησθῆς ὁ πενθηρὸς τοῦ Πέτρος, τοῦτο μόνῃ ἡ θεῖα δύναμις ἄλλ' ὄχι καμμί ἄλλῃ νὰ κάμῃ δύναται. Τοιαῦτα λοιπὸν θαύματα ἐνεργεῖ ὁ Θεός, διὰ τὸν θεράποντος αὐτοῦ Μάρκου, ὄχι ὄλγια, ἀλλὰ κάμπουλα καὶ ἀκατάπειστα, ἴσως διὰ νὰ ἠμφορῆζῃ μερικῶν καταπορόσαν τὰ ἀλύστα στόματα, τὰ ὅποια τομοῦν νὰ λαλοῦν ἀδικα, ἐναντίον τῆς ὑπὲρ φύσιν μαρτυρίας του καὶ ἐντασίσεως. Λοιπὸν μερικὰ ἐκ τούτων τῶν τοῦ Μάρκου θαυμάτων, τὰ πλέον ἐξηκριβωμένα καὶ ἄξι πρίστων, θέλωμεν γράφει ἐνασθῆναι εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ ὀφείλεται πρὸς φιλομαρτιῶν Χριστιανῶν.

Κάποιος Χριστιανὸς Χίος, Νικοκροῆς τὸ ὄνομα, ζωο

γράφος τὴν τέχνην, ἀπὸ τὴν ἐνορίαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς Ἀπλουτίας, εἶχε τὸν πόδα κακῶς πάσχοντας ἀπὸ φλέγμῃ ἀλμυρῶν, καὶ κάποια ἕλη βρομερὰ ἔτρεχον ἀπ' αὐτοῦ. Ἦναγκάσθη, πρὸς θεράπειαν τοῦ δαινοῦ πάθους του, καὶ πληθὸν ἱατρικὸν ἀπὸ μίαν γυναικὰ, ἤλαξε με ἔλπειν τοὺς λαβνομένους του πόδας· ἀλλὰ τὸ ἀκολουθεῖ· Ἐξήρανθησαν μὲν αἱ πληγαὶ τῶν ποδῶν, ἀλλ' ἡ πονηρὰ ἐνεῖν ἕλη ἠμποροῦσθα διεδόθη εἰς ὅλον τὸ σῶμα, καὶ τῶσιν ἐκρίσθη ὧστε ὅπου ἔπεσαν εἰς τὸ σῶμα, καὶ τῶσιν μὲ πόνους ὑπερβολικῶς· ἔπειτα πάλιν τὸ πρῶμα ἐκείνο τοῦ σώματος κατῆθη καὶ συνήθη ὅλον κάτω εἰς τοὺς πόδας του, καὶ ἐξαγκάσθησαν, καὶ ἔγιναν ὡς ἄσσοι καὶ οἱ δύο του πόδες, καὶ οὕτε νὰ κινήθῃ ἤδύνατο, οὕτε νὰ πατήσῃ ἀπὸ τοὺς πόνους, ὅπου ἔτασχε. Λοιπὸν εἰς καιρῶν ὅπου ὁ δυστυχὴς οὗτος ἔπασχεν οὕτω κακῶς, συνέβη νὰ ἀποκεραλισθῆ ὁ θεῖος Μάρκος, καὶ κάποιος συγγενῆ; τοῦ πάσχοντος ἔδραμε, καὶ ἔλαβον ὄλιγον ἀπὸ τὸ μαρτυρικὸν αἷμα καὶ (ὦ τοῦ θαύματος!) εὐθύς ὅπου ἤλπιψε σταυροειδῶς με τὸ αἷμα ἐκείνου τοῦ πόδος του, εὐθύς λέγω, τὴν ὥραν ἐκείνην, ἔπαυσαν οἱ πόνος, ἔξεροῦσθησαν οἱ πόδες, καὶ περιεπάτητος, καὶ μετ' ὄλιγον ἐξήλθεν ἔξω, ἔσπινεν ἐπίδειξιν τῆς παραδόξου ὑγείας του, δοξάζων τὸν Θεόν καὶ τὸν θεῖον του Μάρτυρα.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ μία κόρη ἀπὸ τὸ Παλαῶκαστρον, Ἀργεντῶν ὀνομαζομένη, ἔθεραπευθῆ ἐντελῶς, με τὸ αἷμα τούτου τοῦ Μάρκου· αὕτη, πρὸ πολλῶν ἐπόνοων τῆς δεξιᾶς τῆς χεῖρας, καὶ ἀπὸ τοὺς πόνους ἐστράβωσε καὶ ὁ μικρὸς τῆς δακτύλου, καὶ ἐγύριστο μέσα εἰς τὴν παλάμην τῆς, καὶ ἔπαυσε λοιπὸν ὄλο κακὰ, δηλαδὴ καὶ πόνους μεγάλους, καὶ ἠμποῖσαν εἰς τὸ ἐργάζεσθαι· καὶ ὅμως, εὐθύς ἕνα ἡλπιψε τὴν πάσχουσαν χεῖρά τῆς με τὸ μαρτυρικὸν αἷμα, λατρευθῆ ἔντελως, καὶ κάμει ἀνεμποδίστως τὰ ἔργα τῆς.

Ἐξῶ, εἰς ἓν χωρίον Βρονταῶδο λεγόμενον, εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ Ἁγίου Πέτρος, ἦτον μία κόρη ὀφραῖν ἀπὸ πατέρα, τὴν ἡλικίαν μεγάλην εἰς αὐτὴν συνέβη κάποια ἀσθένεια, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἔπασχε τῆς χρόνους· ὀλοκλήρως, ἀπὸ ἓνα ἀδιάκοπον βῆμα, διὰ τὸν ὅποιον, πολλοὶ τὴν ἀπεφάσιζαν, πῶς πάσχα ἀπὸ ἐκτικὸν πάθος (φθίσιν). ἔτασχε λοιπὸν ἡ ἀθλία δύο μεγάλα κακὰ, καὶ τὴν μακρῶν ἐκείνην ἀσθένειαν, καὶ πτωχελὴν ἐσχάτην ὅθεν ἐπεθὶ ἐργάζεσθαι νὰ κάμῃ δὲν ἤδύνατο, ἀλλ' οὕτε κἂν νὰ περατήσῃ, ἡναγκάσθη νὰ ζητῆ ἔλεμισοσύνην διὰ νὰ ζῆ. Λοιπὸν εἰς καιρῶν ὅπου οὕτω κακῶς ἔπασχεν ἡ ταλαίπωρος, ἡ μήτηρ αὐτῆς ἦλθε καὶ τῆ ἔφερεν αἱματομένον χῶμα, ἀπὸ τὴν σφραγὴν τοῦ νέου Μάρκου Μάρκου, τὸ ὁποῖον ἀνέλασε με νερόν, καὶ τὴν ἐπότισε, καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιον ἔλειψε καὶ τὰς ἀκούας ἐνὸς μικροτέρου τῆς υἱοῦ, ὅπου ἦτον κοφρῶς ἐκ γενήσεως· καὶ κατὰ ἀλήθειαν, θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ, ἡ μεν ἀσθενὴς λατρευθῆ, καὶ ἐδυναμώθη τῶσιν, ὧστε ὅπου τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπῆγε καὶ ἐπῆλθε ξένα οὐχὴ (διότι τοῦτο εἶχεν ἐργάζεσθαι, καὶ ἀπελάμβανε τὴν ζωοτροφίαν τῆς) καὶ οὕτω ὑγρὰ τὰ ἐσήκωσε, καὶ τὰ ἔφερεν εἰς τὸ σπῆτι τῆς, ὅπου ἦτον καὶ τὸ δισόχημα μακρῶν· τοῦ δὲ κοφροῦ παιδίου ἡνεῶνθη ἡ ἀκοή, καὶ ἦδη ἀκούει κλέως.

Μία Χριστιανὴ ἀπὸ τὴν Χίον, Καταρινὴ τὸ ὄνομά τῆς, ὑπερδουρομένη καὶ κατοικημένη εἰς τὴν Σάφρονην, συνέβη νὰ πῆθῃ παραφροσύνην καὶ μανίαν δεινήν ὅθεν καὶ ἡναγκάσθησαν νὰ τὴν σταλέιν ἐδῶ εἰς τὴν παροῦσα τῆς, μίπως τὴν ἄλσησῃ ἡ Ἁγία Ματρώνα, καὶ τὴν ἀποκαταστήσει εἰς τὰς φρονίας τῆς. Ἐστάθῃ ἐκεῖ πολὺν καιρὸν ἐυρέθῃ μάλιστα καὶ εἰς τὴν ἱερὰν νῆμιην τῆς, εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ Ἁγία συνηθίσε νὰ φανταμογοῦθῃ, καὶ πολλοὺς θεράπειαι ἀπὸ διάφορα πῆθη· πλην αὐτῆ μεταβολῆν δὲν ἐλάμβανεν εἰς τὸ πάθος τῆς; μάλιστα ἐπῆγγανε καὶ εἰς τὸ χειρότερον ὅθεν μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποφέρουν τὰς ἀταξίας τῆς μανίας τῆς, τὴν ἐξέβαλον ἐκεῖθεν, καὶ τὴν ἔκλεισαν εἰς τὰ σπητάλια (τὸ Νοσοκομεῖον), ἐνθα ἔχουσι τὸ πον ἐπιτέθειον νὰ κλείσθῃ τοὺς τρελοῦς. Ἐκεῖ τὴν ἐφύλαττον με σίδηρα εἰς τὰς χεῖρας, διὰ νὰ μὴ φρονεῖσθῃ τοὺς ἄλλους τρελοῦς· τῶσιν δεινὴ καὶ ἀγρία ἦτον ἡ μανία τῆς, ὧστε λέγουσιν, ὅτι δὲν ἔφραν; τῶσιν εἰς ἄλλον τῆς. Ἐνίοτε μεταίρισε τὸ πάθος καὶ ἐτραντο καλύπτερα ἡ καλυπέσεις τῆς ἦτον, ὅπου ἴμερον ὄλιγον, ὅπου δὲν ἔδρανε, οὕτε ἔξέσχζε καὶ τότε τὴν βρῆζαν ἀπὸ τὰ σίδηρα, ἀλλὰ πάλιν τὰ λόγια τῆς ἦσαν μαρὰ καὶ νὰ καμώματῃ τῆς; τρελιῶ, ὅπου καὶ ἀσυχύνεται τῆς καὶ νὰ λέγῃ καὶ νὰ τὰ γράφῃ ἔπειτα πάλιν ἔφασαν τὴν ἐκυρεῖσαν ἐκείνη ἡ κακὴ μανία, ὅσαν φοβερὰ τροκμαία, καὶ ἐκτύπη, ἔξέσχζε με τὰ δινητὰ τῆς; ὅποιον εὐρισκ, καὶ με πολὺν κόπον καὶ μεγάλην δυσκολίαν τὴν βρῆζαν ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὰ σίδηρα, οὕτω ἔπαιον ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριον ἕως εἰς τὰς ἑπτὰ τοῦ Ἰουνίου μηνός. Τότε δέσσαν φραγθὸν εἰς τὸς τρελοῦς καὶ ἔπειτα ἐπῆγε νὰ πάσθῃ τὰ σταναμία εἰς κάποιος ξένος μοναχός, Μητροφάνης τὸ ὄνομα, ὁ ὁποῖος εὐρισκτο ἐκεῖ διὰ θεράπειαν τινὸς ἰδικοῦ του πάθους. Ἐκεῖ ὅπου οὗτος ὁ μοναχὸς ἔσκηκε διὰ νὰ πάθῃ, ἔπεσαν ἀπὸ τὸν κόπον του ἓν χαρίων διπλωμένων· εἶδε τοῦτο ἡ Κατερινὴ, περὶ τῆς ὁποίας εἶναι ὁ λόγος, καὶ λέγει: «Ἐγώρινα, τί εἶναι αὐτὸ ὅπου σοῦ ἔπεσε» μίπως εἶναι κανὲν φλωρῆ; Ὅχι τῆς ἀπεκρίθη ὁ Μητροφάνης, δὲν εἶναι φλωρῆ, μόνον εἶναι ἀπὸ τὸ φόρημα τοῦ νέου Ἁγίου ὅπου ἔμαρτύρησε. Ἀδὸ; μοι το, τοῦ λέγει, νὰ τὸ πύσιος καὶ νὰ τὸ ἀσπασθῶ. Δὲν τῆς τὸ ἔδωκεν ὁ Μητροφάνης νὰ τὸ πύσιος, ἀπὸ αἱ χεῖρῶς τῆς; ἦταν γεμῆται ἀπὸ ἄκαθαρσίας, ἀλλὰ τὸ ἐκράτει αὐτὸς εἰς τὰς χεῖρας του, καὶ ἐκείνη, ὧσαν νὰ μὴν ἦτον ἐστῆσθαι ἡ γαυμική, ὡς καλὴ καὶ φρόνως, ἔκαμε τρεῖς σταντάς μετανοίας, καὶ τὸ ἦσπασθῆ ὄχι μίαν φορῶν, ἀλλὰ πολλὰκις, με πολὺν πόνον καὶ εὐλαβείαν· καὶ οὕτως ὁ μεν Μητροφάνης ἔφανε, ἐκείνη δὲ ἐκείνησ σφοδραμένη καὶ εὐτακτος. Μετ' ὄλιγον ἐπίρασαν ἐκείθεν ὁ ἐπιστάτης τῶν σπητάλιων καὶ τοῦ φωνάζει: «Μαστρο-Ἰωάννη, πανοκαβίδο, σὲ βρῆγαί με ἀπ' ἐδῶ». Δὲν ὑπήκουσεν ἐκείνος; ἐνεθυμωμένος τὰ ὅσα ἔπαθεν ἀπὸ ἐκείνην πρὸ ὄλιγων ἡμερῶν, ὅθεν καὶ τῆς ἀπεκρίθη. «Δὲν σὲ βρῆζω, κάθου αὐτοῦ ὅπου εἶσαι, καὶ κλάε εἶσαι». Ταῦτα εἰδὸν ἔφανε καὶ τὴν ἄφρασε. Μετὰ ταῦτα πάλιν ἴσθουσι αὐτὸν τὸν παρκαλαί, λέγουσιν: «Ἐβρῆγαί με, καὶ νὰ χωρῶ τὰ παιδιά μου, ἀλὰ εἶμαι». «Ακούσας δὲ ἐκείνου; λόγια συνέσεως, ὅπου ἄλλην φρονῶν ταῦτα δὲν ἦκουσεν, οὐδὲ παιδίον ἐνθῶμησιν ἰσπίτες, ἐσίσθη τὴν ἐπὶ βρῆγαί. Ἐξέτασθα ἐνήσθη.

εξήγησε τα φορέματά της με τὰ ὅποια ἦσαν ἀπὸ τὴν Σιώνην, καὶ ἐκείθεν ἱματισμένη καὶ σωφρονοῦσα, μετὰ πολλὴν θαυμασιότητα καὶ ἐκπλήξη τῶν ὁρώτων. Ἀπεκρίνετο λοιπὸν εἰς τοὺς ἐρωτῶντας μετὰ πόνου τρόπου ἑσώφρονισθῆ, καὶ ἔλεγε: «Ἐδύθη ὁποὺ ἠρθάνθη ἐκεῖνο ὁποὺ ἔβρασα ὁ Μηροφανής, ἠρθάνθη ὁπὸν πήδημα μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου, καὶ ἔπειτα ἐπέταξεν ὅσαν ποῦμι καὶ παρευθής: ἐλαφρώθῃ ἡ καρδία μου, καὶ ἤλθαν εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, καὶ ὅλονα εἶμαι καλὰ δοξαζόμενος ὁ νόος. Ἅγιος Μετὰ ταῦτα ἐπῆγεν εἰς τὴν Ματρυόνην, ἐκονώνησε τῶν ἀρχόντων Μυστηρίων, μετὰ ὄρθην γνώσαν, ἐκέρηξεν εἰς πολλὰς τὸ θαῦμα, καὶ μετὰ παρέλευσαν ἡμερῶν εἰκοσι ἕξι, ἀφ' οὗ δὲν τῆς ἕνεκα πλέον καμμία ἀμφιβολία διὰ τὴν ὑγιάν τῆς, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σιώνην εἰς τὸ σπήτι τῆς, δοξαζοῦσα τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστοῦσα τὸν Μεγαλομόρτου Μάρκον, τὸν εὐεργέτην τῆς. Κατὰ ἀλήθειαν τοῦτο δὲν ἔχει ἀμφιβολία, πῶς εἶναι ἀπὸ τὰ μεγάλα θαύματα, καθὼς εἶναι καὶ ταῦτα τὸ ἐξῆς: Ἴηκουσθη, πῶς ἐλάτρευσε ὁ Ἅγιος μίαν γυναῖκα, ἥτις ἐπάσχετο ἀπὸ ἀμοιβόθῃαν ἀσπασθῆ, καὶ ἐκείμενος νὰ ἔλθῃ εἰς ἡμᾶς ἡ ἰδία γυνὴ καὶ ἡμέωας ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἠκούσαμεν καὶ τὸ πάθος καὶ τὴν θεοκρασίαν τῆς ἔχει δὲ ὁσως».

Αὕτη εἶναι ἔξωθεν ἀπὸ χωρίον, τὸ καλούμενον Βροντάδο, ἀπὸ τὴν ἐνορίαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου νέα τὴν ἡλικίαν, ἀνδρὶ νομίμῳ συνεζευγμένη, μήτηρ δύο παιδιῶν γεννημένων. Αὕτῃ ἀπὸ κείτων αἰτίων ἤρχασε νὰ ξερονεῖ αἷμα ἀπὸ τὸ στόμα δύο ἡμέρας ἐπένοα καλὰ, τὴν τρίτην ἔξερνούσε τὸ αἷμα, καὶ αἷμα εἶχε ὀλίγον, ἀλλὰ πολὺ ἐπάσχε τοῦτο τὸ κακὸν ἡ ἀθλία δύο χρόνους ὀλοκλήρως ἐδοκίμασε νὰ εὐθῆ θεραπεῖαι ἀπὸ κανένα ἱατροῦ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνθη ἑξέδωσεν μετὰ ὅλην τῆς τὴν ταπεινὴν κατὰστασιν ὑπερὶ τὰ δικασίμα γόσσια, ἀλλ' εἰς μίτην ἡ μάλιστα εἶπεν, ὅτι μίαν ἡμέραν, ὁποὺ ἔστεικεν ἑμπρός εἰς ἕνα ἱατρὸν, καὶ τὸν παρεκάλει, διὰ νὰ κάμῃ ὅτι δυναθῇ εἰς τὸ πάθος τῆς, τὴν ὅραν ἐκείνην τῆς ἤλαθε καὶ ἐξέωσσε τὸ αἷμα ἑμπροσθεν του καὶ ἐκείνος βλέπων ἀνετοχίσασε καὶ τὴν ἀπέβαλεν, ἀπελπίσας αὐτήν, ὥς ἀνίαντα. Συνεβῆν τὸ βάλωσιν τὸν Μάρτυρα εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ κείτονος τὴν ἐσπιμبوῦλευσὸν νὰ φάγῃ νὰ πάρῃ ἀπὸ πνω του εἴποτε, καὶ ἴσως ἀπὸ ἕκείνου εὐθῆ βοήθειαν ἐπῆγεν, ἔκαμε κάθε τρόπον, διὰ νὰ τοῦ ἐγγίξῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη εὐφρόθῃ ἐκεῖ, ὅταν τὸν ἐπιγάγειν διὰ θανάτου, καὶ ἡ περὶ ἐσοῦσας, κατὰ τὴν Εὐαγγελικὴν ἀπαγορευσαν, νὰ πλησιάζῃ κοντὰ, καὶ νὰ τὸν ἐγγίξῃ, ἀλλὰ δὲν ἡμώσασε μάλιστα τῆς ἐκτίπασεν εἰς: Τοῦσκις ἐπάνω εἰς τὸν ὄμον μετὰ τὴν σκοσίην, τῶσαν δυνατὰ ὅπου διὰ πολλὰς ἡμέρας ἠρθάνετο τὸν πόνον ἦτον λοιπὸν ἡ ὑπερῆ; εἰς τοιαύτην κατὰστασιν, ὅσως ὁποὺ ἀπὸ τὴν ἐσχίτην ἀδυναμίαν ἐκινώμενος καὶ εἰς θανάτου. Ὑστερον ἀπὸ τὴν ἀποτομὴν τοῦ Μάρτυρος, μετὰ τινας ἡμέρας, ἀκούσασα πῶς ἐνεργεῖ θαυμάσια ζῆλαιος εἰς πολλοὺς, ἐξήγησε καὶ αὕτῃ καὶ τῆς ἔδωκαν ὀλίγον ἀπὸ τὸ μαρτυρικὸν αἷμα τὸ ὁποῖον ἔβριζε μέσα εἰς νερὸν διὰ νὰ τὸ πῖν, καὶ ἦτον ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα, ὁποὺ ἐμελλε νὰ ξερόσῃ τὸ αἷμα, διότι εἶχε δεδοκιμασμένον ἐκ τῆς μακροῦς πείρας, ὁποὺ ὅταν ἤρχοι νὰ κινηθῇ τὸ αἷμα, ἐκπίπτουντὰ ἐντροσθί τῆς ὅσαν ξυμόρια, καὶ ἠρθάνετο δορυμνὰ

τοῦς πόνους. Ἐπάνωλοιπὸν εἰς τοιαύτην ὥραν, ἔπει τὸ ἠγασμένον ἐκείνου νερὸν, καὶ ὡ τῆς ζῆλασιος δυνάμεως! ἠρθάνθη ἡ γυνὴ πῶς ἐστράφη ὀπίσω ἡ ὄρμη τοῦ αἵματος, καὶ ἠκούσισεν, ὅσαν νὰ τὴν ἐματίεσθε καμμία δύναμις ἐσοκλδοσασα ἔξωθεν καὶ ὄχι μόνον τὸ αἷμα δὲν ἐξέωσεν, ἀλλὰ καὶ δυνάμειν τινα ἠρθάνθη ὁποὺ ἐμψῆκεν εἰς αὐτὴν καὶ διεκρέασε τὸ σῶμά τῆς, εἰς τρόπον ὅπου ἐγένεως καὶ μίαν μεγάλην στάμμαν νερὸν καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπήτι τῆς, ἀφ' οὗ εἵνετο μετὰ βίας πρότερον καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἐμεινεν ὑγιαίνουσα καὶ καλῶς ἔχουσα. Ὅσα δὲ νέα ἐθύοικετο εἰς λύτην, πῶς εἰς τὸ ἐξῆς ἔχει νὰ μείνῃ ἄγανος, καθὼς τῆς ἔλεγον αἱ γυναῖκες τοῦ χωρίου τῆς. Ὅθεν ὁ καλὸς Μάρκος τῆς ἐράνη μίαν νύκτα εἰς τὸν ὕπνον, ἴσπερον ἀπὸ δύο ἡμῶς τῆς θεοματίας τῆς καὶ τῆς λέγει: «Μὴ λυπήσῃ, γυνὴ, ἀλλὰ μάλλον χαίρε, διότι εἶσαι ἔγγυος». Ἐξέπλησεν ἡ γυνὴ καὶ ἀμφιβέλλουσα ἡμῶς ἦτον ἀπλῶς ὀνερον, ἤλθεν εἰς τὴν χῶραν ἐπίτῃρας, διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὸς ἐκεῖ μαιίας καὶ νὰ μίθῃ ἄν ἀληθῶς εἶναι ἔγγυος, ἐγύως δὲ πεπληροφορημένη, ὅτι βέβαια ὁσως ἔχει, καθὼς τῆς εἶπεν ὁ φρανῆς Ἅγιος, δοξάζουσα ἀπὸ ψυχῆς τὸν Θεόν καὶ τὸν καλλιμόρτου θεῖου Μάρκον ὁποὺ τὴν εὐνογέτησθε διπλῶς καὶ μετὰ τὴν ἱασιν τῆς αἰμοσρογίας καὶ μετὰ τὴν χάριν τῆς συλλήψεως ἔβριζε δὲ σκοπὸν ἕαν γενέθῃ παιδιὸν ἀρσενικὸν, νὰ τὸ ὀνομάσῃ Μάρκον εἰς δόξαν τοῦ θεῖου εὐεργέτου τῆς. Αὕτη δὲ ἡ μαρτυρικὴ θεορατεία, ἔχει καὶ μαρτυρικὴν ἀσπετήτητα, ἐπεὶ θίαν ἡ γυνὴ ἐπακαλέσθη τὸν Μάρτυρα νὰ τὴν ἐλεῖσθῃ, ἔπειτα νὰ τοῦ προσφώθῃ δέκα γόσσια. Λοιπὸν ὅταν ὁ Μάρκος τῆς ἐράνη τὴν γύναικα καὶ τῆς εἶπε πῶς εἶναι ἔγγυος, τῆς ἐξήγησε καὶ ἐκείνου ὁποὺ τοῦ ἔταξε ἔσπῃ, λέγει, εἶσαι ἔγγυος καὶ μὴ κάμῃσαι, μόνον νὰ μοῦ δώσῃς ἐκεῖνο ὁπου μοῖ ἔταξες», ὅσαν νὰ εἰπῆς ἐξήγησε τὰ ἱστορικὰ του ὄμως ὄχι ἀπλῶς, ἐπεὶ οὕτε ὁ Θεός, οὕτε οἱ Ἅγιοι δὲν ζῆτοῦσιν, οὕτε ἀναγκαζοῦσιν κανένα νὰ τοῖς προσφώθῃ τίποτε ἀλλ' ὅσως ἐξῆς ἀπὸ λόγου τὸ τάξῃ, τὸ ζῆτοῦσιν ἀπαραίτητως, ὅτι τὸ τάξιμον γίνεται χροῖς, καὶ τὸ χροῖς ἀπαραίτητως προπεῖ νὰ πληρωθῆται ὡς δίκαιον: «εὐχῆσθε, λέγει, καὶ ἀποδοτῆ: καὶ πάλιν: ἀποδόσω τῷ κυρίῳ τὰς ἐσχῆς μου» ἐξήγησε δὲ ὁ Μάρκος τὸ τάξιμον καὶ πρὸς βεβαιοσιν τοῦ θαύματος.

(1) Τὸ εἶχε τότε ἀκόμη τὸ παιδίον, ὅταν ὁ Πάριος ἔγραψε τὸν βίβον, τὸ μαρτυρικὸν, καὶ τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου. Κ. Π.

ση ἡ μήτηρ του, νὰ τὸ μεταθέσθ, ἐφώναζε κλαῖον, ὁποὺ ἐπροξένη μεγαλοτάτην λύτην εἰς τοὺς ὀρθόντας καὶ ἀκούοντας. Ἐπέτρσεν εἰς ταύτην τὴν ἐλεεινὴν κατὰστασιν δύο χρόνους, ὅσως ὁποὺ ἔγινε τεσσάρων χρόνων, ἀλλὰ πᾶντῃ ἄρηστον καὶ πανάθλιον. Λοιπὸν ἡ δυνατιχῆς αὐτοῦ μήτηρ, ἀκούουσα τὰ θαύματα καὶ τὰς εὐεργεσίας, ὁποὺ κολύσῃ εἰς ὄλου; κάμνει ὁ θεὸς Μάρκος, ἔκαμε καὶ τῆς εὐρεσίαν ὀλίγον αἷμα, τὸ βῆλεν εἰς: τὸ νερὸν, καὶ μέρος τὸ ἐπέτοσε, καὶ μετὰ τὸ ἐπίλοιπον ἤλειψε τὸ σωματίον, καὶ μάλιστα τὰ πῶτα τοῦ παιδίου, ἐπακαλουμένη θεομῶς τὴν ταχίαν του ἀντίληψιν, καὶ ὑποσχόμενῃ νὰ τὸ νηστεύσῃ δέκα ἡμέρας: ἀπὸ τὴν πρόθῃ τῆς μνήμης του, διότι πτωχὴ ὄσα δὲν τῷ ἔταξε χρήματα. Ταῦτα ποιήσασα, τὸ μὲν παιδίον ἄφῃσσε κείμενον εἰς ἕν μέρος, αὐτὴ δὲ ἐκάθησεν εἰς τὸ ἐργασχερὸν τῆς: καὶ ὁ νοῦς τῆς καὶ ἡ πίστις τῆς ἐδοκίμασε εἰς τὴν τοῦ Ἁγίου ἐνεργείαν. Ὀλίγον ἔπαρσσε, καὶ λέγει, ἐμαρὲ Νικολῆ (τοῦτο εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ παιδίου) σῆμα ἔλα νὰ σοῦ δώσω ἕνα παρᾶν», καὶ (ὡ τοῦ θαῦμα του) τὸ πρώην καὶ μέχρι τότε, παντάνασον ἀκίνητον, ἔν τῷ ἄμα ὁποὺ τὸ ἔραρεν, ἐσηκόθῃ ὠρθόθῃ, ἐπῆγε μόνον του εἰς τὴν μητέρα, καὶ ἐκεῖνη ἐναγκαλισαμένη καὶ καταφιήσασα μετὰ δακρύων αὐτό, τῷ ἔδωκε τὸ παρᾶν καὶ ἐκτόσως ἔμεινε ὑγιαίνουσα καὶ ἀλλόμονον, τόσῳρον παράλυτον. Ἡ κατεπὴν χεὶρ ἡ ταῦτα γράφουσα, ἐφηλάφῃσεν αὐτὸ περὶ σοχρότερον, καὶ τοῦ ἔδωκε ἕνα ζῶματον μικρὸν, ὁσάν ἕνα μικρὸν γρόθνον, πρὸς δὴλοσιν ἴσως τὸ προτεροῦ του πάθος, καὶ τῆς παρὰ τοῦ μάρτυρος ἰδέσασε.

Ἀπὸ τὰ ἀναριθμητὰ, ὁποὺ καὶ ἕκάστῃν ἐπιτελεῖ, ὡς εἶπομεν, ὁ θεὸς Μάρκος, τοῦτο μόνον τὸ ἀκόλουθον βουλόματ ἀκόμη νὰ διηγηθῶ, διότι κατὰ τὴν εὐλῆν γνώμην, καὶ μάλιστα τὸν εἶναι κατεργάτονον, καὶ ὁσως νὰ κάμῃ τέλος τῆς διηγήσεως. Σαββᾶτῳ ἡμέσθ ἦτον, ἡ εἰκοστὴ ὀδοθῆ τοῦ Λεκαμβοίου, καὶ τὴν ἐρχομένην νύκτα, ὁποὺ ἐπῆρχοσεν ἡ Κυριακή, ἐξερχόμενοι οἱ Τοῦρκοι ἀπὸ τὸ τομάι, κατὰ τὴν συνήθε. ἂν των, ἐπειθῆ ἦτο σαματῆνι, ἐπῆγον εἰς τὰ κερνετὰ, καὶ ἄλλοι εἰς ἄλλε μεθὲ κείτοι: ὁποὺ ἐπῆγον εἰς ἔν κερνετιον, ὅπερ ἦτον καὶ ἀντικρὸν καὶ πλησίον, ὅσως λίθον βολῆν εἰς τόπον, ὅπου ἔκοκρον τὸν Μάρτυρα, ἀνέφρονον περὶ τοῦτου, καὶ εἶπον, πῶς τὸν ἔχουν ὁ Χριστιανὸν διὰ Ἅγιον, καὶ οἱ πέρονον ἀπὸ τὸ χωμα, ὁποὺ ἐχύθησαν τὰ αἱματὰ του, καὶ τοὺς κάμνει θαύματα. Ἦτον ἔν μέσῳ τῶν ἄλλων καὶ εἰς κείποιος Χατζῆ Κάρτος τὸ ἐπώνυμον, χροσάθος τὴν τέχνην, ἔνεως μὲν, ὕπανδρευμένος δὲ μετὰ γυναῖκα Χριστιανὴν, τὴν οἰκρσιν ἔχων εἰς τὴν ἐνορίαν τῆς Ἁγίας Ματρυόνης. Αὐτός, ζηλωτῆς τῆς ἀσθεσίας, δὲν ἔπέφραε νὰ ἀκούῃ τοιαῦτα διηγήματα, καὶ δὲν ἐντροπέσθε, τοὺς λέγει, ἐσοῖς Τοῦρκοι νὰ λέγητε τοιαῦτα φληαρίας; καὶ ἐκείνοι βλέποντες αὐτὸν πρὸς θύματος, ἐπρόσθετον καὶ ἄλλα παρόμοια, πειροζοντες αὐτὸν διὰ νὰ γελοῦν, τέλος πάντων ἐξεγκρωθεῖς ἀπὸ τὰ τοιαῦτα, σηκώνεται; μετὰ ναι, καὶ, ἐτόρω, λέγει, δὲ ὑπάγω ἐγὼ νὰ κορησω ἐπάνω εἰς ἐκεῖνον τὸν.... λέγοντὰ πλεόν δύσφραγμα ὀνόματα: καὶ ἐξῆλθεν μετὰ ὄλον τὸν θυμόν. Ὁ τόπος εἰς τὸν ὀποῖον ἐσφῆγη ὁ Μάρκος, λέγεται Βουναία, εἶναι μακρὸς ἐπὶ πάλῃ, τὸ πλάτος του, εἶναι ἄλλοῦ περισώτερον, ἀλλοῦ ὀλιγώτερον. Οὔτος ὁ τόπος τοῦ Βου-

νακίου, χωρίζεται μετὰ τοῖχον ἀπὸ τὴν λεγομένην Σοδῶν: εἰς τοῖχον τὸν τοῖχον πολὺ πλησίον ἀπεκέραισαν τὸν Ἅγιον ὁ τοῖχος ἀπὸ τὸ μέρος τῦτο, ὁποὺ εἶναι τὸ Βουνακί, εἶναι μόνον ὡς δύο σπιθαμὰς τὸ ὕψος ἀπὸ τὸ ὀπίσω δὲ μέρος, ἦτον τῆς Σοδῶας, εἶναι ὑψηλὸς ὡς δύο ὀργαμὰ καὶ περισσώτερον. Λοιπὸν ἐπάνω εἰς τὸν τοῖχον τοῦτον ἀκούμῃσθε τὸ ταμπαοῦκι του, ἐπέθῃεν ἔπειτα καὶ τὸ καπότον του ἄκωμῃ βῶας δὲν εἶχε κλοκαθῆσθ καὶ ἰδοῦ δύο λευκοφόροι (καθὼς ὁ ἴδιος ἔμαρτύρησε), τὸν ἤρασαν καὶ καὶ τὸν ἐσῆλωσαν ὑψηλὰ καὶ τὸν ἐτίναξαν ὀπίσω εἰς τὴν Σοδῶν: καὶ ἐκεῖ πίπτων ὁ βρῆσῃς; Κίριος, ἔμεινε ἀλαλοσὴ καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὀλην τὴν νύκτα ἐκεῖ ἐμοῦσασεν ἀπὸ τῆν βροχῆν: ὀδύς: πρὸς τὰ ἔξημοσώματα ἤλθεν εἰς ἀσπῆσιν, ἀλλὰ νὰ σηκαθῆ ὄσως δὲν ἤδύνατο καὶ ἠναγκάσθη νὰ σταθῇ ὡσαν τετραπόδι μετὰ τῆσασα, ἀφῆγον καὶ ταμπαοῦκι καὶ κείτοιον καὶ τὸ ἕνα του ταμπαοῦσι, καὶ μετῆρον τρόπον ἐξῆλθεν ἀπὸ ἕν χλόασμα τοῦ τοῖχου, καὶ ἐπῆγε κακὸς καὶ παγκάμμος ἔχων εἰς τὸ ἐρομώσῃτῶν του, μὴ δυνάμενος νὰ διηγηθῇ τὸ κακὸν ὄπερ τὸν εἶχε, ὁποὺ εἰς τὸ ρωμῆζιν, τὰ ἔτινα, ἦτον τὰ δαμῳνα δὲν ἐνεργούν. Ἔμεινε κλεισμένους εἰς τὸ σπῆ: του ἡμέσως πολῆς: ὀκτὸ ἡμέρας ἔκαμει, ὁποὺ δὲν ἤδύνατο νὰ ὀμλήσῃ καθαρὰ, ἦρχασε δὲ κείτοιν νὰ ἐξερχοσθῆ ἔξω, πλῆν κακὰ γενόμενος. Ἡ γυνὴ του μανθῖνούσα τὰ σῆμῃαντα, πόθεν καὶ πῶς, ἐπῆγε καὶ ἐραξε ἕνα ἱερὸν νὰ τοῦ φύλλῃ ἁγίασμένον ὁ ἱερὸς τῆ ἀπεκρίθη πῶς δὲν ἠμώσασε νὰ τὸ κάμῃ. «Λοιπὸν, λέγει, δός μοι ὀλίγον ἁγίασμα». Τῆς ἔδωκεν ὁ ἱερὸς νερὸν κοινὸν μέσα εἰς ἕν ἄγγελο: ἐκείνη λαβούσα αὐτὸ ὡς ἁγίασμα, πρῶτον μετὰ ἐκείνου ἐπίτοσε μέρος, ἔπειτα ἐπῆγε καὶ ἐσοκῳπίσε τὸν τόπον ἐκεῖνον καὶ ἔχυσεν ἐκεῖ τὸ ἐπίλοιπον νερὸν. Εἰς τὸ πέσιμον ἐκείνου ἐσπιναλάσθη ἡ δεξιά του χειρὸ καὶ πολλὴν κινῶν ἐπερῃπάτα ἔχων αὐτὴν μετὰ μανθῖλιον κρομαμένην, δὲν ἠδυνήθη βῶας νὰ τὴν λατρεύσῃ καὶ τοῦ ἔμεινε σκατεμένη καὶ παρ' ὀλίγον ἀρχῆστος: ἀλλὰ καὶ ὄλος ἐκεῖνος ὁ Χατζῆ Κάρτος, ὁ ἀνδρσρωμῆμῶς, ὁ φοβρός, κατεσάθη ὄλον τὸ ἐναντίον, μετὰ σημεία ἱκανὰ, ὁσάν ὁ Κάιν, τῆς θεικής ὀργῆς. Τοῦτο τὸ θαῦμα πόσον ἠφῆρασε τοὺς εὐσεβεῖς, εἶναι ἀδύνατον μετὰ λόγον νὰ παραστῆσῃ τῆ. Ἰσως θέλει ἀποφῃσῃ τις, ποῖος νὰ ἦτον ὁ ἄλλος λευκοφόρος, ὁποὺ τὸν ἠρασαν ὀμοῦ καὶ βεβαίωθῃ πῶς ἦτον ὁ Μάρκος. Νικόλαος ὁ Χίος, τὸν ὀποῖον ἀρὸ πολλῶν χρόνων, ἐκεῖ πλησίον ἀπεκέραισαν, καὶ ὡς φαίνεται, βοηθούσαντὸν ὡς φίλοι οἱ θεοῖ Μάρκος: ἐναντίον τῶν κοινῶν τῆς Πίστewας ἐχθρῶν.

Μετὰ τὴν τελείωσιν τοῦ ζῆλασιου καὶ χροσεστάτου τοῦτου θαύματος, κάμνω καὶ ἐδῶ τέλος ὀλης τῆς διηγήσεως, δεόμενος τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, νὰ ἀξιώσῃ καὶ ὀμῆς τοὺς ἀμαρτωλοῦς, νὰ ζῆσῃμεν ἀξίως τῆς Ἁγίας του Πίστewας, μιμώμενοι τὸν ζῆλον τῶν Ἁγίων Του Μαρτύρων. Ἐναντίον τοῦ κοινῷ ἐχθροῦ, τὸν διαβόλο, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὃ ἡ ὄδαε καὶ τὸ χροῖός σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ἄρδῃ γ'. Ὁ παίδας ἐκ καρμένου ροσάμενος.

Π' χάρις τῶν θαυμάτων λαλεῖται σου, **Μ**άρτυς παναοίδιμος **Μ**άρκε τὸ σέπτον, τῆς ἡμετέρας γενεᾶς, καὶ πατρίδος ἀπάσης ἀγαθήσῃ, ἐν ᾗ σε θαυμαστόν ἐπαξίως, Θεὸς πάσιν ἀνέδειξεν.

Α' γγέλων σε θυνάμεις ἐκρότησαν, τὸν δρόμον τελέσαντα, θλέπουσαι στερωῶς, τοῦ μαρτυρίου Ἀθλητά, καὶ τὴν πίστιν ἐνδόξως τηρήσαντα, καὶ στέφει ἀφ' ἁριστίας εἰς αἰῶνας, Θεὸς σε ἐστεφάνωσε.

Κριτώσα ἐκτελεῖ σου τὴν ἀθλησιν, ὕμνοις τε καὶ ἁσμασι, πάσα ἡ πληθύς, τῶν εὐσεβούντων ἐν καρᾷ, καὶ Ἀγγέλων οἱ δῆμοι γηθόμενοι, κροτοῦσιν εἰς αἰῶνας τοὺς σοὺς ἄθλους, καὶ **Μ**αρτύρων ὁ συλλογός.

Θεοτοκίον.

Ε' τύπου σε τὸ θαῦμα **Π**ανάμωμε, τῶν παίδων ἡ κάρμοις, ὡς γὰρ ἐν αὐτῇ οὐ κατεφλέθησαν οἱ τρεῖς, ἡ νηδὺς σου πυρὶ τῆς Θεότητος, οὐδ' ὄλεος κατεφλέθη **Π**αρθένε, δι' ὃ σε μεγαλύνομεν.

Ἔτερος. Οὐκ ἐλάτρευαν.

Α' νυμνοῦμέν σε, τρισμακάρο καὶ δοξάζομεν, ἐν θεοῖς ἅσμασι, **Μ**άρκε **Χ**ριστοῦ Ἀθλητά, ὡς ἀκαταγώνιστον τῆς θείας πίστεως, ὄντα πρόμαχον, καὶ πωλιούχον ἁριστον, καὶ προστάτην ἡμῶν θεῶν.

Πῶν θαυμάτων σου, τῇ ἀγλή κατελάμπρυνας, **Μ**άρκε οἰοῖδιμε, τὴν νῆσον **Χ**ίου φαεινῶς, παθῶν γὰρ τὴν ζέφωπιν ταῖς πρὸς τὸν **Κ**ύριον, ἰκεσίαις σου, ἀπήλασας καὶ ἤστραψας, φῶς νοσοῦσιν ὑγιεῖας.

Τρεῖτον **Μ**άρκε ἐνδόξε προσήγεξαι, καὶ ὀλοκαύτωμα, ἐμψυχον ὄντως Θεῷ, καὶ θύμα εὐπρόσδεκτον, καὶ τελειότατον, ὃν ἰκέτευς, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν

δούλων σου, τῶν ἐν ὕμνοις σε τιμώντων.

Θεοτοκίον.

Α' κτιζόμενος, εἰρηκτῇ τε ἐγκλειόμενος, καὶ κοκκοχούμενος, **Π**αρθενομήτορ ἀγνή, **Μ**άρκος ὁ πανεύφημος καὶ σπαθιζόμενος, ἀνεκήρυττε, τὸν σὸν **Κ**ύριον θεάνθρωπον, καὶ σὲ ὄντως Θεοτόκον.

ἄρδῃ η'. Αὐτῇ ἡ κλητῇ καὶ ἀγίᾳ ἡμέρᾳ.

Γ' γει σου πιστῶς εὐσεβούντων τὰ πλήθη, τὴν μνήμην Ἀθλοφόρε, ἐν ἰσορραξίς ὑμνοδίαίς, πρὸς **Χ**ριστὸν εὐκλεῖ σε προβάλλοντα, μεσίτην πανεύφημο, κίτουντα τὴν λύσιν, εὐχαίς σου τῶν πταισμάτων.

Α' ῥον πρὸς Θεὸν τὰς ἀγίας σου χειράς, προσάγων ἰκεσίαν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου, κινδύνων ρυθόμενος, ἔχων παρορησὶν ἀθλητικῆν παμμάκρο.

Ε' ξαι προσηγῶς οἰκετῶν σου τὸν πόθον, **Μ**άρκε **Μ**αρτύρων δόξα, τῶν εὐλαβῶς συναλθόντων τὴν σφοδρῶν, τῶν πανσέπτων **Α**ειψάνων σου, ἰδεῖν καὶ ἀσπάσασθαι, τὴν τῶν ἰαμάτων ἐκδούζουσαν τὴν χάριν.

Θεοτοκίον.

Μόνην γυναικῶν ἀπειράνδρως τεκοῦσαν, ὁ **Μ**άρκος πρὸ βημάτων, δικαστικῶν ὠμολόγησι, ὁ λαμπρὸς ἁριστεύς καὶ ἀήτητος, τοῦ σοῦ παναμώμητε, **Κ**ύριε τῇ ἰσχύϊ, ρωννύμενος εὐσθένως.

Ἔτερος. Παῖδας εὐαγαῖς ἐν τῇ καρμίῳ.

Κιθρύνεται σήμερον ἐνδόξως, ἀκτίσει τῶν σῶν ἀγώνων **Μ**άρκε πάνσεπτε, τῶν πιστῶν ἡ συναξίς ἐν τῇ θεῇ μνήμῃ

σου, καὶ γηθομένη ἄδει σου τὰ θεῖα τρώπαια, καὶ νίκην τὴν λαμπρὰν εὐφημαῖ σου, δι' ὧν ἐδοξάσθη **Χ**ριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νομίμως διήνυσας τὸν δρόμον, παμμάκρο τοῦ **Μ**αρτυρίου καὶ ἐνήθλησας ὄθεν εἰσπηγήθωας, εἰς τὰ ὑπεροκίμια, τοῦ οὐρανοῦ σκηνώματα, **Μ**άρκε γηθόμενος, σὺν πάσι τῶν Ἀγίων τοῖς δῆμοις, καὶ τῆς ἀνεκφράστου τρυφῆς ἐπαπολαύσεις.

Ο' λος παμπαῖς Θεῷ παρεστής, τῶν ἁθῶν μαρμαρουγίς καταλαμπόμενος, **Μ**άρκε παναοίδιμος, σὺν Ἀγγέλων τάξεισι, καὶ τῶν μαρτύρων τάγμασι μελλῶν γηθόμενος, τὸν **Κ**ύριον ἐν ὕμνοις ἀλήκτοις, καὶ αἰωνιζούσης χαρῆς ἐπαπολαύων.

Θεοτοκίον.

Ε' γλάς τῆς σεπτῆς καὶ τρισηλίου, λαμπρότατον σκῆνωμα ὑπάρχουσα, θεῶν καὶ σωτήριον, πάσιν ἀνατέτακας, τὴν φωταυγίαν ἄχραντε τοῖς πιστοῖς κράζουσι, τὸ χαῖρέ σοι, δι' ἧς κατηργάσθη, καὶ ἀνεκκινίσθη τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

ἄρδῃ θ'. Φωτίζου φωτίζου.

Ε' ψραίνου, ἀγάλλου, μετὰ μαρτύρων παρεστώς, τῷ ἀστέρῳ νῦν θρόνῳ, τῆς **Τ**ριάδος ἐνδόξε, θείας τρυφῆς, ἀκορσέτως τρυφῶν, καὶ τῆς τερπνῆς, τῶν ἀπυχασιμάτων, θεᾶς καὶ ἐμπιπλώμενος.

Ο' θεᾶς ἀρορήτου, καὶ ἀνεκφράστου χαρομονῆς! ἧς ἠξιώθης ἐνθεῶς, αἰωνίως ἐνδοξε ἐν οὐρανῷ, μετέχειν κλεινέ, καὶ τερπωλεῖν, **Μ**άρκε νικηφόρε, ἐν ταῖς Ἀγίων λαμπρότησιν.

Ο' ς θύμα προσήχθης, καὶ ὀλοκαύτωμα **Χ**ριστῷ, ὃν ἐπέθησας **Μ**άρκε, καὶ αὐτοῦ τῷ ἔρωτι πυροποληθείς, τὴν

ψυχὴν ἱερῶς, τὰ ἀλγεινά, ἤνεγκας πρόθυμως τοῦ **Μ**αρτυρίου πολυάθλου.

Θεοτοκίον.

Τ' σὺς τε καὶ κράτος, ὑπάρχεις **Δ**εσποῖνα Ἀγνή, καὶ ἀνδρεία καὶ βώμη, Ἀθλητῶν ἀήτητος, τὸν ἰσχυρόν, τετοκουτὰ Θεόν, καὶ τῶν γερωῶν, τῶν ἀνεκαλήτων, καὶ ἀείδιων ἡ πρόξενος.

Ἔτερος. Ἄπας γενεῆς.

Ε' ουτε εὐλαβῶς, πάντες προσκυνήσωμεν τὰ θεῖα λεῖψανα, τοῦ κλεινοῦ ἐν μάρτυσι, **Μ**άρκου τοῦ θεοῦ τὰ χαριτόβρυτα, καὶ πίστει ἀσπασώμεθα, ἀπαρνούμενοι, θεῖαν χάριν, τὴν ἐκ τούτων θρούουσαν, ὡς πηγῆς ἀκενώτου φιλέηροσι.

Ε' ξαι Ἀθλητά, τὸν πόθον τὸν ἐνθεον ὡς χριστομῆκτος, τῶν ἀνευφημούντων σου, τοὺς θεῖους ἄθλους, καὶ προσκυνούντων σου, τὴν τῶν **Α**ειψάνων λάρονα, τὴν χαριτόβρυτον, καὶ τὸν τύπον, σχετικῶς τερμόντων σου, καὶ παράσχου ἐκάστω τὰ πρόσφορα.

Πῶ ἐν ἱεροῖς, ἱερῶς δοξάζαντι ὕμνοις τὴν μνήμην σου, **Μ**άρκε ἱερωτάτε, ταῖς πανερίοις εὐχαίς σου κίτησαι, ἀμαρτιῶν τὴν ἄφαισιν, καὶ τὴν συγχώρησιν, καὶ τῆς θείας δόξης τὸν ἀνάξιον, ἀξιώσει τῇ σῇ καταξίωσιν.

Θεοτοκίον.

Θέγγματι λαμπρῷ, γλώσση διαφύρω τε τρανώς ἐκήρυξεν, ὄντως Θεοτόκον σε, ἐν τῷ σταδίῳ **Π**αρθένε ἄχραντε, **Μ**άρκος ὁ ἀξιάγατος, καὶ τὴν ἀντίχριστον τῶν ἀνόμων, πλάνην ἐστηλίτευσε, καὶ τὸ στέφος τῆς νίκης ἀπέβληφεν.

Ἐξαποστατελάριον. Ἐν Ἡνεύματι τῷ ἱερῷ.

Πῶν ἰαμάτων ἐκ Θεοῦ, εἰληφότα τὴν χάριν, εἰδότες σε καλλίνικε, **Μ**άρκε κλέος **Μ**αρτύρων, προστρέχοντές σοι

βρώμεν, τῆς σαρκὸς ἀπέλασον. τὰ πάθη ταῖς σαῖς προσβείαις, πάντων τῶν εἰλικρινῶς, εὐφροσύνην ἐν φθάρει, τοὺς ἱεροῦς σου ἀγῶνας.

Ἐτερον. Γυναῖκες ἀκούσθητε.

Ἦχος ἐν τῇ μνήμῃ σου, σκιρτώσα νῦν ἀγάλλεται, καὶ τοὺς πιστοὺς συγκληίεται, εἰς τὴν αὐτῆς εὐφροσύνην· εἰ γὰρ καὶ Σμύρνης πέφυκας, ὦ Μάρκε γόνος πάνσεπτου, ἀλλὰ καὶ ταύτης σέμνωμα, χαρὰ καὶ δόξα ὑπέρχεις, ἐν τῇ ἀθλήσῃς ἐστέρησας.

Θεοτοκίον.

Προφῆται προσεκήρυξαν, Ἀπόστολοι ἐδίδασκαν, καὶ Μάρτυρες θεοφρόνων, τὸν σὺν Πιόν Θεοτόκε, τρανῶς καθωμολόγησαν. Θεὸν τῶν ὅλων Πάνανγε, μεθ' ὧν καὶ Μάρκος ἦδη σου, τὰ ὑπὲρ νῦν μεγαλεῖα, ἐδύξασαν ἐναθλήσας.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρκου.

Στρατιώτης ἀτήτητος, ἀριστὸς γενναϊότατος, θεῖας παρατάξεως, Μάρκε ἐνδόξε, καὶ τροπικεῦχος λαμπρότατος, τοῦ πάντων δεσπόζοντος, ἀναδέδειξαι Χριστοῦ, κατ' ἐχθρῶν στήσας τροπικαί, τῶν τῆς πίστεως, τῇ τοῦ Πνεύματος θεῖα πανοπλίᾳ. Ἀθλητὰ καθεωπλισμένους, καὶ τῇ ἰσχυρῶν ὀνύμμενος.

ὑπὲρ ἡλίου ἔλαμψας, ταῖς τῶν ἄθλων λαμπρότησι, Μάρκε πανοίδιμα, καὶ κατηύχασας, τῆς Ἐκκλησίας τὸ πλῆρωμα, καὶ πάντων ἐθέρμανας, τὰς καρδίαις τῶν πιστῶν, πρὸς ἀγάπην τοῦ κτίσαντος, ὀνικέτευε. Ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα καὶ κλέος, ὑπὲρ τῶν ἐπιτελούντων, τὴν παναγίαν σου ἀθλήσιν.

Ἦχος Δειψάνων τὴν λάρνακα, νῦν κυκλῶντες πανεύφημε, προσκυνοῦμεν ἅπαντες μετὰ πίστεως, καὶ εὐλαβῶς ἀσπαζόμεθα, τὸν τύπον τὸν ἄχραντον, τῆς ἀγίας σου μορφῆς, καὶ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, κομιζόμενοι, τὴν ἐν

τούτοις αἰετὸν ἀνεκφοιτήτως, διακίνοῦσαν ὑμνοῦμεν, τοὺς σοὺς ἀγῶνας πολυάθλος.

Ἐκ μέρους χάρισμα, τοῖς πιστοῖς ἢ πανίερος, θήκη τῶν Δειψάνων σου, Μάρκε ἐνδόξε, παρέχει πᾶσι καὶ γίνεται, τὰ πάντα τοῖς χρῆζουσι, καὶ προστρέχουσιν αὐτῇ, δι' ὃ πάντες δοξάζομεν, τὸν τοιαύτην σοι, δωρησάμενον χάριν ἐπαξίως, εἰς ἡμῶν εὐσεβείαν, καὶ σοὺ τοὺς ἄθλους γεραίρομεν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Ἦχος μνήμην τῆς σῆς ἀθλήσεως, πιστῶς ἀγόντες, ἠμνοῦμεν Μάρκε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν σὲ ἐνισχύσαντα παραδόξως καὶ κατ' ἐχθρῶν νεκητὴν ἀναδείξαντα καὶ θαυμάτων χάριτι μεγαλύναντα· τυφλοὺς γὰρ τὸ βλέπειν ἐδόθη, τῇ ἀφῇ τοῦ πανιέρου σου κήματος καὶ ποδαλγοῦντι σὺν χειροαγοῦσῃ ἢ ἱασις· γυναῖκα δὲ ὁ μαστὸς ἐθεραπεύθη, καὶ ἡ μοραίνουσα ἐχέφρον ἀπεκατέστη· οὐ γὰρ ἦν κίμα ἀπλόως τὸ ὀρώμενον, ἀλλ' κίμα σωτήριον, κίμα ἅγιον, διὰ Χριστὸν ἐκχεόμενον. Ἐπὶ προσβέβωον μὴ διαλείπης, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων, Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις. Εἰς τὸν Λειτουργίαν τὰ Τυπικά. Εἰς τοὺς Μακαρισμοὺς τὴν γ'. φθῆν τοῦ α'. κανόνος καὶ τὴν σ'. τοῦ β'. Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγελιον ζῆτει τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Κοινωνικόν. Εἰς Μνημόσυνον.

Μεγαλονότια.

Ἦχος παρορησίαν πρὸς τὸν Θεόν, τῶν σοὶ προστρέχοντων τὰ κίτηματτα συμπαθῶς τὰ πρὸς σωτηρίαν, δίδων ταῖς σαῖς προσβείαις, Μάρκε Νεομαρτύρων τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Χάριν ἱεμάτων παρὰ Θεοῦ, εἰληφῶς παμμάκκω, θεραπεύεις πάθη δεινά, δι' ὃ τοῖς ἐν πίστει, σὲ ἐπικαλουμένοις, θεράπευσον τὰ πάθη ψυχῆς καὶ σώματος.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΘΑΥΜΑ ΕΝ Τῷ ΑΔΕΙΝ

Τῇ 11ῃ Ἰουνίου μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ γεγονότος θαύματος παρὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ ἐν τῷ «Ἄδειν», τῷ ὄντι πλησίον τῶν Καρυῶν.

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙῶ

Ἦχος Θεοτόκου. Προσόμοια δ'. Ἦχος δ'.

Ἐδοκας σημείωσιν.

Ἐυτε νῦν φιλέοργοι, τῶν Μοναστῶν ἅπας σύλλογος, δευτε ἄμασι μέλψομεν, οἷς ἡμᾶς Ἀρχάγγελος, ἐδίδασκε μέλπειν, τῇ Ἀγνῇ Παρθένῳ, δευτε συμπάλλομεν θερμῶς, αὐτῆς τὰ θεῖα μεγαλοφυγήματα, καὶ πόθῳ μακαρίσωμεν, τὴν ὄντως ἀειμακάριστον, ἐν νεφῷ αὐτῆς σήμερον τοῦ πρωτάτου γηθόμενοι.

Ἦχος Ἰωνίου, ὃν Ἀρχάγγελος, ὁ Γαβριὴλ ὡς προσέειπεν, τοῦ ἱεροῦ μολπῆς ἦσατο, κροτοῦντες θεόφρονες, σήμερον εὐχῶς, ὑμνήσωμεν πόθῳ, καὶ εὐλαβεῖα προσεχῶς, αὐτῆς τὸ μέγα τοῦτο θαυμάσιον, ὃ σήμερον ἐτέλεσεν, ἐν τῷ κελλίῳ τοῦ Ἄδωντος, Μοναχῷ ὑπερκῶ γὰρ, ὕμνον ξένον ἐμύθησε.

Ἦχος σε μακαρίζομεν, ἀειμακάριστε Δέσποινα, καὶ πιστῶς προσκυνῶμεν σου, εἰκόνα τὴν πάντημον, φυλάττισαν ὄρους, πρὸς ἣν μορφῆ ξένη ὁ Γαβριὴλ ἐξ οὐρανοῦ, ἄνω ἐπέστη καὶ ἐμελώθησε, τὸ Ἄξιον ἐστὶν ὑμνεῖν, ὡς ἀληθῶς Παμμάκαριστε, καὶ μακαρί-

ζειν σε Ἄχραντε, μεθ' οὗ πάντες ὑμνοῦμεν σε.

Δόξα καὶ νῦν, Ἦχος α'.

Ἐυφράνητε σήμερον, πληθὺς τοῦ Θεοῦ Μοναστῶν καὶ μεγάλων, καὶ σκιρτήσατε ἀγαλλόμενοι, εὐχαριστήρια τῇ Παρθένῳ προσάδοντες. Ἴδου γὰρ τῇ προμηθεῖα αὐτῆς δι' Ἀγγέλου παρυσίας τὸν Ἀγγελικὸν ἡμῶν ὕμνον ἐμυσταγόγησεν. Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν καὶ γεραίρειν αὐτήν, ὡς Μητέρα ὑπέρχουσιν, τοῦ ποιητοῦ τῶν ἀπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν ἀνωτέραν τῶν Χερουδῶν, καὶ Σεραφίμ Ἀγιωτέρων, ἀνεκφοιτῶς ὑπέρχουσιν, καὶ σώζουσιν ἐκ κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον, Ἦχος δ'.

Ὁἶκος τοῦ Εὐφραθῆ.

Ἄξιον ἀληθῶς, ὑπέρχει Θεοτόκε, αἰετὰ Σε μακαρίζεις, τὴν τοῦ Θεοῦ Μητέρα, σώζουσιν τοὺς τιμώντάς σε.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Ἰκὸν πανευκλεῆς, ἔφορος τοῦ Πρωτάτου, Μητρός τοῦ Θεοῦ Λόγου, σκέποις ἡμᾶς φρουροῦσα, ἀπὸ παντοίων θλίψεων.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν

Αγγελος Γαβριήλ, ἐξ οὐρανοῦ φοιτή-
σας, πρὸ τῆς σεπτῆς εἰκόνης, ὕμνον
τὸν τῶν Ἀγγέλων, Ἀγνή Σοὶ ἐμελωδύ-
γησε.

Δόξα καὶ νῦν ὁμοῖον.

Ελπὶς Χριστιανῶν, Πανηγία Παρ-
θένης, χάριτι σῆς εἰκόνης, ἀπὸ παν-
τοῦς θλάθης, σοὺς δούλους διαφύ-
λαττε.

Ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, στιχολογοῦμεν τὸ
Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα.
Ἰστώμεν στίχ. η'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προ-
σόμω.

Ἦχος α'. 42 τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ο τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ Θεὸς
ὁ ἐκ σοῦ, σκροκοθεῖς ἠυδόκησε, τὸν
ὕμνον σου νῦν Ἀγνή προοιμιασάσαι,
διόπερ τὸν Γαβριήλ, πρὸς μοναχὸν ἐν
ὁμοίῳ τῷ σχήματι, ἀπέστειλεν ὕμνους
σοῦς, τοῦ ἐκδιδάξαι, ὡς πρὶν ἀνεθόα
σοι. Κεχαριτωμένη χάρις, μετὰ σοῦ ὁ
Κύριος, παρέχων τῷ Κόσμῳ, διὰ σοῦ
τὸ μέγα ἔλεος.

Βασιλεῖ τῶν σῶν θαυμασίων Ἀγνή! τοῦ
Ἐπίστου Μήτηρ, ἀνεδέιχθης Δέ-
σποινα! καὶ ἤδη ἐξ οὐρανοῦ τῆ προμη-
θεῖά σου, ἐστάλη ξένη μορφὴ ὕμνον
τὸν σὸν τοῦ δευδάξει Πανάμωμο, Ἀρ-
χάγγελος Γαβριήλ, τελειωτέως ὡς
πρὶν ἀνεθόα σοι. Κεχαριτωμένη χά-
ρις, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων
τῷ Κόσμῳ διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦν σὴν δοξάζομεν πρόνοιαν, Θεο-
μήτορ Κόρη, ἡμᾶς γὰρ ἐδίδαξας,
προοίμια θαυμαστά, ὡς ἀληθῶς ὕμνου
σοῦ, τοῦ θείου νῦν Γαβριήλ, τῆ παρου-
σίᾳ τῆ ξένη Πανάμωμο, προσπίπτον-
τες σὺν πιστῶς σοι ἐκδοῦμεν σὺν τούτῳ
καρυγάζοντες. Κεχαριτωμένη, χάρις,

μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ Κό-
σμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Ο τοῦ παραδόξου θαύματος! Γα-
βριήλ ὁ λαμπρὸς, μοναχοῦ ἐν σχή-
ματι, ὠράθη τῷ Μοναχῷ, κέλλη ἐρ-
μεινάντι, ἀρξάμενος θαυμαστῶς, προ-
οιμιάζειν σὸν ὕμνον Πανάμωμο· ἐχά-
ραξε δὲ εὐθὺς, ἐπὶ πλακῶς τῆ χειρὶ τὰ
κδομένα, ἅμα δ' ἀφανῆς ἐκ τούτου, γε-
γονῶς εἰς ἐκπλήξιν, τὸν μονάζοντα ἤ-
γα, τοῦ δοξάζειν σε Πανύμνητε.

Δόξα καὶ νῦν ἦχος δ'.

Επρεπε τῷ Θεῷ τῷδε τοῦ Ἄθωτος,
σε προστάτην κυχούντι Θεομήτορ,
ὕμνους τοὺς σοὺς Κόρη Πανύμνητε,
τὸν Ἀρχάγγελον πρὸ τίστα, τούτους
ἐν αὐτῷ ἐξυμνήσασθαι, κάντεσθαι εἰς
τὰ πέρατα τῆς Οὐκουμένης διαδραμεῖν,
πρὸς συνασπισμὸν ἀμαρτῶν Θεομη-
τορικῶν. Διὸ δοῶμεν σοι Θεοτόκε ὑ-
περένδοξε, τὸν σὸν Ἰδὸν καθικέτευσε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος, Τὸ Φῶς Ἰλαρόν. Τὸ προκειμένον τῆς ἡ-
μέρας καὶ τὰ ἀναγιγνατα (ῥῆται ταῦτα εἰς τὴν
ἀκολουθίαν τῆς Μυριδιότητος ἐν τῷ πα-
ρόντι, Σεπτεμβρίου ΚΔ'.

Εἰς τὴν Ἀσπὴν ἰδοῦμελα τοῦ Ἁγίου τῆς Μο-
νῆς. Ἦχος α'.

Παρθενική πανηγύρις σήμερον ἀδελ-
φοί, σικριστά ὁ Ἄθως, χορευέτω
Ἐκκλησία, συνεκάλεσε γὰρ ἡμᾶς ἡ Ἀ-
γία Θεοτόκος, τῆ ἐτησίῳ πανηγύρι,
τῶν ξένων ὕμνων αὐτῆς, Γαβριήλ τοῦ
Ἀρχαγγέλου ἡμᾶς ἐκδιδάξαντος, ξε-
νοτρόπως τοῦ θείου ὕμνου αὐτῆς τὰ
προοίμια. Οὕτω γὰρ φανεῖς τῷ μονα-
χῷ ἐν ὁμοίῳ τῷ σχήματι, ἐπὶ Θεοτό-
κον ἐμεγάλυνεν, ὡς τὸν ἐπὶ τῶν Χε-
ρουβὶμ μετὰ σώματος διαστάσασαν.
Ταῖς αὐτῆς ἱερατικῆς Χριστέ ὁ Θεὸς
σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Π τῶν Οὐρανῶν ὑψηλότερα ὑπάρχου-
σα, καὶ τῶν Χερουβὶμ ἐνδοξότερα,
καὶ πάσης κτίσεως τιμιώτερα, ἡ δὲ ὑ-
περβάλλουσαν καθαρότητα τῆς αἰθέου
οὐσίας δοχεῖον γεγενημένη, Μονηδοῖφ
τῷ αὐτῆς, σήμερον ὑπὸ Ἀγγέλου με-
γαλύνεται: ὠδαῖς καὶ δι' αὐτοῦ πληροῦ-
ται τὰ σύμπαντα χαρὰς, καὶ ἡμῖν δω-
ρεῖται τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Π πανάμωμος νύμφη, καὶ Μήτηρ τῆς
εὐδοκίας τοῦ Πατρὸς, ἡ Θεῷ προ-
οιμιασάσα εἰς ἐαυτοῦ κατοικήσιν, σή-
μερον ξενήκουστον ὠδήν, δι' Ἀρχαγ-
γέλου εἰς ἡμᾶς παραδίδωσιν· ἦν ἀσω-
μάτων Δυνάμεις, ἀκαταπύστως δο-
ξάζουσι. Καὶ ἡμεῖς μακαρίζομεν, ὡς
Θεοτόκον ἀληθῶς, τὴν ἀειμακάριστον,
καὶ Πανυμώμητον, καὶ Μητέρα τοῦ Θε-
οῦ ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν Ἦχος πλ. α'.

Πρατε λαοί, τῆ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡ-
μῶν ἄσατε. Σήμερον γὰρ ὁ Ἀρχάγ-
γελος ὠδήν καινήν, τῆς πανχαράντου
Παρθένου, εἰς Μοναχὸν μονισθέντα,
ξένη μορφὴ ἐμελωδῆσεν, ἦν καὶ γεραί-
ρειν ἀδιαλείπτως, ἐποφείλιμεν πάντες,
προστάτην ἡμῶν ὑπάρχουσαν.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ προσόμοια
Ἦχος α'. Τῶν Οὐρανῶν ταχμάτων.

Πὸν οὐρανίον Ταχμάτων τὸν προε-
ξάρχοντα, σοὶ Γαβριήλ τὸν θεῖον, ὁ
Θεὸς πρὶν Παρθένε, ἀπέστειλε κομι-
σαι Κόρη, τῆς σῆς, ἀνεφράστου συλ-
λήψεως, τὰ Εὐαγγέλια νῦν δὲ ὕμνου τοῦ
σοῦ, ἐκδιδάξαι τὰ προοίμια.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Πεῖς ἂν ἀξίως Παρθένε ἐκδηγήσαιο,
τὸ ξέγον θαῦμα, τὸ εἰς δόξαν σὴν
Κόρη: ὁ προοιμιάσας ὕμνον τὸν σὸν,

θαυμαστοῖς ἐγκομίαις σου, ὄφθη ἐν
σχήματι Ἀγγέλου Μοναχοῦ, οὕτως ἄ-
δειν λέγων ἄψασι.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

Σὲ μακαρίζειν, Παρθένε ἐστὶν ἐπάξι-
ον, ὡς ἀληθῶς ὁ θεὸς Γαβριήλ ἐμε-
λωδῆσε. Ἀγνήν τὴν Θεοτόκον, τὴν ἐς
ἀεὶ, μακαριστήν καὶ Πανάμωμον, ὄντως
Μητέρα ὡς οὕσαν Σὲ τοῦ Θεοῦ, ἦν ἐν
ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Υμνον ὃν οὐκ ἔγνω, ἤκουσε νῦν ὁ μο-
νάχων· ἐλάλει γὰρ πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀρ-
χάγγελος, τοῦ ὕμνου σου Κόρη προοί-
μια. Ὄθεν εἰκότως θαυμάζων ὁ μονα-
χὸς, ἠρώτα ταῦτα παραδοῦναι καὶ ἐν
γραφεῖ. Διὸ ἐν πλακῆ τῆ χειρὶ χαράξας,
καὶ ἐξ αὐτοῦ γεγονῶς ἀφανῆς· εἰς θάμ-
βος αὐτὸν ἐξήγειρε καὶ ἀνυμνεῖν σε,
ἀεὶ τὴν Θεοτόκον παρεσκεύασεν.

Ἀπολυτικίον. Ἦχος δ'. Τὰρὸ προκατέλαθε.

Πατέρων ἀθροίσθητε, πάσα τοῦ Ἄθω
πληθὺς, πιστῶς εὐρατάζοντες, σήμε-
ρον χαίροντες, καὶ φαειρῶς ἀλαλάζον-
τες, πάντες ἐν εὐφροσύνῃ, τοῦ Θεοῦ
γὰρ ἡ Μητέρα, νῦν παρὰ τοῦ Ἀγγέλου
παραδόξως ὕμνεῖται, διὸ ὡς Θεοτόκον
ἀεὶ, ταύτην δοξάζομεν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Τὸ Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ ἀνωτέρω τροπάριον. Εἰς
τὴν α'. στιχολογίαν καθίστα.

Ἦχος α'. Τὸν τίφρον σου Σωτήρ.

Π ἄψασι πληθὺς, τῶν τοῦ Ἄθω Πα-
τέρων, ἠθροίσθη· νῦν φαειρῶς, τοῦ
ὕμνησαι σου Κόρη, τὴν ἐνδοξον πανή-
γυρον, Θεοτόκε Πανύμνητε, καὶ γὰρ
σήμερον, ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ἀγγέλων, τὰ
προοίμια, ὕμνου τοῦ σοῦ παραδόξως,
ἡμῖν διετρῶνωσε.

Δόξα και νῦν, τὸ αὐτό. Εἰς τὴν β' σιχολογίαν κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Γαβριὴλ ἐξ οὐρανοῦ, πρὶν ἀπεστᾶλη σοι Ἄγνη, εὐαγγελίσασθαι τὴν σὴν, ἀσπορον σύλληψιν φοικτήν, αὐτός και ἦδη ἐν σχήματι προσεφάνη, Μονάζοντος σαφώς, διδάξει ὕμνον τὸν σὸν, και τοῦτον θαυμαστῶς διεγράφε, και διὰ τοῦτο ἀπαντες τοῦ Ἄθω, οἱ Μονασταὶ και μεγάδες, δοῶμεν χεῖρε, ἦν ἀνυμνοῦσι, τῶν Ἀγγέλων τὰ τέγματα.

Δόξα και νῦν τὸ αὐτό. Μετὰ τὸν Ἡολυέλεον κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ωραιότητα τῆς Παρθενίας σου.

Ἄθω νῦν ἄπαχα, πληθὺς ἀγάλλεται, πανηγυρίζουσα λαμπρὰν πανήγυριν, τὴν Θεοτόκου ἀληθῶς, μαθοῦσαν σε μακροζῆσιν, τὴν ἀειμακάριστον, και ἄγνην Παναμώμητον, ἄχραντον Μητέρα τε τοῦ Θεοῦ ἡμῶν πλουσαν, διὸ σὺν Γαβριὴλ σοι βοῶμεν· χεῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Δόξα και νῦν ὁμοιον.

Ἦν ωραιότητα τῆς παρθενίας σου, και τὸ ὑπέρολαμπρον τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ δεικνύς ἡμῖν ἐβόα νῦν μελωδῶν σοι, ὕμνου σου προσοίμια, θαυμαστά πανεξείρετα, ταῦτα και ἐγράφε τῇ πλακί παραδόξως τε, εὐθὺς δὲ ἀφανῆς ἐγεγόνει· ὅθεν ὑμᾶς ἄμφω τιμῶμεν.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου. Τὸ προκείμενον. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνοματός σου. Στίχ. Ἄκουσον θύγατερ . . . Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀναστᾶσα Μαριάμ, Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Καὶ νῦν τὸ αὐτό. Εἰτα τὸ ἰδιόμελον Ἦχος β'.

Στίχ. Ἐλεησόν με ὁ Θεός κατὰ τὸ μέγα ἐλεός σου.

Ἦγγελίσαστο ὁ Γαβριὴλ, τῇ κεχαριτωμένη πρότερον, χεῖρε ἀνυμνευσε Κόρη και ἀπειρόγαμα. Νῦν δὲ ὄραθεῖς, ἐν ξένη τῇ μορφῇ, Μονάζοντι φιδᾶς ἐφθέγγετο καινάς, Τότε Εὐαγγέλια ἐφη σοι ἄγνη, νῦν ἐξῴμησε σε θαυμαστῶς, ὡς παναμώμητον, και τέξασαν, Κόρη, τὸν Κόριον.

Οἱ Κανόνες, εἰ βοῦλει ὁ β'. Κανὼν τῆς Κοιμήσεως και ὁ παρών.

Ἐδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ἄθως ὅς κέκληται, Ἄγιον Ὄρος πανάχραντε, Ἄγνη ὡς προσείρηκας, νῦν ἐσπράξει φαιδρῶς σὲ τὸ Ἄγιον, τῶ ὄντι Ὄρος οὐσαν, και ἰεῖαν πανήγυριν, ἄγει σοι σήμερον.

Ποῖς θεοῖς ἀείψετε, ὁ Γαβριὴλ μνησθήσεται τε, τοῖς σοῖς κατ' ἐξείρετον, ὑπηρετεῖ θαυμαστῶς, ὁ πανάχραντε, διὸ και νῦν Παρθένε, σοῦ ὕμνου γηθόμενος, ἄδει προσοίμια.

Ἐἰ παναμώμητε, οὐ διαλείψετε τοῖς δούλοις σου, τελεῖν πανεξείρετα, θαύματα Μητερ Ἄγνη, και ἐν ἄπασι καιροῖς, εὐεργεσίας, προσχέειν πανάχραντε, ὡς εὐεργέτης ἡμῶν. Πῶς εἶπω τὸ μέγιστον, ἐκτελεσθέν σοι θαυμάσιον, πλησίον Ἀρχάγγελε Σκήτης τῆς τῶν Κερυῶν, ὡς ἐδίδαξας, ἡμᾶς σὴ παρουσία, ὡδὴν τὴν ἐπάξιον τῇ Θεομήτορι.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου. Ἐδὴ γ'. Τοῦς σοῦς ὕμολόγους Θεοτόκα.

Ἐπέστη καιρός τοῦ ἀθροισθῆναι, Παιτέρως τοῦς ἄπαντας Ναφ, τῶ τοῦ Πρωτάτου πάννυχον, ἐπιτελεσάει ἀνευσιν, τότε τοῦς θεοῖους ὕμλους σου, ἄδει Ἄγνη ὁ Ἀρχάγγελος.

Ἐνήθε τοῖς ἄλλοις και ὁ Γέρον τινός ὑπηκόου Μοναχοῦ, και τούτω μόνω μέναντι, ὁ Γαβριὴλ Ἀρχάγγελος, ὡφθη ὁμοίῳ σχήματι, προσοιμάζων τὸν ὕμνον σου.

Προσθήκη ἐποίησε σοι τῶ ὕμνω, και οἷον προσοίμειον Ἄγνη, τοῦ οὔπερ προσεξῴμησε. Κόσμος ὁ θεῖος λάτρης σου, λέγων, ὡς οὕτως εἴθισται, αὐτοῖς προλέγειν τοῦ ὕμνου σου.

Ἄ τῶν θαυμασίων σου τῶν ξένων! Ἀρχάγγελε θεῖε Γαβριὴλ, πῶς μοναχοῦ τῶ σχήματι, τοῦς ὕμλους ἐμελώθησας, τῆς Θεοτόκου σήμερον, και ὡς ἐχρὴν ἐμεγάλυνας.

Καταβασία. Τοῦς σοῦς ὕμολόγους. Κάθισμα ἤχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγη μοναχός, ἐπὶ Ἀγγέλου τῇ ὡδῇ, ξένως ἄδοντος αὐτήν, πρὸ τοῦ σοῦ ὕμνου, ὁ Ἄγνη, φανέντος τούτω ἐν σχήματι παρομοίῳ· ἐπεὶ δὲ μοναχός, γραφῆναι ἤπει αὐτὴν εἰς πλάκα τῇ χειρὶ ξένος ἐγράφε, και ἀφανῆς ἐγένετο, ἐντεῦθεν διεκηρύχθη τοῖς πᾶσιν, ὁ ὕμνος οὗτος, τοῦ Θεοτόκον σὲ δοξάζειν πανάμωμε.

Δόξα και νῦν τὸ αὐτό.

Ἐδὴ δ'. Τὴν ἀνεξείρεστον θεῖαν.

Ἦξιν προσέλεγεν ὡς ἀληθῶς, ἐστὶ μακαρίζειν σε Πάναγνε, τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀεὶ μακαριστήν, και ὄντως παναμώμητον, και Θεοῦ Μητέρα πανάχραντον.

Ἦν προσοιμάζουσαν ταύτην ὡδὴν, θεῖου Γαβριὴλ ξένως ἄδοντος, ἐξεθαμβεῖτο, ὁ ἀκούων μοναχός, ἐπεὶ δὲ ἐπυθάνετο, οὕτως ἄδειν, ἐφη, εἰώθαμεν.

Ἄ ἐγειν και προσέτερεπεν οὕτως αὐτόν, ταῦτα Γαβριὴλ τὰ προσοίμια, εἰθ' οὕτως ἄδειν, ὕμνον θεῖον τοῦ Κόσμου.

και πάντας ἐκδιδάξασθαι, ταῦτα θεῖος ἐφη Ἀρχάγγελος.

Ἐπέπερ ἠτήσαστο ὁ μοναχός, θεῖε Γαβριὴλ οὔπερ ἤκουσεν, ὕμνου γραφῆναι, σὺ ἐγράφεας εὐθὺς, ἐπὶ πλάκῳ Ἀρχάγγελε, δόξα τῇ ἀρρήτῳ δυνάμει σου.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξείρεστον. Ἐδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἐξέστη ὁ ἀνθρωπος, τοῖς ξένοις θαυμασίοις τε, ὡς ξένος εἶδε γραφῆναι, πλάκα και ἀφῆνης, τὸν προσκαλοῦντα αὐτό, ἄμα γεγονότα ἀφανῆ, Γαβριὴλ τὸν ἐνδοξον, και σεπτὸν Ἀρχιστρατήγον.

Ἄ Γέρον ὡς εἶωθεν, κέλλη αὐτοῦ ὑπέστρεψε, και ταῦτα ὡς ἤκουσε τὰ ξένα, πλάκα τε εἶδε, κεχαριτωμένην χειροῖ, ἄχραντε εὐθὺς σὺν μαθητῇ, ταύτην προσεκόμισαν, τοῖς τοῦ Ὄρους ἐξείρεχουσι.

Ἄ ἐκπυστα γεγονός, και πᾶσι διαβόητα, ταῦτα τὰ θαυμάσια Παρθένε, πλάκα ἐπέπερ, τῇ Βασιλίδι εὐθὺς, Πόλεων ἀπέστειλαν φαιδρῶς, οἱ τοῦ Ὄρους πρόκριτοι, τοῦ δοξάζειν σε ἄπαντας.

Ἐνέδρομον ἄπαντες, εἰς πειρηθῶν Μονῶνρον, φ τὸ ξένον θαύμα ἐγεγόνει, και σὴν εἰκόνα ἐφ' ἧς ἐψάλη ὡδῇ, Ἄγνη προσκυνούντες εὐλαθῶς, παμψηφεὶ συνέθετο, τῶ Πρωτάτῳ φυλάττεσθαι.

Ἐδὴ σ'. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Ἄ ὀρητῶ πάντες συνέροευσαν, χρᾶ και εὐφροσύνη κομισάσθαι, σεπτὴν εἰκόνα σου, οἱ ἱερεῖς και μονάζοντες, και πᾶσα ἡ τοῦ ὄρους πληθὺς Πανάχραντε.

Ἦν θεῖαν ταύτην εἰκόνα σου, σὺν πᾶσιν εὐλαθεῖα κατέχοντες Παιτέρως ἄ

παντες, υμνοις κροτουντες και ασμασιν, εισηγαγον τω Θεω Νω σου Παναγνε.

μαστως, σου της Αγνης Θεομητορος, ην πασα κτισις γεραζειει δοξαζουσα.

Ο Οίκος.

Προθενε στασιν παννυχιον, επελεσαν Σε ποθω γεραζιροντες, και τον Αρχαγγελον, υμνον τον συν απκαγγελαντα, και νυν ημεις ωσαυτως αμφο γεραζιρομεν.

Νυν ευφραινεσθω η πληθος Πατερων των του Αθω ιδου γαρ της Παρθενου, ο Γαβριηλ νυν ηδει υμνου προοιμα του πριν, ον περ θαυμασιως εμελωδησεν αυτη Κοσμας ο θειος υμνωδός, δε, αξιον εστιν ως αληθως ελεγε, μακαριζειν σε την Θεοτοκον, την αιμακαριστον, και παναμωμητον, και Μητέρα του Θεου ημων. Και τούτω επετατειν, ουτω προουμιάζειν τους πάντας τους υμνους σου. Και ταυτα χαροζεις τη χειρι επί πλακος, γέγονεν αφνης αφανής: ο δε μοναχός εκλητηόμενος άνυμνει, ως εδιδάχθη Αγνην Θεομητορα. Ην πασα κτισις γεραζειει δοξαζουσα.

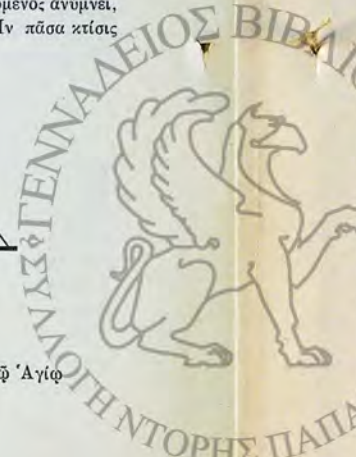
Πατερες θεων εν ασμασι, μετὰ μυσταγωγίαν επαρχαντες, θεων εικονα σου, ενδον Νου εις τα αδουτα, συν πλειστη, ελλαβειξ αφροσιωσαντα.

Κοντακιον 78ος δ. Επεφανης σημερον.

Εορταζει σημερον, απκα ο Αθωσ, ουτι υμνους δεθεκται, υπο Αγγελου ου-

ΤΟ ΑΥΤΟ ΜΗΝΙ ΕΝΔΕΚΑΤΗ Η ΣΥΝΑΞΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΘΑΥΜΑ ΕΝ ΤΩ ΑΔΕΙΝ

Υπόμνημα περι του θαύματος του γενομένου υπό του Αρχαγγελου Γαβριηλ εν τω Αγίω Ορει του Αθω, ητοι περι του Αρχαγγελικου υμνου του ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ

Κατά την Σκήτην του Πρωτάτου, την ευρισκομένην εις τας Καυκάς, εκεί πλησίον, εν τη τοποθεσία της Γεράς Μονής του Παντοκράτορος, είναι λίκκος μεγάλος, οστις έχει κελία διάφορα. Εις ένα γουθ των κελίων τούτων, εκ' ονόματι τιμώμενον της Κυρίας Θεοτόκου της Κοιμησεως, εκατοικει ένας Γερομόναχος, Γέρον και έναρετος, με' άλλου υποτακτικού. Επειδή δε ητο συνήθεια να γίνεται άγρυπνία κάθε Κυριακήν εις την ρηθείαν του Πρωτάτου Σκήτην, κατά το έσοπερος ενός Σαββάτου, θέλων να υπάγη ο προσρηθείς Γέρον εις την άγρυπνίαν λέγει τω μαθητη αυτού. «Έκον, εγω μὲν υπάγω διά να ακούσω την άγρυπνίαν, ως συνήθεις. συ δε μείνον εις το κελλιον, και ως δύνασαι, ανάγνωθι την ακολουθίαν σου,» και ούτως απηλθεν. Αφου δε η έσοπερα παρηλθεν, ιδου κροσει τις την θύραν του κελλιου, ο δε αδελφός εδραμε και την

ηνοιξε, και βλέπει, ότι ητο ξένος μοναχός, άγνωστός εις αυτόν, οστις εισελθών, εμεινον εις το κελλιον την νύκτα εκείνην. Έν τῷ ὄρα δε του Ορθρου, αναστάντες εψαλλον και οι δύο την ακολουθίαν. Όταν δε ηλθον εις την «Τιμιωτέραν των Χερουβίμ», ο μὲν εντόπιος μοναχός εψαλλε μόνον, «την τιμιωτέραν των Χερουβίμ» και καθ' εξης ως τέλους, τον συνήθη δηλ και παλαιον υμνον του Αγίου Κοσμά του ποιητου, ο δε ξένος εκεινος μοναχός, κάμνον άλλην άοχην του υμνου, εψαλλεν ουτως. «Αξιον εστιν ως αληθως, μακαριζειν σε την Θεοτοκον, την αιμακαριστον, και παναμωμητον, και Μητέρα του Θεου ημων», ειτα ενόναψε και την τιμιωτέραν μέχρι τέλους. Ακούσας δε ταυτα ο εντόπιος Μοναχός, εθαύμασε, και λέγει προς τον φαινόμενον ξένον. Ημεις μόνον ψάλλομεν. «Την τιμιωτέραν», τό δε «Αξιον εστιν» ουδέ ποτε ηκούσαμεν, ουτε ημεις,

ουτε οι προ ημων. Αλλά παρακαλώσε, ποιήσον αγάπην, και γράψον και εις θέματα, τον υμνον τούτον, διά να ψάλλω και εγω εις την Θεοτόκον. ο δε αποκριθείς, «Φέρε μοι, του λέγει, μελάιν και χαρτι διά να τό γράψω». Ο εντόπιος, «δέν έχω, του λέγει, ουτε μελάιν ουτε χαρτι». Και ο φαινόμενος ξένος, «φέρμοι του ειπε, μίαν πλάκα». Ο δε Μοναχός δραμών, ευρε πλάκα, και του την εφερε. Λαβών δε ταυτην ο ξένος εγραμην επάνω εις αυτην με τον αυτου δάκτυλον τον ρηθέντα υμνον, το «Αξιον εστιν». Και ο του θαύματος! τσον, βαθως εχαράχθησαν τα γράμματα επάνω εις την σκληράν πλάκα, ωσαν να εγραφήσαν επάνω εις πηλον απαλώτατον. Ειτα λέγει τω αδελφω «από της σημερον και εις το εξης, ουτω να ψάλλετε και σει, και ολοι οι ορθόδοξοι». Και ταυτα ειπόν εγεινεν αφαντος. ητο γάρ Άγιος Άγγελος, απεσταλμένος υπό Θεου, διά να αποκαλύψη τον Άγγελικον υμνον τούτον, και τη Μητρί του Θεου προεπαδότατον μάλλον δε ητον ο Αρχαγγελος Γαβριηλ, ως ρηθήσεται οπισθεν. Αφου δε ηλθεν από την άγρυπνίαν ο Γέρον, και εισηλθεν εις το Κελλιον, αρχίζει ο υποτακτικός αυτου να ψάλλη το «Αξιον εστιν», καθως ο Άγγελος αυτου παρήγγειλε και ακολουθως δεκτικον εις τον Γέροντά του και την ρηθείαν πλάκα με τα αγγελογραφα γράμματα: ο δε ταυτα ακούσας, και ιδών, εμεινον εκστατικός διά τούτουτον θαυμασιον. Και λοιπόν λαβόντες και οι δύο την αγγελογραφικον εκείνην πλάκα απηλθον εις το Πρωτάτον και δείξαντες αυτην εις τε τον πρωτον του Αγίου Ορους και εις τους λοιπούς Γέροντας της Κοινης Συνάξεως, διηγηθησαν εις αυτοις άπαντα τα γενόμενα: οι δε, δοξαζοντες όμοφώνως τον Θεόν και εδραστησαντες την Κυρίαν ημών Θεοτόκον διά το παράδοξον τούτο, ευθις απεστάλαξαν την πλάκα εις την Κωνσταντινουπόλιν, πός τε τον Πατριάρχην, και τον Βασιλέα, αμειώσαντες εις αυτοις διά γραμμάτων άπαναν την υπόθεσιν του τούτου τερατουργήματος. Από τότε δε και ύστερα, ο μὲν Άγγελικός αυτος υμνος διεδόθη εις όλην την οικουμένην, διά να ψάλληται εις την Θεομητορα από όλων τους ορθόδοξους, η δε Αγία εικόν της Θεοτόκου, η ευρισκομένη εις την Εκκλησίαν του Κελλιου εκεινου εν φ τού τούτου γενομε θαυμα, μεταφέρθη από τους Πατέρας του Αγίου Ορους εις την Εκκλησίαν του Πρωτάτου. και εις αυτην ευρισκειται ζωσ την σημερον, ενθρονωμένη επάνω του Γερού Συνθρόνου, εντός του Αγίου Βήματος, επειδή και εμπροσθεν της εικόνας ταύτης εψάλλη πρωτον υπό του Αγγέλου ο υμνος ουτος. Το δε Κελλιον εκεινο

ελαβε την επωνυμίαν να ονομαζεται «Αξιον εστιν». Και και ο λίκκος εκεινος, εις τον όποιον το Κελλιον ευρισκειται, ονομαζεται από όλους ζωσ την σημερον «Αδειαν» ο εστι ψάλλειν, διότι εψάλλη το πρωτον εις αυτον ο Άγγελικός και ο Θεοπροεπής ουτος υμνος.

Οτι το θαυμα τούτο είναι πολλά παλαιόν, και ότι ο Άγγελος απου εφάνη ητον ο Αρχαγγελος Γαβριηλ, Μαρτυρει και το εν τοις τετακωμένοις Μηναιοις γεγραμμένον, κατά την ενδεκατην του Ιουνίου μηνός, ουτω. «Τῷ αυτη ημερα η συναξις του Αρχαγγελου Γαβριηλ εν τω Αδειαν» Επειδή γάρ, ως φαινεται, εν τη ενδεκατη του Ιουνίου ηκολούθησε το τούτουτον θαυμασιον τούτου χάριν οι τότε Πατέρες, εκέλουον συναξιν και λειτουργίαν κατ' ενιαυτον εις τον ρηθέντα λίκκον, τον έπονομαζόμενον «Αδειαν» εις μνήμην του θαυματος, τιμώντες και δοξαζοντες τον Αρχαγγελον Γαβριηλ, οστις καθως άπ' αρχής ζωσ τέλους εστάθη ο ένθεος υμολόγος της Θεοτόκου και τροφεύς και δικτονητής και χροποιστής αυτης: Εδαγγελιστής, ουτος υπηρέτησε και εις τό να αποκαλύψη τον όντως Θεομητορικόν τούτον υμνον, ως αυτω μόνω κατά πάντα προποσης της τοιαύτης διακονίας.

Και πάλα μὲν ο Δεσπότης των όλων Θεός, εδωκε τας δεκα εντολάς εις τους Έβραίους, γεγραμμένας με τον αυτου δάκτυλον επάνω εις τας δύο λιθινας πλάκας. Τώρα δε ο Αρχων των του Θεου Άγγελοι, εδωκαν εις όλους τους ορθόδοξους τον πλέον γλυκύτερον και ερασιμώτερον υμνον της Μητρος του Θεου, γεγραμμένον εις λιθινήν πλάκα, με τον Αρχαγγελικόν αυτου δάκτυλον.

Βλέπε δε και πώς επληρώθη η προφητεία του θειου Γαβριηλ, όπου ειπεν, ότι να ψάλλομεν τον υμνον τούτον ολοι οι ορθόδοξοι: διότι τσον κοινός, και τσον ποθεινός εγένετο ο αγγελουσύνθετος ουτος υμνος εις όλους τους ορθόδοξους, ουτε όπου και αυτα τα μικρά παιδάκια των Χριστιανών ηξευρουν και τον ψάλλουν μεγαλοφώνως την σημερον, με μεγάλην χαράν της καρδιας των, εις δεζαν της Θεοτόκου. Ης ταις άγιας προεβείας αξιωθήημεν της Βασιλείας των ουρανών. Αμήν. (1)

(1) Το παρόν θαύμα εγένετο επί της βασιλείας Βασιλείου και Κωνσταντίνου των αυταβελων, των και Ποσφορογεννητων χαλομένων, υιών Ρωμαίου του Νέου, εν έτει σωτηρία, 980. Νικολάου δε του Χρυσοβέργου Πατριαρχου έντος εν έπι από κτισιος Κόσμου σταυ.

128η ζ. Ουκ ελάτρευσαν.

Πανεξαρτετον, τιμην προσκαπενεσίμαντο, Πατερες απαντες, οι πριν καθά και οι νυν, εικονη τη θειχ σου, ταυτη πανάμωμε, δεκαετατα, τιμηξ και γάρ ηξίωται, ουτι πλειστης παραδύξωξ.

Πλειστης χάριτος, ηξίωται η θειχ σου εικόν Πανάμωμε, κην γάρ σαφώς πρόξ αυτην, σου υμνου προοίμια πρωτον ελελεκτο, τη παρούσια σου. Διό κατά χροος νυν, ταυτην πόθω προσκαυούμεν.

Ὁ ἁγιοθεύμενος, εἰκόνη σου Πανάρχων-
τε, ταύτην χείροντες, ἀσπαζόμεθα,
τιμητικῶς οἱ δοῦλοί σου νῦν τε καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Σὺν σοὶ Πάναρχε, οὐ λείπομεν γεραί-
ροντες, καὶ τὸν λαμπρόν, Γαβριήλ,
ἡμᾶς ἐκδιδάξαντα, ἤδη τοὺς ὕμνους
σου, ὅς καὶ πρότερον, σοὶ προσφωνῶν
ἐκρουχάζε, χεῖρε ἰεραρχιωμένη.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευαν.
Ἰσθ' ἡ'. Παύλας εὐαγεῖς.

Παιδιά εὐαγεῖς ἐν τῷ σπυρί σου, ναὶ
τῷδε Θεοτόκῃ ἐκμιμούμενοι, ἐν
τοῖς θαυμασίαις σου, οἷς τελεῖ ὁ ἱε-
ραρχε, εἰς δόξαν σου Πανάρχωντε, ἄδον-
τες ψάλλομεν, τὸν ἱεραρχεῖν ὑμνεῖτε τὰ
ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ὁ νῦν εὐκλεῖς, ὅς ἠξιώθη τῶν θεῶν
ἀκηκοῦναι ἐγκωμίων σου, δι' Ἁγ-
γέλου Πάναρχε, ἱεραρχε Παναρχώμητε,
ὡς σὺς ἱεραρχε ἠδὲ δόξα, δι' οὗ τοὺς ἄ-
παντας, ἐδιδάχθη ὑμνεῖν σε ἄξίως, καὶ
ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅθεν κατ' ἄξιον ἐκληρώθη, ὁ τόπος
αὐτοῦ καλεῖσθαι ἐφ' ὃν γέγονεν, τοῦ-
το τὸ θαύμασιον, ὃ καὶ ἐπεκράτησε, μέ-
χρις ἡμῶν αἰῶν, εἰς μνήμην Ἀρχον-
τε τοῦ θαύματος ὡς ἂν σε ὑμνώμεν,
καὶ ὑπερυψώμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶ-
νας.

Ἐξὸν ἐστὶν ἄχρι τῆς δεῦρο, καλεῖται
ἀρχων, καὶ τοῦτο τὸ Μονῶνριον,
καὶ εἰκὼν ἡ θεῖα σου οἷς περὶ πρῶτον ἐ-
ψάλατο, σοῦ ὕμνου τὰ προσόμια Παρθέ-
νε Ἀρχωντε, ὡς ἄπαντας ὑμνεῖν σε ἄ-
ξίως, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Καταβασία παιδίας εὐαγεῖς
Ἰσθ' ἡ'. Ἀπας γηγενής.

Ἄπαντες οἱ σοὶ, οἰκέται συντηρέομεν

ναὶ τῷ θεῷ σου, καὶ πανηγυρίζο-
μεν, λαμπρὸν τελούντες ἤδη πανήγυ-
ρον, τῇ ἐτησίῳ σήμερον μνήμῃ τοῦ θαύ-
ματος τοῦ σοῦ ὕμνου τῆς ἀναπληρώ-
σεως, Θεοτόκε Ἀγνή Ἀειπάρθενε.

Ἐξὸν, ἢ ὑμνοῦμεν λέγοντες τὸ μακα-
ρίζειν σε, τὴν ἀειμακάριστον, ὡς
ἀληθῶς τε καὶ παναρχώμητον, καὶ τοῦ
Θεοῦ Μητέρα σε, ἡμῶν γηθόμενοι, ὑπ'
ἀγγέλου, ταῦτα μυθθέντες νῦν, Θεοτόκε
Ἀγνή Ἀειπάρθενε.

Ἄρχε τὸν λαμπρόν, καὶ Θεῖον Ἀρ-
χάγγελον Γαβριήλ σήμερον χείρον-
τες δοξάζομεν, χριστηρίους ὡδᾶς
προσφέροντες, δι' ἐξαισίῳ θαύματος,
πάντας διδάξαντος, θεῖον, Ἀγνῆς Θεο-
μήτορος, χείροις μύστα ἀρόντων
κρουχάζοντες.

Χεῖρε, ὦ Ναιέ, πρωτάτου πανένδοξε,
ἐναθρονόμενος τῷ πλουτεῖν τὴν πᾶν-
τιμον εἰκόνα θεῖαν καὶ χριστοθρονον,
τῆς μόνης Θεομήτορος καὶ τῆς προ-
στάτιδος, χώρου τοῦδε ὄρου γὰρ ἄ-
πόλεκτος, τοῦτο κληῖρος κτῆ προσε-
κληρώσε.

Καταβασία. Ἀπας γηγενής.
Ἐξαποστειλῆριον. Γυναῖκες ἀκούσθητε

Ὁροῖσθητε, σκιρτήσατε, φειδρῶς
πανηγυρίσατε, ὁ Γαβριήλ γὰρ ὁ
θεῖος, μονάζοντι νῦν ἐπέστη, μοναδικῶ
ἐν σχήματι, ὕμνους τῆς Θεομήτορος,
πρῶτος φθελξάμενος, ἐν ὄρει τοῦτοφ
λαχόντι, αὐτὴν προστάτιν ἐξόχως Δίς.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἱστώμεν στίχους δ'.
Ἰσθ' α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Ἐξὸν οὐρανίων ἀψίδων, ὁ Γαβριήλ κα-
τελθὼν, ξένη μορφή ὠράθη, μοναχῶ
ὕπηκῶ, σοὺς ὕμνους, ὃ παρθένε, ἀχ-
θεις κτῶ, ἄδων νῦν ὁ Ἀρχάγγελος,

προσομιάζων τὸν ὕμνον ὃν περὶ ποτε, ὁ
Κοσμάς σοὶ ἐμελωδῆσεν. (Δίς.)

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον ζῆται τῆς Κοιμήσεως.
Μεγαλονάρια.

Ὁ Γαβριήλ τῇ Παρθένῳ πρὶν Εὐαγ-
γέλια, ἐξ οὐρανοῦ κομίσας, ἀνεβόα,
τὸ χεῖρε, νῦν δὲ τοὺς ξένους ὕμνους αὐ-
τῆς θαυμαστῶς, Ὅρει τῷδε ἐδιδάξε·
τὸ μακαρίζειν προσάδων ὡς ἀληθῶς,
ἐστὶν ἄξιον τὴν Πάναρχον.

Χείροις ἡ Προστάτις τῶν Κορυθῶν
καὶ τῶν ἐν τῷ Ἄδειν ἐνοικούντων ἡ
δοσθός, ἡ ὑπὸ Ἀγγέλου τὸν ὕμνον δε-
ξαμένη, ἡμῶν δὲ ἡ προστάτις καὶ ὀδη-
γήτρια.

Πρῶτοφ τὴν θεῖαν εἰκόνα σοῦ προσκυ-
νοῦμεν Ἀγνή, ἐφ' ἧς ἐψάθη πρῶ-
τον, τὰ προσόμια ὕμνου, τοῦ σοῦ ὑπὸ
Ἀγγέλου, ὅθεν πιστῶς, ταύτην νῦν ἀ-
σπαζόμεθα καὶ Γαβριήλ δὲ τὸν θεῖον
ἄμα φειδρῶς, ἐροτάζομεν ὡς πρό-
ξενον.

Χείροις τοῦ Πρωτάτου θεῖος Ναιέ,
ἔχεις γὰρ ἐν θρόνῳ ἱδρυμένην καὶ
ἐν σοὶ, τὴν ὑπὸ Ἀγγέλου τὸν ὕμνον δε-
ξαμένην, τὴν πρῶταν τοῦ ὄρου καὶ
τὴν ὑπέρομαχον.

Δόξα καὶ νῦν ἦχος πλ. δ'.

Χείροις τοῦ πρωτάτου θεῖα Μονῆ, ἡ
τῆς Βασιλίδος τὴν εἰκόνα ὡς θη-
σαυρόν, ἐνδοθεν πλουτοῦσα, τὴν ἐφο-
ρον τοῦ Ἄθω, τὴν Ἀγγελῶν ὕμνον.

Μίς κληῖσει τὰς δυναστείας σου Ἀ-
γνή· ἡ τις ἐξαοριμήσει τῶν θαυμα-
των σου τὰ πλήθη. Πολλὰ γὰρ καὶ ὑπερ-
φύσιν ἐνεργεῖς τὰ σά τεραστια. Ἰσθ' α'
τῶν μεγαλείων, ὦν, καὶ ἡδη ἐξετεργά-
σω! Σοῦ ὕμνου γὰρ προσόμια δι' Ἀγ-
γέλου Πάναρχε ἡμῖν παρεδώκας, παρ-
θένε, καὶ ξένως ἐπὶ πλακῶς ταῦτα γρα-
φῆναι, Σὺ ἠδὲ δόξα προνοῖα σου, ἐν
ὕμνοις γεραίρειν σε τὴν Παναρχώμητον.

Χείροις ἡ τοῦ Ἄθω θεῖος φρουρός,
πρόμαχος καὶ φύλαξ καὶ ἀντίληψις
κραταία· χεῖρε τοῦ σοῦ κληῖρου ἡ πρῶ-
τανις καὶ σκέπη Θεοχαρίτωτα.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Ἐξὸν μου τὴν θέτην, Μαριάμ, καὶ
τοὺς θαυμάσιους στεναγμούς μου,
Μήτηρ Ἀγνή, καὶ ἐκ τῶν παγίδων ἐχ-
θροῦ με σώσον Κόρη, ἐν σοὶ γὰρ
τὴν ἐλπίδα τίθημι Δέσποινα.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΥ
ΝΙΚΗΤΑ ΤΟΥ ΝΙΣΥΡΙΟΥ
ΑΘΛΗΣΑΝΤΟΣ ΕΝ ΧΙΩ ΤΗ 21 ΙΟΥΝΙΟΥ 1732
ΠΟΝΗΣΕΙΣ ΠΑΡΑ ΔΕΛΦΑΣΙΟΥ ΙΣΗΡΤΟΥ

Τῆ κα΄. τοῦ Ἰουνίου, μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος
Νικήτα τοῦ Νέου, τοῦ Νισυρίου.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΩ

Μετὰ τὸν προοιμακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ
Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν τ. καὶ ψάλλομεν τὰ
παρόντα προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὅτι ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Νέος ὢν τὸ σῶμα κομιδῇ, μέγας δὲ
ψυχῇ τὸν ἀρχαῖον. Σατὰν κατέδα-
λες, καὶ τοῖς τῶν αἰμάτων σου, κρου-
νοῖς ἀπέπνιξας, οἷς Θεὸς ἐπροφύρωσε,
τὴν τῶν πρωτοτόκων, Ἐκκλησίαν ἐν-
δόξε, Νικήτα Μάρτυρ Χριστοῦ, ᾧ ὑ-
πὲρ ἡμῶν μὴ ἐλλείψῃς, πάντοτε προσο-
βείας προσφέρει, τῶν τελοῦντων πό-
θω σου τὴν ἀθλήσιν. (Δίς)

Ἄγει ἐτησίαν ἐορτήν, ἡ τερπνὴ Χρι-
στοῦ Ἐκκλησία, Νικήτα ἐνδόξε,
μνήμην ἐορτάζουσα, τῆς σῆς ἀθλήσε-
ως, καὶ γεραιόει τοὺς ἀθλοὺς σου, οὓς
Μάρτυρ ὡς ρόδα, ταῖς χερσὶ κατέχου-
σα, τὰ ἑαυτοῖς στεφανοῖ, τέκνα, συνελ-
θόντα ἐν πίστει, ἐν αὐτῇ αὐτοὺς κατα-
στέψαι, τοῖς ἐκ λόγων ἀνθεσι πνεύματι.
(Δίς)

Ὅντως ὡς κηρίον ἐκλεκτόν, τῆς Χρι-
στοῦ τραπέζης Νικήτα, μέλισσαι ἀ-
γριαί, σὲ περικυκλώσαντες, ἐτυπτον
ξίψαι, καὶ ὡς κύνας ἀτίθαστοι, σὲ κα-
ταλαβόντες, Ἄγχερ οἱ ἀπόγονοι, οὐδὲν

λωσ δ' ἐπτύξας, τούτων ἀπειλάς, ἀλλ'
ὡς ἄλλου, πάσχοντος ἐτέλεις τὴν δό-
ξην, τὴν σὲ περιμένουσιν σκοποῦμε-
νος.

Ὁ ἄλκωτε τοὺς πόθω τὴν σεπτὴν, μάκαρ
ἐκτελοῦντάς σου μνήμην, ταῖς σατὰς
πρὸς Ἰούριον, Θεσίαις παρακλήσεσι, καὶ
δόξῃ τὴν ἱκσιν, τοῖς νοσοῦσι καὶ πρό-
φθασον, τοῖς ἐν τοῖς κινδύνοις, Θάλασ-
σαν δὲ κύπασον, τοῖς Θελαχρεῦουσιν,
ἡ σου τὸ πολυάθλον σῶμα, Μάρτυρ δε-
ξιμένη φυλάττει, μέχρι τῆς κωνίης ἐ-
ξαναστάσεως

Δόξα, ἦχος, β΄

Ἡ Ἐκκλησία σήμερον πανηγυρίζει
μυστικῶς, νέαν σολὴν ἐνδοξαμένην,
ὡς προφύραν καὶ θύσον, τὸ αἶμα τοῦ
νέου ἀθλοφύρου, ὃν ὡς Θυσίαν ἡμι-
μον, δεκτὴν, καὶ εὐάρεστον Χριστῷ
προσπαχοῦσα, μετὰ παρηρησίας βοᾷ
πρὸς αὐτόν ὁ νικητὴν τούτων τῶν πα-
ρανόμων ἀναδείξας καὶ στεφανώσας καὶ
δοξάσας, κατάπεμψον ταῖς αὐτοῦ προ-
σθεσίαις τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος,
τοῖς ἐκ πόθου τελοῦσι τὴν πανίερων αὐ-
τοῦ καὶ ὑπέροκρον ἀθλήσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Παρῆλθεν ἡ σκιά. Εἰσοδος τὸ
φῶς Παρόν. Καὶ τὰ ἀναγνώσματα τοῦ Ἁγίου
Πολυδώρου (σελις 13)

Στιχηρὰ εἰς τὴν Λατίν. ἦχος α΄.

Πνευματικὴν χροαίν συγχροτήσωμεν
τὰ πλήθη τῶν ὀρθοδόξων, ἐπὶ τῇ
μνήμῃ Νικήτα τοῦ νεοφανοῦς ἀθλήτου·
καὶ πρὸς αὐτόν γηθοσύνως θοήσωμεν,
λέγοντες· Χαίροις, ὁ τὸν Χριστόν κη-
ρύξας ἐν τῷ σταδίῳ τῶν παρανόμων,
Θεὸν εἶναι ἀληθινόν, τὸ δὲ ἀλόγιστον
τούτων σέβας, μυθώδη πλάνην, τοῖς
Θεοσόφοις λόγους ἐλέγξα πανένδοξε·
Χαίροις, ὁ τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγω-
νισάμενος, καὶ τὸν τῆς δικαιοσύνης στέ-
φανον παρὰ Χριστοῦ κομισάμενος, τοῦ
παρέχοντος εἰρήνην καὶ ἔλεος τοῖς ἐκ
πόθου τελοῦσι τὴν πανσέβαστον μνή-
μην σου.

Ὁ αὐτός.

Ὁ Θεὸς πόθω τοῦ Χριστοῦ, Νικήτα
Μάρτυρ φλεγόμενος, εἰς οὐδὲν ἐλο-
γίσω, ἀλλὰ σου τὸν λογισμόν τοῖς οὐ-
ρανίοις κάλλει προσήλωσας, ἐσπευ-
σας φθάσαι πρὸς τὸν ποθούμενον, οὐ
καὶ τὰ στίγματα ἐν τῇ σαρκὶ σου χαί-
ρων ἐθάστασας οἷς σεμνυνόμενος, ἀδι-
αλείπτως πρέσβευε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ
μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ἦχος δ΄.

Σήμερον ὁ Δεσπότης Χριστός, οὐρα-
νῶν τὰς πύλας ἀνοίξας, εἰς τοὺς ἀκη-
ράτους δόμους δέχεται σε, Νικήτα πα-
νεύφημε, καὶ βασιλεῖς συμμέτοχον
δεικνυσιν, ὡς συγκοινωνόν τῶν αὐτοῦ
παθημάτων ᾧ παριστάμενος, μὴ ἐπι-
λάβου ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ τι-
μώντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ἦχος πλ. α΄.

Μὴ παμφαεὶ πανηγύρει τοῦ νέου ἀθλη-
τοῦ, δεῦτε συνδράμοιμεν, προῦθηκε
γὰρ ἡμῖν τράπεζαν μυστικὴν, τὰς λαμ-
πράς αὐτοῦ ἀριστείας καὶ τροπαίαι, καὶ
συγκαλεῖται πάντας πρὸς εὐαχίαν. Μη-
δεὶς ἐξέλιθη πεινῶν τῆς ἱερᾶς ταύτης
πανδικσίας, λαὶ γὰρ ἀμείβεται πάντας

τοῖς οὐρανίοις χαρίσμακιν· ὢν ἐν μετο-
χῇ γενέσθαι ἀξιοθετήμεν, ταῖς πρὸς
Θεὸν εὐπροσδέκτοις αὐτοῦ παρα-
κλήσεσι.

Δόξα, ἦχος πλ. α΄.

Πρὸς τὸ ἐλκόμενος ἐπὶ σταυροῦ.

Ἐλκόμενος ἐπὶ σταυρῷ, οὕτως ἐδόξας
Ἁγίε διὰ ποῖον ἔργον θέλετέ με πα-
ράνομοι ἀπακτεῖναι· ὅτι τὸν ζωοδότην
Χριστόν ἐκήρυξα, ὅτι ὡς θεὸν τοῦτον
κατήγγειλα· τὸ ψεῦδος ἠλεγξάμην καὶ
τὴν ἀπάτην ἐμαίωσα· διὰ ποῖον ἔργον
θέλετέ με φονεῦσαι· ἀλλ' ὄψεθε ἡμεῖς
ἐν τῇ δόξῃ Χριστοῦ με λάμποντα.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομαι σε

εἰς τὸν Στιχόν. Ἦχος δ΄.

Ἄς γενναῖον ἐν μάκρῳ.

Ὁ Θεὸς διὰ πίστεως, στρατευθεὶς
Μάρτυρ ἐνδόξε, ἐκουσίως ἐδοξαίμας
πρὸς τὸ στάδιον, παρανομούντων γη-
θόμενος, Νικήτα οὐ θάνατος, οὐδὲ πῦρ,
οὐκ αἰκισμοί, οὐ παρόντα, οὐ μέλ-
λοντα, τῆς ἀγάπης με, τοῦ Χριστοῦ ἐπε-
δόξας ἀθλοφόρε, ἐξισχύουσι χωρίσαι καὶ
γὰρ ζωὴ μοι ὁ Θάνατος.

Στιχ. Θουμαστός ὁ θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις.

Μονός ὡσπερ ἄγχιος, κατασχόν σε ὁ
δῆμιος, ξίψει ἀνεπέστεμιν ἀπηνέ-
στατα, τὴν κεφαλὴν σου τὴν πάνσεπτον,
Νικήτα καὶ ἔμεινε, τρέμων ὅλος ὁ δει-
νός, μέχρι τέλους δοξάσαντος, ὃν ἐδό-
ξασας, τοῦ Θεοῦ σε τὸ βλέπειν δ' ἀπε-
δόθη, τοῖς τυφλοῖς τῇ ἐπιχρῖσει, τοῦ
ἐκχυθέντος σου αἵματος.

Στιχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ.

Μετὰ τέλος μακάριον, ἐν θαλάσῃ ὠ-
μότατα, ἀπερόφθη ἐνδόξε τοῦ δι-
κάζοντος, τῇ προστοχῇ καὶ ἀνέδοξας,
ἐκεῖθεν γηθόμενος, εἰς αὐτοὺς τοὺς οὐ-
ρανούς, τοὺς στεφάνους ληψόμενος,
καὶ παρίστασαι τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι μετ'

Ἄγγελων, καὶ Μαρτύρων, ὡς τὸν θῆον, τούτων ζηλώσας πανεύφημε.

Δόξα, ἦχος δ'.

Αὐτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, πνευματικὴν χρῆσιν ἐπιπροσώπων, καὶ τῶν ἀθλοφόρων Χριστοῦ ἐν ὕμνοις τιμῶμεν Νικήταν τὸν ἐνδοξόν, σήμερον γὰρ ὡς ἑωσφόρος ἀνέτειλε, καὶ καταφωτίζει τὰς διανοίας τῶν πιστῶν, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ ἐπιτελούντων τὴν μνήμην αὐτοῦ τὴν σεβάσιμον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ἐκ παντοίων κινδύνων, Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'. Ἀσκητικῶς προομιανθείς.

Ἀκαταγώνιστος ὕψις ἀθλοφόρος, τῶν ἐκ τῆς Ἄγχι μηχανῶν ἐτροπώσω, καὶ ἀναβλήσας ἐνδοξε στερορότατα, ξίφος κατεπέλασις, δυσμενῶν ἀοράτων, ὅθεν τὸ διὰθμα, ἀνεπλέξω τῆς νίκης, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκέτευς Χριστὸν, νῆς Νικήτα τῶν πίστει τιμώντων σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον. Καὶ ἀπύλοις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν πρώτην στιχολογίαν, Κάθισμα ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θεὸν φρονήμα ἀνελημμένως, ὃ ὑπὲρ μακρῆς Χίου Νικήτα, καὶ τοῦ Χριστοῦ ὀπλίτα στερορόψυγε, Ἄγαθῶν τε τὸ θράσος κατέβαλες, καὶ τὸν βελίαι γενναίως κατήσχυνας, νίκης ἐπαθλα σαφῶς ἐκ Θεοῦ δεξιόμενος, δώρησαι τοῖς πιστοῖς παθῶν ἰάματα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεῖα γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάνανθε παρθενομήτορ, τῆ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπεράρασα, τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ οὖν γενόμενον ἱεροποιε-

νον σαρκῶς πλημμελήμασιν, ἰποκάθαρων προσθειῶν σου ἐνθεοῖς νάμασι, παρέρχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὴν β. στιχολογίαν, κάθισμα ἦχος α'. τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πῶ μόνῳ βασιλεῖ, νῦν παρίστασαι χαίρων, διὰθμα φαειρόν, καὶ στολὴν ἐξ οἰκείων, βαφείσαν αἱμάτων σου περικείμενος ἐνδοξε, καὶ Θεοῦμενος καθρωτάτῃ μεθέξει, ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, τελούντες ὑμνοῦμέν σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, παρθενοῦ ἀληθῶς καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα, σὲ γὰρ ἔχομεν ἀμαρτωλοὶ προστασίαν, σὲ κεκτῆμεθα ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην πανάμωμον.

Μετὰ τὸν πολυέλεον.

Κάθισμα. Ἐπεφάνης σήμερον.

Προτὴν ὑπέρολαμπρον ἢ Ἐκκλησίαν κεκτημένη ἐνδοξε, τὴν παναγίαν ἐορτήν, σῆς τελειώσεως κράζει σοι, χαίροις Νικήτα ἐμὸν ἀγαλλίαμα

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μὴ παρίδης Δεσποινά τὰς ἱεσείας ἀλλὰ ταύτας πρόσφερε τῷ σὺ Ριῶ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν μετὰ πόθου δοώντων σοι, χαίρει Μαρία, θροσῶν ἢ ἀνάκλησις.

Καὶ τὰ λοιπὰ ὡς σύνηθες. Μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον ἰδιόμειον ἦχος β'. Ζήτηε εἰς τὸν Ἑσπερινόν. Ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἁγίου, ἦχος πλ. δ'.

Ἐδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτη Φαραῶ.

Μαὶς εὐπροσδέκτις ἱεσείας Δεσποίντα, τοῦ νέου Μαρτυροῦ, σὴν ἐξαίτω

χάριν, ὅπως τὴν ὑπέρολαμπρον, καὶ θεῖαν αὐτοῦ ἀθλήσιν, ἐξισχύσω ὑμνήσαι, καὶ τὸν πρὸς σὲ θεῖον ἔρωτα, καὶ τὰ ὑπὲρ σου ἀγωνίσματα.

Ἄγε τῶν θεῶν ἀθλοφόρων σήμερον, πᾶσα ἡ θεῖα πληθὺς, τὸν φαεινὸν λύχνον, Νικήταν τὸν σύναθλον, ἐνδοξῶς προσδεξιόμενοι, συγχωρεῦσατε τούτῳ, καὶ γὰρ ἡμεῖς ἐκμιμούμενος, ἤθλησε γενναίως ὁ ἐνδοξός.

Ὅντως εἰς τέλος ὁ ἐχθρός ἠφάνισται, ὁ γῆν καὶ θάλασσαν μεγαλαυχῶν πάσαν, ἐξελείψεν ἐνδοξε, ποσὶ γὰρ σου πεπάτηται, ὡς στρουθίον Νικήτα, ἐν νεαζούτῃ ὑπάρχοντος, πάνυ ἡλικία νεομαρτυρῆ.

Θεοτόκιον.

Ἐφῶν λυπηρῶν ἐπαγωγὰί χειμαζουσι, τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, καὶ συμφορῶν νέφη, τὴν ἐμὴν καλύπτουσι, καρδίαν θεοσύνευστε, ἀλλ' ἡ φῶς τετοκύνει τὸ Θεῖον καὶ προαιώνιον, λάμπρον μοι τὸ φῶς τὸ χαριόδυνον.

Ἐδὴ γ'. Ὁ στεροώσας κατ' ἀρχάς.

Ὁ ξίφος Μάρτυς τὸν στερορόν, τῆς καρτερίας σου πύργον, διετάραξεν Νικήτα, ἀλλ' ὠφθης, καρτερώτατος ποιναῖς, προσομιλῶν καὶ θλίψσει, ταῖς πρὸ ἐχθρῶν ἀσπλάγχθως, προσφερομένης σοι ἐνδοξε.

Κατὰ τοὺς χρόνους, ἀθλητά, καθ' οὗς ὁ λύχνος ἐσθέσθη, τῆς ἀγάπης πρὸς Χριστὸν, σὺ ἐφάνης, ὡς ὁ πρωταθλος θερμῶς, Στεφάνος καὶ ἐνήθλησας, κρουνοῖς τῶν σῶν αἱμάτων, καταβυθίσας τὸν τύραννον.

Ὅκ ἀπρηνήσω τὸν Χριστὸν, ἰδίᾳ γνώμη ἀλλ' ἄκων, ἐκουσίᾳ δὲ τυράννων ἀθέων, κατ' ἐνώπιον τρανώς, ὁμολογήσας ἐφραες, τοὺς σπαραγμοὺς τοὺς τούτων, οἱ σε αὐτῷ προσφικέωσαν.

Πολλοὺς ὑπέστης σπαραγμοὺς πρὸς τὸ πρὸν θεῖον Νικήτα, ἀπαρνήσασθαι σωτήριον κλήσιν, τοῦ Χριστοῦ ἀλλ' εἰς κενόν, ὄντως κεκοιτάκασι, καὶ γὰρ μέρι θανάτου, ταύτην γενναίως ἐδάστασας.

Θεοτοκίον.

Θεοχαρίτωτε Ἄγνή, μετὰ τῶν ἄνω ταχημάτων, μετὰ πάντων τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, καὶ Μαρτύρων ἱερῶν, καὶ προφητῶν ἱκέτευς, ὅπως τελείαν λύσιν, ἀμικροτημάτων ληψόμεθα.

Κάθισμα, ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Μαρτύρων ἐν αἵματι, καλλωπιζόμενος, Κυρίῳ παρίστασαι τῷ τοῦ παντός βασιλεῖ, Νικήτα πανεύφημε, ὅθεν ἐν εὐφροσύνῃ τὴν ἀγίαν σου μνήμην, σήμερον ἐκτελούμεν ὀρημάτων τὴν λύσιν, κίττύμενοι, εὖρεις διὰ σου, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παχὺ δέξιμα Δεσποινά τὰς ἱεσείας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε τῷ σὺ Ριῶ καὶ Θεῷ, Κυρία Πανάμωμε, λύσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σὲ προστρειχόντων, σύντριψον μηχανίαις, καὶ κατάβαλε θράσος, τῶν νῦν ἐφοπλιζόμενων κατὰ τῶν δούλων σου.

Ἐδὴ, δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὅκ εἰρῆκτὴ οὐδὲ μάλιστα, οὐ θυμὸς τυράννων, ἀλλ' οὐδὲ θανάτου, τῆς ἀγάπης ἠδυνήθησαν, ἐκχωρίσαι, Μάρτυς τοῦ Δεσπότη σου.

Θαῦμα ὄντως παρὰδοξόν, πῶς ἀσέβητος Μάρτυς ἐχθροὺς κατέβαλες, ἀπκλῶ λίαν ἐν σώματι, ψυχῆς δὲ γενναίῳ ἐν φρονήματι.

Ὅκ ἀνοῦμαι τὸ ὄνομα, τοῦ Χριστοῦ, ἐβόας Μάρτυς ἐλκόμενος, πρὸς σφαγὴν ὡς ἄκκος ἄκακος, ἀλλὰ φέρω πάντα νῦν γηθόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἐπί κλίνης ὀδύνης μου, καὶ τῆς ἀρ-
ώστικας κατακειμένῃ μοι ὡς φιλά-
γαθος δοθήσῃσον. Θεοτόκε μόνῃ Ἄει-
πάρθενε.

Ἐδὴ, ε. Ἐν τὴ με ἀπόσω.

Ἐν τὴ σύ θραδύνης, ἐκράξες γηθύμα-
νος, δημίῃ ἐνδόξε, καὶ οὐ θανατοῖς
με, προξενῶν μοι τὰ θεὰ σκηνώματα,
ἅπερ παθῶν φοβάσαι θνησκω προθύμως
ὕπως λάθω, πρὸς θεοῦ τῆν ζώην τῆν αἰ-
ώνιον,

Σὺ τὸ πάνσεπτον σώμα, Μάρτυς ἐνα-
πέριψαν θαλάσσην ἄνοιμοι μετὰ τῆν
τοῦ ζήφους, ἐκτομήν ζημιώσαι οἴομε-
νοι. τὸ τῶν ὀρθοδόξων, πλήρωμα ὅλως
μὴ εἰδότες, ὅτι πάντας ἡμᾶς ἐποπτεύ-
εις σὺ ἄνωθεν.

Ἦρος ὦν ἡλικίαν, ἐσχες σου τὸ φρόνη-
μα Νικήτα ἐνδόξε, ὡς ὁ θεὸς πά-
λαι, Δανιὴλ γηραλέον καὶ πάνσοφον,
ὄθεν ἀπογόνους, Μάρτυς τῆς Ἄγχα ὡς
ἐκεῖνος, προσδυτέρους κίσχυνας δεδο-
ξασαι.

Θεοτοκίον.

Ἐἰ σοι δῶρον προσάξω, τῆς εὐχαρι-
στίας ἀνθ' ὧν περ ἀπήλαυσα τῶν σῶν
δωρημάτων, καὶ τῆς σῆς ἁμεστρήτου
χρηστότητος. Τοιγαρὸν δοξάξω, ὑ-
μολογῶ καὶ μεγαλύνω, σοῦ τῆν ἄφατον
πρὸς με συμπάθειαν.

Ἐδὴ στ. Ἐλάσθητέ μοι σωτήρ.

Ἐφραίνεται μυστικῶς, ἡ Χίος Μάρ-
τυς κατέχουσα, Νικήτα τὸ ἐκχυθέν,
σεβάσμιον αἰμά σου, ἐν κόλπῃς κραῖες
σοι· μὴ μου ἐπιλάθῃ, μέχρι τέλους εὐ-
φημούσης σε.

Ἐνήθησας ἀνδρικῶς, προσὶ σου κτε-
ίνας τὸν ὀράκοντα, καὶ νῦν ἐν τοῖς
οὐρανοῖς, ἀγάλλῃ δραπεύμενος, τὰ γέρα

τῶν πόνων σου καὶ ἡμῖν θραδευῶν τῆν
εἰρήνην ταῖς προσευχαῖς σου.

Ἄνέτειλας ἀληθῶς, ὡς ἄστρον φαίνον
τῆν σύμπασαν, ἀκτεῖσι τῶν φαεινῶν
καὶ θεῶν ἀγώνων σου, Νικήτα πανεύ-
φημος, δόξα τῶν Μαρτύρων, καὶ ὑμνοῦν
των σε ὁ στέφανος.

Θεοτοκίον.

Ῥυσθεῖσθε τῶν δεινῶν, πταισμάτων
ταῖς ἐκσεῖαίς σου, Θεογενῆτορ ἁ-
γνή, καὶ τύχοιμεν πάναγνε τῆς θεῖας ἐλ-
λάμψεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρ-
κωθέντος Ἰσοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κοντάκιον.

Ἦχος π. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σκυρωῖ.

Ἐροφανῆς ὡς περ ἄστρο ἀλόφωτος, ἐ-
ξανατείλας τῆ σεπτῇ Ἐκκλησίᾳ, τῶν
εὐσεβῶν κατηύχασας τὰ πρόσωπα, πό-
θῃ εὐφημοῦντων σε, καὶ τελούτων Νι-
κήτα σῆς στεροῦς ἀθλήσεως, τῆν ὑπερ-
λαμπρὸν μνήμην, καὶ ἐκδοῶντων δόξα
σοι Χριστέ, τῷ τὸν ἑλίτην τὸν σὸν
στεφανώσαντι.

Ὁ Ὄσος.

Τοῦ ἀλλοφῶρου τῆν ὑπερλαμπρὸν μνήμη, δεῦτε
πάντες τῶν ὕμνων τοῖς στεφάνοις λαμπρῶς κα-
ταστήσωμεν, καὶ γὰρ οὗτος ὁ τῆς ἐπουρανοῦ νίκης
φερόντων κλησὶν πλουτῶν, τὸν παλαιὸν περὶ
στῆν ἐν ἀπαλῇ κομιδῇ τῷ σώματι ἐκνικήσας, ὁμοί-
ζει, ἀντὶ αἰμάτων ἱερῶν, λαμάτων τὰ ρεῦματα· σὸν
τούτοις δὲ πᾶσι χαίρει Χριστῆ, καὶ δίδωσιν εἰρήνην
ἀνέκλειπτον, τοῖς ἐκ πόθου βοῶσι· δόξα σοι Χριστέ,
τῷ τὸν ὀλίτην τὸν σὸν στεφανώσαντι.

Τῷ αὐτῷ μνηί κα'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου
Μεγαλομάρτυρος Νικήτα τοῦ νέου τῷ Νι-
ουρίου, τοῦ ἐν Χίῳ ἀθλήσαντος.

Τιμηθεὶς Νικήτα τὸν σὸν ἀγῆνα ἔφερε,
Τέτιμας ἐχθοῦ τὰς πανουργίας πάσας.
Εἰκάδε ἄμφι πρῶτη ἡμῆθ Νικήτα κεφαλῇ.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ ἉΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΝΙΚΗΤΑ ΤΟΥ ΝΙΣΥΡΙΟΥ

Οὗτος ὁ νέος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Νικήτα, ἦτον ἀπὸ
τὴν Νίσυρον, ἡ ὅποια εἶναι μία μικρὰ νῆσος, ἀναμεταξὺ
τῆς Κῶ καὶ τῆς Ρόδου κειμένη. Χριστιανῶν γονέων υἱός·
ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ, ὡς ἐπισμότερος τῶν ἄλλων, ἦτο προε-
στὴς τῆς νήσου, ἀλλ' ὅμως διὰ κάποια του ἐγκλήματα,
τὸν ἔθωρον εἰς κριτήριον, καὶ ἐκεῖ κρινόμενος, καὶ ἔξατα-
ζόμενος ἐφοβήθη, καὶ ἐποτίμησεν ὁ ἄφρων τὴν πρόσκαι-
ρον ταύτην ζωὴν, ἀπὸ τὴν αἰώνιον Ὅθεν ἀρνηθεὶς τῆν
εἰς Χριστὸν πίστιν, ἐτούρκευσεν ὁ τρισάθλιος, καὶ οὕτως
ἀπέφυγε τὴν κρίσιν, ἀφ' οὗ δὲ ἐτούρκευσεν αὐτός, συνέ-
λαβον οἱ ἀγαρηνοὶ καὶ τὰ παιδιά του, κατὰ τὴν συνηθειὰν
τους, καὶ τὰ ἐτούρκευσαν, μετὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐτούρκευ-
σαν καὶ τοῦτον τὸν Νικήταν, περὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἐν-
ταῦθα ὁ λόγος· ὁμοίως καὶ ἡ μήτηρ του (διὰ τὰ μὴ χω-
ρισθῆ ἴσως ἀπὸ τὰ τέκνα τῆς, ἀβηλος γὰρ ἡ αἰτία), ἀρη-
θεῖσαι τὸν Χριστόν, ἐδέχθη τὸν τουρκικὸν ἢ πανθαλία, καὶ
ἄλλ' ἄλλο ἢ οὐκ ἐπίνοια ἐκεῖνη, παρεδόθη τῷ Σατανᾷ·
Ὁ δὲ Νικήτας, τόσοσ πολλὰ νέος ἦτον εἰς τὴν ἡλικίαν
τότε, ὥστε ὅπου δὲν ἐλαβε παντελῶς ἰδέαν Χριστιανισμοῦ,
ἀλλὰ τούρκως ἠνώρισεν τὸν κόσμον, καὶ μετ' τουρκικὰ φρο-
νήματα ἀνετρέφετο, καὶ προέκοπε μάλιστα ἐν τῷ Μωα-
μεθανισμῷ, καθὼς ὁ Παῦλος ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ, πρὸ τοῦ
να φητοῖσθ ὀυρανόθεν, καὶ να ἔλθῃ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς
ἀληθείας. Ἐπρόκοπε, λέγω, καὶ πολλὴν ἐδέκνε ζήλον διὰ
τὴν πλάνην, εἰς τὴν ὅποιαν εὐρέθη ὄθεν καὶ ὁ φιλιάν-
θρωπος Θεός, ὁ θέλων πάντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνω-
σιν ἀληθείας ἔλθειν, ἀπὸ τὸν ζῆλον ἐκεῖνον τὸν οὐ κατ' ἐ-
πίγνωσιν, τὸν ἔφερεν εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας καὶ Θεοσε-
βείας, καθὼς καὶ τὸν θεῖον Παῦλον· πᾶς δὲ καὶ μετ' ἰσχυ-
ρὸν τρόπον, ἀκούσατε συντόμως τὴν περὶ τούτου διήγησιν,
διὰ τὰ θαυμασίως τοὺς τρόπους ὅπου μεταχειρίζεται ἡ
ἀνθρωπος τοῦ Θεοῦ πρόνοια διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀν-
θρώπων.

Παρατίθεται ἀπὸ αὐτὴν να τοῦ εἰπεῖ διὰ ποῖαν αἰτίαν να
τὸν ὀνειδίξει ὡς ἄπιστον· αὐτὴ ὅμως τὸν ἔλεγε, να μὴν τὰ
νομίαί τιποτε, λέγουσα, «δὲν σὲ μέλει, ἄς τὸ εἰπῆ» τίποτε
δὲν εἶναι· ὁ Θυμὸς τὴν ἐπαράκινῃσε να τὸ εἰπῆ· ὁ δὲ Νι-
κήτας δὲν κατεπέθετο· ἀλλ' ἔζηται μετ' ἐπιπένην ἔρευναν, ὡ-
σὸν να τὸν ἐβίαζε τις να μάρθῃ τέλος πάντων, ὕστερον
ἀπὸ πολλῶν ὥραν καὶ ἀπὸ πολλῶν ἐξέτασιν βιασθείαι, τοῦ
διηγῆθῃ τὴν ἀρχὴν τους· τί ἦσαν, καὶ ποῦ κατήνησαν·
ταῦτα παρὰ τῆς μητροῦ του ἀκούσας, τὸσον τινὰ, τὸν ὡ-
νειδίσειν, ὡσάν ὅπου δὲν ἦτον ἀπὸ τοὺς προγόνους του
τούρκος, ὅμως κατὰ ἄλλον τρόπον ἐσυγχίσθη καὶ ἐλυπήθη
λύπη μεγάλην, διὰ τὴ να μάρθῃ τὴν προγονικὴν του πί-
στιν, καὶ να εὐρίσκειται εἰς τὴν τουρκικὴν, τὴν ξένην, ὑ-
βριζόμενος καὶ ὡς ἄπιστος· τοιούτου θετικοῦ καὶ σωτηρίου
λογισμοῦ ἀνέβησαν εἰς τὸν νοῦν τοῦ εὐλογημένου, Νικήτα
ὄθεν ἐουλολογετο μόνος, χωρὶς να φανερώσῃ τοὺς λογι-
σμοὺς του εἰς τίνα, με ποῖον τρόπον να ἐπιστρέψῃ καὶ να
ἔλθῃ πάλιν εἰς τὴν προγονικὴν του Χριστιανικὴν πίστιν·
εἰς καιρὸν λοιπὸν ὅπου τοὺς τοιούτους λογισμοὺς ἔφερε
μέσα εἰς τὸν νοῦν του, καὶ ἔζηται ἐκκαίριαν να φύγη κρυφῶς
ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, διὰ τὴν ὑπάγη εἰς ἄλλον Χριστιαν-
ικὸν τόπον καὶ ἐμποδίστο ἀπὸ πλοῖον, καὶ ἀπὸ τὰ χρεα-
ζόμενα τοῦ ταπεινοῦ, εἰς ἕνα τοῦτον καιρὸν, λέγω, εὐ-
δόκησεν ὁ Θεός, καὶ εὐρέθη καιρὸς, μέσα εἰς τὸ ὅποιον ἐμ-
βαρκασίθη, καὶ ἐβγήκεν εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ Μαστιχώχωρα τῆς
Χίου Ἀσθῆς λιμένας λεγόμενον· ἐξεβῶν δὲ εἰς κάποιον
μέρος ἐκεῖ ξένος καὶ ἀγνώριστος, ἠκολούθησεν ἕνα δρό-
μον, χωρὶς να ἤξευρη ποῦ ὑπάγει, με καλὰς ἐλπίδας ὅμως,
ὅτι ὁ Θεός θέλει τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸ θέλημα του τοῦ Ἁγίου·
καὶ κατὰ ἀλήθειαν οὕτως ἐγενεῖν, διότι ὁ Θεός ὁ ποιῶν τὸ
θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτόν, τὸν ὀδηγήσῃ καὶ τὸν ἔ-
φευγε, με κάθε λογῆς ἀσφάλειαν, ὡσάν εἰς λιμένα σπηρίον,
εἰς τὴν Νέαν Μονὴν· ἐβῶν δὲ ἐκεῖ, ἐφανέρωσεν εἰς τὸν
ἡγούμενον, τί ἀνθρώπος ἦτον καὶ ποῖον σκοπὸν εἶχε, καὶ
ἔζηται παρ' αὐτοῦ συμβουλήν τι να κάμῃ· ὁ δὲ ἡγούμενος
τὸν ἐστειλε, καὶ ἐξωμολογήθη εἰς ἕνα ἐνάρετον ἀρχιερεῖα
ὅπου ἠούζαε τότε ἐκεῖ, πρῶην Θηβῶν Μακάριον τοῦ ὁ-
νομα, ἔπειτα τὸν ἐκατήχησαν, τὸν ἐμύνησαν, καὶ μετὰ
ταῦτα διέκριβε μέσα εἰς τὸ Μοναστήριον, ἀγνώριστος εἰς
τοὺς πολλοὺς· διατίθειον δὲ ἐκεῖ, ἔκαμε μερικὰ καλὰ, ἀλλὰ
μετ' ἔπειτα τὰ γενομένα εἰς τὴν μητέρα του, καὶ ζητεῖ ἀ-

ἔδωκε τὸν Μάρτυρα, καὶ παντάπασί δὲν ἐμολύθη, ἀλλὰ παρεθῆς, ὅπου τὰς ἔχονον, ἔπιπτον εἰς τὴν γῆν, καὶ ἔμενε καθαρότατον, καὶ λευκότατον, ὡδὸν τὸν κρίνον· τότε καὶ ἕνας χριστιανός, Ἀλέξανδρος τὸ ὄνομα, Στουπάης τὸ ἐπίθετον, ἀπετόλμησε κάποιαν ὄφιν, καὶ ἀπέκοψε μὲ τούτῳ δόδωνας του τοῦ δάκτυλον τοῦ Μάρτυρος, ὅστις ἐδόθη παρ' αὐτοῦ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Βίκτωρος· ἔδωκε πάντων ἰσοφῶνα εἰς τὴν θάλασσαν τὸ πανάγιόν του λείψανον· καὶ ἄλλο δὲν ἔμεινε παρὰ κάποια μέλα ὅπου ἐπεμελήθησαν καὶ ἔλαβον μερικοὶ εὐλαβεῖς χριστιανοί.

Ὁ δὲ προσηλυμένος Κορηλιῆς, ὅπου τὸν ἀπεκράτησαν, ἔσχευε εἰς τὸν ἑαυτὸν του τὴν θείαν ὁρμήν, διὰ τὴν παρεθῆς ὅπου εἶδε· τὴν πολλὴν ἐκείνην οὐλοσύνην καὶ ἀπανθρωπίαν, τὴν ὅποιαν ἄλλος δὲν ἐτόλμησε νὰ δεῖξῃ, καθὼς εἴρηται, τότε, λέγω, παρεθῆς ἡσυχῶν καὶ τρέμῃ ὡσὺν τάχα ἀπὸ θαλάσσης, καὶ αὐτὸς ὁ τρώμας καὶ ὁ κλόνος τοῦ σώματός του δὲν ἔπαυσε πλέον ἀλλὰ μᾶλλον ηὔξησε, καὶ ἔμεινε τρέμων ὡς ἄλλος Κάιν εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν.

Τὸ δὲ παραδοξότερον καὶ θαυμασιώτερον εἶναι, ὅτι καὶ τὴν νύκτα ἐπὶ γαίαν ὁ Μάρτυς Νικήτας, καὶ πολλὰ φέβητρα τὸν ἔδειξε, μάλιστα, τὸν ἔπαυσε, τὸν ἔδειξε, τότε ὅπου ἀπὸ τὸν πολλὴν φόβον ἔπαθε παροξυσμὸν, καὶ αὐτὴν τὰ φέβητρα ἔπαυσε, οὐτε οἱ δαίμονι, καὶ ὁ παροξυσμὸς, ὅσο ὅπου ἐξαγοράσθη (παῖγμα ἀσπίου, καὶ θαῦμα μέγα) ὥς ὅπου ἐξαγοράσθη, λέγω, εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικήτας, καὶ τὴν εἶχεν εἰς τόπον ἐπιτήδειον μέσα εἰς τὸ ὀσπίτην του, ὅπου νὰ μὴ τὴν βλέπουν ἄλλοι Τοῦρκοι· καὶ ἀφοῦ ταῦτα ἔκαμεν (ἀπὸ συμβουλήν ἴσως τῆς γυναίκας του, ἢ ὅποια ἦτο Χριστιανή, καὶ ἄλλων τινῶν ὅσοι οὐκ εἶχον τὸ φόβον του) ἔπαυσε εἰς τὸ ἔξῃς ὁ παροξυσμὸς καὶ οἱ νυκτερινοὶ φόβοι, καὶ οἱ δαίμονι, ἔμεινε δὲ ὁ τρώμας καὶ παρελύθη τὸ σῶμά του καὶ κινῶς ἐπέραςε τὸν ὑπόλοιπον καιρὸν τῆς ζωῆς του· ἢ δὲ φονική ἐκείνη δεξιὰ του παλάμη, τότε κοντὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μάρτυρος, ἀπεκόπη ἀπὸ ἄλλους τοῦρκους πάλιν, καὶ ἔμεινε κορασμένη ἀπὸ τὴν κλειδίον νεκρὰ, καὶ ἀκίνητος. Τοῦτο δὲ τὸ θαῦμα τῆς εἰκόνης, θέλω νὰ φανερώσῃ εἰς πολλὰς φοραῖς ὅταν ἔσταν νὰ ἴπαι καὶ ἄλλοι Τοῦρκοι εἰς τὸ σπῆτι τοῦ

Κορηλιῆ, ἔγινε κάποιος κτύπος μέσα εἰς τὴν θυρίδα ὅπου εἶχε κρυμμένη τὴν εἰκόνα· ὅταν ἀπορῶντες ἐκείνοι ἤρῶσαν διὰ τὸν ἀκουόμενον κτύπον· διὰ τοῦτο λοιπὸν ἀναγκασθεῖς, ἐστειλε τὴν εἰκόνα εἰς τὸ ὀσπίτην ὅπου εἶχε τὴν γυναῖκά του, καὶ τὴν εἶτα μὲ κενθῆσαν ἀκοίμητον, καὶ τότε βλέποντες τὴν οἱ γείτονες ἠρόστησαν, καὶ ἐμαθόν τὸ θαῦμα, καὶ ὄλοι ἐδόξαζον τὸν Θεόν, καὶ τὸν Θεῖον αὐτοῦ Μάρτυρα Νικήταν.

Ἀλλὰ καὶ γυνὴ τις τὸν καιρὸν ἐκείνου Μπατολιά καλουμένη, εἶχεν ἄσθμα, ἦγον φροδίν, ἢ στένωσις, καθὼς ἄλλοι τὸ ὀνομάζουσι· καὶ τόσον πολλὰ τὴν βεβαιάζειν αὐτὸ τὸ πάθος, ὥστε ὅπου ἐπρωίμα τὸν θάνατον ἀπὸ τὴν τοιαύτην ζωὴν αὐτῆ, λέγω ἢ Μπατολιά ἀκούσασα τότε τὰ περὶ τοῦ Νικήτας, τὸν ἐπεκαλέσθη εἰς βοήθειαν, λέγουσα, «Ἁγιε Νικήτα, ὅπου ἔχουσες τὸ αἷμά σου ὑπὲρ πίστεως, ἐάν ἀληθινὰ εἶσαι Ἅγιος τοῦ Θεοῦ, καὶ Μάρτυς, καθὼς νομίζω, ἐάν ἔχῃς παρηγορίαν εἰς τὸν Θεόν, ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ δύο κάμε εἰς ἐμὲ τὴν ἀδελφάν, ἢ δός μοι τὴν ὑγίαν μου ἢ δός μοι θάνατον, διὰ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸ ἀνυπόφορον τοῦτο πάθος· αὐτὰ εἶπεν ἀφ' ἑσπέρας, τὸ δὲ πρωὶ αὐτοῦ θαύματος ἔξῆς ἔστησαν ὑγιής, καὶ ὄλον τὸν ὑπόλοιπον καιρὸν τῆς ζωῆς τῆς τὸν ἐπέραςεν ἐν ὑγείᾳ, δοξάζουσα αὐτόν, ὡς ὄντως Ἅγιον καὶ Μάρτυρα δεδοξαμένον, μὲ ἀργίαν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης του, μὲ λειτουργίας εἰς τοὺς ἱεροῖς, καὶ μὲ ἄλλας ἀγαθοεργίας.

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα λεγόμενα καὶ διηγούμενα, ἐφάσταν καὶ εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ μεγαλητέρου ἀδελφοῦ τοῦ Ἁγίου Νικήτας. Ὅθεν ἦλθεν καὶ αὐτὸς, μὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν, καὶ κηρύττειν παρηγορία εἰς τοὺς Ἀγαθόνους, ὅτι ἀρνείται τὴν θρησκείαν τους, καὶ οἱ εἶναι χριστιανός, ἐρέθειν αὐτοὺς, καὶ ἐξήτει μὲ ἦλιν του τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν νὰ μαρτυρήσῃ ὑπὲρ Χριστοῦ· αὐτοὶ ὅμως τὸν ἐδίωξαν τὸ ὀνηγορώτερον ἀπὸ τὴν Χίον, φοβούμενοι τὰ κακὰ ὅπου ἔκαμεν εἰς τὸν Κορηλιῆ ὁ θεῖος Νικήτας, καὶ αἰσχυρόμενοι διὰ τὰ θαύματα, μὲ τὰ ὅποια τὸν ἔδωκεν ὁ Θεός, ὁ Θαυμαστός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ· ὃ ἢ δὲξαι καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ἐξοὺ ἡ. Παιδὲς Ἐθροκίων.

Παιδὲς μιμνήσκου Νικήτας, χείρων καὶ ἠθλοτέρων τούτων ἐν Ἐκθροκίων. ἕνα ἠθλοτέρων πρὶν, καμίνω καὶ ἐθόρας, εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐγὼ Νικήτα ἀπογόνων, σοῦ δεόμεθα κατὰ κράτος τὸ θράσος, πρὸς Θεὸν ἱερὰς προσευχαῖς σου καὶ ψάλλεις, ἡμῶς ἀεὶ ἐνίσχυε, ὁ Θεός εὐλογητός εἶ.

Ἐμὲ μὲν ὄντως ἀνεδείχθη, σοῦ ὁ θάνατος ἐνώπιον Κυρίου, καθελόντος ἔχθρον, εἰς τέλος ἀθλοφόρος, τὸν ἕμετρα καυχόμενον, ἔξαλειψεν γῆν καὶ πόλον.

Ἐσοτοκίον.

Βλέψον ἰλέω ὄμματι σου καὶ ἐπίσκεψαι τὴν κάκωσιν ἣν ἔχω, καὶ δεινῶν συμφορῶν, καὶ θλιβῆς καὶ κινδύνων, καὶ περισσῶν με λύτρωσαι, ἕμετρον ἡτοῦ σου ἐλέε.

Ἐξοὺ ἡ. Τὸν ἐν ὄρει ἄγιω.

Νόμος Μάρτυς ἠττάται τῷ μεγέθει ἐγκωμίων τῶν σῶν καὶ γὰρ τῷ Κόσμῳ, τὰς φανωτάτας ἀστραπαῖς διέλαμπας, τοῦ σου μαρτυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, ὅσων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μέγα ὄντως τὰ πρὸς ζωὴν τὴν θείαν, ὀδηγοῦντα Νικήτα ἀγαπήσας, ἀνεπιστρόφως τρίβον τῆς ἀθλήσεως, ὠδυσσας τρισμάκκρο, τὴν τοῦ Παρακλήτου, ἔχων ὀδηγοῦσαν, σὲ χάριν εἰς αἰῶνας.

Μέγα Μάρτυς ἔχων τὴν ἡλικίαν, τὸν κακίαν ἀρχαίον, τῷ τῶν ἄθλων, τῶν σῶν μοχλῷ ἐξηφάνισας, καὶ νῦν σὺν ἀγγελίοις, ὕμνον τῇ Τριάδι, ἱστάμενος ἐκπέμπεις.

Ἐσοτοκίον.

Χαίρε Ἐθροκίονε πυρίμορφε Κυρίου, χαίρε θεῖα καὶ μαρναδὸχε στάμνε, χαίρε χρυσοῦ λυχνία, λαμπὰς ἄσπεστε, χαίρε τῶν παρθένων δόξῃ, καὶ μητέρον ὠραίσμα καὶ κλέος.

Ἐξοὺ ἡ. Κυρίως Ἐσοτοκίον.

Ἐξήνησας ὡς ῥόδον, ἐν αὐλαῖς Κυρίου, εὐωδίζων ὀδμάξαις τὰς τῶν ἄθλων σου, τοὺς εὐφημοῦντας σε πύθω Νικήτα ἐνδόξῃ.

Κατὰ κράτος λιταῖς σου πάνσοφε Νικήτα, ἀγαρηνῶν τὴν μανίαν τὴν ἄθεον, τὴν καθ' ἡμῶν κινουμένην τῶν προσκυνοῦντων σε.

Ἐμὲ μνήμη σου τὴν θείαν, τῷ τῶν ἐγκωμίων, ἀμαραντίνῳ στεφάνῳ κοσμήσαντι, ἀμαρτημάτων τὴν λύσιν εὐχαῖς σου δι' ὀρησαι.

Ἐσοτοκίον.

Κακώσεως ἐν τόπῳ, τῷ τῆς ἀσθενείας, ταπεινωθέντες, παροβέθε θεράπευσον,

ἔξ ἀρωαστείης εἰς ῥῶσιν μετασκευάξουσας.

Ἐξασπαστεῖλαριον. Γονατὰς ἀκουσίθητε.

Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, Χριστοῦ τοῦ παντοκράτορος, εἰρήνην αἰτήσαντες πάση, τῇ οἰκουμένῃ Νικήτα, τοῖς εὐσεβῶς δ' ὕμνουσί σε, ἡμῶν πταισμάτων ἄψεν, καὶ εὐρωστίαν σώματος, καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν, τὰς πρὸς θεόν σου προσευχαῖας.

Ἐσοτοκίον.

Μαρία καθαρώτατον, χρυσοῦν θυμιατόν, τῆς ἀχωρητοῦ τριάδος δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν φ Πιπτήρ ἠυδόκησεν, ὁ δὲ Πιπὸς ἐσκήνωσεν, καὶ πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἐπισκιάσεν σοὶ Κόρη, ἀνεδείξε θεοτόκον.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων Τετραμένων.

Σήμερον τέρεται νήσος Νίσυρος ἐνδοξῆ, κατέχουσα ἐν κόλποις, σοῦ τὰ σπάργανα Μάρτυς ἢ Ρόδος δέ, ὡς οὐσα ταύτης σοφῆ, θαυμασία Μητρόπολις, σὺν τῇ τῷ αἵμα τῷ θεῖόν σου ἐκχυθέν, δεξάμενη Νίφ γεννηται.

Ἐτομολήσας Νικήτα ὡς περὶ τις ἀσχυρός, πρὸς τοὺς ἀγῶνας χείρων τῶν Βελίκο καθήλες τῆς Ἁγῆς ἀπογόνους ὄντως θυθῶ, τῆς ἀσχυρῆς ἐδύθησας, μὴ δυνηθέντας θωπεύεις καταδικάζειν, τὴν στεροράν σου Μάρτυς εὐστασιν.

Μετὰ Στεφάνου καὶ πάντων, Μάρτυς Γεώργιος, Δημήτριος τοισμάκκρο, καὶ Γουλιανῶς τε, τὸν νέον ἀθλοφόρον, νῦν ἐν χροῦ, συνελθόντες προσλαβέτε, ἐν τῇ πανσέπτῳ χορεῖα ὑμῶν καὶ γὰρ, καθ' ἡμῶς καὶ οὗτος ἠθλοῦσε.

Ἐν νέον πάντες ὀπλίτην, Νικήταν ἄνθεσι, στέψωμεν τοῖς ἐκ λόγων, οἱ τῶν ἄθλων τῶν θείων, τρυφήσαντες τῶν τιτύων, καὶ πρὸς αὐτόν, ἐκδοήσωμεν

χαίροντες, μὴ ἐπιλάβου τῶν πίστει τὴν ἑρῶν, ἐκτελούντων σου πανήγυριν.

Δόξα Ἦχος πλ. β'.
Πρὸς τὸ Σήμερον κρημάται ἐπὶ ξύλου.

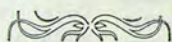
Σήμερον καθιέρωνται ἐν ζόφῳ, ὃ ἐν Μάρτυσιν ὡς εὐσφύρος λάμπων ἔλκεται τυραννικῶς ὡς ὑπεύθυνος, ὃ κατὰ πλάνης βασιλεύς φρικτοῦς ἀγῶσι περιβάλλεται, ὃ καταβῆλῶν τὸν σφιστὴν τῆς κηκίας, μίσσημα εὐρεν ἄδικον, ὃ ἀπὸ κηρδίας ὑπερφιλῆσας τὸν Χριστόν ἠνῆσκεν κατεκρέθη, ὃ θανάτου κατευμεγεθῆσας ἕξει ἀπετημήθη, ὃ φθοροῦς τῆς ἀπάτης. Προσκυνοῦμεν σου τοὺς ἄθλους Νικήτα στεροῦ, δίδου ἡμῖν τὴν σωτηρίαν σου ἀντάμειψιν.

Καὶ νῦν, Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος, Ἀξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ τυπικά. Εἰς τοὺς Μακαρισμοῦς τὴν γ'. καὶ τὴν στ'. φθὴν τοῦ καινός. Μετὰ τὸ τρισάγιον τὸν ἀπόστολον, καὶ τὸ εὐαγγέλιον τοῦ ἁγίου Δημητρίου Κοινωνικόν. Εἰμνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος, Μεγαλυνία τοῦ Ἁγίου.

Μάρτυς ἀλοφύρος ταῖς πρὸς θεόν, ἰσορακίς εὐχαίς σου, διατήρησι τοὺς εὐλαβῶς τῆ σὴ θεία σκέπη, προσφεύγοντας ἐκ πάντων, παθῶν τε καὶ κινδύνων, ψυχῆς καὶ σώματος.

Νικήτα διαδήματι κατ' ἐχθρῶν, ἐστὲ φθῆς Νικήτα, φερωνύμως παρὰ Χριστοῦ, καὶ νῦν σὺν Μαρτύρων ταῖς δήμοις ἀλοφύρος, γηθόμενος ἀφράστως, αὐτῷ παρίστασαι.

ΜΗΝ ΙΟΥΛΙΟΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς εὐρεσεως τῆς τιμίας Κόρας

τῆς ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν

ΜΑΤΡΩΝΗΣ ΤΗΣ ΧΙΟΠΟΛΙΤΙΔΟΣ

(ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΔΕ ΟΙΩΝ ΤΕ ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΧΙΟΥ)

Τῇ 15ῃ Ἰουλίου ἐορτάζομεν τὴν εὐρεσιν τῆς τιμίας Κόρας τῆς Ὅσιας Μητρὸς ἡμῶν

ΜΑΤΡΩΝΗΣ ΤΗΣ ΧΙΟΠΟΛΙΤΙΔΟΣ

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Ἦχος πλ. δ'. "Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μετὰ τὸ Μακάριος ἀνήρ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστώμεν στίχους στ., καὶ ψάλλομεν τρία τοῦ Μηναίου καὶ τρία τῆς ὁσίας ὡς ἔπειτα.

Μήτηρ Ματρῶνα πανένδοξε, σὺ τὸν Σωτήρα Χριστόν, ἐκ κηρδίας προθήσασα, καὶ αὐτῷ λατρεύουσα, ἐν

καρῶ ἀνεκραυγάζεις ὠραεὶ κάλλει, θεεὶ νυμφίε μου, τίς με χωρίσει σῆς ἀγαπήσεως; τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ τῆς ὠραιότητος τῆς μυστικῆς, ἡ μου τὴν διάνοιαν τῆς γῆς ἀφήρηπασε.

Μήτηρ Ματρῶνα πανθαύμαστε, ἐν τῇ ἀσκήσει καλῶς, ἠγωνίσω νεκρώσασα, τὰς ὁράμας τοῦ σώματος καὶ ἐχθροῦ καταργήσασα, ἐνέδρας πάσας καὶ τὰ τεχνάσματα, τοῦ παλαμναίου, τῇ θεῖα χάριτι, ὅθεν ἠμνοῦμέν σου, κατὰ χρέος ἄσμασι, νόμῳ Χριστοῦ, δῖον τὸν ἰσάγγελον καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον.

Μήτηρ Ματρῶνα πανεύφημε ταῖς ἐντολαῖς τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦ σχολάσασα ἐπαξίως εἰληφας, ἰαμάτων χαρίσματα, καὶ θεραπεύεις πάθη ἀνάστα, καὶ πάντας σώσεις τοὺς σοὶ προστρέχοντας, ἃ τὴν μεγίστην σου, παρησίαν δεῖκνυσι πρὸς τὸν Θεόν, ὃν ἡμῖν ἰλέωσαι, ταῖς ἰκεσίαις σου.

Δόξα Ἦχος πλ. δ'

Σήμερον ἡ Χίος πάσα, μνήμην ἄγει ἐτήθειον, τῆς τῶν σεπτῶν λειψάνων εὐρεσεως, τῆς πανενδόξου Ματρῶνης, καὶ συγκαλεῖ τοὺς φιλεῶντες πρὸς ἐστίαν πνευματικὴν, δευτε λέγουσα συνδράμετε ἐν τῷ Ναῷ αὐτῆς, ἵνα καταξιώθητε ἐνθεῶν δωρεῶν, καὶ οὐρανίων χαρίτων ἔχει γὰρ τὴν προρησίαν πρὸς Χριστόν, τοῦ αἰτεῖσθαι τὰ πρόσφορα, ἐκάστω τῶν προσερχομένων αὐτῇ μετ' εὐλαθείας καὶ πίστεως.

Καὶ νῦν, τίς μὴ μακαρίσῃ σε τὰ ἀναγνώσματα. Ζήτη ἐν τῇ μνήμῃ τῆς Ἁγίας Ματρῶνης Ὀκτωβρίου 20.

Εἰς τὴν Λιτήν. Ἦχος δ'.

Ἐν τῇ πέτρᾳ τῇ στεροῦ τῆς εἰς Χριστόν πεποιθήσεως, τὸν τῆς ἀσκήσε-

ως πανθαύμαστε πηξικμένη οἶκον, προσβολαῖς οὐ σεσάλευσαι τῶν ἐναντίων καὶ προσρηξέσιν, ἀλλ' ἀκράδαντος ἐμεινας, ἐν ὄλῳ τῷ βίῳ καὶ ἀτίνατος· δι' ὃ ἤσχυνας τῇ καρτερίᾳ σου ἀξιάγαστε, τὸν ἀόρατον ὕψιν ταῖς αὐτοῦ ἀνάλωτος ἐνέδρας ὀφθεῖσα καὶ ἐπιδουλαῖς καθ' οὐ, ταῖς σεαὶ προσθεταῖς, τοὺς εὐφημοῦντας σε ἐνίσχυσον.

Δόξα Ἦχος πλ. α'.

Ἐπέλαμψεν ἡμῖν ἡμέρα ἰχαρομόσυνας, καὶ ἐορτῆ πανσεβάσμιος, ἐν τῇ θεῖα τῆς τιμίας κόρας εὐρέσει, Ματρῶνης τῆς θεόφρονος· καύχημα μὲν γὰρ αὐτῇ καὶ κλέος τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχει, τῆς δὲ Δυτικῆς κηκοδοξίας, ὡς μετὰ τὸ σχίσμα ἀναφανείσα, αἰσχύνῃ καὶ ὄνειδος ἀθεράπευτον· δι' ὃ μελωδικῶς ἐκδοήσωμεν, γνῶτε ἔθνη καὶ ἠττάσθε, ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεὸς ἔως τῆς συντελείας, ὡς ἡμῖν ἐπηγγείλατο, ὁ θαυμαστός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ, καὶ δοξάζων τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας.

Καὶ νῦν, Μακαρίζομέν σε.

Εἰς τὸν στίχον. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἦχος πανενδόξου Ματρῶνης τὴν κόραν σήμερον, ἐκ τῶν τῆς γῆς λαγάνων, ἀνατείλασαν πάντες, τιμῆσωμεν ἀξίως ὡς θεσχυρόν, τῆς τοῦ Πνεύματος χάριτος, ἧτις αὐτῇ ἐνυπάρχουσα ἐνεργεῖ, τῶν θαυμάτων τὰ προάδοξα.

Στίχ. Ἐπομένον ὑπέμεινα τὸν Κύριον

Ὁς παρησίαν μεγίστην πλουτοῦσα πάνσεμνε, πρὸς τὸν Θεόν τῶν ὄλων, δυσωποῦσα, μὴ παύση, Ματρῶνα πανολβία, ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς προσκυνούντων σου, τὴν οὐρανόφροναν κόραν, καὶ τῆς μορφῆς, τὴν ἐμφέρειαν τειμώντων σου.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου

Πηγή θουμάτων ὄραται ἡ θεία κάρα σου, τοὺς πίστει προσιοῦσι, τῷ Ναῶ σου **Ματρῶνα**, ἰάσεις γὰρ ὡς νάματα θαψίλη, ἀνενάως πηγάζουσα, δι' ἃ τὴν ταύτης ἀνάδειξιν ἐκ τῆς γῆς, ἀγχαλλόμενοι γεραιόμαστε.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Αστρον ἀνέτειλε φαεινόν, ἐκ τῶν τῆς γῆς ἀδύτων, ἡ θεία κάρα σου **Ματρῶνα** θεόπνευστε, φωτίζουσα ἡμῶν τὰς διανοίας, τῇ ἐν αὐτῇ τῇ τοῦ **Πνεύματος** χάριτι, καὶ ὁδηγοῦσα πρὸς ἔργα τῷ θεῷ εὐπρόσδεκτα, τῇ ἐνθεῷ μιμησεί τῇ σῆ δι' ἣν ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν Ἐκ παντοίων κινδύνων. Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θεὸς πίστεως.

Χαίρει ἔχουσα θλάστημα σέ τε, καὶ τὴν κόνιν σου πατρὶς ἡ **Χίος**, καὶ γηθοσύνης ὑμνεῖ σε κραυγάζουσα, σύ μου **Ματρῶνα** τό κλέος καὶ καύχημα, σὺ καὶ νοσοῦντων ἔμα ἀμειβον, ὅσα ἐνδοξε, προσθεσιν μὴ ἑλλίπης πρὸς **Κύριον**, σωθῆναι τοὺς πόθῳ ὑμνοῦν τὰς σε.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν. Κάθισμα Ἦχος δ'. Ὁ ὑψώθεις.

Φωτεινῆς περισσεῖ ἀνεδείχθης, ἔχουσα πτέρυγας χρουσᾶς καὶ πρὸς ὕψος τοῦ οὐρανοῦ κατέκλυσε **Ματρῶνα** σεμνή, ὅθεν σου τὴν ἐνδοξὸν ἑορτὴν ἐκτελοῦμεν, πίστει προσκυνούντες σου, τῶν λειψάνων τὴν θήκην, εἰς ἧς πηγάζει πᾶσιν ἀληθῶς, ἱάμα θεῶν ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Θεοτοκίον.

Χριστιανῶν ἄψευδῆς σωτηρία, ἀμαρτωλῶν ἡ ἀρραγῆς προστασία, ἡ κραταιὰ βοήθεια ἡμῶν καὶ προσφυγή, σὺ

σὺν με προσφεύγοντα, σοὶ πανάμωμε κόρη, σκέπασόν με πτέρυξι τῆς ἀγίας σου σκέπης, καὶ τῆς ψυχῆς μου προσταθῆ ἐκεῖ, καὶ ἐκδημούση τῶν τῆδε παράστηθι..

Μετὰ τὴν β', Στιχολογίαν Κάθισμα. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Πληρώθη ἡδονῆς, ἡ νῆσος **Χίος** ἀληθῶς, ὅτε ευρεν ἐν τῇ γῇ, τὴν σὴν τιμίαν κεφαλὴν, τὴν θεόφρονα **Ματρῶνα**, **Μῆτερο** Ὁσία, καὶ ταύτην ἐν χαρᾷ λαβοῦσα ἔκραξε, σὺ ὄντως τό ἐμόν, κλέος καὶ σέμνωμα, καὶ θησαυρός καὶ πλοῦτος πανολθία, πνευματικῶς καὶ ἀκήρατος δι' ἃ χαρίτων ἐπουρανίων, πλησόν με εὐφημοῦσάν σε.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Κατεπλάγη Ἰωσήφ. Μετὰ τὸν Ἰωλολέον Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα

Ποῦς εὐφημοῦντάς σου, **Ματρῶνα** ἐνδοξε, τοὺς τῆς ἀσκήσεως, ἀγώνας ἄσμασι, καὶ τὴν ἰσάγγελον ἐν γῇ, καὶ ἐνθεον πολιτείαν, καὶ ἀσπαζόμενους σου κεφαλὴν ἐρίετιμον, ὡς τὰς πρὸς **Κύριον** εὐπροσδέκτους προσθεσίας σου, παντοίων δεινῶν τε καὶ κινδύνων, ἐχθρῶν τε ὄρατων καὶ ἀοράτων.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Θερμακάριστε **Μῆτερο** ἀνύμφευτε, τὴν ἀσθενοῦσάν μου ψυχὴν θεράπευσον, ὅτι συνέχομαι πολλοῖς, ἐν πταίσμασι Θεοτόκε, ὅθεν καὶ κραυγάζω σοι, στενυχμῷ τῆς καρδίης μου, θέξαι με **Πανάμωμε**, τὸν πολλὰ ἀμαρτήσαντα, ἵνα ἐν παρησίᾳ βοῶ σοι, χαίρει ἡ **Ἐκχαριτωμένη**.

Καὶ μετὰ τὰ συνῆθη, ὁ **Κανών**, Ἦχος πλ. δ'. Ἐδῆ α'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Πῆν γερσωθεῖσάν μου ψυχὴν τοῖς πάθεσι, σὺ κληλιέρογην νῦν καὶ τὰ ἀ-

κανθῶδη, καὶ σαπρὰ ζιζάνια, τὰ τοῦ νόου μου ἐκτειλον, ὦ **Ματρῶνα** Ὁσία, ὁ πωστῶν ὕμνων τοῖς ἀνθεσι, τὴν θαυματουργόν στέψω κάραν σου.

Πῆλιος ἄλλος φαεινός ἀνέτειλεν, ἡ θεία κάρα ἡ σῆ, φωτίζουσα πάντων τὰς καρδίαις χάριτι, **Ματρῶνα** παναούδιμε, τῶν πιστῶς προσιόντων, ἐν τῷ πανσέπτῳ τεμένει σου, καὶ μετ' εὐλαθείας τιμώντων σε.

Μετ' εὐλαθείας ἐτησίως ἄγει σου, ἡ Ἐκκλησία **Χριστοῦ**, ἐνδοξε **Ματρῶνα**, τὴν φαίδρου πανηγύριν, τῆς θείας ἀναδείξεως, τῆς τιμίας σου κάρας, τὴν παπικὴν καταράσσουσα, διὰ σοῦ ὁφρὸν τὴν ἀγέροχον,

Θεοτοκίον.

Αεθῆσμένα περὶ σοῦ λελάληνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἡ τὸν Θεὸν λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, ἀγνή δὲ διαμεινάσα, ὄν θυσώπει ἀπαύστως, ἀμαρτιῶν μοι δωρήσασθαι, καὶ τῶν πειρασμῶν ἀπολύτρωσιν.

Ἐδῆ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Παστραπτει ἐνθέως, ἡ φωταυγῆς κάρα σου, καὶ καταφαιθρῶνει πλουσίως, **Ματρῶνα** ἐνδοξε, τοὺς προσιόντας σοι, μετ' εὐλαθείας καὶ πόθου, καὶ **Χριστὸν** δοξάζοντα τὸν σέ δοξάσαντα.

Εορτάσωμεν δεῦτε πάντες πιστοὶ τῆμερον, τὴν τῆς θείας κάρας ἐκ κόλπων τῆς γῆς ἀνάδειξιν, τῆς οὐρανόφρονος, καὶ θεοφόρου **Ματρῶνης**, τῆς ἡμῶν προστατίδος ἐν θεοῖς ἄσμασι.

Μύρον ἐνθεον θλάζει ἡ ἱερά κάρασου, θείας ἐνεργείας θαυμάτων καταμυρίζουσα, **Ματρῶνα** ἐνδοξε, πάντας τοὺς πίστει καὶ πόθῳ εὐφημοῦντας ἄσμασι, ταύτης τὴν εὐρεσιν.

Θεοτοκίον.

Αισώζει με λόγος ὁ σαρκωθεὶς **Πανάμωμε**, ἐκ τῶν σῶν πανάγων ἀμάτων, πλοῦτος χρηστότητος, λῶν, ἀπόφακιν τῆς παλαιᾶς καταδίκης, ὄν ἀπαύστως αἰτησαι, σώσαι τὴν ποίμνην σου.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εορτάζει σήμερον, ἡ νῆσος **Χίος**, τὴν τιμίαν εὐρεσιν, κάρας **Ματρῶνης** τῆς σεπτῆς, ἐν εὐφροσύνῃ κραυγάζουσα, σὺ μου, Ὁσία, προστατίς καὶ καύχημα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίρει θρόνε πύρινε τοῦ **Ἡεσιλέως**, καὶ **λυχνία πάγγρουσ**, φωτὸς τοῦ θεοῦ τὰς ψυχὰς, καὶ διανοίας λαμπρύνουσα, τῶν ἀνυμνοῦντων σε **Κόρη** πανύμνητε

Ἐδῆ δ'. Σὺ μου ἰσχύς **Κόρις**.

Οτὸς **Ναός**, **Ματρῶνα**, ἐμπλεως δεικνύσαι, τερωμένων παντοῖς παθήμασιν, ἀνικροῖς τε καὶ χαλεποῖς, καὶ ἐξαιτουμένων ἐκ σοῦ, **Ματρῶνα**, τὴν ἱασιν, ἣν νέμεις παραδόξως, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, θεομένοις τὰς θείας προσθεσίας σου.

Πας πιστὸς, συγχροσεῖτω γηθόμενος, καὶ σκιρτάτω, σὺν ἐμοὶ τῷ πνεύματι, δοῶ ἡ **Χίος** ἡ σῆ πατρὶς, ἐνδοξε **Ματρῶνα**, ὅτι σὲ θλάστημα ἔσχηκε, τερπνῶν τε καὶ ὠραίων, τό καρπούς ἀκηράτους, ἀρετῶν ἐξανθήσαν τοῦ **Πνεύματος**.

Χριστὸν τὸν σὺν, **Μῆτερο** **Νυμφίον** ἡγάπησας, καὶ τοῖς τούτου επομένῃ ἔχουσι, τῇ ἐκμιμήσει τῶν ἀρετῶν, δοξῆς οὐρανοῦ, ἡξίωσαι καὶ λαμπρότητος, ἐν ἧ καὶ συναγάλλη, ὦ **Ματρῶνα**, ἀφράστως μετὰ πάντων Ὁσίων αὐδιμε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις Ἄ-
νυμφευτε, σὺ προστάτις, σὺ καὶ κα-
ταφύγιον, Χριστιανῶν τείχος καὶ λι-
μὴν, πρὸς γὰρ τὸν Ῥίόν σου ἐντεῦξαις
φέρεις Πανάγωμα, καὶ σώσεις ἐκ κιν-
δύνων τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ Θεοτό-
κον ἀεὶ σὲ γινώσκοντας.

Ἐδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπόσω.

Εὐφημήσωμεν πάντες, τῆς Χιλιπο-
λίτιδος Ματρῶνης ἄμμασι, τὴν με-
γίστην χάριν, ἣν θεοθεν ἀξίως ἐπλού-
τισσε, τῶν πολλῶν θαυμάτων, δι' ἀρετῆς
περιουσίαν, καὶ τὴν χάριν αὐτῆς προ-
σκυνήσωμεν.

Επὶ σφάνῃ ὡς ἄστρον, ἡ τιμὴ χάρις σου
ἀκτίνας πέμπουσα, ὠρεῶν ἐνθέων
καὶ χαρίτων, Ματρῶνα, τοὺς πίστει σου
τῷ σεπτῷ τεμένει, ἐν σκότειι θλίψεων
φαιτώσι, καὶ δεινῶν φυγαδεύει τὴν ζή-
λωσιν.

Πορὴν βρούσκα μύρα πέφυκεν ἡ ἐνδο-
μοξος Ματρῶνα, χάρις σου, νόσων τὸ
δυσώδες, ἀποσημύγουσα πάντων τῶν πί-
σται σου, τὴν ἐξ ὕψους χάριν, τῶν ἰα-
μάτων ἐξαιτούτων, ἣν Θεός σου πα-
ρέσχε δοξάζων σε.

Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρορησίαν, τὴν πρὸς τὸν
Ῥίον σου κεκτημένη Πάναγνε, συγ-
γενοῦς προνοίας τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης
θεόμισθα, ὅτι σὲ καὶ μόνην Χριστιανοὶ
πρὸς τὸν Δεσποτήτην, ἱλασμὸν εὐμενῆ
προσβάλλομεθα.

Ἐδὴ στ'. Ἐλάσθητί μοι Σωτήρ.

Αευτέρην σε Ἰουδήθι, Ματρῶνα, μῆ-
τερ ἐπέγνωμεν, ὡς γὰρ ἐκείνη πο-
τέ, πατριῶτα διέσωσε, καὶ σὺ δικασώζεις
νῦν, τὰς τὴν σου τὴν Νῆσον, ἐκ κινδύνων
καὶ κακώσεων.

Ο' σὸς Ναὸς οὐρανός, καὶ ἡ σοφία σου
στερέωμα, ἡ δὲ θαυματουργικὴ καὶ
ἀγία χάρις σου, ἐν τούτῳ τοὺς θαύμασιν,
ὡς ἡλιος λάμπει, ὦ Ματρῶνα καλλι-
πάρθενε.

Νοσοῦσαν ἔχω ψυχὴν, καὶ χαῦνον σω-
μα ὁ δειλαίος, σὺ δὲ Ματρῶνα σε-
μνή, ὅλον με ἀνόρθωσον, ὕγιη δεικνύ-
ουσα, ὅπως σου γερκίρω, θείας χάρις
τὴν ἀνάθειξεν.

Θεοτοκίον.

Προσθειμέν τῶν δεινῶν, πταισμάτων
ταῖς ἰκεσίαις σου, θεογενήτορ Ἄ-
γνη, καὶ τύχομεν Πάναγνε τῆς θείας
ἐλλάμψεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρ-
κωθέντος Ῥίου τοῦ Θεοῦ.

Κοντάκιον, Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Παρθεὸν ἄμισθον, καὶ παραδόξῳ θαυ-
μάτων, ὁ Ναὸς σου δεῖκνυται, πηγὴ
Ματρῶνα Θεόφρον, πάντες οὖν οἱ
προσιόντες αὐτῷ ἐν πίστει, ἱσταν ψυ-
χῶν ἀρύονται καὶ σωμάτων, καὶ θωώσι
γηθοσύνης, χαίροις Κυρίου Ὅσα θαυ-
ματουργέ.

Ὁ Οἶκος.

Μεγάλως σε ἐπὶ τῆς γῆς, Ματρῶνα ἐνδοξα, ὁ ὑπὸ
σοῦ δοξασθεὶς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐδόξασεν, ἄμοι-
βὴν ἐπέξιοι τῶν ἀρετῶν σοι τὴν τῶν θαυμάτων
χάριν δωρησάμενος, νεκρὸν γὰρ εἶτι ζῶσα τῇ προ-
σευχῇ σου ἐζώσας, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον πολ-
λοῖς ἐθανυμαστῶτης θαυμασίως ἀξιάγαστε, καὶ δη-
καὶ ἐν τῇ εὐρέσει τῆς τιμίας σου χάρις, ἀσθενοῦσι
πολλοῖς τὴν ῥῶσιν ἐχαρίσω, καὶ ἀενάως πᾶσι τοῖς
πίσται προσιούσι τῷ Ναφ σου τὰς ἰάσεις παρέχεις·
δι' ὃ καὶ γηθοσύνης βοῶσί σοι χαίροις Κυρίου Ὅ-
σα θαυματουργέ.

Τὸ Αὐτὸ Μῆνι Ἰε'. Ἡ εὐρεσις τῆς Τιμίας Καραε
τῆς Οσίας Μητρος Ἡμῶν
Ματρῶνης τῆς Χιοπολιτίδος

Λειπούσα κόσμον ἐμπλεων ἀκοσμίας,
Χριστῷ πρόσειι νυμφικῶς ἡ παρθένος.
Πέμπτη καὶ δεκάτη, Ματρῶνης βῆ κάρα ἐκ γῆς.

Χοῦνο ἱκανοῦ διαπεράσαντος μετὰ τὸν θάνατον
καὶ τὴν ταφὴν τῆς Ὀσίας, καὶ τῶν θαυμάτων
αὐτῆς, ὡς ἐκ πηγῆς ἀενάωτου εἰς αὐξῆσιν γενομέ-
νων, πᾶσι τοῖς ἐν πίστει προσερχομένοις εἰς τὸν
Ναὸν αὐτῆς (προσῆρχοντο δὲ πανταχόθεν, διεδί-
δουτο γὰρ, ὡς ἔθος ἡ φήμη, καὶ πάντες ἐλάμβανον
τὴν ποθυμῆν ὑγιαίν) οἱ Χιοί, παῖδες φιλόστοι-
χοι τῆς Ὀσίας ὄντες, ἠθέλησαν ἀνατίσαι τὸν ἱερὸν
αὐτῆς Ναόν, καὶ μεῖζω ποιῆσαι, ἵνα ἔχη τὸ πλήθος
τῶν ἐρχομένων τὴν εἴσοδον Κατορύττοντες τοῖνον,

καὶ τὸν τάφον αὐτῆς θέλοντες μετεθέσαι, εὗρον ἐν
αὐτῷ τὴν ἁγίαν Κάραν αὐτῆς, ὡς ὄντως θησαυρὸν
ἀσουλῶν, πλοῦτον ἀναφαίρετον, θαυμαστὴν εὐωδίαν
ἐκπένοσαν, καὶ τοὺς πάντας ἀρωματίζουσαν. Ἐν
δὲ τῇ ὄρᾳ αὐτῆς τῆς εὐρέσεως, πολλὰ τῶν θαυμά-
των ἐτελέσθησαν· παράλυτος γὰρ ἀνωρθώθη, καὶ
μογγύαλος γυνὴ ἐγερεθεῖσα τῆς γλίνης, ἐλάλει κα-
θαρῶς δοξάζουσα τὸν Θεόν, ὑπὲρ αὐτῆς τε καὶ τοῦ
παραλύτου τῆς ἰάσεως· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντοτε
μέχρι τῆς σήμερον, ἡ Ἁγία τὰ αὐτὰ καὶ πλείονα
ποιεῖ, διὸ καὶ ἡ μνήμη ταύτης τῆς εὐρέσεως, ἐτάχθη
ἐορτίζεσθαι ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, εἰς ὠφέλειαν ἡμῶν
καὶ τιμὴν καὶ δόξαν τῆς Ὀσίας, καὶ τοῦ ταύτην καὶ
πάντας τοὺς αὐτοῦ θεράποντας δοξάζοντος Θεοῦ.

Ἐδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Ματρῶνα τὴν εὐρεσιν.

Θεοτοκίον.

Καλλιπάρθενε Νύμφη, τοῦ ἀφάρτου
Νυμφίου, Ματρῶνα ἐνδοξα, εὐχαῖς
σου, εὐπροσοδέκτοις, καὶ θείαις σου
προσθεσίαις, πρὸς αὐτὸν ἡμᾶς λύτρω-
σαι, φθοροποιῶν ἐκ παθῶν, τοὺς πόθῳ
σε ὑμνοῦντας.

Ῥε χρυσὸς μὲν αὐγάζει, νοσητῶς ἡ σὴ
κάρα ἐκ θείας χάριτος, ὡς ῥόδιον
δὲ εὐφραίνει, ὀδμακίς ἐπουρανίας, τὰς
αἰσθησεις τῶν δούλων σου, Ὅσα Μη-
τερο ἡμῶν, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων.

Νυσταγμῷ θαρυνθέντα, τῷ τῆς ἀπο-
γνώσεως καὶ κατακείμενον, σὺ οὖν
ἐγειρόν με, πρὸς ἐγγήγορσιν θεῖαν
προσθεσίαις σου, ἵνα μετ' ἐλπίδος τῆς
σωτηρίας σου δοξάζω, τῆς σῆς χάρις

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθεῖς ἐ-
πὶ σφάνῃ, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν δι' ὃ
σου τὴν Μητέρα, εἰδότες Θεοτόκον,
ὀρθοδόξως κρυπαζόμεν, ὁ τὸν Πατέ-
ρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐδὴ η'. Ἐπαπαλασίας κάμινον.

Ο' θεοπάτωρ ἄλμασι καὶ σκιρτήμασιν
ἔχαρισε, πρὸ τῆς ἐν τῷ νόμῳ κισωτοῦ
ὡς γέγραπται, ἡμεῖς δὲ γηθόμενοι, πρὸ
τῆς σῆς χάρις θείας φωναῖς τῶν σῶν
ἀρετῶν καὶ τῶν ἀγῶνων κλέος, ὑμνοῦν-
τες ἐξαιτούμεν ἐκ Θεοῦ σωτηρίαν, διὰ
τῆς σῆς προσθεσίας, Ματρῶνα πανολ-
θία.

Πηγή θαυμαίων δείκνυται, ἡ πανίερὸς κάρα σου καὶ σῆκος ὁ θεὸς ἱατρῶν ἄμισθον, τοῖς πίστει προστρέχουσι καὶ αἰτουμένοις χάριν τὴν σὴν, τὴν παρὰ Θεοῦ σοὶ θραδευθεῖσαν ἀξίως, Ματρῶνα πανολβία, τοῦ ἀμέμπτου σου βίου, καὶ ἔργων τῶν ἐνθεῶν καὶ τῶν λαμπρῶν ἀγῶνων.

Οὐχ' ὡς τὴν Εὐάν πρότερον, ὁ Σατάν ὁ ἀρχέκκος ἐν ψυβρισμοῖς καὶ θρώσει ἐδελέασεν, ἀλλὰ σὺ πανθαύμαστε, φρονήσει καὶ ἀνδρείῃ τῇ σῇ, τοῦτου τῆς δεινῆς μηχανουργίης καθέλεις, καὶ ἐδείξας ἀπράκτους τὰς ἐνέδρας καὶ δόλους καὶ τὴν ὄφρυν τὴν τοῦτου κατέφραξας θεόφρον.

Θεοτοκίον.

Προμοθετῶν εὐσέβειαν καὶ διδάσκων μετάνοιαν ὁ Ἐμμανουήλ, ἐκ σοῦ τεχνεῖς ἐπέφικεν, ὃν νῦν ἐκδυσώπησον, Ἐπεραγία Δέσποινα, τῆς δικαιοσύνης ὑπανοῦξί μοι τῆς πύλας, καὶ σώσά με βρωῶντα, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λόγος ὑπερυψυτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπὶ θ'. Ἐξίστη ἐπὶ τοῦτο ὁ οὐρανός.

Πηστειῶ, ἀγρυπνίῃ καὶ προσευχῇ τὴν ζωὴν διανύσασα ἀπασαν, Μήτηρ τὴν σὴν, εἰληφῆς ἀξίως τὰς ἀμοιβάς, δι' ἃ καὶ συναγάλλῃ νῦν μετὰ τῶν δικαίων ἐν οὐρανῷ, πρεσβεύουσα ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν σὲ μεσίτιν, προδαλλομένων πρὸς τὸν Κύριον.

Πσιδωρον. Μυρόπην συμπρεσβευτῆς καὶ Μαρκέλλαν, Ματρῶνα, παράλαβε, τοῦς Ἀθλητάς, μετὰ Ἰωάννου καὶ Ἰωσήφ, Νικήταν τοὺς προλήμψαντας, ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ἀσκητικῶς, καὶ δὴ τοὺς νεοάθλους, Θεόφιλον, Νικήταν, Μικνουήλ, Μάρκον καὶ Νικόλαον.

Μεγίστην παρορησίαν πρὸς τὸν Θεόν, κεκτημένη Ὅσια ἱκέτευσ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἀνευφημούντων σε εὐλαθῶς

καὶ πίστει προσκυνούντων σου τὴν τιμίαν κάραν καὶ τὰ ὀστέα, καὶ τὴν σεπτὴν εἰκόνα, Ματρῶνα θεοφύρε, σὺν Ἀγγελῇ τῷ νεομάρτυρι.

Θεοτοκίον.

Οράθης, ὁ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκούσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθὸν λόγον ἐκ καρδίης τῆς ἐαυτοῦ, ὃν ὁ Πατήρ ἠρεξίετο, πάντων πρὸ αἰῶνων ὡς ἀγαθός, ὃν νῦν καὶ τῶν σωματικῶν, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Ἐξασπαστεῖάριον. Γυναῖκες ἀκούσθητε.

Συγχαρήτε μοι σήμερον, νῆσος καὶ πόλις ἀπασα, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ, ἐν ἣ εὐρέθη ἡ κάρα, Ματρῶνης τῆς θεόφρονος, τῆς ἐμὸν οὐσης θλάστημα, θμέμικα τε δὴ καὶ σέμνωμα, καὶ προστασία καὶ σκέπη ἡ Χίος σκιρτώσα κρᾶζει.

Θεοτοκίον.

Μαρία καθαρῶτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρήτου Τοῦτόδος δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ᾧ Πατήρ ἠδδοκῆσεν, ὁ δὲ Πῖος ἐσκήνωσε, καὶ Ἐνεῖμα τὸ Πανάγιον, ἐπισκιάσεν σοὶ Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας. Ἦχος δ'.
Ὅτε ἐκ τοῦ ἔθλου σε.

Δεῦτε τὴν τιμίαν κεφαλὴν, τῆς θεοτιμῆτου Ματρῶνης, πάντες τιμήσωμεν, ἣν Θεὸς ἐτίμησε θαυμάτων χάριτι, ὁ τιμῶν τοὺς τιμήσαντας, αὐτὸν θεῖος ἔργος, ἐν τῷ μετὰ σώματος δίφῳ δικαίως ζυγοῖς, πίστεϊ ἀσπαζόμενοι ταύτην, ὄργανον τῆς χάριτος οὖσαν, τῶν ἐνεργειῶν τοῦ θείου Πνεύματος (Δίς).

Δεῦτε τὴν τιμίαν κεφαλὴν, τῆς παμμακαρίστου Ματρῶνης, νῦν μακαρίσωμεν τὴν θεομακάριστον, ὡς κεκτη-

Δόξα. Ἦχος δ'.

μένην σαφῶς, οὓς προείπεν ὁ Κύριος, ἐν εὐαγγελίοις, μακαρισμοὺς ἀπαντας, πτωχεῖαν πνεύματος, πένθος καὶ παράτηρα θεῖαν, πεῖναν τοῦ δικαίου καὶ δίψαν, καὶ ἐξῆς τῶν ἄλλων τὴν συμπλήρωσιν.

Δεῦτε τὴν τιμίαν κεφαλὴν, τῆς ὁσιωτάτης Ματρῶνης, ἐπαίνους στέψωμεν, πάντες εὐφραινόμενοι ἐν τῇ εὐρέσει αὐτῆς, θησαυρὸς γὰρ ἀνέκλειπτος καὶ ἄσυλος πλοῦτος καὶ ὄλδος οὐράνιος ἡμῖν δωδῶρηται, παρὰ τοῦ Θεοῦ, περιέχων, πάντα τὰ ψυχῶν καὶ σωματικῶν, ἀγαθὰ σωτήρια καὶ πρόσφορα.

Ο γὰρ σου γέγονε Ματρῶνα ἐνδοξε, ἄμισθον ἱατρῶν καὶ ἱατρῶν πάθη χαλεπὰ δι' ὃ οἱ ἐν νόσοις τραχόμενοι καὶ ἀκαθάρτοις πνεύμασιν ὄχλούμενοι, ἐν αὐτῷ εἰσιόντες, τῶν ποθομένων τυγχάνουσι καὶ θαμβωτικῶς ἀναθώσαστ' μέγας εἰ Κύριε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου, ὁ δοξάζων τοὺς Ἀγίους σου.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξι.
Μεγαλυνάριον.

Χαίριος ὁ Ματρῶνα νόμφη Χριστῷ, χαίριος τῶν παρθένων τῶν φρονιμῶν ἡ εὐκλεῆς, προσθήκη, Ὅσια, ἡ ἐν φαίδρῳ λαμπρῷ, Χριστῷ προσυπαντήσασα τῷ Νυμφίῳ σου

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΜΑΡΚΕΛΛΗΣ

ΤΗΣ ΧΙΟΠΟΛΙΤΙΔΟΣ

ΜΟΝΗΘΕΙΣΔΑ ΜΕΝ ΕΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΥΠΟ ΑΝΘΥΜΟΥ ΤΙΝΟΣ

ΔΙΟΡΘΩΘΕΙΣΔΕ ΠΑΡΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΚΙΟΥ

Τῇ 22ῃ Ἰουλίου εορτάζομεν τὴν μνήμην καὶ τὴν ἀθλοῖν τῆς ἁγίας Παρθενομάρτυρος ΜΑΡΚΕΛΛΗΣ, καταγομένης ἐκ Χίου καὶ ἀθλησάσης ἐν τῇ ἰδίᾳ Πατρίδι ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς αὐτῆς, ἐν ἔτει 1500 ἀπὸ Χριστοῦ.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Μετὰ τὸν προοιμακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα Ἰσάμεν σίχου: ἢ καὶ ψάλλομεν πρῶτον τῆς Ἰσαοστόλου Μαγδαληνῆς δ', καὶ εἶτα δ': τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης.

Μης ἀθλοφόρου Μαρκέλλης τὴν μνήμην σήμερον, ἐν ἐτησίῳις ὑμνοῖς, εορτάσωμεν πάντες, φιλέοργοι ἐνδοξῶς, ἥτις Χριστῷ τῷ Κυρίῳ παρίσταται, ἐκδυσώπουσα ἀπαύστως ὑπὲρ ἡ-

μῶν, τῶν ἐκ πόθου εὐφρανούμενων αὐ-
τήν. (Δς).

Πρὸς νῆσος Χίος κευχάσθω, ὅτι ἐξή-
νησας, τὸ παρθενίαις ἀνόητος, τὸ θεο-
δόκαστον ὄντως, τὴν ἐνδοξὸν Μαρκελ-
λαν, ἥπερ καὶ τῷ Κυρίῳ παρίσταται,
ἐκδυσοπούσας ἀπύστωσ ὑπὲρ αὐτῆς,
παρηρησίη καὶ τοῦ Κόσμου παντός.

Πρὸν ἱερὰν καὶ λαμπρὰν σου μνήμην
δοξάζοντες, Μαρκελλά μακαρίαι,
καὶ πιστῶς ἐκτελοῦντες, θεώμεν σοὶ
σὺν πόθῳ, ῥύσαι ἡμᾶς, τῆς φλογὸς τῆς
κωλύσεως, καὶ τῶν θελῶν τοῦ θελήν-
τος, τὰς πρὸς Χριστόν, ἐκείναις σου πα-
νεύφημα.

Δόξα Ἦχος πλ. α'.

Αεὖτε λαοί, ἀσματικοὶς στέμματα, τὴν
ἱερὰν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἁμῶμον
νόμφην Μαρκελλαν σήμερον καταστέ-
ψομεν, τὴν τὸν ἀρχεκακῶν ὄφιν κατα-
πατήσασαν· ταῖς γὰρ παρὰ τοῦ ἀσέλ-
γοῦς αὐτῆς πατρὸς ἀλγεῖνας μαστιγιώ-
σασιν, ὡς ἀδάμας στεροῦς μὴ ἐνδοῦσα,
καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνόσιόν τε καὶ ἀθεσμῶν
μῆξιν ἀποβαλοῦσα, τοὺς μαστούς ἀφῆ-
ρηται καὶ τὴν θεόφρονα κεφαλήν αὐτῆς
ἐκτέτριμται· ὅθεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτή-
ρος παρεστή, ὡς παρθένος φρονίμη, σὺν
Ἰσιδώρῳ τῷ θεῷ, καὶ Μυρόπῃ τῇ ἐν-
δόξῳ, καὶ τῇ Ὁσίῃ Μαρτῶνῃ, τοῖς πρὸ
αὐτῆς ἐν Χίῳ δικαίωψαι, καὶ προστά-
ταις αὐτῆς γενόμεναι, διηγεκῶς πρε-
σβεύουσα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν· Ἐν τῇ Ἐρυθρῇ θαλάσῃ. Εἰσοδος. Τὸ
φῶς Ἰλαρόν. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ
τὰ ἀναγνώσματα τῆς Ἀγίας Μαρτῶνῆς.

Εἰς τὴν λιτὴν. Ἦχος α'.

Πηγή χάριτων, ἡ σοφὸς τῆς θείας
Μαρκελλῆς ὄντως ἀναθεθεικται·
πολλοὶς γὰρ ἐν ποικίλοις πάθεισιν οὖσι,
προσέτι καὶ ἀβλεψάνων νοσοῦσι, αὐτῷ

αἷματος ἐαυτῆς χρίσει τὴν θεραπειάν
θεδώρηται· ἥπερ ἄχρη τοῦ νῦν ἐν ταῖς
τῆς θαλάσσης ἀκαταξήτως κυματοῦν,
καὶ τὴν ἐκείνης ἀδικον, τοῖς ἀγνοοῦσιν
ἐναργῶς δεκνύον σφαγῆν· ὅθεν καὶ ἡ
μεῖς, οἱ ἐν ἀσθενείαις ψυχῶν κατακεί-
μενοι, προσεβλήομεν αὐτῇ μετὰ πίστε-
ως, καὶ τῆς πνευματικῆς θεραπειᾶς
τευξόμεθα δι' αὐτῆς· ποιεὶ γὰρ ὁ Κύ-
ριος τὸ θελημα τῶν φροδοῦμένων αὐτῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Αεὖτε φιλέησοι πάντες, ἐν τῷ Ναῶ
τῆς Ἀθλοφόρου Μαρκελλῆς σήμε-
ρον ἀθροισθέντες πνευματικῶς πανη-
γυρίσομεν εὐχαροῦμενοι· μυστικῆν γὰρ
ἡμῖν τράπεζον, τὰς ἀριστείας καὶ τοὺς
ἀθλοὺς αὐτῆς τοῖς πάσι προστίθεταί, ὡς
ἐδωκεν τερπνὸν καὶ ἐξαιρέτων. Ἐνθέως
οὖν κορπεθέντες, δοξάσομεν τὸν παν-
τοδύναμον Κύριον, τὸν ἰσχύον ἀπὸ τῆς δό-
ξης, ἀντιστῆναι τῷ ἀρχεκακῷ δαίμονι,
καὶ σὺν τοῖς μαστοῖς, τὴν τῆς χάριτος ἐκ-
τομήν, προθύμως δεξασθαι, παρὰ τοῦ
ἰδίου πατρὸς. Ἦς ταῖς πρεσβεσίαις δώ-
ρησαι ἡμῖν ὁ Θεός, τὸ μεγα σου ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ εἰ ἡ ἄμπελος. Εἰς τὸν Στίχον
στιχηοὶ προσομοία. Ἦχος δ'. Ὁς γενναῖον
ἐν Μάρτυσι.

Πρὸς χυροὺς συναρτίθησαι, τῶν μαρ-
τύρων αἰδέομε, Μαρκελλά πολυά-
θλος καὶ πανέντιμος· τοῦ γὰρ πατρὸς σου
τὴν ἀθεσμον, βουλήν καὶ ἀνόσιον, ὀδε-
λυθηθεῖσα ὡς ἀγνή, τὸν κύχον ὑπέκλι-
νας, καὶ τὴν κέραν σου, ἀπετριμήθης, καὶ
εἴληφας ἀξίως, τῆς ἀθλήσεως τὸ στέ-
φος, ἄτε νομίμως ἀθλήσασα.

Στίχ. Ἦχομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον

Πῶν βασάνων καὶ καίλαπες, τῆς ψυχῆς
σου οὐκ ἔσεισας, τὸν πύργον τὸν ἀ-
σειστον καὶ ἀκλόνητον, μάργος Μαρ-
κελλά στεροῦψυχε, ἀλλ' ἔμεινας ἄτρε-
πτος, ἐπὶ πέτραν τὴν στεροῶν, τοῦ τὰ

πάντα ἐτχύνοντος καὶ συνέχοντος, θεο-
μήν ὄντως, διὸ σε πανολόγια, πρόσβυν
εἰς Θεὸν πλουτοῦμεν, οἱ σὲ τιμῶντες ἐν
ἄσμασι.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου

Πρὸν ἰσχύου τὰς αἷμασι, τῆς σαρκὸς
σου αἰδέομε, ἥπερ ἐξεχούθησαν καὶ
γεγόνασι, τῶν ἀσθενούντων ὡς φάρμα-
κα, ποικίλλας ἰώμενα, ἀσθενείας τῶν
θροσῶν, ὃ Μαρκελλά πανεύφημα, ὅθεν
ἵσταμαι, τῇ σορῷ τῶν λειψάνων καὶ θεῶ
σοι, καλλιμάργος τοῦ Κυρίου, κάμοι
τὴν ἔκασιν δώρησαι.

Δόξα, Ἦχος β'.

Παρθενικοὶς αἷμασιν, ἀθλήφορος Μαρ-
κελλά φρονιχηθεῖσα, τῷ οὐρανῷ Νυμ-
φίῳ πάγκαλλος Νύμφη ἀνεδεῖχθη, ὑπὲρ
οὗ τὰς αἰκίας, παρὰ τοῦ σοῦ ἀνοσίου πα-
τρὸς, ὑπήνεγκας, πανθύμαστε· καὶ τὴν
ἐρίτημόν σου κεφαλήν, ὑπὲρ τηρήσεως
ἀκριβοῦς τοῦ θεοῦ νόμου σὺν τοῖς μα-
στοῖς ἀπετριμήθης, εἰληγουσα αὐτοῦ τὸ
τῆς ἀκολασίας ξενήκοστον τόλμημα·
ὅθεν ὡς παρθένος, μετὰ τῶν φρονίμων
συναγάλλη παρθένων· καὶ ὡς τοῦ νό-
μου φύλαξ ἀκριβοῦς, μετὰ τῶν Μακα-
ρίων καὶ τοῦ θεοῦ Προδρόμου συν-
δοξάζῃ, μεθ' ὧν πρέσβευε ὑπὲρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίρος Μαρία Θεοτόκε, ὁ ναὸς ὁ ἀκα-
τάλυτος, μάλλον δὲ ὁ ἄγιος, καθὼς
δοξῶ Ἠροφάνης, «ἄγιος ὁ ναὸς σου,
θαυμαστός ἐν δικαιοσύνῃ».

Ἀπολυτικόν, Ἦχος α'.

Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Ποῦ Κυρίου τοῖς νόμοις, καὶ τοῖς
θεῖοις διδάγμασι, πειθωμένη Μαρ-
κελλά, καὶ ἀμείπτως φυλάττουσα, τὴν
βίαν προηθεῖσα τοῦ πατρὸς, ὡ νόμφη ἄ-

κήρατε Χριστοῦ, ἐν τοῖς ὄρασιν γυλί-
ζου, ἐ οἷς διώκων εὐρίσκει καὶ κτεί-
νει σε· δόξα τῷ θεῷ δοκῶσαι σοὶ ἰσχύον,
δόξα τῷ σὲ στεφασάναντι, δόξα τῷ ἐν-
εργούντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ νῦν Θεοτόκε Παρθένε. Ἡ εὐλόγησις τῶν ἁ-
γίων καὶ ἀποστόλων.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Κάθισμα Ἦχος α'. Τὸν
τίφον σου Σωτήρ.

Πρᾶνσι τῶν σεπτῶν, καὶ πανάγων αἰ-
μάτων, ἀπέπνιξας σοφῆ, ἀθλήφορος
Μαρκελλά, θελίαν τὸν κάκιστον, ἐκχυ-
θέντων σαρκίου σου· ὅθεν εἴληφας, παρὰ
Θεοῦ στεφος δόξης· διὸ πρέσβευε, ὑπὲρ
ἡμῶν πρὸς τὸν Κτίστην, Μαρτύρων ὁ-
μῶτροπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πνύμφευτε ἀγνή, Θεοτόκε Παρθένε,
ἡ μόνη τῶν πιστῶν, προστασία καὶ
σκέπη, κινδύων καὶ θλίψεων, καὶ δε-
νῶν περιστάσεων, πάντας λύτρωσαι,
τοὺς ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας, Κόρη ἐχον-
τας, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν σώσον ταῖς
θείας πρεσβεΐαις σου.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Κάθισμα Ἦχος δ'. Ὁ
ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ.

Πρὸς τὸν βασάνων τοικυμίας Μαρ-
κελλά, οὐκ ἐπαντίσθη, ἀλλ' ἐν ὄρ-
μῳ ἀκλύπτῳ, κυβερνωμένη χάριτι ἐν-
θέῳ Χριστοῦ, ἐφθασας πανόλβιε, ὡς
Παρθένος καὶ Μάρτυς, ἐνθα τὴν ἀτά-
ραχον, εὖρες ὄντως γαλήνην, ὑπὲρ ἡ-
μῶν πρεσβεύουσα Χριστῷ, τὸν μετὰ
πόθου τελούντων τὴν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶν ἀκαθάρτων λογισμῶν μου τὰ πλῆ-
θη, καὶ τῶν ἀτόπων ἐνοιῶν τὰς νε-

φάδιζε, τίς ἐξείπεσιν θυνήσεται πανάκω-
μας : τὰς ἐπαναστάσεις δὲ τῶν ἀσάρκων
ἐχθρῶν μου, τίς ἐκδιηγῆσεται, καὶ τὴν
τούτων κακίαν : ἀλλὰ τῇ σῇ πρῆσβεΐᾳ
ἀγαθῇ, τούτων μοι πάντων, τὴν λύτρω-
σιν ἠδωρήσαί.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τά-
φον σου Σωτήρ.

Μαρκέλλης τὴν σεπτὴν, ἐροτάσωμεν
μνήμην, ἀπήμδλυσε καὶ γὰρ τοῦ θε-
λίᾳ τὰ κέντρα, καὶ στέφρος ἀπειλήφεν,
ἐκ Θεοῦ τῆς ἀθλήσεως, ᾧ παρίσταται,
μετὰ Ἀγγέλων ἐν δόξῃ, καὶ πρῆσβεύ-
ουσα, οὐ διαλείπει σθηθῆναι, τοὺς πό-
θη τιμῶντας αὐτήν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Φωτὶ σου ἀγαθῇ, τὴν ἐν σκότει ψυχὴν
μου, κατὰύγασον Ἀγνή, καὶ τὴν πό-
ρωσιν λύσον, καὶ διδάξον πρῶττειν με,
τοῦ ῥίθου σου τὸ θέλημα, ὅπως ἄρσιν,
τὴν τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, εὐρω
Πάνταγες, καὶ τοῦ πυρός τοῦ ἀσθέστου
ρουσθὼ καὶ πρῆσβεΐας σου.

Οἱ ἀναβαθμοί, τὸ α΄. Ἀντίφωνον τοῦ δ΄. ἤχου. Τὸ
προκείμενον. Εἰσάκουσον ὁ Θεὸς τῆς φωνῆς
μου, ἐν τῷ δέσειθαι με πρὸς σέ. Στίχος. Ἀπὸ
φόβου ἐχθροῦ ἐξελοῦ τὴν ψυχὴν μου. Εἶτα τὸ
Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. Τῷ καιρῷ
ἐκεῖνῃ ἐξηλέθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη Τύρου
καὶ Σιδῶνος. Ὁ Ν. Δόξα. Ταῖς τῆς ἀθλοφύ-
ρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Τὸ ἰδιόμε-
λον ζητεῖ εἰς τὸ δοξαστικὸν τῶν ἀποστόλων.
Παρθενικοί σίμασιν. Εἶτα ὁ κανὼν τῆς Ἀ-
γίας.

Ἐδὴ γ΄. Ἀνοιξὼ τὸ στόμα μου.

Ἄνοισιν θούλημα, ἀπωσκαμένη ἀοιδί-
μας, πατρὸς καὶ παμθεόηλον, ἔλαβες
θάνατον, ὅθεν εἴληφρας, στεφάνους τοῦς

τῆς νίκης, παρὰ τοῦ θεσπίσαντος ὄρους
τῆς φύσεως.

Βαφεῖσα πανεύφημα, τῆς τῶν αἰμάτων
βραντίσμασι, τῷ Ἐκτίστῃ προσήνεξιαι,
ὡς Νύμφῃ ἀσπίλος, καὶ ἀμώμητος,
Μαρκέλλα καλλιμάχουτος, εἰς τὰ ὑπερ-
κόσμια αὐτοῦ βασίλειον.

Τνοῦσα τὴν ἀθεμίτον, τοῦ σοῦ τεκόν-
τος διάνοιαν, Μαρκέλλα πανθαύμα-
στε, καὶ ψυχολέτηρα, ἔξω ἐφυγες, τοῦ
οἴκου καὶ ἠυλίξου, ἐρήμοις ἐν ὄρειαι,
Θεῷ σχολάζουσα.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς ὁμοιώματι, ἐπιφανεῖς ὁ φιλάν-
θρωπος, ἐκ σοῦ παναμώμητε, κή-
σμων διέσωσεν, ἀπολλύμενον, καὶ πλά-
νη ὑπαχθέντα ὅθεν σὲ γερακίρομεν καὶ
μακκαρίζομεν.

Καταβασία. Χοροὶ Ἰσραήλ.

Ἐδὴ γ΄. Τοὺς σοὺς ὁμολόγους.

Ἀολίως σατὰν συλῆσαι θέλων, τὸν
πλοῦν τῆς ψυχῆς σου ὡ σερνή, τὸν
σὸν τοκέα ἤγειρε τῆς παρθενίας ἡθεῖ-
ραὶ σου, ἄνθος Μαρκέλλα ἐνδοξε, ἀλλὰ
ἠττήθη, καὶ πέπτωκεν.

Ἦνδεδείξει Νύμφῃ τῷ Ἐκρίῳ, ὡραία
Μαρκέλλα τῇ στολῇ, τῇ πορφυρᾷ
τοῦ αἵματος, ὑπερ ἀγνῶς ἐκκέχυτα,
ἐκ τοῦ σεμνοῦ σαρκίου σου, Παρθενο-
μάχουτος κείμηνηστε.

Σωὴν τὴν ἀέδιον ποθοῦσα, προσέκρι-
νας θάνατον ζωῆς, ἡ μὲν γὰρ τάχος
λύεται, ὁ δὲ τὴν αἰωνίζουσαν, Μάρτυς
ζωὴν προῦξένησε, καὶ ἀφθαρσίας τὸν
στέφανον.

Θεοτοκίον.

Νεφέλη ὑπάρχεις λευκοτάτη, σταγό-
νας πιστοῖς, ἐξ οὐρανοῦ, ὁμδρῶσα

καὶ ἀνίσχουσα, δικαιοσύνης ἤλιον, ὅ-
στις τὸ σὸν ἀξίωμα, πάντων ὑπέροτερον
ἔδειξε.

Καταβασία. Τόξον δυνατὸν ἠσθένησε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον

Ἦς Μαρκέλλης τὴν πάλην ἀναπολῶν,
καὶ τοὺς ἄθλους ἐκπλήττομαι κατὰ
νοῦν, πῶς τὸ θεῖον ἰσχυσε, καὶ γενναίως
ἠνδρῶσατο, τοῦ Σατὰν τὸ θράσος, νικῆ-
σαι καὶ φρούαγμα, τοῦ Χριστοῦ τῇ χά-
ριτι, τοῦ πλάστου τῆς φύσεως, ὅθεν
ἀνομῶντες, τὴν αὐτῆς πάντες νίκην,
συμφῶνως θεήσωμεν, πρὸς αὐτὴν μετὰ
πίστεως, Ἀθληφόρος πανεύφημα, πρῆσ-
βευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμά-
των ἄρσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐροτά-
ζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Παράγια Παρθένε, Μήτηρ Θεοῦ, τῆς
ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά, ἱα-
σαι θεῖμαι, καὶ συγγνώμην παράσχου
μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνης
ὦν ἐπραξῆς, καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα
μολύντας ὁ ἄθλιος αἵμοι, τί ποιήσω ἐν
ἐκείῃ τῇ ὥρᾳ, ἡνίκα οἱ Ἀγγελοι, τὴν
ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλείου
μοῦ σώματος : Τότε, Δέσποινα, θεή-
θετά μοι γενοῦ καὶ προστάτης θερμό-
τατος, σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος
δουλός σου.

Ἐδὴ δ΄. Τὴν ἀνεξήνικασον.

Ἦβην ἐπανθοῦσαν, Μαρκέλλα σεμνή,
ἔχουσα ἀθλήσεως ἠνυσας, θεομῶν
διόπερ νῦν παρίστασαι Θεῷ, οὐ ἔρωσ
σὴν κατέφλεξε, ψυχὴν καὶ καρδίαν ἀοι-
δίμας.

Θάλασσαν ἐξέφυγες τὴν τῶν παθῶν,
τῶν πολυταράχων καὶ ἐδῶκαμες, ἐν
τῷ λιμένι, τῷ ἀκλύστῳ τοῦ Θεοῦ, ἐνθα
Μαρτύρων τάγματα, πέλλουσι Μαρκέ-
λλα πανέντιμας.

Ἦόν τὸν τοῦ ὕψους, ὅν περ Ἀδάμ,
ἠ πόθῳ τῆς θεώσεως πέπωκε Μάρτυς
Μαρκέλλα, μὴ περῶσα ὡς σοφῇ, αὐτὸν
πανσόφως ἤσχηνας, ὅθεν σου τὴν μνή-
μην γερακίρομεν

Θεοτοκίον.

Ἦ πανπερῶμαστος Μήτηρ Θεοῦ,
λάμψον μετανοίας ἀκτινάμοι, λύσον
τῶν ζόφων, τῶν ἀμέτρων μου κακῶν, τοὺς
πανηροῦς ἀπέλασον, Ἐκόρη λογισμοῦς
τῆς καρδίας μου.

Καταβασία. Εἰσακήκοα τὴν ἐνδοξον.

Ἐδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σὺμπαντα.

Κρήνην σε γνώσκομεν, Μαρκέλλα
παμκακίρσσε, σώζουσαν τοὺς δι-
ψει ἐκκαεντας, ὅθεν σὸν πόθῳ τῇ σῇ σο-
φῷ ἐστῆκως, δεχομαι τὴν ἱκσιν παθῶν,
ψυχῆς τε καὶ σώματος, ὡς γλυκύροσα
νάματα.

Ἦ μὲνα ἀτάραχον, οἱ ἐν πελάγει παν-
σεμνε, ὄντες τῆς ζωῆς τῆς ἐπικηρού,
ἔχομεν πάντας, τὸν σὸν Μαρκέλλα Να-
όν, ὄνπερ σοὶ ἐδεματο λαός, πόθῳ ὁ
χριστῶνυμος, εἰς σὴν δόξαν καὶ αἰνεσιν.

Ἦ ῶμους ἀπεδῶξας, ὄλοστελῶς ἀοι-
δίμας, ἐκ τῆς καθαρᾶς σου διανοίας,
οὗς ὁ ἀνάρτης αὐτῇ ἐνέβαλε, καὶ γέγο-
νας ἐμψυχος ναός, ὄνπερ εἰσφωκήσατο,
ἡ Τριάς ἡ ἀεΐφωτος.

Θεοτοκίον.

Ἦ ῶρακε πάλαι σε, ὡς θεῖον τόμον Ἀ-
χραντε ἐνθεος προφήτης ἐν ᾧ λόγος,
ἐγράφῃ ἐνδον, Πατρὸς εἰς κόσμου χρι-
σῶν, καὶ ἔσωσε πάντας ὡς Θεός, πίστει
προσκυνοῦντες σου, τὴν ἀπόρητον
γέννησιν.

Καταβασία. Ὁ τοῦ φωτός διατημήξας.

Ἐδὴ στ΄. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον

Νικᾶται δυναμῆς ἄπασα, δαιμόνων καὶ
ἐχθρῶν τῇ ἰσχυῖ σου, ὅθεν θεόμεθα,

τὴν νῆσον πάσαν περίσῳζε ἡμῶν, Μαρκελλά ἐνδύξῃ, τὰς προσβείαις σου.

Ἐνέζει πάντας αἰοίδιμε, τὸ ὕδωρ τὸ ἐκ πέτρης χερόμενον, ἢ σε ἐδέξατο, καὶ νῦν τὸ σῶμα καλύπτει σου, τέρατα καὶ σημεῖα τελοῦν ἐκάστοτε.

Ὁ διχορρήξας καὶ σώσας σε, τὴν πέτραν ἐκ τοῦ ἄγους ἀμόλυτον, πατρώας μίξεως, Θεὸς Μαρκελλά ἐδέξασε, θυμακῶν ἐνεργείας καὶ ἐμεγάλυνεν.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη πάντων βοήθεια, ἐζηθήσῃ ἡμῶν κινδυνεύουσι, καὶ χεῖρα ὀρέξον, καὶ πρὸς λιμένα ἐμπίδρασον, τῆς σωτηρίας, Κόρη θεοχρητίωτε.

Καταβασία. Ἐν τῷ ἠλίθεσθαί με, Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον

Ἡ λαμπρά σου ἄλγησις, ὦ καλλιμάργος Μαρκελλά, τῶν πιστῶν ἐφαί-

δρουνε, τὰς διανοίας ἐνθούως, θάνατον τοῦ ζῆν ἀνόμως προκρίνειν πάντας, περὶ θοῦσα, καὶ γὰρ ἐτμήθηξ ἕξει τὴν κίβαν, σὺν μαστοῖς ὑπὸ πατρώας, χειρῶς, ὡ δρᾶμα, ὑπὲρ τοῦ νόμου Χριστοῦ.

Ὁ Οἶκος.

Ἄετι οἱ ἀλήσοι, ἀκούσατε καινοὺς καὶ δυσανθήτους ἄλλους τε καὶ ἀγῶνας, οὗς περὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ ἄμωμος νύμφη Μαρκελλά, παρὰ τοῦ ἀνόσιου αὐτῆς πατρὸς ἐν τῇ τῆς Χίου νήσῳ, ἐν κόμῃ Βολισσῶ ἠγάμισται, ἐνθα μέτρι τοῦ νῦν ἐρυθρὸς ὁ τῆς θαλάσσης ἀφρό; ἐν ταῖς ἀκούσι δρᾶται, εἰς δῆλων τῶν ἐκχυθέντος παρθενικοῦ αὐτῆς αἵματος; θέλον γὰρ ὁ ἐνιγῆς καὶ ἀνόσιος πατήρ παρανόμως συμμίγνυσθαι αὐτῇ, οὐκ ἠέσχετο ἡ αἰοίδιμος, ὄθεν φεύγουσα καὶ ὑπ' αὐτοῦ διωκομένη, ἔλαβε θάνατον ὑπὲρ σωφροσύνης, χεροὶ πατριαις ἀποτηνείσα ἐν τοῖς μαστοῖς, καὶ τὴν ἐρίμιον αὐτῆς κεφαλήν δι' ὁ στέφει οὐρανῶ ἐστέφθη, ὡς ἀθλήσασα ὑπὲρ τοῦ νόμου Χριστοῦ.

ΤΟ ΑΥΤΟ ΜΗΝΙ ΕΙΚΟΣΘΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΑΘΛΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΜΑΡΚΕΛΛΗΣ

ΤΗΣ ΕΚ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΧΙΟΥ

Αὕτη ἡ Ἁγία Παρθενομάργος καὶ ἀθληφόρος τοῦ Χριστοῦ Μαρκελλά περίπου τοὺς τριακοσίους χρόνους (2) γω-

2) Ὁ ποιητὴς τῆς ἀκολουθίας τῆς Ἁγίας Μαρκελλῆς, λέγει, ἐν τισὶ τροπαίσις ὅτι συνδέσεται αὕτη μετὰ Ἰσίδωρου καὶ Μυρόνης καὶ τῆς ὁσίας Μαρτίνης τῶν ἐν Χίῳ προδιαμαρτυρῶν καὶ προστατῶν αὐτῆς ἀναγινώσκοντες ἢ δὲ Ἁγία Μαρτῶνα πρὸς Κύριον ἐξεδίμωσεν εἰς τοὺς 1462 ἀνέβ'. χρόνους ἀπὸ Χριστοῦ. Λοιπὸν συμπεριλαμβάνεται ὁμοστατικῶς ὅτι ἡ ἀθλη-

οῖσται καὶ κηρύσσεται Ἁγία καὶ Μάρτυς εἰς τὴν νῆσον Χίον· καὶ ναὸς εὐδοκῆται τιμώμενος εἰς τὸ θεῖον αὐτῆς ὄνομα καὶ θαύματα πολλὰ ἐτέλεσε καὶ τελεῖ εἰς τοὺς μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας ζητούντας τὴν μοιρικήν αὐτῆς χάριν καὶ ἀντίληψιν εἰς τὰς χρείας τῶν ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ ναὸς τῆς εἶναι παρῳρα εἰς μίαν ἄραν τῆς νήσου, καὶ ἡ ἱστορία τῆς δὲν ἐδόθη εἰς τύπον, καὶ οὕτω νὰ κηρυχθῇ καὶ νὰ φανερωθῇ πανταχοῦ, διὰ τοῦτο λαβόντες ἡμεῖς τὰς εἰδήσεις τῆς ἱερᾶς αὐτῆς ἱστορίας ἀπὸ ἐνα σύνομον καὶ ἐλληνιστὶ συντεθειμένον ἰκάνημα κολαίου τινος, συγγρόνου τῆς Ἁγίας, ἦδη πῶτον τὴν κυριότητα τῆς πάντας, καὶ ἐντοπίους καὶ ἔξωθεν, ὑποσημειώσιντες ἐν μέρει καὶ ὅσα ἀμέσως ἐγνωρίσαμεν περὶ τοῦ τερατουργοῦ ἕδατος, ὁποῦ ἐκβάλλεται ἀπὸ τὸν τόπον τῆς ἀποτομῆς τῆς, προσθέντες ἐπι καὶ ἐκ τῶν νέων τῆς θαυμαστῶν τὰ πλέον φανερά καὶ γνωστά εἰς τοὺς πλησιοκότους.

Ἡ μακαρία λοιπὸν αὕτη καὶ ἀσπίλος νύμφη τοῦ Χριστοῦ Μαρκελλά ἦτον ἀπὸ τὴν νῆσον Χίον, ἀπὸ ἐνα χωρίου τοῦ ἐπάνω μέρους, κολούμενον Βολισσῶν τῶν γονέων τῆς; τὸ ὄνομα δὲν μὰς τὰ ἐφανέρωσε καμμία ἱστορία, οὐδὲ ἐκ παραδόσεως δὲν τὰ ἠξέουρον ἦσαν ὅμως χρησιμαγῶ, πλουσιώτεροι καὶ ἐπισημότεροι τῶν ἄλλων τοῦ χωρίου ἄλλ' ἀποθανοῖσιν τῆς μητρὸς αὐτῆς νέας τὴν ἡλικίαν ἔμεινεν ὀρφανὴ ἡ Μαρκελλά καὶ ἀνετρέφετο ὑπὸ τοῦ πατρὸς. Ἐχουσα δὲ ἐκ πρώτης ἡλικίας ἀγαθὴν προαίρεσιν καὶ καλὴν παιδαγωγίαν ἀπὸ τῆν μητέρα τῆς, ἦτο καὶ ἐφαίνετο ἡ ἐδλογομένη σεμνοτάτη καὶ κατὰ πάντα εὐτακτος καὶ κοσμίᾳ τῆς δὲ ἡλικίας αἰετανοῦσης, συνήσανον καὶ τὰ πρώτα ἐκείνα καλὰ, καὶ ἄλλα νέα προσεγίνοντο, διότι πολλὴν σπουδὴν καὶ ἐπιμέλειαν ἐδεικνυεν εἰς τὴν θεῖαν εὐαρέστησιν, νηστεύουσα, προσευχομένη, ἐλιούσα τοὺς χρεῖαν ἔχοντας καὶ ἄλλα ἀγαθοεργίας ποιοῦσα καὶ φυλάττουσα ἀκριβῶς τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου ἡ αἰοίδιμος. Ἀλλὰ ταῦτα βλέπων ὁ μάσκαλος καὶ κοινὸς ἐχθρὸς τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας, ἐφθόνησε καὶ ἤθελε νὰ τὴν πολεμήσῃ, μὴν ὑποφέρων νὰ καταπαθῇ τὴν δυνάμιν του μία νέα καὶ ἀπαλή κόρη, καὶ μάλιστα χωρική καὶ ἀργεῖματος, μὴδὲν ἄλλο ἠξέουρουσα εἰμὴ Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦτον ἔσταυρωμένον, ἐφθόνησε, λέγω, καὶ ἤθελε νὰ τὴν πολεμήσῃ, καὶ ἂν δυνήθῃ, νὰ τὴν ῥύη εἰς τὸν βαθύτατον λάκκον τῆς ἀμοστίας ἐκείνην ἦτις ἐφαίνετο καὶ ἦτο τῇ ἀληθείᾳ ὑψηλὴ καὶ ἀνοτέρα τῶν πολλῶν κατὰ τὴν ἀρετὴν. Πλὴν ἡ πολεμήσῃ ἀμέσως ἐκείνην σπειρώων δηλαδὴ πονηρῶς λογιμοῦς εἰς τὴν καθαρὴν καὶ θεοφάρον τῆς διαίνοιαν, καὶ οὕτω τὴν νικήσῃ, τὸ ἐστοχάσθη ἀδύνατον ὁ πονηροτάτος, ὅτι ἂν καὶ ἦτο νέα, εἶχεν ὅμως γεροντικὸν καὶ ἀνδοτερον φρόνημα καὶ δὲν ἦτο θυγάτηρ τῆς προμήτορος Εὐσῆ εἰς τὸ νὰ ἰσχυρὴ καὶ ἀκράς μετὰ χαρᾶς εἰς τοὺς δολίους ἐκείνου ψιθυρισμοῦς; ὄθεν παραιτεῖται ὁ μαρτῶς, ὡς ἀσθενῆς, ἀπὸ τὸν πρὸς αὐτὴν ἄμοσον πόλεμον, δὲν τὴν

φόρος Μαρκελλά ἡμαῖς περίπου τοὺς αφ'. 1500, ὅτι δὲν τὴν ἐνθυμῶνται οὔτε οἱ πάπποι, οὔτε οἱ κρόσπαποι τῆς παρούσης γενεᾶς (Σημ. τῆς γενεᾶς καθ' ἣν ἐγράφη ὁ βιογραφίος τῆς Ἁγίας, Κ. Π.).

ὑφάνει εἰς τὴν ὑπερῆφάνειαν, ὡς πλουσιώτερον καὶ ὀρειώτερον τῶν ἄλλων, καὶ τὴν ἀνάπει τὰς τῆς νεότητος ἐπιθυμίας, οὔτε ἄλλο τὸ ἐκ τῶν βελῶν αὐτοῦ δὲν ῥίπται κατ' αὐτῆς, ἐπειδὴ ὄποιον κοκὸν καὶ ἂν ἦτο ἐκείνο ὄπερ ἤθελε τὴν παραινῆσαι νὰ κίμῃ, ἤθελε εἶναι μέτρον καὶ μακρὸν, καὶ ὄχι μέγα καὶ ἀνήκουστον, ὡσάν ἐκεῖνο ὄπερ, εἰς ὄλον τὸ ὑπερον, ἠγωνίσθη ὄλαις δυνάμεισι νὰ κατορθώσῃ ἄλλ' ἤμεινε κατασχρημένος, ἐπειδὴ ἀπέτυχε ὁ παμμίριος, καθὼς ἀκολούθως θέλομεν εἰπεῖ.

Τὶ δὲ ἦτο τὸ μέγα κοκὸν, καὶ ἀνήκουστον εἰς τοὺς Χριστιανοὺς; εὐρὸν τὸν πατέρα τῆς φαυλόβιον, καὶ τῆς θείας χάριτος ἔρημον, νινεῖ καὶ ὀργιστοὺς αὐτὸν εἰς σαρκινὸν ἔρωτα αὐτῆς τῆς ἰδίας τοῦ θυγατρῶς φρεῖ τῆς κακίας καὶ πονηρίας τοῦ διαβόλου φρεῖ τῶν πονηρῶν αὐτοῦ μηχανημάτων; τὴν μὲν Εὐσῆν ἠπάτησε διὰ τοῦ ὄρεως, ἐπειδὴ ἦτο συνειθισμένος ἐκείνος νὰ εἰσελάχηται συχνὰ εἰς τὸν Παράδεισον, τὴν δὲ Μαρκελλαν ἰδοκίμως νὰ ἀπατήσῃ μετὰ τὸ μέσον τοῦ πατρὸς τῆς, ἐπειδὴ ἦτο νύκτα καὶ ἡμέραν ἀχώριστοι, ὡς πατήρ καὶ τέκνον. Τίτρωσαι λοιπὸν καὶ πληγῶν αὐτὸν, ὡσάν με σούτας φαρμακεράς, μετὰ τὸ κάλλος τῆς κόρης; ὄθεν ἀρχίζει ὁ μαρτῶς νὰ τὴν βλέπῃ μετὰ κόλλαστον; ὀφθαλμοῦς, καὶ ἐκ τῆς θεωρίας, τοῦ ἔχοντος αἰσχρα προσβολαί, καὶ ἐκ τῶν προσβολῶν συνδυασμοῦ, καὶ ἐκ τῶν συνδυασμῶν συγκαταθέσις, καὶ ἐκ τῶν συγκαταθέσεων, ἤρχισεν καὶ νὰ ἀπολαύσῃ εἰς τὴν ἀσεμνοτάτην πράξιν τῆς ἀμαστίας, ἦγον ἀπετάμισεν ὁ ἀνόσιος, νὰ λέγῃ πάντῃ αὐθαδῶς καὶ ἀνασχύνοντας πρὸς τὴν θυγάτερα δαιμονικά λόγια, διὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν πονηρίαν αὐτοῦ γνώμην, καταφρονῶν καὶ θεῖους καὶ ἀνθρωπίνους νόμους, μετὰ σκοπὸν νὰ τὴν ἐξῷ, ὡς τόλμησεν βαρβαρικῆς καὶ ἄθεου! νὰ τὴν ἐξῷ λέγω καὶ θυγάτερα καὶ γυναικῆ του! Ἐταρῶσθῃ, ἐφορῆν ἡ σωφροστανὴ Μαρκελλά, οὔτε κίβν νὰ τὸ καλοκοπήσῃ ὑπέμεινε. Τί λοιπὸν; ἐπιχειρεῖ καὶ βιασῶς ὁ ἀπάνθρωπος πατήρ ἢ δὲ φρόνιμος κόρη τὴν βίαν φρονηθείσα, φρυγνεν ἀπὸ τὴν πατρικήν τῆς οἰκίαν καὶ ἀπὸ τὸν χωρίον, καὶ ὡσάν νὰ ἐδίωκετο ἀπὸ Μαξιμιανούς, ἢ Διοκλητιανούς ἢ Δεκίους, τοὺς ἄθεους ἐκείνους τυρόνους, φρεγνεν εἰς τὰ ὄρη, καὶ διέτριβεν ἐκεῖ κρυπτομένη, καὶ παρακαλοῦσα τὸν νοσητὸν αὐτῆς νυμφίον Χριστὸν, νὰ τὴν σκεπάσῃ καὶ νὰ τὴν φυλάξῃ ἀμόλυτον. Τὶ δὲ ὁ κάσματος πατήρ; τάχα ἤθελε εἰς τὸν ἐαυτὸν του; τάχα ἐντραπὴ διὰ τὴν ἀποτροφήν τῆς θυγατρὸς του; τάχα ἐσοφρονίσθη; ὄχι τὸ ἐναντίον μάλιστα ἔγινεν ὅτι κατὰ τὸν Ἰουδαῖον Φίλων, ὅταν ὁ πονηρὸς ὄντος ἔρωτας δὲν ἤμπορῇ νὰ τελε. ὄσθῃ, δὲν παύει, ἀλλὰ περισσώτερον αἰξάνει «ἀποτυγχάνομενος ἔρωτος, οὐ μετρίως ἐπιτείνεται» ὄθεν ἀποτυχὸν καὶ αὐτὸς ὁ ἀνόσιος, πλέον ἠναφεν ἀπὸ τὰς φλόγας τοῦ σατανικοῦ ἔρωτος; ἐπαρκαφρόνησεν, ἔδαμονίσθη, καὶ ἐβγήκε τῆριτὸν αὐτὴν εἰς τὰ βουνά. Ἡ δὲ μακαρία Μαρκελλά, ἰδοῦσα τοῦτον μαρτῶσθῃ, καὶ νομίζουσα πῶς ἐκείνος δὲν τὴν εἶδε, τρέχει τὸ ὀγληγορώτερον εἰς ἐνα παραθαλάσσιον τόπον, καὶ κρύπτεται μέσα εἰς μίαν μεγάλῃν βᾶτον δὲν τὴν ἐλάνθανεν ὄμως, τὴν εἶδε. Λοιπὸν τρέχει καὶ αὐτὸς ἐκεῖ, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ εἰσελάχῃ εἰς τὴν βᾶτον, διὰ τὴν πολλὴν τῆς πυκνότητα, ἔβαλε πῦρ εἰς ἀ-

Πότιμον ὀπίστην ἀδικούτων, Σῶτερο Ἐξ ἀδίκου φεύγουσα μιγῆς πατρώας. Τὸν Δαυὶδ ἀκούσασα Σωτήρ μου λόγον, Ἄδικιαν φράκοντα ἐβδελύξθη. Εἰς τὸν νῦν δὲ τὸν Λοῦθ θυματροῦσάμου φέρω. Οἷα πέπονθα πρᾶττον αἰσχρῆς δρᾶμα. Βέλη τέτρωμαι ἐκ πατρὸς μιαιφόνου. (1)

(1) Ὅθεν οἱ στίχοι εἰρηναῖ ἐν μαρτῶρῳ καταγραμμένον ἐν τῷ Ναφ τῆς Ἁγίας Μαρκελλῆς, ὡς ὁ τὰ πατέρα τῆς Χίου συλλέγει γράσει.

την ὁ σκληροκάδιος· και θηριοτροφῶμων, διὰ τὴν βίασὴν τὸν ἔβρω, ἢ ἐὰν δὲν γίνω τοῦτο, νὰ τὴν καύσῃ μέσα ἐκεῖ. Πλὴν δὲν κατώρθωσεν ἐκεῖνο ὅπου ἤθελεν, ἐπειδὴ ἐξέλιθοσθα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ Μαρκέλλα (ἢ βία τὴν ἀνάγκη νὰ ἀνηρπάσει τελείως τὰ κέντρα καὶ τὰ ξεχωριστά τῆς βιάτου), ἔτρεξε μὲ ὄλην τὴν δύναμιν εἰς τὴν παρὰ (αὐθάλασσαν) ἐκείνην πεδιάδα, καὶ διαπεράσασα αὐτήν, ἔτρεχεν ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους· καὶ τὰς πέτρας τῆς θαλάσσης, ὡς ἐλαφρὸς ταχυδρόμος· καὶ ἐκείνη μὲν ἡ πανεύφρομος ἠγωνίζετο οὕτως ὑπὲρ σωφοσύνης, διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν παρθενίαν τῆς ἄφθορον, ἐκείνος δὲ ὁ ἐναγῆς καὶ ἀκάθαρτος ὑπὲρ ἀκολασίας καὶ ἀσελγείας, διὰ νὰ πληρώσῃ τὸν κοκόν του σκοπόν· μὴ δυνάμενος ὅμως νὰ τὴν φθάσῃ, ἔβρισχε σαίταν καὶ τὴν ἐπλήρωσεν· ἀλλὰ καὶ πληγωμένη ἡ Μαρκέλλα, ἔτρεξε πάλιν καὶ ὅσον ἠδύνατο ἔβρεγε, πλὴν, ὅταν εἶδε πὸς τὴν ἐφθανε, καὶ πλὸν νὰ τρέξῃ δὲν εἶχε δύναμιν, κατέρρευεν εἰς τὴν ἀήχητον δύναμιν τοῦ νυμφίου τῆς Χριστοῦ, καὶ προσευξαμένη, ἐξήγησε νὰ ἀρισθῆ καὶ νὰ ἀνοίξῃ ἡ πέτρα ὅπου ἦτο πληθὸν τῆς, νὰ τὴν δεχθῆ μέσα τῆς καὶ νὰ τὴν κρύψῃ· καὶ παρευθὺς· ὁ τὴν θαυμασίαν σου Χριστέ, Βασιλεῦ τῆς κτήσεως! παρευθὺς εἰ σήκουσε τῆς δεήσεως αὐτῆς· ἵνα τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν ποιῶν, καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν εἰσακούων· καὶ ἀρισθεῖσαι ἡ πέτρα ἐκείνη τὴν ἰδέχθη καὶ τὴν ἔκρυψε μέσα τῆς ἕως ἐπάνω εἰς τοὺς μαστούς, ὡς ποτὲ τὴν προτομοῦ τῆς καὶ Ἰσαπόστολον Ἔθελαν.

Φθάσας δὲ καὶ ὁ πατήρ, διαμνησμένος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ θυμοῦ, καὶ μὴ δυνάμενος ἐκεῖθεν νὰ τὴν βιάθῃ μὲ ἀπανθρωπίας καὶ σκληρότητος υπερβολῆν προτόν ἐκοψε τοὺς μαστούς τῆς κόρης μὲ μάχαιραν, ὡ γνόμης ἀπανθρώπου καὶ θηριώδους! ὦ σπλήγγνα! ὦ καρδιά! ὦ χεῖρες, τυραννικαὶ καὶ ὄχι πατρικαὶ! πῶθον λέγω ἔκοψε τοὺς μαστούς τῆς καὶ τοὺς ἔβρισχεν εἰς τὸ βουνόν, ἔπειτα ἀπέτευε τὴν πάντιμον αὐτῆς κεφαλὴν καὶ τὴν ἔβρισχεν εἰς τὴν θάλασσαν (1), καὶ οὕτως ἡ μακαρία Μαρκέλλα ἔλαβε πικρὰ Χριστοῦ, ὡσάν ἕνως γέρος καὶ ὄθρον τῆς σωφοσύνης τῆς καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν διαπύρου ἀγάπης τῆς, ἐπειδὴ ἐτελειώθη δι' αἵματος, καὶ νὰ ἀξιωθῆ τὸν ἀφθάρτων καὶ ἀκηρίτων στερῶσαν τῆς ἀλλήσεως· διότι ἠδύνατο βεβαίως ἡ θεῖα παντοδύναμη ἢ νὰ τὴν φυλάξῃ ζωντανὴν ἢ νὰ παρὼλαβῇ τὴν ἀγίαν τῆς ψυχὴν ἐν ἐρήνῃ· πλὴν δὲν ἔκαμην οὕτως· ἀλλὰ τὴν ἔβρισχεν νὰ λάρβῃ βίαιον θάνατον διὰ νὰ παρουσιασθῆ Ἐπιπροσθέν του ἐστολιμένη ὄχι μόνον μὲ τὸ καθαρὸν ἔνδυμα τῆς παρθενίας, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν πορφύραν τῶν παρθενικῶν τῆς αἱμάτων· καὶ οὕτως ὡς μὲν παρθένος εἰσῆλθεν εἰς τὸν οὐρανὸν νυμφῶνας μετὰ τῶν φοβιζῶν παρθένων, ὡς δὲ Μάρτυς· μετὰ τῶν Μακκαβαίων καὶ τοῦ τιμίου Προδρόμου μακαρίζεται· διότι αὐτοὶ δὲν παρεῶσαν τὴν ζωὴν των εἰς θάνατον, διὰ νὰ μὴν ἀρνῶν.

(1) "Αἵματα λόγος ἐκ παραδόσεως, καὶ ὁ τὰ πατρία τῆς Χίου συλλέξας καὶ ἐγγράφων μᾶς τὸ ἄρρητον, ὅτι ἡ μαρτυρικὴ κῆρα τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης, ἐκρίσκει εἰς τὴν παλαιὰν Ρώμην, ἴσως ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου ὤρισαν τὴν ἡσῆσον οἱ Γερμανοὶ βασιλεῖς."

θοῦν τὸν ἀληθῆ Θεόν, καθὼς ὕστερον οἱ Μάρτυρες, ἀλλὰ διὰ τὸν νόμον Κυρίου, οἱ μὲν Μακκαβαῖοι, διὰ νὰ μὴ φύγουν ἀπὸ τὰ φαγητὰ ἐκεῖνα ἄσπυ ἠμπούδισεν ὁ Μωσαϊκὸς νόμος, ὁ δὲ Βασιτιστῆς καὶ Προδρόμος ἐλέγχων τὴν παρανομίαν τοῦ Ἠρώδου· καὶ κατὰ ἀληθειαν εἰς τὴν Ἁγίαν ταύτην ἐπληρώθη τὸ Εὐαγγελικὸν ἐκεῖνο ὅπου λέγει· «Ὁ· δ' ἂν ἀπαλώσῃ τὴν ψυχὴν αἰδιού ἐκενεν ἐμοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν»· διότι ἀπόλωσε τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωὴν διὰ νὰ φυλάξῃ τὰς ἐντολάς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ Ἰδοῦ ἔλαβε τὴν αἰώνιον, καὶ αὐτῆς μὲ τὸν Χριστόν, καὶ συνδοξάζεται· καὶ οὐ μόνον ἐν οὐρανῷ δοξάζεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ γῆς μὲν παράδοξα θαύματα μεγαλύνεται· διότι ἡ διαρρηχθεῖσα ἐκείνη πέτρα καὶ τὴν Ἁγίαν δεξαμένη, ἀνέβλυσε καὶ ἀναβλύζει ἀενάως ὕδωρ τερατουργόν, λαματικὸν παντὸς πάθους καὶ πόνου· ἀσθενείας «ἐὼς γὰρ ἐγὼ, λέγει Κύριος, ἀλλ' ἢ τὸς δοξάζουσιν ἐν ἀντιδόξασα». "Ὅθεν καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ καιροῦ ἐκείνου, βλέποντες τὰ παράδοξα ταῦτα θαύματα τοῦ ἐκ τῆς πέτρας ἀναβλύζοντος ἁγιάματος 2), ἐκτίων· Ἐκτίουσαν εἰς τὸ δόγμα

2) *Εἶναι δὲ τὸ ἁγίασμα αὐτὸ ἕως ἐν τέταρτον τῆς ὥρας μακρὰν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τὸν τόπον ἐκείνον τὸν ὀνομαζοῦσι οἱ ἐπίσκοποι Ἐμαρτυρίων τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης, ἔπειτα δὲ ἔγινεν ἐκεῖ ἡ ἀποτομή τῆς ἑκεί εὐρίσκειται καὶ ἡ πέτρα, ἢ ὅποια ἐκρυψε καὶ ἐσκέπασε τὸ παρθενικὸν καὶ πάντιμον σῶμά τῆς· καὶ ἕως τῆς σήμερον, κρῖμασιν ὄχι εἰδὸν ὁ Κύριος τὸ σκεπάσει. Εἶναι δὲ ἡ πέτρα ἑστὴ ἐν τῷ χεῖλος τῆς θαλάσσης, ὄχι ποδὸν μεγάλη οὐδὲ φαίνεται ὡσαν ριζομαῖα, ἀλλ' ὡσαν νὰ ἐκλισθῇ ἀπὸ τὸ βουνόν, καὶ ἔπεσεν ἐκεῖ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἑστῆρας ἔπεσαν χρώματα καὶ πέτρας τοῦ βουνού, καὶ ἔχωσαν τὸ ἐν τῆς μέρος· ἀπὸ τὸ ἄλλο τὴν μωσκοκέπτει ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, καὶ φαίνεται μόνον ὡς μία πῆχυν ὑψηλοτέρα τῆς γῆς ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης. Ἔχει εἰς τὸ μέσον τῆς ἡ πέτρα ὀλίγον κολῶμα καὶ εἰς τὸ κολῶμα ἐκεῖνο ἔχει μίαν μικρὰν καὶ στενὴν ὄπην, τὸσον ὅπου χωρεῖ μέσα τὸ νύχι τοῦ δακτύλου τῆς χειρὸς· ἀπὸ αὐτὴν τὴν μικρὰν καὶ στενὴν ὄπην τῆς πέτρας ἐξέρχεται ὀλίγον ὕδωρ ἀμυρῶν καθαρῶτατον καὶ θερμῶτατον ἀποεῖς τῆς περιεργαζόμενος τὸ ὕδωρ ἐκείνο· ἡ πέτρα ἀπὸ τὴν ὅποια ἐξέρχεται δὲν συνδέεται μὲ τὸ βουνόν, νὰ εἰπωμεν ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ διαπερνᾷ εἰς τὴν πέτραν· νὰ ἀναβαίνῃ πάλιν ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἔπρεπεν ὅταν σύρεται μέσα ἡ θάλασσα νὰ ξηραίνεται, ἀλλ' αὐτὸ τρέχει ἐνός εἰδους πάντοτε, ὡσαν νὰ ἦται ἡ πέτρα πῆθος μὲ νερόν, καὶ ἀπὸ κανένα ράγισμα τοῦ πῆθους ἐξέρχεται. Ἐπειτα τὸ καθαρὸν ἐκεῖνο ὕδωρ βάφει τὰ μαύρα πετράδια τοῦ αἰγιαλοῦ, (διότι δαλαί πέτραι τοῦ τόπου ἐκεῖνον εἶναι μαύραι) καὶ φαίνονται ὡσαν τὸν κρόνον τοῦ αὐγοῦ (δὲν ἠξέσωρ μὲ τί ἄλλο νὰ τὸ ὀμοιάσω) καὶ οἱ μόνον τὰ ἔβω ἀλλὰ καὶ τὰ μέσα εἰς τὴν θάλασσαν εἰς ὅσον τόπον χύνεται τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο ἕως τρεῖς πῆχας βάθος, εἶναι παρομοίως βαμμένα καὶ οἱ ἀφροὶ τῆς θαλάσσης εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶναι κόκκινοι εἰς καιρὸν γαλιζῆν· ὅθεν οἱ ἐπίσκοποι ὀνομαζοῦσιν τὸν τόπον ἐκεῖνον, αἶμαν αἷμα» καὶ ὁ παλαιὸς ἐκείνος ὄστις εὐώνθεσε τὴν Ἀκολουσίαν τῆς Μάρτυρος, ὀνομάζει τὴν πέ-*

τῆς Ἁγίας, εἰς τὸν τόπον τῆς βιάτου ὅπου ἐκρύφθη, ἄς προσήκηται, καὶ τὴν ἐσοτάζουσιν εὐλαβῶς, καὶ κατ' ἔτους οἱ ἀνάγκη ἔχοντες προστρέχουσιν εἰς τὸν Ναόν καὶ εἰς τὸ ἁγίασμα, καὶ λαμβάνουσιν τῶν παθῶν τὸν τὴν ἴσιν. Τὰ δὲ θαύματα, ὅπου ἐνεργεῖ αὐτὸ τὸ ἁγίασμα τῆς Ἀθλοφόρου Μαρκέλλης· εἶναι δύσκολον νὰ τὰ περιγράψῃ τις, διὰ τὸ πλῆθος. Ὅθεν καὶ ἀπὸ δια τὰ μέρη τῆς Χίου, καὶ ἀντικρὺ ἀπὸ τὰ Ψαρρὰ προστρέχουσιν ἐκεῖ, καὶ λαμβάνουσιν τὴν θεραπεῖαν εἰς τὰ πάθη των· καὶ εἰς τὴν μνήμην τῆς, ἦτες τελεῖται τῆ 22 τοῦ Ἰουλίου μηνός, πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων συντρέχει· διὸ καὶ τὸν Ναόν τῆς νεωστὶ ἀνεαίνουσιν καὶ ἐμεγάλυναν οἱ ἐπίσκοποι, καὶ ἐκ τῶν νέων αὐτῆς θαυματίων καρῶσαν ἡμῖν, καὶ ἐργάζομεν τὰ ἀκούουθα.

Εἰς τὴν χιλιούς ἑπτακοσίους ὀδοήκοντα δύο χρόνους ἀπὸ Χριστοῦ, Ἰερεῖς τις ἀπὸ αὐτὸ τὸ χωρίον, τὴν Βολισσον, ἔχον παιδίον ἀσθενές, ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸ πλύνῃ εἰς τὸ ἁγίασμα τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης, πλὴν ὄχι μὲ τὴν πρόνοιαν καὶ ἀπαυτομημένη πίστιν, ἀλλὰ μὲ διαταγῶν καὶ ἀμφιβολίαν, ἐπειδὴ τὴν ἡμέραν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ ἱερεὺς, τοῦ ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον του, πὸς εὐρέθη εἰς τὸν τόπον τοῦ Μαρτυρίου τῆς Ἁγίας, ὅπου καὶ τὸ ἁγίασμα

τραν ἐκείνην, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐξέρχεται τὸ ἁγίασμα «Σορόν», ἦρπον ἤρπον τὸν Λειψάνων τῆς Ἁγίας, καὶ ὅλοι ἔρχουν παραδίσειν ὅτι ἐκεῖ μέσα μένει τὸ Μαρτυρικὸν Λείψανον, καὶ ἐκείθεν ἐξέρχεται τὸ λαματικὸν ἐκεῖνο ὕδωρ. Πλὴν δὲν εἶναι τὸ θαυμαστόν οὕτε ἡ θερμότης οὕτε ἡ βαφὴ τῶν πετρῶν, διότι αὐτὰ καὶ εἰς ἄλλα μέρη φαίνονται· τὸ θαυμαστόν εἶναι τοῦτο, διότι εὐθὺς ὅπου ἀρχίσαι ὁ ἱερεὺς νὰ ψάλλῃ τὸν ἁγίασμόν, φαίνονται ὀλίγοι ἀτμοὶ εἰς τὸν λάκκον τοῦ ὕδατος ἐν ἀρχῇ, ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅπου ἐγγίζει εἰς τὴν πέτραν, ἔπειτα σκεπάζεται ὅλη ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος ἀπὸ τοῦτος ἀτμοῦς ἐκείνου, ὡσαν νὰ ἀνοίξῃ τις καζάνι ὅπου βράζει, καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυτον τοῦ ἁγιασμοῦ παύουν οἱ ἀτμοὶ, καὶ μένει πάλιν ὡς καὶ πρότερον· πράγμα διηγοῦμαι ὅπου εἶδον ἰδίως ὀφθαλμοῖς· Ὅταν δὲ ἔχῃ νὰ θαυματουργήσῃ καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὸν πάσχοντα, δι' ὃν ψάλλεται ὁ ἁγίασμός, τότε προσέρχεται ἀτμίς, καὶ δίδει χαροποιὰν εἰδήσειν· εἰς τοῦτο μὲ ἐβεβαίωσεν ὁ Ἐφημέριος ὅπου πολλοὶ τὸ ἐπαρητήρησε. Ὅλιγον μακρὰν ἀπὸ τὸν τόπον τῆς ἀποτομῆς, εἶναι ὀμοίως βαμμένα αἱ πέτραι μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ λέγουσι, πὸς ἐκεῖ τὴν ἐσάτηυσεν ὁ πατήρ καὶ ἐχούθησαν τὰ Μαρτυρικὰ τῆς αἵματα, καὶ διὰ τοῦτο αἱ πέτραι εἶναι κόκκιναί, καὶ ἐγὼ παρατήρησας δὲν εἶδα εἰς ἄλλο μέρος νὰ ἔχουν τοιοῦτον χρώμα αἱ πέτραι, παρὰ εἰς αὐτὰ τὰ δύο μέρη δὲν εἶναι φυσικὸν τὸ χρώμα ἐκεῖνο τῶν πετρῶν, ἐπειδὴ τριβόμενον βγαίνει, καὶ μένη ἡ πέτρα μαῖνρη κατὰ τὴν φύσιν τῆς.

πηγάει, καὶ ἐκεῖ, τοῦ φαίνεται ἄνωθεν ἡ Ἁγία, ἐλέγχουσα τὴν ἀπιστίαν του, καὶ λέγουσα·

«Τὸ παιδίον σου βεβαίως θέλει ὑγιάνει, καὶ μὴ ἀμφιβάλλεις· εἰς τὴν θαυματουργικὴν χάριν, ἦν ἐλαβὼν παρὰ Θεοῦ». Ὁ δὲ, ταῦτα ἰδὼν καὶ ἀκούσας, τόσον ἐτρόμαξεν, ὥστε ὅπου ἐξύπνησεν ἐντρομος, καὶ ἔμεινεν ἀσπυρος παντελῶς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ λαλήσῃ ὡσαν ἱκανὴν ἄφ' οὗ δὲ μόνος καὶ ἐαυτὸν ἐμετεώριον, καὶ τὴν ἀπιστίαν τῶν λογισμῶν ἐδιώρθωσε τότε ὠμίλησε, καὶ εἰς ἐπήκουον τῶν εὐρεθέντων ὑποσχέθη νὰ τὴν ἐσοτάξῃ εἰς τὸ ἐξῆς καὶ εἰς τὴν αὐτὴν ὥραν ὅπου ὠμίλησεν ἐκείνος, ὑγιάνει καὶ τὸ παιδίον τὸν παραδόξως, καὶ ἐκπληροφόρηθη πραγματικῶς ἐκ τῶν δύο τούτων ὅπου ἔπαθε καὶ εἶδε, τὴν χάριν τῆς Ἁγίας· δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἐνδοξὴν αὐτοῦ νύμφην καὶ Μάτρυν Μαρκέλλαν.

Ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει, ἄλλος τις ἱερεὺς, ὀνομάτι Μιχαήλ, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ χωρίου, εἶχε παιδίον ἀσθενές· ἰκανὸν καιρὸν, Νικόλαον καλοῦμενον, καὶ ἐπειρῆ παρητήσασθαι ὁ καιρὸς καὶ δὲν ἔβλεπε τὴν ὑγίαν των, ἐπικαλοῦσθ τὴν Ἁγίαν εἰς βοήθειαν, καὶ τὴν δευτέραν νύκτα, ὡ τῆς ταχέως ἀντιλήψεως τῆς Μάρτυρος! τοῦ ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον του πὸς· τὴν εἶδε (καθὼς τὴν ἔβλεπε ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς) καὶ ἐπήγαγε εἰς τὴν οικίαν ὅπου ἦτο τὸ ἀσθενές παιδίον, καὶ παρευθὺς ἀποιναίνας τὸν ὕπνον, εὐρε τὸ παιδίον ὑγιές καὶ κατὰ πάντα καλὸς ἔχον, καὶ ἐδόξασεν τὸν Θεὸν τὸν ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ δοξαζόμενον, καὶ τὴν Αὐτοῦ Μάρτυρα Μαρκέλλαν.

Εἰς τοὺς ἑπτακοσίους ὀδοήκοντα πέντε χρόνους ἐν καιρῷ γεωμόν, ἐκίνησαν τρεῖς ἀπὸ τὴν χώραν διὰ νὰ ἔλθουν εἰς τὸ χωρίον των, τὴν Βολισσον, ἀλλὰ τόσον μεγάλην καὶ κινδυνῆς βροχὴ τῶν ἐφθασεν εἰς τὸν ὄρθρον, ὅτι τόσον ἔρημον καὶ ἀκατοκήτητον, ὥστε ὅπου ἀπέκαμε πλέον καὶ ἐλιποθύμησε μίαν γυναῖκα ἀπὸ τὴν συνοδείαν των, καὶ παρεμπρὸς δὲν ἠδύνατο τὰ ὑπάγῃ, ἀλλ' ἔπεσον ὡσεὶ νεκροί. Οἱ ἄλλοι μὴ δυνάμενοι νὰ τῆς κάμουν κωμῆταν βοηθήσαν, τὴν ἐσῆκωσαν καὶ τὴν ἔβαλαν εἰς τὸ κελλῖον μιᾶς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπου εἶναι εἰς τὰ βουνὰ ἐκεῖνα, εἰς τόπον λεγόμενον Φλόρι, καὶ τὴν ἄρσαν ἐκεῖ ἀνέουσιν τὰ λοιπὰ καὶ αὐτοὶ ἐπήγαν εἰς τὸν ὄρθρον των, καὶ μὲ μεγάλον κίνδυνον τῆς ζωῆς των ἠδυνήθησαν νὰ φθάσουν εἰς τὴν Βολισσον. Φθάσαντες δὲ ἐκεῖ, ἀνήγγειλαν τὸ γεγονός· εἰς τὸν ἄρθρον τῆς γυναίκας, καὶ αὐτῆς ἀκούσας τοῦτο, ἐδόθη εἰς θεομην δέσειν πρὸς τὴν Ἁγίαν Μαρκέλλαν, παρακαλῶν αὐτὴν ὅπως κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα τῆς θαύματα, νὰ κῆμῃ καὶ τοῦτο νὰ τὴν λυτρώσῃ ἀπὸ τῶν θάνατων. Καὶ ταῦτα μὲν παρεκάλει καὶ ἐξήτει ἐκείνος ἀπὸ τὴν Ἁγίαν ἢ δὲ θαυματουργὸς καὶ συμπαθῆς Μαρκέλλα ἐπήκουσε τῆς θεομηνς αὐτοῦ δεήσεως· ὅθεν φαίνεται εἰς τὴν γυναῖκα καὶ αἰώνως ἀσθενὴ ἀπὸ τὸ χεῖρ, τῆς ἐφάνη πὸς τὴν ἔβαλεν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ κελλίου, ὅπου ἦτον φάτην· ἔπειτα ἐφάνη πὸς· τῆς εἶδονεν ἕνα δοχίον μὲ νερόν καὶ ἔπειν· ἐπειδὴ δὲ ἡ χίων ἐπεκράτει, δὲν ἠμπούσαν νὰ ὑπάγουν καὶ νὰ τὴν θάψουν καθὼς ἐνόμιζον ὅτι ἦτον ἀπαθιμένη, μετὰ δὲ ἐνεῖναι ἡμεῖς μεταβίβοντες εἰς τὴν ἐνταφίσεισιν, τὴν εὐρον ὑγιὰ καὶ καλῶς ἔχουσαν καὶ δυναμωμένην ἀπὸ τὸ νερόν, ὅπου ἔν ἐκαστάσει τὴν ἐπίκουσαν ἡ Ἁγία

διηγείτο δὲ ἡ γυναῖκα ὅσα εἶδε καὶ ἤκουσεν ἀπὸ τῆν Ἁγίαν, εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ εἰς εὐχαριστίαν τῆς Μάρτυρος. Κάποιος ἄλλος εἶχε παιδίον τυφλόν, καὶ πηγαίνει αὐτὸ εἰς τὸ Μαρτύριον τῆς Ἁγίας, τὸ ἔπλυνε μὲ τὸ ἅγισμα καὶ ἐπικαλεσάμενος τὴν χάριν αὐτῆς, ἔτιχε τοῦ ποθομένου ἀνέβλεψε δηλοδῆ τὸ παιδίον του, καὶ εἰς τὸ ἔξῃς βλέπει καθαρὰ ὡς καὶ πρότερον.

Ἄλλος τις εἶχε τὰ πόδια του κρατημένα, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατήσῃ, καὶ πηγαίων εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας μὲ πίστιν, ἐζήτησε καὶ ἔτελεσαν τὴν θείαν Λειτουργίαν διὰ τὴν ὑγείαν του, καὶ, ὡ τοῦ θαύματος! πίπτων εἰς τὰ Ἅγια, ἐν καιρῷ τῆς Μεγάλης Εὐσόδου, ἐσηκώθη παρενθὺς ὁλος ὑγιής, δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ τὴν αὐτοῦ Παρθеноμάρτυρα Μαρκέλλαν.

Κυνὴ τις ἀπὸ τὴν ἀντικρὺ νῆσον, τὴν ἐπιλεγομένην Ψαρά, εἶχε πάθος δεινὸν μέσα εἰς τὸ στόμα, καὶ δὲν ἠδύνατο ἢ ἀλλά οὔτε νὰ φάγῃ, οὔτε νὰ πίνῃ, ἀλλὰ καὶ εἰς ὁμίλιαν μεγάλῃν δυσκολίαν τῆς ἐσπερε τὸ πόνημα ὄθεν ἐδόθη εἰς ἐπίσκεψιν τῶν Ιατρῶν διὰ νὰ λάβῃ τὴν θεραπείαν τοῦ πάθους· πλὴν ὁ καιρὸς περιῶ, καὶ Ιατρεῖαι σημεῖον δὲν φαίνεται παντελῶς εἰς τὸ πάθος, ἀλλὰ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν χειρότερον γίνεται, καὶ κίνδυνον μέγαν φοβερίζει τῆς ἀθλίας γυναίκος. Λυπεῖται αὐτὴ διὰ τοῦτο, κλαίει, ἀναστενάζει, καταρώγεται, καὶ καταφθαίρεται ἀπὸ τοὺς πόνοους, ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ δὲν ἤξευρε. Εἰς τοὺς φησὶ 1770 ἠτοιμάσθησαν γυναῖκες τινὲς ἀπὸ τὴν αὐτὴν νῆσον, νὰ ἔλθουν εἰς προσκύνειν τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης, μία δὲ ἀπὸ τὴν συνοδίαν ἐκείνην, ὑπάγει καὶ λέγει πρὸς αὐτὴν, ὅπου εἶχε τὸ ἀνάταν πάθος, ἐγὼ, καὶ ἡ δεινα, καὶ ἄλλαις ἀπεφασίσαιμεν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Χίον, εἰς προσκύνειν τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης, δὲν ἔρχεσαι καὶ ἐσὺ, μήπως καὶ σὲ ἐλεήσῃ καὶ θεραπεύσῃ τὸ πάθος σου; Ἐδέχθη τὸν λόγον ἡ πάσχουσα, καὶ ἔλθοῦσα μεθ' εὐλαβίας καὶ πίστεως ἀδιστάκτου εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας ὁμοῦ μὲ τὰς ἄλλαις γυναῖκας, ἐλειτουρήθησαν ἐκεῖ, καὶ μετὰ τὴν Λειτουργίαν ἐπήγαν μετὰ τοῦ ἐφημερίου εἰς τὸ Ιαματικὸν ὕδωρ καὶ ἔψαλον ἄρισμόν, καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ἐνίφθη-

σαν καὶ ἔπιον ἐξ αὐτοῦ, καὶ παρ' εὐθὺς, ὡ τοῦ θαύματος! ὡ τῆς μαρτυρικῆς σου χάριτος, καλλιπάρθενε, καὶ καλλιμάρτυς τοῦ Χριστοῦ Μαρκέλλα! παρενθὺς, λέγω, Ιατροῦθι τὸ πάθος τῆς ἀσθενοῦς γυναίκος, καὶ ἐλάλησεν ἀνεμπόδιστα, καὶ μετὰ ταῦτα ἔφαγε καὶ ἔπιεν ἐλεύθερα, χωρὶς πόνου, καὶ ἔμεινε εἰς τὸ ἔξῃς εἰς αὐτὴν τὴν καλὴν καταστάσιν τῆς υγείας τῆς· καὶ οὕτω θεραπευμένην καὶ ἐλευθερωμένην παντελῶς ἀπὸ τὸ πάθος τῆς, ἐδόξαζε τὸν Θεόν, καὶ τῆς Παρθеноμάρτυρος Μαρκέλλης τὴν Ιαματικὴν χάριν ἐκήουτε.

Κάποιος ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν Βολισσὸν εἶχε πρισμένης τοὺς πόδας τρεῖς ὁλοκλήρους χρόνους, καὶ εἰς ἅπαν αὐτὸ τὸ διάστημα τοῦ καιροῦ δὲν ἔπαυσεν ἀπὸ τὸ νὰ μεταχειρίζεται διάφορα Ιατρικὰ, καὶ πολλὰ ἐξωθεύθη, πλὴν ὄχι μόνον καμμίαν θεραπείαν δὲν ἔλαβεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ χειρότερον ἐπήγαινε. Λοιπὸν εἰς τοὺς φησὶ 1785 χρόνους, ὄν ἀποφασισμένος εἰς θάνατον καὶ ἀπληκτιμένος ἀπὸ κάθε ἀνθρωπίνῃ βοήθειαν, ἔφριψε μετὰ πίστεως τὴν ἐλπίδα τοῦ ὄλιν εἰς τὴν ἁγίαν Μαρκέλλαν, καὶ ἐπειδὴ ἄλλως ἦτον ἀδύνατον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Ναὸν καὶ εἰς τὸ ἅγισμά τῆς τὸν ἐσήκωσαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ οὕτω βαστακτὸν τὸν ἐπήγαν ἐκεῖ, καὶ τελεσθείσης τῆς θείας μυσταγωγίας, τὸν ἐπήγαν πάλιν βαστακτὸν εἰς τὸ ἅγισμα, καὶ νιψάμενος μὲ αὐτὸ ἔλαβε τὴν ὑγείαν του.

Μία γυναῖκα εἶχε τὰ πόδια τῆς ἀπὸ τὴν μέσην καὶ κάτω παραλελυμένα καὶ ἐσχρὰ ἐπάσχους πολὺ νὰ τὰ θεραπεύσῃ μὲ Ιατρικὰ, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχε τοῦ ποθομένου ἀποῦ δὲ ἀπληκτιοῦ τελείως ἀπὸ ἀνθρωπίνῃν βοήθειαν, τότε ἐνθυμήθη καὶ τὴν Ἁγίαν Μαρκέλλαν. Λοιπὸν ἐζήτησε νὰ τῆς φέρουν ἀπὸ τὸ ἅγισμά τῆς, καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην φαίνεται εἰς τὸν ὕπνον τῆς ἡ Ἁγία καὶ τῆς λέγει: «Μὴ λυπεῖσαι· ἐγὼ νὰ σοὶ στείλω τὴν Ιατρείαν σου». Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν τῆς ἔφεραν τὸ ἅγισμα καὶ νίψασα μὲ αὐτὸ τοὺς πόδας τῆς, ὡ τοῦ θαύματος! εἶδε τὴν θεραπείαν αὐτῶν μὲ τὴν χάριν τῆς Ἁγίας, ἣς ταῖς προσβελαις, ἐλεῆσαι καὶ σώσαι ἡμῖς ὁ Θεός, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ἰδὲ ἡ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσάν

Πόθῳ ἄπαντες, γερακίρομεν τὴν μνήμην σου, Μαρκέλλα πάνσεμνε, ὅτι ἀντέστης πατρὶ, τῷ μίξιν ἀθέμετον ἀφρονῶνας θέλοντι, ὄθεν ψάλλομεν, εὐλογητὸς εἰ Κύριος, Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ρωμαλαίαν, τὴν δεινὴν ἐκέκτητο παρὰ τοῦ πλάσαντος, τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, Μαρκέλλα ἡ πάντιμος, ὄθεν νενίκηκε, τὸν ἀντίπαλον καὶ συγχο-

ρῶσει χαίρουσα, τοῖς Ἀγγέλοις εἰς αἰῶνας.

Σῶμα ἔλιπες, Μαρκέλλα παμμακάριστε, καὶ ἀνελήλυθας, εἰς οὐρανίους σκηνάς, ἐν αἷς πάντες δίκαιοι χαίρουσι ψάλλοντες, ὑπερούμνητε, ὁ τῶν πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτοκίον.

Ἡ Βασίλισσα, τοῦ Κόσμου ἡ κνήσασα, τὸν Βασιλέα Χριστὸν, ῥύσαι

φθορᾶς καὶ σεισμοῦ, ἐθῶν ἐπηρσίας τε, τοὺς πιστεῖ ψάλλοντες, ὑπερούμνητε, εὐλογημένους Πάναγνε, ὁ κροπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Κατοβασία. Ἀβραμαῖοι ποτε ἐν Βαβυλῶνι παῖδες.

Ἰδὲ ἡ γ'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Πέτροσαι Μαρκέλλα Ἀθληφόρε, τῷ πόθῳ τῷ τοῦ Δεσπότη σου καὶ ἔρωτι, ὄθεν τῷ γεννήτορι, ἔλεγες πανεύρημη, τὴν τοῦ Κυρίου ἐντολήν, οὐ παραβάνω ποτε, ὑπάρχω γὰρ, οἰκέτις ἐκεῖνον, ὄνπερ ἀνυμνοῦσι, χοροὶ πάντες ἁγγέλων.

Ἰμῶνους καὶ δεήσεις τῇ Μαρκέλλῃ, προσάξομεν μετὰ πόθου ταύτη κρούζοντες, σώσον ἡμᾶς ἄπαντες, Μάρτυς πολυύμνητε, δοξάζοντες τὴν μνήμην σου, κεισέδαστον, ὑπάρχομεν γὰρ πάντες σοὶ δούλοι, οἱ περιεσπότες ἐν τῷ σεπτῷ Ναῷ σου.

Ἰωτενὸν ἀνάκτορον Χριστοῦ σὺ, ἐγένου τῶν Ἀθλοφόρων ἐγκαλλώπισμα λήθεις τῆς ἀθλήσεως, ἐν ὧπερ κατόκησεν, ὁ τῶν ἀπάντων Κύριος, ὄνπερ ἡγάπησας, ἐκ βροτέφους ὡς νυμφίον Μαρκέλλα, ὃ νῦν ἐνωθεῖσαι, συγχιρίζεις εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Πολλαῖς προσβολαῖς ἁμαρτημάτων κλονούμενοι, σοὺ πρὸς τὴν ἀκλόνητον σκέπην καταφεύγομεν, στήριξον τοὺς δούλους σου, κατὰ παθῶν ἐνίσχυσον, καὶ ἐκ σεισμοῦ καὶ λοιμοῦ, ἐθῶν ἐπιδρομῆς τε Παρθένε, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας ὡς ὄντως Θεοτοκίον.

Καταβασία. Οἱ ἐν Βαβυλῶνι παῖδες

Ἰδὲ ἡ θ'. Ἄπας γηγενής.

Χηλόγη τῆς ζωῆς, ζητοῦσα πανύμνητε τὸν ἐπουράνιον, βίον τὸν ἐπίκησον οὐδὲν ἡγήσω, ὄθεν ἐνήθησας, τῇ κραταῖᾳ τοῦ κτίστου σου, δυνάμει πάνσε-

μνε, ὄν νῦν βλέπεις, πρόσωπον, ὡ Μαρκέλλα Χριστοῦ δούλη πάνσεμνε.

Ἰπράλλον ὁ Δαυὶδ, Προφήτης ἐν πνεύματι, ὁ παρμακίριστε, θυγατέρα λέγει σε, τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ τηρήσαν, Μαρκέλλα καὶ ὁμοίωσαν, ὄν νῦν δυνώπησον, τοῦ ρουσθῆσαι, ἡμᾶς τῆς κολάσεως, ταῖς ἐνθέουσι λιταῖς σου, πανεύφημε.

Ἰορία Χριστοῦ, νύμφη ἀναδέδειξαι, τῷ τῆς ἀθλήσεως, ἀίματι τιμῆ σου, ὃ ἐροκνίσθης Μαρκέλλα πάνσεμνε, δι' ὅπερ εἰς σκηνώματα τοῦ σοῦ νυμφίου Χριστοῦ, ἀνηγέθης ἐντροφῶσα τέροψως, καὶ ἐκεῖνου ὡς Μάρτυς καλλίνικας.

Θεοτοκίον.

Ἰώτισον ἀγνή, ψυχῆς μου τὰ ὄμματα, πύσον τὸν κλύδωνα, τὸν ἐπιγνώμενον, ἐκ τῆς δαιμόνων παρενοχλήσεως, καὶ εἰς ὄδον κατεύθυνον, τῶν θελημάτων Χριστοῦ, τοῦ νοῦς μου, Πάναγνε τὴν ζόφον, ὅπως πιστεῖ ἄει μακκαρίζω σε.

Καταβασία. Ὁ τόκος σου ἀφθορος ἐδέεθη.

Ἰεξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκούεσθε τε.

Ἰπ' νῆσος Χίος τέροπεται, παλαισμάσι τῆς Μάρτυρος, καὶ πανευφήμου Μαρκέλλης, ἣν περ Χριστὸς καταστέπει, σὺν τοῖς προδιτάλαμψασι, τρισὶν Ἁγίοις πρότερον, Ἰσιδώρῳ τῷ Μάρτυρι, Μυροβίτῃ τῇ Ἀθληφόρῳ καὶ τῇ Ἰσιᾷ Μαρτῶνῃ.

Ἰώσθεσαι τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐσχύῃ τῆς ἐρυγῆς, πατρὸς τοῦ σοῦ τῆν μακίαν, Μαρκέλλα δούλη Κυρίου, ἐν θαλασσίαις ὕδασι, ἐν οἷς τὴν κέραν τέτρησαι· δι' ὅπερ καὶ ἀνέδραμες, εἰς οὐρανίους θαλάμους, ὑπερ ἡμῶν δυνώπουσα.

Θεοτοκίον· Μαρία καθαρώτατον.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἰσθμῶν Στιχ. δ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια Ἦχος β'. Ὅτις ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Ἦφει τὸν ἀγένην σου σεμνή, ἔστει με κεῖς καὶ γεννήτωρ, ὁ σὺς καὶ ἔδραμες, Μάρτυς εἰς μητρόπολιν τῶν πρωτοτόκων χαρῆ, καὶ τὰ κάλλη ἐμβλέψεις νῦν, Τριάδως τῆς θείας, ἦνπερ ὄσωποῦμέν σε, ἐκκληπαρεῖν ἐκτενῶς, ἵνα σοὺς ἰκέτας λυτρῶσῃ, τῆς φοικτῆς ἐκείνης. Μαρκελλά, καὶ αἰωνίζουσης κατκρίσεως. (Δίς).

Ἦτι τῆς θαλάσσης οἱ ἀφροὶ, ἐρυθροὶ, ὡ θαύμα! ὄρωνται, Μαρκελλά πάνσεμνε, ἐνθα σου τό πάντεμον, αἶμα ἐκκεχῦται, οἷς πιστῶς οἱ χροῖόμενοι, παθῶν ἐκλυτροῦνται, διὰ τῆς σῆς χάριτος, ἀνευφημοῦντές σε, ὡς Χριστοῦ ἀκήρατον νόμφην, τοῦ σὲ ἐνεργείας ὀχυμάτως, ἐνδοξον τοῖς πάντι ἀναδείξαντας.

Θῦμα τῷ Δεσπότη σου Χριστῷ, ἤχθης ὡ Μαρκελλά, εὐόδες, καὶ παναμώμητον, πάντας ὄθεν εὐφρανῶς τὰς οὐρανίους ἀρχάς, καὶ μακάριον ἀοίδιμε, ψυχάς, δι' ὅ πάντες, πρέσβυι πρὸς τὸν Κύριον, πιστοὶ προσβάλλομεν σώσον ἐκβοῶντες κινδύνων καὶ παντοδαπῶν ἐναντίων, Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Δόξα, ἦχος β'.

Ἦτῆν τετραχόρδον λύραν τῆς φιλοχρίστου Χίου, τῶν φιλεθρότων τό σύστημα εὐφημήσωμεν, Ἰσθμῶν τὸν Ἀ-

θλητήν, σὺν τῇ συνάθῳ Μυρόπῃ καὶ Μαρτῶνῃ, τῇ ἱερωτάτῃ ὁσίῃ, μετὰ Μαρκελλάς τῆς παρθενομάτορος, ἣς τὴν θεῖαν μνήμην ἐπιτελοῦμεν σήμερον· θεῖω γὰρ πῶθω πυρποληθεῖσα, τῆς ἀντάρτη ἀντέστη, ὡσπερ ἀσώματος ἡ ἀοίδιμῆς καὶ τὰς ἐκείνου μηχανάς, ὡς ἱστόν ἀράχνης, πανσόφως διελύσε· διὰ γὰρ Χριστόν, τὸν Νυμφίον αὐτῆς, τῆς οἰκείας ζωῆς μὴ φεισκαμένη, ἀνδρείοφρονῶς σφραγὴν περὶ πατρὸς ἀκολάστου ἐδέξατο· ὅθεν τῇ ἐαυτῆς πατριδί προστάτης γενεσθαί, σὺν τοῖς λοιποῖς Ἀγίοις, τοῖς ἐν αὐτῇ διαπρέψασι κατηξιώται, μεθ' ὧν προσθεύει πρὸς Κύριον, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου. Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τυπικὰ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἁγίας φθῆ γ' καὶ στ'. Ὁ Ἀπόστολος πρὸς Γαλάτας. Ἀδελφοὶ πρὸ τοῦ ἐλθεῖν τὴν πίσυν. Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον. Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς.

Μεγαλυνάρια.

Χαίροις Νύμφῃ ἀσπίλι τοῦ Χριστοῦ, ἐνδοξῆ Μαρκελλά καλλιμάρις νεοφανῆς, βλάστημα τῆς Χίου, καὶ Δόξα καὶ προστάτης, πάντων παθῶν ἀπύλλαιον τοῖς τιμῶντάς σε.

Προφυρὰν εἰς αἵματος τὴν στολήν, ὡς περικειμένη, καὶ τό στέφος ἐν κορυφῇ, ἔχουσα τό θεῖον, καὶ τὴν τῆς παρθενίας, λευκοφαῖ λαμπάδα, κρατοῦσα γένηθας.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΘΕΟΦΙΛΟΥ

ΠΟΙΗΜΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΣΙΟΥ

Τῇ 24 Ἰουλίου εορτάζομεν τὴν μνήμην καὶ τὴν ἀθλήσιν τοῦ ἁγίου Μάρτυρος ΘΕΟΦΙΛΟΥ καταγομένου ἐκ Ζακύνθου καὶ ἀθλήσαντος ἐν Χίῳ, ἐν ἔτει 1635.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν προσομικόν, τὸ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέραξα Ἰσθμῶν στίχου· στ'. καὶ ψάλλομεν τοῦ Μηναίου καὶ τὰ παρόντα προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ'. Ὁ εἰς ὑψίστου κληθεῖς.

Ἦ ἱερεῖον σαυτόν καὶ θῦμα θεῖον, ἐνδοξῆ Θεόφιλε, θεῶ προσήγαγες καταφλεχθεῖς γενναϊότητι, πυρὶ ἐνύλφ, καὶ ὀλοκαύτωμα εὐαπόδεκτον, ἐγένου μακάριε τοῦ θεῖου ἔρωτος, τὴν σὴν ψυχὴν ἀναφλέξαντας, καὶ τὴν καρδίαν, ἐνθεῶς μάκαρ, δι' ὃ ὑμνοῦμέν σε, ὡς Θεοῦ φίλον γεννησιώτατον, ὡς κλεινὸν ἀθλητὴν καὶ περιδοξόν, ὡς λαμπρὸν ἀριστέα, καὶ στρατιώτην ὡς ἀήτητον (Δίς).

Ἦλός Μαρτύρων καὶ καύχημα καὶ δόξα, ἐδείχθης λαμπρότατος Μάρτυς Θεόφιλε, ἀκαταπλήκτω φρονήματι, ψυχῇ γενναίῃ, καὶ διαπύρῳ γλώττῃ πανθαύμαστε, κηρύξας Σωτήρα τε καὶ πάντων Κυρίου, Χριστόν τὸν μόνον φιλόανθρωπον, τὸν ἐπ' ἐσχάτων, ἐκ τῆς παρθένου σάρκα γενόμενον, ἐπὶ τό σώσαι τό ἀνθρώπινον, πρὸ θημάτων ἀνόμων θεόσοφς, μὴ τό σύνολον πετήξας, τῶν βλασάνων τὴν δριμύτητα.

Ἦτῶν ἐτησίως τελούτων σου τὴν μνήμην, μέμνητο Θεόφιλε, καὶ εὐφημοῦντων σου, τοὺς τῆς ἀθλήσεως ἐνδοξῆ, λαμπρούς ἀγῶνας, πικρὰς αἰκίας, ἐν ζόφῳ κἀθειρξεν, θεσμά τε καὶ θάνατον τὸν βεαιότατον, ὃ ἐν φλογὶ καρτεροψυχε, πυρὸς ὑπέστης, καὶ θῦμα θεῖον θιεῶ προσήνεξαι, καὶ τῇ Τριάδι ἄριστος γέγονας, ὡς ἡδὺς ὀπτηθεῖς παναοίδιμς, ἦν ἰκέτους σώσαι καὶ φωτίσας τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα ἦχος πλ. β'. Κοροσίου.

Ζακύνθιον πέλας, ἀξιάγαθος Θεόφιλε, τῆς τοῦ Κυρίου σημαίας ὀπαδὲ γεννησιώτατε, καὶ ἀναιρέτα τῶν τῶν Ἀγαρηνῶν λήρων, καὶ τῆς πλάνης στηλιτευτῆς θεόσοφς· χαίροις τό τῶν φρέων στερόν, ἐφ' οὗ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ψησθόμηται, ὡς ἐφη ὁ ψαλμοῦδός· χαίροις θαλασσῆς βλαστῆ τοῦ ἀγλαοκάρπου τῆς εὐσεβείας θένδρου, τῇ ἰκμάδι τοῦ πνεύματος κάτοχε, καὶ τοῖς αἵμασι τοῦ Κυρίου πικινόμενος· χαίροις ἀκηλίδωτον ἔσοπρον, τό ἀμιγῆς μὲν τῶν κατω χάρρακτῆρων, τῶν δὲ ἄνω ἐμπλεῶν· πρόσθευ οὖν ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως καλῶς τῇ εὐσθεῖᾷ προσαρμοσθῶμεν, τῇ μεσιτείᾳ Θεόφιλε.

Καὶ νῦν. Τις μὴ μακαρίσῃ σε. Καὶ τὰ Ἀναγνώματα, ἤηται εἰς τὰς 14 Μαῖου τοῦ Ἁγίου Ἰουδῶρου, ἡ τοῦ Ἀγ. Πολυδώρου, σελ. 13.

Εἰς τὴν Αὐτὴν. Ἦχος α΄. Νικηφόρου.

Μὲν ζήλω τῆς εὐσεβείας ὅλος πυρπο-
λήθεις, καὶ τῷ ἄλλω πυρὶ τῆς τοῦ
Χριστοῦ ἀγάπης ἀναφλεχθεὶς, Θεόφιλε
μακάριε, σώματος ἠλόγησας, καὶ ζωῆς
τῆς προσκκεῖρου οὐκ ἐφέειω, ἀλλὰ τυ-
ράννων ὀμότητι προὔδικας, καὶ θα-
σάνους παντοίας ὑπενεγκών, εἰρκτὴν
ζοφεράν, αἰκισμούς τε ἀνυπόστους, καὶ
τελευταζὸν τὸν διὰ πυρὸς ἀσίδιμον θά-
γκτον, ζωῆς αἰωνίου καὶ δόξης ἀνεκ-
φράστου τετύχηκας· καὶ νῦν τῷ θεῷ
θρόνῳ παρεστάμενος, καὶ ταῖς ἐκείθεν
πανολθίοις ἐλλαμπόμενος ἀστραπαῖς,
πρεσβυτεῖ φωτισθῆναι καὶ σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, τοῦ αὐτοῦ. Ἦχος πλ. α΄.

Πρὸ πυρὸς τὸ νοητὸν τῆς θείας ἀγάπης,
ὅ ὁ ἐκύριος ἦλθε βαλεῖν ἐπὶ γῆς, ὀ-
χῶν ἐν καρδίᾳ Θεόφιλε, πυρὸς ἐνύλου
κατεφύνησας πνευματικῶς· δι' ὃ καὶ
τῶν σαρκῶν τηκομένων σου ἐν αὐτῷ,
ὄσκαίς ἀρρήτοις, ὁ θόξάζων τοὺς αὐ-
τοὺς ἀντιδοξάζοντες Χριστὸς σε ἐδό-
ξασεν, εὐδοξία αὐτοῦ κατὰ Παῦλον γε-
νόμενον, καὶ στέφει ἀφθαρσίας ἐν οὐ-
ρανῷ κατεκόσμησεν· ὃν ἰκετεύων μὴ
ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἐν ᾧ δίκαις ἀνυμνού-
των τοὺς ἄθλους σου, καὶ ἐν πίστει ἀ-
σπαζομένων τὸ θεῖόν σου Λείψανον· ἔ-
χεις γὰρ τὸ ἀπαράγραπτον εἰς τὸ πρεσ-
βεῦσιν, ὡς Θεόφιλος ὄντως, καὶ Θεῶ
πεφλημένος, Μάρτυς ἀξέβλητος.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε.

Εἰς τὸν Στίχ. Κορνελλίου. Ἦχος δ΄.

Ἐδωκας σημεῖωσιν.

Αὐτε φιλομάρτυρες, πνευματικῶς εὐ-
φημήσωμεν, ἐροτὴν πανκοῦδιμον,
τοῦ γενναίου Μάρτυρος, ὄντως Θεοφι-
λου, ὕμνοις θεοφίλοις, καταφλεχθέντος
τῷ πυρὶ, διὰ τὴν φλόγα τοῦ θεοῦ ἔρω-
τος, ὃν περ καὶ ἰκετεύσωμεν, ἡμῶν τὸ

θεῖον ἐνάψασθαι, τῆς Χριστοῦ ἀγαπῆ-
σεως, πῦρ καὶ φλόγα τὴν αὐλον.

Στίχ. Θεοκαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς
Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ὅποτε Θεόφιλος, ὡς τὸ ἀρνίον τὸ ἄκα-
κον, ἀπεινώως περιεῖλκετο, ἢ δίκη
ὑπόδικος, ὑπ' ἀγρίων λύκων, θηρτικῶν
ἀνόμων, ὡς σκύμνος ἦν κατὰ ψυχῆν,
τοὺς ἀντιθεοὺς μὲν δεδιττόμενος, πυρὶ
γὰρ ὑπελάμβανεν, ὡσπερ χρυσὸς θασα-
νίζεσθαι, ταῖς πειναῖς ἐνηθόμενος, ὁ
στερόφρων καὶ ἄκαμπτος.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν
τῇ γῇ αὐτοῦ.

Πνίκα Θεόφιλος, εἰρκταῖς δευαῖς
καθειρογνύετο, ἀνηλίους ὡς ἥλιος,
αὐτὰς περιήστραπτε, τριλημπούς ἡ-
λίου, ἔχων λαμπηθόνας, δι' ὧν ὁ ζῶφας
φέρει φῶς, τοῖς τὴν καρδίαν κρύσταλ-
λον ἔχουσιν· αἷς τὸ κατὰ δίκαιτρον,
πρὸς τὸν ἀκήρατον ἥλιον, καὶ τοὺς ἄλ-
λους ἐφαιθρυνεν, ὡς φωστὴρ διαυγά-
στατος.

Δόξα, ἦχος δ΄.

Αὐτε ἐροτάσωμεν λαοί, τὴν τοῦ Ἀ-
θλοφόρου πνήγυριν, φύσει ουσάν-
μετ' ἐγκωμίων, ὡς ἔφη ὁ Σολομών,
καὶ χαρμονὴν λαῶν ἀκτάληκτον, τὴν
ὡς ὁ μαχνητῆς λίθος τὸν σίδηρον, τοὺς
φιλέρότους ἡμᾶς ἐφελκύσασιν σήμε-
ρον· οὐ πάλις, οὐ δρόμοις, κατεπει-
γομένους τιμήσαι αὐτήν, οὐδ' ἄλλοις
σωματικαῖς γυμνάσμασιν, ὧν τύπος ὁ
στέφανος, καὶ καπνὸς παρερχόμενος,
ἀλλὰ τῆ τοῦ Μάρτυρος ἐνόθῳ μιμήσει,
πρὸς τὰ τῷ Θεῷ φίλα τε καὶ εὐάρεστα,
καὶ ἡμῶν σωτήρια· ἔνα τῆ προαιρέσει
Μάρτυρες γενόμενοι, τῶν αὐτῶν ἐκει-
νω ἀξιοθώμεν μεθῶν, παρὰ Χριστοῦ
τοῦ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡ-
μῶν.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδόνων.

Ἀπολυτικίον. Ἦχος β΄. Νικηφόρου.

Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα
ἐν τῇ φλογὶ τοῦ πυρὸς, ὡσπερ ἐν
ὑδάτι θροσεζόμενος, ὁ Ἁγιος Μάρτυς
Θεόφιλος ἠγάλλετο, καὶ τὸν Χριστὸν
μόνον Θεόν, διαπρυσίως ἐκήρυττεν· ᾧ
καὶ πρεσβεῖτε ἀδιαιλίπτως σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α΄ σιχολογίαν. Κάθισμα Ἦχος α΄. Τὸν
Τάφον σου Σωτήρ. Κορνελλίου.

Ἐφλεχθης τῷ πυρὶ, ὁ πυρὶπνους Μαρ-
τύρων, σωζόμενος πυρὶ, ὑπερφώτου
Τριαδῶς, διὸ καὶ ἀμαρύγματος, τοῦτου
πάντας ἐφώτισας, μηδὲν τίθεσθαι, τὴν
τοῦ πυρὸς μικρὸν φλόγα, καταπτερίζον-
ζοντα, τῆς φεγγουδίου τριαδῶς, τὸ
φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Προστάτης ἐναργῆς, ἀνεδείχθης τῶν
τι, ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, Παναμώ-
μητε Κόρη, ὡς Μητῆρ χρηματίσασα,
τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἔνοιαν, ᾧ παράδοξον
καὶ ἀνερομήευτον θαῦμα, θροτοῖς ἀπα-
σι, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις ὁμοίως, σιγῇ δὲ
τιμώμενον.

Μετὰ τὴν β΄ σιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄.
Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Πόν γενναῖον ὀπλίτην καὶ Ἀθλητὴν,
ἐντελῶς ὀπλισθέντα ὀπλοῖς Χριστοῦ
φέροντα τὴν ἀμαχον, πανοπλίαν καὶ μά-
χειραν, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἀ-
σπίδα καὶ κόρυθα, οἷς καθεῖλεν ἀνδρεί-
ως, ἐχθροῦ μηχανήματα, δεῦτε ἐτησίως
εὐφημήσωμεν πάντες, ἐστέφθη γὰρ τὸν

στέφανον, στρατιώτης ὡς ἔννομος, καὶ
πρεσβεῖτε τῷ στέφαντι, δοῦναι πᾶσι λύ-
σιν τῶν δευνῶν, καὶ τελεῖαν πταισμά-
των συγχώρησιν, τοῖς ἐκ καρδίας καὶ
πύθου τελοῦσι τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μυριώνυμον ἄρμα τὸ τοῦ Λαβίδ, πορ-
φουόστρωτος κλίνη τοῦ Σολομών,
τόμος θεοχάρκτος, Ἡσαίου καὶ ἐμφυ-
χος· σιγή τὸ Μωϋσέως, καὶ τεῖχος
ἀδάμαντος, σὺ τοῦ Ἀμῶς ὑπάρχεις,
λυχνία χρυσήλατος, ἢ τοῦ Ζαχαρίου,
Δανιὴλ τε τὸ ὄρος, πυξίον κροκόλευ-
κον, Ἀδθακούμ, καὶ τὸ ἔξοχον, Πρω-
φητῶν πάντων κλήμα· πρεσβεῖτε τῷ σῷ
Γεῶ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφειν
διωρήσασθαι, τοῖς σεδομένοις ἐν πίστει
τὸν ἀσπερον τόκον σου.

Μετὰ τὸν Ἡολυέλεον Κάθισμα.

Ἦχος β΄. Ἐσπεφάνης σήμερον.

Ἐλαμπρύνθη σήμερον, ἡ νῆσος Χίος,
ταῖς αὐγαῖς τῶν ἄθλων σου, Μάρτυς
Θεόφιλε σοφῆ, τὸν φωτοδότην γεραι-
ρουσα, τὸν σὲ ἀστέρα φαειρόν ἀναδει-
ξαντα.

Δόξα, καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἐπληρώθην πάθεισιν, ἰάτρευσόν με· ἐν
κακοῖς ἀπόλλυμαι, σώσόν με Δέσποινα
Ἄγνη, ἢ τὸν Σωτῆρα κυήσασα, καὶ
ἰατήρα τοῦ κόσμου Θεόνυμφε.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α΄. Ἀντίφωνον τοῦ δ΄. ἤχου.
Προκείμενον ἦχος δ΄. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθή-
σει. Στίχ. Περφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.
Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον ζήτησι τοῦ Ἁγίου Δη-
μητρίου, τῆ κα΄. τοῦ Ὀκτωβρίου. Ὁ Ν΄. Δό-
ξα, Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν, Ταῖς τοῖς
Θεοτόκου. Ἐλεῆσόν με ὁ Θεός· καὶ τὸ ἰδι-
όμελον.

Ήχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ τροπαιούχος ἑορτὴ τοῦ Ἀθλητοῦ Θεοφίλου, ἡμᾶς συνήγαγεν ὅπως διεγείρη πρὸς ἀθλοὺς κατὰ τῶν ἀκαθάρτων δυνάμεων καὶ ἀραμῆνους κατ' ἐκείνων τρόπαια νίκης, ἀξιώσῃ τῆς θαυμάσιας τοῦ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου εἰς ς'. Εἶτα τοῦ Μηναίου, καὶ τοῦ Μάρτυρος, Ποίημα Νικηφόρου.

Ἐδῆ α'. Ήχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Κοῦς μου τὴν σκότωσιν, ταῖς σαῖς προσθεῖαις πρὸς Ἰκθύριον, ὡς Μάρτυς λαμπρότατος, μακάρο Θεόφιλε, νῦν κατὰ γαστρον, τοῦ ἄσαι ἐπαξίως, τὴν μνήμην τὴν πάντιμον τῆς σῆς ἀθλήσεως.

Τσῆν Θεόφιλε, παντοδύναμω ῥωννύμενος, Χριστοῦ καταβέβληκας ἐχθρῶν τὴν δύναμιν, ἀσθητῶν ὄμοῦ, καὶ νοσητῶν γενναίως, δι' ὃ σου γεραίρομεν τοὺς ἀθλοὺς σήμερον.

Κυκλοῦντες τιμῶμέν σου, τὸ πανσεβάσμιον εἰψῆνον, Θεόφιλε ἐνδοξε, καὶ μετὰ πίστεως, ἀσπαζόμενοι, τοῦ πνεύματος τὴν χάριν, ἀρθῶνως λαμβάνομεν οἱ σοὶ θεράποντες.

Θεοτοκίον.

Χίος ἡγίασται καὶ μεμακάρισται Ἄγαιε, ἐν ἧ ὑπὲρ πίστεως, στεροῶς ἐνήθλησας, καὶ ἐκήρυξας τὸν ἐκ Παρθένου Ἰκθήρη, τεχθέντα Θεόφιλε, Θεὸν παντέλειον.

Ἐδῆ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Κιθῶς σου τὴν μνήμην ἐκτελοῦμεν, Θεόφιλε νέε Ἀθλητά, καὶ τοὺς λαμπροὺς ὑμνοῦμέν σου ἀγῶνας καὶ τὰ τρόπαια, ἃ κατ' ἐχθρῶν ἀνῆγειρας, τῆ συνεργείᾳ τοῦ Πνεύματος.

Ὁδὸς μαρτυρίου δικάνουσα, κατέλαβες νῦν τάνοητά, ἐν οὐρανῷ σκηνώματα, καὶ χείρων παναοίδιμα, ἐν τούτοις συνεσκήνωσα, Μαρτύρων δῆμιος Θεόφιλε.

Ριφείας ἐν φλογὶ τῆ θορωτάτη, Θεόφιλε πόθω τοῦ Χριστοῦ, καὶ τέλος τὸ μακάριον, δεξάμενος ἀπέβλησας, τὸ στέφος τῆς ἀθλήσεως, ἐν οὐρανῷ παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Λόγος Θεοῦ ἐκ τοῦ Παρθένου, θροῦσιαν ἀνέβηκε μορφήν, οὐ Μάρτυς ἀπαράτρωτος, τῶν δύο πέλει φύσεων, ὁ ἐδοξος Θεόφιλος ὁ ἐκ Ζακύνθου ὁρμώμενος.

Κάθισμα Ήχος γ'. Θεῖας πίστεως.

Φλόγα ἄλλον θεῖας ἀγάπης, ἐν καρδίᾳ σου ἔχων, τρισμῆκαρ, Ἀθλοφόρε Ἰκθύριος Θεόφιλε, φλογὸς ἐνθλου τὴν καῦσιν ὑπὴνεγκας, καὶ ἐν αὐτῇ φλογίζόμενος ἐκράξας νῦν τὸ πνευμά μου χροσὶ παραδίδομι, ταῖς σαῖς, Χριστέ, τῶν Μαρτύρων τὸ κρατεῖωμα.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θαῦμα μέγιστον, πῶς συνεσθέθη, ὁ ἀχώρητος ἐν τῇ γαστρὶ σου, καὶ ἐσχοκῶθη καὶ ἐφάνη ὡς ἄνθρωπος, μὴ ὑπομείνας φουμὸν ἢ διαίρεσιν, τῆς θεϊκῆς καὶ ἀτρέπτου θεότητος, Ἰκθήρη Πάναγνε, δι' ὃ Θεοτόκον σε πιστῶς κηρύττομεν, αἰεὶ καὶ δοξάζομεν.

Ἐδῆ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Υπὲρ τὰ ὁρώμενα πάντα τὸν νοῦν, ὑψώσας θεόφρον Θεόφιλε, δι' ὃ οὐδέν σε, τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, τῆς θεῖας ἀπεχώρισεν, οὐχ εἰρηκτῆ, οὐ πῦρ, παναοίδιμα.

Ὦντως εἰ μακάριος, ὡς ὁ Δαβίδ, ἐνδοξε, προσέφη ἐν πνευματικῇ, καὶ γὰρ οὐδόλωσ, ἐπυροῦθη ἐν Βουλή, τῶν ἀ-

σεθῶν Θεοφίλε, οὐδ' ἀμαρτωλῶν τριβουας ὠδευσας.

Κλήσει τε καὶ πράγματι φίλος Θεοῦ, μακάρο, ἐρημηάτιστας γνήσιος, καὶ γὰρ προθύμως, τὴν ψυχὴν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐθεσας παναοίδιμα, Μάρτυς ἀλοφόρε Θεόφιλε.

Θεοτοκίον.

Ἐ τὴν ἀειπάρθενον καὶ ἀληθῆ, ὄντως Θεοτόκον ἐκήρυξεν, ἐν τῷ σταδίῳ, ὁ Θεόφιλος τραπῶς, καὶ ὑπὲρ σοῦ ἐνήθλησε, καὶ ζωοपुरύκαυστος γέγονε.

Ἐδῆ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Πυρῶς κατεφρόνησας, ἐνύλου γενναίωματα, καὶ ὅλως οὐκ ἐπτηξας τὴν βίαν, αὐτοῦ στεροφῶρον, Μάρτυς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, περὶ θεῖου ἐρωτος σφοδρῶς, ἀύλω φλεγόμενος, καὶ θανεὶν ἐφιέμενος.

Ἐνθρεῖαν ἀτήτητον, ὑπὸ μονὴν ἀνένδοπον, ἀνεδειξας Μάρτυς ἐν διασάνοις, καὶ καρτερίαν ὑπερφυὰ καὶ φοικτήν, φλεγόμενος Μάρτυς ἐν πυρὶ, ἀνθῶν ἀγαλλόμενος, τῷ Θεῷ νῦν παρίστασαι.

Ἐξέστησαν ἄνθρωποι, τηκόμενον ὁρώντες σε, ἐν μέσῳ φλογὸς ἀνποστάτου, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἐν οὐρανῷ οἱ χοροὶ, ἐκρότου Θεόφιλε τὴν σὴν, ἀβληθσιν γηθόμενοι, καὶ οἱ θαίμενες ἐφριττον.

Θεοτοκίον.

Τσῆν καὶ ὀχύρωμα, σὲ ὁ κλεινός Θεός φίλος, ὡς ἔχων Παρθένε ἡγωνίσθη, κατὰ τῆς πλάνης Ἀγαρηνῶν τῆς δευτῆς, καὶ τρόπαια ἤρατο λαμπρά, κατ' αὐτῆς κηρύττων σε, Θεοτόκον πανάμωμον.

Ἐδῆ στ'. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Ὀσμῆς ἀροήτου Θεόφιλε, τὰ περίε παραδόξως ἐπλήρωσας, ὅτε καὶ ὁμμενος, Θεὸν Τρισμῆκαρ ἐδόξασας, ὑφ' οὗ ἀνθεδοξάσθης, ἐν θεοῖς θαύμασι.

Τὴν Θεοφίλου πανήγυριν, πιστοὶ θεοφιλῶς ἐροτάζοντες, αὐτὸν δοξάσωμεν, Θεὸν φίλων γὰρ ἐνήθλησε, τοῦ σώματος τὸ σύνολον μὴ φεισάμενος.

Ὁδῶ καὶ πόθῳ προσέβλωμεν, καὶ χεῖλεσιν ἀγνοῖς ἀσπασώμεθα, τὸ θεῖον εἰψῆνον, τοῦ Θεοφίλου, αἰτούμενοι, παθῶν ψυχῆς καὶ σώματος τὰ λάματα.

Θεοτοκίον.

Τῶς Μητέρα γενώσκων σε, Παρθένε, ὁ θεόφρων Θεόφιλος, ζωῆς ἠλόγησε, τῆς ἐπικήρου τῷ πόθῳ σου, καὶ τοῦ ἐκ σοῦ ἀροήτως ἐνανθρωπήσαντος.

Κοντάκιον. Ήχος γ'. Ἡ παρθένος σήμερον.

Χριστοῦ δῆμιος ἄσκησιν, ἀνευφημεῖ ἐκπαξίως, τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνας σου, Μάρτυς Θεόφιλε θεῖε, ἡνεγκας καὶ γὰρ γενναίως εἰρηκτὴν ζροφῶδη, ἔφερας πικρὰς οἰκίας καὶ ἀνυπίστους, καὶ τὸν θάνατον ἐδέξω, πυρὸς ἐν μέσῳ, ὡς φίλος ὄντως Θεοῦ.

Ὁ Οἶκος.

Φῶ ἀλόφ περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης πυροληθείς τὴν ψυχὴν, Θεόφιλε μακάριε, τοῦ ὕλου πυρὸς τὴν παφάζουσαν φλόγα οὐκ ἐδειςας, ἀλλ' εἰσεπήδησας ἐν αὐτῇ χείρων καὶ ἀγαλλόμενος καὶ τὸν θάνατον ἐν αὐτῇ δεξάμενος μετὰ πικρῶς καὶ ἀνυκίστοις αἰκισμοῖς, τὸ στέφος τῆς ἀφθαρσίας καὶ τὴν αἰωνίζουσαν εὐκλειαν ἤλειψας, ὡς φίλος ὄντως Θεοῦ.

ΤΟ ΑΥΤΟ ΜΗΝΙ 24 ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ

Θ Ε Ο Φ Ι Λ Ο Υ (1)

Στίχοι : Φιλῶν τὸν Θεόν, Θεόφιλος προθύμος
Πρὸς πῖρ δι' αὐτὸν κινεῖται θαρσαλέως.
Εἰκάθε πρὸς θάνατον Θεόφιλος, ἤδη τετάραται.

Ὅπως ὁ νεοφανής; καὶ λαμπρότατος ἀσπὴ Θεόφιλος, ἦτον ἀπὸ τὴν νῆσον Ζάκυνθον, ναυτὴς τὴν τέχνην, καὶ ἐταξείδευε μὲ ἕνα καρὰβι, ἐτιυχε κατὰ συνέγγειαν τοῦ δαίμονος, νὰ σκοιανδαλισθῆ μὲ τὸν Καπετάνιον τοῦ καρὰβίου ὅθεν ἐρχόμενος μὲ τὸ καρὰβι εἰς τὴν Χίον, τὴν πατριδα τοῦ Καπετάνιου, ἀνεχώρησεν ἀπὸ ἐκείνου εὗρε δὲ αὐτὸν εἰς Ἀγαρηνός, ἐξήτησε νὰ τὸν πάρῃ εἰς τὸ ἰδικόν του καρὰβι, καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ κἀμῃ ταξείδι μὲ Ἀγαρηνόν, μήτε ὅπως νὰ ἦναι μαζί του, (διότι ἀπειτρέματο πολὺ τὸ τοιοῦτον γένος) ὁ Ἀγαρηνὸς τὸν ἐβίασε καὶ στανικῶς νὰ τὸν πάρῃ, καὶ ἐπειδὴ ὁ Θεόφιλος τοῦ ἐναντιώτετο πολὺ, ἐθιμώθη ὁ βάρβαρος, καὶ δὴν ἐλξε τὴ ἄλλο νὰ κἀμῃ, τὸν σκοιανρανεῖ, πὼς ἐφόρει εἰς τὸ κεφάλι του σκοιύριαν τῶν Ἀγαρηνῶν εὐρεθέντες δὲ ἄλλοι πολλοὶ Ἀγαρηνοὶ, ὠρμησαν κατ' ἐπάνω του, καὶ σαρῶνόντες αὐτὸν καὶ κινιπώντες, τὸν ἐπάγησαν εἰς τὸν Κοιτὴν, καὶ ἔνευρομαρτύρησαν κατ' αὐτόν. Ὁ δὲ Κριτὴς ἀπεφάσισεν, ὅτι μίαν φροῆν ὅπου ἐφόρει σημεῖον τοῦρκικον εἰς τὴν κεφαλὴν του πρέπει νὰ γίνῃ Τοῦρκος ἄλλ' ὁ Μάρτυρ ἴστατο ἀλόγητος εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ παντελῶς ἡ γνώμη του δὲν μετεβλήτετο. Ἐνεῖνοι δὲ προσεπίθουν μὲ διαφόρους τρόπους νὰ τὸν φέρουν εἰς τὴν θρησκείαν των, καὶ πότε μὲν τὸν ἐκολοικέον καὶ τοῦ ἐταῖον πολλά, πότε δὲ τὸν ἐφοβέριζον, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν τίποτε ἐπειδὴ ὁ Μάρτυρ ἐφώναζεν, ἐγὼ δὲν ἀρνόυμαι τὸν Χριστὸν μου ποτε, αὐτὸν πιστεύω, αὐτὸν ὁμολογῶ. Τότε βλέποντες, πὼς δὲν ἤμποροῦν νὰ τὸν φέρουν εἰς τὴν θέλησιν των, περιέριτον αὐτὸν καὶ ἄκοντα καὶ ἐπειτα τὸν ἐπάγη μαζί του εἰς βασιλικὸν ἄνθρωπον, ὅπου ἐτιυχε ἐκεῖ, διὰ νὰ τὸν ὑπάγῃ εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, διὰ νὰ τὸν δώσῃ δῶρον τοῦ Βασιλέως, ἐπειδὴ ἦτο πολὺ εὐμορφος καὶ νέος, ἕως δέκα ὀκτώ χρόνων. Ὡν δὲ ἀκόμη εἰς τὴν Χίον ὁ εὐλογημένος Θεόφιλος, παρεκάλει τὸν Θεὸν μετὰ δακρυῶν πολλῶν, νὰ τὸν λυτρώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας των, καὶ νὰ τοῦ διέξῃ δρό-

μον νὰ φύγῃ καὶ τὴν βαρβαρότητα ἐκείνων, καὶ τὸν ψυχικὸν κίνδυνον, εἰς ὃν εὐρίσκετο ὁ δὲ Θεός, ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν, εἰσέκοισε παρενθύς τῆς δεήσεως τοῦ δούλου του Θεόφιλου καὶ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὅπου ἐπάγησαν οἱ Ἀγαρηνοὶ νὰ προσκυνήσουν κατὰ τὴν συνήθειάν των, καὶ ἄφρασαν τὸν Μάρτυρα μόνον εἰς τὸ ὀσπήτιον, τὸν ἐφώτισεν ὁ Θεός, καὶ ἀμαρτωλὸν τὸν ἐάντων του μὲ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ἐφυγεν ἐκεῖθεν, καὶ ἐκρύφθη εἰς τόπον, ὅπου δὲν τὸν ἔβλεπε κανεὶς. Ἐλθόντες δὲ ἐκείνοι ἀπὸ τὸ προσκυνῆμα των, καὶ μὴ εὐρόντες αὐτὸν, ἦσαν ἄφρατοι, καὶ τὸν ἐγύρευαν εἰς τὰ ὀσπήτια τῶν Χριστιανῶν, ἀλλ' ὁ Θεός τὸν ἐσκαπεζε, καὶ δὲν τὴν ἔβλεπον. Ὡν δὲ κεκυρμημένος τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, ἐπέειπεν ὁ εὐλογημένος, ὅθεν ἐβγήκε τὸ μεσονύκτιον, καὶ ἐπάγη εἰς τὸ ὀσπήτιον τοῦ καπετάνιου του, καὶ τοῦ ἔδωκε κὶ ἐπάγη, καὶ πάλιν ποιήσας εἰς τὸν ἐαυτὸν του τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἐφυγε κρυφίως, καὶ ἐπάγη εἰς μίαν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐσφαλίσθη, ἕως ὅπου ἤφρασε εὐκαρίαν, καὶ ἐπάγη εἰς τὴν Σάμον, καὶ κἀμῶν ἐκεῖ μερικὸν καιρὸν, ἐγύρισε πάλιν εἰς τὴν Χίον, ζητήσὸν τὸν καπετάνιον του διὰ νὰ ὑπάγῃ πάλιν μαζί του ὁ δὲ Ἀγαρηνοὶ βλέποντες αὐτὸν τὸν ἐγνώρισαν, καὶ ὤρμησαν κατεπάνω του μὲ πολλὸν θυμὸν, καὶ ἀρπάζοντες αὐτὸν, τὸν ἐπάγη εἰς τὸ κοιτήριον, καὶ ἐμαρτύρησαν μετ' ὄρκου, ὅτι ἐγενεν Ἀγαρηνός, ὁ δὲ Μάρτυρ ἐφώναζε Χριστιανός εἰμαι, καὶ Χριστιανός, θέλω νὰ ἀποθάνω.

Ὁ δὲ παρίνομος κριτὴς δέχεται τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀσεβῶν ἐκείνων, καὶ μὲ βίαν μεγάλην βιάζει τὸν εὐλογημένον Θεόφιλον νὰ μὲν εἰς τὴν θρησκείαν των, τὴν ὁποῖαν τάχα ἐδέχθη πρότερον ὁ Θεόφιλος ὅμως ἀντέλεγε ἔμῃ μοι γένοιτο τοῦτο ποτε, δὲν ἀφίνομ, δὲν ἀφίνομ τὴν πίστιν μου, ὅπου εἶναι φῶς, καὶ νὰ δεχθῶ τὴν ἰδικὴν σου μαρὰν καὶ ψευδὴ θρησκείαν, ὅπου εἶναι σκότος, ἀλλὰ Χριστιανός εἰμαι, καὶ Χριστιανός θέλω νὰ ἀποθάνω. Ἦτον δὲ τότε, ὡς εἰρηται, ἕως δέκα ὀκτὼ χρόνων ἡλικίας, καὶ πολλὰ εἶπον ὑπὲρ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ὅχι ὡς ἄλλος ἦεν ναυτὴς ἀγαράματος, ἀλλὰ ὡς ἄλλος θεολόγος (οἱ γὰρ ἕμεις ἐστέ οἱ κλυότεροι, λέγει ὁ Χριστός) ἦναφ ὁ θυμὸν τοῦ τυράννου, καὶ νὰ λυσσῶν τὸν ἐκαμε κατ' αὐτόν ὅθεν τὸν ἐστειλε παρενθύς εἰς τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἔμενε κεκλεισμένος τρία ἡμεροῦντα ἔπειτα τὸν παρασταίνει ἐμπροσθέν του εἰς δευτέραν ἐξέτασιν, καὶ πάλιν τὰς αὐτὰς φυλακὰς τοῦ πορβάλλει, νὰ μὲν δηλαδὴ εἰς τὴν θρησκείαν των, καὶ μὲ κολακείας τὸν κατέπειθεν εἰς τοῦτο, καὶ μὲ φοβεραιοὺς τὸν ἐβίαζεν ὁ δὲ Μάρτυρ ἔδεν φοβόμην ἀπεκρίνετο, τὸν πόσκιον τοῦ-

(1) Τὸ Μαρτύριον τοῦτο τοῦ θείου Θεόφιλου ἐτυπώθη εἰς τὸ προσκοθέν Μαρτυρολόγιον, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχονεν καὶ ἄλλας εἰδήσεις πρὸς αὐτὸν εἰς τὸ πρὸς τὸν Μάρτυρα ἐλλειψιστὶ συνεθεμένον ἔργακιον τοῦ σοφιστάτου Κοροσίου, διὰ τοῦτο τυπώονεν αὐτὸ ἤδη δεύτερον, πληρέστερον μετὰ τῆς αὐτοῦ Ἀκολουθίας.

τον θάνατον, διότι μοὶ προξενεῖ ζῶην οἰώνιον ὅτι μοὶ ὑπόκειται ὁ Χριστός μου ἐὸ πιστεύων εἰς ἐμὲ κἀν ἀποθάνῃ ζήσεται. Ἐπειδὴ λοιπὸν μὲ παρησίαν καὶ ἐλευθερίαν εἶπε πολλὰ ὁ Μάρτυρ εἰς τὸν τυράννον καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς συγκαθημένους, καὶ εἰς τοὺς συμπαραστώτας ἐκεῖ, (οἱ ὅποιοι ὅλοι ἐλεγον πολλὰ βλάσφημα κατὰ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως) καὶ ἤλεγε τὴν ἀλογίαν καὶ τὴν ἀνοησίαν των, ὠργίσθησαν ἐκείνοι, καὶ ἠγριώθησαν ὡς θηρία, ὅθεν τοῦ ἔδωκαν πολλοὺς καὶ σκληροὺς θαρμούς, καὶ μετὰ τούτους θαρμούς πάλιν τὸν ἐφυλάκισαν.

Καὶ πάλιν ἐκβάλλοντες αὐτὸν ἐκ τῆς φυλακῆς, τὸν παρέστειραν ἐμπροσθεν τοῦ κριτοῦ, εἰς τρίτην ἐξέτασιν καὶ αὐτὸς μὴ δυνθεις νὰ τοῦ ἀλλῆξῃ τὴν γνώμην, οὔτε μὲ κολακείας, οὔτε μὲ ὑποσχέσεις, οὔτε μὲ φοβεραιοὺς, ἀπεφάσισε τελευταῖον νὰ καὶ ζῶναιός. Ὁ δὲ γενναῖος καὶ ἀκατάπληκτος τοῦ Κυρίου Μάρτυρ, ἐτιυχε εἰς ἕνα τοιοῦτον φοιτὸν θάνατον, μὲ πολλὴν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν τῆς ψυχῆς του, ὡς ἂν ἦτον εἰς καμνίαν βασιλικὴν τορπέζαν προσεκλημένος καὶ παντελῶς δὲν ἐφοβεῖτο τὴν ὕλικὴν φλόγα, ἐπειδὴ εἶχεν ἀναμμένη μέσα εἰς τὴν καρδίαν του τὴν αἴον φλόγα καὶ νοητὸν πῦρ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης. Ἐλθόντες λοιπὸν εἰς ἐν μέρος ὅπου ἦτον Μοναστήριον γυναικῶν, καὶ ναὸς τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, ἦσαν ἐκεῖ τὸ πῦρ, καὶ μὲ σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίας ὑπερβολῆν, αὐτὸν τὸν ἴδιον Μάρτυρα Θεόφιλον, ἐκρόσταζεν νὰ φέρῃ εἰς τὸν ὁμόν του τὰ ἔξλα, καὶ νὰ κἀμῃ μεγάλην τὴν φλόγα, μὲ τὴν ὁποῖαν ἐμελε νὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος καινούτος ὁ γενναῖος ὑπέκοισε μετὰ χαρᾶς καὶ μὲ πολλὴν προθυμίαν τὰ ἔφερε. Ὡ τῆς ἀνδρείας σου καὶ Μεγαλομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ Θεόφιλε! ὦ τῆς διακαοῦς καὶ διατήρησ σου ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστόν! Ὅπως Θεόφιλος ἐφάνη; καθὼς καὶ τὸ νομῖμα σου τὸ φανερώνα.

Ἀφροῦ δὲ συνήχθη ἐκεῖ πλῆθος πολλὸ τῶν Ἀγαρηνῶν, μὲ πολλὰς φωνὰς καὶ θόρυβον πολὺν, ἐγινε δὲ καὶ μεγάλη παρὰ διὰ νὰ τὸν φέρουν μέσα, ἐκαμεν ὁ Μάρτυρ τὴν προσεχὴν του καὶ τὸν σταυρόν του, καὶ λέγων εἰς χεῖρας σου Χριστέ μου παραδίδοι τὴν ψυχὴν μου ἔμβηκε μόνος του εἰς ἐκείνην τὴν πυρὰν καὶ ἐν ἕλλη ἐν γενναῖος καιόμενος καὶ μὲ θυμὸν εὐχαριστήριον ἐδόξετ' εὖ τὸν Θεόν, ὅπου τὸν ἤϊσεν νὰ μαρτυρήσῃ ὑπὲρ τοῦ πατρὸς του ὀνόματος καὶ οὗτος παρεδόκε τὴν ἀγίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ καὶ ἐλαβε τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον τῆς τοῦ Ἰουλιου μνήδος. Ὁ δὲ Θεός ὁ δοξάζων τὸν; αὐτὸν ἀντιδοξάζοντες, ἐδόξασεν αὐτὸν ὁ μόνον ἐν οὐρανῷ, ἀλλὰ καὶ ἐν γῆ ὅτι καιόμενος τοῦ σώματος του μεγάλῃ καὶ θαυμαστῇ εὐωδίᾳ ἐξήχετο ἀπὸ τὴν πυρὰν, ἡ ὁποῖα τοὺς μὲν πιστοὺς ἐπαρηγορεῖ καὶ ἐχαροποιεῖ, τοὺς δὲ ἀπίστον; ἐλύπει καὶ κατήσχυνεν. Ὅθεν διὰ νὰ μὴν εἶναι καθαρὰ ἡ οὐράνιος ἐκείνη εὐωδία εἰς αἰσχύνην καὶ ἐντροπὴν των, καὶ δ' ἂ τὴν ἀτιμίαν καὶ καταφρόνησιν τοῦ Μάρτυρος, ἐροσαν μέσα εἰς τὴν πυρὰν ἕνα χοῖρον καὶ καίτην μαζί μὲ τὸ μαρτυρικὸν σῶμα, διὰ νὰ ἀκούσῃ τῆς βόθρας καὶ ὄχι ἡ εὐωδία τοῦ Ἁγίου Λεφίνου ἀλλ' ἐματαιώθησαν ἐν ταῖς διαλογμοῖς αὐτῶν ὅτι εὐθὺς ὅπου ἤρασαν καὶ ἔκαυσεν ἡ φλόγα τὰ ὄσμη, ὅπου εἶχον τὰ πόδια τοῦ ζῶου δεδμενὰ

ἐτρέφεν ἐκεῖνο καὶ ἐφυγγ, καὶ ἔμενε πάλιν ἡ προτέρα εὐωδία καθαρὰ καὶ ἀνεπίκτητος, καὶ μάλιστα περισσότερον ἠξήσεν εἰς ὄξαν τοῦ Μάρτυρος καὶ αἰσχύνην τῶν Ἀγαρηνῶν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐβόυσεν ἡ πυρὰ, ἐξήτησαν τὰ κόκαλα τοῦ Μάρτυρος οἱ Χριστιανοί, καὶ εὐρόντες μερικὰ ἀνασταυτὰ τὰ ἠγόρασαν μὲ ἄσπρα πολλὰ, ἀπὸ τὰ κόκαλα δὲ αὐτὰ εὐρίσκονται ἕως τὴν σήμερον μέρος εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου ἐνδοξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, (1) τὸν ὄντα εἰς τὴν Πηγὰδα, ὅπου καὶ ἡ μνήμη τοῦ Μάρτυρος Θεόφιλου τελεῖται, καὶ μέρος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Τιμίου Προδρόμου εἰς Ἀττικὴν, καὶ μέρος εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Μηνῆ.

Τὸν θεῖον τοῦτον Μάρτυρα Θεόφιλον πολλὰ τὸν πῶλεβαιο καὶ εἰς μεγάλην ὑπόληψιν τὸν εἶχεν, ὅ ἐν μακαρίῳ τῆ ἤλξει σοφώτατος καὶ θεολογιώτατος Γεώργιος ὁ Κοροσῖος ὅθεν καὶ Ἀκολουθίαν τοῦ ἐσύνθεσε καὶ μὲ ἐγκόμια τὴν μνήμην του ἐτίμησε, καὶ οἱ μεταγενέστεροι τὸν ζῆλον τοῦτου μιμούμενοι, λαμπρῶς τὸν ἐώρταζον. Ἄλλὰ μετὰ πολλῶν χρόνων παρελείπον, (δὲν ἤξεύρω ποῖα ἐστὶν ἡ αἰτία), ἐπαυσεν ἡ ἐπιτήρησις καὶ ἀκολουθία ἐλησησθήσε ὁ Ἅγιος, καὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας παντελῶς δὲν ἠκούετο ἀλλ' εὐρεθείσης τῆς Ἀκολουθίας καὶ τοῦ Μαρτυρίου του εἰς τὴν Νέαν Μοσὴν, ἐξεδόθη εἰς τόπον μόνον τὸ Μαρτύριον καὶ ἐκτοτε ἤρχισε νὰ κηρύττειται καὶ νὰ ἀκούσῃται καὶ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς γενεάν ὁ Μάρτυρ Θεόφιλος, πλὴν ἡ ἐσορτή του δὲν ἐγένετο. Λοιπὸν τὸ ἀκολουθεῖ;

Ἡ μνήμη ἦτον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, Ἀπριλίου 23, καὶ ἄφρασαν ἄνθρωπον μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν νύκτα ἐκείνην διὰ νὰ φυλάττῃ τὰ σκευῖ καὶ αὐτὸς ἀφροῦ ἐγύρησε τὴν ἐκκλησίαν ὅλην καὶ τὰ κατηχούμενα, καὶ εἶπε καλὰ νὰ μὴ ἐκρύφθῃ μέσα κανεὶς κλέπτης, καθὼς ἄλλοτε ἐγενεν εἰς ἄλλας ἐκκλησίας, ἐκείσεις δὲ θύρας καλὰ, καὶ ἔμενε μέσα μὲ ἐν παιδίον.

Τὴν νύκτα ἀκούει ἐφαρνα κτύπους ἐπάνω εἰς τὰ κατηχούμενα, καὶ φοβηθείς μὴ ἐκρύφθῃ κανεὶς μέσα, ἐπήσε φῶς καὶ ἀνέβη νὰ ἴδῃ τί ἦτον, καὶ περιεώρα θεωρήσας, δὲν εἶδε τίποτε. Λοιπὸν κατέβη κάτω εἰς τὸν ναὸν καὶ ἐκάθισε. Μετὰ ὧραν ἰκανῶν ἀκούει πάλιν μεγάλους κτύπους ἐπάνω, καὶ πάλιν ἐτρέφεν ἐπάνω καὶ ἐβγήκεν ἕξω καὶ ἐφώναζεν εἰς τοὺς γείτονας νὰ ἐλθουν νὰ ἴδουν τί εἶναι καὶ ἄναβας αὐτὸς πρῶτος εἰς τὰ κατηχούμενα, βλέπει μίαν εἰκόνα μικρὰν, ὡς ἂν εὐαγγέλιον, κρημίνα πεποιημένη εἰς τὸ ἔδαφος· αὐτὸς, καὶ μὲ ὄλον ὅπου τὴν ἀγαράματος ἀνθρώπων, ἐκαμε ὄμως ὀρθὴν κρῖσιν καὶ λέγει πρὸς τοὺς ἄλλους ε'Εγὼ ἤλιθα προήγητα δύο φροαεῖ, καὶ ἱστοζάθησιν πολὺ καλὰ, καὶ ἡ εἰκὼν αὐτῆ ἦτον ἀκουσμαμένη εἰς ἐκείνη τὰ παλαιὰ τέμπελα, τὸ πρόσωπὸν τῆς γυμνασμένη ἀπὸ τὸ μέσα μέρος, καὶ ἀπὸ τὸ ἔξω ἦτον αὐταῖ αἰ δύο εἰκόνας· πὼς ἐπειτα αἱ ἔξω δὲν ἔπεισαν, καθὼς ἦτον, καὶ ἔπεισαν αὐτῆ, ὅπου ἦτον πλακομένη ἀπὸ ἐκείνας. Τοῦτο, λέγει βέβαια δὲν ἐγενεν ἄπιστος καὶ ὡς ἐτιυχε, ἀλλὰ ἀπίστον σημεῖον ἔδειξεν οὗτος ὁ Ἅγιος, ὅποιος καὶ ἐν εἶναι (ἦτον γὰρ παλαιὰ ἡ εἰκὼν καὶ σκεπασμένη ἀπὸ τὸν κωνοειρὸν, καὶ δὲν

(1) Ὅτε ὁ ναὸς σώζεται οὔτε εἶναι γνωστὸν τί ἀπέβησαν τὰ τεμῆα τῶν λεγάνων τοῦ Ἁγίου ἅτινα ἔδω ἀναφέρονται.

γνωρίζετο). Λοιπόν την κατέβασαν και την απέθηκαν εις τὸ Ἅγιον Βῆμα. Τούτων οὕτω γενομένων, ἦλθε και ὁ μακαρίτης ὁ Ἅγιος Χίου Κύριος Γαβριήλ καὶ ἐλειτούργησε χάριν τῆς ἐορτῆς και μετὰ τὴν λειτουργίαν τὸν προσεκλίμασαν εἰς ἐνάδοχοντὸν, και ἐκεῖ τοῦ διηγήθησαν αὐτὰ ταῦτα ὁποῦ ἐγράψαμεν ἔπειτα τοῦ ἔφεραν και τὸ εἰκόνημα, και ἰδὼν ἐκεῖνος νά γράφη εἰς τὴν εἰκόνα «ὁ Ἅγιος Θεόφιλος», και εἰς ἄλλο μέρος νά τὸν ἔχη μέσα εἰς τὰς φλόγας τοῦ πυρὸς καίωμενον, ἠρώτησε ποῖος εἶναι οὗτος ὁ Θεόφιλος; και τοῦ διηγήθησαν, καθὼς εἶχον ἐκ παραδόσεως τὴν ἱστορίαν του ἑρωτήσαντος δὲ τοῦ Ἀρχιερέως εἰς σὺζονται τὰ λείψανά του, ἔφερον ἐν μέρος ὁποῦ εἶχον και προσκυνῆσαι και ἀσπασθεῖς αὐτὸ. λέγει πρὸς τοὺς παρόντας. «Οὗτος ὁ Μάρτυς εἶναι τῆς πατρίδος σας Α-

γιο; και προστάτης και φύλαξ ὡσὸν ὁποῦ ἐδὼ ἑμαρτύρησε, και ἐδόξασε τὸν Θεόν» και οἱ πρόγονοί σας, καθὼς λέγετε, τὸν ἔχον εἰς εὐλάβειαν και τὸν ἐσώταζον, ἀλλὰ σεις πῶς ἐφάνητε τόσον ψυχροὶ και ἀμελεῖς, και δὲν τὸν ἐσώταξετε κατὰ τὸ χρέος σας, πρὲπι νὰ τὸν ἐσώταξετε και χρέος ἀπαραιτήτων ἔχετε ὅτι αὐτὸ ὁποῦ εἶδαε διὰ τῆς ἀγάπης του εἰκόνας, εἶναι σημεῖον και θαῦμα, διὰ νὰ ἐσώταξεται πάλιν, ὡς και πρότερον. Λοιπόν, διὰ προτροπῆς και παρακινήσεως τοῦ μακαρίτου ἐκείνου Ἀρχιερέως Κυρίου Γαβριήλ ἤχησε πάλιν νά γίνηται ἐτησίως αὕτη ἡ ἐορτή, και ἀκολουθῶς γίνεται ἀπαραιτήτως εἰς δόξαν Θεοῦ, και εἰς τιμὴν τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου και καλλίτου Μάρτυρος Θεοφίλου ὁ ταῖς ἀγάτας πρεσβεΐαις, ἐλεήσαι και σώσαι ἡμᾶς ὁ Θεός, ὡς ἀγαθός και φιλόνητος.

Ἰδιὸς ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Πυροπολούμενος, τῷ πόθῳ τοῦ Δεσπότη σου, Μάρτυς Θεόφιλε, ὑπερβαλοῦσης φλογός, τὴν θεάν οὐκ ἐδέισας, ἀλλὰ ἀπόητος, εἰσπεπῆδησας, και ἐν αὐτῇ ἀνέμελλεας. ὁ Θεός σου λογιζόσθε εἰ.

Στέφης ἀφάρτων, ἐδέξω ἀκήρατον, Μάρτυς Θεόφιλε, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὸ πῦρ γὰρ τὸ ἀστακτον σὺ κατεπάτησας, και κραυγάζων ἦς, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, και Θεός σου λογιζόσθε εἰ.

Αὐτὸς ἄσματος, και ὕμνοις εὐφημῶμεν τὸν νέον Μάρτυρα, τῆς Χίου ὄντα λαμπρόν, και ἐνδοξόν καύχημα και σεμνολόγημα, ἦν ἡγάσας, ἔχῳσαι τῶν σαρκῶν αὐτοῦ, και τοῖς λύθροις τῶν αἰμάτων.

Θεοτοκίον.

Μαστιζόμενος, εἰρκτῆ τε ἐγκλειόμενος και κακουχούμενος, Παρθένομῆτορ ἄγνη, ὁ θεός Θεόφιλος, και φλογιζόμενος, ἀνεκήρυττε, τὸν σὸν Υἱὸν θεάνθρωπον, και σὲ ὄντως Θεοτόκον.

Ἰδιὸς η'. Παύλας εὐαγεῖς.

Ἰδιὸς ἀπροσίτου ταῖς ἀκτέσι. Τριάδος τῆς Παναγίας ἐλλαμπόμενος, Μάρτυς ἀξιάγαστε, και ἡμᾶς κατεύχασον, τοὺς πόθῳ εὐφημούντάς σου τὴν θεάν ἀθλήσιν, παθῶν ἀκαυρωθέντας τῷ ζῳφῳ, ταῖς σαῖς εὐπροσδέκτοις, πρεσβεΐαις Ἀθλοφόρος.

Θεόφιλος ὠφθης φερωνύμως, φίλιαν τε και ἀγάπην ἐνδείξάμενος, ἐνδοξέ Θεόφιλε, πρὸς Χριστὸν τὸν πλάστην σου, μεγίστην προσελόμενος ζῳῆς τῶν θάνατον, και ἐθυσας σαυτοῦ τὴν φωσφύρον ψυχὴν, ὡσπερ ὄμμα, πανάμομον και θεόν.

Πρὸς πόθῳ τὴν μνήμην σου τελούντας, και πιστεῖ εἰλικρινεῖ τὸ θεῖον Λεῖψανον, Μάρτυς προσκυνούντάς σου, φύλαττε Θεόφιλε, ἐκ πίσης περιστάσεως και ἐκ παντοίων παθῶν, πρεσβεΐαις σου πρὸς Κύριον θεαῖς, ὡ νῦν σὺν Ἀγγέλοις παρίστασαι ἐν δόξῃ.

Θεοτοκίον.

Ἡρωδῶς ἀνεκήρυξε Παρθένε, τὸ μέγα μυστήριον τοῦ τόκου σου, ὁ κλεινός Θεόφιλος, ἐν φλογὶ καίωμενος, τῶν ἀ-

σεθῶν δὲ ἤλεγε τὴν ἀθεότητα, ὡς Κύριον τὰ ἔργα ὕμνεῖτε, κινήτων παραρησίχ, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἰδιὸς θ'. Ἄπας γηγενής.

Ἄρεπῃ εὐκλεῶς ἐνδοξέ Θεόφιλε, κερπὸς τῶν πόνων σου, νῦν ἐν τῇ προαίῳ γῆ, και χώρῃ ζώντων συνυλιζόμενος, ἐνθα Ἀγγέλων τάγματα, Ἀγίων ὄμιλος, Ἀποστόλων, Προφητῶν, Μαρτύρων τε, και Ὁσίων οἱ δῆμοι ἀγάλονται.

Ἄσιν τῶν θεῶν, Ἄγιε Θεόφιλε, διόδου πρεσβεΐαις σου, τῷ τὴν σὴν κοσμήσῃ, ἐν θεοῖς ὕμνοις σεπτῆν πανήγυριν, και τοῖς θερμῶς προστρέχουσιν, και ἐκτελοῦσί σου μετὰ πόθου, μνήμην τὴν πανίσχρον, και ζῳῆς αἰῶνιου ἀπόλαυσιν.

Ἄρον πρὸς Θεόν, μέγιστε Θεόφιλε, ἄχρησας ἐκέτιδας, ὑπὲρ τῶν τελούντων σου, τὴν θεάν μνήμην και εὐφημούντων σου, τοὺς ἄθλους και τὰ σκάμματα, και μετὰ πίστεως, προσκυνούντων τὸ σεπτὸν σου Λεῖψανον, ὁ θεαῖν αὐτῷ προσενήνοχας.

Θεοτοκίον.

Θεῖματι λαμπρῷ, γλώσση διαπύρω τε, τρανώς ἐκήρυξεν, ὄντως Θεοτόκον σε, ἐν τῷ σταδίῳ Παρθένε ἄχραντε, ὁ θαυμαστός Θεόφιλος, και τὴν ἀντίχριστον, τῶν ἀνόμων, πλάνην ἐστηλίτευσε, και τὸ στέφης τῆς νίκης ἀπέλιψε.

Ἐξποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Ὡς τὸν Θεόν δοξάσας, Θεόφιλε ἐπὶ τῆς γῆς, νῦν σὺν Ἀγγέλοις δοξάζῃ, και Μάρτυσιν ἐν οὐρανῷ, τοὺς σὺν ὑμνουμέντάς σε σώζε, ταῖς ἱσραῖς σου πρεσβεΐαις.

Θεοτοκίον.

Κεινοτάτας λιταῖς σου, τὰ σκοτεινόμεροφα νέφη, τῆς δικαιοσύνης μου Κόροφ, φωτίσον ἀντιβελῶ σε και δεξιόν με κληρονόμον, τῆς οὐρανῶν βασιλείας.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἱστώμεν σῆχος δ'. Καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια, Κορσεσίου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἰερώνυμος Μάρτυς, θεαῖς Θεόφιλος, ὡς ἀπυλακῶν ῥόθον, δόξης ἐπουρανεῖου, ἀπέτη τὰς ἀκάνθας, διὰ πυρός, και βασάνων ὀριμύτητος, και εὐωδίας πληροῦσαι τῆς μυστικῆς, τῷ Θεῷ νῦν κραιστικόμενος. (Δίς).

Θεατῆς τῆς μελλούσης μακαριότητος, τοῦ ἀκροτάτου τελούσῃ, διόφύσις ἀνθρώπων, ὑπὸ θεοῦ πανήγυρη οὐκ ἀπειλαῖς, οὐδ' αἰκίαις ἐκάμπετο, τοῦ ἀρχετύπου Σωτήρος εἰκὼν ὀφθαλμοῦ, πλάσιν θεαῖν και τὰ στιγματα.

Μεμητῆς στρατιώτης, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, πνεύματι προσπαλαίον, ἀκαθάρτω και κόσμῳ, σαρκί τε και τυράννῳ, φρονιμος ἦν, ὅπως πρῶτον κεφάλιον, τῆς εὐσεβείας τηρήσας, πέσεια δέ, ἀκραια τε και ἄμωμος.

Δόξα, Ἦχος α'. Κορσεσίου.

Ἐν στερρόν και ἀήττητον τῆς πίστεως ἀδάμαντα, τὸν μὴ εἴξεντα οὐδὲ πυρὶ οὐδὲ μάστιγι, οὐδ' ἄλλη ἰδέχ βασάνων, μόνῳ δ' ἤτηθέντα τῷ τοῦ ἀρνίου αἵματι, συνελθόντες εὐφημῶμεν χεῖρε, λέγοντες, Θεόφιλε φερωνύμνε, αἵματι μὲν πεφονεγμένε, οἶόν τι δ' ὁρος καθιθουμένε ἐν μέσῳ τῆς ἐνύλου θαλάσσης, και τῶν προσβολῶν ἀνώτεροι ὄθεν τοὺς ἐκπτώτους τῆς τοῦ Ἀθροάμ κληρονομίας, εὐχαρῶς καταμακρόσας, και διήνυσας ἀνθρῶκῶς τὴν νίκην

τῆς ἀθλήσεως. Δεήθητι οὖν τοῦ Θεοῦ, Μάρτυς ἀκραδάντες, ἐπιρρονωμένους τῆ πίστει, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μεγαλιάρια. Νικηφόρου.

Ὁ νόθος ἐκ Ζακύνθου φυὲν τερπνόν, ἄθλοισι Μαρτυρίου εὐωδίασε νοητῶς, τοὺς πιστοὺς ἐν Χίφῳ Θεόφιλος ὁ θεῖος, πυρὶ τακτεῖς τὰς σάρκας, Χριστοῦ τῷ ἔρωτι.

Καὶ νῦν, Ἀμαρτωλῶν τὰς δεήσεις, Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικά· ἡ τρίτη φῆθι τοῦ Ἀγίου, καὶ ἡ ἕκτη. Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἀγίου Δημητρίου. Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Ποὺς ἀσπαζομένους σου, Ἀθλητά, τὴν σεπτὴν εἰκόνα καὶ τὰ λείψανα εὐλαθῶς, καὶ τὴν θεῖαν μνήμην, τελούντας ἐτησίως, περιείσως, Θεόφιλε, ταῖς πρεσβεσίαις σου.

ΜΗΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ἉΓΙΟΥ ΕΝΔΟΣΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΦΑΝΟΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΦΑΝΟΥΣ

Τῇ 27 Αὐγούστου ἐορτάζομεν τὴν μνήμην καὶ τὴν εὐρεσιν τῆς εἰκόνης τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος ΦΑΝΟΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΦΑΝΟΥΣ, γνωσθέντος εἰς τὴν νῆσον Ρόδον, ἐν ἔτει 1500 περίπου ἀπὸ Χριστοῦ.

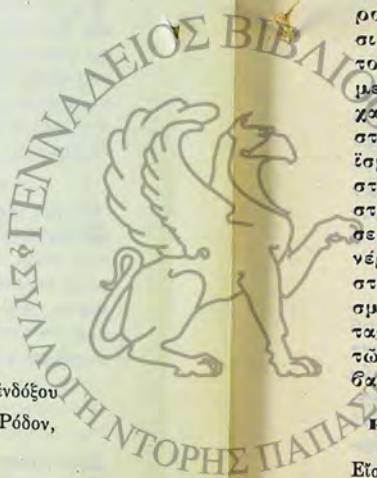
Εἰς τὸν Ἑσπερινόν, μετὰ τὸν προοιμακόν, στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, Ἰσθῶμεν στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Ὁ Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ ἐν ἡψίστοις καθήμενος, τοῖς πιστοῖς σε ἐδήλωσε, τὸν προπάλαυ κρυπτόμενον.

Ἐστῆς τῆς ἐφέσεως οἷά περ φοῦσας τὸ ἔσχατον ορεκτῶν παναοῖδιμε, φωτὸς ἀξιούμενος, ὃ φωτίζει πάντας, τοὺς σὲ εὐφημοῦντας, καὶ φανεροῖς τὰ ἐν κρυπτῷ, ὡς ἐνεστώτα Μάρτυς Πανούριε, δι' ὃ σου τὸ σεβάσιμον, περιουκλυοῦμεν εἰκόνησιν, ἐν αὐτῷ κατοπτεῦοντες, τὰ φρικτὰ σου μυστήρια.

Στύλον εὐσεβεῖς τε καὶ στρατιώτην ἀήτητον, οἱ πιστοὶ σε γινώσκονεν, Πανούριε ἐνδόξε, ὡς νέον φανέντα, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἣν καταυγάσεις ὡς ἀστὴρ, καὶ τὰ τοῦ κόσμου φωτίζεις πέρατα, δι'

Ἐύρεσει εἰκόνης σου, καὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου σου, ἡ θεόσωστος πόλις σου, ἡ Ρόδος εὐφραίνεται, ρύστην σε πλουτοῦσα, καὶ προμαχον μέγαν, καὶ τῶν θαυμάτων τὴν πληθύν, ἃ διανεμίεις τοῖς προσκυνοῦσί σοι, δοξάζει ἐκτελοῦσά σου, τὴν σεβασμίαν πανήγυριν, Ἀθλοφόρε Πανούριε, προσθευτά τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ἦένα καὶ παραδόξα θαύματα, ὁ Κύριος Ἦος ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ἐκάστοτε μεθ' ὧν καὶ ἐν ὑπέροισι καιροῖς, τὸν θαυμαστὸν ἐν Μάρτυσι Πανούριον, ἄλλον ἤλιον ἀνεδειξε τοῖς θαύμασι λάμποντα, πρὸς ὧν καὶ ἡμεῖς τὸν ὕμνον προσφέρομεν λέγοντες· χαίροις ὁ νεοφανὴς ἀστὴρ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ Μαρτύρων ἀγλάϊσμα· χαίροις ὁ τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλήσας σερόφως, ἐν γῆ δὲ πλεῖστοις ἔτεσι κρυπτόμενος, διὰ τῆς εὐρέσεως εἰκόνης τῆς σῆς, ἐν κόσμῳ πεφανέρωσαι παρὰ τοῦ Ἀθλοθέτου Χριστοῦ· χαίροις Ροδίων τὸ ἐγκαλλώπισμα, καὶ τῶν πιστῶν προσθευτά ἐτοιμότητα, αὐτῷ μὴ παύση προσθεύων, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντων τὴν σεβασμίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος α'. Τίς μὴ μακαρίσει σε.

Εἰσοδος. Τὸ φῶς Ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα, ζῆται τοῦ Ἁγ. Ἰουδώρου ἢ τοῦ Ἁγίου Πολυδώρου σελίς 13.

Εἰς τὴν Λιτὴν Ἰδιόμελα. Ἦχος α'. Νικηφόρου.

Ἐπεφάνη σήμερον, ἡ χάρις τῶν θαυμάτων σου, Πανούριε πανθαύμαστε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῇ εὐρέσει τοῦ πανσέπτου ναοῦ σου, καὶ τῆς θείας εἰκόνης σου, ἀχιμγλώτους λυτροῦσα, νόσους φυγαδεύουσα, καὶ πάντων τῶν προσκύντων σοι πιστῶς, τὰ πρὸς σωτη

ρίαν αἰτήματα πληροῦσα, δι' ὃ καὶ ἡμῖν τοῖς μετὰ πόθου τὴν μνήμην τελούσασιν, τὴν λύσιν τῶν δειγῶν αἰτήσαι παρὰ Θεοῦ, καὶ πικρισμάτων τὴν συγχώρησιν, ταῖς πρὸς αὐτὸν εὐπροσδέκτοις ἱκεσίαις σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'. Νικηφόρου.

Σήμερον ἡ ἀγιόφθογγος ρῆσις τοῦ Ἀσίδ, ἐπὶ σοὶ πέρας εἴληψε, Πανούριε πολυάθλι, ἡ εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ψάκουσα, ἔσται δίκαιος· εἰ γὰρ καὶ ἀμνημονηθέντων σου τῷ χρόνῳ, τοῦ πανσέπτου ὀνόματος, καὶ τῶν ἀθλητικῶν ἀγῶνων τοῦ κλέους, ἐν οὐρανῷ μέντοι μνημνευμένων, καὶ ἐν γῆ ἤδη ἐν τῇ εὐρέσει τῆς θείας εἰκόνης σου, τὴν ἐνδοξὴν αὐτῶν μνήμην μετ' ἐγκωμίων ἀχομεν· δεόμεθά σου τοίνυν θερμῶς, ὡς ἔχον παρορησίαν πρὸς Χριστὸν, μνημόνευε ἡμῶν τῶν εὐφημοῦντων σε, ρυόμενος κινδύνων τε καὶ θλίψεων, ταῖς πρὸς αὐτὸν ἱκεσίαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε. Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος δ'. Ἦχος γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ἐπερ ρύδον πανεύσημον, ἡ ἐν δόξῃ ἐκλάμπουσα, Ρόδος ἡ περιφημοῦσα, εὐραχμένη σε, χαίρει σῶμαξ τῶν θαυμάτων σου, πλησθεῖσα Πανούριε, καὶ δοξάζει σε πιστῶς, καὶ προστραχεῖ τῇ σκέπῃ σου, τῆς εἰκόνης σου, εὐσεβῶς προσκυνούσα χαρκατήρια, καὶ θαυμάτων τὰ σημειὰ, ἃ σοι Θεὸς ἐδωρήσατο.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις

Ἐπεπλάγησαν ἄπαντες, τὰ ἐξαίφνης ὀλεπόμενα, τῆς σεπτῆς εἰκόνης σου, πάθῃ ἐνδόξε, τὰ πλεῖστοις χρόνοις ἀγνώριστα, ὃ θεῖε Πανούριε, καὶ ναὸν περικαλῆ, διὰ τοῦτο ἀνήγειραν, καὶ ἠύτρεισαν, ὑμνωθεῖσαι ἐνθεοῖς εὐφημοῦντες, τὸν δοξάσαντά σε Μάρτυς, θαυμάτων πλήθει καὶ χάρισι.

Στίχ. Τρις Ἁγίους τοὺς ἐν τῇ γῇ.

Τούτου βίος ἀνώριστος, τοὺς ἀνθρώπους θεέμενε, μόνω γενωσκόμενος, τῷ Θεῷ ἡμῶν, τὸ δὲ αὐτοῦ ἐξῆστικόνισμα, θεοθλήσκων ἀριστά, οἷος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, νικητῆς φανερούμενος, τοῦ ἀλάστορος, καὶ σεπτῆς Ἀθλοφόρου, ὃν ὑμνοῦμεν, καὶ γεραίρομεν ἐκ πόθου, ὡς Ἀθλητὴν γενναϊότατον.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Ἄστρον φεινότερον, ἐπέλαμψε τοὺς ἀπέροισι σήμερον, καὶ τῶν πιστῶν τὰς καρδίαις ἐφώτισε· τὸν γὰρ ἐν Ἡρώδῳ κρυπτόμενον θεῶν νεόν, ὁ Κύριος ἐφάνερωσεν, οἰκιστὴν ἔχοντα τὸν μέγαν ἐν Μάρτυσι Φανουρίον, τὸν ἐνδοξόν στρατιώτην καὶ ἀήτητον· ὃν εὐφημοῦντες ἐν ὕμνοις, ἐκτεύσωμεν, ὅπως προσθεύῃ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τελούντων, τὴν ἀεισέβαστον αὐτοῦ, καὶ θεῖαν πανήγυριν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, Δέσποινα πρόσδεξαι, Ἀπολυτίκιον, ἦχος δ'. Βασιλεῖον δίδωμι.

Οὐράνιον ἐφύμνιον, ἐν γῇ τελεῖται λαμπρῶς, ἐπίγειον πανήγυριν νῦν ἐορτάζει φαειρῶς, Ἀγγέλων πολίτευμα, ἄνωθεν ὑμνωδίαις, εὐφημοῦσι τοὺς ἀθλοῦς, κἀτωθεν Ἐκκλησία, τὴν οὐράνιον δόξαν· ἣν εὖρος πόνοις καὶ ἀθλοῖς τοὺς σοὺς Φανουρίε ἐνδοξάζει.

Θεοτοκίον. Θεοτόκε Παρθένε. Κοί ἡ εὐλόγησις τῶν ἁγίων. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν α'. σιγολογίαν. Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τέφρον σου Σωτήρ.

Τὸν μέγαν Ἀθλητὴν, εὐφημήσωμεν πάντες, Φανουρίον πιστοῖ, τὸν γεν-

ναῖον ὀπλίτην, καὶ ἐνδοξόν Μάρτυρα, τὸν ἐν χρόνοις κρυπτόμενον, ὃν ὁ Κύριος νῦν ἐφάνερωσε πᾶσιν, ἐν τῇ Ἡρώδῳ τε, καὶ ἐξ αὐτῆς παντὶ κόσμῳ, ὡς θεῶν θησαυροῖσιν.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅλων στρατιῶν, ὑπερέχουσα Ἰκέρη, καὶ τὰς οὐρανῶν, ὑπερβαίνουσα μόνη, ἐπέξιστον τὴν αἴνεσιν, παρ' αὐτῶν δέχου Πάντα, ἀλλὰ προσθεύε, τῷ σὺν Ἡρώδῳ Ἁγγέλοις, τοῦ ρουθῆναι με, τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος, τὸν μόνον κατὰ κράτος.

Μετά τὴν β'. Σιγολογίαν. Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Τὰξὲ προκτάλαβε.

Θλήσεως κύχημα, Μάρτυς Φανουρίε, Χρὸς τὸν ἐνδοξότατον, κατεπόλεμησας, ἐχθρὸν τὸν περὶ πόνησον, ὃθεν νῦν τὴν εἰκόνα, τὴν σεπτὴν σου εὐρόντες, ἄσμασιν εὐφημοῦμεν, καὶ τιμῶμεν σε πίστει, καὶ πόθῳ σου θεόμεθα, ρυθίσαι ἡμᾶς περισσῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη κυήσασα, τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός, ἡ μόνη κοσμήσασα τὴν ἀνωπότητα, τῷ τόκῳ σου ἄρχοντες, ρυθίσαι με τῶν παγίδων, τοῦ δολίου θελήσο, στήσόν με ἐπὶ πέτραν, τῶν Χριστοῦ θελημάτων, αὐτὸν ἐκδυσωποῦσα θεομῶς ἐν ἐσωμάτωσας.

Μετά τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εἰκὼν ὑπὲρ λαμπρῶς, νῦν ἀνεφάνη, ἡ ἐν γῇ καὶ χόματι, χρόνοις ἐκρούπτετο πολλοῖς, δόξαν τὴν σὴν ἐμφανίζουσα, ἣν ἔχεις, Μάρτυς, ἐν οὐρανῷ πρὸς Θεόν.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Προστασία ἄμαχε τῶν θλιβομένων, καὶ θεομῆ ἀντίληψις, τῶν πεπειθό-

των ἐπὶ σέ, ἀπὸ κινδύνων με λύτρωσαι, σὺ γὰρ ὑπάρχεις ἡ πάντων βοήθεια.

Εἰτα οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἦχου τὸ Προκείμενον ἦχος δ'. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ. Τὸ πᾶσα ανοή. Καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς αὐτοῦ μαθηταῖς· προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἐπιβαλοῦσι γὰρ ἐφ' ὑμᾶς. Εἰτα ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Εἰτα. Ἐλεῆμον ἐλέησον με ὁ Θεός. Καὶ ψάλλομεν τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου ἀγάλλεται ἀκτίσι, καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τοῖς ἄσμασιν ὠραζομένη, Φανουρίε, βοήσαι θεράπευον Χριστοῦ, καὶ προστάτη ἡμῶν θεομῶτατε, μὴ ἐλλείπῃς προσθεύειν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Εἰτα οἱ Κανόνες· ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου εἰς σί'. Καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς ἧ'. Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου.

Ἐδὴ α. ἦχος πλ. δ'. Ἦγὼν διωδεύσας.

Ἐνέσωμεν πάντες πιστοὶ Χριστὸν, καὶ τὸν δόντα τοιαύτην, ἐξουσίαν τοῖς κοίκοις, δολίου τὰ θράση καταλύειν, μεθ' ὃν ὑμνεῖσθε φαειρῶς ὁ Φανουρίος.

Ὅς θεῶν ἐδειχθῆς ἀεὶ λαμπρῶς, Φανουρίε Μάρτυς, καὶ τὸν κόσμον φωταγωγεῖς, ἐν ᾧ σε φωστήρα εὐρηκότες, ἄσμασι θεοῖς εὐφημοῦμεν σε.

Τὸν νεόν ὀπλίτην καὶ ἀθλητὴν, φανέντα ἐν Ἡρώδῳ, κἄν ἐκρούπτετο πρὸ πολλοῦ, ὡς νεόν ὑμνοῦμεν, καὶ ὡς πάλα, ὑπὲρ Χριστοῦ στερόρως ἀθλήσαντα.

Θεοτοκίον.

Ὅλον μου τὸν πόθον πρὸς σέ κινῶ, ἀνύμφευτε Μητέρα, ἡ τεκούσα τὸν λυτρωτὴν, ψυχὴν μου ἀθλίαν ἐν τῷ ὄρα, τῆς κατὰ δίκην ἐλευθέρωσον.

Καταβασία. Σκυρόν χαράξας. Ἐδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἦμνοις τὸν Φανουρίον, λαθρατικῶς φαειρῶς ἄσωμεν, ὡς θαυμαστός, τοὺς Ἁγίους ὄντως, ὁ Θεός, ἐστί, λέγοντες.

Ὅσιν μοι δωρήσασθαι, τῶν ψυχικῶν παθῶν Ἁγίε, σὰς προσευχάς, κἀτησκι ταῖς θεῖαις, ὅπως τύχῳ ἀφέσεως.

Ἦρω σε προστάτην μου, ἐν τοῖς κινδύνοις Πανάρχοντες, Μητέρα Θεοῦ, μετὰ Φανουρίου, ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τοὺς ἰδρωτὰς καὶ πόνοους, σοφῆ τοῦς σούς γεγραμμένους ὀρώντες πάντες πιστοῖ, εἰκόνι τιμῆ σου, τὰς ψυχὰς ἐπεγείρονται, πρὸς τοὺς θεοὺς ὕμνοις, καὶ δόξαν καὶ αἴνεσιν, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων, περὶ μάκρο προσφέρουσι, πόθῳ δὲ ἡ Πόλις, εὐφημεῖ σε Ἡρώδιον, ἀξίως σε μέλποντες, Ἀθλοφόρε Φανουρίε, καὶ ἡμεῖς ἐκδοῦμέν σοι· προσθεύε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφρασιν δωρήσασθαι, τοὺς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Πιχρόθεν τὴν ταπεινήν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ θένου τῶν περισσῶν, νῦν ὡς ἀκυδέρητον, παντομένην Πανάμωμε, ἀμαρτιῶν τε φόρτῳ, φανεῖσαν ὑπεραντλῶν, καὶ εἰς πυθμένα ἄθου, πεσεῖν κινδυνούουσα, φθάσον Θεοτόκε, τὴ θεομῆ σου προσθεῖαι, καὶ σῶσον παρεχούσα, τὸν λιμένα τὸν εὐδίων,

ἔνα πίστει κρυψάξω σοι· πρέσβευε τῷ σφύϊφ καὶ Θεῷ. τῶν πταισμάτων ἄφρασιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστι, τὸν ἄσπορον τόκον σου.

Ἐδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἰθίοις Μάρτυς θαλλόμενος, σοῦ τοῦ Θεοῦ στόμα καὶ τιμιώτατον, δι' οὗ Κύριον ἐδόξαξες, τὸν δοξάσαντά σε ἐν τοῖς θαύμασι.

Ἐπλατύνθη πρὸς αἰνεσιν, τὸ σὸν θεῖον στόμα, λίθοις συνθλόμενον, τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνεκρυγὰς, εἰλκυσα σὸν πνεῦμα, διὰ στόματός.

Καὶ ἐν ῥάβδοις τυπτόμενος, ἔφερες γενναίως Μάρτυς Φανούριε, τὰς πληγὰς φαιδρῶς τὸ πρόσωπον, ὡσπερ ἄλλου ὄντος σοῦ τοῦ πάσχοντος.

Θεοτοκίον.

Ἰσχυρογόν τῷ γεννητόρι, λόγον τὸν ἐκ λαχόνων σου ἐσωμάτωσας, ὅθεν ὠφθῆς ὑπερέβυσσα, ποιημάτων πάντων, Κύριε Δέσποινα.

Ἐδὴ ε'. Ἐνὰ τί με ἀπόσω.

Ἐνὰ τί με θιάξῃς Κύριον ἀρνήσασθαι, ὃν ἐπεπόθησα, ἐκ μητροῶν σπλάγχων· καὶ αὐτὸν νῦν ποθῶ ἀγκαλίσασθαι, διὰ τῶν θασάνων, καὶ μετ' αὐτοῦ συμβασίλευσαι, τῷ τυρράνῳ ἐδόξα Φανούριε.

Ἐνὰ τί ταῖς θωπεΐαις, σπεύδεις ἀτονῆσαι μου ψυχῆς τὸ εὐτονον· ἦν θεομαίνει χάρις, ἐπιλάμψεσι θεΐαις φωτίζουσα, σὺ δὲ νῦν μωραίνεις, αὐτὴν χυνώσαι πονηρίαις, τῷ τυρράνῳ ἐδόξα Φανούριε.

Ἐνὰ τί ταῖς θωπεΐαις, σπεύδεις ἐκχυνώσαι μου ψυχῆς τὸ πρόθυμον· τριχῶς γὰρ οὐκ ἔχεις, κἂν ἐγγίσι καὶ ταύτας γὰρ Κύριε, ἀριθμῶ κατέχει, σὺ δὲ

πονῶν κατακλυθήσῃ, ἀνεθόξα λαμπρῶς ὁ Φανούριε.

Θεοτοκίον.

Μυστικὴ μυροθήκη, χεῖρε τὸ ἡδύπνοον μύρον ἠβρούσσα, χεῖρε θεῖα κρήνη, ἡ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν ἀναθλύζουσα· χεῖρε ἡ τὸν θύτρον, τὸν τῆς ζωῆς καρποφοροῦσα, ἀγεώρητος ἀμπελος Δέσποινα.

Ἐδὴ στ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἦρόδος νῦν σε φρουρὸν, καὶ πᾶσα πόλις συλλήπτορα, ὁ οὐρανὸς οἰκίστην, οἱ Ἄγγελοι σύσκηνον, ἡ γῆ δὲ ἐπλουτήσῃ, θεσαυρὸν χαρίτων, ὃ Φανούριε πανθαύμαστε.

Θεὸς ἐκ θάθρων τῆς γῆς, πηγὴν θαυμάτων ἀνύδλυσε, τὸν Φανούριου ναὸν, ἐξ οὗ οἱ προστρέχοντες, τῶν κινδύνων λύτρωσιν, καὶ σωματῶν ῥώσιν, καὶ ψυχῆς τροφὴν λαμβάνουσιν.

Ἐν τῇ καμίνου φλογί, αἱ τρίχες οὐ κατεφλέθησαν, ἐν τῇ καρδίᾳ σου γὰρ, ἄλλο πρὸ ἐκρύπτετο, ἀγάπη τῷ κτίστου σου, Ἀθλητὰ γενναῖε, ὑπερὸν τὸ σῶμα προῦδωκας.

Θεοτοκίον.

Ἦγεώρητος γῆ, τὸν γεωργὸν ἡ κηρῶσασα, καὶ πάντων θεμιουργόν, τὴν ὕλομανίσασαν, ψυχὴν μου τοῖς πάθεσι, καρποφόρον δεξίζον, διὰ θεΐας ἐπιγνώσεως.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἦρεξες διέσωσας ἀίχμηλωσίας ἀθέου, καὶ δεσμὰ συνέβλησας, δυναμίει θεΐα θεόφρον, ἤσχυνας τυράνων θράση γενναιοφρόνως, ἠύφρανας Ἄγγελων τάξεις Μεγακλωμάτους, διὰ τοῦτό σε τιμῶμεν, θεΐε ὀπίλιτα, Φανούριε ἐνδοξε.

Ὁ Οἶκος.

Ποίους ὕμνους προσοίσω, τῷ ὑπερέκεινα ὕμνον ἀπάντων ἀθλήσαντι· ποίους δὲ ἐγκωμίων ἄν-

θεσι τὴν κεφαλὴν καταστέψω, τοῦ ὑπ' Ἄγγελων οὐρανίφ στέφει τὴν ψυχὴν κοσμηθέντος· Νέος ὢν, ἀπάλη τῇ σαρκί τῷ δολίφ προσπλακείς, γενναίως εἰς γῆν κατέρραξε, τὸν τύρνον καταπλήξας· εἰς

γῆν δὲ τὸ σῶμα αὐτοῦ κατατεθέν, ἐν οὐρανοῖς μετ' Ἄγγελων χορεύει αἰωνίως τὸ πνεῦμα· ὅθεν αὐτῷ ἐκβόησωμεν, ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ παντοίων κινδύνων, θεΐε ὀπίλιτα, Φανούριε ἐνδοξε.

Τῷ ΑΥΤῷ ΜΗΝΙ 27 ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΥ ΦΑΝΟΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΦΑΝΟΥΣ

Φανούριος φῶς πᾶσι πιστοῖς παρέχει.

Κἂν εἰς σκότος δ' ἔκειτο τῆς γαίας μέγα.

Ἐνθα σαι σικὸς Φανουρίου ζῆθος ἐνι.

Ὅτος ὁ λαμπρὸς Ἀθλητὴς τοῦ Κυρίου, καὶ Μάρτυς ἀήτητος, ὁ θαυμαστός, λέγω, Φανούριος, πόθεν ἦτον, καὶ πῶς γοεῖς εἶχε, καὶ εἰς ποῖον καιρὸν, καὶ με τίνας Βασιλεῖς ἔκαμε τὴν πλάνην καὶ τὸν ἀγῶνα του, δὲν ἠμπορέσαμεν ποτὲ νὰ τὸ μάθωμεν· ἐπειδὴ καὶ ὁ βίος αὐτοῦ ἐχάθη ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῆς ἀνωμαλίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας καὶ ἄλλα πολλὰ ποφάνια ἐχάθησαν, καὶ ἀθῆλα καὶ ἀφανῆ ἐγένοντο. Τοῦτο μόνον ἔχωμεν γνωστόν, ὅτι τὸν καιρὸν ὅπου ἐξουσιᾶσάν οἱ Ἄγαρθοὶ τὴν περιφρῆμα νῆσον Ρόδον διὰ τὰς ἀμφοτέρας μεις, ἐκεῖνος, ὅπου ἐγένεν ἐξουσιαστής αὐτῆς τῆς νῆσου, ἐβουλήθη νὰ ἀνακτίσῃ τὰ τεῖχη τῆς χώρας, ὅπου γὰρ εἶχον προτιθέρα οἱ πολέμοι κατηραφισμένα. Ἐσαν δὲ εἰς τὸ ἔξω μέρος τοῦ Καστροῦ, κἀποια χαλασμένα ὀσπήτια, τὰ ὁποία ἀδεῖται λόγος, πῶς νὰ ἦτον αὐτὸ τὸ πρῶτον Κάστρον, τὸ ὁποῖον εἶναι πρὸς τὸ νότιον μέρος τοῦ Καστροῦ, μακρὰ ὡς ἐν στάδιον ἀπὸ ἐκεῖνα λοιπὸν τὰ χαλάσματα, ἐσῆυαν ἐν Ἄγαρθῶς τὰς πέτρας διὰ τὴν οἰκοδομήν. Ἐκεῖ σκαπτοντες καὶ ἀναχώνοντες τὸν τόπον ἐκεῖνον, εὗρον μέαν ὄρωατώτην Ἐκκλησίαν πλὴν ἦτον καὶ αὐτὴ εἰς μέρος χαλασμένη· ἀναχώνοντες λοιπὸν εἰς τὸ εἶδος, εὗρον καὶ πολλὰς εἰκόνας, καὶ ἀλλὰ διεφθαρμένας καὶ ἠφανισμένας μόνη δὲ ἡ τοῦ Ἁγίου Φανουρίου εἰκὼν ἦτον σῶα καὶ γερή, ὡσὰν νὰ ἤθελε τὴν ζωγραφίσει τις τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Εὐρεθέντος λοιπὸν τοῦτον τοῦ πανσέπτου ναοῦ, με τὰς ἱερὰς ἐκεῖνας εἰκόνας, ἔρχεται ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιερεὺς τοῦ τόπου, Νεῖλος ὀνοματι, ἄνθρωπος ἀγιώτατος καὶ λόγιος, καὶ ἀνέγνωσε τὰ τῆς εἰκόνης ἐκεῖνης· γράμματα τὰ ὁποία ἔλεγον ὁ Ἅγιος Φανούριος. Ἦτον δὲ ἡ εἰκὼν εἰς τοῦτο τὸ σχῆμα· ὁ Ἅγιος στρατιωτικὰ φορεμένος, νέος πολὺ εἰς τὴν ἡλικίαν· κρατῶν εἰς τὴν δεξιὰν χειρὶ Σταυρὸν· εἰς τὸ ἄνωθεν μέρος τοῦ Σταυροῦ ἔχει μίαν ἀναμμένην λαμπάδα· ἔχει δὲ τριγύρω ἡ εἰκὼν αὐτὴ σημασιώμενα δώδεκα μαρτύρια· ἔχει τὸν Ἅγιον ἐξεταζόμενον ἔμπροσθεν τοῦ ἐξουσιαστοῦ· τὸν ἔχει εὐρισκόμενον ἐν μέσῳ στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν δέροντο με πέ-

τρας εἰς τὸ στόμα, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν· τὸν ἔχει κατὰ γῆς ἠλωκόμενον καὶ τὸν μαστίξον οἱ στρατιῶται· τὸν ἔχει καθήμενον γυμνόν, καὶ με σιδηρὰ ἐργαλεῖα καταξένοντες τὰς σάρκας του· τὸν ἔχει, εὐρισκόμενον εἰς τὴν φυλακὴν· εἶναι πάλιν ἰστάμενος καὶ ἐξεταζόμενος ἔμπροσθεν τοῦ τυράνου· εἰς ἄλλο μέρος καίεται με λαμπάδας· εἶναι εἰς μάγκανον μαγκανιζόμενος· εὐρίσκειται ἐν μέσῳ θηρίων· εἶναι με ἐνα λίθον μεγάλον πλακομένον· στέκεται ἔμπροσθεν τῶν ἐιδόλων βαστῶν εἰς τὰς χεῖρας του κάρβουνα ἀναμμένα καὶ εἰς διαβόλος εἰς τὸν ἀέρα, ὡσὰν νὰ θρηνηθῇ καὶ νὰ κλαίῃ· φαίνεται ἀνάμεσα εἰς μίαν μεγάλην κἀμινον ὀρθός, ὡσὰν νὰ κάμην προσευχὴν· ἔχον εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας του σηκωμένας.

Ἀπὸ ταῦτα λοιπὸν τὰ δώδεκα μαρτυρικὰ σημεῖα, ὅπου ἦσαν ἐξωγραφισμένα εἰς τὴν εἰκόνα, ἐκατάλαβεν ὁ Ἀρχιερεὺς, πῶς εἶναι Μάρτυς ὁ Ἅγιος. Παρουθὺς λοιπὸν ὁ καλὸς ἐκεῖνος καὶ εὐλαβὴς Ἀρχιερεὺς, ἔστατε πρόσβας εἰς τοὺς Ἠγεμόνας τοῦ τόπου, νὰ τοὺς δώσουν τὸν ναὸν αὐτὸν νὰ τὸν ἀνακαινίσουν, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησαν· ὅθεν ἐπῆγε μοναχὸς τοῦ Ὁσθητοῦ ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐπῆεν ὀριμὸν νὰ τὸν κτίσουν, καὶ οὕτως ἀνεκαινίσθη, καθὼς φαίνεται ἔως τὴν σήμερον, ἔξω τῆς χώρας, πολλὸν θαυμάτον αὐτοσυγῶς, ἀπὸ τὰ ὁποία διηγοῦμαι ἐν εἰς πίστωσιν τῶν πολλῶν, καὶ νὰ ἐφραναθῆτε ὅσοι ἀγαπᾶτε, καὶ εὐλαβεῖσθε τὸν Ἅγιον. Κατ' αἰῶνα τὸν καιρὸν, ἡ νῆσος Κρήτη δὲν εἶχε Χριστιανὸν Ἀρχιερεῖα, ἀλλὰ Λατῖνον, διότι ἐξουσιάζετο ἀπὸ τοῦ Βενετικίου, οἱ ὁποῖοι με πονηρίαν, δὲν ἄφιναν νὰ γίνῃ νέος Ἀρχιερεὺς, οὔτε Μητροπολίτης, οὔτε Ἐπίσκοπος, δταν ἀπέθνησκεν ὁ πρῶτος· ἡ δὲ πονηρία ἦτον νὰ ἠμπορέσουν με τὸν καιρὸν νὰ γυρίσουν τοὺς Ὁρθοδόξους εἰς τὰ Παπικὰ δόγματα· λοιπὸν ἐπιγίγανται ὅσοι Ρωμαῖοι ἠθέλον νὰ ἱερωθοῦν εἰς τὰ Κύθηρα, (τὸ Τσιργίον), καὶ ἐχειροτονοῦντο. Καὶ λοιπὸν ἔνα καιρὸν ἐβῆκαν ἀπὸ τὴν Κρήτην, τρεῖς Διάκονοι καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν Ἀρχιερεῖα τοῦ Τσιργίου, καὶ τοὺς ἐχειροτόνησεν ἱερεῖς· ἐν ᾧ δὲ ἐπέστρεψον πρὸς τὴν παρεδία των, τὴν Κρήτην, τοὺς ἐσκόλαθσαν οἱ Ἄγαρθοὶ εἰς τὸ πέλαιος, καὶ τοὺς ἔφεραν εἰς τὴν Ρόδον, καὶ τοὺς ἐπέλαθσαν πάλιν εἰς Ἄγαρθῶς. Λοιπὸν οἱ δυστυχεῖς ἐκε-

νοι νεοφροσύνῃ τῆς ἱερείας, ἐδρῶν τὴν συμφορὰν τῶν ἡμέρας καὶ νυκτῶν. Ἐκεῖ ἤκουσαν τὰ μεγάλα θαύματα τοῦ Φανουρίου, καὶ εὐθὺς ἔπεσαν εἰς δέησιν μὲν θεοῦ δίκαια, πρὸς τὸν Ἅγιον, δεόμενοι νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν πικρὰν ἐκείνην αἰχμαλωσίαν· πλὴν, ἐπειδὴ καὶ ἦσαν χωρισμένοι ὁ καθ' εἰς εἰς τὸν ἀφέντην ὁποῦ τὸν ὠρίζεν, ἐπῆραν θέλημα καὶ οἱ τρεῖς νὰ ὑπάγουν νὰ προσκυνήσουν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου καὶ πηγαίνοντες ἐκεῖ, νεύσει θεοῦ ἀνταμιώθησαν καὶ οἱ τρεῖς καὶ ἔπεσαν ἐμπροσθεν τῆς ἱερείας εἰκόνας τοῦ Ἁγίου, βρῆχοντες τὴν γῆν μὲ τὴν ὄσιν τῶν δακρύων τῶν, νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰς χειρὰς τῶν ἀγαρῶνων. Ἐπειτα ἀνεχώρησαν ὀλίγον παρηγορημένοι, πηγαίνοντες καθ' εἰς εἰς τὸν αὐθέντην του μὲ ἐπίβια, ὅτι θέλουσιν εὐχῆ ἔλεος, τὸ ὅποιον καὶ ἔγινεν ἐπειδὴ, σπλαγχνισθεὶς ὁ Ἅγιος τὰ δάκρυά των, ἐπήκουσε τὴν δέησιν των. Καὶ τὴν νύκτα ἐκείνη φαίνεται εἰς τοὺς Ἀγαρῶνους ὅπου τοὺς ὠρίζαν, προστάζον αὐτοὺς νὰ ἀφήσουν τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ νὰ ὑπάγουν νὰ προσκυνήσουν εἰς τὸν ναὸν του, εἰ δὲ μὴ, κακῶς θέλει τοὺς ἀπολέσει· οἱ δὲ Ἀγαρῶνοι, νομίσαντες μαγεῖαν τὸ πρᾶγμα, τοὺς ἔβαλαν εἰς ἀπιστίας καὶ βαρβάρια βάρβαρα ὁ δὲ Ἅγιος ἤλθε τὴν νύκτα ἐκείνη καὶ τοὺς ἐβγάλε ἀπὸ τὰ δεσμά, καὶ τοὺς ἐδάδυνε λέγων, ὅτι αὐτοὶν κατὰ πάσαν ἀνάγκην, θέλει τοὺς ἐλευθερώσει. Ἐπειτα φαίνεται εἰς τοὺς Ἀγαρῶνους, καὶ ἔλεγον αὐτοὺς ἀσθητῶς, εἶπεν, ὅτι, ἀνίσως καὶ αὐτοὶν δὲν τοὺς ἐλευθερώσουν, θέλει ἰδεῖ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, καὶ οὕτως ἔφυγεν ὁ Ἅγιος (ἀλλ' ὁ τοῦ

θαύματος), ὅσοι ἦσαν εἰς ἐκεῖνα τὰ τρία ὁσπῆτια, ὅλοι τυφλοὶ καὶ παρᾶντοι μὲ δριμυτάτους πόνουσ ἐξημερωθήσαν, βασανιζόμενοι, μικροὶ ὁμοῦ καὶ μεγάλοι· καὶ λοιπὸν ἀπὸ τὰ τρομάτα ὁποῦ ἐκείντο, διὰ μέσου τῶν συγγενῶν των ἐσυμβουλευθήσαν τί νὰ κάμουν· καὶ οὕτως ἀπεφάσισαν, ὅτι νὰ στείλουν νὰ φέρουν τοὺς σκλάβους, καὶ ὅταν ἦλθον ἐκεῖνοι οἱ ταλαίπωροι τρεῖς ἱερεῖς, τοὺς ἠρώτησαν, ἀνίσως καὶ δύνανται νὰ τοὺς λατρεύσουν ἀπεκρίθησαν δὲ ἐκείνοι, ὅτι «ἡμεῖς μὲν θέλομεν παρακαλέσει τὸν Θεόν, ἐκεῖνος δὲ ἄς κάμῃ τὸ θέλημά του». Ἀλλὰ ὁ Ἅγιος πάλιν τὴν τρίτην νύκτα, ἐφάνη εἰς τοὺς Ἀγαρῶνους καὶ τοὺς εἶπεν, «ἀνίσως δὲν στείλειτε εἰς τὸν οἶκον μου διὰ γράμματος τὴν ἐλευθερίαν των, οὔτε ὑγιαίνετε, οὔτε τὸ ποθοῦμενον φῶς». Τότε συμβουλευθέντες πάλιν μὲ τοὺς συγγενεῖς των καὶ φίλους, ἔστειλε καθ' εἰς τὸ ἐλευθερωτικὸν γράμμα τοῦ Ἰδοῦ τῶν σκλάβου, καὶ τὰ ἀφῆσαν καὶ τὰ ἀφῆσαν καὶ τὰ τρία ἔμπροσ εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου. Ἀλλ' ὁ τοῦ θαύματος ἵ ὥστε νὰ γιόρουν οἱ ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὸν ναόν, εὐρέθησαν ὑγιεῖς οἱ πρῶτον παρᾶντοι καὶ τυφλοὶ, οἱ ὅποιοι θαυμάσαντες ἠλευθέρωσαν τοὺς ἱερεῖς ἐκεῖνους, καὶ δίδοντες εἰς αὐτοὺς τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου των, φιλοφρονῶς τοὺς προέπεμψαν, καὶ τοὺς ἔστειλαν εἰς τὴν πατρίδα των· οἱ δὲ ἱερεῖς ἐκεῖνοι ἐξοργώθησαν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Φανουρίου, καὶ τὴν ἐπῆραν εἰς τὴν χώραν των, καὶ κάθε χρόνον ἐώρταζον εὐλαβῶς τὸν Ἅγιον· οὐ ταῖς ἀγίας πρεσβείαις Χριστοῦ ὁ Θεός, ἐπέτισον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἔδθ ζ. Πικρὰς Ἑβραίων.

Θεοτοκίον.

Ἄθω θαρσύνεσθε τὸ σῶμα, ὁ Πανούριος πρὸς σὲ Σωτῆρ ἔδθα· ἐν τῇ Πέτρῃ τῶν σῶν Χριστέ μου θελημάτων, στερεωθεῖς, τὸ σῶμά μου ταῖς θανάτοις ἀναλίεσκω.

Ὅπως κατὰ σκίον ἐφάνης, ἀχειροῦται τοῦ ἐξου ἐτμήθη λίθος, τὴν λιθώδη δὲ ὁ κατάνυξον ψυχὴν μου, πεπωρωμένην, Δέσποινα, ταῖς πικρὰς φιληθόνιαις.

Ἔδθ η. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίω.

Νῦν στερεοῦται τοῦ Κυρίου, Εὐαγγέλιον ὁ ἐφῆ Ἀποστόλοις, ὁ κρουπτόμενος γὰρ Νάξ τοῦ Πανουρίου, ὁ ἐν τῇ Ρόδῳ πρὸ πολλοῦ, εἰς ἡμᾶς νῦν φανεροῦται.

Ἦν ὠραῖον νυμφῶν ἀγαπήσας, σου τὸ νέον καὶ εὐαγγελῶν ἀγαθῶν, ὑπὲρ αὐτοῦ ταῖς μάστιξι περιεδώκα, ἐκδοῶν σὺν πόθῳ, πότε σε κερδήσω, συνῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἔστης ἐν μέσῳ τῶν θηρίων, ὁ Πανούριος, παραδοθεὶς εἰς θρώσιν, ἀλλ' ἐφλέθη σφοδρῶς, τυράννου ἢ καρδία, ὅτε σε εἶδε Δανιὴλ, νέον ὄντα ἐν σταδίῳ.

Ἦν οἱς ξοάνους οὐκ ἐκλίνας τὸ γόνυ, τοῖς εἰδῶλοις οὐκ ἐνεμνας θυσίαν, ἀλλὰ Χριστὸν ἀνδρείως ἀνεκήρυττες, φέρων ταῖς κίνεσεις, ὡς Θεῶ τῶν ὄλων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θαρσαλέως καὶ μάλα ῥωμακλίως, τῷ τυράννῳ ἐδόχε μετὰ θάρσους, οὐ δειλιῶ ὡ τυράννη τὰς μάστιγας, ἔχω γὰρ Σωτῆρα, ὅς με ἐξελεύεται, ταχέως τῶν χειρῶν σου.

Θεοτοκίον.

Ἦσταν μὲνων θεβάσιως ὑπάρχεις, καὶ πεισῶτων ἀνθρώπις Περθένης· ὅτι ὁ καταπτωθέντα με ἀνάστησον, ἵνα σε δοξάζω, τὴν εὐλογημένην καὶ κεχαριτωμένην.

Ἔδθ θ. Κυρίου Θεοτόκον.

Ἦς γῆν τὰ τῶν εἰδῶλων, ἔδοξα συντρέψεις, εἰς οὐρανὸν ἀνυψώσας τὰς χειρὰς σου, καὶ τῶν δακρύων τὰ στίφη, θρηῶν ἐπλήρωσας.

Ἦς οὐστής τῶν ἐν θλίψει, σὲ λιτκνεύοντες, οὐσαί με πάσης κακίας, Πανούριος, τὸν πεπορεύτα παρμάκρο ἀεὶ τῇ σκέπῃ σου.

Ἦ τυράννος ἡσχύνθη, ὅτε σε εἶδρα, ἐν τοῖς κινδύνοις ἀεὶ ἀκραιότερον, ἐκμυκτηρίζοντα τοῦτου τὴν ἀθεότητητα.

Θεοτοκίον.

Ἦ φῶς οὐσα δοχεῖν, φῶτισον Περθένης, τὴν σκοτισθεῖσαν ψυχὴν μου, ταῖς πάθεισιν, ὅπως ἐν πίστει καὶ πόθῳ, ἀεὶ δοξάζω σε.

Ἔξαποστελλέριον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλωμεν.

Νῦν Ρόδος μεγαλύνεται, τῇ εὐρεσει τοῦ θείου, ναοῦ σου παρμακάριστε, ὁ Πανούριος Μάρτυς, καὶ χεῖρει ἐγκαχωμένη, τῶν θαυμάτων τῷ πλήθει· ἱερεῖς γὰρ διέσωσας, τρεῖς δουλείας ἀθέου· ὄναρ φανείας, τοῖς κυρίοις τούτων καὶ ἐπιπλήξας· τυφλότητι, τὸ σκληρὸν ἐκμακάξας.

Θεοτοκίον.

Ἦ σπονια πάντων ἄνασσα, πρόφθασον ἐν κινδύνοις, πρόφθασον ἐν ταῖς θλί-

ψει, πάρεσο καὶ ἐν ἀνάγκαις, τῆς τελευταίας ἡμέρας, μὴ σατὰν ἡμᾶς λάθη, μὴ ἔδης, μὴ ἀπόλειτα, βήματι τοῦ Υἱοῦ σου τῷ φρεβερῷ, ἀνευθύνου ἐπαντας παραστήσαι, ὁ Θεομήτορ Δέσποινα, ὅσα θέλεις ἀνύεις.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας. Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος πλ. δ'. Ἔ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ἦ τοῦ παραδόξου θαύματος, ἐν οὐρανῶν καὶ ἐν γῆ, ἀγαλλίαμα σήμερον, ὅτι δῆθεν ἤνθησε, λύτερον μέγα σωτήριον, ναὸς ὁ θεῶς, καὶ πανυπέροχος τοῦ Φανουρίου, θρονοὶ προσοδράματε, ἀπαντες σήμερον, ἐν ἀσμάτων ἄνεσιν, ὅπως δεινῶν, λύσιν ἀπολαύετε, αὐτοῦ θεύμενοι. (Δε).

Ἦ τοῦ παραδόξου θαύματος, παιδίον ὦν κομιδῆ, ὁ γενναῖος Πανούριος, χωρὶς ὄπλων ἵσταται, ἐν σταδίῳ φαιδρότατος, μετὰ ἐνόπλων ἀγωνιζόμενος, μετὰ ἄλλων καὶ μαχόμενος, ὁ τῆς ἀνδρείας σου καὶ στεροῦς ἀθλήσεως, φίλε Θεοῦ, πῶς ἐχθρούς καταδάλασε τοὺς πολεμοῦντάς σε.

Ἦ τοῦ παραδόξου θαύματος, ὁ μαρμαρῆτος Θεοῦ, ὁ ἀγρῶ πρὶν κρουπτόμενος, νῦν ἐν Ρόδῳ ἠύγασται, θησαυρός ὡς πολυτιμος πλουτιζών, τέρπων, φωτιζών ἀπαντας, τοὺς προσιόντας αὐτῷ ἐκ πίστεως· ὅστις Πανούριος, ἔστιν ὁ παρμαγίστος Μάρτυς Χριστοῦ, ὃν ἐγκωμιάζοντες νῦν μεγαλύνομεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ἦ πέλαμψε σήμερον εὐφροδύνας ἐορτῆς, καὶ νέα πανήγυρις Πανουρίου τοῦ πολυάθλου, καὶ γενναίου φρονος· οὐτος γὰρ ἐν ἀθλοῖς ἀθλήσας κερδοῖς ἀδελγος ἦν, ναὸς τε καὶ τούνομα αὐτοῦ πᾶσιν ὑπέροχον ἀγνώστως, τυράννου δὲ ἀθέου κατακρατησάντων Ρόδου τῆς περιφθίμου, καὶ τὰς κατεδάφισμένας ἐλεπούσεις ἀναχωρήντων, ναὸς αὐτοῦ καὶ εἰκῶν, ἐφάνη ὑπέροχμπος. Ὅς θαυ-

λική ἀδείξ ἀνακκινισθεῖς, πηγῇ ἀνεδείχθη ὁ θυμὸς αὐτῶν, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ θυμωκτοῦ ὄντος, ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ.

Καὶ νῦν Θεοτόκον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε. Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου. Ὡδή γ'. στ'.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Περιέχον λόγον ἐγκωμιαστικόν, εἰς τὴν Θεοτόκον τοῦ Νικηφόρου, θαύματα τελεσθέντα ἐν Χίφ, τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς ἁγίας Ματρῶνης, ὑπὸ Νικηφόρου ἐπιστολῆς τοῦ ἁγίου Μακαρίου καὶ ἄλλας ψυχοφελεῖς διδασκαλίας χάριν τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν.

Δ Ο Γ Ο Σ Ε Γ Κ Ω Μ Ι Α Σ Τ Ι Κ Ο Σ

Εἰς τὸν ἀκαθίστον ὕμνον τῆς Θεοτοκοῦ

τοῦ ὁσίου καὶ θεοφοροῦ πατρὸς ἡμῶν Νικηφόρου τοῦ Χίου

Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὗς ἐθήλασας.

Καλότηχος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ἄνθρωπος, Πανιερῶτατε Δέσποτα, πανοσιώτατοι Ἱερομόναχοι αἰδουσιμῶτατοι ἱερεῖς, ἐντιμώτατοι κληρικοί, τιμώτατοι ἀρχόντες καὶ σύμπαντες οἱ παρόντες· εὐσεβέστατοι Χριστιανοί. Καλότηχος εἶναι ἐκεῖνος ὁ Χριστιανός,

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος δ'. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ. Προωρῶμεν τὸν Κύριον. Πρὸς ἐφεσίους Ἐπιστολῆς. Ἀδελφοὶ ἐνδυναμοῦσθε ἐν Κυρίῳ καὶ ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτοῦ. Τὸ Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην. Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς. Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ὅστις ἠξιώθη νὰ ἔχη τὸν Θεὸν βοηθὸν του καὶ εἰς αὐτὸν μόνον νὰ ἔχη τὰς ἐλπίδας του. Ἄς τὸν φθονῆ ὁ διάβολος ἄς τὸν κατατρέχουν ὄλοι οἱ ἄνθρωποι ἄς τὸν ἐπιβουλεύονται, ἄς τὸν πολεμήσουν ὄλοι οἱ ἀντικείμενοι, δὲν φοβεῖται ποτὲ κανένα ἔχοντας τὸν Θεὸν βοηθὸν του· πάντοτε μένει νικητὴς πάντοτε δεδοξασμένος, πάντοτε εὐτυχής, πάντοτε πλούσιος,

πάντοτε εὐθυμὸς καὶ χαρμόσυνος, καὶ ἐὰν ἤθελε περῆσει εἰς ἐσχάτην πενίαν, καὶ εἰς πάμπολλα ἐναντία καὶ λυπηρὰ τοῦ παρόντος βίου· διότι μὲ τὸ νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὸν Παντοδύναμον Θεόν, δὲν ἀπελπίζετα, δὲν λυπῆται, δὲν ἀδημονεῖ, ἀλλὰ προσμένει τὴν ἐξ ἑθῆρος βοήθειαν. Καλότηχος εἶναι λοιπὸν ὁ τοιοῦτος καὶ ἀξιωμακάριστος· καθὼς καὶ ὁ προφητάναξ Δαβὶδ μακαρίζει τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον λέγων. «Μακάριος οὗ ὁ Θεὸς Ἰακώβ, βοηθὸς αὐτοῦ, ἐλπὶς αὐτοῦ ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ». Τοιοῦτοι ἐστάθησαν ὄλοι οἱ Προφῆται, οἱ Ἀπόστολοι οἱ Μάρτυρες, οἱ Ὅσιοι καὶ πάντες οἱ ἅπ' αἰῶνος ἅγιοι· ἀλλ' ὑπὲρ πάντας μακαρία ἐστὶν ἡ Παναγία Παρθένος, ἡ Δέσποινα ἡμῶν, ἡ Θεοτόκος Μαρία, ὅσῳν ὅπου ὄχι μόνον βοηθὸν εἶχε τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ Υἱὸν ἔσχεν αὐτὸν καὶ Μήτηρ Θεοῦ ἐστὶν ἀληθῆς καὶ νύμφη τοῦ οὐρανόου Πατρὸς· καὶ ὄχι μόνον ἤλπισεν ἐπ' αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ὅλη ἀφιερῶθη αὐτῷ καὶ κατοικητήριον ἐγένετο Θεοῦ καὶ μόνη εὐλογημένη ἐν γυναιξὶ καὶ ὡς βασίλισσα παρέστη ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἐν ἱματισμῷ διαχύρσφ περιβεβλημένη καὶ πεποικιλμένη, κατὰ τὴν ψαλμικὴν καννύραν τοῦ προφήτου Δαβὶδ. Ὅθεν πρεπόντως μακαρίζεται ἀπὸ πασῶν τῶν γενεῶν, καθὼς αὐτὴ περὶ αὐτῆς προφήτευσε λέγουσα. «Ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσθε με πᾶσαι αἱ γενεαί». Διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ ἡ γυνὴ ἐκείνη τὴν ὅποιαν γράφει σήμερον ὁ Θεὸς Λουκάς, καθὼς ἤκουσατε καὶ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἐπέσασα τὴν φωνήν, ἤγουν ἐκράζε μεγαλοφῶως, μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, οἱ ὅποιοι ἤκουσαν τὴν διδασχὴν τοῦ Σωτῆρος, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν. «Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασα σε καὶ μαστοὶ οὗς ἐθήλασας», ἤγουν καλότηχος εἶναι ἡ μήτηρ ἐκείνη, ἡ ὁποία σὲ ἐγέννησε, ἡ κοιλία ὁποῦ σὲ ἐβάσταζε, καὶ τὰ βυζία ὁποῦ σὲ ἐβύζαζαν. Καὶ ὁ Χριστὸς εἶπε. «Μενοῖν γε», τοῦτέστι βέβαια, εἶται εἶναι· ἀληθῆς μακαρία ἐστὶν ἡ μήτηρ μου· ἀλλὰ μακάριοι εἶναι, λέγω, καὶ πάντες οἱ ἀκούοντες τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν». Μακάριοι εἶναι βέβαια, ἐπειδὴ θέλουν εἶναι αὐτὴν τὴν μακαρίαν Παρθένον καὶ Θεοτόκον μεστρίαν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ φύλακα καὶ προστάτην καὶ βοηθὸν, καὶ καλότηχος εἶναι καὶ βέβαια, ἐπειδὴ δι' αὐτῆς θέλουν ἀξιοδοτῆσαι τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν, τὸ ὅποιον εἶναι καὶ ὅλη ἡ ὑπόδειξις τῆς σημερινῆς ἐορτῆς.

Καὶ ἐγὼ τοῦτο θέλω σήμερον νὰ βεβαιώσω πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην μὲ τὴν βοήθειαν τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν, ἔχονται πάλιν τὸ θάρ-

ρος μου, μὲ τὰς ἀγίας σου εὐχὰς καὶ ὅλης τῆς ὑμετέρας σεβασμίου μοῦ πανιερότητος, ἀλλ' ὅμως παρακαλῶ τὴν ὑμετέραν εὐλάβειαν, νὰ μὴν χαρίσθῃτε ὀλίγην προσοχὴν καὶ φιληκοῖαν. Ἡ παρούσα πανήγυρις τῆς Θεομήτορος, ὡς εὐσεβέστατόν μου ἀχροατήριον, ἔλαβε μὲν ἀρχὴν διὰ τὴν προστασίαν καὶ βοήθειαν ὁποῦ εἰδείξεν ἡ Θεοτόκος πολλαῖς εἰς τοὺς εὐσεβεῖς ἡμῶν Βασιλεῖς καὶ τὸν ὀρθόδοξον λαὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἐναντίον τῶν βαρβάρων καὶ ἀπίστων ἔθνων ἔμεινε νὰ τελῆται καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἡ πανήγυρις αὕτη, οὗ μόνον διὰ τὴν τότε βοήθειαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς καθ' ἑκάστην βοήθειαις καὶ προστασίαις ὁποῦ δείχνει διὰ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, καὶ ἀπλῶς διὰ τὸν καθ' ἕνα ἀπὸ ἡμᾶς ἡ χάρις αὐτῆς καὶ μᾶς λυτρώνει ὄχι μόνον ἀπὸ αἰσθητοῦς ἐχθροῦς, καὶ κινδύνους σωματικούς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀόρατους ἐχθροῦς καὶ ψυχικούς κινδύνους καὶ περισμοῦς. Διὰ ταῦτα λοιπὸν τὰς ἀπειροὺς βοήθειαις καὶ χάριταις ὁποῦ λαμβάνομεν καθ' ἑκάστην ἅπαντες ἀπὸ τὴν προστασίαν τῆς Θεοτόκου, τελεῖται χροαστικῶς ἡ παρούσα εὐχαριστήριος ἀγρυπνία καὶ ψάλλεται μὲ πολλὴν εὐλάβειαν καὶ κατάνυξιν ὁ ἀκάθιστος ὕμνος τῆς παννυμνήτου Δεσποίνης ἡμῶν, ἀπὸ ὄλους τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς καὶ εὐλαβεῖς αὐτῆς δούλους· ὅθεν καὶ διορισθὴ ἡ παρούσα ἀκολουθία ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, ἕνα μὲν, διὰ νὰ γίνηται μὲ τὴν πρέπουσαν εὐλάβειαν καὶ καθαρότητα, μὲ τὸ νὰ εἶναι οἱ Χριστιανοὶ προκεκαθαρόμενοι ἀπὸ τὴν προλαβοῦσαν νηστειαν καὶ προσευχὴν καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀγαθοεργίαν, ἄλλο δὲ καὶ διὰ νὰ καταλάβομεν διὰ ἐπάνω εἰς ὄλους τὰς ἀρετάς, καὶ εἰς ὄλους τοὺς ἀγῶνας ὁποῦ κἀνομεν διὰ τὴν σωτηρίαν μας, πρᾶπει νὰ ἔχωμεν καὶ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον βοηθὸν καὶ συναντιλήπτορα, καὶ δι' αὐτῆς μόνης ἐλπίζομεν τὴν σωτηρίαν μας. Ἐπειδὴ αὕτη εἶναι ἡ γέφυρα ἡ μεταγόμενα ἡμᾶς ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν οὐρανόν· αὕτη εἶναι ἡ πύλη διὰ τῆς ὁποίας εἰσερχόμεθα εἰς τὴν οὐράνιον κατοικίαν· αὕτη εἶναι ἡ κλίμαξ διὰ τῆς ὁποίας ἀνερχόμεθα εἰς τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν· αὕτη εἶναι ὁποῦ διέλθωμεν μὲ μεσότηχον τοῦ φραγμοῦ, καὶ ἦγως τὰ πρὶν διστάτα· αὕτη εἶναι τῆς ἀρχαίας κατάρας ἡ λύσις, τοῦ Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις, τῆς Εὔας ἡ ἀνόρθωσις, τῆς λύπης ἡ ἀναιρέσεις, ἡ πρόξενος τῆς χαρᾶς· αὕτη εἶναι ἡ διαλλαγή τοῦ γένους ἡμῶν πρὸς τὸν Θεόν, αὕτη εἶναι ἡ μεστρία παντὸς τοῦ κόσμου· ἡ δόξα τῶν δικαίων, τῶν ἀμαρτωλῶν ἡ προστατίς, ἡ παρηγορία τῶν θλιβομέ-

νων, ἡ ἐλπίς τῶν ἀηλιτισμένων, ὁ πλοῦτος τῶν πτωχούτων, τῶν ὀρφανῶν ἡ ἀντίληψις, τῶν χειρῶν ἡ παράλησις, τῶν πιστώνων ἡ ἀνόρθωσις, τῶν αἰχμαλώτων ἡ λύτρωσις, τῶν ἀσθενούντων ἡ θεραπεία τῶν ἀπόρων ἡ εὐπορία, τῶν ἀδυνάτων ἡ δύναμις.

Τοιαῦτα εἶναι αἱ χάριτες τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, τοιαῦτα εἶναι αἱ βοήθειαι τῆς Θεοτόκου, τόσα εἶναι τὰ κατὰ ὁποῦ χρεῖται καθ' ἑκάστην εἰς τοῦ εὐσεβεῖς, δοῦλους τῆς· ἄλλων δὲ οὐ μόνον τοιαῦτα, ἀλλὰ μυριάδας περισσώτερα, τὰ ὅποια οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ ἀριθμῆσθαι τις, διότι ἐὰν ἐνοχληθῆ ὁ χριστιανὸς παραμυρῶν, ἐὰν πρὸς λίθον προσκρούσῃ τὸν πόδα του, ταύτην εὐθὺς ἐπικαλεῖται, τὸ γλυκύτατον ὄνομα, τὴν Παναγίαν κρᾶζει βοηθόν, «Παναγία βοήθει μοι», λέγει, καὶ παρρηθὺς ἀποφραγεῖ πάντα πειρασμόν. Πῶς λοιπὸν δὲν εἶναι μακάριον τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν, τὸ ὁποῖον ἐπλούτησε τοιοῦτον βοηθόν, τοιαύτην φιλότεκνον μητέρα, τοιαύτην ταχεῖαν ἀντίληψιν; Μακάριον εἶναι ἀληθῶς τὸ ἀνθρώπινον γένος, καλοῦντων εἶναι, καὶ βέβαια, τὸ γένος τῶν πιστῶν, καὶ καλῶς αὐτῶ γέγονε καὶ καλῶς αὐτῶ ἔσται· καὶ βεβαιῶναι μοι τὸν λόγον ὁ Ἅγιος, Γεωμανὸς ὁ ἅγιος Κωνσταντινουπόλεως φησὶν οὕτως λέγων. «Μακάριος ὁ ἀνθρώπος κἂν ἁμαρτωλῶς ἦ, ὡς περ συγγενὴ κατ' οὐσίαν κτησάμενος εὐρέσθαι τὴν Θεοτόκον Μαρίαν καὶ θείας φύσεως γέγονε δι' αὐτῆς κοινωνός». Βλέπετε πόση χάριν καὶ δόξαν ἔλαβεν ἡ ἀνθρωπίνη φύσις διὰ τῆς Θεοτόκου; Βλέπετε πόσην παρηγοίαν ἀπέκτησε κοντὰ εἰς τὸν ὕδον αὐτῆς! Συγγενεῖς ἔγιναν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὸν Θεὸν διὰ μέσου τῆς Θεομήτορος. Ὡ τοῦ πλοῦτου, τοῦ ἀνεκπαράστου! Ὡ τῶν ἀρρήτων ἀγαθῶν! Ὡ τῆς χάριτος καὶ δόξης; ὅπου ἔλαβε τὸ ὀρθόδοξον γένος! Ὡ τῶν ἀπειρῶν καλῶν, ὅπου ἤξειώθη ὁ πταίστης ἀνθρώπος, διὰ τῆς φιλοτεκνίας τῆς Θεοτόκου Μαρίας! Χριστιανοί, ὡς εἶναι ἕνας ἀνθρώπος πτωχός, ὡς εἶναι ὄρφανός, ἂν ἤθελε τύχη νὰ εἶναι ἀνθρώπος συγγενὴς τοῦ βασιλέως, μὲ τὸ νὰ εἶναι τυχὸν ἀπὸ τοῦ γένους τῆς μητρὸς του, πόσην χάριν ἔχει ὁ τοιοῦτος κοντὰ εἰς τὸν βασιλέα; Ἄν διὰ τὴν ἀρεσιότητά του τὸν ἀποστρέφεται, ἀλλ' ὅταν ἤθελε μεσιτεύσῃ δι' αὐτὸν ἡ μήτηρ τοῦ βασιλέως, ἄραγε τὸν ἀποστρέφεται; Ὁχι, ὄχι, ἀλλὰ πάλιν τὸν δέχεται ὁ βασιλεύς, πάλιν τὸν τιμᾷ, βασιλικῶς. Τοιοῦτον εἶναι λοιπὸν τὸ γένος τὸ δικόν μας. Τοιαύτην χάριν καὶ βοήθειαν ἀπολαμβάνομεν ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ ἀπὸ τῆν Παναγίαν, μάλιστα δὲ πολλὰ περισσότερα, καὶ διὰ τὸ εἶπω καλύτερον, ἀπειρον.

Καὶ στοχασθῆτε ἕνας ὁποῦ θέλει νὰ βοηθῆσθαι ἄλλον, πρέπει νὰ ἔχη δύο πράγματα, δύναμιν καὶ προαίρεσιν. Μὲ τὴν δύναμιν νὰ ἠμπορῆ καὶ μὲ τὴν προαίρεσιν νὰ θέλῃ νὰ βοηθῆσθαι. Καὶ τότε γίνεται τελεία βοήθεια· ὁμοῦ ἂν λείπῃ τὸ ἓν ἀπὸ τὰ δύο, τίποτε δὲν γίνεται θέλει νὰ βοηθῆσθαι δὲν ἠμπορεῖ ἠμπορεῖ, μὰ δὲν θέλει· τί τὸ ὄφελος; ἀλλ' εἰς τὴν Παναγίαν εὐρίσκονται καὶ τὰ δύο ὑπερτελέστατα· καὶ δύναμις ἀπειρος, καὶ προαίρεσις ἀπείρος· εἰς τὸ νὰ μᾶς βοηθῆσθαι. Λοιπὸν αὐτῆς ἡ βοήθεια εἶναι ἀπειρος εἰς ἐκεῖνους ὁποῦ μὲ εὐλάβειαν τὴν παρακαλοῦν. Μεγάλῃ καὶ ἡδύναμει τῶν ἁγίων πολλῇ ἡ προαίρεσις εἰς τὸ νὰ μᾶς βοηθῆσθαι, ἀλλὰ τί εἶναι ὁλοι οἱ ἅγιοι κοντὰ εἰς τὸν Θεόν; Δούλοι βέβαια· Τί εἶναι κοντὰ καὶ εἰς ἡμᾶς; ὁμόδουλοι· ἄλλο ἡ Παρθένος Μαρία τί εἶναι κοντὰ εἰς τὸν Θεόν; Μήτηρ Θεοῦ ἀληθῶς. Τί εἶναι κοντὰ εἰς ἡμᾶς; Μήτηρ πάντων τῶν Χριστιανῶν. Λοιπὸν ὡς μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἔχει δύναμιν πολλὰ διαφορικὴν ἀπὸ ὁλοῦ τοῦ Ἁγίου· Ὡς μήτηρ πάντων ἡμῶν, ἔχει πρὸς ἡμᾶς πολλὴν περισσότεραν ἀγάπην. Λοιπὸν καὶ ἡ βοήθειά αὐτῆς πρὸς ἡμᾶς εἶναι ὑπὲρ πᾶσαν βνήθειαν· ὅταν μεσιτεύσῃ οἱ ἄλλοι ἅγιοι καὶ παρακαλοῦσι τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν ὁ Θεὸς ἂν θέλῃ τοὺς ἀκούει, ἂν δὲν θέλῃ δὲν τοὺς ἀκούει· ἀλλ' ὅταν τὸν παρακαλέσῃ ἡ μήτηρ του, τολμῶ εἰπεῖν, καὶ ἂν δὲν θέλῃ, βιάζεται ἀπὸ τὴν μητρικὴν συμπάθειαν νὰ κάμῃ τὸ θέλημά της. Εἶναι θυμωμένος, ἀγανακτισμένος καθ' ἡμῶν ὁ δικαιοκρίτης Θεός, ἔτοιμος νὰ μᾶς παιδεύσῃ διὰ τὰς ἁμαρτίας μας. «Τὴν ὄμοφραν αὐτοῦ σπλιβῶσθαι, τὸ τόξον αὐτοῦ ἐνέτεινε καὶ ἠτοίμασεν αὐτὸ καὶ ἐν αὐτῶ ἠτοίμασε σκευὴ θανάτου», ἀκούετε, χριστιανοί· μὲ τί σχῆμα τὸν παριστάνει ὁ Θεῖος; Δαυδ; Ὅλος ἔτοιμος εἶναι, λέγει, νὰ ἀφανίσῃ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς ὁλοῦς τοὺς παραβάτας τῶν νόμων του, ἀλλ' ὁμοῦ ὅταν στραφῇ καὶ ἰδῇ τὸ πρόσωπον τῆς ἀγαπώτατης Παρθένου καὶ γλυκυτάτης αὐτοῦ Μητρὸς, ἡ ὁποία τὸν παρακαλεῖ δι' ἡμᾶς, εὐθὺς παύει τὸν θυμὸν, μακροθυμεῖ, μεταβάλλει τὴν ὀργὴν του εἰς συμπάθειαν. Ἐποῦ γὰρ ἰσχύει δέησις Μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότην».

Τοιαύτην παρηγοίαν ἔχει ὡς μήτηρ Θεοῦ ἡ μακάριε Παρθένος πρὸς τὸν Μονογενῆ της· Υἱόν, τοιαύτην εὐσπλαγγίαν παρέχει πρὸς ἡμᾶς ὡς μήτηρ πάντων τῶν χριστιανῶν, καὶ ὡς ἐν παραδείγματι νὰ εἰπῶ καθ' ὁ Μήτηρ Θεοῦ ἡ Παρθένος, εἶναι ἐν πέλαγος εὐρυχωρότατον, δεικτικὸν τῶν ὁσίων χαρισμάτων· καθ' ὁ μήτηρ πάντων τῶν χριστιανῶν, εἶ-

ναι ἐν πέλαγος ἀνεξάντητον, μεταδοτικὸν εἰς ἡμᾶς ἀπειρῶν δωρεῶν καὶ εὐφροσυνῶν· Ποῖος ἠμπορεῖ νὰ μετρήσῃ τὰ θαύματα τῆς Θεοτόκου, ὅπου ἐτέλεσε καὶ τελεῖ καθ' ἑκάστην εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν· Ποῖος ναὸς τῆς Θεοτόκου δὲν εἶναι βρύσις ἀέναντος τῶν θαυμάτων· Ποία ἐκκλησία τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας δὲν εἶναι λατρεῖον ἐπὶ ἀσθενούντων καταφύγιον τῶν ἀπόρων, παραμυθία τῶν θλιβομένων· Ποῖος ἐπικαλεῖται μετ' εὐλαβείας τὸ πανάγιον καὶ γλυκύτατον αὐτῆς ὄνομα καὶ δὲν γίνεται σκέπη αὐτοῦ καὶ κραταίωμα, πῶλον ἀμνηστῆριον καὶ δαίμων φυγαδευτήριον; Ἄς χάριθι, λοιπὸν, πᾶσα ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, διὰ τῆς Θεοτόκου φρεσὶν μετὰ τὸν Θεόν. Ἄς ἐορτάξῃ σήμερον φαιδρῶς τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν διότι ἐπλούτησε τοιοῦτον ἀσπλητον θησαυρόν, τοιοῦτον ἄμαχον βοηθόν. Χαίρετε αἱ γυναῖκες καὶ εὐφραίνεσθε, διὸ γυνὴ οὕσα ἡ Παναγία, ἐοίκησε τὸ ὄνειδος τῶν γυναικῶν καὶ τὴν ῥῆθιν κατὰραν τῆς Εὐας ἀνέτρεψεν, εὐλογημένη φανείσα ἐν γυναιξί, γεννήσασα τὸν Χριστὸν τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Χαίρετε μητέρες, διὸ μήτηρ γέγονε ἡ Θεοτόκος Μαρία τοῦ ποιητοῦ τῶν ἀπάντων Θεοῦ. Χαίρετε Παρθένοι καὶ καλοπάρθενοι πᾶσαι, εἰς τὴν πανήγυριν τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, διὸ ὁ Κύριος διὰ τὴν προτιμῆσιν τὴν παρθενίαν ἐκπαρθένου οὐσαρκώσεται. Ἄποροι καὶ πτωχοί, μὴ λυπηθῆτε, χῆρα καὶ ὄρφανὰ μὴν ὀδύρεσθε, ἀσθενεῖς καὶ αἰχμάλωτοι μὴ κινδυνεύετε, ἁμαρτωλοὶ μὴ ἀπογοητεύεσθε· ἔχετε μητέρα φιλότεκνον, εὐσπλαγγιν καὶ συμπαιθεσάτην· αὐτὴν ἐπικαλεῖσθε μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως· καὶ εἰς αὐτὴν ἔχετε τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας σας· ἐπεὶ πολλοὺς ἁμαρτωλοὺς ἔσωσε, πολλὰς πόρνas ἔσωφρόνισε, πολλοὺς αἰχμαλώτους ἐλύτρωσε, πολλοὺς ἀσθενεῖς ἐθεράπευσε· πολλοὺς καὶ πτωχοὺς ἐκηβέρησε, πολλοὺς λυπημένους· ἐπορηγόρησε. Καλότυχος εἶναι ἐκεῖνος

ὅπου ἔβαλε τὴν ἐλπίδα του εἰς τὴν Παναγίαν· ποτὲ δὲν ἀπέφυγε τῆς αἰτήσεως· κανεῖ· δὲν ἔμεινε λυπημένος, ἀπαρηγόρητος καὶ ἀπροστάτευτος. Ὡ μεγάλῃς εὐτυχίας, ὁ μακαριότητος καὶ εὐδαιμονίας, τὴν ὁποῖαν ἤξιώθημεν διὰ τῆς Θεοτόκου ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί. Ὅντως Μακάριοι εἶναι οἱ ἀκούοντες τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσουντες αὐτόν, ἐπεὶ ἡξιώθησαν νὰ γίνοντες τέκνα Θεοῦ κατὰ χάριν· «Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτὸν ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι», τέκνα καὶ τῆς Παναγίας αὐτοῦ Μητρὸς, ἀδελφοὶ καὶ συγγληρονόμοι Χριστοῦ.

Ταύτην λοιπὸν τὴν πάντιμον καὶ ὑπερένδοξον Δεσποινὰν ἄς τιμῶμεν εἰς δόξαν ἡμῶν, ἄς σεβώμεθα καὶ ἄς προσκυνώμεν, καὶ ὡς Μητέρα Θεοῦ καὶ Θεοτόκον κυρίας, καὶ βασίλισσαν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ ὡς μητέρα πάντων τῶν Χριστιανῶν, καὶ προστατὴν καὶ ἐπεργεῖται ἡμῶν. Ἄς τιμῶμεν δὲ οὐ μόνον ἐν ψαλμοῖς καὶ ᾠδαῖς καὶ ψαλμοῖς καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν πάσαις ἐν ἐλεημοσύνας, ἐν οἰκτιρμοῖς πενήτων, ἐν ἀγρυπνίας καὶ προσευχάς, ἐν δάκρυσι καὶ στεναγμοῖς, ἐν καθάρτητι βίου ἐν κατανύξει καρδίας, ἐν μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσει. Καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἐπλησίαν αἱ ἡμέραι τῶν Δεσποτικῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἄς προστρέξωμεν εἰς τοὺς Πνευματικούς, καὶ ἄς ἐξομολογηθῶμεν καθαρῶς, καθὼς βοᾷ ὁ προφήτης· Ἡσαῖας «Λούσασθε καὶ καθαροὶ γίνεσθε».

Αὐτὰ εἶχον νὰ εἶπω, ἀγαπητοί μου χριστιανοί, καὶ παρακαλῶ καὶ εὐχομαι νὰ μᾶς ἀξιώσῃ νὰ προσκυνήσωμεν καὶ τὴν Ἁγίαν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ δὲ χάρις τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας νὰ μᾶς ἀξιώσῃ καὶ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀμήν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΑΟΙΔΙΜΟΥ ΙΕΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΙΟΥ

Περί του εν Χίφ γεγονότος θαύματος παρά της ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ κατά των Ἀρμενίων.

ΕΙς τοὺς 1748 ἢ 49 χρόνους, ἐστάθη ἐπάνω εἰς τὴν Χίον, ἕνας κάποιος ἄνθρωπος, Γιαννάκης τούνομα, τὴν θρησκείαν Ἀρμένιος, τὴν τέχνην ψωμάς, ἀλλὰ καὶ πλούσιος· πολλά' ἐκάθητο εἰς τὸ Παλιόκαστρον πλησίον τῆς Ἁγίας Ματρῶνης. Ὦντας πλούσιος, εἶχε καὶ ἄλλους Ἀρμενίους πεντὲς ἐργάτας τῆς τέχνης του' καὶ ἐπειδὴ ἔξω ἀπὸ αὐτοὺς, ἦσαν καὶ ἄλλοι καμπόσοι Ἀρμένιοι καὶ εἶχαν χρεῖαν ἀπὸ ἱερέα, ἔφερον αὐτὸς ἀπὸ τὴν Σμύρνην καὶ ἕνα Ἀρμενόπαπαν καὶ τὸν εἶχαν ἐδῶ καθήμενον. Καὶ ἐπειδὴ συνέβη νὰ ἀποθάνουν τινὲς Ἀρμένιοι, ἠγόρασαν ἔξω ἀπὸ τὴν Χώραν ἕνα χωραφάκι, καὶ τὸ ἔκαμαν Ἀρμενοθαπτήριον. Λοιπὸν, ἀπ' οὗ καὶ Παπᾶν εἶχον, καὶ θαπτήριον ἀπέκτησαν, τοὺς ἐπέλετο ἡ ἐκκλησία, καὶ πολλὰ ἐθλίβοντο, ὅπου δὲν εἶχον. Εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν Χώραν κατὰ τὸ μέρος ὅπου ὀνομάζεται Ἀπατζιανός, καμπόσον μακρὰν καὶ ὑψηλὰ Ἐκκλησία τῆς Κυρίας Θεοτόκου, ἣ ὅποια ἐπονομάζεται Τουρλωτή, μετ' ὃ νὰ εἶναι ἐπάνω εἰς ἱκανὸν ὕψωμα. Τοῦτον τὸν Ἅγιον Ναὸν τῆς Ὑπεραρχίδου Δεσποίνης, ἠβουλήθη τὸ μαρτύριον ψωμάς ὁ Ἀρμένιος νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοῦς Χριστιανούς καὶ νὰ τὸν κἀμν ἑδικὸν του, καὶ ἀπλῶς τῶν Ἀρμενίων, μετ' ὃ νὰ εἶναι ὑπὸ κάτω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ χωράφι ἐκεῖνο ὅπου ἔκαμαν ἑδικὸν τοὺς θαπτήριον. Ὁ Ναὸς οὗτος εἶναι κοινὸν προσκύνημα ὅλης τῆς πόλεως, ὅθεν τὸ Δεκαεταύγουστον, ὅτου γίνεται καθ' ἑκάστην Λειτουργία, καὶ μετὰ τὴν Λειτουργίαν, ψάλλεται ἡ συνήθης, Παράκλησις, ὅτι ἡ σεβασμία Κοίμησις τῆς Θεοτόκου εἶναι τῆς ἐκκλησίας ἡ εὐοχὴ καὶ πανήγυρις· πλῆθος πολὺ καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν συντρέχουσι· μετ' ὅλην τὴν εὐλάβειαν ταύτην, λέγω, τὴν Ἁγίαν ἐκκλησίαν ὁ παμύριστος καὶ βοιωμετώτατος Ἀρμένιος ἐβουλήθη νὰ οικειοποιηθῇ καὶ μετ' ὅλον τρόπον, ἀκούσατε: Πλούσιος ὄντας, καθ' ὃ εἶπομαι, ἀπέκτησε φίλιαν μετ' ὃν τὸν Καπετὰν Πασσᾶν. Εἰς ἐκεῖνον τὸν δυναστὴν ἐφανερώσε τὸν καμῖόν, ὅπου εἶχε μετ' ὅλους τοὺς ὁμογενεῖς του, διὰ ἐκκλησίαν, ὅπου δὲν εἶχαν, καὶ ὅτι εἶναι μία ἐκκλησία ἔξω ἀπὸ τὴν Χώραν, Τουρλωτὴ ὀνομαζομένη, εἰς τῆς ὁσίας· τὰ ὅμοια ἀπέκτησαν καὶ τόπον διὰ νὰ θάπτονται· ὅθεν τὸν παρακαλεῖ θερμῶς, νὰ τὸν κἀμν τὴν μελωδήτην ταύτην χεῖρον, νὰ τὴν πάσῃ ἀπὸ τοῦς Ῥωμαίους μετ' ὅλοισιν φερμαῖν, καὶ νὰ τὴν δώσῃ εἰς αὐτοὺς, λέγωντας, ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἔχουσι πλῆθος ἐκκλησιῶν, καὶ αὐτοὶ δὲν ἔχουσι οὐτε μίαν, εἰς καιρὸν ὅπου καὶ αὐτοὶ εἶναι πιστοὶ ἐναγάδες τῆς Βασιλείας, καὶ δὲν εἶναι παραξενὸν ἀπὸ τὸ

πολὺ τὸ πλῆθος· νὰ ἀποκτήσουν καὶ αὐτοὶ μίαν ἐκκλησίαν νὰ ἐπιτελοῦν ἐν αὐτῇ τὰ μαρὰ του; μυστήρια. Τοῦτο τὸν παρακάλεσε θερμῶτα, ὑποσχόμενος, νὰ ἀποκριθῇ ὅσα δέησιν, μόνον παρακίλει, λέγει, νὰ κατέβω καὶ ἀπὸ χρόνον Πασσᾶς· καὶ ἐξάπαντος ἔχεις τὸ ποθοῦμένον. Ἦλθες ἡ περιόδος τοῦ χρόνου, ἐκατέβη Καπετὰν Πασσᾶς ὁ ἴδιος, μετ' ὃ φερμαῖν εἰς τὸν μεζετικᾶν. Ἐπῆγεν ὁ Ἀρμένιος εἰς προσκύνησιν του μετ' ὅσους χονδρὰ καὶ πλουσιοπάροχα ἐβγάλε· ὁ ἡγεμὼν τὸ φερμαῖν καὶ τὸ ἐνεχειρίσθη, εἰς τὸν Ἀρμένιον, παραγγέλλωντάς του, ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας ἔχει νὰ κορδίση Διβάνι, καὶ τότε νὰ ἐτάξῃ νὰ δεῖξῃ τὸ φερμαῖν ἐκεῖνο, ὅχι πῶς τοῦ τὸ ἔδωκεν ὁ ἴδιος ὁ ἡγεμὼν, ἀλλὰ πῶς αὐτὸς· τὸ ἔλαβεν ἄλλοθεν καὶ τότε βλέποντάς του, λέγει, ἐγὼ, θέλω τὸ ἐπικυρῶσαι, καὶ νὰ ὑπέγῃς τέλειος οἰκοκύριος εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅπου ἐξήγησας, καὶ τὸ φερμαῖν τὸ βασιλικὸν σου τὴν ἔδωκεν. Μετ' αὐτὴν τὴν συμφωνίαν ἐπροσκύνησε καὶ ἀνεχώρησεν. Ἀλλὰ τίς νὰ διηγηθῇ ἐπαξίως; τῆς πανηγύτου Θεοτόκου τὴν εἰσβολὴν προστάσιαν καὶ ὑπερόσπισιν τοῦ θείου αὐτῆς Ναοῦ, καὶ τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως τῆς Ἁγίας; Ὅχι ἐκεῖ ὅπου ἔκαμεν ἀπὸ τὴν σκάλλαν τοῦ καρβιοῦ νὰ ἐμῆν μέσα εἰς τὸ καῖκι, μετ' ὃ ὅποιον ἐπῆγεν ἐπάνω, κάποιος βρασιμὸς ἐσυνέβη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀντὶ τὰ ἐμῆν εἰς τὸ καῖκι ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ παρευθὸς ὡσάν μόνυβδος, ἐπῆγεν εἰς τὸν βυθόν, καὶ μετ' ὅλον ὅπου ἐποσύδαζαν οἱ παρόντες νὰ τὸν ἐξερῶσουν, ὅμως δὲν ἐδυνήθησαν ἐφάνη δὲ ὅτι ἀπὸ θείαν ὀργὴν ἐστάθη ὁ πνιγμός του, ὅτι μετ' ἡμέρας ὕστερον τὸν ἐστοχάσθησαν πῶς ἦτον κωφομένον ἀπὸ τὸ κατασάγωνον ἀπὸ βελόνι τοῦ τιμονίου. Ἐλέγας εἰ, Κύριε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου! Ποῦ ἔπεσε καὶ ποῦ ἐυρέθη κωφομένον; ὅ τῆς εὐσεβείας ἐπίβουλος. Δόξα σοι, Κυρία Θεοτόκε, ὅπου παραδόξως ἐδόξασεν τὸν ἅγιόν σου Ναὸν καὶ τὴν Ὄρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἠνωσας, μὴ συγχωρήσασα νὰ παραρησιασθῇ ἡ βοιωμετώτατὴ τῶν Ἀρμενίων Θρησκεία εἰς τὸ μέσον τῶν Ἑσθεβῶν καὶ Ὄρθόδοξων Χριστιανῶν. Τέλος πάντων, τοῦτον οὗτος ἀπολοσθέντος καὶ ὁ Ἀρμενόπαπας ὡπὴν ἐντροπισσάμενος, ὅπου κακῶς καὶ ὀλεθρῶς· ἐγάθη ὁ ἀρχηγός του, ἐγύρισεν πάλιν εἰς τὴν Σμύρνην, καὶ οἱ λοιποὶ Ἀρμένιοι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κατασκορπίσθησαν· καὶ οἱ Χριστιανοὶ χιρροντες καὶ ἀγαλλόμενοι ἐδόξασαν τὴν ὑπερόδοξον Ἀνασσαν, ἣς ταῖς ἁγίας προσεβείας ὡσεύτημεν ἀπὸ πάσης νοητῆς καὶ αἰσθητῆς περιστάσεως. Ἀμήν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΑΟΙΔΙΜΟΥ ΙΕΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΙΟΥ

Περί του γεγονότος θαύματος ὑπὸ τοῦ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ἐν τῷ κατὰ τὴν Ἁταικῆν Ἱερῷ αὐτοῦ Ναῷ, κατὰ τῶν ἀσεβῶν Ἀγαρηνῶν.

Περί τὰ μέσα τῆς παρελθούσης ὁδοῦς; ἔκατονταετηρίδος, ἧτοι εἰς τὰ 1740, ὁ Μέγας πρόδρομος, ἡ θαυμασιτὴ δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου, ἐνήργησε μέσα καὶ ἐξαιρετικὸν θαῦμα, μνημονεύμενον καὶ λαλούμενον, καὶ μετὰ χαρᾶς ἐξιστορούμενον ἀπὸ ἐκείνους ὅπου καὶ αὐτόπαια τοῦ θαύματος ἔγιναν, καὶ αἱ χεῖρες αὐτῶν ὑπερόσπισιν εἰς τὰ τότε παραδόξως γενόμενα· ἔχει δὲ οὕτως ἡ διήγησις.
Ἐξω τῆς πόλεως, κατὰ τὸ μέρος ὅπου ὀνομάζεται Ἁταικῆν ὀρίγον τι διάστημα μακρὰν ἀπὸ τὴν Χώραν, εὐρίσκειται ναὸς ἐπ' ὀνόματι τοῦ τιμίου ἐνδόξου, Προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου τιμώμενος. Ἰσχυροῦσιν εἰς τὰ μέσα ἐκεῖνα εὐρίσονται καὶ πύργοι πολλοὶ τῶν Ὀθωμανῶν, οἱ ὅποιοι μετ' ὃ νὰ μὴ ἔχουν ἔξω τζαμί, ἀναγκάζονται νὰ ἐμβαίνουν εἰς τὴν Χώραν, ὅπου εἶναι τὰ τζαμί, διὰ νὰ κἀμιν νὰ προσκυνήματά των' καὶ μάλιστα ταῦτα ἀναγκάζονται νὰ τὸ κἀμιναν ἀπαραιτήτως εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἡμαρταζίνου καὶ τοῦ μκαίραμου. Ἐχει τὸ πρῶτον δυσκολίαν τινά, ἐπειδὴ πολλάκις συμβαίνει νὰ ἦται καὶ κρύα μεγάλα καὶ βροχαὶ πολλαί. Λοιπὸν τὶ ἀνεβῆ εἰς τὸν νοτὴν τῶν πονηρῶν τούτων γειτόνων τοῦ θείου Βαπτιστοῦ; Ἐβουλήθησαν οἱ ἀνόητοι νὰ πάρουν μετ' ἑαυτῶν τὸν θεῖον τοῦτον ναόν, διὰ νὰ τὸν μετασκευάσουν εἰς ἑδικὸν των βέρηλον τζαμί· ἦσαν δὲ οὗτοι οὐχὶ ἰδιωταὶ τινες καὶ παραμικροὶ ἐκ τοῦ κοινοῦ λαοῦ, ἀλλὰ τῆς πόλεως οἱ πρῶτοι Ἀγάδες καὶ ὀνωὺς Μπέδες καλούμενοι, ἐπὶ ὄντες τὸν ἀριμόν. Τοῦτο λοιπὸν τὸ παρανομοῦσάντων ἔργον βουλήθηντες νὰ κἀμωσι, δὲν ἔκαμαν εὐλογίαν νὰ τὸ κἀμιν ἰδίᾳ δυναστεῖα, ἀλλὰ μετ' ὅλοισιν δυνάμειν καὶ ἀπόφασιν, διὰ τὸ ἀσφαλιστόταν. Ἐγώσμων λοιπὸν τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τοῦτο γράμματα εἰς τὸν Καπετὰν Πασσᾶν καὶ ἄλλους μεγαλοσάνους; Χίους, ὅπου ἦσαν μέσα εἰς τὰ Βασίλεια, διὰ νὰ ἠμπορήσουν μετ' ὅλην συνέργειαν νὰ λάβουν τὸ ποθητὸν φερμαῖν εἰς τὴν μελωδομένην των ὑπόθεσιν· δύο ὅμοια ἐκ τῶν ἐπιτημένων ἐπὶ ἀγάδων δὲν εἰσῆλθον εἰς τὴν τούτων βουλήν, μάλιστα δὲ ἠμποδίζον καὶ τοὺς ἄλλους λέγοντες: «λεῖψατε ἀπὸ τοιοῦτον ἐπιχειρήματα, μὴ τύχη καὶ γένητε μασκαρῶδες» ὅθεν καὶ τὰ γράμματα οὐκ ἐστειλαν οἱ δύο οὗτοι δὲν τὰ ἐπέγραψαν ὅμοια· δὲν ἐπισκοπύθησαν. Τὰ γράμματα λοιπὸν ἐπεπέστησαν διὰ θαλάσσης μετ' ἄνθρωπον πιστὸν ἰδικὸν των, καὶ, ὡς φαί-

νεται, ἐμελλῶσι οἱ κατάρτοι οὗτοι νὰ ἐπιτύχουν τὸ ἀθεῖατον ζήτημα των, διὰ τοῦτο καὶ ἐπέβλεψεν ἐξ οὐρανοῦ ὁ Κύριος, ὁ τῶν ἀπορριμμένων καὶ ἀπορριμμένων κραταῶς βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστής, τῆς ἁγίας του πίστεως, καὶ διεσκέδασε παραδόξως τὴν ἄθεον τῶν ἀσεβῶν βουλήν καὶ ἐπιχειρήσιν καὶ, παρακαλῶν, ἀδελφοί, προσέχετε μετ' ἡμῶν εὐλαβείαν.
Ἐσπέρα καὶ νύκ ἐγένετο τῆς ἑκτῆς τοῦ Ἰανουαρίου μηνός, ὕστερον ἀπὸ τὴν ὁποίαν, ἧτοι κατὰ τὴν ἑβδόμη, ἡ τοῦ Τιμίου Προδρόμου τελεία Σύναξις καὶ ἡ εὐοχὴ τοῦ θείου ἐκείνου ποδὸς τότε γίνεται· συνόδραμε δὲ νὰ εἶναι εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ τὸ ὄμαζιν τῶν Ἀγαρηνῶν. Λοιπὸν διενήσαντες οἱ οἰσθέντες; ἀγάδες, κατέβησαν εἰς τὴν Χώραν, κατὰ τὴν συνήθειαν των θρησκῶν, διὰ νὰ ἐπιτελέσουν εἰς τὸ τζαμί τὸ ναμάς των. Τὴν νύκτα ἐκείνην σεισμός μέγας καὶ τάρχατος ὑπερβολικός ἔγινεν εἰς τὸν ναόν τοῦ θείου Προδρόμου, ὡς τε ὅπου ὁ ἱερεὺς τοῦ ναοῦ καὶ ἐκεῖνοι ὅπου ἐφύλακτον τὰ σκεῦη καὶ τὸν κόσμον τῆς ἐκκλησίας; ἐλαβον φόβον μέγαν, οἱ τοῦ; ἐφάνη ὡσάν νὰ ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν ἡ σέσκη τῆς ἐκκλησίας. Ἐφανερώσαν δὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ φροβερά σημεῖα, ὅτι ὁ Μέγας Προδρόμος εὐρέθη εἰς ἀγῶνα νὰ φυλάξῃ ἀπὸ τὴν ἀσεβείαν τὸν θεῖον του ναόν, καθολικά, τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς σεβασμίας του εὐοχῆς. Ἰσχυροῦσιν οἱ ἀγάδες; ἐκείνοι ἀπὸ τὴν Χώραν, οἱ μὲν ἐξ κατέβησαν εἰς τὸν πύργον, ὅπου εἶναι εἰς τὸ γερῶν, ὅπου καὶ τὰ συμβολαῖα των ἔκαμαν, ὁ δὲ λοιπός, ἦγουν ὁ ἔβρομος, οὗσις καὶ δὲν ἔκλινεν εἰς τὴν βουλήν των, ἐτραβήξην ἐμπρὸς τὸν δρόμον καὶ παρεβιάζοντο αὐτὸν οἱ ἄλλοι νὰ ξεπερῶσιν καὶ ἐκείνος ἐκεῖ μετ' ὅλους ἄλλους ὁμοῦ ὁ δὲ οὐκ ἐπέσειθη, ἀλλ' ὑπάγω, τοῖς ἀπεκριθῆν, νὰ ἀφῆσω εἰς τὸ σπῆτι τὸ ἄλογον καὶ ἐσχομαι.
Πύργος ἦτο τρίτατος, καὶ αὐτοὶ διὰ τὴν ψύχραν τοῦ καιροῦ ἐκάθητο εἰς κάτω μέρος διὰ ἔστωτέρα ἦτον ὁμοῦ μετ' ὅς; ἐξ καὶ ἐκεῖνος ὁ ἄλλος, ὅπου δὲν εἶχε συμφωνήσει μετ' ἡν βουλήν των πέντε Λοιπὸν ἐκεῖ ὅπου ἐκάθητον φηδροὶ καὶ ἀγαλλόμενοι καὶ φλυαροῦντες περὶ τῆς ὑποθέσεως, καὶ εἰς μάλιστα ἐξ αὐτῶν θρασυμένους ἔλεγαν, ὅτι αὐτοὺς ἔχει νὰ ἀναβῇ νὰ φωνάζῃ ἐπάνω εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὸ ἀσεβέστατον κήρυγμα, τότε δὲ, τότε, πρὶν ἀκόμη νὰ γυρίσῃ ἐκεῖνος ὁ ἀθῶος, (ὡ τῆς θαυμασιτῆς καὶ μεγάλ-

λης σου δυνάμεως, Τίμμε Πρόδρομε!) αφην; έπεσον αι τρεις στέγαι, όπου ησαν τρεις θόλοι, ητοι τρεις κουμπέδες, και εκλάκωσαν εκείνους τούς τοιμητίας, και γραφικῶς ειλπειν, κατέβησαν εις "Αδου ζώντες" εξήπινα εξέλιπον, άπόλωλον δια την άνομιαν αυτών. χωρίς να πάθη τίποτε κανεις άλλος από το όσπήτιον" ότι κατά την συνήθειαν ητο νόμος των "Όθωμανῶν οι γυναικωνίται των να ηται όσπήτια χωριστά από τα άνδρικά" δθεν και δεικνυται, ότι θεϊκής όργης έργον έστάθη εκείνος ο κρημνισμός, πρώτον, ότι εις μόνον τόν άνδρονίτην και όχι εις τόν γυναικωνίτην, όπου ητο πληθος γυναικῶν και παιδιῶν άδῶων κατά τοϋτο, έγένετο" δεύτερον, το όποιον είναι και παραδοξότατον και άποδεικτικώτατον της θείας όργης, εκείνο έστάθη ότι δύο πλάκες μεγάλαι, όσάν από καμίαν λογικήν δύναμιν διωρισμένα, ένωθεισαι κατά το έτερον μέρος, εις σχήμα γωνίας, η μάλλον ειπειν καμάρας, έφύλαξαν ζῶντα και άβλαβή εκείνον, όπου άντέστεκε εις την άσεβη των άλλων βουλῆν, και όταν μετά ταϋτα έσκαπτον, και άνερευόντων, δια να εκβάλουν των άλλων τα πτώματα, εκείνος κάτωθεν έβόα, πῶς είναι ζωντανός, και οϋτως εκεινιν μόνον εξέββαλον τόνον άβλαβη, ώστε όπου καν ή γούβη του δέν έλαβε κανέν βλάβησμον. Ποία άλλη μεγαλητέρα και λαμπροτέρα άπόδειξις ημπορει να γένη από ταϋτήν; Πῶ; ο θειος Πρόδρομος άπώλεσεν εκείνους τούς άσεβεις, όπου με τόνον παραδόξον τρόπον ζῶντα και άβλαβη τῶν άδῶων εκείνον έφύλαξε; δια τόν όποιον και λέγουσιν ότι έζησεν ύστερον χρόνους τριάκοντα, καθῶς και εκεινος ο άλλος, όπου άδῶος ὦν, ευρέθη εις τόν πύργον του, τώρα πρό ολίγων ετών απέθανε ύπέογησως γενόμενος, Τοπιτζιμπασης έπονομαζόμενος και υπό πάντων κηρυττόμενος, ότι παραδόξως έγγλύτωσε. Καί τούτους μεν τούς τρισαιτηρίους οϋτω μετῆλθεν η θεία δική. "Επειδή δε, ως ειπομεν, δια θαλάσσης ειχον στείλι και άνθρωπον με γράμματα, ο θειος Πρόδρομος, κάμων τέλειον το έργον του, παρέπεμψε και εκεινον εις τόν βυθόν της θαλάσσης μετά των άσεβεστώτων εκείνων γραμμάτων, και, ως φαίνεται, δια να μη συκοφαντήσουν οι έχθροι της πίστεως; την αλήθειαν, όσάν όπου εύκολα ήθελον ειπει πάς

οι Χριστιανοί, όπου ήξευρον την ύπόθεσιν, τόν επιζην, ή θεία Πρόνοια εκάμε και όλον όμοϋ το πλοιον έπηγεν αυτανδρον, και οϋτω πανταχῶθεν αι έλπίδες των άσεβῶν εσβέσθησαν. Λοιπόν, διαδοθείσης το πρώτῃ της όλεθριωτάτης των άσεβῶν φήμης εις την χώραν, δύο εναντιώτατα πάθη επηκολούθησαν, εις μεν τούς άσεβεις θόηος και κλαυθμός, και οϋαι πολύ, μετά πολλῆς και μεγάλης της αισχύνης και έντροπῆς, εις δε τούς; εσβεβεις όλον το εναντίον, χαρά και ευφροσύνη και αγαλλίασις. Καί οϋτως ειταϋθα επληρώθη το ψαλμικόν το λέγον' «το εσπέρας αυλισθήσεται κλαυθμός και εις το πρωί αγαλλίασις», ότι φανερά ησαν τα κινήματα των άπιστων, και παρησις άπειλοϋσαν λέγοντες τα μελετώμενα, τα όποια φανερά και αναντιρρήτως άντέστρεψε και έματαιώσεν ο θειος Πρόδρομος, όσάν όπου άνθρωπινή δύναμις δέν ήδύνατο να άντιπράξη εναντίον εις των άνόμων τας βουλῆς. Τόση δε έστάθη πολλή και μεγάλη εκείνη η θεία όργη, ώστε όπου εκτοτε και μέχρι σήμερον, μένει έρημος και άκατοίχητος ο πύργος εκεινος, με μόνους τούς ύψηλους τέσσαρας τόχους, όπου ακόμη στέκουν ορθοι δια να μορτηοϋν, ότι «Κύριος διασκεδάσει βουλῆς έθνῶν» και πληροϋται ως άληθῶς και ένταϋθα η Δαβιτικη προφητεία η μάλλον ειπειν κατάρη, η λέγουσα: εγεννηθήτω η επαυλις αυτών ηρημαμένη, και εν τοις σκηνώμασιν αυτών μη εϋτω ο κατοικῶν». Θέματα και αλήθειαν και λάλημα τοις μεν εσβεβεις τερονότατον και ύπερηδιστον, εις δε τούς άσεβεις πένθους και αισχύνης άξιον παραιτιον" και τα δύο ταϋτα εναντία κατά πῶσαν ανάγκην συμβαίνοντα, όσάν όπου εινα μεσα εις τόν κοινόν δρόμον, και να μένη άγαπῆς το πάθος είναι αδύνατον" Είναι και άλλα παρατηρήματα, δια των όποιων έτι περισσώτερον βεβαιούται η αλήθεια του έξοισίου θαύματος, όμως δια να μη εκβάλωμεν τόν λόγον έξω του μετρίου, άρκούμενοι εις τα ειρημένα, τα όποια ως εδειχθησαν είναι αναντίρρητα, κάμωνμεν τέλος, εϋχαριστοϋντες και δοξάζοντες τόν τερατοϋργόν "Ιησοϋν Χριστόν και τόν Μέγαν αυτου Πρόδρομον εις τούς αιῶνας των αιῶνων. "Αμήν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΜΕΝΟΥ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

Κατά την θέσιν «Καρυδιά» η «Ποταμός 'Αγ. Ειρήνης», πλησίον της Παναγίας Λεσαινής ως και του θαύματος παρὰ της

ΑΓΙΑΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Πλησίον του ποταμού της 'Αγίας Ειρήνης; (λέγεται της 'Αγ. Ειρήνης διότι ευρίσκονται εκεί δύο Νυοί, ο μὲν ἀπὸ τὸ ἄριστον μέρος, ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ δεξιόν), εἰς τὴν ἐπάνω Γέφυραν κατὰ τὴν θέσιν «Καρυδιά» εἶναι Πύργος παλαιός, ὁ οὗτος; εἰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Σισμοῦ(1881) ἐγάλασε καὶ εὐρίσκεται ὁ ἡμῶν. Ὁ πύργος καὶ τὸ περιβάλλον, ὅπου πηγαίνει εὖς πλησίον της Παναγίας Λεσαινῆς, λέγεται τὸ «Καρυμάν ἄγᾶ». Ἄγαρνοῦ τινοῦ πλουσίου τοῦ τότε καιροῦ, τοῦ ὁποίου ἡ οἰκογένεια εὖς τὴν σήμερον σώζεται. Τοῦ αὐτοῦ ὁ υἱὸς ἐσώζετο εὖς τὸ 1865 ἢ 66. Τὸ ὄνομα τοῦ δὲν ἐπεμελήθη τὰ τὸ μάθω, ἀλλὰ ὁλοι Καρυμάν-ἄγᾶ τὸν ὀνόμαζον. Ἐντὸς τοῦ περιβολίου πλησίον εἰς τὸν πύργον αὐτὸν εὐρίσκεται ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, ἡ ὁποία ἦτον ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων τῶν προκατόχων χριστιανῶν. Διότι, ὡς φαίνεται, οἱ πλοῦσιοι τοῦ τότε καὶ χριστιανοί, εἰχον μέσα εἰς τὰ ἄλλα καλὰ ἔργα, νὰ ἔχη καὶ ὁ καθεὶς τὴν ἐκκλησίαν του, διὰ τὰ ἀκούη καὶ τὴν καθημερινὴν λειτουργίαν. Αὐτὴν τὴν ἐκκλησίαν ἠβουλήθησαν οἱ Χριστιανοὶ νὰ κτίσουν καὶ νὰ τὴν διορθώσουν. Ἦτον ἀρχιερεὺς Χίου Γρηγόριος ὁ Βυζάντιος, ὁ ἀπὸ Χίου μετὰ ταῦτα γενόμενος Ἡρακλείας(1). Ἐζήτησαν λοιπὸν τὴν ἄδειαν, καὶ τοὺς λέγει: «Ἐὰν ὁ Ὁθωμανὸς σὰς δώσει ἄδειαν, ἔχετε καὶ ἀπὸ ἐμέ». Τότε ἐουνήθησαν οἱ ἐπίτροποι καὶ πηγαίνοντες τὸν ἀντάμασαν καὶ τοὺς λέγουν' «Σὰς παρακαλοῦμεν, ἐφέντη Μπένι, νὰ μᾶς δώσεις τὴν ἄδειαν νὰ κτίσωμεν τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου, ὅπου εἶναι ἐντὸς τοῦ περιβόλου, καὶ ἡ χάρις του θα σὰς βοηθῇ». Ἐκείνος μετὸν σατραπικὸν ἐκείνου βαρβαρικὸν τρόπον τοὺς λέγει' «ἀδύνατον εἶναι νὰ γίνῃ

αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μέσα εἰς τὸν αὐλόγουρον τῆς οἰκίας μου' νὰ κάμειτε σὰς ἐκκλησίαν καὶ νὰ λειτουργήτῃ μόνον φύγετε ἀπὸ ἐδῶ, διότι ἐγὼ ἔχω σκοπὸν νὰ χαλάσω καὶ τὸ θρεῖπιον ὅπου εὐρίσκεται καὶ νὰ τὸ κάμω σταϋλον». Ἄκουσάντες αὐτὰ οἱ Χριστιανοὶ ἔφυγον, καὶ αὐτὸς ἀνέβη εἰς τὸν Πύργον, καὶ ἐζήτησεν καφε καὶ τσιμποῦκι νὰ πῆ, καθῶς; λοιπὸν τοῦ τὰ ἐπῆγαν καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν σοφᾶν νὰ βάλῃ τὸ ταμποῦκι εἰς τὸ στόμα του. (καθῶς ἔμαρτύρησεν ὁ ὁ ἴδιος), φαίνεται ὁ Μεγαλομάρτυς Παντελεήμων, καὶ τοῦ λέγει, ἐσὺ δὲν ἀφίνεις νὰ κτίσουν τὸν ναὸν μου, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν θὰ σὲ ἀφίσω νὰ σηκαθῆς ἀπ' αὐτὸ ὅπου ἐκάθησες, καὶ ἄμεσως ἔμεινε ξηρός, καὶ ἀνοικτὰ καὶ ἄγρια τὰ μῖτια του. Οἱ δὲ υἱοὶ του, καὶ οἱ δούλοι του, ἐνόμισαν ὅτι ἐπῆσεν τὸν καφε καὶ ἐπῆγαν νὰ πῶρον τὸ φλιτζάνι. Πλησιάζοντας δὲ τὸν εἶδον ὅτι ἦτον ξηρὸς καὶ μόνον ὅτι ἀνέπνευ, τοῦ ἔχουαν νερόν, τοῦ ἔκαμαν κάτι βοηθητικά, καὶ μόλις ἔκαμεν νὰ ἀναλάβῃ ἐζήτησεν εὐθὺς τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, ἐψάλαν παρακλητικὰ καὶ ἁγίασμον καὶ οὕτως ὤμῆλησεν, καὶ ἄμεσως διόδι ἄδειαν νὰ καθαρίσουν τὸν ναὸν ἀπὸ τὰ παλαιὰ χῶματα νὰ ἀνοήξουν παρὰϋθα νὰ ἔχη φῶς μέσα, νὰ μεγαλώσωμεν τὸν Ναὸν καὶ νὰ ἀνοήξουν τὰ μάγκανα νὰ πηγαίνῃ τὸ νερὸ δωρεὰν εἰς τὸ κτίριον. Ἐβάζε δὲ καὶ κάθε χρόνον νὰ πῶρη τὸ κερὰ της ἔορτης ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ, ὡς φαίνεται, ὁ Μεγαλομάρτυς δὲν τὸν ἤθελεν αὐτὸν τὸν γέιτον, διότι εἰς ὀλίγους μῆνας ἀπέθανεν καὶ ἔμεινε ὁ ναὸς ἀνεὸςκλητος, εἰς δόξαν τοῦ Κυρ'ου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος καὶ ἱαματικῦ Παντελεήμονος.

(1) Ἐγρᾶφη παρὰ τοῦ ἀοιδμοῦ κτήτορος καὶ Ἱγουμενοῦ της Ἱεράς Μονῆς Μυρσινιδίου Χριστοφόρου Σεφέμη, ὡς τὸ ἦκουσεν αὐτὸς ὅσος νὰ τὸ διηγῶνται οἱ παλαιότεροι.

Καὶ εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ Περιβολίου τοῦ ἴδιου, κατὰ τὸ μέρος τῶν Βυρσοδεψῶν, ὑπάρχει ναὸς της ἁγίας Εἰρήνης, καθῶς ἀνεγράφεται, ὁ ὁποῖος ἦτον καὶ αὐτὸς θρεῖπιον ἀπὸ τὸν καιρὸν της ἐπαναστάσεως τοῦ 1822. Καὶ ἀρῶν ἔμεινε ὁ υἱὸς τοῦ Καρυμάν ἁγᾶ, ἤχησε νὰ κάμῃ

τόν αὐλόγραφον τῆς ἐκκλησίας μαζὲ καὶ νὰ φυτεῖται λάχανα. Ἐκεῖ ὅπου ἔκαμνεν τὰ αὐλάκια καὶ ἤρχισεν νὰ ποτίσῃ βλέπει ὀπισθεν μίαν κόρην ὀρειοσιτάτην, καὶ μετὰ πόδια τῆς τὰ ἐχολοῦσε. Μία καὶ δύο φορεῖς ἔτρεξεν νὰ τῆς κτυπήσῃ μετὰ μύλον καὶ τὴν ἔχανεν. Τότε ἀκούει φωνὴν καὶ τοῦ λέγει. «Ἐγὼ εἶμαι ἡ παρθενομάρτυς Εἰρήνη καὶ πρόσθε μὴ χαλῆς τὸν ναὸν μου, διότι θὰ σὲ χαλάσω.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἄγαρηνός, καὶ φοβηθεὶς μὴ τὸ πάθῃ ὧς τὸν πατέρα του, προσκαλεῖ τοὺς συντεχνίτας τῶν Βυρσοδεψῶν, καὶ τοὺς φανεώνει τὸ θαῦμα. Οἱ δὲ Χριστιανοὶ δοξάζοντες τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἅγιαν Εἰρήνην, ἔκτισαν τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὴν ἑορτάζουν κάθε χρόνον. Ὁ δὲ Ἄγαρηνός ζῆ μέχρι σήμερον. Ταῖς αὐτῶν ἁγίας προσβείαις ἐλέησον ὁ Θεὸς καὶ ὁσῶν ἡμᾶς.

ΟΙΚΟΙ ΕΙΚΟΣΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΣΙΑΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΝ ΜΗΤΕΡΑ ΗΜΩΝ ΜΑΤΡΩΝΑΝ ΤΗΝ ΧΙΟΠΟΛΙΤΙΔΑ

ΠΟΙΗΣΕΝΤΕΣ ΠΑΡΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΧΙΟΥ (1)

Τροπικίον ἤχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθῆν.

Μὲν τῷ Ναφ σου καταφεύγοντας τῷ θεῷ καὶ προσκυνούσας σχετικῶς τὴν σὴν εἰκόνα καὶ τὴν πάντιμον ἀράραν, μήτερον πανολθία, ἐν πίστει καὶ εὐλαθείᾳ εὐλογοῦσιν, τιμώντας καὶ σεβόμενους ταῖς σαῖς λιταῖς, σκέπε φρουροῦσι πρὸς ἑκέρυτον, ἀπὸ παντοίων πειρασμῶν, ἵνα σοὶ ἀνακραζώμεν Χαῖρε Ματρῶνα ἐνδοξε.

Κοντικίον ἤχος δ' Τῆ ὑπερμάχῃ

Μὴ ἐκ Θεοῦ δεδοξαμένη θεῖους ἰσχύμασι, θεῖα Ματρῶνῃ εὐλαδῶς ὑ-

(1) Οἱ 24 οἱ Οἰκοὶ πρὸς τὴν Ἅγιαν Ματρῶναν συντάχθησαν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου, εὐρέθῃ δὲ τὸ πρωτόγραφον ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Ἱερομονάχου καὶ ἰδοῦτοῦ τῆς Μοσχῆς Μυρσινιδίου Ἀρχιμανδρίτου Χριστοφόρου Σερέμη, ἐν τῇ γυναικείᾳ Μονῇ τῶν Χαλάνδρων (Μ. Λιδύρας) τῇ ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Ματρῶνῆς τιμωμένη, καὶ ἀνεκγράφη παρ' αὐτοῦ. Εἰς τὸ τέλος τοῦ χειρογράφου ὑπάρχει τὸ ἕξῃ διατεχὸν συνεταχθῆν ὑπὸ τοῦ ἰδίου Νικηφόρου :

Ἡ μὲν χεὶρ ἡ γράψασα μέλλει φθαρῆναι γοσφῇ δὲ μένει εἰς χρόνους αἰρησεστάτους

Νικηφόρου. Κ.Π.

μους προσάξωμεν, τῆς ἀσκήσεως ὑμνοῦντες αὐτῆς τοὺς ἄθλους, δι' ὧν ὄργανον ἐγένετο θεότευκτον, ἐνεργείας τῆς τοῦ πνεύματος καὶ χάριτος, ἀνακραζόντες. Χαῖρε Ματρῶνε ἐνδοξε.

Ἄδειν προθυμουμένῳ τοῦ σοῦ βίου Ματρῶνα, τὸ ἄμωμον καὶ ἄμεμπτον μήτερον, τὴν σὴν ἐξαίτουμαι ἀρωγὴν, καὶ ἀντίληψιν καὶ ἐμπνευσιν ἄνωθεν, ἵνα σέ, ἀξιόμνητε, ὑμῶν προσφωῶ τοιαῦτα.

Χαῖρε, τρωθείσα θεῖα ἀγάπη,

- χαῖρε, φυγοῦσα κόσμου ἀπάτην.
- χαῖρε, γεννητόρων στοργὴν ἀποστέρησασα.
- χαῖρε, τὸν Χριστὸν μόνον ὑπεροπθίσασα.
- χαῖρε, πάντα καταλείψασα, νουνεχῶς τὰ ἐπὶ γῆς
- χαῖρε, μόνυ τὰ οὐράνια ἀγαπήσασα σοφδῶς.
- χαῖρε, ἀπορραγεῖσα τῆς γῆινης πατριδος.
- χαῖρε, τὴν οὐρανίαν διὰ βίου ζητοῦσα.
- χαῖρε, φωτὶ ἀρετῶν ἡσυχάσασα.
- χαῖρε, ἀθλῶν ἐν γῆ βιώσασα,
- χαῖρε, δι' ἧς ὁ Χριστὸς ἐδοξάσθη.
- χαῖρε, δι' ἧς ὁ σατὰν κατηργήθη,

Χαῖρε Ματρῶνα ἐνδοξε

Βλέμμα τῆς διανοίας, τῆς σῆς μήτερον Ματρῶνῶν, ἀνύψωσας θεόφρον Ὅσια, πρὸς τὰ κάλλη τὰ ἐν οὐρανοῖς, ἀποθήσασα ἀπὸ ψυχῆς ἐσπευσας δι' ἔργων ἁθῶν τεύξασθαι Θεῷ, τῷ ἐν Τριᾷδι θρωῶσα.

Ἄλληλούζα.

Γὴν τὴν ἐνεγκαμένην, συγγενείας τε σχέσιν κατέλιπας. Ματρῶνα θεόφρον, καὶ φυγοῦσα ἔρωτι Χριστοῦ, ξένη ξένως ἐπὶ γῆς ἤνυσας, ἅπαντα τὸν ἐπίκηρον βίον, δι' ὃ θρωῶ σοι.

Χαῖρε, κανὼν τοῦ μονήρους βίου.

- χαῖρε, ὀρθῇ ἐγκρατείας στάθμῃ.
- χαῖρε, παρθενίας θεότευκτον ἀγαλμα.
- χαῖρε, θεωρίας τοῦ πνεύματος ἐσποτρων.
- χαῖρε, βίον ὑπερκόμιον διανύσασα ἐν γῆ.
- χαῖρε, ἰσαγγέλως ζήσασα, ἐν τῇ ὕλῃ τῆς σαρκῶς.
- χαῖρε, τοῖς δεομένοις τὸν σὸν πλοῦτον ἐκδοῦσα.
- χαῖρε, ἀπτημοσύνη καὶ ἐνδοξία συζοῦσα.
- χαῖρε, Ναὸν Κυρίῳ δομήσασα.
- χαῖρε, χουσὸν εἰς ἀνθρακας τρέψασα.
- χαῖρε, εὐκλὸν πολιτείας ἐνθέου.
- χαῖρε, πιστοῖς ἀρετῶν θεῖος τόπος.

Χαῖρε Ματρῶνα ἐνδοξε.

Ἄωρον μήτερον Ὅσια, Θεοφόρος Ματρῶνα, ἀπαρχὴν καὶ ἀπροθῆνιον ὄντως, προσήγαγέ σε τῷ Θεῷ ἱερὸν ἢ σὴ πατρὶς χείρουσα, καὶ παρ' αὐτοῦ ταῖς σαῖς λιταῖς κίτεται σωτηρίαν ἐν τῷ ψάλλειν οὕτως.

Ἄλληλούζα

Εχουσα παρορησίαν πρὸς τὸν κτίστην τῶν ὁλῶν, Ματρῶνα, ἰκεσίᾳ σου θεῖα ἐλυτρώσω ἐκ τοῦ ἀσελγοῦς θαρόδ' ἄρου, ἀμνάδα τὴν σὴν ἀφθορον, καὶ ἅπαντες τοῖς ἰσχύμασιν ἐκπληγέντες ἐδῶν σοι τοιαῦτα.

Χαῖρε, τῆς Χίου βλάστημα θεῖον,

- χαῖρε, ὁσία Κυρίου νύμφη.
- χαῖρε, προσευχῇ τὸν θρασὸν ἀποκτείνασα.
- χαῖρε, τὸν αὐτὸν ἐκ θανάτου ζωώσασα.
- χαῖρε, πᾶσαν δαιματώσασα τῶν βαρβάρων τὴν [πληθόν.
- χαῖρε, πάντα ἐλυτρώσασα ἐπηρείας τῆς αὐτῶν.
- χαῖρε, διὰ καὶ ζῶσα θαύμασιν ἐδοξάσθης.
- χαῖρε, διὰ τῆς θείας χάριτος ἐνεπλήσθης.
- χαῖρε, τὸ τῶν παρθένων ἀγλίσμα.
- χαῖρε, τοῦ θήλους γένους καύχημα.
- χαῖρε, Χριστοῦ καλλιπάρθενε νύμφη.
- χαῖρε, ἡμῶν πρὸς Χριστὸν μεσιτεία.

Χαῖρε Ματρῶνα ἐνδοξε.

Γήσασα ἐν ἀγνεῖα καὶ σεμνῇ πολιτείᾳ, ἐγκρατεία καὶ νήψε: καὶ ἐργολήροσει, καὶ πάσαις ἰδέαις ἀρετῶν, καθωρακίσασα σὲ αὐτῇ, ἄμεμπτος Χριστοῦ νύμφη ἐγένου, πανολθία, θρωῶσα.

Ἄλληλούζα.

Πύσασας παροδῶξας, ἀξιάχαστε μήτερον, τὰ ἄμικτα θεόφρον Ματρῶνα, θεωρίαν τὴν ἐν ἡσυχίᾳ, καὶ θέωσιν τὴν ὑπερκόσμιον, ἐν κόσμῳ τοῖς θορόδοις καὶ τύρδοις, δι' ὃ ὑμῶν σε ἄδω.

Χαῖρε, ἡ γῆ σαρκὶ παροικοῦσα

- χαῖρε, ψυχῇ οὐρανοῖς ἐνοικοῦσα.
- χαῖρε, τῶν γῆινων τὸν πόθον ἀπάσασα.
- χαῖρε, οὐρανίαν τρωθείσα τῷ ἔρωτι,
- χαῖρε, διὰ θείας χάριτος ὀφθῆς δογανὸν ἐν γῆ.
- χαῖρε, διὰ θείας θαύμασιν ἐδοξάσθης κατ' ἐχθρῶν,
- χαῖρε, τῶν Ἀποστόλων πειθόμενῃ τοῖς λόγοις,
- χαῖρε, τοὺς θεοφόρους μιμούμενῃ Ὅσιους.
- χαῖρε, λαμπρὸν τῆς πίστεως γνώρισμα,
- χαῖρε, ἐχθρῶν δυτικῶν τὸ φῶματρον.
- χαῖρε, δι' ἧς ὁ χυρὸς μετεβλήθη.
- χαῖρε, δι' ἧς ὁ νεκρὸς ἐζωώθη.

Χαῖρε Ματρῶνα ἐνδοξε.

Θεοδόμιον πορείαν, πρὸς τὴν γῆν τῶν ὠραίων ἐκ γῆς τῆς θαλασσῶδους Ματρῶνα, ἀπεκάλυψέ σοι ὁ Χριστός, πρὸ

τριών Ὅσια ἡμερῶν στέλλεσθαι, ἤνπερ καὶ διανίσασα κατέπαυσας αὐτῷ βοῶσα.

Ἀλληλοῦτα.

Ἦδὲ τὰ πάντα, ἰλαρῶ τῷ προσώπῳ καὶ γνώμῃ φιλανθρωπῶ. **Ματρῶνα**, διανείμασα πρὸς ἐνδοξοὺς καὶ **Ναόν** ἐγείρασα **Θεῶ**, ἔσπευσας αὐτῷ εὐχραστῆσαι κατὰ πάντα, δι' ὅ σοι ἐπαξίως βοῶμεν.

Χαῖρε, πενήτων ἢ προστασία,

χαῖρε, ἀπόρων παραμυθία.

χαῖρε, ἔλεψ τὴν λαμπάδα φαιδρύνουσα,

χαῖρε, ταῖς ἀκτίαν ἀρετῶν ἀστράψασα.

χαῖρε, βίον ὑπερκόσμιον διανύσασα ἐν γῆ,

χαῖρε, πολιτείαν αἴθλον ἐπιδείξασα βροτοῖς.

χαῖρε, δίκην ἡλίῳ μὴ φρανθεῖσα ταῖς ἕλαις,

χαῖρε, καθάπερ κρῖνον ἐν ἀκάνθαις φανεῖσα.

χαῖρε, σαρκὸς τὰς ὁρμὰς νεκρῶσασα,

χαῖρε, ψυχῆς τὰς δυνάμεις νευρώσασα.

χαῖρε, πιστῶν καύχημα εὐσεβείας.

χαῖρε, ἀσεβῶν ἔλεγχος ἀσεβείας.

Χαῖρε **Ματρῶνα** ἐνδοξοῦ.

Ἦρουνες τῶν σῶν **Μήτηρ**, παραδόξῳ θαυμαμάτων, ἐγένοντο οἱ ἄχρβροιοί πρώτοι, εἶτα ὁ ἐξ ἑώκας Ἀγροηγός, μεθ' ὧν πλεῖστοι ἄλλοι εὐσεβεῖς, τοῖς πᾶσιν ἐκῆρυξεν τὴν σὴν χάριν ψάλλοντες.

Ἀλληλοῦτα.

Ἄμπουσα παραδόξως τῶν θαυμάτων ἡ ἀίγλη τῶν σῶν **Μήτηρ**, ἐν **Χίῳ**, τὸ σκότος διαλύει τῶν παθῶν, καὶ θαυμάτων ἀπελευθερὶ τὴν ἄλλιν ἄπασαν, οἱ τούτων δὲ ῥυθόμενοι βοῶσιν εὐχαρίστας.

Χαῖρε, ἀνόρθωσις παρὰλύτων.

χαῖρε, κωλῶν ἢ εὐθυδρομία

χαῖρε, ἀβλεπτοῦσι τὸ φῶς ἢ παρέχουσα,

χαῖρε, κωφοῖς εὐηκοῖαν χαρίζουσα.

χαῖρε, λατρεῖον ἄμισθον τῶν ἐν νόσοις χαλεπαῖς,

χαῖρε, πάντων καταφύγιον τῶν ἐν θλίψει δειναῖς.

χαῖρε, τῶν μογιγάλων ἢ τρανώσα τὰς γλώσσας,

χαῖρε, τῶν δαιμονίων ἢ ἀνούπιτος μίστυξ.

χαῖρε, τροφή πεινῶντων εὐφρόσυνη,

χαῖρε, γυμνῶν σκέπη καὶ περιθάλψις.

χαῖρε, χηρῶν ἢ θερμὴ προστασία,

χαῖρε, ἀργούντων ἢ παραμυθία.

Χαῖρε **Ματρῶνα** ἐνδοξοῦ.

Μεγίστον σου τὸ κλέος, καλλιπάρθουσε νύμφη νύμφη, **Χριστοῦ** τοῦ παρθενόσιλέως, μεγίστη σου ἡ δόξα ἐπὶ γῆς, ἀλλ' ἀνεῖκαστος ἢ ἐν Οὐρανῷ πέφυκεν, ἦν ἀπειλήσας, **Ματρῶνα**, παρὰ **Θεοῦ** ἐπαξίως κράζουσα. Ἀλληλοῦτα

Ἦέα μετὰ τὸ σχίσμα ἀνεφάνης ἀγία, **Ματρῶνα**, ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίᾳ, φριμώττουσα στόματα ἐχθρῶν, θαυμάτων ἀνεπίων τῇ χάριτι, ἃ διαπρίονται μὲν ἐκεῖνοι θλεπόντες, ἡμεῖς δὲ σοὶ προσφωνοῦμεν.

Χαῖρε, τὸ ἄνθος τῆς εὐσεβείας.

χαῖρε, τὸ κῦρος ὀρθοδοξίας,

χαῖρε, δογμάτων ἀγίωτη λάμπουσα,

χαῖρε, πιστῶν τὴν αἴρεσιν ἐλέγχουσα.

χαῖρε, δαίμα ἀναντίρητον εὐσεβείας τῆς ἡμῶν.

χαῖρε, ἔλεγχος σαφέστατος ἀσεβείας δυτικῶν,

χαῖρε, τῶν εὐσεβούντων σέμνωμά τε καὶ δόξα,

χαῖρε, τῶν ἀσεβούντων δνειδος καὶ αλοχύνη.

χαῖρε, πιστῶν ἐτοιμὴ βοήθεια,

χαῖρε, πασῶν νόσων ἀλεξίκακον,

χαῖρε, στολή τῆς **Χριστοῦ** Ἐκκλησίας

χαῖρε, λαμπρὸν καύχημα οἷς πατρίδος.

Χαῖρε **Ματρῶνα** ἐνδοξοῦ

Ἦύλου ἢ σὴ προσημῶν, ἐν Ἐδέμ γευσάμενη, ἐξώσθη θάπτων, γεύσεως ταύτης, σὺ δὲ ἀποχῆ τῶν ἡδονῶν, ἀντασῆθης **Μήτηρ** ἐν αὐτῇ χαίρουσα, καὶ ξύλου τῆς ζωῆς κατατροφώσα ἀκροστας, **Θεῶ** κορυφάζεις. Ἀλληλοῦτα.

Ἦλὴν ἐν τοῖς ὑψίστοις, θεολήπτως **Ματρῶνα**, ψυχὴν καὶ διάνοιαν καὶ καρδίαν ἔχουσα ἀνευδότηως τὴν σὴν, ὠφθης ὑπερκόσμιος ἐν γῆ ἄνθρωπος, ὅθεν ἐν σεαυτῇ τὴν θεῖαν χάριν ἐφελκύσω, διὸ σοὶ ἄδω :

Χαῖρε, Θεοῦ καθαρὸν δοχεῖον,

χαῖρε, ταμεῖον χάριτος θεῖου.

χαῖρε, τῶν θαυμάτων πηγὴ ἢ ἀένναος,

χαῖρε, νοσημάτων παντοῖων ἢ ἰασις.

χαῖρε, ἀκάθαρτα πνεύματα ἐξελαύνουσα πιστοῖς,

χαῖρε, ὄργανον θεότευκτον ἐνεργείας θεϊκῆς.

χαῖρε, τῶν ἐν ἀνάγκαις καταφύγιον θεῖον,

χαῖρε, τῶν θλιβομένων παραμυθιον μέγα.

χαῖρε, ἐτοιμὴ ἀνθρώπων βοήθεια.

χαῖρε, ἡδὺ καὶ κρᾶγμα καὶ ὄνομα.

χαῖρε, λαμπὰς φαινή παρθενίας,

χαῖρε, κανὼν ἐνθέου πολιτείας.

Χαῖρε, **Ματρῶνα** ἐνδοξοῦ.

Ἦθθος τῶν οὐρανίων, τῶν γηγῶν ἁπάντων, ἐφελκύσας σε τοῦ πόθου σχέσεως τε πάσης ὑλικῆς, ὡς αἴθλον ἐν ὕλῃ τῆς σαρκὸς ἐδέειξεν, ἀνθρώποις συνδεχούσασιν, Ἄγγελος δὲ τῷ νοῦ συνοῦσαν καὶ ψάλλουσιν Ἀλληλοῦτα.

Ἦήματα ἐγκωμίων καὶ ἐπαίνων μὴ ἔχων, καὶ εὐφημεῖν πρὸς ἄξιαν οὐ δύναμαι, τῶν σῶν οὐρανίων ἔργων τὴν λαμπρότητα, ἀλλὰ σὴν χάριν ἄνωθεν παρασχου μοι, ὑμνεῖν σε οὕτω :

Χαῖρε, Ὅσιων καύχημα θεῖον,

χαῖρε, παρθένων δόξα καὶ κλέος,

χαῖρε, ἐν ἀσκήσει φαιδρῶς διατρέψασα,

χαῖρε, παρθενίας στυλινότητι λάμψασα.

χαῖρε, δι ἀπενέκρωσας τὰς ὁρμὰς τὰς τῶν παθῶν,

χαῖρε, δι ἀπεμάρανας τὰς ἀτόπους ἡδονὰς,

χαῖρε, τῆς θεωρίας εἰσελθοῦσα τὸν γνόφον,

χαῖρε, τῆς ἀπαθείας ἀνελθοῦσα τὸ ὕψος,

χαῖρε, ζωῆς ἐνθέου ὑπόδειγμα,

χαῖρε, πολλοὺς πρὸς ζῆλον ἐλευσάσα,

χαῖρε, πηγὴ ἀενάων θαυμάτων,

χαῖρε, πρὶστηρ ἀκαθάρτων πνευμάτων,

Χαῖρε, **Ματρῶνα** ἐνδοξοῦ.

Ἦώματος ἐν τοῖς πόνοις, τῆς ἀσκήσεως ὅλων, τῆς ὑλογγήσας θεόφρον **Ματρῶνα**, καὶ γυνὴ τῆ φύσει ἀσθενῆς ὑπὲρ φύσιν ἡγειρας λαμπρὰ τρόπαια, κατὰ σαρκὸς καὶ κόσμου καὶ κοσμοκράτορος, **Χριστῷ** βοῶσα Ἀλληλοῦτα.

Ἦῖς σου τῶν ἐγκωμίων, καὶ τῶν ὕμνων **Ματρῶνα**, ἀξίως ἀπέκρουτο λόγους Ὅσια, ὁ γὰρ τῶν θαυμασίων Θεός, πηγὴν σε ἀνέδειξεν ἐπὶ γῆς ἄπασιν ἀένναον, ἃ ἔττονας ἐλέγχει τοὺς λόγους ἀλλ' οὐ σοὶ προσφωνῶ τοιαῦτα :

Χαῖρε, τὸ σκεῦος θεῶν χαριτών.

χαῖρε, τὸ ὄργανον τῶν θαυμάτων.

χαῖρε, δι' εὐχῆς τὸν βάρβαρον νεκρώσασα,

χαῖρε, δι' αὐτῆς ἐκ θανάτου ἀρπάσασα,

χαῖρε, σὺ γὰρ τὸν ἡμίτηρον ἐξίασε εὐνικόν,

χαῖρε, τὸν χερσὶν εἰς ἄνθρωπα μετατρέψασα εὐχῆ.

χαῖρε, ναὸν Κυρίῳ ἀνεγείρασα θεῖον,

χαῖρε, τοῖς θεομένοις παρασχόσα σὸν πλοῦτον,

χαῖρε, τερπνὸν ὄσιων ἀγλαῖωμα,

χαῖρε, λαμπρὸν πιστῶν ἐγκαλλώπισμα.

χαῖρε, **Χριστοῦ** καλλιπάρθενε νύμφη.

χαῖρε, λαμπὰς ἀρεταῖς φουκτωροῦσα.

Χαῖρε **Ματρῶνα** ἐνδοξοῦ.

Ἦπνωσας ἐν εἰρήνῃ, καὶ παρεθου τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας **Χριστοῦ** γηθόμενη, τοῦ τὸν θάνατον ὕπνον ἡδὺν τῷ οἰκείῳ θανάτῳ ἀναδείξαντος, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνοδὸν ψυχῶν ἀπὸ τῆς γῆς τοῖς ἐκβοῶσιν Ἀλληλοῦτα.

Ἦθόγγος τῶν σῶν θαυμάτων, θεοδόξα **Ματρῶνα**, εἰς πᾶσαν γῆν ἐξῆλθεν Ὅσια, ὁ γὰρ ἐν ἀγίοις θαυμαστός, ἐνεργῶν πρὸς πάντας διὰ σοῦ **Κύριος**, πολλοὺς θαυμαστῶν ἀνεδείξε σημείους καὶ θαύματα, δι' ὅ βοῶ σοὶ :

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΨΥΧΟΦΕΛΕΣ
ΠΕΡΙ ΜΙΑΣ ΜΟΝΑΧΗΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ
ΜΑΤΡΩΝΗΣ ΤΩΝ ΧΑΛΑΝΔΡΩΝ

Υπό Ἀρχιμανδρίτου Χριστοφόρου Σερέμη, Ἱδρυτοῦ καὶ Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ΜΥΡΣΙΝΙΔΙΟΥ, ὡς αὐτὸς οὗτος τὴν συντάξεν.

Διήγησις ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, ὅπου μοῦ ἐδιηγήθη μία μοναχὴ εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς Ἁγίας ΜΑΤΡΩΝΗΣ ΧΑΛΑΝΔΡΩΝ.

Χαῖρε, δημάτων σου τῶν βαρβάρων.
Χαῖρε, κατὰπτωσις τῶν βαρβάρων.
χαῖρε, ἀστραπαῖς ἀρετῶν καταλάμψασα,
χαῖρε, τῶν παθῶν τὸ σκότος ἀπελευθούσα.
χαῖρε, ὅτι τὸ σὸν ὄνομα πανταχοῦ γῆς θαυμαστόν,
χαῖρε, ὅτι τῶν βοῶντων σοὶ τὰ αἰτήματα ἰληροῖς.
χαῖρε, τὴν θείαν χάριν τῶν θαυμάτων λαβοῦσα.
χαῖρε, τῶν δεομένων τὰς αἰτήσεις πληροῦσα,
χαῖρε, τυφλοῖς τὸ βλέπειν παρέχουσα.
χαῖρε, χολοῦς εὐδρομοῦντας δεικνύουσα.
χαῖρε, τῶν κωφῶν ἢ εὐηχοῖα.
χαῖρε, τῶν μογγιλῶν ἢ εὐγλωττία.

Χαῖρε Ματρῶνα ἐνδοξέ.

Χαῖρε τῶν οὐρανίων, πλήρωσον ἡμᾶς πάντας, Ματρῶνα, τοὺς πιστοὺς σου οἰκέτας, χαρισμάτων τε θείων καὶ καρπῶν τῶν τοῦ πνεύματος ἐμπλησον καὶ ἐν πᾶσιν ἔργοις ἡμᾶς καὶ λόγοις χαρίτωσον τοῦ βροχίου Ἀλληλοῦσα.

Προβάλλοντας μετὰ πόθου, τοὺς ὕμνους, Ματρῶνα, καὶ τὴν ἐπαγγελίαν σου πολιτείαν, τὰς ὑπὲρ ἀνθρώπων ἀρετὰς καὶ τοὺς σοὺς ἀγῶνας τοὺς λαμπροὺς ἄθροντας, ἐπίβλεψον δεόμεθα, καὶ ἐπίπεθε βοῶντας σοὶ τάδε:

χαῖρε, Θεοῦ ἐκ παιδὸς δοχεῖον,
χαῖρε, ἁγία ἐξ ἀρχῆς βίου.

χαῖρε, γεηρὸν πάντα πόθον μισήσασα,
χαῖρε, τὸν Χριστὸν ἀπὸ βρέφους ποθήσασα.
χαῖρε, ἱερὸν κειμήλιον βασιλείας οὐρανῶν.
χαῖρε, ἀρετῶν ἠθραύρισμα καὶ ταμεῖον ἱερῶν.
χαῖρε, τῆς ἐγκρατείας ὁ κανὼν τε καὶ στάθμη.
χαῖρε, τῆς παρθενίας ὁ ἀσύλητος ὄλβος.
χαῖρε, δι' ἧς ὁ Θεὸς ὑπερψύφωται,
χαῖρε, δι' ἧς ὁ σατὰν καταβέβληται.
χαῖρε, πιστῶν πρὸς Θεὸν μεσιτεία,
χαῖρε, παθῶν ἀνιάτων ὄγεια.

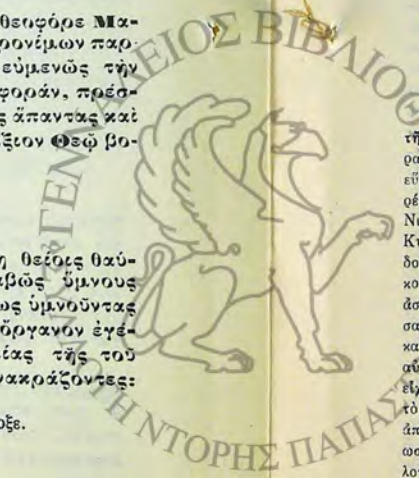
Χαῖρε Ματρῶνα ἐνδοξέ.

Ὁ πανθαύμαστε ὄντως, θεοφόρος Ματρῶνα, προσθήκη τῶν φρονιμῶν παρθένων, δεξαμένη Μητέρα εὐμενῶς τὴν οἰκτράν μου ταύτην προσφοράν, πρόσθευε σωθῆναι τοὺς πιστοὺς ἅπαντας καὶ μετὰ πάντων κάμει τὸν ἀνάξιον Θεῶ βροχίοντα Ἀλληλοῦσα.

Κοντάκιον

Μὴ ἐκ Θεοῦ δεδοξασμένη θεοῖς θαύμασιν Ματρῶνῃ εὐλαβῶς ὕμνους προσάξωμεν, τῆς ἀσκήσεως ὑμνοῦντας αὐτῆς τοὺς ἄθλους, δι' ὧν ὄργανόν ἐγένετο θεότευκτον, ἐνεργείας τῆς τοῦ Πνεύματος καὶ χάριτος, ἀνακράζοντες:

Χαῖρε Ματρῶνα ἐνδοξέ.

Κατὰ τῷ 1875 Διάκονος ὄντας ἐπῆγα εἰς τὴν εορτὴν τῆς Ἁγίας Ματρῶνης, διότι κατ' ἔτος ἐπήγαινα δύο φορές τὸν χρόνον, 20 Ὀκτωβρίου καὶ 15 Ἰουλίου εἰς τὴν εἴρωσιν τῆς ἁγίας κάρας. Ἐγνώρισα πολλὰς μοναχὰς ἐναρέτους, καὶ μάλιστα ὑποκατικὰς τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Νικηφόρου, τοῦ Νέου καὶ Χιοπολίτου. Τὴν Ἡγουμένην Κυρὰ Νυμφοδόραν καὶ τὴν χωριανὴν μας (ἐκ Βροντάδου) Κυρὰ Θεοδοσίαν Μουντέβαινα ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἤκουσα, νὰ λέγη διὰ μίαν Καλογοραῖαν, ὅτι πάσχει ἀπὸ δύο ἀσθενείας, τῶν φρονῶν καὶ τῆς δυστυχίας. Ἐγὼ δὲ ἀκούσας ταῦτα ἠθέλησα νὰ τὴν ἰδῶ. Τότε μὲ ἐπήρην καὶ μὲ ἐκατέβασεν ἡ ἰδία εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ Πύργου. Διότι εἰς αὐτὴν τὴν Μονὴν ὑπάρχει Πύργος ὑψηλότατος, τὸν ὁποῖον εἶχε κτίσει κάποιος Ροῦθης τὸ ἐπίθετον διὰ τὴν πηγαίνῃ τὸ καλοκαίρι νὰ καθίῃ ὡς ἐξοχὸν καὶ καθὼς ἀκούσαμεν ἀπὸ τὰς ἀνωτέρω Μοναχᾶς καὶ ἄλλας, ἀφ' οὗ τὸν ἐτελεύτησεν, ἐκείνην τὴν νύκτα εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του μίαν καλογοραῖαν καὶ τοῦ λέγει: «Εἰς αὐτὸν τὸν Πύργον ὅπου ἔκτισες, νὰ μὴν ὑπάγῃς νὰ καθίῃς ἐκεῖ, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφίσης νὰ καθίσουν παρθένας καὶ νὰ γίνῃ Παρθενώνας». Ὅταν ἐξύπνησεν ὁ ἄνθρωπος, ἐσυλλογίσθη ὅτι τὸ δραμά του ἦτον θεῖον καὶ οὕτω τὸν ἀφίερωσεν εἰς τὴν Παναγίαν καὶ εἰς τὴν ὁσίαν Ματρῶναν τὴν Χιοπολίτισσαν. Ἐγενεῖν δὲ Μοναστήριον καλογοραῖων καὶ ἕως τὴν σήμερον ζῶσιν εἰς αὐτὸ 40 καλογοραῖαι. Εἰς αὐτὸ τὸ Μοναστήριον ἦτον καὶ ἡ ἀνωθεν εἰρημένη Μοναχὴ Καλλινίκη τὸ χωρίον τῆς ἦτο τὰ Καρδάμυλα, τὸ ἐπίθετόν τῆς δὲν τὸ γνωρίζω τὴν εἶχε κάμει μεγαλόσχημον ὁ Ἅγιος Νικηφόρος, διότι, ὡς φαίνεται, ἦτον Πνευματικὸς εἰς αὐτὴν τὴν Μονήν. Τὸ δὲ 1822 ὅπου ἠκολούθησεν ἡ μεγάλη ἐπανάστασις τῆς Χίου, τότε καὶ Μοναστήρια κατεστράφησαν καὶ αἱ Μοναχὰι ἠμματοῦσθησαν. Μία ἐκ τῶν πολλῶν ἦτον καὶ ἡ ἀνωθεν Καλλινίκη, τὴν ὁποῖαν ἀφου τὴν ἐπήγαν εἰς τὴν

Συμόνην μετὰ ἄλλαις σκλάβαις τὰς ἐβγαλεῖν εἰς τὸ παζάρι καὶ τὰς ἐπόλων. Ἐνας Ἀγαθὸς ἀπὸ τὰ θεῖα τὴν ἀγόρασεν, καὶ τὴν ἐβαλεν ἀντάμα μετὰ χαρῆμα του, τῆς ὁποίας κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν τῆς ἔκουσε καπνὶ καὶ τὴν εἶχε καὶ αὐτὴν ὡς νόμιμόν του γυναῖκα. Αὐτὴ ὅμως ἡ μακαρία καὶ ὄντως Καλλινίκη, ἂν καὶ σκλάβαι, ἦτον, ἂν καὶ μέσα εἰς τοῦ, Ἀγαθὸς εὐρίσκατο, δὲν ἄφισε τὴν πολιτείαν, ἦν ἐκρατοῦσε εἰς τὸ Μοναστήριον. Διότι, καθὼς ἔλεγε, τοῖων ἐτῶν τὴν ἐπήρην ἡ θεία τῆς εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ τὴν ἐδίδαξε καὶ τὴν ἀρετῆν, καὶ τὰ γράμματα. Διότι τὸ ψαλτήριον τὸ ἤξευρεν ὅλον ἀπ' ἔξω, τὸ ὄρολόγιον, τοὺς παρακλητικὸς κανόνας, τοὺς χαριτισμοὺς, καθὼς καὶ τῆς Ὀκτωβρίου τὰ ἀναστάσιμα (1), καὶ τῆς ὁσίας Ματρῶνης τὴν ἀκολουθίαν, τὰ ὁποῖα ἀνεγίνασκε πρωτὶ καὶ βροχίῳ καὶ κατ' ἐξαιρέσειν τὸ Σάββατον ἐσπέρας, ὅταν ἔμεινε μόνη, διότι ὁ Ἀγαθὸς ἦτο πλούσιος καὶ εἶχε πολλὰς γυναῖκας κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν, καὶ τὸν νόμον τῶν, διὰ τοῦτο εἶχε περισσότερον καιρὸν νὰ καταγίνεται εἰς προσευχὰς καὶ ἀγρυπνίας, δοξολογοῦσα τὸν ὑπερμνητον Κύριον καὶ τὴν ὑπερυπαν Θεοτόκον φυλάττουσαι καὶ τὴν νηστείαν ὁσον ἐδύνατο. Μέσα εἰς τὸν πολὺν καιρὸν ὅπου ἦτον ἐκεῖ, ἠθέλησαν τὰ χαρῆμα νὰ πᾶν νὰ σιγαρίσῃ εἰς ἓνα μαζὶ ἐπήγαν καὶ ἐκείνην νὰ διασκεδάσῃ, ὅπου ἦτον ὅλο λυπημένη. Ἀφου ἐπήγαν εἰς ἐκείνον τὸν κῆπον, κατὰ τὴν συνήθειαν ἀρχισαν νὰ τρώγουν καὶ νὰ τραγοῦδον, ἐβίαζαν δὲ καὶ ἐκείνην νὰ τραγοῦδῃ, ἐκείνη ὅμως δὲν ἠθέλε, ἀλλὰ τοῦ ἐλεγεν ὅτι δὲν ἤξευρε τότε τῆς εἶπεν νὰ πῇ ὅτι ἤξευρε κατὰ τὴν πίστιν τῶν χριστιανῶν λέγει ἐκείνη: «βλάτε θυ-

(1) Καὶ ἕως τὴν σήμερον μέσα εἰς τὰς γυναικείας Μονὰς ὁ πάχων μοναχῶν, ὅπου γνωρίζουν αὐτὰ. Α.Χ. Σ.

ρωσών να φυλάττει την θύραν του περιβολίου και τότε να τραγουδήσω», διότι το περιβόλι ήταν κοντά εις τὸν κεντρικὸν δρόμον. Ἀφοῦ ἔβριαν, ἄρχισε νὰ ψάλλῃ τὸν πολυελαϊκὸν «Ἐπεὶ τὸν ποταμὸν Βαβυλωνῶς ἐκεῖ ἐκαθίσαιεν καὶ ἐκλαύσαιεν ἐν τῷ μνησθῆναι ἡμᾶς τῆς Σιών». Ἀρχισαν νὰ κλαίῃ, τότε τὴν ἐλυπήθησαν καὶ αὐταῖς καὶ ἔδωκαν. Μάλιστα ὅταν ἦλθεν εἰς τὸν στίχον. «Πῶς ἤσωμεν τὴν ἡδὴν Κυρίου ἐπὶ γῆς ἁλλοτριας;» ἐκίνησαν τὴν ὥραν ἐπεροῦσαν κατὰ τύχην ὁ Ἱερεὺς καὶ ὁ ψάλλης, καὶ καθὼς ἄκουσαν τὴν ψαλμῶδιαν καὶ μάλιστα γυναικείαν φωνὴν, ἐστάθησαν ὡς ἐκστατικοί, ἔπειτα τρέχοντες εἰς τὴν θύραν καὶ κτυποῦν μὲν καὶ εὐθὺς ἀνοίγει. Τότε δίκαις ἐρῶσαν τὸ ροῦχο, τὸν φερεντζὴ (κάλυμμα) καὶ ἐσκεπάσθησαν. Τότε λέγει ὁ Ἱερεὺς εἰς Χριστιανικὴν διάλεκτον. «Ποῖα εἶναι ὅπου ἐψάλλεν; ἄς φανῇ ταύτην τὴν ὥραν νὰ χύσωμεν τὸ αἷμά μας νὰ τὴν ἐλευθερώσωμεν.» Ἀλλὰ καμμία ἐκ τῶν χανομισσῶν δὲν ὤμειψεν. Τότε ὁ Ἱερεὺς ἐκείνος ἐσήκωσε τὴν χειρὰ του καὶ εὐλόγησεν, εἶτα λέγει πρὸς αὐτάς. «Ἐβλογημένοι νὰ εἶναι τὸ στόμα ὅπου ἔβριαν τὸν ψαλμὸν τοῦτον, καὶ ὁ Θεὸς νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν του.» Ἐκείνης τῆς ἑβδομάδος τὸ Σάββατον τὴν νύκτα ἄρχισε πάλιν νὰ δοξολογῇ τὸν Θεὸν καὶ νὰ ψάλλῃ, νὰ κλαίῃ καὶ ἐνθουσιάζει τὴν πόσῃ τῷ ζῶντι, τὸ Μοναστήριον. ταῖς ἡγρουπνίας καὶ λοιπὰ ἔλεγεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς. «Ἄρα λογαριάζει με ὁ Θεὸς πῶς εἶμαι χριστιανή, διότι διὰ καλογαρία δὲν εἶμαι πλέον, διότι καὶ τὸ βάπτισμα ἐμάλυνα καὶ τὰ Ἀγγελικὸν σχῆμα» διὰ τοῦτο ἁλλοίμονος εἰς ἐμὲ τὴν ἀθλίαν καὶ ἁμαρτωλήν, με ἢ πρόσσωπον θὰ παρασταθῶ ἐνώπιον τῆς μεγαλοσύνης σου; ἄχ! ἁλλοίμονος εἰς ἐσέ, τρισάθλια Καλλινίκη, καὶ ταῦτα λέγουσα καὶ ἄλλα περισσότερα ἔκλαιεν περισσότερον. Μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ἐκεῖ ὅπου ἐστέκετο, ἔφαρνα βλέπει καὶ ἀνοίγει ἡ στέγη τοῦ σηπτιοῦ καὶ φαίνεται ἕνας Νέος ἀσπροφορμένος με χρυσοῦ πτερά καὶ τῆς λέγει. «Ἐτοιμάσου, διότι σὲ ζητεῖ ὁ Βασιλεὺς νὰ σὲ παραστήσω ἐμπρὸς του» καὶ εὐθὺς τὴν ἀρπάζει, καὶ τὴν ἐπήγει μέσα εἰς ἕνα Κάμποιον(1) με περιβόλια, καὶ εἰς τὸ μέσον ἦτο ἕνα παλάτι ὀρατότατον καὶ πολὺ μεγάλον εἰς τὸ ὅποιον με ἀνέβασεν μίαν σκάλαν καὶ ἐμβαίνοντες μέσα βλέπω ἕνα θρόνον ὀρατότατον καὶ ἐκεῖ ἐκάθητο ἕνας νέος ὅπου ἄστραπτεν ὡς τὸν ἥλιον» ἐμπρὸς του εἶχεν τράπεζαν, εἰς τὴν ὅποιαν εἶχεν ἐπάνω βιβλία πολλὰ στιβασμένα. Ἐγὼ δὲ ἐφοβήθηκα πάρα πολὺ καὶ ἔπεσα καὶ προσκυνήσασα τὸν καθήμενον ἐπὶ τοῦ θρόνου με ἀρότησον, «τί σὲ λέγουν.» Ἐγὼ ἀπὸ τὸν φόβον μου τὸν εἶπα, «τὸν πατέρα μου τὸν λέγουν Δημήτριον καὶ τὴν Μητέρα μου Μαργαρίτα. «Ὁχι, μοῦ λέγει, τὸ ὄνομα τὸ δικόν σου, ὅταν ἦσουν εἰς τὸ Μοναστήριον», τότε τοῦ εἶπον «Καλλινίκη». Τότε ἀνοίξεν ἕνα βιβλίον ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου εἶχεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, καὶ ἄρχισε νὰ ἀναγινώσῃ ἐκ κάθε φύλλον τοῦ βιβλίου τῆς ἔαθε Μονῆς τὸ ὄνομα τῶν γυναικῶν. Μονὴ Καλλιμισαῖς, Μονὴ Ἐπισκέψεως, Μονὴ Χαλάνδρων. Τότε ἄρχισεν νὰ

ἀναγινώσῃ τὰ ὀνόματα τῶν Καλογραιῶν καὶ ἔλεγεν, Νυμφωδώρα Μοναχὴ, Εὐπραξία Πόνοαχὴ, Χριστονώφει Μοναχὴ καὶ καθεστῆς, ἔπειτα λέγει, Καλλινίκη Μοναχὴ». Ἰδοὺ τῆς λέγει, τὸ ὄνομά σου εἶναι γραμμένον εἰς τὴν βίβλον ταύτην, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας θέλεις ἐλευθερωθῆναι ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ἀγαθῶν καὶ τότε λέγει εἰς τὸν Νέον ὅπου τὴν ἀνέβασεν ἐκεῖ: «ἐπαρὲ τὴν νὰ τὴν ὑπάγῃς εἰς τὸ μέρος τῆς νὰ ἡσυχάζῃς, καὶ εὐθὺς με ἔφερον εἰς τὴν κάμεράν μου καὶ ἔπεσα ὡς ἀπεθνήμην. Τὸ πρωὶ ἤλθον οἱ δοῦλοι καὶ μοι ἔφερον καφε, ἀλλὰ ἤμην ζαλωμένη καὶ βάρος εἶχεν τὸ κεφάλι μου. Ἡ καρδία μου ὅμως ἦτον παρηγορημένη, καὶ χαρὰν γεμάτη, δοξάζουσα τὸ ὄπερ ὀνομα τὸν Κυρίου καὶ τῆς Παναγίας αὐτοῦ Μητρός, ὅπου δὲν με ἐγκατέλειψεν τὴν ἁμαρτωλήν. Ἐκείνην εἰς τὴν Κυριακὴν εἶχεν ὁ Ἀγαθὸς Μαστόρους καὶ ἐδιώκονταν τὰ τευχόγρια τῆς οἰκίας του. Μετὰ μεσημβρίαν εὐγῆκα νὰ ἰδῶ ἔξω ἀπὸ τὴν κάμερα εἰς τὸ τσορδάκι καὶ ἔσταφρα βλέπω δύο νέους Καβαλλάρηδες, ὁ ἕνας εἰς ἄσπον ἄλλογον, καὶ ὁ ἄλλος εἰς κόκκινον, καὶ εὐθὺς ἔρχονται πλησίον μου, καὶ μοῦ λέγουν «ετοιμάσου, διότι ἡμᾶς μᾶς ἔστειλαν νὰ σὲ πάρωμεν», ἐγὼ δὲ τοῦ εἶπον, «δὲν ἔρχομαι, διότι δὲν με ἀφήνουν νὰ περάσω καὶ φοβῶμαι». Τότε ἔβριαν ὁ κάθε ἕνας ἀπὸ ἕνα σιμίτη, καὶ μοῦ τὰ ἔδωσαν καὶ μοῦ λέγουν «σήμερον δὲν ἔρχοσαι, ἀλλὰ τὴν Κυριακὴν θὰ ἔλθῃς μόνη», καὶ εὐθὺς τοὺς ἔβασα. Ἐγὼ δὲ ἐσυλλογίζομαι, ἀρὰ γὰρ ποῖοι νὰ ἦσαν οἱ καβαλλάρηδες ἄπου ἤλθαν νὰ με πάρουν, καὶ πῶς νὰ τοὺς ἀφήσουν οἱ πορτάρηδες νὰ περάσουν. Ἐπειτα ἐκατέβηκα καὶ τοὺς ἀρότησα καθὼς καὶ τοὺς κτίστας, τοὺς Μαστόρους καὶ μοῦ εἶπαν πῶς δὲν εἶδαν κανέναν ἄνθρωπον νὰ περάσῃ. Τότε ἤλθα εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, καὶ ἐδόξασα τὸν Χριστόν, καὶ τὴν Παναγίαν καὶ τοὺς Μεγαλομάρτυρας Γεώργιον καὶ Δημήτριον ὅπου με ἐπαρηγόρησιν. Καὶ τὴν Κυριακὴν, καθὼς μοι εἶπον, ἐσηκώθηκα τὸ πρωὶ ἄρου ἔκαμα πάλιν τὴν ἴδιαν προσευχὴν, χωρὶς νὰ φάγω οὔτε νὰ πῶ νερὸ, ἐπῆρα μικρὰ πράγματα καὶ ὀλίγα χρήματα, καὶ καταβαίνω τὴν σκάλα. Μὲ εἶδαν οἱ δοῦλοι καὶ αἱ δοῦλες, δὲν μοῦ εἶπον κῆμια ποῦ πηγαίνεις, με βλέπουν οἱ πορτάρηδες, οὔτε ἐκεῖνοι δὲν με ἀρωστοῦν» ἐγὼ ἐθαύμαζα εἰς τοῦτο, ἀλλὰ ἡ καρδία μου με ἐβίαζεν νὰ φύγω» τότε κάμνω τὸν σταυρὸν μου καὶ πέρνω τὸν δρόμον καὶ ποῦ ἐβρόθηνκα; Μέσα εἰς τὴν Σμύρνην! δὲν ἐγγνώριζα κανέναν, καὶ ὦ! τοῦ θαύματος, εἰς τὸ σπιτὶ ὅπου ἐπῆγα καὶ ἐκτύπησα τὴν πόρτα, ἦτον ἡ ἀδελφὴ μου μέσα καὶ καθῶ; με εἶδεν ἔβρεξε καὶ με ἀγκάλιασε καὶ μετὰ δακρύων με ἔριπτε! οἱ δὲ ἄλλοι χριστιανοὶ τοῦ σπιτιοῦ ἔκλαιον ἀπὸ τὴν χαρὰν των, καὶ μάλιστα ὅταν ἤκουσαν τὰ ἱστορικὰ μου.

Τότε με ἐπῆραν καὶ ἐπήγαμεν εἰς τὰς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, καὶ ἐψάλλομεν παρακλήσεις εἰς τοὺς Ἁγίους» ἔπειτα μοι ἐδικλόναν τὰ πράγματα καὶ με ἐβαρκάρισαν καὶ ἦλθα εἰς Χίον, καὶ ἦλθα πάλιν εἰς τὸν Μοναστήρι μᾶς (1). Ὅταν με προτοῖδε ἡ

(1) Αὐτὰ τὰ ἤκουσα ὁ ἴδιος ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς κοιλίας φοροῦς καὶ τὰ ἤξευράν καὶ πολλὰς ἄλλαις Μοναχῆς Α. Χ. Σ.

(1) Καθὼς μοῦ τὰ ἔλεγεν ἡ ἴδια. Α. Χ. Σ.

ειρημένη Καλλινίκη μοῦ λέγει: «Πιστεύεις εἰς πατέρα, υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοῦσιαν καὶ ἀχώριστον; Τῆς εἶπα ἐγὼ: «ὅποιος αὐτὰ δὲν πιστεῖ, δὲν εἶναι Χριστιανὸς Ὀρθόδοξος». Λέγει μοι, «ὅποιος αὐτὰ δὲν πιστεῖ καὶ ὅσα ἐκήρυξαν οἱ Ἀπόστολοι καὶ ἐκανόνισαν αἱ Ἁγία 7 σύνοδοι δὲν εἶναι Χριστιανὸς καὶ ἀνάθεμα νὰ ἔχη». Λέγω τῆς. «Γερόντισσα μὴ ἀναθεματίζετε» Τότε μοῦ λέγει, «Ὅλοι τοῖς αἰρετικοῖς ἀνάθεμα. Αὐτὸ, παιδί

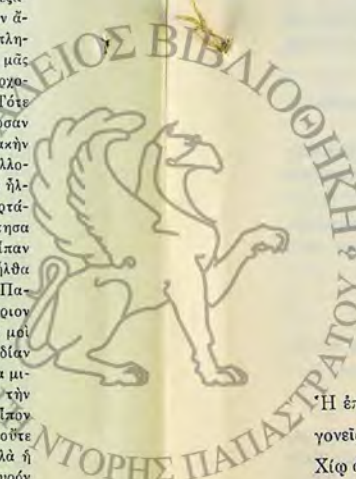
μου, τὸ λέγω ἐγὼ». Εἰς ὀλίγον καιρὸν διάστημα ἀνεκαθῆ ἔν'Κυριῶ καὶ ἐτάφη ἐν τῷ κοιμητηρίῳ μετὰ τῶν ἄλλων μοναζουσῶν, ἀλλὰ μετὰ παρελθουσιν ἐπὶ τῶν μηνῶν ἀπέθανεν μία ἄλλη μοναχὴ, καὶ θέλωντας νὰ τὴν ἐνταφιάσουν ἀνοίξαν τὸ μνήμα τῆς Καλλινίκης, ἀντὶ ἄλλης ὅπου ἤθελαν νὰ ἀνοίξουν καὶ εὐρον τὸ λείψανον διαλελυμένον καὶ εὐωδίαζεν.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Εἰς τὸ θαῦμα τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ψαλλόμενον εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῆς 14ης Ὀκτωβρίου. Συνταχθέν ὑπὸ Ἀρχιμανδρ. Ἀμβροσίου Μιχαίου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'. Τὸς λέθου σφραγισθέντος.

Ἐψόσασα τὰς χεῖρας πρὸς Θεὸν τὸν οὐκίτημονα, κατακλυσμοῦ ρυσαμένη καὶ θαλάσσης τὸ ὄρημα, ὡςία Χριστοῦ Παρασκευῆ, ὡς εἶδεν ὁ θεὸς ἱερεὺς, τοῦ Νεοῦ διακροαγέντος, καὶ σὲ ἐν μέσῳ τῶν νεφελῶν προσευχομένη καὶ λέγουσα. Σέσωσται σὺ ἡ Πατρίς, ὡ θεὲ Ἀμβρόσια.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ κώδικος, ἀριθ. 433 φ. 109—116.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐπέμφθη πρὸς παραμυθίαν μετὰ τὸ μαρτύριον τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ παρὰ τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου, πρῶην Κορίνθου, τοῦ ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ ἀσκήσαντος, ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Πέτρου, παρ' οὗ καὶ ὁ ἅγιος Νεομάρτυς Θεόδωρος κατήχηθη καὶ πρὸς τὸ μαρτύριον ἐπηλείφθη κατὰ τὸ 1795 Φεβρουαρίου 17. (1).

Τὴν ἐν Χριστῷ μοι περιπόθητον αὐτῆς ἐντιμότητα ἐκ βαθέων ψυχῆς εὐχόμενος εἰλικρινῶς προσαγορεύω.

Ἄετόμοις τοῦ ἐν Σηπλάθῳ γεννηθέντος Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἵνα περιφρουρῇ αὐτὴν πανοικί ἐν τῇ κατ' ἄμφω ὑγείᾳ καὶ διηνεκεῖ σήμερας, ἀεὶ ἐν αὐτῇ τοῦ ἐρτάζειν θεοφιλῶς τὰς ἁγίας αὐτοῦ εὐχρᾶς εἰς ἔτη πολλὰ καὶ διανύσαι καὶ τὸ νέον

ἔτος τοῦτο αἰῶνα μετὰ πάντων τῶν σωτηρίων καταθυμίαν.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ (1) Ταῖς ἐπιστολάς ταύτας τοῦ Μακαρίου ἔδωκε πρὸς ἡμᾶς πάλιν προφορῶς ὁ Αἰδεσιμολογ. Οἰκονόμος Μάρκος Π. Ἁγ. Βασιλάκης, Ἱεροδιάσκαλος, ἐφη-

Δεξιμένοις περιχαρῶς τὸ ποθητόν μοι γράμμα της καὶ τὴν ἐφετην μοι ὑγείαν της μαθὼν, δόξαν ἀνέπεμψα τῷ παναγιάθῳ Θεῷ ἡμῶν. Ἐγὼν ἐφεξῆς καὶ ὅσα ἀπὸ καλοκαγαθίας της μοι σημεῖοι περὶ τῆς τοῦ γεννητοῦ Μάρτυρος ἀθλήσεως, ὡς τάχα συνοργήσαντος εἰς τὰ κατ' αὐτὸν ἐκεῖ, ὅπου ἐγὼ ἐφάνην πολλὰ ἐλλειπῆς εἰς τὸ χρέος μου διὰ τὴν τοῦ Κυρίου ἐντολήν, τὴν ἰδιαίουςαν κλίσιν ἣν ἔδειξε πρὸς ἐμὲ ἢ παντευλόγητος, καὶ διὰ τὰς ἀπειροὺς χάριτας ὅπου παρ' αὐτοῦ ἀπήλαυσα τὰς ψυχοφελεστάτας καὶ σωτηρίους, καθορῶν ἕνα τοιοῦτον νέον νὰ διψῶ τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον καὶ νὰ ἀγωνίζετα εὐχαρίστως μὲ τόσους καὶ τοιοῦτους ἀγῶνας διὰ τὴν φλόγα ὅπου ἦψεν εἶδον ἐν τοῖς σπλάγχθοις του διὰ τὸν ἑραστὴν καὶ ἑρωμένον Ἰησοῦν. Ὅθεν καὶ ἄμποτε νὰ ἦμιον ἱκανὸς νὰ πληρώσω παρὰ μικρὸν ἀπὸ τὸ χρέος ὅπου ἔχω πρὸς τὸν ἅγιον καὶ τοὺς αὐτοῦ γεννητορας, ὡς ἐξ ἡμῶν ἀξιῶθεὶς τοιοῦτου θησαυροῦ καὶ τοιοῦτου ὑποδείγματος, διὰ νὰ τὸ ἔχω ἐμὲ ὅρου ζωῆς μου ἐνώπιόν μου, καὶ ἄμποτε διὰ πρεσβειῶν του νὰ ἔλθω εἰς ἑαυτὸν καὶ ἐγὼ καὶ κάθε ἀδελφός μας Χριστιανός καὶ νὰ λάβωμεν ἀγιασμόν, λογιμοὺν ἐπιστροφῆς καὶ διορθώσεως.

Εἶδον καὶ τὴν ἀξέμεπαν προθυμίαν ὅπου ἔδειξεν ἡ αὐτὴ ἐντιμότης διὰ τὸν τύπον τῆς φυλλάδος τοῦ ἁγίου μας καὶ τῆς εὐδοκίας μου εὐχάς. Ἄς εἰσαίω πεπληροφορημένους, εὐλογημένους, διὰ τὴν ἀπεδέχθη ὁ θεὸς ὡσάν τὰ δῶρα τῶν τριῶν Μάγων καὶ θέλει τῆς ἀποδώσει ἀπειροπλασίους τὰς ἀμοιβάς, ὡσάν ὅπου ἐπροθυμοποιήθη εἰς τὸ νὰ ἐκδοθῶν εἰς τὸ φῶς τὰ ἄθλα τοῦ Μάρτυρος πρὸς δόξαν τοῦ ἀγωνοθέτου Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τοῦ ἀγωνιστοῦ του, εἰς κοινήν τοῦ Ἱένους ὠφέλειαν.

Λοιπὸν εἰς τὸν παρόντα γραμματοκομιστὴν Γιάννην τοῦ Ζαννάκη, θέλει ἐγχειρίσῃ τὰ ἑκατὸν γρόσια, ὡς πιστὸν καὶ γειτονά μας, διὰ νὰ τὰ φέρῃ ἀσφάλως καὶ ἄμποτε νὰ ἀξιωθῶμεν νὰ ἰδοῦμεν καὶ τὰς νεοτυπώτους φυλλάδας καὶ νὰ τὰς διαβάσωμεν

Ἡμεῖς τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Μάρκου Βροντάδου, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν βιογραφίαν τοῦ Ἁγίου Μακαρίου ὡς τὴν ἔγραψεν Ἀθανάσιος ὁ Πάριος, ἣν καὶ ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ του, τὴν ἀκολουθίαν τῶν Νεομαρτύρων Σπεισιωτῶν, ὡς καὶ ἄλλας διαφόρους σημειώσεις ἀφορώσας διαφόρους Χίους ἁγίους, περιληφθείσας ἐν τῇ βίβλῳ, δι' ἣ πάντα ἐκφράζονται αὐτῶ πολλὰ εὐχαρισταὶ καὶ δημοσίαι. Ἄρχιμ. Ἀμβρ. Μ.

καὶ τότε ἄς γένη τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Ταῦτα μὲν οὕτω τὰ δὲ ἐτη αὐτῆς εἰεν θεόβια.

Ἔτος 1796. * Δεκεμβρίου 30.

Ἐνθερμος ἐν Κυρίῳ εὐχέτης της καὶ ὁλος εἰς τοὺς ὁριμοὺς της **Μακάρους.**

Τὴν σεμνοτάτην σύζυγόν της μετὰ τῶν τέκνων της ἐξ ὅλης ψυχῆς εὐχομαι.

Τὴν ποθυμένην μοι ἀπόλαυσίν της προσμένω μετὰ πολλῆς προθυμίας μου καὶ γένοιτο ὡς τάχιστα, γένοιτο.

(Ἡ ἐπιγραφή). Τῷ ἐντιμωτάτῳ καὶ ἐν Χριστῷ μοι περιποθήτῳ Κυρίῳ Κῶ Χατζῆ Ἀναστασίῳ Κυρικολόγλου, εὐχετικῶς.

Εἰς τὸ Νεοχώρι.

Ἐπιστολαὶ τέσσαρες τοῦ ἁγίου Μακαρίου Κορινθίου πρὸς τὸν πατέρα τοῦ ἁγίου Θεοδοῦρου Χ' Ἀναστάσιου Βυζαντινοῦ, ἀντιγραφεῖσαι πρὸς πίστωσιν τῆς ἀφθαρσίας τοῦ ἁγίου σώματος αὐτοῦ.

Τῷ ἐν Χριστῷ μοι περιπόθητον αὐτῆς τιμωτάτῳ ὀλοψύχως εὐχόμενος πανοικί, ἡδέως προσαγορεύω

Ἄεθμος τοῦ Παναγίου Θεοῦ ἡμῶν ὑπὲρ τῆς ὑγείας καὶ σωτηρίας της. Ἐπειδὴ καὶ θεῖα ἐλέει ἐτυπώθησαν καὶ ἐκατευοδόθησαν τὰ βιβλία τῶν Ἁγίων Νεομαρτύρων, διὰ τοῦτο κατὰ τὸ χρέος μου τῆς στέλλω δέκα βιβλία ἀπὸ αὐτὰ καὶ λάβε τα διὰ τὴν συνδρομὴν ὅπου ἐκάμει εἰς τὴν δαπάνην τοῦ τύπου, καὶ ἂν χρειάζονται καὶ ἄλλα ἃς ἔχω τὴν εἶδῃν διὰ νὰ τῆς στείλω. Παρακαλῶ δὲ νὰ μοὶ γράψῃς τὰ περὶ τῆς ἀγαθῆς ὑγείας της καὶ τῆς τῶν βιβλίων περιλαβῆς. Τὰ δὲ ἐτη αὐτῆς εἶσαν Θεοῦθεν πανευδαίμονα.

1800 Ἰανουαρίου 10.

Ἐνθερμος ἐν Κυρίῳ εὐχέτης σας Καὶ εἰς τοὺς ὁριμοὺς της ἑτοιμος

Μακάρους.

(Ἡ ἐπιγραφή) Τῷ τιμιωτάτῳ καὶ ἐν Χριστῷ μοι περιποθήτῳ Κυρίῳ Κῶ Χα Ἀναστασίῳ Εὐχετικῶς.

Εἰς τὸ Νεοχώρι

Ἐπιστολὴ δευτέρα αὐτοῦ πρὸς τὸν ἴδιον.

Τῷ ἐν Χριστῷ μοι περιπόθητον αὐτῆς τιμωτάτῳ πανοικί εὐχόμενος ὀλοψύχως, ἡδέως προσαγορεύω.

Ἄεθμος τοῦ Ἁγίου Θεοῦ ὑπὲρ τῆς ὑγείας καὶ σωτηρίας της. Ἐλάβον τὸ τίμιον γράμμα της καὶ ἐχάρην λίαν διὰ τὴν ἐφετην μοι ὑγείαν της. Εἶδον ἐφεξῆς καὶ τὰ σημειωθέντα, καὶ ἰδοὺ ὅπου κατὰ τὴν αἰτησίην της, στέλλω μὲ τὸν παρόντα τὰ τρία βιβλία, παρακαλῶ ὅμως νὰ δοθῶν σκεπτικῶ τῷ τρόπῳ εἰς γνωρίζοντας ἀνθρώπους καὶ προσεκτικῶς, διὰ νὰ μὴν συνέβῃ κανένα ἐναντίον, διὰ δὲ τὸ ἅγιον Λεῖψανον ὅπου ζητεῖ ἄς εἶναι πρὸς εἶδῃν της, διὰ τὸ Πανάγαθος Θεὸς ἐθανυμάτωσεν τὸν ἐνδοξὸν τοῦ Μάρτυρα (Θεοδόρον) καὶ ἐγήγχε σῶον καὶ ἀκέραιον τὸ ἅγιόν του Λεῖψανον. Ὅθεν καὶ φοβούνται νὰ κόψουν ἐξ αὐτοῦ, καὶ δυσκόλως ἐπιχειροῦνται νὰ τολμήσουν τοιοῦτον τι, καὶ πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπόμονην καὶ νὰ δοξάζωμεν τὸν Θεὸν ὅπου οὕτως ἠρόλησεν, διὰ νὰ δοξάζετα τοιοιοτρόπως περισσότερον. Ταῦτα μὲν ἐπὶ τοσοῦτον, τὰ δὲ ἐτη αὐτῆς εἶσαν Θεοῦθεν πανάγαθα.

1800 Μαρτίου 6.

Ἐνθερμος ἐν Κυρίῳ εὐχέτης. Καὶ εἰς τοὺς ὁριμοὺς ἑτοιμος

Μακάρους.

(Ἐπανόγραμμα.)

Τῷ τιμιωτάτῳ καὶ ἐν Χριστῷ μοι περιποθήτῳ Κυρίῳ Χ' Ἀναστασίῳ εὐχετικῶς Εἰς τὸ Νεοχώρι

Ἐπιστολὴ τρίτη τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸν ἴδιον: Τῷ ἐν Χριστῷ μοι περιπόθητον αὐτῆς τιμωτάτῳ πανοικί εὐχόμενος ὀλοψύχως προσφθέγομαι.

Τὸ τίμιον καὶ ποθητόν μοι γράμμα της δεξιμένοις ἐχάρην λίαν ἐπὶ τῇ δηλώσει της ἐφετης μοι ὑγείας της, ἣν ὁ Κύριος χαρίζοιτο αὐτῇ διηνεκῶς μετὰ πάντων τῶν σωτηριωδῶν ἀγαθῶν. Εἶδον ἐφεξῆς καὶ τὰ ἐν αὐτῷ σημειωθέντα, ὅτι δηλαδὴ ἔλαβε τὰ τρία Μαρτυρολόγια, καὶ ὅτι ζητεῖ προσεῖτε ἕτερα δύο, ἐπερὲν ὅμως, νὰ μοὺ δώσῃ τὴν εἶδῃν, πρὶν νὰ διαδοθῶν ὡς τόσον δι' ἀγάπην της καὶ τοῦτο της τὸ αἶτημα πληρώσω, καὶ διὰ τοῦ παρόντος πέμψω αὐτῇ καὶ τὰ δύο, ἐξ ὧν ἔχω διὰ λόγου μου καὶ λάβετέ τα.

Παρακαλῶ δὲ τὸν φίλτατον υἱόν της (1) ὅπου, ὡς ἔμαθον, εἶναι παρὰ τῷ Παναγιωτάτῳ, νὰ μοὺ στείλῃ ἕνα συγχωρητικὸν γράμμα κεκοσμημένον Θεοφάνους Μοναχοῦ, Μαρίας, Ἀγγελικῆς, Πανούτζου, Δημητρίου, Παύλου καὶ Γεωργίου τῶν ἐν Κορινθῷ, ὑπογεγραμμένον ἀπὸ ὄλους τοὺς Ἁγίους Ἀρχιερεῖς καὶ Πατριάρχας καὶ τὰ ἐξοδά του θέλει τὰ λάβῃ ἀπὸ τὰ παρόντα καὶ θέλω τὸ γνωρίζε μεγαλωτάτην χάριν.

Τοιαῦτα μὲν ἐν βίᾳ τὰ δὲ ἐτη αὐτῆς εἶσαν Θεοῦθεν πανευδαίμονα.

1802 Φεβρουαρίου 2.

Διάπυρος ἐν Κυρίῳ εὐχέτης καὶ πρόθυμος εἰς τοὺς Ὀριμοὺς

Μακάρους

(Ἐπιγραφή τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς).

Τῷ τιμιωτάτῳ καὶ ἐν Χριστῷ μοι περιποθήτῳ κ. κ. Χ' Ἀναστασίῳ Κυρικολόγλου Εὐχετικῶς Εἰς Βασιλεύουσαν

Ἐπιστολὴ τετάρτη τοῦ ἁγίου Μακαρίου πρὸς τὸν πατέρα τοῦ ἁγίου. Τῷ ἐν Χριστῷ μοι περιπόθητον αὐτῆς τιμωτάτῳ ὀλοψύχως εὐχόμενος, ἥδιστα προσαγορεύω σὺν τῷ «Χριστὸς ἀνέστη».

Καθικελεύων ἐκτενῶς τὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα Κύριον, ἵνα διαφυλάτῃ αὐτὴν πανοικί ἐν ὑγείᾳ ἄκρᾳ ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ εὐδαιμονίᾳ, καταξίωσιν αὐτὴν τοῦ ἐορτάζειν φαιδρῶς τε καὶ πνευματικῶς τὴν ἄνταν αὐτοῦ ἑξανάστασιν εἰς χρόνους πολλοὺς μετὰ πάντων τῶν παρ' αὐτοῦ ἀγαθῶν.

(1) Ὅστις ἦν ὁ Κύριος Γεωργίος Ἀδριανουπόλεως. Ἀναγνώστης Γεώργιος, τότε εἰρησκόμενος εἰς τὸ Πατριαρχεῖον.

Ἄσμενος ἐδεξάμην τὸ τίμιον καὶ ποθητόν μοι γράμμα τη· καὶ ἐχάρην λίαν εὐαγγελισθεὶς τὴν ἐφετην μοι ὑγιαίν τη, ἔλαβον δὲ καὶ τὸ συγχωρητικὸν καὶ μεγάλας καθολολογῶ τὰς χάριτας. Ἄς ἔχη τὴν εὐχὴν τῆς Παναγίας καὶ πάντων τῶν ἁγίων ὁ φίλτατος υἱὸς τῆς Γεωργίας διὰ τὴν προσυμμίαν καὶ ἐπιστάσιαν ἣν ἔλαβε δι' αὐτό, (1) ὅθεν καὶ μένω ὀφειλέτης, ταῦτα μὲν ἐπὶ τοσοῦτον, τὰ δὲ ἔτη αὐτῆς εἴησαν Θεοφροῦρητα.

1802 Ἀπριλίου 22.

Ἰμᾶς δὲ τὴν ἐν Χριστῷ περιφλημένην δυάδα τῶν ἀδελφῶν τοῦ Νεομάρτυρος Θεωδώρου μου, ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας σὰς εὐχόμεαι, καὶ ἀκούων τὸ καλὸν σὰς ὄνομα χαιρῶ καθ' ὑπερβολὴν καὶ δοξάζω τὸν Κύριον διὰ τὴν εἰς τὰ καλὰ ἐπιδοσίαν σὰς ὄν καὶ παρακαλῶ νὰ φυτεύσῃ τὸν φόβον τοῦ τὸν ἁγίου εἰς τὰς καρδίας σὰς διὰ νὰ ἀξάνεται τὰ καλὰ καὶ νὰ προκόπτειτε καθ' ἐκίστην εἰς ὅλα τὰ ἀξίεπαινα καὶ θεαρέστατα ἔργα, ἀδελφοὶ τοῦ Μάρτυρος ἄξιοι τῷ ὄντι γινόμενοι.

Ἐξομολογητάριον ὅπου ζητεῖς Κύρ Γεώργιε δὲν ἔχω, ἐὰν δὲ εὐρὼ κανένα θέλω τὸ ἐξμποστεῖλω. τὰρα τῆς στέλλω δύο βιβλία ψυχωσώτηρα καὶ διάβλαζέ τα συνεχῶς καὶ μετὰ προσοχῆς, καὶ θέλει ὀφειληθῆς βάνοντάς τα εἰς πράξιν. Ὁμοῦ αὐτοῦ ὅπου εἶσαι λογιῶν, ὅτι δὲν ἔχεις ἡσυχίαν, καὶ πρόσεχε.

Ἐνθερμος ὑμῶν εὐχέτης ἐν Κυρίῳ, Καὶ εἰς τοὺς ὀρισμοὺς σὰς ὄλος.

Μακκάριος.

(Ἡ ἐπιγραφὴ)

Τῷ τιμωτάτῳ καὶ ἐν Χριστῷ μοι περιποθήτῳ. κ. κ. Χ' Ἀναστασίῳ Κυριακόγλου

Εὐχγετικῶς

Εἰς Βασιλεύουσαν.

Ἐπιστολὴ ἑτέρα τοῦ Ἁγίου.

Ἦτις ἐπέμφθη πρὸς τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἁγίου Θεωδώρου, υἱὸν τοῦ Χ' Ἀναστασίου παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἁγίου Μακαρίου,

(Ὁ τίτλος)

Τὴν ἐν Χριστῷ μοι περιπόθητον αὐτῆς τιμιό-

(1) Ὁμοῦ ἦν ὁ Κύρ Γρηγόριος Ἀδριανουπόλεως διὰ συνδρομῆς τοῦ ὁποίου συνεγράφη τὸ παρόν.

τητα ἐξ ὅλης ψυχῆς εὐχόμεαι.

Δεόμενος τοῦ Ἁγίου Θεοῦ ὑπὲρ τῆς ὑγείας καὶ σωτηρίας τῆς. Τὸ τίμιόν τῆς γράμμα δεξάμενος, καὶ γνοὺς δι' αὐτοῦ τὴν ἐφετην μοι ὑγιαίν τη ἐχάρην λίαν. Εἶδον ἐφῆξῃς καὶ τὰ σηματοῦντα, καὶ καλὸν ἦτο νὰ κάμῃ τὸ μελετηθὲν ταξιδί διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸ ἅγιον λείψανον τοῦ Νεομάρτυρος Θεωδώρου τοῦ ἀπταδέλφου τῆς, καὶ νὰ ζητήσῃ καὶ μέρος ἐξ αὐτοῦ, καὶ διὰ νὰ τὴν ἀπολαύσῃ καὶ ἐγὼ. Καλλίτερα δὲ εἶναι ἡ ὑπακοὴ ὅπου ἔχει εἰς τοὺς γονεῖς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ φυλάττῃ μέχρι τέλους, διὰ νὰ λάβῃ καὶ τὴν εὐχὴν τους· διὸ εὐχαὶ γονέων στηρίζουσιν οἴκους τέκνων· καὶ ἐν ταυτῷ δὲν θέλει λείψῃ καὶ ἡ Εὐχὴ καὶ προστασία τοῦ Ἁγίου ἀπὸ αὐτὴν ὡς ἐκληροῦσαν τὰς ἐπιτολάς. Περὶ δὲ τοῦ αἰτήματός τῆς λυποῖμαι πολλά, ὅπου δὲν ἤμπορῶ νὰ πληρώσω τὸν πόθον τῆς. Ἐπειδὴ καὶ ἅγιον λείψανον ἀνεκομίσθη σῶον καὶ ἀκέραιον, καὶ μὲ πολλοὺς τρόπους καὶ παραλήψεις, μόλις ἐδυνήθην νὰ λάβω ὀλίγον τι μέρος (ὡσὰν ὅπου συστέλλονται νὰ τὸ χαλάσῃ), τὸ ὅποιον τὸ ἀσήμωσα, καὶ δὲν εἶναι τρόπος νὰ κόψω ἀπὸ αὐτό. Μόνον ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου ἔκοψα πρὶν νὰ τὸ περικλείσω διὰ νὰ δώσω εἰς τὸν ἀδελφόν ὅπου τὸν ἐσυνώδευσε καὶ εἰς τὸν πνευματικὸν τοῦ, εἶχον ὀλίγον τι, καὶ ἰδὼν ὅπου σὰς τὸ πέμπω διὰ τοῦ παρόντος πρὸς εὐχαρίστησίν σὰς, περισηφαισμένον ἐν τῷδε μοι τῷ γράμματι, καὶ δεχθῆτε μετ' εὐλαβείας, καὶ εὐμενείας· διὸ καὶ τὸ ὀλίγον μετέχει θείας χάριτος, ὡς καὶ τὸ πολύ. Ταῦτα μὲν οὕτως, τὰ δὲ ἔτη αὐτῆς εἴησαν θεόβλια.

1802 Μαΐου 28.

Εὐχέτης αὐτῆς ἐν Κυρίῳ Θεομὸς Καὶ ὄλος εἰς τοὺς ὀρισμοὺς τῆς

Μακκάριος.

(Ἐπιγραφὴ τοῦ γράμματος)

Τῷ τιμωτάτῳ καὶ ἐν Χριστῷ μοι περιποθήτῳ κ. κ. Ἀντωνίῳ τοῦ Χ' Ἀναστασίου.

Εὐχγετικῶς,

Εἰς Βασιλεύουσαν.

Ἐπιστολὴ τοῦ Ἁγίου ἑτέρα.

Πρὸς τὸν Κύριον Γεώργιον, ἀπταδέλφον τοῦ ἁγίου Θεωδώρου, Ἀναγνώστην ὄντα τότε ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, νῦν δὲ Μητροπολίτην Ἀδριανουπόλεως γενόμενον Κύριον Γρηγόριον.

Τὴν ἐν Χριστῷ μοι περιπόθητον αὐτῆς λογίω-τητα ἐκ ψυχῆς εὐχόμενος ἡδέως προσαγορεύω.

Τὸ ποθητόν μοι αὐτῆς γράμμα δεξάμενος ὑπερήσθη ἐπὶ τὴν δηλώσει τῆς ἐφετῆς μοι ὑγείας τῆς, ἦν ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἐπιταψύλωσῃ αὐτὴ διὰ παντὸς μετὰ πάντων τῶν σωτηριωδῶν ἀγαθῶν. Ἐγὼ δὲ καὶ τὰ ἐν αὐτῷ καὶ περὶ μὲν τοῦ Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου ἐπιμελήθητε, παρακαλῶ, νὰ μάλιστα παρὰ τῶν συμπατριωτῶν αὐτοῦ τοὺς γονεῖς του, τὸ χωρίον του, καὶ πάντα τὰ κατ' αὐτὸν ἐπὶ λεπτοῦ καὶ νὰ μᾶ; γράψῃ; ὡς ἀναγκαῖα ὄντι τὸ πατάκιόν τῆς δὲν ἔλαβον.

Περὶ δὲ τῶν Μαρτυρολογίων μόλις εὐρον τρία ἐκ πρώτων καὶ λάβετα παρὰ τοῦ γραμματοκομιτοῦ καὶ εἰς τὸ ἐξῆ; ἂ; τῷ ἄλλοις, διὸ ἐγὼ ἀπέκαμον. Τὸν ἐν Χριστῷ μοι περιποῦδαστον αὐ-

τῆς πατέρα καὶ τοὺς λοιποὺς συγγενεῖς ὄλους ὀλοψῶως εὐχόμενος προσηφθέγγομαι. Ἰὰ δὲ ἔτη αὐτῆς εἰεν θεόβλια.

α ὡ γ. Μαῖου κθ'.

Εὐχέτης ἐν Κυρίῳ αὐτῆς καὶ εἰς τοὺς ὀρισμοὺς τῆς.

Μακκάριος.

(Ἐπανάγραμμα).

Τῷ λογιωτάτῳ καὶ ἐν Χριστῷ μοι περιποθήτῳ

κ. κ. Γεργίῳ

Εὐχγετικῶς

Εἰς Βασιλεύουσαν

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΤΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΥ ΩΦΕΛΙΜΟΣ

Προσευμένους τις τῶν Ἁγίων Πατέρων ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἠκολούθησεν αὐτῷ Ἄγγελος, Κυρίου, καὶ λέγει τῷ γέροντι, «εὐλόγησον Πάτερ Ἄγιε.» Ὁ δὲ γέρον ἰδὼν ἰσχυρῶς εἰπὼν ἔστιν ἀπὸ τῆς ἐρήμου, στραφεὶς πρὸς αὐτὸν εἶπεν· «ὁ Θεὸς συγχωρήσει σοὶ τέκνον!» ὀδεύσαντες, οὖν ὀλίγον, διάστημα, κατανοήσας αὐτοῦ ὁ μοναχὸς τὴν θεωρίαν καὶ τὸ σῆμα, λέγει πρὸς αὐτόν· «βλέπω σε τέκνον καὶ ἐξίσταμαι· τί σου αὕτη ἡ θαυμαστὴ θεωρία καὶ τοῦ εἶδους ἡ καλλονή; οὐ γὰρ εἶδον τοιαύτην εὐμορφίαν ἐν τῷ κόσμῳ εἰς ἄνθρωπον, καὶ λογίζομαι μήπως οὐκ εἰ ἄνθρωπος, καὶ διὰ τοῦτο ὀρκίζω σε εἰς τὸν Θεὸν τοῦ Οὐρανοῦ, εἰπέ μοι τὸ ἀληθές.» Τότε ποιήσας ὁ Ἄγγελος τῷ Μοναχῷ μετάνοιαν λέγει· «εὐλόγησον πάτερ· ἐγὼ, ὡς ὄρας, οὐκ εἰμι ἄνθρωπος, ἀλλὰ Ἄγγελος, καὶ ἦλθον διδάξει σε μυστήρια, ἃ οὐ γινώσκεις, καὶ ἐπιθυμεῖς μαθεῖν. Λοιπὸν ἐρώτησόν με εἰτε βούλει καὶ ἐγὼ ἀποκρινοῦμαι σοι.» Τότε ὁ γέρον ποιήσας τῷ Ἀγγέλῳ μετάνοιαν, λέγει· «εὐχαριστῶ σοι, Κύριε, διὸ ἐκεπήσας μοι ὀδηγόν, ἵνα διδάξῃ με, ἃ οὐκ ἐπίσταμαι καὶ ἃ ἐπιθυμῶ μαθεῖν ἀπόκριτα καὶ ἄρρητα μυστήρια.» Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Ἄγγελος εἶπε· «Λοιπὸν ἐρώτησον Πάτερ Ἄγιε.» Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ γέρον, λέγει· «εἰπέ μοι ἅγιε Ἄγγελε, ἐὰν γνωρίζωσιν ἄλλῃλους οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν αἰῶνα κόσμον ἐκεῖνον οἱ κεκοιμημένοι;» καὶ εἶπεν ὁ Ἄγγελος· «Ἀκούσον πάτερ Ἄγιε, ὡς εἰς τὸν

Κόσμον τοῦτον, οἱ ἄνθρωποι ἀπ' ἐσπέρας κοιμῶνται ἕως πρωῆ, καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἀνίστανται καὶ τοὺς χθές γνωρίζουσι καὶ χαιρετῶσι, καὶ συνομιλοῦσι, καὶ πολλάκις καθεζόμενοι συνεφραίνονται, καὶ ἐρωτᾷ εἰς τὸν ἕτερον γνωρίζει, καὶ συνεφραίνεται καὶ συνομιλεῖ· ὡσπερ γὰρ ὑπάγει τις εἰς τὴν ἀγοράν, καὶ ἐκεῖ βλέπει ἄρχοντας καὶ πτωχοὺς, καὶ ἐρωτᾷ τίς ἐστὶν οὗτος, καὶ τίς ἐστὶν ἐκεῖνος; καὶ δι' ἐρωτήσεως μαθηθῆναι, καὶ οὐδ' οὐκ εἶδέ ποτε, τοιουτοτρόπως καὶ ἐκεῖ λέγει δικαίως, οἱ δὲ ἄμαρτωλοὶ, καὶ τοῦτο ὑστερήνται.» Τότε λέγει ὁ γέρον· «εἰπέ μοι καὶ τοῦτο παρακαλῶ μετὰ τὸν χωρισμὸν τῆς ψυχῆς ἐκ τοῦ σώματος; τί γίνεται; καὶ διὰ τί γίνεται; καὶ διὰ τί γίνονται τὰ μνημόσυνα τῶν τεθνεώτων;» καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἄγγελος εἶπεν· «ἄκουσον Πάτερ Ἄγιε. Μετὰ τὸ χωρισθῆναι τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ σώματος, λαμβάνουσιν αὐτὴν οἱ Ἄγιοι Ἄγγελοι μετὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, καὶ ἔρχονται εἰς τὸν οὐρανόν, ἵνα προσκυνήσῃ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀπὸ τῆς γῆς δὲ ἕω; τὸν Οὐρανὸν ὑπάγει κλίμαξ, καὶ καθὲς σκαλῶνιον ἔχει τάγμα δαιμόνων, οἵτινες λέγονται τελώνια καὶ ἀπαντῶσι τὴν ψυχὴν ἐκείνην τὰ πνεύματι καὶ φέρουσι τὰ χειρόγραφα αὐτῆς, καὶ δεικνύουσι τοῖς ἄγγελοις αὐτὰ, λέγοντες· «τὴν δαίνα ἡμέραν, καὶ εἰς τὰς τρεῖς τῶν δαίνα μηνός, ἐποίησεν αὐτὴ ἡ ψυχὴ τὸδε; ἢ ἐκλεψεν ἢ ἐπὸρνευσεν, ἢ ἠμίχλευσεν, ἢ ἐμα-

λακίσθη, ἢ ἐνεύσατο, ἢ ἐνομιβούλευεν ἀνθρώπων εἰς κακὸν ἔργον, καὶ πᾶν εἶτε ἄλλο κακὸν ἐποίησεν, πάντα δεικνύουσι τοῖς Ἄγγελοι. Τότε δεικνύουσι καὶ οἱ Ἄγγελοι εἰτε ἀγαθὸν ἐποίησεν ἢ ψυχὴ ἐκίνη, ἢ ἐλεημοσύνη, ἢ προσευχὴ, ἢ λειτουργίας, ἢ νηστείας ἢ ἄλλο τι ἀγαθὸν πεποίηκεν. Καὶ ἀντισταθμίζουσι οἱ Ἄγγελοι καὶ οἱ δαίμονες· καὶ ἂν εὐρεθῆ τὸ ἀγαθὸν περισσότερον, ἀρπάσσουσιν αὐτὴν οἱ Ἄγγελοι, καὶ ἀναβαίνουν εἰς ἔτερον σκάλω νιον, καὶ τρίζουσι τοῖς ὀδόντας αὐτῶν οἱ δαίμονες ὡς ἄγριοι κύνες καὶ βιάζονται ἵνα ἀρπάσωσι τὴν ἑλεεινὴν ἐκείνην ψυχὴν ἐκ τῶν χειρῶν τῶν Ἄγγέλων· ἢ δὲ ψυχὴ συσταλέται, καὶ τρώμος συνέχει αὐτὴν. καὶ ὡς δῆθεν κρύπτεται εἰς τοὺς κόλπους τῶν Ἄγγέλων· καὶ γίνεται μεγάλη διάλεξις καὶ μέγας θόρυβος, ἕως οὗ ἐλευθερώσονται τὴν ἑλεεινὴν ψυχὴν ἐκείνην ἐκ τῶν χειρῶν τῶν δαιμόνων ἐκείνων. Καὶ πάλιν ἀνέρχονται εἰς ἔτερον σκαλίονιον, καὶ ἐκεῖ εὐρύσκεισιν ἄλλο τελεῖον δεινότερον καὶ ἀγριότερον. Καὶ ἐνταῦθα πάλιν γίνεται πολλὴ ὀχλήσις καὶ ταραχὴ μεγάλη καὶ ἀνεκλήγητος, τίς τὴν λάβῃ τὴν ἑλεεινὴν ψυχὴν. Καὶ κραυγάζοντες οἱ δαίμονες αὐτῇ καὶ λέγοντες· «ποῦ πορεύῃ; οὐκ εἰ σὺ οὐ πορνεύσας καὶ κατακολύνας τὸ Ἅγιον Βαπτίσμα; οὐκ εἰ σὺ οὐ μολύντας τὸ Ἄγγελικόν σχῆμα; ποῦ νῦν ὑπάγεις; ἀπόστρεψε εἰ, τὰ ὀπίσω ἀπόστρεψε εἰς τὰ κἄτω ἀπόστρεψε εἰς τὸν Ἄδην· ἀπόστρεψε εἰς τὸ πῦρ τὸ ἕξωτερον ἀπόστρεψε εἰς τὸν σκόληκα τὸν ἀκοίμητον». Τότε εἰ ἔστιν ἐκείνη ἢ ψυχὴ καταδικασμένη, ὑποστρέφουσιν αὐτὴν οἱ πονηροὶ δαίμονες ὑποκάτω τῆς γῆς, εἰς τόπου σκοτεινὸν, καὶ ὀδυνώσασιν, καὶ οὐαὶ τῇ ψυχῇ ἐκείνῃ· οὐαὶ τῇ ὡς ἐκείνη ἐν ἡ ἐγενήθη ὁ ἀνθρώπος ἐκείνος· καὶ τίς διηγήσεται, Πάτερ Ἄγιε, τὴν ἀνάγκην ἐκείνην ἢ ἐζουσι αἱ καταδικασθεῖσαι ψυχαὶ εἰς τὸν τόπον ἐκείνον; εἰ δὲ εὐρεθῆ ἢ ψυχὴ καθαρὰ καὶ ἀναμάρτητος, ἀνέρχεται μετὰ τοιαύτης ἐν τῷ Οὐρανῷ καὶ συναπαντῶσιν αὐτὴν οἱ Ἄγγελοι μετὰ λαμπάδων καὶ θυμιαμάτων καὶ ἀσπάζονται αὐτὴν· εἰτα ἀπέρχονται εἰς τὸν Δεσποτικὸν θρόνον καὶ προσκυνεῖ τὸν Κύριον καὶ Θεὸν ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ τότε βλέπει τοὺς χοροὺς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, τῶν Ἁγίων Πατέρων, τὰ ἐννέα τάγματα τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, τὴν λαμπρότητα ἐκείνην τὴν ἄρρητον, καὶ ἀκούει τὴν ἀγγελικὴν ἐκείνην μελωδίαν καὶ τὸ κἄλλος τὸ ἄμηναιον. Ἠρώτησας δὲ καὶ περὶ τῶν μνημοσύνων πῶς καὶ διατὶ ἐπιτελοῦνται· λοιπὸν ἄκουσον πάτερ Ἄγιε τὰ τρίτα γίνονται, ἐπειδὴ ὡς εἶπομεν ἕως τὰς τρεῖς ἡμέρας, οὐκ ἀνέχεται ἢ ψυχὴ εἰς προσκύνῃν, διὰ τοῦτο ποιοῦνται ὡσπερ δορυεὶς πεμπομένη εἰς τὸν Κύριον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἐκείνης. Καὶ μετὰ τὴν προσκύνῃν, ἐπιστρέφουσιν αὐτὴν οἱ Ἄγγελοι ἐν τῇ γῇ καὶ ὑποδεικνύουσιν αὐτῇ τοὺς τόπους ἐνθα περιῆν ἐν τῇ ζωῇ αὐτῆς, καὶ ἀναθυμίζουσιν αὐτῆς τὰς πράξεις αὐτῆς, τὰς τε πονηρὰς καὶ ἀγαθὰς, λέγοντες·

«Ὡδε ἐλέηνας, ἐκεῖ ἐπόρευσας, ὡδε κατελάλησας, ἐκεῖ ἐμυκίσθησθ, ὡδε ἐφρόνησας, ἐκεῖ ἐπιορήσας· ὡδε ἠδίκησας; ἐκεῖ ἐβλασφήμησας· ὡδε ἐτόκευσας, ἐκεῖ ἐμέθυσας· ὡδε ἐμαχίσω, ἐκεῖ ἐσκανδάλισας»· εἰτα πάλιν τὰ ἀγαθὰ· «ὡδε ἐποίησας ἐλεημοσύνην, ἐκεῖ ἐνήστευσας, ὡδε ἐμετάνησας· ἐκεῖ ἐποίησας λειτουργίας, ὡδε παρόκλησιν,

ἐκεῖ ἀγρυπνίας, ὡδε προσευχῆν, ἐκεῖ γοιυκλυσίας, ὡδε στάσιμον, ἐκεῖ ἐγκρατείας»· καὶ οὕτω ποιοῦσιν ἕως τῆς ἐνάτης ἡμέρας. Καὶ τῇ ἐνάτῃ ἡμέρᾳ ἀνέρχεται πάλιν εἰς προσκύνῃν, ὡσπερ καὶ ἐν τῇ τρίτῃ· τὰ δὲ μνημόσυνα πέμπονται ἐνθῆμος ὑπὲρ τῆς ψυχῆς πρὸς τὸν Κύριον· ὡσπερ ὑποδεχθῆ αὐτὴν ἐν ἑλέφ θυμῶν· καὶ διὰ τοῦτο γέγονται ἴσως· ἔχει τινὰ πρὸς ὠφέλειαν,· ἐπειδὴ πολλὰ ὠφελοῦσι τὴν ψυχὴν οἱ ἐλεημοσύναι καὶ αἱ λειτουργίαι καὶ τὰ μνημόσυνα· δύνανται γὰρ αὐταὶ ἐκβαλεῖν ψυχὴν ἰπὸ κόλασιν· μετὰ δὲ τὴν δευτέραν προσκύνῃν πάλιν φέρουσιν αὐτὴν οἱ Ἄγγελοι ἐν τῷ κόσμῳ· δεικνύουσιν αὐτῇ τὸν Παράδεισον, τὸν ἑλαιῶνα, τὸν κόλπον τοῦ Ἄβραάμ, τὰς σκηνάς τῶν δικαίων καὶ τὰς ἀναπαύσεις. Καὶ ὅταν ἴδῃ τὴν χαρὰν ἐκείνην τὴν ἄρρητον, παραμυθίζεται καὶ χαίρειται, καὶ δέεται τῶν Ἄγγέλων, ἵνα κατασκηνώσονται αὐτῇ ἐκεῖ μετὰ τῶν δικαίων· ἔπειτα δὲ δεικνύουσιν αὐτῇ καὶ τὰς κολάσεις τῶν ἀμαρτωλῶν λέγοντες,· «οὗτος ἐστὶν ὁ πύρινος ποταμὸς· οὗτος ἐστὶν ὁ σκόληξ ὁ ἀκοίμητος· τοῦτο ἐστὶ τὸ σκότος τὸ ἕξωτερον, καὶ τοῦτο τὸ ἐσώτερον· οὗτος ἐστὶν ὁ βρονγμὸς τῶν ὀδόντων», καὶ καθέξῃς ὕλας τὰς κολάσεις τῶν ἀμαρτωλῶν· οὐκ ἐστὶ, Πάτερ Ἄγιε, ἄλλη δημιουργία κολάσις καὶ φοβεροτάτη, ὡς τοῦ πόρου καὶ τοῦ κλέπτου· ἐξουετὰς τοῦ πόρου Μοναχοῦ, καὶ τῆς Μοναχῆς, τοῦ πόρου ἱερέως καὶ τῆς πρεσβυτέρας· μετὰ δὲ τῷ θεωρῆσαι ταῦτα πάντα, ἀναφέρειται πάλιν εἰς προσκύνῃν τῇ τεσσαρακοστῇ ἡμέρᾳ, καὶ διὰ τοῦτο γίνονται τὰ μνημόσυνα τῶν τεθνηῶνων, καὶ ἐπειδὴ μέλλει ἢ ψυχῇ τῇ τεσσαρακοστῇ ἡμέρᾳ λαβεῖν τὴν ἀπόφασιν καὶ ἀπελθεῖν ὅπου βούλεται ὁ Θεὸς ἀνθρώπος Θεός, κατὰ τὰ ἔργα καὶ τὴν πράξιν, ἢν ἐπραξεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, καὶ ἀποκρίθεται ἢ ψυχὴ ἐνθα βούλεται ὁ Κύριος, ἕως τῆς ἡμέρας τῆς ἀναστάσεως, ἵνα ἀναστηθῆ καὶ τὸ σῶμα αἱ ἀπολείπει κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Τότε στεναίξας ὁ γέρον· καὶ δακρύσας πικρῶς, εἶπεν· «οὐαὶ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἢ ἐγενήθη ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος». Λέγει αὐτῷ ὁ Ἄγγελος, «ναί· τίμει γέρον, ὁ ἀμαρτωλὸς λέγω, ὁ δὲ δίκαιος μακαρία ἢ ἡμέρα καὶ ἢ ὥρα ἢ ἐγενήθη». Τότε λέγει ὁ γέρον· «παρακαλῶ σε εἰπέ μοι καὶ τοῦτο· ἔχει τίποτε ἀνεῖσι ὁ ἀμαρτωλός, ἢ τέλος; ἢ κολάσις αὐτοῦ;» καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἄγγελος εἶπεν· «Ὀχι, Πάτερ Ἄγιε, οὐτε ἢ βασιλεῖα τῶν δικαίων ἔχει τέλος, οὐτε ἢ κολάσις τῶν ἀμαρτωλῶν· ἐν ἑκρονεὶ τις κατὰ χιλίους χρόνους ἐνα κόκκον ἄμμον ἀπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ να μετέθετεν αὐτόν, ἢ ἠδεν ἔχει ἐλπίδα ἵνα τελειωθῆ ἢ δὲ τῶν ἀμαρτωλῶν κολάσις τέλος οὐ ἔχει». Λέγει ὁ γέρον· «παρακαλῶ εἰπέ μοι καὶ τοῦτο· ποῖοι ἄγριοι εἰσὶν οἱ σπλαγγικότεροι εἰς τὸν ἀνθρώπων, ἵνα παρακαλῆ αὐτοῦ; ὁ ἐλεεινὸς ἀνθρώπος ἵνα πρεσβεύσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ;» καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἄγγελος λέγει· «ὄλοι οἱ ἄγριοι σπλαγγικότεροι εἰς τὴν ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εὐγνώμονες, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ἀνθρώποι ὡς ἀγνώμονες; καὶ ἀχάριστοι ποιεῖτε αὐτοῦ; καὶ ὀργίζονται ἰπ' ἡμᾶς· καὶ γὰρ οἱ ἄγριοι Ἄγγελοι ἔχουσι πολλὴν εὐσπλαγγίαν εἰς τὸν ἀνθρώπων· ἐπειδὴ ἔνεκεν τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, εἶδον καὶ αὐτοὶ τὰ παράδοξα τοῦ Θεοῦ· πλὴν τούτων, ἢ Κυρία ἡμῶν καὶ Δέσποινα Θεοτόκος, κήδετα πλὴν τῶν ἀνθρώπων γένος· ἔπερσε, Πάτερ Ἄγιε, τὸν ἀνθρώπων ἀνεξέλειπον ἔχειν τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐκ τοῦ

στόματος αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ διάβολος ἠπάτησεν αὐτόν καὶ ἀχάριστος ἐγενόνη· διὰ γὰρ τὴν πρεσβειαν αὐτῆς καὶ ἰκεσίαν, ἴσταται ὁ κόσμος μέχρι τῆς σήμερον. Κατεφρόνησαν οἱ ἀνθρώποι τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἁγίους, κατεφρόνησε καὶ ὁ Θεὸς αὐτούς, καὶ οἱ Ἅγιοι.»

Πάλιν λέγει ὁ Γέρον· «εἰπέ Ἄγιε Ἄγγελε, ποῖον ἀμάρτημα ὑπάρχει μεγαλύτερον τῶν ἀμαρτιῶν καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἄγγελος εἶπε· «πᾶσα ἀμαρτία, τίμει γέρον, χωρίζει τὸν ἀνθρώπων ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἢ δὲ μνησικακία καὶ ἢ βλασφημία, κυριεῖται ὅλων τῶν ἀμαρτιῶν· αὐταὶ γὰρ καὶ μόνον ἰκαναὶ εἰσὶν καταβιβάζουσι τὸν ἀνθρώπων εἰς πέταρον· Ἄδου, εἰς τὰ καταχθόνια γῆς καὶ Θαλάσσης.» Καὶ πάλιν ὁ Γέρον· «ποῖον ἀμάρτημα πλεόν τῶν ἄλλων μοσεῖ ὁ Θεός;» καὶ ὁ Ἄγγελος· «τὴν κενοδοξίαν· αὕτη μόνη, ὅλων τῶν κόσμων ἀπέλειπε, διὰ δὲ αὐτῆς ὁ πρωτόπλαστος Ἀδὰμ ἐξόριστος τοῦ Παραδείσου γέγονε· δι' αὐτῆς ὁ πρῶτος ταῖς τῶν δαιμόνων ἀπόλειπε, δι' αὐτῆς ὁ φαρισαίος τοὺς κόπους ἀπέλειπε· ὁ γὰρ ἀνθρώπος, ἐν πῶρ εἰς τοιοῦτον πάθος δύσκολον ἐστὶν ἐγερεθῆναι· Τότε λέγει ὁ Γέρον· «τί οἱ ἀνθρώποι κολάζονται τῶν ἄλλων,» λέγει ὁ Ἄγγελος· εἰπον σοι, ὁ πόρνος καὶ ὁ βλάσφημος, πλὴν λέγω σοι καὶ τοῦτο, διὰ ὑποκαίω πάντων τῶν κολάσεων, ὑπάρχει κολάσις δεινὴ καὶ πονηρὰ καὶ καλεῖται σφάραξα· ἐκεῖ κολάζονται καὶ οἱ ἱερεῖς οἱ πόρνοι, καὶ οἱ Μοναχοὶ καὶ αἱ Μοναχῆς αἱ πορνεύσασα· δι' ὅ τίμει γέρον, τὸ πεσοῦν κάρμα μέλλει ἀνακινηθῆναι ἀπὸ τοῦς κηλῶς ἱερεῖς καὶ Μοναχοῦς· καὶ εἰς μεγάλην τιμὴν ἀχθῆναι· λοιπὸν οἱ πονηροὶ καὶ κοκοὶ μοναχοὶ εἰς μεγάλην ἀτιμίαν καὶ κόλασιν ἀπέμειπονται, ὡς καὶ οἱ ἱερεῖς οἱ παραβιόντες τοὺς θεῖους νόμους. Καὶ οἱ δεχόμενοι παρανόμους ἔνεκεν δώρων, καὶ οἱ καποφρονῶντες τὴν ἀκολουθίαν αὐτῶν, ἔνεκεν κοσμικῶν καὶ βιωτικῶν φρονιτιῶν, ἐν μίῃ γὰρ ἀκολουθίᾳ, λόγον δῶσαι ἔχουσι τῷ Θεῷ. Ποῖο δὲ τῶν μεθῶντων ἱερῶν, τί εἶπω καὶ τί καλῆσω; οὐαὶ αὐτοῖς· διὰ δεινὴ κολάσις αὐτοῦς ἀναμένει». Τότε λέγει ὁ γέρον· «εἰπέ μοι καὶ τοῦτο παρακαλῶ· οἱ καταφρονῶντες τὴν Θείαν Κυριακὴν, ἔχουσι τίποτε ἀνεῖσι ἐκεῖ; Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἄγγελος εἶπεν· οὐαὶ αὐτοῖς, γέρον· διὰ φοικτὴ κολάσις δέχεται αὐτοῦς· εἰτις καταφρονεῖ τὴν ἁγίαν Κυριακὴν, τὸν Κύριον καταφρονεῖ, καὶ ὁ Κύριος καταφρονεῖ αὐτόν· ἢ γὰρ Κυριακὴ ἡμέρα, ὁ Κύριος ἐστίν. Καὶ δοτις τιμὰ αὐτῆν, τὸν Κύριον τιμᾷ· εἰτις πάλιν τιμᾷ τὴν μνήμην τῶν Ἁγίων καὶ ἐορτάζει τὰς μνήμας τῶν Ἁγίων, βοηθεῖται ὑπ' αὐτῶν, διὰ μεγάλην παρησίαν ἔχουσι πρὸς τὸν Θεόν, καὶ εἰτι δ' ἂν αἰτήσῃσι παρέχει αὐτοῖς ὁ Κύριος· ἀλλ' οἱ ἀνθρώποι ἀπεδίωξαν τὸν φόρον τοῦ Θεοῦ ἀπ' αὐτῶν, καὶ οὕτε τὸν Θεὸν ἔχουσι φίλον οὐτε τινὰ τῶν Ἁγίων, ἀλλ' ἔ-

κλήθησαν μόνον τοῖς βιωτικῶς καὶ κοσμικῶς πράγμασι τοῖς ἀπολλυμένοις καὶ φθειρομένοις καὶ οὐαὶ αὐτοῖς· γίνωσκε, τίμει γέρον, διὰ πᾶς ἀνθρώπος ἢ ἱερεὺς ἢ Μοναχός ἢ κοσμικός ἢ ἰδιώτης, ὅς οὐ τιμᾷ τὴν Ἁγίαν Κυριακὴν, Θεοῦ πρόσσωπ οὐ θεωρεῖ, οὐδὲ ἔχει ἐλπίδα σωτηρίας. Νῦν οὖν, τίμει γέρον, εἰτι βούλει ἐρωτῆσθαι με, διὰ ὥρα ἐστὶν τοῦ πορευθῆναι με ἐν τῷ οὐρανῷ ποιῆσαι τὴν παρησίαν τοῦ Κυρίου μου». Τότε στεναίξας ὁ γέρον καὶ δακρύσας πικρῶς εἶπεν.

«Ὀυαὶ ἡμῖν, ἰδοὺ ὁ κελὸς; δοῦλος τοῦ Κυρίου μου, Ἄγγελος ὦν ἄλιος, καὶ ἀναμάρτητος ἐν βίᾳ ὑπάρχει, τοῦ δοῦναι τὴν δοξολογίαν τῷ Κυρίῳ ἡμεῖς δὲ ὕλιοι καὶ ἀμαρτωλοὶ οὐ φροντίζομεν, ἀλλὰ καταφρονῶμεν τῆς σωτηρίας ἡμῶν.» Τότε λέγει ὁ γέρον· «παρακαλῶ σε, εἰπέ μοι ποῖα προσευχὴ ἀρμόζει τῷ μοναχῷ καὶ εἰς κάθε ἄλλον χριστιανόν.» Καὶ εἶπεν αὐτῷ· «εἰ ἐστὶ γραμματόσοφος; ὁ ἀνθρώπος, τοῦ Δαβὶδ οἱ ψαλμοὶ· εἰδ' οὐ τὸ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐλέησον με τὸν ἀμαρτωλόν· αὕτη ἢ εὐχὴ δυνατωτέρα ὑπάρχει, καὶ ευκολωτέρα, καὶ γὰρ πολλοὶ γραμματόσοφοι κατέλειπον πάντα, καὶ ταύτην τὴν εὐχὴν ἐκράτησαν καὶ ἐσώθησαν· αὕτη γὰρ δύναται κρατῆσαι, καὶ νέου, καὶ γέροντες, καὶ ἄνδρες, καὶ γυναῖκες, καὶ μοναχοὶ, καὶ μοναχῆς, καὶ εὐμάρτης, καὶ ἀμαρτηῖς, καὶ ἔμπειροι, καὶ ἀπειροὶ· ὁ βουλομένος σωθῆναι αὕτη προσευχὴ κρατεῖται ἐν ἡμέρᾳ καὶ νυκτὶ, ἐν κελίῳ καὶ ἐν ὄδῳ, ἰστάμενος τε καὶ καθεστόμενος· κἂν δούλη, κἂν ἐργάτης, ταύτην κρατεῖται μετὰ προθυμίας καὶ πόθου· ἰκανὴ γὰρ ὑπάρχει παντὶ τῷ βουλομένῳ σωθῆναι.» Καὶ πάλιν εἶπεν ὁ γέρον· «ἐπειδὴ διδάξει με ἢ ἦθε τὸν ἀμαρτωλὸν, δέουσί σου, εἰπέ μοι καὶ τοῦτο· ἐὰν εὐρεθῆ τῆς ἀνθρώπος ἀμαρτωλὸς καὶ διδάξῃ ἔτερον, καὶ ἐκβάλῃ αὐτόν ἀπὸ ἀμαρτίας, καὶ δείξῃ αὐτῷ ὁδὸν ἀγαθὴν, ἔσωσεν αὐτόν, καὶ τὴν ἐκείνου ψυχὴν ἐξέβαλεν ἀπὸ τῆν κολάσιν· οὕτω καὶ ὁ συμβουλευτὸν κωπῆς τινα, οὐ μόνον ἐκείνος ἀπολύει, ἀλλὰ καὶ τὴν αὐτοῦ ψυχὴν παραδίδει τῷ διαβόλῳ· λοιπὸν οὐκ ἐστὶ δεινότερα ἀμαρτία, καὶ ὁ συμβουλευτὸς ἀνθρώπων εἰς κακὸν ἔργον, οὕτω δὲ πάλιν ἀγαθόν, ὡς τὸ συμβουλεύσει αὐτὸν λέγων· Ταῦτα εἶπὸν ὁ Ἄγγελος, κλίνας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν Γέροντα, εἶπεν αὐτῷ, «εὐλόγησον Πάτερ Ἄγιε, συγχώρησον μοι·» τότε πεσοῦν ὁ Γέρον προσεκύνησεν αὐτῷ, λέγων· «πορευθὲν ἐν εἰρήνῃ, παράστητι τῇ ἁγίᾳ Τριάδι, καὶ πρόσβουε ὑπὲρ ἐμοῦ.» Καὶ ἀναχωρήσας ὁ Ἄγγελος ἀπῆλθεν ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ δὲ Μοναχὸς εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ ἀπῆλθεν ἐν τῷ κελίῳ αὐτοῦ, καὶ διηγήσατό τινα πιστῶ ἀδελφῶ καὶ συνασκητῇ αὐτοῦ, δοξάζων, καὶ εὐλογῶν τὸν Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμῖν.

ΕΚΛΟΓΗ ΜΕΡΙΚΩΝ ΨΥΧΩΦΕΛΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

A. Περὶ Βλασφημίας.

Εἰς τὴν Φοινίκην, χρόαν τῆς Λιβανισίας, ἦτον ἕνας μῖμος Γαϊανὸς δνόματι, ὁ ὁποῖος ἔλεγε βλασφημίας εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἐμπροσθεν εἰς τὸ θέατρον· καὶ μίαν φορὰν ἐφάνη εἰς τὸν ὄπνον του ἡ Θεοτόκος, καὶ τοῦ λέγει· «τι κακὸν σοῦ ἔκαμα ὅπου με βλασφημεῖς ; ὁ δὲ Γαϊανὸς ἐξυπνῶν δὲν ἐδιορθώθη, ἀλλὰ πάλιν ἐβλασφημοῦσεν. Ἡ δὲ Κυρία Θεοτόκος, ἐφάνη εἰς αὐτὸν τρεῖς φοραῖς· καὶ τοῦ ἔλεγε τὰ ἴδια, καὶ τὸν ἐνουυετοῦσε νὰ παύσῃ ἀπὸ τὰς βλασφημίας· καθὼς λοιπὸν δὲν ἐδιορθώθη ὁ μῖμος, ἀλλὰ πάλιν τὴν ἐβλασφημοῦσε, ἕνα μεσημέρι ὅπου ἐκοιμᾶτο ἐφάνη εἰς αὐτὸν ἡ Θεοτόκος, καὶ δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ με τὸν ἕνα δάκτυλόν της διεκράξε τὰς δύο χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του· καὶ ἐξυπνῶν εὖρε κοιμήμενος τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του τῇ ἀληθείᾳ, καὶ ἐκείτετο τὸ κορμί του μοναχόν. Τότε ὠμολόγησε παρησίᾳ ποῖαν ἀνταπόδοσιν ἔλαβε διὰ τὰς βλασφημίας του, διὰ νὰ σωφρονισθῶν πολλοὶ καὶ νὰ παύσουν ἀπὸ τὰς βλασφημίας.

B. Περὶ πικρακῆς.

Εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ ἁγίου Θεοδοσίου, ὅπου ἦτον εἰς τὴν Σκόπελον, ἀνάμεσα εἰς τὴν Σελεύκειαν καὶ Κιλικίαν, ἦτο μία τοιαύτη καλὴ συνήθεια παραδεδομένη ἀπὸ τὸν ἅγιον Θεοδόσιον τὸν κτήτορα, νὰ μοιρᾶζον κάθε χρόνον τὴν Μεγάλην Πέμπτην εἰς τοὺς πτωχοὺς, ὅπου εὐρίσκοντο εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἕνα κοιλὸν σιτάρι εἰς ἕκαστον καὶ ἕνα ἔσπτι κραισὶ καὶ ἡμισυ μέλι· ἕνα χρόνον ὅπου ἐγινε δυστυχία εἰς τοὺς καρπούς, καὶ ὁ σίτος ἐπωλείτο ἀκριβὰ τινὲς ἐκ τῶν ἀδελφῶν τοῦ Μοναστηρίου, εἶπον εἰς τὸν Ἠγουμένον : « Ἐφάτος νὰ μὴ δώσωμεν, κατὰ τὴν συνήθειαν τὸ σιτάρι εἰς τοὺς πτωχοὺς, διὰ νὰ μὴ στενοχωρηθοῦν οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Μοναστηρίου, ὅτι σίτος δὲν εὐρίσκεται. » Ὁ δὲ Ἠγουμένος τοὺς εἶπεν· ἄς μὴ κόψωμεν, ἀδελφοί, τὴν εὐλογίαν τοῦ πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου στοχασθῆτε πῶς εἶναι ἐντολή, καὶ δὲν συμφέρει εἰς ἡμᾶς νὰ τὴν παρακού-

σωμεν· διατι αὐτὸς ἔχει τὴν φροντίδα μας, καὶ δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ στενοχωρηθῶμεν. » Ἐκεῖνοι δὲ μὴ ἐπέμεναν ἀναγκάζοντες τὸν Ἠγουμένον καὶ λέγοντες, « ὅτι ἐφάτος δὲν εἶναι εὐλογον νὰ τὸ δώσωμεν, διότι δὲν εὐρίσκεται σιτάρι καὶ δὲν τὸ δίδομεν. » Ἄκουσας ταῦτα ὁ Ἠγουμένος ἐλυπήθη κατὰ πολλὰ καὶ τοὺς εἶπε· « κάμειτε ὅ, τι θέλετε. » Λοιπὸν διὰν ἦλθεν ἡ Μεγάλη Πέμπτη δὲν ἔδωκαν εἰς τοὺς πτωχοὺς τὸν σίτον κατὰ τὴν συνήθειαν· καὶ τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν, ἐπήγαν ὁ ἐπιστάτης τοῦ Ὀρίου καὶ ἀνοίγων τὴν θύραν, εἶδεν ὅτι ὁ σίτος ὄλος ὅπου εἶχον ἐφύτρωσε καὶ ἠγογκάσθησαν νὰ τὸν ριψινον εἰς τὴν θάλασσαν. Τότε τοὺς λέγει ὁ Ἠγουμένος· ὁποῖος παραβαίνει τὴν ἐντολὴν τοῦ πατρὸς του ταῦτα παθαίνει· τρυγήσατε τώρα τοὺς καρπούς τῆς παρακοῆς· εἰς ἐκάμειτε ὑπακοὴν ἠθέλον ὁδοῦ εἰς τοὺς πτωχοὺς πεντακόσια κοιλὰ σιτάρι, νὰ παρηγορήσωμεν καὶ ἐκεῖνους τοὺς ἀδελφούς μας, καὶ νὰ θεραπεύσωμεν διὰ μέσου τῆς ὑπακοῆς καὶ τὸν ἅγιον Θεοδόσιον, καὶ ἠθέλε μείνει καὶ τὸ ἐπιλοιπον σιτάρι εἰς ἡμᾶς· καὶ τώρα νὰ ὅπου ἀπολέσθη ἡ κλιμάδα· κοιλὰ σίτος· τί τὸ σφελος ἐκάμαμεν ; νὰ ὅπου δικαίως ἠλθαμεν τώρα εἰς στενοχωρίαν, καθὼς ἐλέγετε· ἐπράξαμεν δύο κακά, καὶ τὴν ἐντολὴν τοῦ πατρὸς ἡμῶν παρέβημεν, καὶ τὴν ἐλπίδα μας δὲν τὴν ἐχομεν πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ εἰς τὸ Ὀρίον. Λοιπὸν ἀδελφοί ἄς μάθωμεν ἀπὸ τοῦτο, ὅπου ἐπάθαμεν, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὅπου κυβερνᾷ τὰ πάντα, καὶ ὅτι ὁ ὁστος Θεοδόσιος φροντίζει ἀοράτως δι' ἡμᾶς τὰ τέλνα του, ὅταν φυλάττωμεν τὰς ἐντολάς του. »

Περὶ ἐξομολογήσεως.

Ο υ μ α .

Ὁ Ἄββᾶς Ἰωάννης ὁ Ἠγουμένος τῆς Μονῆς τῶν Γιγάντων καλουμένης ὅπου ἦτον εἰς τὴν Μεγάλην Ἀντιόχειαν, ἔλεγε διὰ μίαν φορὰν ἦλθεν εἰς ἐμὲ ἕνας νέος, καὶ εἶπε μοι μετὰ πολλῶν δακρύων· « Θέλω νὰ ἐξομολογηθῶ, καὶ παρακαλῶ νὰ με δεχθῆ διὰ τὸν Κύριον· ἐγὼ δὲ καθὼς τὸν εἶδον ὅπου ἦτον εἰς πολλὴν λύπην καὶ συντριβὴν τὸν ἠρώ-

τησα· « πόθεν ἦλθες τέκνον εἰς τσαύτην κατάνυξιν ; » καὶ μοι ἀπεκρίθη· « κατὰ ἀλήθειαν, πάτερ, εἶμαι κατὰ πολλὰ ἁμαρτωλὸς, καὶ διὰ τοῦτο κλαίω. » Ἐγὼ, δὲ πάλιν τοῦ εἶπον· « πιστεῦσον μοι τέκνον, ὅτι καθὼς εἶναι πολλὰ καὶ διάφορα τὰ ἁμαρτήματα, οὕτως εἶναι πολλὰ καὶ διάφορα τὰ λατρικά· ὅθεν εἰς θέλεις νὰ λατρευθῆς, εἰπέ μοι τὰς ἁμαρτίας σου μετὰ τὴν ἀλήθειαν, διὰ νὰ σοὺ δώσω καὶ ἐγὼ τὸν τρόπον θεραπεύεσθαι. ὁ φονεὺς, μετὰ ἄλλον ὁ πόρνος, καὶ μετὰ ἄλλον ὁ μάγος, καὶ ἄλλον εἶναι τὸ λατρικὸν τοῦ πλεονέκτου. » Ὁ δὲ νέος ἀναστενάξων ἐκ βλάβους καρδίας, καὶ κτυπῶν τὸ στήθος του, ἔκλαιε πικρῶς, καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν ταραχὴν, ὅπου εἶχεν ἡ καρδία του, δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ ἐλεύθερα. Καὶ βλέπων αὐτὸν ἐγὼ, ὅπου ἦτον εἰς τόσην λύπην, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν συμφορὰν του, εἶπον πρὸς αὐτόν· « Ἀκουσὸν μου, τέκνον, καὶ βίασον ὀλίγον τὸν ἑαυτὸν σου, καὶ εἰπέ μοι τὰς ἁμαρτίας σου, καὶ δυνατὸς εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν νὰ σοὺ δώσῃ τὴν βοήθειάν του, ὅτι ἐκείνους, ὅπου διὰ τὴν ἀπειροῦν του εὐσελαγχίαν, ὑπέμεινε τόσα πάθη, διὰ τὴν ἰδικὴν μας σωτηρίαν, καὶ ἐσυναστροφέρο καὶ συνέτρωγε μετὰ τοὺς τελόντας, καὶ δὲν ἀπεστράφη τὴν πόρνην, καὶ ἐδέχθη τὸν ληστήν καὶ τέλος κατεδέχθη καὶ τὸν στανρόν, θέλει δεχθῆ καὶ ἐσὺ, ὅπου μετανοεῖς καὶ ἐπιστρέφεις εἰς αὐτὸν εἰς τὰς ἰδίας του ἀγκάλας, χαίρων· διότι δὲν θέλει τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἕως ὅτου νὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ αὐτὸς καὶ νὰ ζῆσῃ. »

Τότε βιάζων ὁ νέος τὸν ἑαυτὸν του καὶ παύων ὀλίγον ἀπὸ τὰ δάκρυα, μοῦ εἶπεν· « ἐγὼ, πάτερ, ὁ πολλὰ ἁμαρτωλὸς καὶ ἀνάξιος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, πρὸ δύο ἡμερῶν ἤκουσα, ὅτι ἀπέθανε μία παραθένος, θυγάτηρ ἐνὸς πρώτου ἀρχοντος τῆς πόλεως, καὶ ὃν συνεθιγμένον· νὰ κἀνω ταύτην τὴν παράνομον πρᾶξιν, δηλαδὴ νὰ κλέπτω τὰ φορέματα τῶν νεκρῶν, ἵσηγα τὴν νύκτα εἰς τὸ μνημα ἐκεῖνο καὶ ἤρηξα νὰ ἐκδύω τὴν νεκράν, καὶ τῆς ἐβγάλα ὀλα τὰ φορέματα, ὅπου ἐφοροῦσε, καὶ παίρνον καὶ τὸ ὑποκάμισόν της, τὴν ἄφησα γυμνὴν καθὼς ἐγεννήθη. Καὶ εἰς καιρὸν, ὅπου εἰτοιμαζόμεν νὰ ἐβγῶ ἀπὸ τὸν τάφον, ἀνεκάτισεν ἡ νεκρὰ ἐμπροσθέν μου, καὶ ἀπλώσασα τὸ ἀριστερόν τῆς χεῖρι, μετᾶσεν ἀπὸ τοῦ δεξιῶν καὶ μοῦ λέγει· « Ἀνθρώπε, ἐπρεπε νὰ με γυμνώσῃς οὕτω ; καὶ πῶς δὲν ἐφοβήθης τὸν Θεόν ; πῶς δὲν ἐφοβήθης τὴν μέλλουσαν κρίσιν καὶ ἀνταπόδοσιν ; Ἄρα γὰρ δὲν εἶχες χροὸς, νὰ με εὐσεπλαγ-

χνισθῆς ὡς νεκράν ; ἀλλ' ὄν χριστιανὸς ἤθελες ; νὰ με γυμνώσῃς ; τλάσῃς ; Καὶ δὲν ἐκτρόπησεν τὴν φύσιν ; Ἄρα γὰρ δὲν ἐγέννησεν ἐσὲ τὴ αὐτὴ φύσιν ; δὲν ἠτίμασας ἐσὺ τὴν ἴδιαν σου μητέρα ὁμοῦ με ἐμὲ ; Ἄθλιε τῶν ἀνθρώπων ! ποῖαν ἀπολογία δύνασαι νὰ δώσῃς δι' ἐμὲ εἰς τὸ φοβερὸν κριτήριον τοῦ Χριστοῦ ; ὅτι διὰν ἡμῖν ζῶσα, δὲν εἶδε ἕξνος ἀνθρώπος τὸ πρόσωπόν μου, καὶ οὐ μετὰ τὸν θάνατόν μου καὶ τὴν ταφήν μου με ἐγύμνωσες, καὶ εἶδες γυμνὸν τὸ σῶμά μου ; Ἀλλοίμονον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, εἰς ποῖαν ταλαίπωριαν κατήντησε. Με ποῖαν καρδίαν πηγαίνεις ταλαίπωρε, καὶ μεταλαμβάνεις τὸ Πανάγιον Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ; Ἐγὼ δὲ τοῦτα ἀκούεις καὶ ἰδὼν ἐφοβήθην ὑπερβολικά, καὶ τρέμων ὄλος μόλις καὶ μετὰ βίας εἶπον πρὸς αὐτήν :

« Ἀπόλυσον με, παρακαλῶ, καὶ πλεόν δὲν τὸ κἀμνο αὐτό. » Ἄλλ' ἐκεῖνη μοῦ εἶπεν· « Ἦλθες ἐδῶ καθὼς ἠθέλησες ; ἀμὴ δὲν ἐβγαίνεις ἀπ' ἐδῶ καθὼς θέλεις ; ὅτι οὕτως ὁ τάφος θέλει γίνῃ κοινὸς καὶ εἰς τοὺς δύο μας ; καὶ μὴ νωμισθῆς πῶς ἔχεις νὰ ἀποβῆς πάραντι, ἀλλ' ἔχεις νὰ βουανισθῆς ἡμέρας πολλάς, καὶ οὕτω πολὺ κακῶς ἔχεις νὰ τελειώσῃς τὴν ἀθλίαν σου ζῆσιν. Καὶ ἐγὼ πάλιν τὴν ἐπαρκαλιόσα μετὰ δακρύων νὰ με ἀπολύσῃ, καὶ τῆς ὤμνων εἰς τὸν Ὀυρανὸν πᾶς δὲν θέλω πράξει πλεόν τοῦτο τὸ παράνομον ἔργον· καὶ τότε ἀφοῦ τὴν ἐπαρκαλίεσα καὶ ἔχυσα ποτιμηδὸν τὰ δάκρυα, μοῦ εἶπε· « εἰς τὸν ὄλεθρον νὰ λυτρωθῆς ; ἀπὸ τὴν ἀνάγκην ταύτην, δὲν μὴ ὑπόσχεσιν δι, ἐν ἐσὲ ἀπολύσω, ἔχω μόνον ἀπίχης ἀπὸ αὐτὰς τὰς μυστὰς ; πράξεις, ἀλλὰ ὑπάγει εὐθὺς εἰς Μοναστήριον καὶ γίνεσαι μοναχός, καὶ μετανοεῖς διὰ τὰς ἁμαρτίας σου, καὶ δουλεύεις εἰς τὸν Χριστόν, καὶ οὕτω νὰ σὲ ἀρήσῃ. » Καὶ ἐγὼ τῆς ὑπεσπῆθην, δι, θέλω κάμει ὅσα μοῦ εἶπε καὶ θέλω ὑπάγει παρευθὺς εἰς τὸ Μοναστήριον. Ἐπει, μοῦ εἶπεν ἡ κόρη· « ἐνδυσόν με καθὼς με ἤρξες. » Καὶ εὐθὺς τὴν ἐνδυσαι, καὶ οὕτω, ἕως πάλιν εἰς τὸν τάφον καὶ ἀπέθανε. Λοιπὸν ἐγὼ ὁ ἄθλιος καὶ ἁμαρτωλός, καθὼς ἐβγήκα ἀπὸ τὸ μνημα εὐθὺς ἦλθα ἐδῶ, ζῆτῶν τὴν σωτηρίαν μου. Ταῦτα ἀκούσας ἐγὼ ἀπὸ τὸν νέον ἐκείνον, τὸν ἐνουυετήσα με λόγους σωτηριακούς, καὶ τοῦ ἔδωκα κανόνα μετανοίας, καὶ ἠγωνίζετο μετὰ πολλῆς προθυμίας, καὶ μετὰ καιρὸν τὸν ἐνδυσαι, καὶ τὸ σῆμα τὸ μοναχικόν, καὶ τὸν ἐσαφάλοσα ἐντὸς ἐνδὸς σπηλαίου εἰς τὸ ὄρος, καθὼς ἐζήτησε καὶ ἐξῆσε θεαρεστῶς :

Περὶ Ἐλεημοσύνης.

Ἔτερον ὁμῆμα.

Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἦτον ἕνας ἀπὸ τοῦς ἐπισήμους καὶ πλουσίους ἀρχόντας, ἐλεήμων πολλά, ὅπου εἶχε μονογενῆ, καὶ δείχνων εἰς αὐτὸν ὄλον τοῦ τὸν πλοῦτον, τὸν ἠρώτησε. «Τί θέλεις, τέκνον μου, καλύτερον; νὰ σοῦ ἀφήσω ὄλον τὸν πλοῦτον μου τοῦτον, ἢ νὰ σοῦ ἀφήσω ἐπίτροπο τὸν Θεόν; Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ καλόγνωμος ὦν καὶ θεοφοβούμενος καὶ πολλὰ εὐχαριστημένος εἰς τὰς ἐλεημοσύνας· ὅπου ἔκαμινεν ὁ πατήρ του, εἶπε πρὸς αὐτόν. «Κάλλιον θέλω τὸν Θεὸν μυριάκις παρ' ὄλα τὰ πλοῦτη τοῦ κόσμου· διότι αὐτὰ ὄλα σήμερον ἢ αὔριον ἀφανίζονται ἢ φθείρονται. Καὶ ἀπὸ τότε ὅπου ἤκουσε τὴν τοιαύτην ἀπόκρισιν τοῦ υἱοῦ του ἔδιδεν ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς ἀλύττητα, ὥστε ὅπου ὅταν ἀπέθανε, ἄριστος πολλὰ ὀλίγα χρήματα καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔμεινεν ὁ υἱὸς τοῦ πτωχοῦ, καὶ ταπεινός, ἔχων τὴν ἐλπίδα τοῦ εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ ἄφησεν ὁ πατήρ του. Ἦτο δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἄλλος τις πλούσιος· καὶ λαμπρὸς ἀρχὼν, ὁ ὁποῖος εἶχε γυναῖκα εὐλαβὴ καὶ φιλόχρηστον καὶ μίαν θυγατέρα μονογενῆ· λοιπὸν ἡ γυνὴ του εἶπε πρὸς αὐτόν: «Ἡμεῖς ἔχομεν ταύτην τὴν θυγατέρα καὶ τόσα ἀγαθὰ, ὅπου μᾶς ἐχάρισεν ὁ Κύριος· ὅθεν ἂς ζητήσωμεν νὰ τὴν ὑπανδρεύσωμεν μετ' ἀρχοντα δμοῖόν μας, ὅχι ὅμως παροχρήματα, ὅστις νὰ τὴν θλίβῃ πάντοτε· ἀλλ' ἂς ζητήσωμεν νὰ εὐρωμεν καλὸν νέον, θεοσεβούμενον, καὶ ταπεινόν, καὶ νὰ τὴν ὑπανδρεύσωμεν μετ' ἐκείνου, διὰ νὰ τὴν ἔχη εἰς περιποίησιν.» Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀνὴρ αὐτῆς εἶπε:

«Πολὺ καλὰ τὸ ἐσκαφίθῃ αὐτό· ὑπάγε εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ παρακάλεσε περὶ τούτου τὸν Θεὸν ἐξ ὄλης σου ψυχῆς, καὶ ὁποῖος ἐμῆν εἰς τὴν ἐκκλησίαν πᾶσις μετὰ τὴν προσευχὴν σου, ἐκείνος εἶναι ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν Θεόν διὰ νὰ κάμωμεν γαμβρὸν εἰς τὴν κόρην μας. Οὕτως ἔκαμινεν ἡ γυνὴ, καὶ μετὰ τὴν προσευχὴν της, πρῶτος· ὅπου ἐμβῆκεν εἰς τὸν ναὸν ἦτο ὁ προφθιθεὶς νέος, ὁ ἐλέξεας ἐπιστάτην τὸν Θεόν. Ὅθεν ἡ γυναῖκα ἠρώτησεν οὕτον πόθεν ἦτον, καὶ αὐτὸς της εἶπεν, ὅτι ἦτον ἀπὸ τὴν πολιτείαν καὶ υἱὸς τοῦ δεῖνος· ἐκείνη δὲ τοῦ εἶπεν· «ἐκείνου τοῦ ἐλεήμονος;» καὶ της ἀπεκρίθη ἐκείνος, καὶ της ἐδηγήθη ἐκεῖνα ὅπου τοῦ εἶπεν ὁ πατήρ αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖνα ὅπου τοῦ εἶπεν ἐκείνος. Τότε ἡ γυνὴ δοξάζουσα τὸν Θεόν, ὅπου της ἀπέστειλε καλὸν γαμβρὸν, καθὼς ἐπόθει, εἶπε πρὸς αὐτόν: «Ἴδου ὁ

Χριστὸς ὅπου ἐλέξεας ἐπίτροπον καὶ προστάτην σου, σοῦ ἔστειλε καὶ γυναῖκα καὶ χρήματα διὰ νὰ τὰ μεταχειρισθῆς καὶ τὰ δύο μετ' φόβον Θεοῦ, καὶ νὰ σὲ φωτίσῃ ὁ Κύριος νὰ βαδίσῃς ἕως τέλους τὴν ὁδὸν τοῦ πατρὸς σου.» Καὶ εὐθὺς τοῦ ἔδωκαν τὴν θυγατέρα των εἰς γυναῖκα καὶ τὸν ἔκαμαν κληρονόμον των εἰς ὄλα της· τὰ ὑπάρχοντα. Τοιαύτην ἀνταπόδοσιν δίδει ὁ πλουσιόδορος Θεὸς εἰς ἐκείνους ὅπου ἔχουν τὴν ἐλπίδα τους εἰς αὐτόν καὶ ὄχι εἰς τὰ χρήματα.

Περὶ ἐλεημοσύνης.

Ἔτερον ὁμῆμα.

Εἰς τὴν Νίσιβιν χώραν της Μεσοποταμίας, ἦτον ἕνα ἀνδρόγυνον· ὁ ἀνδρας εἰδωλολάτρης καὶ ἡ γυνὴ χριστιανὴ εὐλαβὴς καὶ φιλόπτωχος, οἱ ὁποῖοι εἶχον πενήντα φλωρία, καὶ ἡμέραν τινά, εἶπεν ὁ ἀνδρας εἰς τὴν γυναῖκα του· «νὰ δώσωμεν εἰς τινὰ ταῦτα τὰ χρήματα, διὰ νὰ λαμβάνωμεν τὸ διάφορον νὰ οικονομῶμεν τὰς ἀνάγκας μας.» ἡ δὲ γυνὴ τῷ εἶπεν· «ἐάν θέλῃς νὰ τὰ δώσῃς μετ' ὁ διάφορον, δός τα εἰς τὸν Θεόν τῶν Χριστιανῶν, ὁ ὁποῖος καὶ διάφορον δίδει καὶ τὸ κεφάλαιον διπλασιάζει.» Καὶ ἐκείνος εἶπε πρὸς αὐτήν· «ποῦ εἶναι ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν; δείξον αὐτὸν εἰς ἐμέ, διὰ νὰ τὰ δώσω.» ἡ δὲ γυνὴ τὸν ἐπῆρε καὶ τὸν ἐπήγειν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ καθὼς ἐμβῆκεν εἰς τὴν αὐλήν, τῷ ἔδειξε τοὺς πτωχοὺς ὅπου ἦσαν ἐκεῖ καὶ ἐξήτουν ἐλεημοσύνην καὶ τῷ εἶπεν· «ἂν τὰ δώσῃς εἰς τούτους, ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν τὰ λαμβάνει, καὶ σοῦ δίδει τὸ διάφορον.» Καὶ ἐκείνος ἔδωκεν εὐθὺς εἰς τοὺς πτωχοὺς τὰ πενήντα φλωρία. Ἀφοῦ παρήλθεν ἱκανὸς καιρὸς εἶπεν εἰς τὴν γυναῖκα του «δὲν μᾶς δίδει ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν τὸ διάφορον τῶν χρημάτων, διότι δὲν ἔχομεν ἔξοδα;» ἐκείνη τῷ ἀπεκρίθη· «ναί, μᾶς τὸ δίδει, μόνον ὑπάγε ἐκεῖ ὅπου τὰ ἔδωκες, καὶ θέλει σοῦ τὸ δώσει.» Καὶ ὑπήγειν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐκεῖνο· καὶ παρετήρει τὸ ἐν μέρος καὶ τὸ ἄλλο καὶ δὲν ἐβλέπεν ἄλλον τινά, ἐμῆ μόνον τοὺς πτωχοὺς· καὶ διελογιζέτο ἀπὸ ποῖον νὰ ζητήσῃ τὸ διάφορον· εἶδεν ἐμπρὸς εἰς τοὺς πόδας του ἕνα φλωρίον ὅπου ἦτον ἐρριμένον ἐπάνω εἰς ἕνα μάρμαρον, τὸ ἐπῆρε καὶ ὑπήγειν εἰς τὸν οἶκόν του καὶ εἶπεν εἰς τὴν γυναῖκα του· «ἐπήγα εἰς τὴν ἐκκλησίαν σας, καὶ πίστευσόν μοι δὲν εἶδον ἐκεῖ, καθὼς εἶπες τὸν Θεόν τῶν Χριστιανῶν, οὐδὲ μοι ἔδοκέ τινὰς τίποτε· πλὴν, τοῦτο τὸ φλωρίον ἦρα ἐκεῖ,

ὅπου ἔδωκα ἐγὼ τὰ πενήντα φλωρία.» Τότε τῷ λέγει ἡ θαιμασία ἐκείνη γυνὴ· «Ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν ἐρριψεν αὐτὸ ἐκεῖ, χωρὶς νὰ φανῇ διὰ νὰ τὸ πάρῃς, διότι αὐτὸς εἶνε ἀόρατος· καὶ μετ' ἀόρατον δύναμιν καὶ χεῖρα κυβερνᾷ ὄλον τὸν κόσμον· ἀλλ' ὕπαγε, ἀυθὺντα μου, νὰ ἀγοράσῃς τροφὰς διὰ νὰ φάγωμεν σήμερον καὶ αὐτὸς πάλιν σοῦ δίδει.» Καὶ ἐπήγειν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἠγόρασεν ἄρτον, ὀλον καὶ ὄψαρια· ἀφ' οὗ τὰ ἐφέρε τὰ ἔδωκεν εἰς τὴν γυναῖκα του· καὶ ἐκείνη ἤρριψε νὰ παστρεύῃ τὰ ὄψαρια καὶ καθὼς ἔσχεσεν ἕνα ἠῦρον εἰς τὰ σπλάγγνα του μίαν πέτραν πολυτίμου (ιασπυ), καὶ ἐθαύμασεν εἰς τὴν λαμπρότητα της, ὅμως δὲν ἤξευρεν τί πέτρα ἦτον· τὴν ἐφύλαξε καὶ ὅταν ἦλθεν ὁ ἀνδρας τῷ ἔδειξε τὴν πέτραν λέγουσα· «ταύτην τὴν πέτραν ἠῦρα μέσα εἰς τὰ ὄψαρια» καὶ βλέπων αὐτὴν ἐθαύμασε καὶ αὐτὸς καὶ τῷ εἶπε· «δός μοι τὴν νὰ ὑπάγω νὰ τὴν πωλήσω, ἴσως καὶ πάρω τι δι' αὐτήν»· διότι οὕτως ἤξευρε τί πέτρα ἦτον, ἐπειδὴ καὶ ἦτον ἰδιώτης ἀνθρώπος. Λοιπὸν λαμβάνων τὴν πέτραν ἐπήγειν εἰς τὴν σαράφην ὅστις ἤξευρε τί ἦξεν ἡ πέτρα καὶ τῷ εἶπε· «Θέλεις νὰ ἀγοράσῃς ταύτην τὴν πέτραν;» καὶ ἐκείνος ἀφ' οὗ τὴν εἶδεν τῷ εἶπεν· «τί θέλεις νὰ σοὶ δώσω δι' αὐτήν;» τῷ λέγει ἐκείνος· «δός μοι δι' ἑλίας.» ὁ δὲ ἀγοραστῆς τῷ εἶπε· «νὰ σοὶ δώσω πέντε φλωρία.» ὁ πωλητῆς νομίζων ὅτι τὸν περιπαίζει, τῷ εἶπε· «καὶ δίδεις εἰς αὐτὴν πέντε φλωρία;» ὁ σαράφης νομίζων, ὅτι περιπαικτίζετο εἰς τὴν πέτραν, τῷ εἶπε· «λάβε δέκα»· ἐκείνος εἰσώπα νομίζων κάλλιν ὅτι τὸν περιπαίζει· παρατηρῶν αὐτὸν ὁ σαράφης, ὅτι δὲν τῷ ἀπεκρίνατο εἰς τὰ δέκα, τῷ εἶπε· «λάβε εἴκοσι, λάβε τριακόσια· λάβε πενήντα.» ὁ πωλητῆς ἔνοησεν, ὅτι ἡ πέτρα ἦτον πολυτίμος καὶ διὰ τοῦτο ἔδιδεν ὁ σαράφης μετ' ὀψιν προθυμίαν τὰ πενήντα φλωρία, διὰ κατ' ἐξῆτι περιπαίσειρα· ὁ δὲ ἀγοραστῆς μετ' ὅτι νὰ ἤξευρε τί ἦξεν ἡ πέτρα τῷ ἔδειξε περισσότερα· τέλος τῷ ἔδωκεν τριακόσια φλωρία καὶ τὴν ἐπῆρε· λαμβάνων ταῦτα ὁ πωλητῆς, ἐπῆγε χαίρων εἰς τὸν οἶκόν του. Ἦ δὲ γυνὴ του νομίζουσα ὅτι τὴν ἐπώλησε διὰ πέντε ἢ δέκα δραχμάς, τὸν ἠρώτησε πόσον ἐπώλησε τὴν πέτραν; καὶ ἐκείνος ἐβγάων τὰ τριακόσια φλωρία, τὰ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν λέγων· «τόσα τὴν ἐπώλησα.» Βλέπουσα ἡ γυνὴ τὰ τριακόσια φλωρία ἐθαύμασε τὴν ἀγαθότητα τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν, καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· «Ἴδου ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν, ὅτι εἶναι ἀγαθὸς καὶ ἐργάμων καὶ πλουσιόδορος· βλέπεις πῶς σοὶ ἔδωκε, ὅχι μό-

νον τὰ πενήντα φλωρία· τὰ ὅποια τῷ ἔδωκες καὶ τὸ διάφορον αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν τὰ ἐπολιπλασίασε καὶ σοὶ τὰ ἔδωκε; Λοιπὸν ἀπὸ τούτου γνώρισον, ὅτι δὲν εἶναι ἄλλος Θεὸς οὕτως εἰς τὴν γῆν, οὔτε εἰς τὸν οὐρανόν, πᾶρεξ αὐτοῦ μόνου θεοῦ.» Ὁ δὲ ἀνὴρ της ἐγνώρισεν ἐμπράτως διὰ μέσου τούτου τοῦ θαύματος, ὅτι τοιαύτη εἶναι ἡ ἀλήθεια, καὶ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶνε Θεὸς ἀληθινός· παρευθὺς ἔγεινε χριστιανός, δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστῶν τὴν γυναῖκα διὰ τὴν φρόνησίν της, ὅτι διὰ μέσου αὐτῆς ἔλαβε τὴν χάριν νὰ γνωρίσῃ ἐν ἀληθείᾳ τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος τοιαύτην ἀνταπόδοσιν δίδει εἰς ἐκείνους ὅπου ἔλθοῦν τοὺς πτωχοὺς.

Ἔτερον ὁμῆμα.

Περὶ ἐλεημοσύνης.

Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Παύλου, ἦτο κόρη τις εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ὀρφανὴ ἀπὸ γονεῖς, οἱ ὁποῖοι της ἄρρισαν πλοῦτον πολὺν· ἐν μᾶ δὲ τῶν ἡμερῶν κατέφη εἰς τὸ περιβόλι της· χάριν περιηγήσεως (διότι τὰ σπῆτα τῶν μεγάλων ἀρχόντων εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἔχουν καὶ περιβόλια), καὶ καθ' ὃν χρόνον ἦτο εἰς τὸ περιβόλι της, ἔρδεν ἀνθρώπων τινά, ὅστις ἤκουζέτο νὰ πνιγῇ· τρέχει αὐτὴ καὶ τῷ λέγει· «τί κάμνεις αὐτοῦ, ἀνθρώπε;» ἐκείνος τῷ λέγει· «ἀφῆσέ με, γύναι, νὰ πνιγῶ, διὰ νὰ γλυτώσω, ὅτι εἶμαι εἰς πολλὴν θλίψιν, καὶ ἐν στενοχωρίᾳ.» Ἡ κόρη τῷ λέγει· «εἰπέ μοι, τί ζεῖς καὶ ἴσως δυνηθῶ νὰ σοὶ βοηθήσω»· τῷ λέγει ἐκείνος· «ἄσπρα πολλὰ χρεωστώ καὶ οἱ δανεισται με στενοχωροῦν καθ' ἑκάστην διὰ νὰ τοὺς δώσω καὶ δὲν ἔχω, καὶ διὰ τοῦτο ἀπεφάσισα νὰ ἀποθάνω μᾶλλον ἢ νὰ ζῶ τοιαύτην ζωὴν.» Ἡ κόρη τῷ λέγει· «παρακῶλός σε, ἀνθρώπε, παῦσον ἀπ' αὐτοῦ τοῦ κακοῦ καὶ ἐγὼ σοὶ δίδω σου χρήματα ἔγω καὶ δὲς αὐτὰ εἰς τοὺς δανειστάς σου, μόνον μὴ θανατώσῃ τὸν εαυτὸν σου.» Λαμβάνων ἐκείνος ὄσα χρήματα εἶχεν ἡ κόρη ἐπλήρωσε τὸ χρέος καὶ ἔσωσε τὴν ζωὴν του· ἐκείνη δὲ ἀφοῦ ἔδωκεν ὄλον πατριῶν της πλοῦτον, μετ' ὀλίγον καιρὸν ἦλθεν εἰς στενοχωρίαν καὶ μὴ ἔχουσα συγγενῆ τινα, ὅπως ἔχη τὴν φροντίδα της, ἦλθεν εἰς τόσην ἀνάγκην, ὥστε ἐβίασθη νὰ γείνη πόρνη, διὰ νὰ πέρη ἀπὸ τοιαύτης μυσσαρᾶς ἀρσέως τὴν κυβερνησίαν της. Μετὰ παρελθόντων ὀλίγου καιροῦ ἠθρόνης βαρέως καὶ ἦλθεν εἰς εαυτήν καὶ ἐρχομένη εἰς μετανοίαν καὶ κατάνυξιν, ἔλεγε τῶν γεγῆτων της· «κάμειτε ἔλεος εἰς ἐμέ καὶ λυπηθῆτε

τὴν ψυχὴν μου, ἦτις κινδυνεύει νὰ ἀπολεσθῆ, καὶ καὶ ὀμιλήσατε εἰς τὸν Πατριάρχην, διὰ νὰ μὲ κάμῃ Χριστιανήν, (ὄτις οὗτος τότε ἦτο ἀβάπτιστος). Ἐκεῖνοι δὲ τὴν καταφερόνσαν ὀλοὶ λέγοντες· «τάχα τὴν δέχεται ὁ Πατριάρχης; ἐπειδὴ εἶναι πόρνη;» καὶ διὰ τοῦτο ἦτον ἡ δυστυχὴ εἰς μεγάλην λύπην, μὲ τὸ νὰ μὴ εὐρίσκειτο τινα; νὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τοιαύτην ἀνάγκην.

Τότε παρεστάθη εἰς αὐτὴν Ἄγγελος Κυρίου εἰς τὸ σῆμα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις ἤθελε νὰ πνιγῆ διὰ τὸ χρέος καὶ αὐτὴ τὸν εὐσπλαχνισθὴ δοῦσα αὐτῷ τὸν πλοῦτον της, καὶ λέγει πρὸς αὐτὴν· «τί ἔχεις; διὰ τί εἶσαι εἰς τὴν λύπην;» καὶ ἐκεῖνη τῷ εἶπε· «λυποῦμαι διὰτι εἶμαι ἀβάπτιστος, καὶ δὲν θέλει τινα; νὰ λαλήσῃ εἰς τὸν Πατριάρχην, διὰ νὰ μὲ βαπτίσῃ». Ἐκεῖνος τῆ εἶπεν· «ἀληθῶς θέλεις νὰ γίνῃς χριστιανή;» «ναί, τῷ ἀπεκρίθη ἐκεῖνη· «κατὰ πολλὰ ποῦθ, καὶ παρακαλῶ σε βοηθήσον μοι τώρα εἰς ταύτην τὴν ἀνάγκην μου». τῆ λέγει ἐκεῖνος· «μὴ λυπηθῆς διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ τώρα θὰ φέρω ἀνθρώπου νὰ σε ἕπαγον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ νὰ βαπτίσῃς» καὶ παρευθὺς φέρει ἄλλους δύο ἀγγέλους, οὗτους ἐφαίνοντο διὴ ἦσαν δύο μεγάλα πρόσωπα καὶ βασιταζόμενοι δηλονότι τοῦ αὐθέντου τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ τὴν ἐπήγαν ἐκεῖνοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ προσκαλέσαντες τοὺς κληρικούς, οἵτινες ἦσαν διακρισμένοι νὰ βαπτίζον καὶ ὀμίλησαν αὐτοῖς διὰ νὰ τὴν βαπτίσουν. Οἱ δὲ κληρικοὶ εἶπον πρὸς αὐτούς· «γίνεσθε σεῖς ἐγγυηταὶ δι' αὐτήν;» «ναί, ἀπεκρίθησαν ἐκεῖνοι, ἡμεῖς γινόμεθα ἐγγυηταὶ καὶ ἀνάδοχοι αὐτῆς». Τότε οἱ κληρικοὶ τελέσαντες ὅλα ὅσα ἐχρειαζόντο, ἐβάπτισαν αὐτὴν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ τὴν ἐνέδυσαν τὰ φορέματα ἅτινα ἐσυνήθιζαν νὰ ἐνδύσονται τοὺς νεοφωτιστούς; καὶ οὕτω λευκοφοροῦσα καὶ βασιταζομένη ἀπ' ἐκείνου, ἐπῆγεν εἰς τὸν οἶκόν της· ἐκεῖνοι δὲ ἀνεχώρησαν. Οἱ δὲ γείτονες βλέποντες αὐτὴν φοροῦσαν τὰ ἐνδύματα τῶν νεοφωτιστῶν, τὴν ῥώτησαν· «ποῖος τὴν ἀνέδεδθη;» καὶ τοῖς ἀπεκρίθη· «οὗ ἦλθον δύο ἄνδρες καὶ μὲ ἐπήγαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ εἶπον εἰς τοὺς κληρικούς, καὶ μὲ ἐβάπτισαν, καὶ ἐκεῖνοι ἐγένιναν καὶ ἀνάδοχοί μου, ὅμως ποῖοι καὶ πόθεν ἦσαν δὲν ἤξεύρω». Οἱ γείτονες τότε ὑπέγον εἰς τὸν Πατριάρχην καὶ τῷ ἀνήγγειλαν τὰ γινόμενα· καὶ ὁ Πατριάρχης καλέσας τοὺς κληρικούς τοὺς ῥώτησεν περὶ τούτου· ἐκεῖνοι δὲ τῷ εἶπον· «ὁ δὲ δαίνα καὶ ὁ δαίνα ἄνθρωποι τοῦ αὐθέντου τῆς Ἀλεξανδρείας, ἔφερον αὐτὴν πρὸς

ἡμᾶς καὶ γενόμενοι ἐγγυηταὶ καὶ ἀνάδοχοί, τὴν ἐβάπτισαμεν· ἀποστείλας εἰτα ὁ Πατριάρχης; ἔφερε τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οὓς εἶπον οἱ κληρικοὶ καὶ τοὺς ῥώτησεν ἕαν ἐγένιναν οἱ ἐγγυηταὶ καὶ ἀνάδοχοί της; πόρνη; ἐκεῖνης;» καὶ ἐκεῖνοι τῷ εἶπον· «δὲν ἐχομεν περὶ τούτου καμμίαν εἰδήσιν, οὐδὲ ἤξεύρομεν ποῖοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὅσοι διέπρεψαν τὸ τοιοῦτον». Τότε ἠννόησεν ὁ Πατριάρχης, διὰ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἦτον ἐκ Θεοῦ, καὶ διὰ μέσου Θεῶν Ἄγγέλων ἐνηργήθη, διὰ τοῦτο προσκαλεσάμενος τὴν πόρνην ἐκείνην τῆ εἶπεν· «εἰπέ μοι, θύγατερ, ποῖον καλὸν ἔργον ἐπραξας;» καὶ ἐκεῖνη εἶπε· «ποῖον καλὸν τὰ πράξω ἐγὼ, ἦτις ἦμην πόρνη καὶ πλοχῆ;» Τῆ λέγει πάλιν ὁ Πατριάρχης· «δὲν ἤξεύρεις παντελῶς διὰ ἕκαμες εἰς τὴν ζωὴν σου καλὸν ποτέ;» ἐκεῖνη τῷ εἶπε· «δὲν ἤξεύρω, Δέσποτα, ἄλλο τι παρὰ μίαν φορὰν εἶδον ἀνθρώπον τινα ὅστις ἐμείλλε νὰ πνιγῆ στενοχωρούμενος ὑπὸ τῶν δεισιτῶν του διὰ τὸ χρέος ὅπερ τοῖς ἐχρῆσται; εἰς δὲ ἐγὼ ἔδωκα ὄλην μου τὴν παρουσίαν, δι' ἣ; ἐπλήρωσα αὐτοῦ; καὶ ἐσώθη τοῦ θανάτου» καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. Καὶ οὕτως ἐγνώρισαν ὀλοὶ οἱ ἐκεῖ παρευρεθέντες καὶ ἀκούσαντες, διὰ τὸ ἔλεος τοῦ ἕκαμεν ἐκεῖνη εἰς τὸν πλοῦτον, ἤλεσας καὶ ἐκείνην ὁ Θεός, λυτρώσας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πηλικίου, καὶ τὴν ἤξισσε τῆς ἐπουρανίου Βασιλείας του.

Διήγησις περὶ Μετανοίας.

Ὁ Ἅγιος Γερμανὸς ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως γράφει εἰς λόγον, ὃν συνέγραψε περὶ μετανοίας, ὅτι εἰς Χριστιανὸς ἐνίκηθη ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς πορνείας καὶ καθ' ἡμέραν ἐπιπτεν εἰς τὴν ἁμαρτίαν, καὶ εὐθὺς πάλιν μετενοεῖ ἐξελευόμενος τὸν Δεσπότην Χριστὸν μὲ δάκρυα καὶ προσευχάς, καὶ πάλιν πλανώμενος ἐπιπτεν εἰς τὴν ἁμαρτίαν, καὶ εὐθὺς πάλιν ἐτρεχεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐξοριτε τὸν ἑαυτὸν του ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ ἐλέησόν με, καὶ ἄρον ἀπ' ἐμοῦ τὸν πειρασμὸν τοῦτον, διὴ νικῶμαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, καὶ δὲν ἐγὼ πρόσωπον νὰ ἀτενίσω εἰς τὴν ἄγρατον εἰκόνα σου, καὶ νὰ ἴδω τὸ γλυκύτατόν σου πρόσωπον διὰ νὰ εὐφρανθῶ· καὶ ἐξερχόμενος τῆς ἐκκλησίας, πάλιν ἐπιπτεν εἰς τὴν ἁμαρτίαν ὅμως δὲν ἀπῆλπεν ἐαυτὸν, ἀλλ' ἐτρεχεν εὐθὺς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἔλεγε τὰ ὅμοια εἰς τὸν φιλόδηρον Κύριον, καὶ ἔκαμεν τοῦτο εἰς χρόνους πολλούς. Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν εἶπε πρὸς τὸν Θεόν. «Κύριε σὲ βάλλω ἐγγυητήν

διὰ ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, δὲν θέλω κάμει τὴν ἁμαρτίαν ταύτην, μόνον συγχώρησον ἐκεῖνα ὅσα ἤμαρτον ἔως τὴν σήμερον»· καὶ πάλιν εὐρίσκειτο εἰς τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ὁ φιλόδηρος Θεὸς ἐμακροθύμει ζητῶν τὴν μετάνοιαν αὐτοῦ· καὶ τοῦτο ἐγένετο οὕχ' ἕνα χρόνον, ἡ δὲ ἡ τρεῖς ἀλλὰ δέκα χρόνους καὶ περισσώτερον. Μίαν ἡμέραν λοιπὸν καθὼς ἔπραξε πάλιν τὴν ἁμαρτίαν, ἐπῆγε τρέχων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἔπεσε πρηγῆς εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἀναστενάων ἐκ βιάθους καρδίας ἐκλαῖα καὶ ὀδυροτο, βιάζων τὰ σπλάγγνα τοῦ παναγάθου Θεοῦ ἡμῶν, ἵνα τὸν συμπάθῃ καὶ τῷ δώσῃ βοήθειαν, διὰ νὰ λυτρωθῆ ἀπὸ τοῦ βορβόρου τῆς ἁμαρτίας· βλέπων δὲ ὁ διάβολος, ὅτι νικᾶται ὑπ' αὐτοῦ διὰ μέσου τῆς μετανοίας, πρῆθαδίασεν ὁ μαρὸς, φανείς ὀφθαλμοφανῶς, ἐμπροσθεν τῆς θύρας τῆς Ἐκκλησίας, καὶ στρέφων ὀπισθεν τὸ πρόσωπόν του, ἐφώνησε λέγων τοιαῦτα· «ὦ βίτα, διὰτι μὲ κατατρέχεις τοιουτοτρόπως, Ἰησοῦ Ἰε τοῦ Θεοῦ; ἡ συμπάθειά σου ἡ ἀμετρὸς μὲ νικᾷ· διὰτι δέχεσαι τοῦτον τὸν πόρνον καὶ ἀνάμωτον, ὁ ὁποῖος ψεύδεται εἰς σὲ καθ' ἡμέραν καὶ περιαιρίζων τὴν ἔξουσίαν σου σὲ καταφρονεῖ; διὰτι δὲν τὸν καλεῖς μὲ τὴν ἀστραπὴν σου, ἀλλὰ μακροθυμεῖς καὶ ἀναμένεις αὐτόν; Λοιπὸν δὲν εἶσαι κρητὴς δίκαιος, ἀλλ' ὅπου θέλεις παρακρίσεις καὶ παραβλέψεις, καὶ ἐμὲ διὰ μικρὰν παράβασιν τῆς ὑπερηφανείας, μὲ ἐκρήμνισας ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ δὲν μὲ ἐλυπήθης παντάπασιν· καὶ οὕτως ὅστις εἶναι ψεύστης καὶ πόρνος, ἐπειδὴ καὶ θρηνεῖ ἐμπροσθεν σου, συμπάθεις καὶ ὑπακούεις διὰ νὰ τὸν ἐλεήσῃς; Λοιπὸν τι καλεῖσαι δίκαιος; διότι, ὡς βλέπω, δέχεσαι καὶ σὺ πρόσωπα καὶ ἀπὸ τὴν πολλῶν σου ἀγαθότητα παραβλέψεις τὸ δίκαιον». Καὶ ταῦτα λέγοντες μετὰ πολλῆς πικρίας, ἐξήρχετο τῶν μυκτῆρων του φλόξ καὶ εὐθὺς ἐξῆλθε φωνὴ ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Βήματος λέγουσα· ὦ δράκον πονηρὴ καὶ δακέρυσι! δὲν ἐγόρασας ἡ πονηρά σου γνῶμη διὰ κατέπεις ὄλον τὸν κόσμον, ἀλλὰ σπουδάξεις νὰ ἀρπάξῃς καὶ νὰ καταπίης καὶ τοῦτον, ὅστις προσέπεσεν εἰς τὸ ἄπειρον ἔλεός μου; ἔχεις σὺ νὰ δεῖξῃς τόσα πταίσματα τοῦ, ὅσα νὰ ἐξισιάσῃς μὲ τὸ ἀμῆ μου, ὅπερ ἔχουσα διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἁμαρτωλῶν; Ἰδοὺ ἡ σφαγὴ μου. Ἰδοὺ ὁ θάνατός μου συνεχώρησε τὰς ἁμαρτίας του, διὰτι σὺ δταν ἐρχεται πρὸς σὲ μὲ τὴν ἁμαρτίαν δὲν τὸν ἀποδιώκεις, ἀλλὰ τὸν δέχεσαι μετὰ χαρᾶς, ἐλπίζων νὰ τὸν κερδίσῃς καὶ ἐγὼ, ὅστις εἶμαι φύσει ἐλεῆμων καὶ ἀγαθός, καὶ ὅστις ἐπρόσταξα τὸν Ἀπόστολόν μου Πέ-

τρον νὰ συγχωρῆ ἐκεῖνον, ὅστις τῷ πταίει ἐβδομηκοτάκις ἐπὶ τὴν ἡμέραν, ἦτοι τετρακοσίας ἐνενηνόντα φορές, ἀπειρώς δηλαδὴ, νὰ μὴ συγχωρῆσω αὐτόν; ναί, κατ' ἀλήθειαν, ἐπειδὴ καὶ προστρέχει εἰς ἐμὲ, δὲν θέλω τὸν ἀποστραφῆ ἔως οὐ νὰ τὸν κληρονομήσω· τίλοι ἐγὼ ἐταυρωθῆν διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ἐξῆλπισα τὰς χεῖράς μου διὰ νὰ καταφύγῃ εἰς ἐμὲ καὶ πᾶς ὅστις θέλει νὰ σωθῆ, διὴ οὐδένα ἀποδιώκω τῆς ἀγαθότητός μου κἂν μυριάς φορές τὴν ἡμέραν ἐρχεται εἰς ἐμὲ καὶ πάλιν ψεύγεται, διότι δὲν ἦλθον εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ καλέσω τοὺς δικαίους, ἀλλὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν». Ὁ δὲ διάβολος ἴστατο τρέμων καὶ μὴ δυνάμενος νὰ φύγῃ· ἀκούει εἰτα δευτέραν φωνὴν λέγουσαν· «ἀκούσον, πλάνη καὶ ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας, δι' ἐκεῖνον ὅπερ μὲ ἐγκαλεῖς, διὴ ἐγὼ εἶμι δίκαιος, καὶ ὡς εὖρω τὸν ἄνθρωπον, οὕτω τὸν κρῖνω» καὶ ἐπειδὴ ἔφρον τοῦτον προσπίπτοντα τώρα ἐμπροσθεν μου ἐν μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσει ζητῶν παρ' ἐμοῦ ἔλεος, διὰ τοῦτο θέλω λάβει τώρα τὴν ψυχὴν του, καὶ θέλω τὴν στεφανώσω, ὡσεὶ ἐνὸς Ἁγίου, διότι εἰς τόσους χρόνους ὑπέμεινε ἐλπίζων εἰς τὴν ἀγαθότητά μου, καὶ δὲν ἀπῆλπισεν αὐτὸν τῆς σωτηρίας του· σὺ δὲ ταιλαίωρε, ἴδὲ τὴν ψυχὴν ταύτην, πόσης τιμῆς ἔχει νὰ ἀξιωθῆ». Ἄν λοιπὸν ὁ ἀδελφὸς πεπαικὸς εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ Ναοῦ, ἐμπροσθεν τῆς Ἀγίας, εἰκόνας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ κλαίων καὶ ὀδυρόμενος παρεδῶκε τὸ πνεῦμα. Καὶ εὐθὺς ἦλθε πλῆθος Ἁγίων Ἀγγέλων, καὶ ἔλαβον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ μετὰ δόξης πολλῆς καὶ ἀγαλλιάσεως καὶ τὴν ἔφερον εἰς τόπον ἀνέσεως. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν ὀργὴ Θεοῦ, ὡσεὶ φλόξ καὶ ἔπεσε ἐπάνω εἰς τὸν Σατανᾶν, διὴ πρῆθαδίασεν ἀναισχύντως ἀπὸ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ. Ὅθεν, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ἄς προσέσασμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν φιλόδηρον Θεόν, διὰ νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, καὶ νὰ ἀξιώσῃ ἡμᾶς τῆς Οὐρανίου βασιλείας του. Ἀμήν.

Διήγησις.

Περὶ Σωφοροσύνης

Ἦτον εἰς τὴν Ἀσκάλων ἐμπροσθ' τις ἔχων ἐμπορεῖματα πολλὰ μὲ ἰδικία τοῦ χρημάτων καὶ ξένα, καὶ ἐμῆρκεν εἰς πλοῖον διὰ νὰ ἀπάγῃ εἰς ἄλλην πόλιν νὰ τὰ πωλήσῃ ταπεινῶν δὲ εἰς τὴν θάλασσαν ἐκινδύνευσεν ὑπὸ μεγάλῃς τρικυμίας, καὶ μετὰ βίας ἐσώθη, τὰ δὲ ἐμπορεῖματά του ὅλα ἐχάθησαν εἰς

τήν θάλασσαν· όταν ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ ἔμαθον ὅτι δανεισताὶ τὸν συμβάν, ἐπήραν ὅλα αὐτοῦ τὰ πράγματα ὅσα εἶχεν εἰς τὸν οἶκόν του, ἐκτὸς μόνον ὁ, τὴν ἐφόρει αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ του· τὸν ἐβαλον δὲ εἰς τὴν φυλακὴν διὰ τὰ ἐπιλοῦπα ὅσα ἐχρῶσται, πρὸς ἐξόφλησιν. Ἡ δὲ γυνὴ του ὑπὸ τῆς πολλῆς πτωχείας στενοχωρουμένη ἐζήτηε ἐλεημοσύνην διὰ τὴν ἀγοράσῃ ἄρτον νὰ φάγῃ μετὰ τὸν ἄνδρα της· καὶ ἡμέραν τινὰ ἐνῶ ἐκάθητο καὶ ἐτρῶγε μετὰ τὸν ἄνδρα της εἰς τὴν φυλακὴν, ἐμβῆκεν ἐκεῖ εἰς πλοῦσιος, διὰ τὴν δόσῃ ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς φυλακισμένους, καὶ βλέπων αὐτήν, ἐτρόφη ὑπὸ τοῦ κάλλους της, διότι ἦτον πολλὰ ὄρατα, καὶ προσκαλῶν αὐτήν κατ' ἴδαν, τὴν ἠρώτησεν· «διὰ τί εὐδαιμόνησες ἐδὼ μέσα;» καὶ ἐκείνη τῷ διηγήθη ἐκεῖνα ὅσα συνέβησαν εἰς τὸν ἄνδρα της· καὶ ἐκεῖνος εἶπε πρὸς αὐτήν· «ἐὰν πληρώσω ἐγὼ τὸ χρέος σας, κοιμησάμεθα μετ' ἐμοῦ τὴν νύκτα ταύτην;» ἡ δὲ γυνὴ ἀκούσασα ταῦτα ἐταράχθη ὅλη, διότι ἦτον κατὰ ἀλήθειαν σωφρονεσιώτης, καὶ τῷ εἶπεν· «ἐπειδὴ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει, ὅτι γυνὴ δὲν ἔχει ἐξουσίαν τοῦ ἰδίου της σώματος, ἀλλ' ὁ ἀνὴρ της, διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἐρωτήσῃ ἐγὼ τὸν ἄνδρα μου, νὰ ἴδω τί μοῦ λέγει,» καὶ εὐθὺς ἐπάτηεν καὶ τῷ εἶπεν· ἐκεῖνος δὲ ὁ δυστυχῆς ἀκούσας ἐστέναιξεν ἐκ βάθους ψυχῆς, καὶ τῷ εἶπε μετὰ δακρύων· «ὕπαγε, ἀδελφὴ μου, καὶ ἀποδώσον αὐτὸν καὶ ἐλπίξω εἰς τὸν Θεόν, ὅτι δὲν θέλει μᾶς ἐγκαταλείψει ἕως τέλους» καὶ ἐπάτηε καὶ τὸν ἀπέβαλε. Κατ' ἐκείνον δὲ τὸν καιρὸν ἦτον εἰς ληστῆς φυλακισμένος ἐντὸς τῆς ἐσωτέρας φυλακῆς καὶ ἤκουεν ὅλα ὅσα ἔλεγον καὶ ἔκρινον ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα, καὶ ἀναστενάζων εἶπε πρὸς ἑαυτόν· Ἴδοὺ εἰς ποίαν περίστασιν εὐρίσκονται οὗτοι οἱ δυστυχεῖς καὶ δὲν ἐπερόδωσαν τὴν τιμὴν των, διὰ τὴν πάρωσι χρήματα, καὶ νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τῆς φυλακῆς, ἀλλ' ἐπροτίμησαν τὴν σωφροσύνην παντὸς πράγματος τοῦτου τοῦ κόσμου, διὰ τὴν φυλάξουν τὴν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ· καὶ ἐγὼ ὁ ἄθλιος τί νὰ κάμω, ὅστις ποτὲ μου δὲν ἐβαλον εἰς τὸν νοῦν μου ὅτι κἂν εἶνε Θεός; καὶ διὰ τοῦτο ἔγινα αἷσιος πολλῶν φόνων, καὶ ἄλλων ἀναριθμῶτων κακῶν; καὶ κράζων αὐτὸς ἀφ' ἐνὸς παραθύρου τοῖς εἶπεν· «ἐγὼ ἤμην ληστής καὶ ἔκαμον πολλὰ κακὰ καὶ πολλοὺς φόνους, καὶ ἤξεύρω ὅτι ὅταν ἔλθῃ ὁ ἐξουσιαστής, ἔχω νὰ ἀποθάνω ὡς φονεὺς· ὅθεν βλέπων τὴν σωφροσύνην σας, ἐλυπήθην πολλὰ εἰς τὴν δυστυχίαν σας, καὶ αἴς φανερόν ὅτι εἰς τὴν δεῖνα θέαν τοῦ τέλους τῆς πόλεως ταύτης ἔχω κεραιμένη χρήματα

πολλά, καὶ ὑπάγετε ἐκεῖ καὶ ἀνάψετε καὶ πάρετέ τα διὰ νὰ πληρώσετε τὸ χρέος, καὶ νὰ κυβερνηθῆτε, καὶ παρακαλεῖτε τὸν Θεὸν διὰ νὰ εὐρω ἔλεος καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν.» Καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐρχόμενος εἰς τὴν πόλιν ὁ ἐξουσιαστής, ἐπρόστειξε καὶ ἀπεκράλισαν τὸν ληστήν· κατόπιν ἀφ' οὗ παρήλθε μία ἡμέρα εἶπεν ἡ γυνὴ εἰς τὸν ἄνδρα της· «Θέλεις νὰ ὑπάγω ἐκεῖ ὅπου, ὅπου, εἶπεν ὁ ληστής, νὰ ἴδω ἂν μᾶς εἶπε τὴν ἀλήθειαν;» Καὶ ἐκεῖνος τῷ εἶπε· «κάμε ὡς σοὶ φαίνεται εὐλογον»· καὶ τὸ ἑσπέρας λαβούσα ἡ γυνὴ μικρὸν σκαλιστήριον ἐπάτηεν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον καὶ ἔσκαψε, καὶ ἤρρεν ἐν τσουκάκι γεμάτον χρήματα, τὰ ὅποια τὰ ψυχομήσης μετὰ μεγάλῃ φρόνησιν, διὰ νὰ μὴ λάβῃ τις εἰδήσῃ, καὶ εἶδεν εἰς τοὺς δανεισताὶς ἀπὸ ὀλίγα, οὗ τὰ ἔδανειζετο δὴθεν ἀπὸ τοῦτον καὶ ἀπὸ ἐκείνου, ἕως οἷου τοὺς ἐπλήρωσεν ὅλους, καὶ εὐγάλε τὸν ἄνδρα της ἀπὸ τῆς φυλακῆς, καὶ ἔμειναν καὶ εἰς ἐκεῖνος ἀρκεταί, καὶ ἐκυβερνῶντο, δοξάζοντες τὸν Θεὸν ὅπου ἐμεγάλυνε τὸ ἐλεός του εἰς αὐτούς.

Περὶ ἐλεημοσύνης ἔτρονον.

Εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Μακαριώτατου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Ἀπολλιναρίου, ἦτον νέος τις εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, υἱὸς τὸν πρώτον ἀρχόντον τῆς πόλεως, οἱ ὅποιοι ὅταν ἀπέθιανον τῷ ἄφησαν χρήματα πολλὰ εἰς ἐμπορεύματα, τὰ ὅποια εἶχον εἰς πλοῖα καὶ ἐταξίδευον· ἀφ' οὗ παρήλθεν ὀλίγος καιρὸς ἐδυστύχησεν ὁ νέος, ὅχι ἀπὸ καμίας κακῆς πράξεως, διότι ἦτον σώφρων, καὶ δὲν ἐξέδωκεν εἰς ἀσυνείας· ἀλλὰ ἀπὸ πολλὰ καὶ διάφορα ναυάγια, τὰ ὅποια συνέβησαν εἰς τὴν θάλασσαν κατήνησεν εἰς ἐσχάτην πενίαν. Τοῦτο μαθὼν ὁ μακάριος Ἀπολλινάριος καὶ βλέπων τὸν νέον σκυθρωπὸν, καὶ ἐνδεδυμένον μετὰ παλαιὰ καὶ ξεσχοιμένα ἱμάτια καὶ γνωρίζωντος γονεῖς του εἰς ποῖαν εὐτυχίαν ἦσαν, ἐλυπεῖτο πολλὰ, διότι ἦτον πολλὰ, ἐλέημων καὶ συμπαθητικὸς καὶ ἠθελε νὰ τὸν ἐλεήσει, καὶ νὰ τῷ κάμῃ καμμίαν βοήθειαν διὰ νὰ κυβερνηθῇ ἀλλ' ἐσυστέλλετο, διὰ νὰ μὴ προσεγγίσῃ εἰς αὐτὸν κατασχύνῃ καὶ τὸν παραπικράνῃ· καθὼς εὐρίσκειτο εἰς τοιαύτην φροντίδα ὁ Πατριάρχης ἡμέραν τινὰ κινήσας ἐκ Θεοῦ, ἐσκέπηθι μίαν βουλὴν ὄντως θαυμασίαν καὶ ἠρέπουσαν εἰς τὴν Μακαριότητά του καὶ προσκαλεῖ τὸν γραμματικὸν τοῦ πατριαρχείου, κατὰ μόνος καὶ τῷ λέγει· «δύνασαι νὰ φυλάξῃς ἐν μυστικῶν ὅπου ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ;» καὶ ἐκεῖνος τῷ ἀπεκρί-

θη· «ἐλπίξω, Δεσπότα μου, εἰς τὸν Θεόν, οὗ δὲν θέλω εἰπῶ εἰς κανένα ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὅπου θὰ ἐμπιστευθῆς νὰ εἰπῆς εἰς ἐμὲ τὸν δούλον σου.» Τότε τῷ λέγει ὁ Πατριάρχης· «Ὑπάγε γράψον ἐν γράμμα χρωστικὸν ἐκ μέρους τῆς Ἀγιοπάτης Ἐκκλησίας, ὅτι διηλ. χρωστικὸν πενήτην λίτρας χρυσοῦ εἰς τὸν μακαρίτην (δεῖνα) τὸν πατέρα του (δεῖνος) νέου, καὶ βάλε καὶ μάρτυρας ἀποθαμμένους καὶ φέρε αὐτὸ εἰς ἐμέ;» ὁ δὲ γραμματικὸς ἐπάτηε εὐθὺς καὶ ἔγραψε τὸ γράμμα καθὼς τῷ εἶπεν ὁ Πατριάρχης, καὶ τὸ ἐπάτηεν ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ὁ πατὴρ τοῦ νέου εἶχε δέκα ἔτη καὶ πλέον ὅπου ἦτον ἀποθαμμένος καὶ τὸ χαρτὶ ἦτον καινούριον, τῷ εἶπεν ὁ Πατριάρχης· ὕπαγε, κἂν γραμματικὸς, καὶ βάλε αὐτὸ μέσα εἰς σιτάρι ἢ κριθάρι, καὶ ἀφ' οὗ παρέλθουν ὀλίγα ἡμέρας φέρε αὐτὸ ἀφ' οὗ ἐκεῖνος τὸ ἐβαλεν εἰς σίτον ἡμέρας τινὰς μετὰ ταῦτα τὸ ἐπάτηε· τότε τῷ λέγει ὁ πατριάρχης· «Ὑπάγε τώρα εἰς τὸν υἱὸν του καὶ εἰπέσω· «τί μοῦ δίδεις διὰ νὰ σοὶ δώσω ἕνα γράμμα ὅπου σὲ ὠφελεῖ πολλά; καὶ πρόσσε, τέκνον, νὰ μὴ πάρῃς ἀπὸ αὐτὸν περισσότερον ἀπὸ τρία νομίσματα, καὶ ὅς αὐτὸ εἰς αὐτόν.» Ὁ δὲ γραμματικὸς εἶπεν· «ἐὰν θέλῃς, Δεσπότα, οὐδὲ τὰ τρία νομίσματα λέρνω;» Τῷ λέγει ὁ Μακαριώτατος· «ὄχι, ἀλλὰ θέλω ἐξάπαντος νὰ πάρῃς τὰ τρία νομίσματα;» τότε ἐπάτηεν ὁ γραμματικὸς εἰς τὸν νέον καὶ τῷ εἶπε· «τί μοῦ δίδεις, διὰ νὰ σοὶ δώσω ἕνα γράμμα ὅπου σοὶ δίδει πολὺ ὠφέλιος;» ὁ δὲ νέος ὑπεσχέθη, ὅτι θέλει τῷ δώσει εἰς τὸν ζητήσῃ· καὶ οὕτω τῷ λέγει ὁ γραμματικὸς· «ὅτι πρότερον πέντε ἢ ἕξ ἡμέρας ζητῶν ἕνα γράμμα ἐν μέσῳ τῶν χαρτίων, ἄπερ ἔχω εἰς τὸν οἶκόν μου, ἤδη τοῦτο τὸ γράμμα, καὶ βλέπων αὐτὸ ἐνεθυμήθην, ὅτι ὁ μακαρίτης πατὴρ σου, ἔχων πίστιν εἰς ἐμὲ μοι τὸ ἄφησε, καὶ μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανε καὶ ἀπὸ ἀληθμονησίαν ἔμεινε εἰς ἐμὲ ἕως τὴν σήμερον· καὶ δὲν ἐνεθυμήθην νὰ σοὶ τὸ δώσω;» τῷ λέγει ὁ νέος, «καὶ τί θέλεις νὰ σοὶ δώσω;»

τῷ λέγει ἐκεῖνος· «τρία νομίσματα.» τῷ λέγει πάλιν ὁ νέος· «ὁ Κύριος γινώσκει, ὅτι δὲν ἔχω, ἀλλὰ ἂν πάρω ἀπὸ αὐτά, θέλω σὲ δάσω ὁμοῦ μετὰ τὰ τρία νομίσματα, καὶ ἄλλα ὅ, τι με ζητήσῃς.» τότε τῷ ἔδωκε τὸ γράμμα καὶ ἀναγνώσας αὐτὸ, ἐπάτηεν εἰς τὸν Μακαριώτατον, καὶ βαλὼν μετάνοιαν ὁ Πατριάρχης, ἤρχισεν νὰ δεικνύῃ, ὅτι ἐταράχθη, καὶ τῷ λέγει· «Ποῦ ἦσουν ἕως τώρα; ὁ πατὴρ σου εἶνε ἀποθαμμένος περισσότερον ἀπὸ δέκα ἔτη καὶ τώρα ἤλθες;» Ὁ δὲ νέος τῷ εἶπε· «κατὰ ἀλήθειαν Δεσπότα μου, δὲν εἶχον ἐγὼ τὸ γράμμα, οὐδὲ τὸ ἤξευρα τελείως· ἀλλὰ τὸ εἶχον ὁ γραμματικὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τώρα μοι τὸ ἔδωκε καὶ μοι εἶπεν, ζητῶν τὸ χαρτὶα του τὸ ἤρρεν;» ὁ δὲ Πατριάρχης κρατήσας τὸ γράμμα, εἶπεν· «ἄς μὲν διὰ νὰ σκεφθῶ, καὶ σοὶ δίδω ἀπόκριον.» Μετὰ μίαν ἑβδομάδα ἐπάτηεν ὁ νέος εἰς τὸν Πατριάρχην, καὶ ἐκεῖνος τῷ εἶπεν· «Δὲν ἔπρεπε νὰ δεχθῶ αὐτὸ τὸ χρέος, διὰ τὴν τοσαύτην ἀργοσραλίαν μόνον σοὶ δίδω, τέκνον μου, ὅλον τὸ κεφάλαιον, ὅμως σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ ζητήσῃς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν διάφορον.» Ὁ δὲ νέος βαλὼν μετάνοιαν εἶπεν· «ὅ, τι με προστάξῃ ὁ Δεσπότης μου κάμνω, καὶ ἀπὸ τὸ κεφάλαιον ἐὰν θέλῃς ἀρίνω;» Ὁ Πατριάρχης εἶπεν· «τὸ κεφάλαιον σοῦ τὸ δίδω ὅλον, καὶ ἀρκετὸν εἶναι νὰ ἀφήσῃς τὸ διάφορον;» καὶ οὕτω τῷ ἔδωκε τὰς πενήτην λίτρας τοῦ χρυσοῦ, εὐχόμενος αὐτῷ διὰ τὸν τόκον ὅπου ἄφησεν. Αὐτὴ ἦτον ἡ κρυπτή ἐργασία τοῦ μακαρίου Ἀπολλιναρίου τοιαύτη ἦτον ἡ καλλιστη πρᾶξις του καὶ ἡ συμπάθειά του καὶ ἡ εὐσπλαχνία, ἣν εἰδείξεν εἰς αὐτόν, ὁ ὅποιος, Θεοῦ συνεργῶντος, μετὰ τὰς πενήτην λίτρας τοῦ χρυσοῦ, καὶ ὅχι μόνον ἐλυτρώθη τῆς πτωχείας, ἀλλ' ἤλθε καὶ εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν τῶν γονέων του, καὶ ὁμοῦ μετὰ τὸν ἄλοτον, ὅπου ἀπέκτησεν, ἔλαβε καὶ εἰς τὴν ψυχὴν του μεγάλῃν ὠφέλειαν.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ κ.κ. ΦΙΛΟΘΡΗΣΚΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ε Ν Χ Ι Ω

Η Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Χίου κ. κ. Ἱερώνυμος Γοργίας	10
Η Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Καρθαμύλων κ. κ. Ἰωάνημ Στρουμπής	5
Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἰωνοπόλεως κ. κ. Γρηγόριος Σπανούδης.	2
Αἱ ἐν Χίῳ Ἱεραὶ Μοναί.	
Η Ἱ. Βασιλικὴ καὶ Σταυροπηγιακὴ Νέα Μονὴ	2
Ὁ καθηγουμένους Νέας Μονῆς Ἀρχιμ. Κάλιστος Λουφάκης	1
Ὁ προηγούμενος Ἀρχιμ. Νικηφόρος Καλλιανῆς	1
» » Γεωργίου Τσαμπουλάκη	1
» » Γρηγόριος Νικολούδης	1
Ὁ ἱερομόναχος Ἡλίας Λαγούδης (Κάθισμα Ἀγ. Παρρασκευῆς)	1
Ὁ ἱεροδιάκονος Κωνσταντῖνος Νιμιονίτης	1
» Σωφρόνιος Μεστούσης	1
» Γρηγόριος Μουσουρούλης	1
» Σωφρόνιος Παπαμιχαλάκης	1
Μελέτιος Δροσινῶν, μοναχός	1
Μεθόδιος Ταμπούκας, μοναχός	1
Ἰωάσαφ Μαυρέλης; » ἀγιογράφος	1
Γεδεὼν Σταυρῆς	1
Διδώφορος Κλωστεριδῆς	1
Η ἱερά Σταυροπηγιακὴ Μονὴ Μουνδῶν Ἀγ. Ἰωάννου Προδρόμου	2
Ἱερομόναχος Ἀμβρόσιος Μοσχούρης	1
Η ἱερά Σταυροπηγιακὴ Μονὴ Ἀγ. Μηνᾶ	2
Η ἱερά Σκήτη Ἀγίων Πατέρων (δρος Προβάτειον)	2
Ὁ ἱερός Παρθένων Ἀγ. Κωνσταντίνου	2
Η ἱερά Σκήτη Ἀγίου Μάρκου	2
Ὁ ἱερομόναχος Δαμιανὸς Παρηγόρης (Κάθισμα Παναγ. Κουρῆς)	1
Ἰσίδωρος Παρηγόρης μοναχός ἀγιογράφος	5
Η ἱερά Μονὴ Παναγίας Πλακιδιωτίσσης ἐν Καλλιμασίᾳ	2
Μυρόπη καὶ Φεβρωνία Μακροανῆν μοναχαί	1
Σωφρονία Παχουδάκη μοναχὴ	1
Κυριακὴ Κόβουρα	1
Η ἱερά Μονὴ Ἀγίας Ματρῶνης Χαλδάνδρων	2

Σώματα	Σώματα
Ἀμβροσία Σκώρδια Ἱγουμενὴ	1
Θεοσεβὸς Γυῖλλου μοναχὴ	1
Φεβρωνία Μινιάδην »	1
Ἀγαθαγγέλι Παραδείση »	1
Νυμφωδώρα Λαβίδα »	1
Χριστοφόρα Παρλαμᾶ »	1
Ματρῶνα Γεωργαλᾶ »	1
Μακρινὴ Καραθεοδώρου »	1
Η Ἱερά Μονὴ Ταξιαρχῶν ἐν Νεήτοις	2
Ἱερομόναχος Χριστόφορος Γεώργιαλος	1
Χιονία Ζ. Σενοῦ μοναχὴ	1
Φιλοξενία Σαλίκου »	1
Ξένη »	1
Η Ἱερά Μονὴ Ἀγίου Γεωργίου ἐν Πυργῷ	2
Θεοτόμη Παρθένη Ἱγουμενὴ	1
Η Ἱερά Μονὴ Παναγίας Βοηθείας ἐν Χίῳ	2
Ἱερομόναχος Ἀνθίμος Βαγιάνος	1
Γεράσιμος μοναχός	1
Η Ἱ. Μονὴ Ἀγ. Στεφάνου Ὁρεινῆς ἐν Βροντιάδῳ	2
Κάθισμα Ἀγίου Μακαρίου ἐν Βροντιάδῳ	1
Η Ἱερά Μονὴ Πέρα Παναγίας ἐν Καρθαμύλοις	1
Μυρόπη Ἀντωνοπούλου μοναχὴ	1
Θεοδούλη Μονογιουῦ »	1
Θέκλα Καλογερά »	1
Η Ἱ. Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς Π. Ψαρᾶ	2
Ἱερομόναχος Σμητῶν Βοηλός Ἱγουμενός	1
Ἱερόθεος Κοντομιχάλης μοναχός	1
Οἱ ἐν τῇ πόλει Χίου.	
Ὁ κ. Γεώργιος Χ' Φ. Ἀνδρεάδης Γεροουσιαστῆς	1
Ὁ κ. Χριστόφορος Ροδοκανάκης Γεροουσιαστῆς	1
Ὁ κ. Λεωντῆς Καλβοκοπέτης Δήμαρχος Χίου	2
Ὁ κ. Ἀνδρέας Πολεμίδης δικηγόρος	1
Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Παννάδης ἱατρός	1
Ὁ κ. Ἰωάννης Κουντουρᾶς ἱατρός	1
Ὁ κ. Ἀντώνιος Π. Λαϊμὸς ἱατρός	2
Ὁ κ. Γεώργιος Βενιάδης δημοδιδάσκαλος	1
Ὁ κ. Μιχαὴλ Σκαρλάτος δικηγόρος	1
Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Μαϊδᾶς ἱατρός	1
Ὁ κ. Χρῆστος Σαρκιάκης Γυμνασιάρχης	1

Σώματα

Σώματα

Ἡ Χριστ. Ἐνωσις Κυριῶν καὶ Νεανίδων Χίου	1
Ὁ κ. Ἰωάννης Ε. Τσατσαρώνης	2
Ὁ κ. Γεώργιος Δαλακᾶκης παντοπώλης	1
Ὁ κ. Σωτήριος Γαλιάδης συμβολαιογράφος	1
Ὁ κ. Μάρκος Ψαρός	1
Ὁ κ. Δ. Σκούφαλος καθηγητῆς	1
Ὁ κ. Πολυχρόνης Ἀγγελίδης Ἐμπορος	1
Ὁ κ. Μιχὴς Βορρηᾶ βυροσδέψης	1
Ὁ κ. Μιχαὴλ Ζολῶτας δικηγόρος	1
Ὁ κ. Ἀντώνιος Ν. Μαλέας ἱεροψάλτης	1
Ὁ κ. Σοφοκλῆς Ρεβύθης Ἐμπορος	1
Ὁ κ. Ξενοφῶν Ε. Ξενὸς Ἐφοπιστῆς	1
Ὁ κ. Νικόλαος Δ. Κοντὸς Εἰσοδηματίας	1
Ὁ κ. Νικόλαος Μαρινάκης ὄρολογοποιός	1
Ὁ κ. Ἱερῆχος Μεθόδιος Ζορμπᾶς εἰς Ἀγ. Γεώρ. Ρεσά	1
Ἀναστάσιος Μανολάκης ἱερεὺς	1
Κωνσταντῖνος Παραδείσης ἀγοποιοὺς	1
Γεώργιος Μ. Κινζόγλου ὑποδηματοποιός	1
Θεόδωρος Νικολαΐδης δημοδιδάσκαλος	1
Ἀρχιμανδρίτης κ. Δ. Χανιώτης ἐφημέριος Ἀγ. Ἰωάννου Θεολόγου	1
Ἀγάπιος Πλατὺς Ἐυλέμπορος	1
Δημήτριος Καραμικρούνας βυροσδέψης	1
Φραγκοῦλης Ν. Πίττας πλοίαρχος	1
Κωνσταντῖνος Χατζῆ Πατέρας ἐφοπιστῆς	1
Νικόλαος Χατζῆ Πατέρας »	1
Ἀδαμάντιος Χατζῆ Πατέρας »	1
Γεώργιος Θ. Λαϊμὸς ἱατρός	1
Δημήτριος Π. Λαϊμὸς »	1
Σταματίας Δελῆνης βυροσδέψης	2
Ἰωάννης Σταμ. Κανέλλος ἔμπορος Ναυτικῶν εἰδῶν	2
Τῆ Ἐυγενεὶ φροντίδι τοῦ Πανος. Ἀρχιμανδρίτου κ. Μιχαὴλ Κοντολέοντος Ἐφημερίου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἀγίων Βικτωρων.	
Μητροπολιτικὸς Ναὸς Ἀγίων Βικτωρων	2
Ὁ Πανος. Ἀρχιμανδρίτης κ. Νικόλαος Φωκάς Προϊστάμενος Μητροπολ. Ναοῦ	1
Ὁ Πανος. Ἀρχιμανδρίτης κ. Μιχαὴλ Κοντολέον, Πρόεδρος ἱερατικοῦ Συνδέσμου	1
Ὁ Αἰδεσιμ. Οἰκονόμος κ. Γεώργιος Κοντολέον Ἐφημέριος Ἀγ. Μαρτίνης Καλοπλύτη	1
Ὁ Αἰδεσιμ. Οἰκονόμος κ. Νικόλαος Μπόης	1
Ὁ » κ. Νικόλαος Ἰακωβίδης Ἐφημέριος Ἐθαγγελιστρίας	1
Ὁ ἱερολ. ἱεροδιάκονος τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ κ. Μιχαὴλ Κοντολέον	1
Ὁ ἱερολ. ἱεροδιάκονος Χρῆστος Παπαλάμπρου	1
Ὁ Αἰδεσιμ. Ἱερεὺς Νικόλαος Σκανδάλης	1
Ὁ Ἱερός Ναὸς Ἐθαγγελιστρίας	1
Ὁ Ἱερός Ναὸς Ἀγίας Μαρτίνης Κολοπλύτη »	1
Ὁ Ἱερός Ναὸς Ἀγίας Πιρασκειῆς χωρίου Φυτᾶ	1

Τῆ εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου καὶ Ἀρχιεπ. Ἐπιτρόπου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Χίου Αἰδεσιμ. κ. Ἰωάννου Γαλιάλα	1
Ἱερός Ναὸς Σωτήρος Χριστοῦ Βαρθάσι	1
Ὁ Αἰδεσιμ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Ἰωάν. Γαλιάλας	1
Τῆ εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ Αἰδεσιμ. Οἰκονόμ. κ. Ἰωάννου Ροδάκη.	
Ὁ Ἱερός Ναὸς Ἀγίου Χαλαλᾶμπους Βαρθάσι	1
Ὁ Αἰδεσιμ. Οἰκονόμος κ. Ἰωαννης Ροδάκης Ἐφημ.	1
Τῆ εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Οἰκονόμου κ. Ἰωάννου Κοντόζογλου.	
Ὁ Ἱερός Ναὸς Παναγίας Φαρκίνης	1
Ὁ Αἰδεσιμ. Οἰκονομ. Ἰωάν. Κοντόζογλου Ἐφημ.	1
Η κ. Μαριόγκα Φωκάκη	1
Τῆ Ἐυγενεὶ φροντίδι τοῦ αἰδεσιμωτάτου ἐφημερίου Παναγίας Κάμπου κ. Σάββα.	
Ν. Δ. Βίος	1
Γ. Τομάζος	1
Ἰωάννης Πάγκαλος	1
Θεοστολῆς Κ. Ἀργυράκης	1
Δ. Π. Γαλιῆς	1
Θ. Φλάμος	1
Νικόλαος Μαθιουδάκη	1
Ἐυγενεὶ φροντίδι τοῦ ἱερομόναχου κ. Ἀνθίμου Βαγιάνου.	
Αἰκατερίνα Τσομελόγλου	1
Κωνσταντῖνος Ι. Φιλιππίδης	1
Γαρυφαλιὰ Ν. Ἀναστασάτου	1
Ἀλεξάνδρα Τζουβελέκα	1
Δέσποινα Ν. Μαυριδόγλου	1
Σεβαστὴ Ἄλ. Λιτωῦ	1
Ἀνέτα Καψάλη	1
Ἐυγενεὶ φροντίδι τοῦ ἱερολογ. Ἱερόδ. Ἐθαγγ. Ἀλουρδα	
Δημήτριος Ἰακ. Καραμανῆς	1
Ὁ ἱερολογ. ἱερόδ. κ. Ἐθαγγελοῦ Ἀλουρδα	1
Ἐυγενεὶ φροντίδι τῆς Κλειοπάτρας Λάμπρου	
Ναὸς Ἀγίου Κωνσταντίνου	1

Σώματα	Σώματα		
'Αγγελική Καραβά	1	'Ασημινιώ Ε. Μαρκόκη	1
Χριστοφόρα Δ. Μαρτίκη	1	Γεώργιος Καματερός	1
'Ιερομόναχος Κορηΐγιος Μαρμαρηνός.	1	'Ισαβέλλα Παπαντωνιάκη	1
Εύγενει φροντίδι τοῦ κ. Κωνστ. Ι. Κεφάλαι δικη- γόρου		Εύγενει φροντίδι τοῦ κ. Κ. Μιχαλάκη	
Βασίλειος Δ. Μιχαλάκης δικηγόρος	1	Στυλιανός Λαγοῦδης ἔμπορος	1
Γεώργιος Γαλιόπουλος	1	Κωνσταντίνος Μιχαλάκης Δημοτικός 'Υπάλληλος	1
Γεώργιος Σωτήριος Καπνοπώλης	1	Εύγενει φροντίδι Δ)δος Μαρίας Τσεβδόυ	
Νικόλαος Τσελεπιδάκης ἔμπορος	1	Δ)τριας Βουρείου Παρθεναγωγείου.	
Παναγιώτης Παντελίδης παντοπώλης	1	Δέσποινα Γ. Παγιαῖα	1
Κωνσταντίνος Ψύλλος	1	Δέσποινα Ν. Μπουρνιά	1
Γεώργιος Ι. Κεφάλαι	5	Δέσποινα Δ. Γεωργιλῆ (μοναχῆ)	1
Μιλτιάδης Τσαμπλάκος Ταμίας Δημοσ.	1	Εύγενει φροντίδι αἰδεσμ. 'Ιερέως κ. Σταματίου Καλαμάρη,	
Συν. Παραδείσης Γραμματεῖς Εἰσαγγελίας	1	'Ιερός Ναός Σωτήρος Χριστοῦ Λεβιάδια	1
Οὐρόνια Διοματῆρ Γραμμ. Νομαρχίας.	1	'Ιερεὺς Σταμάτιος Καλαμάρης 'Εφημέριος αὐτόθι.	1
'Αριστ. Παυλόπουλος Δημόσ. Εἰσπράκτωρ	1	'Ιεροδίακ. Μάρκος Καλαμάρης	1
'Ιωάννης Στρογγυλοῦδης Γραμμ. Πρωτοδικείου	1	Συμεὼν Νικήτας Ἱεροψάλτης	1
'Ιερεὺς κ. Γεώργιος Μπενέτος	1	'Ιάκωβος Κουτσουράδης Ἱεροψάλτης	1
Νικόλαος Ράλλης, Πρόεδρος Κοινότη. Πισπιλοῦντος	1	Γεώργιος Μάντικας	1
Γεώργιος Τσίμης φωτογράφος.	1	Εύγενει φροντίδι τοῦ ἔλλογ. διδασκάλου κ. Λάμπρου Κουφοπαντελῆ	
Κωνσταντίνος Γ. Κεφάλαι δικηγόρος.	1	Πολυξένη Γ. Κουφοπαντελῆ	1
Εύγενει φροντίδι κ. Κωνσταντίνου Τσελεπιδάκη.		Θεανὼ Κ. Τομάζου	1
Κωνσταντίνος 'Εμ. Τσελεπιδάκης	1	'Υπατία Α. Ψυλλῆ	1
Νικόλαος 'Εμ. Μακρῆς	1	Δέσποινα Ψυλλῆ	1
Νικόλαος Κ. Σαρηγιάννης	1	'Ιερός Ναός Παναγίας Συριοτίσης Κάμπου	1
Ματθαῖος Βουδούρης	1	Μιμίκα Δ. Παντελοῦκα (Κάμπος)	1
Λημήτριος Ν. Λινάσης	1	Οικονόμος 'Ιωάννης Δημητριάδης, ἐφημέριος	1
Εύγενει φροντίδι κ. Κοραῆ Παπαντωνιάκη.		'Αγίου Πολυκάρπου Ταλλάρου (Κάμπου)	1
Ζηνοβία Γ. Πήττα	1	Χ' 'Ελένη Χρ. 'Αγγελίδου	1
Μαρία Κ. Ζαφειράκη	1	Μιχαήλ Ι. Καρῶς, 'Εφορλιστής	1
Γεώργιος Μιχαλάκης	1	Κωνσταντίνος Ι. Καρῶς.	1
'Ανδρέας 'Αργυράκης	1	Παράσχος Πιτσιλαδῆς	1
Νικόλαος Ι. Γεωργιαφέντης	1	Οἱ ἐν Βροντάδῳ.	
Κοραῆς Παπαντωνιάκης	1	'Ο κ. 'Ισιδώρος Γεωργαγιῆς Δήμαρχος Βροντάδου	1
Εύγενει φροντίδι κ. 'Ισαβέλλας Παπαντωνιάκη Δι- ούθυνητριας Ζ' Δημοτ. σχολείου Χίου.		Εύγενει φροντίδι τοῦ Πανος. κ. 'Ηλ. Λίναρι 'Ε- φημερίου Παναγίας Μουτσαίνης.	
'Αννα Κ. Καροῶ	1	Δημ. 'Ηλ. Λίναρης	1
Εἰρηγή Καροῶ	1		
Μαρία Ψαροῦ	1		
'Αγγέλα Γάγκα	1		
Μαρία Καλαθοπούλου	1		
Χρύσα Μ. Κακαροῦκα	1		

Σώματα	Σώματα		
Μιχ. 'Ηλ. Λίναρης	1	Εύγενει φροντίδι τοῦ κ. Διονυσίου Κ. Τελλῆ διδα- σκάλου.	
'Ιερός Ναός Παναγίας Μουτσαίνης	2		
Σωτήριος Ἡλίας Λίναρης	1	Σώματα	
Χριστόφορος Α. Μπαζᾶς	1	Καθεδρικός Ναός 'Αγίου Γεωργίου	1
Θεόδωρος Α. Κελαϊδῆς	1	Οικονόμος Ι. Ε. Πισαύλης 'Αρχιερ. ἐπίτροπος	1
Γεώργιος Π. Σουσούρης	1	Σχολεῖα 'Αρσένων 'Αγίου Γεωργίου	1
Δημήτριος Ν. Πεοῆς	1	'Αγλαΐα Α. Τσιγλῆ	1
'Αγγελική 'Απο. Βλάχου.	1	'Ιωάννη; Κ. Σπανολῆς	1
Λημήτριος Παρ. Κουλτσης	1	Νικόλαος Καμίνης	1
Ματθαῖος Σταθάκης	1	Εύγενει φροντίδι κ. Εὐρυδίκης Γιαννοῦλου ἢ Κά- βουρα διδασκαλίας.	
'Αντώνιος Σταθάκης	1	Μαργέτο Ν. Πισαῖνου	1
'Αθηνᾶ Γ. Πεοῆ	1	Μαρία Α. Γαλῆνη	1
'Ασημίνα Π. Κατραμάδου	1	'Ιωακείμ Κόβας	1
Χρῆστος Α. Καλιπέτης	1	Εὐρυδίκη 'Ηλ. Κάβουρα	1
Παντελῆς Καλιπέτης	1	Εύγενει φροντίδι τοῦ Αἰδ. Οικονόμου Παντελῆ Γερατζούνη.	
Παντελῆς Ι. Χαροκόπος	1	Ναός Παναγίας 'Ερυθριανῆς	1
'Ιωάννης Μαστραλέξης	1	Οἶκον. Παντελῆς Γερατζούνης	1
Λέοντιος Καρῖβαλης	1	Ματθαῖος Μονιῆς 'Ιεροψάλτης	1
'Εμμανουὴλ Στεῖρος	1	Κωνσταντίνος Μουσουρούλης Ἱερεὺς	1
Θεοδώρα Κ. Μπαχᾶ	1	Στάφανος Ν. Σκανδάλης	1
Σίμος Μ. Λῶς	1	Νικόλ. Γ. Μαρκόπουλος	1
'Αρχιμανδύτης 'Ηλίας Λίναρης	1	Μιλτιάδης Κάνης	1
Εύγενει φροντίδι τοῦ αἰδεσμ. Οικονόμου Μάρκου Ππ. 'Αγ. Βασιλάκη ἱεροδιδασκάλου		Εύγενει φροντίδι ἱερέως Γ. Ζαννίκου	
'Ιερός Ναός 'Αγίου Μάρκου	1	'Ελέγκω Ι. Χανδρᾶ	1
'Ιεροδίακονος Μ. Μαμουτέλος	1	Γ. Ι. 'Αγγελίδης	1
Στυλιανός 'Αγ. Βασιλάκη; διδασκαλος	1	'Αντώνιος Μ. Ζαννίκος	1
'Εμμανουὴλ Σ. Βασιλάκης	1	Δημήτριος Δ. Ψώρας	1
Μάρκος Ζαμπλάκος	1	'Ιερεὺς Γεώργιος Ζαννίκος	1
Μιχαήλ Δ. Βασιλάκης	1	Εύγενει φροντίδι ἱερέως; Ν. Καμπανοπούλου	
'Αντώνιος Σ. Ζαννίκος	1	'Αντώνιος Π. Τριπολίτης	1
Πρόδρομος Μαργαράνης	1	Μαριγῶ Δ. 'Αρμενᾶκη	1
Ξενοφῶν Ξενῖος	1	'Αθηνᾶ Ν. Τελλῆ	1
'Ιωάννης Κοστάλας	1	Κατίνα Δ. Βασιλάκη	1
'Ισιδώρος Μαργαράνης	1	'Αγγελική Π. Σαλιάρη	1
Εὐστατίος Π. Μενῆς	1	'Ιερεὺς Νικόλαος Καμπανοπούλος	1
Σταῦρος Ν. Παπάδης	1	Εύγενει φροντίδι τῆς κ. Κατίνας, Ι. Γεντίδη (Διο- ματῆρη)	
'Αδαμάντιος Ζ. Γλύκις	1	Στυλιανῆ Μαμαντῶνη	1
'Απόστολος Γ. Φιοφῆς	1		
Γεώργιος 'Εμμαν. Βασιλάκης	1		
Οἰκονόμεια Παπᾶ 'Αγ. Βασιλάκη	1		
Μάρκος Ι. Παλαιούδης	1		
Μάρκος Σ. Παχουδάκης	1		
Νικόλαος 'Αντων. Λοῖζος	1		
Ζωρῆς Ι. Κελαϊδῆς	1		
Οικονόμος Μάρκος Ππ. 'Αγ. Βασιλάκης	1		

Σώματα	Σώματα
Κυριακή Α. Πιταούλη	1
Καλλιόπη Ν. Κοντέλου	1
Άγλαΐα Μ. Τζίνη	1
Καλλιόπη Π. Καλίτση	1
Νικόλαος Γ. Χαρόκοπος	1
Σακελλάριος Άθανάσιος Μπουλάς	1
Οικονόμου Ίωάννης Γεωργούλης	1
Μαρία Α. Κουδή	1
Ζηνοβία Γ. Βουρλάκου	1
Νικητιά Α. Ζουμή	1
Άννα Θ. Κουτούρα	1
Μελπομένη Γ. Μουζούθρα	1
Άγγελική Φαφαλιού	1
Έλένη Σταματίου Μοσχούρη	1
Βγερσούκα Άντωνίου Κολογρηά	1
Νικόλαος Σκούφαλος	1
Κατίνα Π. Τσιμπιού	1
Άδαμάντιος Γ. Πίτας	1
Μιφία Ε. Καστάνου	1
Μαρία Α. Καστάλα	1
Ζηνοβία Α. Καριβαλή	1
Κατίνα Ι. Γεντιδίη	1
Οικονόμ. Άδαμάντ. Μπριλής Έφρη. Άγ. Ίσιδώρου	2
Χριστόφορος Σ. Γάγκας	1
Οικογένεια Γεωργίου Διονυσίου	1
Μαρία Σ. Παγιούλα	1
Μαρκέλλα Γ. Άκαβαίλου	1
Χαράλαμπος Γ. Βουτσάς	1
Οί εν Οίνούσσαις	
Εύγενει φροντίδι του Αϊδεσμι. Οικονόμου κ. Μιχ. Πατέρα	
Ίερός Ναός Άγιου Νικολάου	1
Οικονόμος Μιχαήλ Πατέρας	1
Ίερεύς Νικόλαος	1
» Άμβρόσιος	1
Άμβροσία Μ. Ανυού μοναχή	1
Ματρώνα Μ. Λεμού	1
Άθανασία Κ. Μαριώρα	1
Εύσεβια Μ. Λεμού	1
Καλλινίκη Ι. Χριστοφή	1
Μαρίτσα Ι. Λύρα	1
Χρυσή Θ. Λεμού	1
Γεώργιος Μ. Κατσάμπας	1
Ειρήνη Σ. Κυριακίχη	1
Κυριακούλα Μ. Χαλικιά	1
Πολυξένη Δ. Νικηφόρου	1
Άνεξούλα Ν. Σπέη	1
Δέσποινα Κ. Σκούληκα	1
Πατρώνα Α. Διαμαντάρα	1
Πολυξένη Δ. Ποντικοῦ	1
Μαρία Κ. Ποντικοῦ	1
Μαρία Ν. Σαμοθρακήτη	1
Νικόλαος Ήλ. Λιγνός	1
Εύγενεια Δ. Ποντικοῦ	1
Νικηφόρος Πιπεριδης	1
Στυλιανός Κοντόζογλου	1
Πολύδαρος Άντ. Λεμός	1
Άριστειδης Παντ.	1
Δέσποινα Κ. Λεμού	1
Μαρία Ι. Λύρα	1
Γεώργιος Άδ. Λεμός	1
Εύφροσύνη Ν. Ποντικοῦ	1
Γεώργιος Δ. Χαλικιάς	1
Μιχαήλ Κ. Λεμός	1
Κωνσταντίνος Ήλ. Λιγνός	1
Μαρία Ί. Χατζηπατέρα	1
Γεώργιος Κ. Πατέρας	1
Άδαμάντιος Κ. Χατζηπατέρας	1
Ίωάννης Κ. Χατζηπατέρας Πειραιεύς	1
Νικόλαος Κ. Χατζηπατέρας Πειραιεύς	1
Γεώργιος Άλ. Διαμαντάρας	1
Εὐαγγελία Στ. Καψάλη	1
Εύγενία Ήλ. Λύρα	1
Παναγιώτης Μ. Λεμός	1
Χρῆστος Μ. Λεμός	1
Βασίλ. Κ. Γιαννακίης	1
Καλλιόπη Μιλτ. Λεμού	1
Έλένη Α. Μαριώρα	1
Κωνσταντίνος Άντωνόπουλος Ιατρός	1
Ίωάννης Κ. Λεμός	1
Γεώργιος Σαμωνάς	1
Άριστειδης Άντ. Ψύλλος	1
Σπύρος Άντ. Λεμός	1
Δημήτριος Χ. Πατέρας	1
Μαρία Ι. Πατέρα	1
Οί εν Καρδαμύλλοις	
Νικόλαος Ι. Άγγελικούσης	1
Αικατερίνη Κ. Άγγελικούση	1
Κωνσταντίνος Σκαρβέλης	1
Μιχαήλ Δέλλης	1
Κυριακή Νικολαδοῦ	1
Ξένη Κυπραίου	1
Ειρήνη Βίενα	1
Μαριγώ Παγιώνη	1
Ρήγεια Λυμπέρη	1
Ίωάννης Δράκος Ιερεύς	1
Ίερομόναχος Γεράσιμος Φισφής	1
Άντωνοῦ Λιμπέρηνα	1
Κυριακούλα Κ. Μαυρή	1
Άναγνώστης Γεωργαντής	1
Στέφανος Ι. Σκαρβέλης	1
Χαράλαμπος Κ. Γλύπτης Ιατρός	1

Σώματα	Σώματα
Νικόλαος Διφωνής Ιατρός	1
Μαρίκα Ήλ. Γλύπτου	1
Σταμ. Ι. Ζολότα	1
Οί εν Βολισσῶ	
Σωτήριος Δ. Παραδείσης	1
Οί εν Κουρουνίσις	
Ίερός Ναός Άγιου Ίωάννου Θεολόγου	2
Ίερός Ναός Μεταμορφώσεως Σωτήρος ερηγόρος	2
Βιβλιοθήκη Σχολείου Κουρουνίων και ερηγόρος	2
Άντώνιος Λούζος διδάσκαλος	1
Νικόλ. Π. Ίωάν. Κεφάλας	1
Άθανάσι. Π. Ίωάν. Κεφάλας	1
Ίωάννης Π. Μ. Κεφάλας	1
Δημήτριος Μιχαλάκης	1
Αϊδεσμι. Οικονομ. κ. Νικόλ. Μιχαλάκης	1
Ίερεύς κ. Βασίλ. Κωτσάτος	1
Ίερεύς κ. Ίωάννης Μιχαλάκης	1
Μιχαήλ Ν. Μιχαλάκης (ερηγόρος)	1
Γεώργιος Σπανός	1
Εὐάγγελος Σπανός	1
Γρηγόριος Σπανός (ερηγόρος)	1
Κωνσταντίνος Γ. Σπανός (ερηγόρος)	1
Άδαμάντιος Μιχαλοῦ (ερηγόρος)	1
Υιοί Ήλία Μιχαλοῦ (ερηγόρος)	1
Ίωάννης Μ. Ζινητής	1
Φίλιππος Βουροτίς	1
Δημήτριος Κυριακίχης	1
Σταμάτιος Χιοῦς (ερηγόρος)	1
Μόδεστος Βασιλάκης (ερηγόρος)	1
Μιχαήλ Τακτικός	1
Οί εν Κεράμῳ	
Εύγενει φροντίδι Ίερέως κ. Δ. Τσιαδη.	
Ίερός Ναός Άγ. Παντελεήμονος	1
Ίερεύς Δημήτριος Τσιαδης	1
Μιχαήλ Χο. Τσιαδης	1
Οί εν Καταβάσει	
Στυλιανός Κ. Γερατζούνης	2
Οί εν Ποταμῶ	
Αϊδεσμι. Ίερεύς Πέτρος Κοντός	1
Οί εν Παρπαρῶ	
Ίερός Ναός Άγιου Ίωάννου	2
Πανος. Άρχιμανθρ. κ. Ίωακείμ Γαλιανός	1
Αϊδεσμι. Ίερεύς Τσιμηής	1
Ίερομόναχος κ. Δανιήλ (Παγούσενα)	1
Οί εν Νενητουρίσις	
Ίερεύς Σάββας Κατσαρός	1
Οί εν Μελανιῶ	
Ίεροδιάκονος Ήλίας Γαλιτούλας	1
Οί εν Κουδιάντα	
Ίωάν. Άσπροῦλης Πρόεδρος Κοινότητος	2
Οί εν Βουνοῦ	
Εύγενει φροντίδι Αϊδεσμι. εφημερίου Άναλήψεως	
Ίερός Ναός Άναλήψεως	1
Μαριόγκα Πατρώνα	1
Παναγιώτης Μάγιας	1
Οί εν Αεθίῳ	
Εύγενει φροντίδι του ὄσιου. Άρχιμ. Δημ. Ζανάχη.	
Ίερός Ναός Άγιου Γεωργίου	2
Οί εν Νεχωριά	
Κωνστ. Εύγενης Πρόεδρος της Κοινότητος	1
Ίερός Ναός της Παναγίας Εισοδείων	1
Οί εν Άρμολίσις	
Εύγενει φροντίδι του αϊδεσμι. εφημερ. Ναοῦ Άγιου Δημητρίου	
Ίερός Ναός Άγιου Δημητρίου	2
Οί εν Μέσα Δεδύμα	
Εύγενει φροντίδι αϊδεσμι. Ιερέως κ. Γεωργ. Άβδελιώδη	
Ίερός Ναός Κοιμήσεως Θεοτόκου	1
Ίερεύς Γ. Άβδελιώδης	1
Πολυξένου Χάνδρου	1
Οί εν Καρυῶς	
Ίωάννης Παντ. Μαλαχίας	3
Οί εν Καταρράκτη	
Αϊδεσμι. Ίερεύς κ. Σ Ευδάδης	2
Οί εν Χαλικῶς	
Ίερολογιώτατος Μαξμος Σπηλιόπουλος	5
Αϊδεσ. Έφημεριος κ. Γ. Βαβυλουσάκης	1
Οί εν Πυργίῳ	
Αϊδεσμι. Ίερεύς κ. Γ. Τσιχης	1

Οἱ ἐν Ζυφῶν

Αἰδεο. Ἱερεὺς κ. Ἐδοστ. Σπίνος

Οἱ ἐν Βασιλευσίων

Αἰδεο. Ἱερεὺς κ. Λάζαρος Ρήγος

ΕΝ ΤῆΙ ΛΟΙΠῆΙ ΕΛΛΑΔΙ

Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Σουφλίου κ. Ἰωακείμ.

Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Ἀρδαμερίου καὶ Γαλατίστης κ. Καλλίνικος

Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Τριφυλλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Ἀνδρέας

Οἱ ἐν Ἀθῆναις

Ὁ κ. Ἡλίας Ἀσπιώτης Ἱατρός Βουλευτῆς Χίου

Ὁ κ. Κων/ντίνος Ἀμαντος Ἀκαδημαϊκός

Ὁ κ. Κουφονιώτης Δ)τῆς Ἀρχαιολογικῆς

Ὁ κ. Ἀλέξ. Παχῶς δικηγόρος Βουλευτῆς Χίου

Ἡ κ. Αἰμιλία Κ. Σάρρου

Ὁ κ. Μιχαὴλ Πυτιδῆς Καθηγητῆς

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Κ. Κωτσάτου

Ἰωάννης Μ. Κουγιούλης Ἐργοστασιαρχὸς Νέον Φάληρον

Κωνσταντῖνος Γ. Κωτσάτος Ἀθῆναι

Ἰωάννης Δ. Σπανός Πειραιεὺς

Λάμπρος Γ. Κωτσάτος

Βασίλ. Γ. Γεντίδης

Οἱ ἐν Σύρῳ

Ὁ Πανος. Ἀρχιμανδρ. κ. Ἰωακείμ Πολίτης διὰ τὸ Μονύδριον τῆς Ἁγίας Βαρβάρας

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ δικηγόρου κ. Μιχαὴλ Ζολῶτα

Χιακὴ ἀδελφότης Σύρου

Εὐάγγελος Ι. Σάμιος

Νικόλαος Σ. Ζερβουδάκης

Νικόλαος Ἀσπιώτης

Παντελῆς Μ. Δρόσος, ἱατρός

Πλάτων Νεγροπόντης

Οἱ ἐν Πάρῳ

Ὁ Πανοσιώτ. Ἡγούμενος Ἱερῶς Μονῆς Λογκοβάρας κ. Φιλόθεος Ζερβῆκος

Οἱ ἐν Μιτυλήνῃ

Ὁ κ. Στέφανος Λάμπρου Εἰσηγητῆς Νομαρχίας

Αἰδεο. Οἶκον. κ. Νικόλαος Μπόης (Μανδαμάδος)

Οἱ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει

Ἱερομόν. Θεόκλητος Ι. Σουλῆς (Μονὴ Διονυσίου)

Νικόλαος Ι. Σουλῆς

Μελχισεδέκ Ι. Σουλῆς

Παῖσιος Γέροντας Βατοπεδινός

Ἡσύχιος Ἱερομόναχος Βατοπεδινός

Διονύσιος Ἱεροδιάκονος Βατοπεδινός

ΕΝ ΤῶΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚῶΙ

Οἱ ἐν Ἱεροσολύμοις

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Γρηγορίου Καθηγουμένου τῆς Ἱερῶς Μονῆς Ἁγ. Σπυριδωνος

Ἀνόνημος Σ. Κ.

Ὁ Παρασκευοφύλαξ Ἱερομ. κ. Ἰωάν. Παπακωνσταντίνου

Ὁ Πανος. Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἀθανασ. Σάμιος

Ὁ Ἀρχιμ. κ. Ἰωανν. Ἡγούμ. Γεωργιανῆς

Ὁ Ἀρχιμ. κ. Γρηγοριος Κωστεριάδης Ἡγούμενος Ἁγίου Σπυριδωνος

Ὁ Ὀσιώτατος Ἱερομόναχος κ. Βασίλειος Καπάπapas Ἡγούμενος Τιμίου Προδρόμου

Ὁ Ὀσιώτατος Ἱερομόναχος κ. Μεθόδιος Ἡγούμενος Πραιτωρίου

Ὁ Πανος. Ἀρχιμανδρίτης κ. Σίλβεστρος Ἡγούμενος τῆς Λαύρας Ἁγίου Σάββα

Ὁ Ὀσιώτατος Ἱερομόναχος κ. Εὐμένιος Κρῆς, ἐφημέριος Ἁγίου Κωνσταντίνου

Ὁ Ὀσιώτατος Ἱερομόναχος Κοσμάς Τιρώνης ἐφημέριος Μεγάλης Παναγίας

Ὁ Πανοσι. Πρωτοσύγγελος κ. Κωνσταντῖνος, Ἡγούμενος Θαβωρίου Ὁρους

Ὁ Ὀσιώτ. Ἱερομ. κ. Σάββας ἐφημ. Ἁγ. Τάφου

Ὁ Ὀσιώτ. Ἱερομ. κ. Πρόκοπος ἐφημ. Ἁγ. Τάφου

Ὁ Ὀσιώτ. Ἱεροδιάκ. κ. Ἱεροθέος ἐφ. Ἁγ. Τάφου

Ὁ Ὀσ. Ἱεροδιάκ. κ. Εὐγ. Συμεὼν. ἐφ. Ἁγ. Τάφου

Ὁ Ὀσ. Ἱεροδιάκ. Χρυσόστομος δευτερεύων Πατριάρχ.

Ὁ κ. Ἰωάννης Μουσικίδης Πρωτοψάλτ. Π. Τάφου

Μιλτιάδης Παπαϊωάννου, δόκιμος

Γεώργιος Ἐμ. Ἀργυρὸς δόκιμος

Μελάνη Μοναχῆ, Ἡγουμένη Μεγ. Παναγίας

Θεόνημφη Μοναχῆ Κορυκορυφῆ

Σοφία Μοναχῆ Σαββοπούλου

Μαρία Κελαδίτου, διδασκάλισσα

Σμαράγδα Σφαῆλου (Ἅγιος Νικόλαος)

Σώματα

Οἱ ἐν Καλύμνῳ.

Οἱ κ.κ. Νικόλ. καὶ Λεωνίδας Ἀβγουντίνος Ἐμποροὶ

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τῆς ἐν Καίρῳ Δ)δος Ἐθαγγελίας Μαυράκη.

Εἰρήνη Πικλίου Κάιρον.

Εὐφροσύνη Κουμνηοῦ Κάιρον

Μαρία Ρώτα Κάιρον

Ἀφροδίτη Θελιτροῦ

Ἰγνατία Θεοδωράκη Κάιρον

Ἐθαγγελία Μαυράκη

Ὁ κ. Ἰωάννης Α. Μίχαλος Ἀλεξάνδρεια

Οἱ ἐν Ἀμερικῇ

Ὁ ἐν Νέα Ὑόρκῃ ἐκ Κοουρανίων κ. Δημήτριος Ζαννῆς διὰ διαφόρους ἐκεῖ ἐγκατεστημένους Χίους

Ὁ ἐν Βαλτιμόρη δικηγόρος κ. Γεώργιος Β. Κωτσάτος ἐκ Κοουρωνίων

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ ἐν Φιλαδέλφειᾳ κ.

Ἀντωνίου Θ. Βολίκας ἐκ Χίου

Ἰωάννης Ν. Καλογρηάς

Ἀπόστολος Ἐδοστ. Βλάχος

Κωνσταντῖνος Ι. Τσαμουτάλος

Ν. Σκανδιάλης

Ἰωάννης Τ. Γιώργαλος

Ζαννῆς Σ. Ψώφας

Εὐάγγελος Ι. Ἀνδρεάδης ἡ Χατζηφραγκούλης

Κωνσταντῖνος Α. Κασιώτης

Ἀντώνιος Θ. Βολίκας

Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρ. κ. Ἀθηνόδωρος Παραδείσης Προϊστάμενος τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος Παρισίων

Ὁ Πανος. Ἀρχιμανδρ. κ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης Προϊστάμενος τῆς Ἑλλ. Κοινότητος Λονδίνου

Ὁ Πανος. Ἀρχιμανδρ. κ. Ἰωάννης Μ. Ἀνδρεάδης Προϊστάμενος τῆς Ἑλλ. Κοινότητος Μονάχου

Ὁ Πανος. Ἀρχιμανδρ. κ. Κωνστῖνος Βαλιάδης Προϊστάμενος τῆς Ἑλλ. Κοινότητος Λωζάνης

Οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σταυρουπόλεως κ. Ἰωακείμ Διευθυντῆς τῆς ἐν Κάλκῃ Θεολογικῆς σχολῆς

Ὁ ἱερός Ναός τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης κ. Νικηφόρος Καζῆς, ἐφημέριος ἐν Πέραν

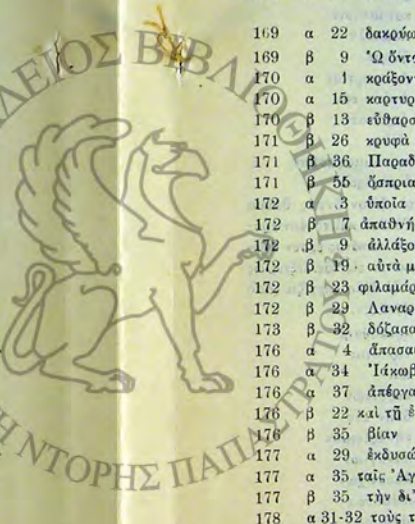
ΠΑΡΟΡΑΜΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

[Ἐπειδὴ πολλὰ παρεσιέφθουσαν λάθῃ κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν, διορθοῦμεν ἑνταῦθα τὰ μᾶλλον ἄλλοιοῦντα τὴν ἔννοισιν.]

Σελὶς Στήλῃ στίχ. ἀντί	ἀνάγνωθι	Σελὶς Στήλῃ στίχ. ἀντί	ἀνάγνωθι
13 α' 5	συνήχθησαν,	22 α 47	Ὀλος
14 α' 10	οὐ	22 β 2	δείξῃ
15 β' 20	αὐθις	23 α 25	καλασθήσεσθε
16 β' 19	νῦν	23 β 34	οἰκτεῖρον
17 α 30	τείχος	24 α 8	ἔχεις
17 β 6	τυραννοῦσι σὲ	24 α 10	οὐ
18 α 24	Ἰησοῦν μου	24 β 12	διπλοῖς τε
20 α 21	τὸ	24 β 36	ὦ

Σελίς Στήλη στίχ. ἀντί	ἀνάγνωθι
25 α 17 ὑπέμειναι	ὑπέμεινας
25 β 16 μαμαργαυαίς	μαμαργαυαίς
27 α 1 χειρας	χειράς
29 α 39 Δευτε	Δευτε
29 β 3 παιδες	παιδες
30 α 24-25 τὸν-τὸν	τὸν τοῦν τὸν
31 β 25-26 συνέφιγξας	συνεσφιγξας
37 β 21 καὶ ἐμὲ μόνον ἀφῆκαν (εἶναι περὶ ταῖς λέξεις)	106
37 β 24 φάγω	φάγω
37 β 49 ὄπου	ὄπου
37 β 55 ἁγίον τους	τὸ ἁγίόν της
45 α 30 μακαροθύμος	μακροθύμος
46 β 4 πειρασμοίς	πειρασμοίς
48 α 29 θυσίαν	θύσιαν
49 β 46 ἐπε-ράτησαν	ἐπεράτησαν
50 α 12 ἔξωσιον	ἔξωσιον
53 α 20 ἠγίως	ἠγίως
53 α 20 στόμα	στόμα
53 α 20 δικαίως	δικαίως
53 α 45 ἐσχάτως	ἐσχάτως
53 α 45 στόμα	στόμα
53 β 11 προσθύμος	προθύμος
54 α 41 θειον	θειον
58 β 34 τὸν	τὴν
62 β 18 ἡμιν	ἡμιν
64 β 33 ἐπιχυσάσας	ἐπιχυσάσας
68 α 45 σελ. 13	σελ. 13
68 β 27 ἀφ' ὧν	ἀφ' ὧν
69 α 32 περικαλλές	περικαλλές
70 α 33 ἐξίσταμαι	ἐξίσταμαι
70 β 29 τὸν	τὴν
71 β 31 τὴν	τὴς
72 α 3 ὀρθίζοντες	ὀρθίζοντες
75 β 39 ἀφῆκε	ἀφῆκε
76 α 33 ἦσανεν ὁ	ἦσανεν ὁ θειος ζήλος αὐτοῦ
76 α 38 νὰ τὴν φυ	νὰ τὴν φυλάξω
77 α 54 Μισομανένια	Μισομανένια
78 α 14 νὰ λοξάξῃ	νὰ λοξάξῃ
78 α 20 Νικόλας	Νικόλαος
78 β 1 ἠκούοντα	ἠκούοντο
78 β 12-13 ὄλην τὴν ἀληθειαν	ὄλην τὴν ἀλήθειαν
78 β 41 τιμῶντα, σε	τιμῶντας σε
79 β 7 οια	οἷα
80 β 43 προσδέξαι	προσδέξαι
81 α 15 Τι σε	Τι σε
81 α 27 (1)	(εἶναι περὶ τὸς ὀριθμὸς)
81 α 27 ὕδοο	ὕδοο
82 α 37 38 θραπεύ-εἰς	θραπεύεις
84 α 6 κνικῆσας	ἐκνικῆσας
84 α 26 Τὴν	Τὸν
88 β 28 καὶ ἐξοδός σου	καὶ ἡ ἐξοδός σου
94 α 17 πλάτην	πλάτην
90 β 13 πριονίσματα	πριονίσματα
95 α 7 τῷ βαφῇ	τῇ βαφῇ
95 β 36 ἐν τῷ	ἐν τῷ

Σελίς Στήλη στίχ. ἀντί	ἀνάγνωθι
97 β 14 διαπραχθεῖ	διαπραχθεῖσθαι
98 β 16 περιπίστον	περιπίστον
99 β 18 ἐξέμωσαν	ἐξέμωσαν
100 α 5 δρόμον	δρόμον
106 α 23 διασκέασον	διασκέασον
106 β 3 Λεσπίου	Λεσπίου
106 β 15 ἡδη	ἡδη
106 β 30 ἔ-εφερες	ἔφερες
106 β 37 ἄγωνας	ἀγωνίας
107 α 16 κερτερός	κερτερός
107 α 17-18 κάρσ σου	κάρσ σου
108 α 9 δεινον	δεινῶν
110 β 16 κα	καὶ
111 β 32 ἔκομε	ἔκομε
115 α 6-7 ἡδυναίς	ἡδυναίς
115 β 23 μονορχηνοίς	μονορχηνοίς
116 α 8-9 τοῦ τοῦ λοιποῦ	τοῦ λοιποῦ
118 α 31 μέγιστε	Μόδετε,
120 α 9 ἴηυσε	ἴηυσε
120 β 8 Δοξασημένα	Δοξασημένα
122 α 3 λιμάτων ἱερῶν	σιμάτων ἱερῶν
122 α 12 Σεβασιεῖ	Σεβασιεῖ
123 β 4 βρασημένα	βρασημένα
124 α 3 δαίμονα	δαίμονα
124 α 25 Τυή τις	Τυή τις
124 β 5 κάμη	κάμη
124 β 14 τῆς	τοῦ
124 β 17 ἔφα του	ἔφα του
125 α 7 γέγονες	γέγονε
125 α 36 ἄλλοις	ἄλλοις
128 α 18-19 τὴν σιβαριαν σου μνήμην.	τὴν σιβασιμὸν σου μνήμην.
129 β 12 καὶ τὸ τὸ μέγα	καὶ τὸ μέγα
130 β 6 κεινηῶδη	κεινηῶδη
131 α 27 τὸν δυσσέβειαν	τὴν δυσσέβειαν
132 α 26 ἐχοματίσας	ἐχοματίσας
133 α 32-33 ἡμῶν τοῦ δωρεῖσθαι ἡμῶν τοῦ δωρεῖσθαι	
133 β 18 Ἡ λοιπά σου	Ἡ λοιπά σου
134 α 7 διάπυρα;	διάπυρος;
134 α 33 ἀξιομήνητοι	ἀξίμηνητοι
134 β 4 τὸ τόσα	τὰ τόσα
135 α 10 ἐξάποντος	ἐξάποντος
135 β 40 προσκοιηθεῖς	προσκοιηθεῖς
135 β 42 λαβὸν	λαβὸν
136 α 5 πεντακωσίας	πεντακωσίας
141 α 14 μάρτυς Χριστοῦ	μάρτυς τοῦ Χριστοῦ
141 β 8 βιον του τὸν ἅπαντα	βιον μου τὸν ἅπαντα
142 α 20 ἠλόγησας	ἠλόγησας
142 α 25 γάρει καὶ καὶ Χίος	γάρει καὶ Χίος
144 β 24 κνήσασα	κνήσασα
147 α 15 διὰ μὴ πάγω	διὰ νὰ μὴ πάγω
150 α 27-28 ἀποτάφ	ἀποτάφ
152 α 10 Ἡ πόλις ἀνάσσουσα	Ἡ πόλις ἡ ἀνάσσουσα
152 β 33 καὶ νῦν οὐρανοῖς	καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς

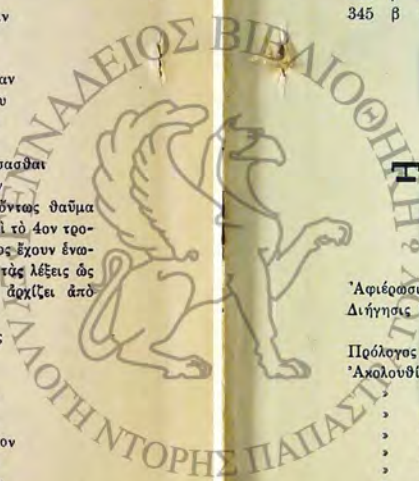

Σελίς Στήλη στίχ. ἀντί	ἀνάγνωθι
152 β 37 Ἐκ παντοίων τῶν κινδύνων—	Ἀνάγνωθι: Ἐκ παντοίων κινδύνων
153 α 33 πῆκαν	πῆκαν
153 β 5 τροφῆς	τροφῆς
156 α 9 ἰχνη	ἰχνη
Τὸ τέλος τοῦ ἰουδαίου εἶναι εἰς τὴν λέξιν ἐξώσας με	
160 α 6 μόνος ἅγιος	μόνος ὁ ἅγιος
161 α 11 βοσιλέας	βασιλέας
163 β 26 γεναιον	γεναιον
163 β 29 ὑπέο	ὑπέο
164 β 27-28 παραδοθῆναι καὶ ἀφανισμῷ —	ἀνάγνωθι: παραδοθῆναι ἀφανισμῷ
164 β 33 τὸν σὸν	τὸν σὸν
169 α 18 Ἵμα;	Ἵμα;
169 α 19 οὐ προσύμεθα οὐ πρόσκαρον—	ἀνάγνωθι: οὐ προσύμεθα πρόσκαρον
169 α 22 δακρῶν τι	δακρῶν τε
169 β 9 Ὡς ὄντως	Ὡς ὄντως
170 α 1 κρηθῶντες	κρηθῶντες
170 α 15 κατηρόφρων	κατηρόφρων
170 β 13 εἰθαροσίαν!	εἰθαροσίαν!
171 β 26 κρυφὰ καὶ χαρτί	κρυφὰ μελάνι καὶ χαρτί
171 β 36 Παραδείου	Παραδείου
171 β 55 ἄσπρια	ἄσπρια
172 α 3 ὑποία	ὑποία
172 β 7 ἀπαθήκομεν ἀπονήκομεν	
172 β 9 ἀλλᾶζομεν	ἀλλᾶζομεν
172 β 19 αὐτὰ μίαν	αὐτὰ εἰς μίαν
172 β 23 φιλομάτρου	φιλομάτρου
172 β 29 Λανασίου	Λανασίου
173 β 32 δόξασαι	δοξάσαι
176 α 4 ἄπασαι	ἄπασαι
176 α 37 Ἰάκωβον	Ἰακώβου
176 α 34 ἀπέργασας	ἀπέργασαι
176 β 22 καὶ τῆ ἐπι τῆ	καὶ τῆς ἐπι τῆ
176 β 35 βίαν	βίαι
177 α 29 ἐκδυσώπει	ἐκδυσώπει
177 α 35 ταῖς Ἀγγέλων τῶν Ἀγγέλων	
177 β 35 τὴν δι' ὀρθόδοξον	τὴν δὲ ὀρθόδοξον
178 α 31-32 τοὺς τὴν μνήμην	τοὺς τὴν σὴν μνήμην
178 β 14 οἰτήσαι	αἰτήσαι
179 α 13-14 ἄπαντες	ἄπαντες
179 β 7 ἐπάγγ	ἐπάγγ
181 α 2 ἔμαθον	ἔμαθεν
181 α 9 ἐφθόνησε	ἐφθόνησε
181 α 18 ἡμει	ἡμεῖς
181 α 43 αἰς	εἰς
181 β 42 συναγοῦντος	συναγοῦντος
181 β 53 μὴ βδέξῃ με μὴ βδελίξῃ με	
182 α 8-9 μὴ με βδελίξῃς μὴ με βδελίξῃς	
182 α 23 θόρον	πόρον
182 α 25 κατάνυξεν	κατάνυξεν
183 α 45 μάρτυρον	μάρτυρος

Σελίς Στήλη στίχ. ἀντί	ἀνάγνωθι
183 β 16 δὰ	τὰ
184 α 23 σχοίνον	σχοίνον
184 β 46 πόνεσας	πόνεσας
184 β 49 φρόνιτας	φρόνιτες
185 α 31 τον Σωτήρα τὸν Σωτήρα	
186 β 8-9 τῶν ἀγαπῶντων σε καὶ τῶν ἀγαπῶντων καὶ	
187 β	Τὸ ζῶν μεγαλυνοῦρον τελειώνει εἰς τὴν λέξιν (ψυχὰς καὶ σώματα,) ἀρχίζει δὲ τὸ τελευταῖον, τὸ τέταρτον, ἀπὸ (τὴν λέξιν φυλάττε)
188 β 37 ἐδόξασα	ἐδόξασας
189 α 13 εὐχος καὶ σὲ μόνον —	ἀνάγνωθι: εὐχος καὶ σεπτὸν
190 α 7 ὄλιβον	ὄλιβον
190 β 15 τῆς	σῆς
190 β 25-26 καὶ ἀνδρείαν	ἐν πόνοις — ἀνάγνωθι: (νὰ διαγραφῶν αἱ λέξεις αὐταῖ)
191 β 16-17 τειτῶσαι	τελειώσας
192 α 17-18 ταύτας ἡμέρας	ταύτας ἡμέρας
195 α 2 κτὶ	καὶ
195 β 6 κηρακῶν	παρακαλῶν
195 β 9 ἐπέευσαν	ἐπέευσαν
195 β 26 Κορινθίως	Κορινθίως
197 β 46 τὴν ὁποῖαν ἐπειδὴ —	ἀνάγνωθι: τὴν ὁποῖαν παραλειπομένην ἐπειδὴ
197 β 50-51 ἐφύκατε	ἐφύκατε
198 α 7 μὴν ὁ ἀρχαία μὴν ἢ ἀρχαία	
198 α 9 αὐτοῖς	οὗτοι
198 β 34 μινεργίας	συνεργίας
200 β 9 τινός	τινός
203 β 50 αἱ λέξεις	« ἀλλὰ τὰ γράφομεν εἰς κἀνὴν ξένον καὶ μακρινὸν τόπον εὐρισκόμενοι » πρέπει νὰ διαγραφῶν
206 α 45 πανάσιος	πανόσιος
209 α 8 οἷε ἐμελλε νὰ ἐγκυθῆ	ἐγκυθῆ — ἀνάγνωθι: οἷε ἐμελλε νὰ ἐγκυθῆ
211 β 11 ἀπαστράττουσα	ἀπαστράττουσα
211 β 21 ἀπαρνούμενοι	ἀπαρνούμενοι
213 α 5 νήσων	νήσων
213 α 20 Νικηφόρον	Νικηφόρον
213 β 33 καὶ φλιβομένην	πέλεις — ἀνάγνωθι: καὶ φλιβομένην βοήθεια πέλεις
214 α 17 βουλόμενον	βουλόμενον
214 α 19 ἄρα	ἄρα
214 α 22 φόρεμα	φύρεμα
214 β 38 τῇ ἀγάπῃ πρὸς ὸν	— ἀνάγνωθι: τῇ ἀγάπῃ πρὸς Θεὸν, πρὸς ὸν
215 α 20 ἔκραξεν	ἐκραξεν
215 α 39 Νικηφόρον	Νικηφόρον
215 β 9 ἐνθόσιος ἐκόμενος	ἐνθόσιος τρίβιος
215 β 13 Πανσιπλιε	χαριτώσαν — ἀνάγνωθι: Πανσιπλιε χαρῶς χρι-

Σελίς Στήλῃ στίχ. ἀντί	ἀνάγνωθι	Σελίς Στήλῃ στίχ. ἀντί	ἀνάγνωθι •
215 β 28 ἀποβολῶν	ριτωσον ἀποβαλῶν	253 β 8-9 τρυφῶς	τρυφῆς
216 β 6 ἐπιταγάνων	ἐπιταγῶν	253 β 15 θεῖε, τὴν εὐσέβειαν θεῖε, καὶ τὴν εὐσέβειαν	
216 β 7 ἐπιλαμβανόμενοι	ἐπιλαμβανόμενοι	253 β 28 πτέρυξ, ἁγίας σου πτέρυξ τῆς ἁγίας σου	
218 α 1 πλῆσιον	πλουσιού	254 α 15 τοδε	τοῦ;
218 α 4 φιλοπονία μου	φιλοπονία του	254 α 22 φρόβνευστε	θεόβνευστε
218 α 11 πολυτιμών	πολυτιμῶν	256 β 23-24 νεοσθλων	νεοσθλων
218 β 27 καταπιεζόμενος	κατασπαζόμενος	256 β 40-41 θασατο	θασατο
218 β 29 ἀμφοτέρους	ἀμφοτέροις	257 β 17 στέθανος	στέφανος
218 β 33 τούτων	τούτου	257 β 25 ἡρίστων	ἡρίστων
218 β 48 ὁ ἴδιος	ὁ ἴδιος	258 β 40 Παισιον	Παισιον
218 β 50 τύπον	τύπου	259 β 2 σοῦ	τοῦ
219 α 44 τυπικὴν	κοινήν	261 β 8-9 καὶ ἄσπρα φορέματα	καὶ ἄσπρα καὶ φορέματα
219 β 1 παρεκάλειν	παρεκάλεσαν	262 α 20 σκοτεινὴν	σκοτεινὴν
219 β 25 ἐπανερχόμενος	ἐπανερχόμενον	263 β 41 ἔχει	ἔχει
219 β 27 καταπεποιημένον	καταπεποιημένους	263 β 44 κανάστασιν	κατάστασιν
220 β 5 Ἄγνωστον	Ἄγνωστον	264 α 5 τίμπολυ	πέμπολυ
220 β 53 1807	1907	265 α 5 ἤλιψε	ἤλιψε
221 α 35 προσκυνούντας	προσκυνούντας	266 α 10 Μειτουργίαν	Λειτουργίαν
222 α 33 παρέχει	παρέχων	266 α 39 πω του	ἐπάνω του
222 β 14 δρακί καὶ συνεχόμεθα	δρακί συνεχόμεθα	269 β 25 ἱερωτατε	ἱερώτατε
222 β 26-27 ἑαυτοῖς	ἑαυτοῦ	270 β 36 δίδον	δίδου
224 α 9 νοητων	νοητῶν	272 α 18 προομιμασασθαι	προομιμασασθαι
224 β 28 ἐκτελέσας	ἐκτελέσας	272 α 23 παρέχων	ὁ παρέχων
226 β 27 ἔκουσιως	ἐκουσίως	273 α 40 τὸ ξένον θαῦμα	τὸ ξένον ὄντως θαῦμα
226 β 40 ἐκτιμηθεῖς	ἐκτιμηθεῖς		Τὸ ζον καὶ τὸ 4ον τρο-
227 β 31 ἀπελήψας	ἀπελήψας		πάρια τῆς α'. φῶδης τοῦ κανόνος ἔχουν ἐνω-
230 α 14 πάντα	πάντας		θῆ. Τὸ πρῶτον τελειώνει εἰς τὰς λέξεις ὡς
230 β 17-18 σωτηρίαν τρισμάκω	— ἀνάγνωθι :		εὐεργέτης ἡμῶν. Τὸ δὲ ἄλλο ἀρχίζει ἀπὸ
	σωτηρίαν αἰτούμενος τρισμάκω		τὸ « Πῶς εἶπω τὸ μέγεθος ».
231 β 12 εἰρήνη	εἰρήνην	277 β 20 πρεπουσης	πρεπούσης
231 β 20 δυσομεῖτε	δυσωπεῖτε	279 α 20 τεραστια	τεράστια
232 α 23 Φαινοσότους	Φαινοτότους	281 α 43 λαί	καὶ
232 β 30 καὶ τῷ Ἰωσήφ	καὶ Ἰωσήφ	283 β 29 κηρύττειν	κηρύττειν
233 α 16 β'	β'	288 β 31 με ἤϊην του	ἄϊην του
236 β 7-8 μονάζουσι	μονάζουσι	292 β 24 ἐρίτιμον	τὴν ἐρίτιμον
237 α 30-31 εχνημόντος	εὐφνημόντος	299 β 11 πανάγων	πανάγων
237 α 38 τυφειν	τυχεῖν	300 α 32 ἀποστίλων	ἀποστίλων
237 α 41 παθειν	παθῶν	302 β 2 πειθοῦσα	πέθοῦσα
237 β 35 πρασάτου	παραστάτου	302 β 12 ἀκταις	ἀκταις
238 α 14-15 ἀστῶν	ἀστῶν	304 α 20-21 ὃ τὴν θαυμασίαν σου	— ἀνάγνωθι
238 α 15 ἐκτίρασθε	ἐκτίρασθε		ὃ τῶν θαυμασίων σου
238 α 20 προσόησε	προσόητε	304 α 36 ἕνας γέρος	ἕνα γέρος
240 α 25 οικόσ σου	οικόσ σου	307 β 23 ζῶφωιν	ζῶφωιν
240 β 33 καταφρονήσαντος	καταφρονήσαντας	309 β 13 ἀεγάσθε	ἀεγάσατε
241 α 1 ἀρετων	ἀρετῶν	309 β 27 εὐσβεῖα	εὐσβεῖα
241 α 19 μέλλοντες	μέλλοντα	309 β 28 τῇ μεσιτείᾳ Θεόφιλε	τῇ μεσιτεῖα σου Θεόφιλε
242 α 5 τρισμακάριστοι	τρिसμακάριστοι	310 α 23-24 τοῦ; αὐτοῦ;	τοῦ; αὐτῶν
242 α 8 παί	καὶ	310 β 26 ουσαν	οἶσαν
246 α 29 τὴν θυσίαν	τὴν ὁποιάν	312 β 1 Ὁδός	Ὁδὸν
250 α 16 λαβόντας	λαβόντας	312 β 4 συνησκήνωσα,	συνεσκήνωσας
251 α 34 προσθήγη	προσθήγη	313 β 30 Περί	Πυρὶ
252 β 35 ἔφερον	ἔφερον	314 α 5 πμρι	πυρὶ
253 α 33 ἄθλους θεόσφε	ἄθλους ἀνδρείας θεόσφε	314 α 17 δὴν	δὴν
253 α 43 τὴν σὴν παράσχου	τὴν σὴν χάριν παράσχου		

Σελίς Στίχ. ἀντί	ἀνάγνωθι	Σελίς Στίχ. ἀντί	ἀνάγνωθι
331 α 15 ὀγιγον τι	ὀλιγον τι	345 α 34 εἶτε	εἶτε
331 β 13 νύκ	νύξ	345 β 24 μετὰ	μετὰ
333 α 18 ὀνόμοζον	ὀνόμαζον	346 α 4 εἶτε	εἶτε
334 α 5 μύλου	ξύλου	347 α 28 κοκοί	κακοί
335 α 4 ἀποθήσασα	ἀποθήσασα	347 α 29 ἀπεπέμπονται	ἀποπέμπονται
336 β 9 νύμφη νύμφη,	νύμφη	347 α 31 καταφρονούντες	καταφρονούντες
337 α 26 Ἄγγελος	Ἄγγελοις	347 α 40 καταφρονεῖ	καταφρονεῖ
337 β 10 ὕμνων	ὕμνων	347 α 44 παρρησιον	παρρησιαν
338 α 20 τοῦ; ὕμνους	τοῦ; σου; ὕμνους	347 β 29 ἤλθε	ἤλθε
338 β 21 θαύμασι Ματρώνη	θαύμασι, θεία Ματρώνη	350 β 28 εἶπον	εἶπεν
338 β 22 ὕμνοῦντας	ὕμνοῦντες	351 β 33 παρακαλῶ σε	παρακαλῶ σε
341 α 27 ἐορτάζειν	ἐορτάζειν	352 β 12 τὰ	νὰ
342 α 9 ἔμε ἢ παντευλόγητος	ἔμε ὁ παντευλόγητος	353 α 24 παί	καὶ
344 β 18 καὶ ἄγιον	καὶ τὸ ἄγιον	354 β 8 ἐκεῖ ὄπου, ὄπου εἶπεν	ἐκεῖ ὄπου εἶπεν
345 β 9 Γεργίω	Γεωργίω	355 α 19 εἰθέσω	εἰπέ του

ΠΙΝΑΞ

ΤῶΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελίς		Σελίς
Ἐπίφωσις	3	> Ἁγίου Θεοφίλου τοῦ Ζακυνθίου	309-318
Διήγησις Μητροπολιτῶν Χίου καὶ Καρδαμύλων		> Ἁγίου Φανουρίου	318-326
περὶ τοῦ ἔργου	4		
Πρόλογος	9-10		
Ἀκολουθία Νεομάρτυρος Πολυδώρου	11-25		
Παναγίας Μυρτιδιώτισσης	26-43	Λόγος Νικηφόρου εἰς Ἀκάθιστον Ὑμνον	326-329
εἰς τὸ θαῦμα τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς	44-51	Διήγησις Ἀθανασίου Παρίου περὶ θαύματος Παναγίας Τουλωτιῆς	330-
Ἁγίας Ματρώνης	52-66	Διήγησις Ἀθανασίου Παρίου περὶ θαύματος Προδρόμου ἐν Ἀττικῇ	331-332
Νεομάρτυρος Νικολάου τοῦ Χίου	66-81	Διήγησις Χρὶ. Σερέμειη περὶ θαυμάτων Ἁγ. Παντελεῖμη καὶ Ἁγ. Εἰρήνης (Καρδουβίτις)	333-334
Ἁγίου Στυλιανοῦ τοῦ Παφλαγονίου	81-87	Ἐκκοιτέσασας Οἴκοι (χαρῆτισμοί) εἰς Ἁγίαν Ματρῶναν ὑπὸ Νικηφόρου	334-338
Νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Χίου	87-96		
Ἁγίας Μυροβίτης	96-102	Διήγησις περὶ μοναχῆ; τῆς Μονῆς Ἁγίας Ματρώνης Χαλάνδρων ὑπὸ Σρ. Σερέμειη	339-341
Νεομάρτυρος Ἁγγελῆ	97-117	Ἐπιστολὴ Ἁγίου Μακαρίου	341-347
Ἁγίου Μοδέστου	117-127	Ἀββὰ Μακαρίου Ἰγυρτίου λόγος πᾶν ὠφέλιμοι	345-347
Ἁγίου Οὐσιμάρτου Ὀνουφρίου τοῦ νέου	127-141	Ἐκλογὴ ψυχωφελῶν διηγημάτων	348-355
Νεομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Χίου	142-152		
Ἁγίου Τούφρωνος	153-164		
Νεομάρτυρος Σπετσιωτῶν	165-174		
Νεομάρτ. Θεοδώρου τοῦ Βυζαντινοῦ	175-187		
Ἁγίου Μακαρίου Ἀρχιεπ. Κορινθίου	187-210		
Ἁγίου Νικηφόρου τοῦ Χίου	211-223		
Ἁγίου Ἰσιδώρου	223-231		
Ἁγίου Πατέρων Νικήτα, Ἰωάννου, Ἰωσήφ τῶν ἐν Προβατίῳ	232-249		
Νεομάρτυρος Μάρκου	250-270		
Εἰς τὸ θαῦμα Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ ἐν τῷ Ἄδων	271-272		
Νεομάρτυρος Νικήτα τοῦ Νισυρίου	280-290		
εἰς τὴν εὐβειαν τῆς τιμίας Κτίρας Ματρώνης τῆς Χιοπολίτιδος	290-297		
Ἁγίας Μαρκέλλης Χιοπολίτιδος	297-308		

Κατάλογος Συμβρομητῶν. Εἰκόνες ἐν τῷ Βιβλίῳ

* Ἀποκτ. Ἱ. Μονῆς Μυραινίδου
 Ὁμοίωτον σφραγίδος Ἁγίου Νικηφόρου τοῦ Χίου
 Εἰκὼν Παναγίας Μυρτιδιώτισσης ἐν Μονῇ Μερωνίδου
 Ὁμοίωτον γραφικῶν χαρακτῆρος Ἁγ. Νικηφόρου τοῦ Χίου.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Πρὸς τοὺς κ. κ. Συνδρομητάς

Ἐπειδὴ τὸ βιβλίον ὑπερέβη κατὰ πολλὰς σελίδας τὰ προὔπολογισθέντα καὶ συνεπῶς ἢ διὰ τὴν ἔκδοσιν δαπάνη ἠῤῥήθη μεγάλως, ἀναγκάζομεθα, διὰ νὰ καλύψωμεν τὰ γενόμενα ἔξοδα νὰ ὁρίσωμεν τιμὴν διὰ μὲν τὸ ἄδελφον δραχμὰς 75 διὰ δὲ τὸ δεδεμένον δρα. 100, εὐελπιστοῦμεν δὲ ὅτι οἱ εὐσεβεῖς καὶ φιλόχριστοι συνδρομηταὶ θέλουσιν ἀποδεχθῆ τὴν μικρὰν ταύτην αὔξησιν, ἀποβλέποντες οὐχὶ εἰς τὸ πᾶσον τῆς τιμῆς τοῦ βιβλίου ἀλλὰ πάντως εἰς τὴν ψυχικὴν ἐξ αὐτοῦ ὠφέλειαν.

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ